

T.C.
DOKUZ EYLÜL ÜNİVERSİTESİ EĞİTİM BİLİMLERİ ENSTİTÜSÜ
TÜRKÇE EĞİTİMİ ANABİLİM DALI
TÜRKÇE ÖĞRETMENLİĞİ PROGRAMI
DOKTORA TEZİ

1990–2008 ARASI ÇOCUK EDEBİYATIMIZDA
FANTASTİK VE BİLİM-KURGU ROMANLAR
ÜZERİNDE BİR İNCELEME

Dilek İNNECİ BOZKAPLAN

DANIŞMAN
Yrd. Doç. Dr. Hüseyin TUNCER

İZMİR

2010

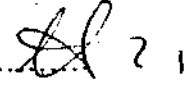
Doktora tezi olarak sunduğum “1990–2008 Arası Çocuk Edebiyatımızda Fantastik Ve Bilim-Kurgu Romanlar Üzerinde Bir İnceleme” adlı çalışmanın, tarafımdan bilimsel ahlak ve geleneklere aykırı düşecek bir yardıma başvurulmaksızın yazıldığını ve yararlandığım eserlerin kaynakçada gösterilenlerden oluştuğunu, bunlara atıf yapılarak yararlanılmış olduğunu belirtir ve bunu onurumla doğrularım.

Dilek İNNECİ BOZKAPLAN

Eğitim Bilimleri Enstitüsü M¼d¼rl¼đ¼ne

İşbu alışma, j¼rimiz tarafından.....

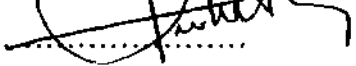
.....T¼RKE EğİTİMİ..... Anabilim Dalı
.....T¼rke đđretmenliđi..... Bilim Dalında
DOKTORA TEZİ olarak kabul edilmiştir.

Başkan : Yrd. Doç. Dr. H¼seyin TUNÇER

¼ye : Yrd. Doç. Dr. Tahir Kahraman

¼ye : Yrd. Doç. Dr. Sabahattin ağın

¼ye : Yrd. Doç. Dr. Mehmet Yardımcı

¼ye : Prof. Dr. Sevket TOKER

Onay

Yukarıda imzaların, adı geçen đđretim ¼yelerine ait olduğunu onaylarım.

.....

Prof. Dr. h. c. İbrahim ATALAY
Enstit¼ M¼d¼r¼

T.C.
YÜKSEKÖĞRETİM KURULU
ULUSAL TEZ MERKEZİ

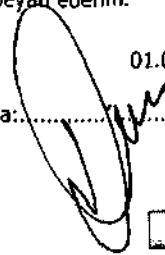
TEZ VERİ GİRİŞİ VE YAYIMLAMA İZİN FORMU

Referans No	395142
Yazar Adı / Soyadı	dilek inneci bozkaplan
Uyruğu / T.C.Kimlik No	T.C. 13313577190
Telefon / Cep Telefonu	533 7424477
e-Posta	dilekbozkaplan@yahoo.com.tr
Tezin Dili	Türkçe
Tezin Özgün Adı	1990-2008 Arası Çocuk Edebiyatımızda Fantastik ve Bilim-Kurgu Romanlar Üzerinde Bir İnceleme
Tezin Tercümesi	A research about fantastic and science-fiction novels in children's literature between 1990-2008
Konu Başlıkları	Türk Dili ve Edebiyatı
Üniversite	Dokuz Eylül Üniversitesi
Enstitü / Hastane	Eğitim Bilimleri Enstitüsü
Bölüm	
Anabilim Dalı	Türkçe Eğitimi Anabilim Dalı
Bilim Dalı / Bölüm	Türkçe Öğretmenliği Bilim Dalı
Tez Türü	Doktora
Yılı	2010
Sayfa	478
Tez Danışmanları	Yrd. Doç. Dr. Hüseyin Tuncer
Dizin Terimleri	
Önerilen Dizin Terimleri	
Yayımlama İzni	☐ Tezimin yayımlanmasına izin veriyorum ☒ Ertelenmesini istiyorum [3 Yıl]

b. Tezimin Yükseköğretim Kurulu Tez Merkezi tarafından çoğaltılması veya yayımının **28.02.2014** tarihine kadar ertelenmesini talep ediyorum. Bu tarihten sonra tezimin, internet dahil olmak üzere her türlü ortamda çoğaltılması, ödünç verilmesi, dağıtımı ve yayımı için, tezime ilgili fikri mülkiyet haklarım saklı kalmak üzere hiçbir ücret (royalty) talep etmeksizin izin verdiğimi beyan ederim.
NOT: (Ertelene süresi formun imzalandığı tarihten itibaren en fazla 3 (üç) yıldır.)

01.03.2011

İmza:.....

Yazdır

ÖNSÖZ

“Yalnızca çocuklar neyin peşinde olduklarını biliyorlar.” dedi küçük prens.

Küçük Prens / Antoine de Saint-Exupery

Bilimin ve tekniğin temelinde hep dünyayı değiştirme özlemi vardır. İnsanlık, önce dünyayı ve hayatı anlamaya daha sonra ise bilim ve teknolojiyi kullanarak değiştirmeye çalıştı. Şimdilerde teknoloji her geçen gün, bir öncekini aşıyor ve hatta onu yok ediyor. Yeni buluşlar, insanoğlunun başını döndüren bir hızla devam ediyor. İnsanların zevk, eğlence ve kültür yapısı teknolojinin etkisinde kalıyor ve onunla paralel ilerliyor. İnsanlık, artık daha iyi hayat süreceği dünyaları aramaya başladı. Bu dünyaları hayal ederken de ütopyaları yazdı. Sonra da gelecekte endişe duyup distopyalara yöneldi. Son zamanlarda ise düş gücünü ve bilimin sonsuz gücünü kullanarak 20. yüzyılın en ilgi çeken türünde ürünler vermeye başladı: *Fantastik ve Bilim-kurgu*.

Rönesans ve reform hareketleriyle Batı’da ilk adımları atılmış olan aydınlanmanın meyvelerini bugün fazlasıyla topluyoruz. Akli ve bilimi hayatın her alanında etkin kılmak fikriyle başlayan bu gelişmenin sonucu olarak bugün bilim ve bilimsellik, tüm dünyada kabul gören ve yüceltilen temel değerlerdir. Ancak çağımız insanı, artık bir yandan bilim ve teknolojinin üstünlüğüne boyun eğerken, bir yandan da ürkerken bu kavranması güç mucizeleri takip etmeye çalışıyor. Ne yazık ki tam olarak kavrasak da kavramasak da, korksak da korkmasak da bilim ve teknoloji hayatımızın içindedir. Aya ayak basmakla başlayan maceramız, haberleşmeyle hızlandı, elektronikle minyatürleşti. Tabii ki bizi en çok korkutan da teknolojinin olumsuz kullanımlarıdır. Korkunç öldürücü silâhlar, kimyasal, biyolojik bombalar, vs. Belki de bunların en korkutucusu küresel ısınma ve Dünyanın sonuyla ilgili bilimsel kehanetlerdir. İnsanlık bunları yaşarken, türlü yorumlar yapıp sözde önlemler almaya çalışırken, elbette bunların edebiyatımıza girmemesi mümkün değildi! İnsanların düşe, olağanüstülüğe duyduğu özlemle bilim bir araya geldi ve adına *bilim-kurgu* denen yeni bir tür doğdu.

Peki ya fantastik? Bazı tanımlar, fantastiği bilim-kurgunun bir alt dalı, bazı tanımlar ise, bilim-kurguyu fantastiğin bir alt dalı olarak göstermektedir. Biz tezimizde bu iki türün aralarındaki farkları ve benzerlikleri örneklerle açıklamaya, sonuç kısmında da bir karara bağlamaya çalışacağız.

Fantastik ve bilim-kurgu türüne duyulan ihtiyaçları ve bu türlerin son yıllarda yoğun olarak talep edilmesini Sedat Sever şöyle anlatır:

“Çocuklar ve gençler okuyacakları anlatı türlerinde, aynı yetişkinler gibi, gündelik yaşamın bilinen özellikleriyle ve sorunlarıyla karşılaşmaktan çok, yaşamın kendilerini de heyecanlandıran olaylarıyla tanışmak isterler. Okurun bu isteminin yanıtlanmasında, sanatçının insan ve yaşam gerçekliğine ilişkin öznel dünyasına gereksinim duyulur. Çünkü insan ve yaşam olgusu; sanatçının düş, düşlem ve imgesel yetisiyle biçimlendirdiği duygu ve düşüncelerle yeni bir anlam kazanır. Okuru heyecanlandıran, onun ilgisini çeken bu anlam ve onu okura ulaştıran dilsel yapı okur – yazar etkileşiminin de temel değişkenidir. Yazarın kurmaca gerçekliği; çocuğun, gencin kanıksadığı gerçeklikten uzaklaşmasına katkı sağlar. Yazar, bilinen gerçekliğin dışındaki yaşam durumlarını kurgular, bunlara merak uyandırır. Okurun karşısına insan ve yaşam olgusunun sanatçı duyarlılığı ile örülmüş gerçekliğini çıkarır.”¹

Çocukların eğilimleri de teknolojiyle beraber değişiyor. Televizyon, bilgisayar oyunları vb. hem bilgiye ulaşmayı kolaylaştırıyor, hem de eğitim sistemini derinden etkiliyor. İlk ortaya çıktığında çocuğa edebî yolla birtakım iletiler vermek amacıyla olan çocuk edebiyatı, teknolojinin etkisiyle günümüzde artık oldukça gelişmiş ve farklılaşmış bir durumdadır. Yetişkin edebiyatı bile teknolojinin gerisinde kalmaktan endişe ederken, çocuk edebiyatının bu durumdan etkilenmesi normal ve beklenen bir durumdur. Bu sürecin en belirgin işareti bilim-kurgu ve fantastik türündeki ürünlerin çocuk edebiyatı sahasında görülmeye başlamış olmasıdır. Yetişkin edebiyatı için bile yeni bir tür sayılabilecek olan bilim-kurgu ve fantastiğin çocuk edebiyatımıza girişi aşağı yukarı yirmi yıllık bir geçmişe sahiptir. Çocuk edebiyatının 1960’lı yıllardan sonra ülkemizde önemsenmeye başladığı ve aynı bir edebî alan olarak değerlendirildiği göz önünde bulundurulursa, bilim-kurgu ve fantastik türünün ülkemiz çocuk edebiyatı alanında hızlı bir gelişme gösterdiği söylenebilir. Bunda fantastik ve bilim-kurgu türünün masalsı motiflerle süslü olmasının etkisi büyüktür.

¹ Sever S. “Mo’nun Gizemi’nin Yazınsal ve Eğitsel Özellikleri” , Roman Kahramanı Fadiş’in Doğumunun 30. Yılında Türk Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Yazarı Gülten Dayıoğlu ve Yazını Sempozyumu” 2001

Bunun yanında televizyon, sinema ve çizgi romanlarda çoğunlukla bu türün hâkim olması da gelişmeyi desteklemektedir. Yetişkin edebiyatındaki bilim-kurgu ve fantastik türünün gelişimi, hem görsel sanatlar alanında hem de edebiyat alanında inceleniyor ve tartışılıyor olmasına rağmen, çocuk edebiyatında bu konudaki çalışmaların çok az olduğu söylenebilir. Karşımıza çoğunlukla çeviri biçiminde çıkan bu tür, 1990 sonrası Türk yazarlarının da dikkatini çekmiştir. Bilgisayar ve internetin gücünü arkasına alan bu yeni türe yazarlarımız daha fazla uzak kalamadılar. Bilim-kurgu, geleceği bilimsel bir yolla tahmin ettiği; fantastik ise klâsik masalları modern bir metotla tekrar önlerine sunduğu; çocuklar tarafından en çok tercih edilen türlerden olmuştur. Bilim-kurgu, insanın yaratıcılığını ve zekâsını nasıl kullanacağını öğrettiği için eğitimle de yakın ilişkilidir.

O halde çocuğa problemi görme ve bunu bilimsel temellere dayanarak çözme ya da hayal gücünü kullanarak yeni dünyaları keşfedip bunları sorgulama öğretilirken bu yeni tür, öğretmene ya da ebeveyne yardımcı olabilir. Her ülkenin tarihi, yaptığı keşifler, gelecekte beklenenleri farklıdır. Çocuk, kendi bulunduğu yere göre öngörülerde bulunur. Sosyoekonomik düzeyine göre teknolojiyi ve bilimi takip eder. Onun gelenek ve görenekleri, masalları, mitolojileri birbirinden farklıdır.

O halde çocuk için çeviri eserler ne kadar yeterli olabilir? İşte bu nedenle incelenen eserler listesini tamamen Türk yazarlarından oluşturmaya karar verdik. 1990 sonrasında bu türün daha da yoğunlaştığını dikkate alarak, 1990 sonrası Türk Çocuk Edebiyatına dair tarama yaptık. Seçilen fantastik ve bilim-kurgu romanlarında işlenen “dostluk, arkadaşlık, sevgi, barış, iyilik, doğruluk, millî ve evrensel değerler vb.” konuların eğitime katkısını da göz önünde bulundurarak inceledik. Bu çalışma fantastik ve bilim-kurgu türünün çocuk edebiyatımızdaki yerini ve önemini belirlemek, bu alanda verilen eserleri sorgulamak ve bu türlerin hangi belirleyici özellikleri taşıdığını tespit etmek amacıyla yapılmıştır. Bu çalışmayı doktora tezi olarak hazırlama fikri, Sayın Hocam Hüseyin TUNCER’le yaptığımız görüşmeler sonucunda oluşmuştur. Gerek çocuk edebiyatı alanında çalışmak istemem, gerekse Hocamın bu alandaki kitap ve makaleleri tezin iskeletini oluşturmamda yardımcı oldu.

Çalışmanın başında belirlenen örneklem, çalışma ilerledikçe genişletilmiştir. Elli romanla kurulan örneklem, yetmiş bire çıkarılmıştır. Bu genişlemenin bir sebebi de fantastik ve bilim-kurgu türünde umulandan fazla eser veriliyor olmasıdır.

Çalışmanın giriş bölümünde, bilim-kurgu ve fantastik türünden yola çıkılarak bir teorik çerçeve oluşturulmuştur. Girişin ilk kısmında, bilim-kurgu ve fantastik türünü besleyen ve yaşamasını sağlayan en önemli damar olan “düş kurmak” olgusu ele alınmıştır. İkinci ve üçüncü kısımlarında sırasıyla önce bilim-kurgunun daha sonra fantastiğin tanımı ve tarihçesi hakkında bilgi verilmiştir. Dördüncü kısmında fantastik ve bilim-kurgu türünün genel anlamda bir kronolojisi oluşturulmuştur. Kronolojide sinema ve çizgi roman alanında da karşımıza çıkan önemli yapıtlara yer verilmiştir. Beşinci kısımda bu iki tür arasındaki önemli farklar açıklanmaya çalışılmıştır. Altıncı kısımda ise çocuğun yaş dönemi özelliklerine göre bu iki türdeki eserleri okunmaya başlanması gerektiği konusunda bilgi verilmiştir. Yedinci kısımda çocuğa ya da gence okuma kültürü edindirirken fantastik ve bilim-kurgu romanlarının ne şekilde katkıda bulunabileceği tartışılmıştır.

İkinci bölümde, ilgili yayın ve araştırmalar hakkında bilgi verilmiştir.

Üçüncü bölümde, yöntem hakkında gerekli bilgi verilmiş ve açıklamalar yapılmıştır.

Dördüncü bölümde, okunan yetmiş bir roman biçim ve içerik açısından değerlendirmeye alınmıştır, bulgular ve yorumlarla çalışmanın ana merkezi ortaya çıkmıştır.

Beşinci bölümde ise sonuç ve öneriler sunulmuştur. Çalışmamız kaynakçayla tamamlanmıştır.

Çalışmam süresince bazen bir baba sevecenliği ile bazen de bir büyüğüm gibi davranarak bana rahat ve sıcak bir çalışma ortamı sağlayan danışman hocam Yrd. Doç. Dr. Hüseyin TUNCER'e içten saygı ve sevgilerimi sunarım.

Izmir
Aralık 2010

İÇİNDEKİLER

Yemin Metni	ii
Değerlendirme Kurulu Üyeleri	iii
Yüksek Öğretim Kurulu Dokümantasyon	iv
Tez Veri Formu	v
Önsöz	vi
İçindekiler	x
Tablo Listesi	xv
Özet	xvi
Abstract	xvii

BÖLÜM I

GİRİŞ

1.1. Problem Durumu	2
1.2. Amaç ve Önem	2
1.3. Problem Cümlesi	3
1.4. Alt Problemler	3
1.5. Sayıtlılar	4
1.6. Sınırlılıklar	4
1.7. Çalışmanın Teorik Temeli	5
1.7.1. Düş Kurnak ve Çocuk	5
1.7.2. Bilim-Kurgu	8
1.7.2.1. Bilim-Kurgunun Tanımı ve Tarihçesi	8
1.7.3. Fantastik	15
1.7.3.1. Fantastiğin Tanımı ve Tarihçesi	15
1.7.3.2. Fantastik, Mitoloji ve Masallar	20
1.7.4. Fantastik ve Bilim-Kurgu Kronolojisi	23
1.7.5. Fantastik ve Bilim-Kurgu Arasındaki Farklar	27
1.7.6. Çocuğun Yaş Dönemi Özellikleri	29
1.7.7. Okuma Kültürü Edindirme Sürecinde Fantastik ve Bilim-kurgu Romanlarının Yeri	35

BÖLÜM II

İLGİLİ YAYIN VE ARAŞTIRMALAR.....	38
-----------------------------------	----

BÖLÜM III

YÖNTEM.....	40
3.1. Araştırma Modeli.....	41
3.2. Evren ve Örneklem.....	41
3.3. Veri Toplama Araçları.....	41
3.4. Veri Çözümleme Teknikleri.....	41

BÖLÜM IV

BULGULAR VE YORUMLAR	44
4.1. Biçim Bakımından Değerlendirme.....	45
4.1.1. Boyut.....	45
4.1.2. Resim.....	45
4.1.3. Kapak.....	45
4.2. İçerik Olarak Değerlendirme	69
4.2.1. Dönem	69
4.2.1.1.Tarih Öncesi Dönemler.....	71
4.2.1.2. Uzay Çağı	71
4.2.1.3. Bugün.....	71
4.2.2. Yer	72
4.2.2.1.Dünya.....	74
4.2.2.2.Galaksiler Ve Galaktik İmparatorluklar.....	74
4.2.2.3. İnsan Bedeni	74
4.2.2.4.Yeni Keşfedilen Gezegenler	74
4.2.2.5.Mağaralar.....	80
4.2.2.6.Paralel Evrenler.....	80
4.2.3. Karakterler.....	81
4.2.3.1. İnsanlar.....	84
4.2.3.2. Uzaylılar.....	84
4.2.3.2.1. Uzay Canlıları	84
4.2.3.2.2. Uzaydan Gelen Dost.....	87

4.2.3.2.3. Uzaydan Gelen Düşman.....	90
4.2.3.3. Dâhi Bilginler ve Dahi İnsanlar	92
4.2.3.4. Astronotlar, Robotlar, Androidler, Siborglar ve Aletler	97
4.2.3.5. İnsanüstü ve Gizemli Varlıklar, Fantastik Varlıklar, Ruhlar, Hayaletler.....	103
4.2.3.6. Kopyalanmış İnsan.....	126
4.2.3.7. Yıldızlar, Kozmik Güçler.....	129
4.2.3.8. Dünyayı Kurtaran Dâhi İnsanlar ve Onlara Yardım Eden Gizemli Güçler.....	130
4.2.3.9. Genleriyle Oynanmış İnsanlar	135
4.2.3.10. Genleriyle Oynanmış Hayvanlar.....	142
4.2.3.11. Genleriyle Oynanmış Bitkiler.....	145
4.2.3.12. Bilgisayarlar.....	147
4.2.3.13. Tarihi Kişilikler.....	150
4.2.4 Konular	151
4.2.4.1. Dünyanın ve Evrenin Sonu (Kıyamet)	156
4.2.4.2. Teknoloji, Buluşlar ve Toplum Etkisi	163
4.2.4.2.1. Beslenme Hapı (Uzay Yemekleri)	184
4.2.4.3. Mitoloji, Efsaneler, Masallar	186
4.2.4.3.1. Mitoloji.....	187
4.2.4.3.2. Efsaneler.....	191
4.2.4.3.3. Masallar.....	193
4.2.4.3.3.1. Sayılar	193
4.2.4.3.3.2. Sihir, Büyü.....	205
4.2.4.3.3.3. Peri.....	209
4.2.4.3.3.4. Kraliçe	210
4.2.4.3.3.5. Uçan Halı	211
4.2.4.3.3.6. Şifre (İşaret)	212
4.2.4.3.3.7. Büyülü Nesneye Ulaşma Ve Ödül	212
4.2.4.3.3.8. Olağanüstü Doğum.....	214
4.2.4.3.3.9. Gizemli Taş.....	214

4.2.4.3.3.10. İki Yol.....	215
4.2.4.3.3.11. Kafdağı.....	215
4.2.4.3.3.12. Devler.....	215
4.2.4.3.3.13. Masal Kuşu.....	216
4.2.4.3.3.14. Keloğlan	217
4.2.4.3.3.15. Bilmece.....	219
4.2.4.3.3.16. Yarışma	220
4.2.4.3.3.17. Gençlik İksiri.....	220
4.2.4.3.3.18. Lamba Cini.....	221
4.2.4.3.3.19. Dilek Tutmak.....	221
4.2.4.3.3.20. Cadı.....	223
4.2.4.3.3.21. Uçan Süpürge.....	224
4.2.4.3.3.22. Büyücü ve Sihirli Küre.....	224
4.2.4.4. Din / İnanç	225
4.2.4.5. Kozmik Zaman.....	231
4.2.4.6. Zamanda Yolculuk	234
4.2.4.7. Günümüze Göndermeler.....	241
4.2.4.8. Kötü Damar / Kötümserlik.....	246
4.2.4.9. Ütopyalar / Distopyalar	264
4.2.4.9.1. Ütopyalar	264
4.2.4.9.2. Distopyalar.....	275
4.2.4.10. Yıldız ve Uzay Gemileri, Uzay Araçları	278
4.2.4.11. Telepati, Parapsikoloji, Hipnoz	282
4.2.4.12. Kimlik Yitirme	288
4.2.4.13. Kobay Olarak Kullanılan İnsanlar ve Hayvanların Bulunduğu Bilim Üsleri.....	289
4.2.4.14. Dil (İşaret Dili, Değişik Alfabeler, Sözsüz İletişim, Renklerin Dili)	292
4.2.4.15. Işınlanma Ve Görünmezlik	299
4.2.4.16. Uzaya Yolculuk.....	302
4.2.4.17. Atomlara Ayrışma.....	308

4.2.4.18. Fantastik Ve Bilim-Kurgu Mekânları, Bitki Örtüsü.....	312
4.2.4.19. Olağanüstü Ve Gizemli Olaylar	321
4.2.4.20. Olağanüstü Eşyalar	353
4.2.4.21. Uzay Müziği	357
4.2.4.22. Uzay Savaşları Ve Silâhları	358
4.2.4.23. Uzay Çiçeği.....	362
4.2.4.24. Kara delik	363
4.2.4.25. Göç.....	364
4.2.4.26. Meteor, Göktaşı, Gizemli Taşlar	366
4.2.4.27. Cinsellik, Üreme.....	368
4.2.4.28. Metruk Ve Gizemli Ev.....	369
4.2.5. İLETİLER	369
BÖLÜM V	
SONUÇ, TARTIŞMA VE ÖNERİLER.....	454
EKLER	462
KAYNAKÇA.....	476
1. İncelenen Eserler	476
2. Yararlanılan Eserler.....	480

TABLO LİSTESİ

Tablo 1: Okuma Eğilimleri	31
Tablo 2: Örnekleme Oluşturan Yazarların ve Romanların Listesi	41
Tablo 3: Dönem	69
Tablo 4: Yer	72
Tablo 5: Karakterler	81
Tablo 6: Konular	153
Tablo 7: Zaman	232
Tablo 8: Zamanda Yolculuk	234
Tablo 9: Kitap Adına Göre İletiler	370

ÖZET

Çağdaş eğitimin amaçlarından biri de düşünen, eleştiren, sorgulayan, yeniliğe açık bireyler yetiştirmektir. Okuma, gence Dünyaya ve insanlara farklı bir gözle bakma yetisi / yetkisi vermektedir. Okumak, boş zamanı değerlendirmenin yanında, okuyucunun da içinde bulunduğu etkin ve sürükleyici bir zaman dilimidir. Çocuk edebiyatının temel amaç ve işlevlerinden biri de, çocukların iyi birer edebiyat okuru olmalarının temellerini atmaktır. Bu düşüncelerle başlanan tez, *1990–2008 Arası Çocuk Edebiyatımızda Fantastik ve Bilim-kurgu Romanlar Üzerinde Bir İnceleme* ismiyle tamamlanmıştır.

Bu çalışma, 1990–2008 yılları arasındaki çocuk edebiyatımızda fantastik ve bilim-kurgu romanları üzerinde bir incelemeyi kapsamaktadır. Bu dönemde ürün veren 39 yazarın 71 eseri örneklem olarak seçilmiştir. Örneklem seçiminde fantastik ve bilim-kurgu türünden sayılabilecek eserlere yer verilmiştir. Çalışmamızda, fantastik ve bilim-kurgu'nun tanımı ve tarihçesi hakkında ayrı ayrı bilgiler verilmiştir. Her iki türün de yapı taşları olan tarihler ve eserlerden bir kronoloji oluşturulmuştur. Ardından bu iki türü birbirinden ayıran özellikler ele alınmış, hangi yaş gruplarının bu eserleri okumaya başlayabileceği bilimsel temellere dayandırılarak açıklanmıştır. Eserler, biçim ve içerik bakımından değerlendirilmiştir.

Çocuk edebiyatının amacı ve işlevi, çocukların iyi birer edebiyat okuru olmalarının temellerini atmaktır. Türkiye'de ise çocuk edebiyatı ürünleri, medyanın gerisinde kalmaktadır. Çocuğu medya tuzağından uzaklaştırmak için, çizgi sinema tadında çocuk edebiyatı eserleri vermek gerekmektedir. Bu çalışma, fantastik ve bilim-kurgu türündeki 71 çocuk romanını incelemenin yanı sıra, çocuklara okuma alışkanlığı edindirmek isteyen öğretmenlere de yol gösterici olmayı amaçlamaktadır. Öğretmen ve anne babaların “çocuğa görelilik” kavramına uygun kitaplar seçerek onları okumaya heveslendirmesi gerekmektedir.

ABSTRACT

One of the aims of modern education is to raise individuals who think, criticize, inquire and are open to innovations. Reading is to give competence of thinking of the world, and people in different way. Reading is not only to spend spare time, but also it an active and fascinating process in which reader also takes part. One of the basic aims and functions of children's literature is to provide children's being a successful literature reader. The thesis began with these thoughts is completed in the name of "*A research about fantastic and science-fiction novels in children's literature between 1990-2008*".

The purpose of this study is to research science-fiction and fantastic novels at childrens literature 1990 to 2008. During that period 39 authors' 71 works were selected as the sample of research. Fantastic and science-fiction types of novels were chosen for the sample. In our study the definition and history of fantastic and science-fiction were separately explained. A chronology of the major dates and works were created for both types. Then differences which separates the two types were discussed. In our thesis, which age groups can begin to read these novels are described based on scientific roots. Works were evaluated as the format and content.

The main purpose and function of childrens literature is to bring children up as a good reader. The products of children literature in Turkey remains behind the media. To keep the children away from the book of the media, we must present the novels in childrens literature as cartoons. In addition to examine 71 fantastic and science-fiction novels, this study may seen as guide for teachers who wants to give children the habit of reading. Prospective teachers and parents are required to choose the right novels and develop a great interest on children for reading.

BÖLÜM I

GİRİŞ

1.1. Problem Durumu

İletişim araçlarının hemen hemen hiç olmadığı geleneksel toplumlarda, çocuklar yedi sekiz yaşlarına kadar masal, ninni, efsane vb. sözel kültür ürünleriyle beslenirdi. Yetişkinliğe geçişleri ise sekiz yaşla başlardı. Yetişkinlerle aynı çevreyi paylaşmakta, aynı kıyafetleri giymekte, aynı oyunları oynamaktaydılar. Çocuk bir nevi “*minyatür yetişkin*”dir.

Matbaanın icadıyla okuma kültürü gelişirken, çocuğa da okula gitme zorunluluğu getirilmiştir. Yetişkinlerle çocukların birbirinden ayrılmasının temelleri bu çağda atılmıştır. Rönesans ve reformun da itici güç olduğu bu dönem 20. yüzyılın ortalarına doğru artık tamamen oluşmaya başlamıştır. Çocuk haklarının gündeme gelişi ve İkinci Dünya Savaşı sonrası artık yoğun bir biçimde *çocuğa göre* kitaplar yazılmaya başlanmıştır.

Öncelikle yetişkinlerin ilgi duyduğu fantastik ve bilim-kurgu türü ise 1900’lerin başında, edebiyatın içinde yerini almaya başlamıştır. Çocuk edebiyatı alanında ise daha yoğun olarak, 1980 sonrası fantastik ve bilim-kurgu türünde eserlerle karşılaşmaktayız. Gerek hayal gücünün sınırsız kullanılması, gerekse medyanın görselliğine ve çizgi romanlara alternatif olması açısından çocuk edebiyatında da bu türün örneklerini görmemiz kaçınılmaz olmuştur.

Bu çalışma, çocuk edebiyatında fantastik ve bilim-kurgu türünün seçilen örneklerini incelemektedir. Çalışmanın farklılığı konuların alt başlıklarının ayrıntılı olarak irdelenmesinden kaynaklanmaktadır.

1.2. Amaç ve Önem

8. yüzyılın ikinci döneminden itibaren, öznesi çocuk olan kitaplar yazılmaya başlanmıştır. Eleanor Porter’ın *Polyanna*, Spyri’nin *Heidi*, Amicis’in *Çocuk Kalbi*, *Callodi’nin Pinokyo* adlı eserleri örnek olarak gösterilebilir. Ancak bu kitapların hiçbiri “çocuğa göre”lik ilkesi çerçevesinde yazılmamıştır. İnsanlığın çocukluk anıları diye nitelendirebileceğimiz masallara tekrar sahip çıkmıştır. Zamanla yazarlar, çocuğa “görelilik” ilkesini tanımış ve pedagojik unsurların da kullanıldığı,

öznesi çocuk olan güzel eserler vermişlerdir. Günümüzde ise gerek teknoloji gerekse medya yüzünden çocuk çok az kitap okumaktadır. Çocuğun okuma alışkanlığını edinmesi için en önemli yol, onun istediği türde iyi örnekleri okumasıdır. Fantastik ve bilim-kurgu türünde yazılan çocuk romanlarını incelemenin hem bu türü tanımak için, hem de çocuğa okuma kültürü verirken, hangi yoldan gitmemiz gerektiğini aydınlatmak için önemi büyüktür. Bu çalışmada amaç, hem fantastik ve bilim-kurgu türünde yazılmış romanlara ışık tutmak hem de bu türün önemini vurgulamaktır.

1.3 Problem Cümlesi

1980–2008 arası yazılan fantastik ve bilim-kurgu türündeki romanlar biçim ve içerik açısından nasıl incelenmelidir? Çocuğa okuma kültürü edindirmek için öğretmen ve anne babanın öngördüğü klasikler mi yoksa fantastik ve bilim-kurgu türündeki romanlar mı önerilmelidir?

1.4. Alt Problemler

- Fantastik türü ne zaman doğmuştur? Tanımı nasıl yapılmaktadır? İlk örnekleri nelerdir?
- Bilim-kurgu türü ne zaman doğmuştur? Tanımı nasıl yapılmaktadır? İlk örnekleri nelerdir?
- Çocuk Edebiyatı nasıl doğmuştur? Günümüzde ne durumdadır?
- Masallar, mitoloji ve bilim-kurgu arasında ne tür bağlantılar vardır?
- Fantastik ve bilim-kurgu arasındaki benzerlik ve farklılıklar nelerdir?
- Çocuk hangi yaş döneminde bu tür eserlerle karşılaşmalıdır? Neden?
- Fantastik ve bilim-kurgu türündeki romanlar hangi başlıklar altında incelenmelidir?
- Çocuğa okuma kültürü edindirmek isterken öğretmen ve anne-baba nasıl bir yol izlemelidir?
- İncelenen eserlerde hangi alt başlıklar daha yoğun olarak ele alınmıştır?

1.5. Sayıtlar

Araştırmada tez örneklemini oluşturan romanların çoğuna ulaşılmıştır. Yapılan tarama çalışmaları sonucunda 94 eser incelenmiştir. Ancak bu eserlerden 71 tanesi örneklem olarak kullanılmıştır. Diğer eserler fantastik ve bilim-kurgu türünün özellikleri bulunmadığı için örneklem dışı bırakılmıştır. Çalışmanın amacı 1990 – 2008 döneminde çocuk edebiyatı alanında yazılan fantastik ve bilim-kurgu romanlarının işledikleri konuları, karakterleri ve resimleri incelemektir. Araştırmada bu dönemde yazılan romanlardaki tüm konuların belirlendiği varsayılmaktadır.

1.6. Sınırlılıklar

Araştırma örneklemini iki açıdan sınırlandırılmıştır. İlk olarak 1990–2008 arası yazılan romanlar incelemeye tabi tutulmuştur. İkinci olarak da fantastik ve bilim-kurgu türünün en belirgin özelliklerine sahip olanlar çalışma kapsamı içine alınmıştır. Son olarak 39 yazarın 71 romanı incelenmiştir.

1.7. Çalışmanın Teorik Temeli

1.7.1. Düş Kurmak Ve Çocuk

Çocuklar en çok oyun oynar ve düş kurar. Düş kurmak, olmayan arkadaşlarla, hayalî mekânlarda, hayalî roller alarak oyun oynamak; ya da bir başkasının düşlerini, yazdığı kitapları okumaktır. Aya gitmek düş kurmaktır. Ancak düş kurabilen aya gitme hayalini gerçekleştirebilmiştir. Düş kurmak, uzay gemisi demektir. Çünkü düş kurmadan uzay gemisi inşa edilemez. Çocuk, dünya bilgileri tam olarak gelişene kadar gerçek ile hayalin farkını algılayamaz. Bu dönemde çocuğun bir “oyun düzeneği” içerisinde, çevresinde olup bitenleri ve nesnelere kavramaya çalıştığı görülür. Çocuğun hayal dünyası yetişkinlerinkinden çok farklıdır. Zamanla yetişkin bir birey hâline gelen çocuk, hayal gücünü de yavaş yavaş yitirir. Biz, hayal kurmayı ve macera duygusunu çocukluk olarak algılıyoruz. Bir çocuk coşkuyla hayallerinden bahsettiğinde onu dinliyoruz. Aynı davranışları belli bir yaşın üzerindeki çocuklarda gördüğümüzde yadırgıyoruz. Oysaki bir çocuğun hayal kurması, onun gelişimini desteklerken bir gencin hayal kurması, belli bir eğitimi tamamladıktan sonra gerçeğe dönüşebilir. Bizim çocuklarımız, yabancı okullarda başkalarının bulduğu formülleri, başkalarının icatlarını ve hayallerini öğreniyor. En son teknolojileri kullanmayı birkaç günde başarıyor ama yeni keşifler yapmak akıllarına gelmiyor. Jules Verne’in aya seyahat hayaline kahkahayla gülenler, bugün, uzayda yaz tatili için sıraya giren dünyalıları görselerdi, ne düşünürlerdi acaba? Bu nedenle hayal kurmak, sadece çocuklar için değil, büyükler için de önemlidir ve aynı zamanda özlenen bir durumdur.

“Düş gücü, çocuğun yaratıcılığını arttırmak konusunda önemli bir işleve sahiptir. Çünkü çocuk, hayal gücü sayesinde hiç olamayacağı rollere bürünebilmekte, hiç olamayacağı mekânlarda ve zaman dilimlerinde dolaşabilmektedir. Bu durum, çocuğun ruh dünyasını zenginleştirmekte ve düşünce yapısını geliştirmektedir. Düş gücü gelişmiş olan bir çocuğun soyut kavramları daha iyi algıladığı ve matematik gibi soyut temelli dersleri daha iyi kavradığı bilinmektedir. Zaten fantastik edebiyatın amacı, gerçekçi türdeki kitapların erişemediği noktalara erişmek, salt gerçeklerle

anlatılması olanaksız olanı anlatmak, düş gücünün sınırsız olanaklarından yararlanarak okurunda yeni ufuklar açmaktır.” (Dilidüzgün, 38)

Çocuk edebiyatında klâsikleşmiş birçok romanın düşsel olduğuna da dikkat çekmek gerekir. (Âlice Harikalar Diyarında, Gulliver’in Gezileri, Pinokyo, Küçük Prens) Bunlara “*masalsı klâsikler*” diyen Mustafa Ruhi Şirin, “Modern Masallar: Fantastik Romanlar” tezimizi destekliyor. Çocuk, masalda da, fantastik romanlarda da düşsel bir yolculuk yapar.

Geleceğe yönelik düşsel bir dünya temeline dayanan bilim-kurgu eserleri, çocuğun bu yönde gelişmesi açısından oldukça zengin imkânlarla sahiptir. Ayrıca bilim-kurgu ve fantastik eserlerin bilimsellik taşıması, çocuğun bilimle daha yakından ve daha eğlenceli bir yolla yani edebî bir yolla tanışmasını da sağlamaktadır. Böylece çocuk uzay gemileri, klonlama², gezegenler gibi birçok değişik konuda eğlenceli bir biçimde bilgi de edinmektedir. Zaten bilim-kurgu türünün en önemli özelliği, gerçeklik duygusundan uzaklaşmamasıdır.

Düş gücünün geliştirilmesi, çocuk edebiyatının başlıca amaçlarından biridir. Çünkü düş gücünün gelişmesi, yaratıcılığın gelişmesine yardımcı olmaktadır. Bilim-kurgu türündeki eserlerle çocuğa seveceği kurgular sunulurken, onun bilim konusunda da bilgilendirilmesi sağlanmış olur. Çünkü bilim ve teknik konusundaki yeni buluşlar, çağdaş gerçekleri düşsel yöntemlerle kurgulamaktadır. Yani bilim-kurgu bunu yaparken, bilime yakın bir dil kullanmakta ve olmuş ya da olabilecek bilimsel gelişmeleri günümüzden çok da uzaklaşmadan sunabilmektedir. Ancak çocuk edebiyatı ürünlerinde “hayal” ögesinin nasıl ve ne ölçüde kullanılması gerektiği tartışmalı bir konudur. Çünkü gerçek ile hayal arasındaki farklılığın eserlerde bilinçli bir şekilde işlenmesi ve çocuğu gerçeklik duygusundan uzaklaştırmaması gerekmektedir. Uçan süper kahramanlar, gizli güçlere sahip kız ya da erkek çocuklar, uzaylılar ve benzeri birtakım yaratıklar, fantastik çocuk edebiyatı ürünlerinde sıklıkla karşımıza çıkmaktadır. Kitaplardaki bu kahramanlarla kendisini özdeşleştiren kimi çocukların gerçeklik duygusundan uzaklaştıkları ve bir takım psikolojik sorunlarla karşılaştıkları bilinmektedir. Özellikle günümüz bilgisayar oyunları ve çizgi filmlerinin çocuklar üzerinde ne denli olumsuz durumlara yol açtığı

² Türkçe Sözlük, TDK. s.1191 Klonlamak : “Aynı canlıdan eşeysiz olarak üremek”

ortadadır. Fantastik ve bilim-kurgu türündeki romanlar, okuyucunun düş gücünü kullanmakta ve onu bilinmeyen zamanlarda, bilinmeyen türlerle buluşturmaktadır. Ancak bu buluşmanın sınırlılıkları, yazarın vermek istediği iletilerle ve okuyucunun yaşına göre değişiklikler göstermektedir.

1.7.2. Bilim-Kurgu

1.7.2.1. Bilim-Kurgunun Tanımı Ve Tarihçesi

Bilim-kurgu³ nedir? Nasıl tanımlanır? Türk Dil Kurumu tarafından yayımlanmış olan Türkçe Sözlükte bilim-kurgu şöyle tarif edilmiştir: “Çağdaş bilim verileriyle düş gücünden oluşan (film-roman vb.) (TDK, 2005: 269) Bilim-kurgu için daha pek çok tanım yapılmıştır: “Açık ya da örtülü ‘gelecekte’ olabilecek, bulunabilecek, yaşanabilecek olanın simgesel iletisidir.” (Zıllıoğlu, 1986: 45). “Bilim-kurgu adı üstünde kurgusaldır, varsayımlara dayanır ama olabilir olandır, gerçekliğe yakın bir düşselliğin ürünüdür.” (Yurttaş, 1995:4)

“Science-fiction” terimine ilk olarak Türk Dil Kurumu’nun Batı Kaynaklı Kelimelere Karşılık Bulma Denemesi adlı kitabında “düşbilimsel yapıt” sözü önerilir. Ali Püsküllüoğlu Öz Türkçe Sözlük’te “fiction” için “uyduru” sözünü kullanmış, ancak iki sözün birleşmesinden doğan “science-fiction” sözüne karşılık arayan Orhan Duru, iki sözden oluşan “bilim-kurgu”yu ilk olarak önermiştir.⁴

Miriam Allan De Ford’a göre bilim-kurgu “İmkânsız ihtimaller ve akıldışı olanaksızlıklarla” uğraşır. Agatha Taormina ise bilim-kurgunun kaynaklarını ve türler içindeki yerini şöyle belirler: Bilim-kurgunun üç önemli atası vardır: Mitoloji, ütopyan eserler, seyahatnameler. Bilim-kurgu korku ve fantezi ile birlikte fantastik edebiyatın alt dallarından biridir. Bilim-kurgu teknolojik imgeler kullanırken aynı zamanda geleceğe yönelik kehanetler de yapar, öngöründe bulunma iddiası taşır.” Michel Butor’a göre ise “Bilimin izin verdiği oranda mümkün olabilecek olanı kullanan yazındır, gerçekçilikle sınırlandırılmış bir düşçülüktür.” Ünlü bilim-kurgu yazarı Hugo Gernsback’e ise terimi “ Bilimsel olgular ve kehanetlerle karışmış,

³(İng. Fran. Science-Fiction, Alm. Anticipation) (Kıs. B-K) Geçmişte, günümüzde veya gelecekte, teknolojinin ve bilimsel gerçeklerin, araştırma, buluş ve kuramların ışığında yazılan öyküler, romanlar, senaryolar, vb. dramatize eserler; bunları bütünleyen desenler, resimler, besteler, kostümler, dekorlar, araçlar / aygıtlar / uzay gemileri / yaratık / kent / ülke / dünya formları ile başlı başına bir sanayi oluşturmuştur. Herhangi bir yapıtın kurgusunda veya bir bölümde bilimsel bir açıklama/dayanak varsa, bilim-kurgu eseridir; eğer herhangi bir kurama (teoriye) dayanıyorsa, bilimsel fantezi’dir; hiçbir bilimsel dayanağı ve kuramı yoksa fantezi’dir. www.bilimkurgu.com/sözlük
⁴ Dur, O. (1973). “Science-fiction” Sözcüğüne Türkçe Bir Karşılık Arama Denemesi, Türk Dili Dergisi S.256

düşsel sürükleyici öykü” olarak tanımlar. Diğer bir yazar Judith Merrill’e göre bilim-kurgu “bir gerçek durum karşısında geleneksel bilimsel yöntemleri kullanan, bildik olgular temelinde buna düşsel ya da yaratılmış değişiklikler ekleyen, böylelikle içinde buluşlar veya kişiler hakkında tepkilerin ve algıların ortaya konduğu tür” dür. Ursula K.Guin ise bilim-kurguyu; çağdaş hayatımızın bazı baskın öğelerinden, bilimden, bütün bilimlerden ve teknolojiden bu arada görecelikçi ve tarihsel bir perspektiften çıkarılan yeni metaforları kullanan bir tür olarak görür. Tüm bu tanımlamalar aslında tek bir çatıda birleşiyor: Bilim ve teknolojideki gelişmeler. Bilim-kurgu sürekli bu gelişmelerden doğan yeni buluşların toplumumuzu, dünyamızı hatta evreni nerelere götürebileceği üzerinde dönmektedir. Tüm bu tanımlardan yola çıkarak kısaca özetlemek gerekirse, “Konu olarak geleceğin dünyasını ele alan, bilimsel olaylarla işlenmiş, düş gücüne dayanan, gerçek yer ve zamanların dışında oluşan, teknolojik ve kurgusal dünyaların romanına “bilim-kurgu romanları” denmektedir.

Bilim-kurgu tarihçisi Don Moskowitz’e göre bilim-kurgu, fen ve sosyal bilimlerdeki; uzay, zaman ve felsefedeki yaratıcı kurgular (spekülasyonlar) için bilimsel güvenilirlik ortamını kullanma uğraşısıdır. Eleştirmen – yazar Kingsley Amis, bilim-kurgu için, “Bilim veya teknolojide ya da sözde bilim veya sözde teknolojideki bazı yeniliklerin (icatların) temeli üzerine oturtulmuş varsayım” demektedir (Lukens, 1999, 23).⁵

Bilim-kurgu bir tür olarak ilk defa 1920’lerde⁶ kullanılmıştır. Teknolojik gelişmelerin sonucu olarak oluştuğu varsayılan bilim-kurgu edebiyatının başlangıç tarihi sanıldan çok daha eskiye dayanmaktadır. Bilim-kurgu edebiyatının kökenini İ.S. II. yüzyılda yaşayan Lukianos’a kadar götürmek mümkündür⁷ . Demek ki uzun

⁵ Sever S. “Mo’nun Gizemi’nin Yazınsal ve Eğitsel Özellikleri” , Roman Kahramanı Fadiş’in Doğumunun 30. Yılında Türk Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Yazarı Gülten Dayıoğlu ve Yazını Sempozyumu” 2001

⁶ 1911 yılında Modern Electrics adlı bir dergide yayımlanan *Ralph 124 C 41 - :2660 yılının romanı* adlı öykünün yazarı Hugo Gernsback Amerikan bilim-kurgusunun babası kabul edilir. Science-fiction kelimesini ilk kullanan yazardır.

⁷ Bilimkurgu Kronolojisi: PREHİSTORİK ÇAĞ: Bilimin ilk gelişmelerinin görüldüğü 1600'lara kadar olan ve ütopyaların yazıldığı dönem. ROMANTİK ÇAĞ: Romantiklerin gothic romancıların etkin olduğu 1600-1890 yılları arası. WELLS VE BURROUGS ÇAĞI: H.G. Wells ve Edgar Rice Burrougs'un eserlerinin yazıldığı dönem. 1.MODERN ÇAĞ: Hugo Gernsback'ın 1.hamur kağıda bilim-kurgu öykülerinin yazıldığı dönem. ALTIN ÇAĞ: 2.Dünya savaşına kadar olan dönem SAVAŞ SONRASI ÇAĞ: İkinci Dünya savaşı sonrası nükleer silahlananın ve soğuk savaşın konuları belirlediği yıllar. UZAY ÇAĞI VE ÖTESİ: İnsanoğlu'nun uzaya gitme

süreden beri var olan bir türe sonradan takılan bir isimdir “science-fiction”. Nurullah Ataç, “Samsatlı Lukianos⁸”un Seçme Yazıları’nı 3 cilt olarak 1944’te Milli Eğitim Bakanlığı Dünya Edebiyatından Tercümeleler” serisinde yayımlamıştır. Homeros gibi mübalağalı anlatılarıyla ünlü bazı yazarları alaya almak için yazdığı hikâyelerin birinde, olayın kahramanı Cebelitarık Boğazı’ndan Okyanus’a açılırken fırtınaya tutulup aya fırlayan, orada aylılar ve güneşlilerin savaşlarına tanık olan, farklı gezegenlerde yaşayan canlılarla tanışan bir kişidir. Böylece Lukianos, uzayı, aya yolculuğu ve oradaki hayatları düşleyen ilk yazar olmuştur.

Mazlum Akın ise “ Yeryüzü ile cennet arasında oluşturulan bir kenti anlatan Yunanlı yazar Aristophanes’in M.Ö.414’te yazdığı “Kuşlar”ı, aynı anda iki konuşma yapabilen esnek kemik yapısına sahip Seylanlı canlılardan söz eden Lambopulos’un M.Ö.260 tarihli “Heliopolis”i, altın aramak için, Ay’a yelken açan yolculardan bahseden Rodoslu Apollonios’un M.Ö.250 tarihli “Argonotlar”ı, gezegenlerle ilgili bir düşten yola çıkarak Marcus Çiçero’nun yazdığı M.Ö. 45 tarihli “Scipio’nun Öyküsü” ve M.S. 100 yıllarında Plutarch tarafından yazılan ve fantastik bir yolculukta yaşamın bitmesinden sonra Ay’ın durumunun anlatıldığı “Ay’ın Göz Küresinde Beliren Yüz” romanını bilim-kurgunun erken dönem tanımlandırmasına dâhil etmektedir. Daha sonra 1634 yılında ünlü astronom Kepler, “Somnium” adlı kitabında, cinler ve şeytanların ittiği bir araçla ayda yapılan bir geziyi anlatır. Ardından 1638’de İngiliz papazı Baldwin “Ayda İnsan” adlı kitabıyla aya yolculuğu ele alır. Ancak yolculuk cinlerin ittiği değil, yaban kuğularının çektiği bir salla yapılmaktadır. 1650 yılında Fransız yazar Cyrano de Bergerac “Ayda Gezi” (Voyage A La Lune) adlı kitabında, kahramanlarını fişeklere bağlı bir arabayla aya ulaştırır. Bergerac 1657’de yazdığı “Ay Devletlerinin ve İmparatorluklarının Gülünç Tarihi” nde (Histoire Comique des Etats Et Empires de la Lune) ise gramafon, paraşüt gibi birçok buluşu önceden haber verir. 1726 yılında yazdığı “Gulliver’in Gezileri” adlı kitabında Jonathan Swift atom enerjisiyle dünya çevresinde dolaşan bir yapay uyduya benzeyen Laputa ülkesinden bahsetmektedir. Ünlü Fransız filozofu

çabasıyla başlayan , başka gezegenlerin , dünya dışı uygarlıkların hakim olduğu yıllar (1965-...) Ünsal Oskay, Dosya Bilimkurgu, Hürriyet Gösteri Dergisi

⁸ Eski adıyla Samosata kenti, adını koruyarak bugüne Samsat olarak gelmiştir. Samsat bugün Adıyaman ili içerisinde Fırat kıyısında bir kasabadır.

Voltaire ise 1752 yılında “Micromégas” adlı anlatısında, başka bir gezegenden gelen bir canlının insanlarla yaptığı sohbetleri anlatır. Tarihimizdeki ilk örneği ise Evliya Çelebi'nin 1670 tarihli “Seyahatname” sidir.

Ünsal Oskay'a göre, bilim-kurgu edebiyatının ilk örneği Goethe'nin Faust'udur.(Oskay,2002;61) Diğer bir görüş de, Edgar Allan Poe'nun bilim-kurgunun babası olduğuna dairdir.(Nemli,1999;40-42) Bu tek tük örneklerin dışında farklı bir açıdan bakılırsa, bilim-kurgu edebiyatının Aydınlanma Çağı'nın bir meyvesi olduğunu da söylenebilir. Otomobilin, elektriğin, buharlı makinelerin günlük hayata girdiği bu çağda, felsefe, sanat ve edebiyat da bu gelişmelerden etkilenmiş ve bilim, mucizeler yaratan bir araç gibi görülmeye başlanmıştır. Bu düşünceler ışığında hiç kuşkusuz bilim-kurguyu türleştiren isim olarak Jules Verne'i anmak gerekir. 1865 yılında yayımladığı “Aya Seyahat” gerçek anlamda bir uzay romanıdır. Romanda dev bir toptan fırlatılan bir uzay aracı anlatılmaktadır. Bilimsel kehanetlerinin pek çoğu hatta fazlası gerçekleşen Jules Verne⁹'in ardından H.G. Wells 1895 yılında “Zaman Makinesi” (The Time Machine) adlı kitabında ilk defa zamanda yolculuğu hayal etmiştir. Bilim-kurgunun yön değiştirdiği bu eserde yazar zamanda yolculuğun yanı sıra toplumsal sınıfları ve bu sınıfların evrimini simgesel bir anlatımla işler. Roman 802.701 yılında geçmektedir. İnsanlık Elois'ler ve Morlock'lar olarak iki soya ayrılmıştır. Elois'ler yeryüzünde yaşayan aristokratları, Morlock'lar ise yeraltında avlanarak yaşayan halkı temsil etmektedir. Daha sonra 1896 yılında Wells, hayvanların zekâlarını insana yakın hale getirebilen çılgın bir bilim adamının hayatını “Doktor Moro'nun Adası” (The Island of Dr. Moreau) anlatan bir roman yazar. Genlerle oynama fikrinin ilk tohumlarının atıldığı romanda Doktor Moro'nun denekleri olan hayvanlar insan zekâsına ulaştıktan sonra ne yazık ki tekrar hayvan zekâsına dönerler. Bunun üzerine çalışmalarını yaptığı adadan kaçan Moro karadaki insanların da hayvanlaştığını görür. İnsanın doğasındaki hayvanın eleştirildiği roman türünün ilk örneklerindedir. Wells, daha sonra 1897 yılında “Görünmez Adam” adlı romanında ilk defa görünmez olmayı bilimsel bir yöntemle bağlamıştır. 1898 yılında yazdığı “Dünyalar Savaşı” romanında, Mars gezegeninden

⁹ Bilim adamlarını cesaretlendiren, belki de bilim-kurgu'nun babası sayılabilecek Jules Verne'in icadını çok önceden kestirdiği ilk atom denizaltısına ona saygıdan ötürü “Denizler Altında 20 bin Fersah” romanındaki denizaltının adı verilmiş: NAUTILUS

dünyamıza gelen istilacıları konu etmiştir. Dünyalılardan teknolojik bakımdan kat kat üstün olan Marslılar dünyada karşılaştıkları bir mikroba yenik düşerler.

Bilim-kurgu'nun tarihçesine göz atarken, bu türü besleyen önemli bir damar olan Ütopyalara da değinmek gerekmektedir. Mükemmel toplum umudu anlamına gelen ütopyanın isim babası Thomas More'dur. 1516 yılında kaleme aldığı aynı adlı eserinde *Ütopya* adlı bir adaya yolculuk edip orada komünizme yakın bir yaşam hayal etmektedir. Thomas More'un bir ada olarak tasarladığı Utopia'da her birinde aynı dilin konuşulduğu, aynı törelerin ve kuralların uygulandığı elli dört büyük şehir vardır. Her şehirde aynı devlet yapısı ve yönetim uygulanmaktadır. Her ailenin evi aynıdır ve 10 yılda bir kur'a ile evler el değiştirir. Her şehirde elli bin aile yaşar ve her aile 22 kişiden oluşur. En yaşlı erkeğin yönettiği ailelerde 2 kişi köledir. Kızlar 18, erkekler 22 yaşından önce evlenemezler. Evlilik bozulabilir ancak suçlu taraf bir daha evlenemez. Dinde hoşgörü vardır. Herkes özgürdür ancak bir başka dini hor göremez. Eğitim şarttır. Özel mülk edinmek yasaktır. Thomas More'un Ütopyası ilk fantastik ve bilim-kurgu romanlarında hayal edilen ideal toplumdur. Yazarın hayal gücüne ve hitap ettiği okuyucu kitlesine göre idealize edilen dünya değişmektedir.

Bilim-Kurgunun ikinci büyük atılımı, I. ve II. Dünya Savaşlarıyla olmuştur. 20.yüzyılın başlarında imal edilen uçaklar ve başlanan nükleer araştırmalar, artık uzaya açılabilmenin hayal değil, sadece zamanını bekleyen muhtemel bir olay olduğunu ortaya çıkarmıştır. Böylece bilim-kurgu da insanın özündeki en önemli soruya, dışarıda yalnız olup olmadığımızı, uzayda neler olabileceğine odaklanmıştır. İlk defa "robot" kelimesini bilim-kurgu türüne sokan Çek yazar Karel Capek'le artık çılgın makineler ve bilgisayarlar devri başlar. Bu dönemde özellikle A.B.D.'de ucuzca basılmış bilim-kurgu türüne yakın çizgi romanlar çıkmaya başlar. Tarzan'ın da yaratıcısı olan Rice Burroughs 1912'de Mars öykülerinden ve Venüs'e yapılan gezilerden bahseder. 1911 yılında bilim-kurgu terimini ilk defa kullanan Hugo Gernsback ilk gerçek bilim-kurgu öyküsünü yazar: "Ralp 124 C 41+ 2660 Yılıın Romanı"

II. Dünya Savaşı sonrasında, atom bombası ve uzay teknolojilerindeki gelişim bilim-kurguya yön vermeye başlamıştır. Bilimin temel alındığı bu türde uzay çağı teması baş tacıdır. Uzaya yapılan seferler, farklı canlı türleriyle tanışmalar, aya ve

diğer güneş sistemi gezegenlerine yolculuklar, oraya yerleşmeler ve yeni hayatlar, canlıların kopyalanması, mesafelerin kısalması, iletişimim inanılmaz derecede hızlanması gibi temalar, artık bilimin doğrultusunda oluyor, hatta bilim- kurgu bilime yol gösteriyordu.

Bu dönemde ütopyanın olumsuz anlamına gelen distopyalar yani korku ütopyaları da bilim-kurguyu beslemektedir. Korku ütopyalarına İngiliz yazar Aldous Huxley'in "Yeni Dünya"sı ile G. Orwell'in "1984"ü örnek verilebilir. "Yeni Dünya" adlı romanda bilimsel denetim ve koşullandırma altında bulunan insanların korkunç dünyasını dile getirir. Romana korku veren bir kötümserlik egemendir. "Yeni Dünya" diye adlandırılan yaşadığımız yeryüzüdür. Ancak teknoloji o kadar ilerlemiştir ki kıtalar arası yolculuklar roketlerle yapılmaktadır. Çocuklar artık tüp bebek olarak dünyaya gelmektedir. İnsanlar ihtiyaca göre üretilmekte ve programlanmaktadır. İnsanlar üstün zekâlı yöneticiler olan "Alfa'lar", okuryazar uzmanlar olan "Beta'lar", pek zeki olmayan işçi olarak kullanılan "Delta'lar" ve birer makine gibi kullanılan zekâsı çok düşük "Epsilon'lar" olmak üzere dört gruba ayrılmıştır. Aile kurumu ortadan kalkmıştır. Geçmiş hafızalardan silinmiş, müzeler kaldırılmıştır. Düşünme yok edilmiştir. Normal anne babadan olma olan son insan da o kadar mutsuzdur ki romanın sonunda intihar eder. Onun ölümü insanlığın ölümünü temsil eder. "1984" de de "Yeni Dünya" daki gibi düşüncenin yok edildiği ezici güçler tarafından köleleştirilen dünyadan söz edilmektedir. "Okyanusya" adı verilen bu ülkede devletin başı olan "Büyük Birader" toplumu düşünemeyen köleler hâline getirmiştir. Bunu uygularken üç temel ilkesi vardır:

1. Geçmiş yok etmek (Gerekirse partinin çıkarlarına göre tekrar yazmak)
 2. Her geçen gün daha da yoksullaşan bir "yeni dil" yaratmak
 3. Düşüncüyü sınırlandırmak ve sloganlarla beyinlere kendi fikirlerini yazdırmak.
- Örneğin ; "Savaş, barıştır.", "Kölelik, özgürlüktür.", "Bilgisizlik, güçtür."

Tezde, fantastik ve bilim-kurgu romanlarını oluşturan konuları maddelerken kullandığımız "bugüne gönderme" bölümünde, yazarların politik eleştirileri distopyalardan yola çıkarak ele aldıkları ve var olan büyük güçleri eleştirdikleri görülecektir.

1960'larda bilim-kurgu biraz yön değiştirir. Toplumsal ve politik eleştiriler ve sosyal bilimler de bilim-kurgu türünün konuları içinde yer alır. Polonyalı yazar Stanislaw Lem'in "Solaris" isimli romanı, bu dönemin en popüler örneklerindedir. *Sosyal bilim-kurgu* akımı diye de adlandırılan bu yeni türe karşıt olarak gelişen ve "hard-science" diye adlandırılan akım ile beraber astronomi, genetik, nükleer fizik gibi çağın bilimleri daha yoğun kullanılmaya başlanmıştır.

1980'lerden itibaren kadın yazarlarla da karşılaşmaktayız. Ünlü kadın yazar Ursula Leguin "Karanlığın Sol Eli" adlı kitabında genetik mühendislerinin yeni buluşu olan istediği zaman kadın istediği zaman erkek olabilen insanlardan bahsetmektedir.

Türkiye'de ise bilim-kurgu edebiyatı - bazı alanlarda olduğu gibi - ilk defa çevirilerle başlamıştır. Jules Verne'in çocuk kitapları ilk çeviri bilim-kurgu eserleridir. 1950'lerden sonra çeşitli yayınevleri yabancı bilim-kurgu romanlarını Türkçeye çevirmişlerdir. Bilim-kurgu tek başına bir tür olarak Türk Edebiyat tarihinde yer almasa da tek tük örneklerle karşılaşmaktayız. Örneğin Filibeli Ahmet Hilmi (1865-1914) "Amak-ı Hayal" romanında, uyuşturucu ile zaman yolculuğunu konu edinmiştir. Refik Halit Karay "Agop Paşa'nın Hatıratı" adlı romanında geleceğin Ankara'sını anlatmaktadır. Eserde kendi kendine yürüyen yolları, makinelerde büyütölen çocukları görmekteyiz.

Gölten Dayıoğlu, 1981 yılından başlayarak bilim-kurgu ve fantastik türünde eserler vermeye başlamıştır. Ulusal, evrensel ve çevresel sorunları ele alan yazar, romanlarında bozulan ve yozlaşan insanlığı da eleştirmektedir.

1.7.3. Fantastik

1.7.3.1. Fantastiğin Tanımı Ve Tarihçesi

Fantastik sözünü tanımlamak için, önce Lâtincede aynı kökten türeyen karşılıklarına bakmak gerekir. Gerçekdışı, düşsel anlamlarına gelen “fantasticus” sıfatından, imgelem anlamına gelen “phantastikos” sözcüğünden, gerçeklikten uzak düşünce anlamına gelen “fantasma”, yanılsama anlamına gelen “fantasmagorie”, düşlem anlamına gelen “fantasie” ve hayalet anlamına gelen “fantome” sözlerinden türemiştir.

Fantastik, Türkçe Sözlükte ise “gerçekte var olmayan, hayal ürünü, hayali¹⁰” olarak tanımlanmaktadır. Gerçek dünyada yaşanamayacak olayları konu edinen her edebiyat eseri, fantastik edebiyat dairesine alınabilir. Edebiyat tarihine bir göz atılırsa, Dante'nin “İlahi Komedyası”¹¹sından, Salman Rusdie'nin “Gece Yarısı Çocukları”na kadar birçok eserde fantastik öğelerin kullanıldığı görülür.

Fantastiğin kökenini insanoğlunun var oluşuna kadar götürmek mümkündür. İnsanoğlu bilinmeyene ve adlandırılmayana yani soyut varlıklara karşı bir tedirginlik ve merak içine girmiştir.

Fantastik sözü tür olarak düşünüldüğünde, öncelikle hayaletleri, büyüler, hayal gücümüzü zorlayan yaratıkları ve ilahî varlıkları akla getirir. Sınırı çizilmesi zor bir tür izlenimi verir. Masalları, mitolojik öyküleri, destanları, fablları da bu türün içinde sayacak olursak bu fantastik öğelere hiç de yabancı olmadığımız görülür. (Ancak tezimizin konusu fantastik öğeler değil, ileride de tanımını yapacağımız fantastik-kurgudur.)

Fantastik Edebiyat, “gerçek dünyada yaşanamayacak olaylar içeren edebî eser” şeklinde tanımladığında, çok geniş bir alanı içine alır. Sheaskpeare, “Hamlet”te babasının öfkeli hayaletiyle karşılaşır. Jean Paul Sartre'ın “İş İşten Geçti” adlı

¹⁰ Türkçe Sözlük, (2005). TDK 10.Baskı

¹¹ www.kitapyurdu.com : Dünya şiirinin başyapıtı İlahi Komedyası Dante'nin Cehennem'e,Araf'a ve Cennet'e yaptığı düşsel bir geziyi destanlaştırır. Dante'nin 1300 yılının 7 Nisan Perşembe gecesi başlayan gezisi 1 hafta sürer. Dante'ye yolculuğu boyunca Latin Şair Vergilius rehberlik eder. İlahi Komedyası tarih ve felsefe'den dinbilime, gökbilimden geometriye uzanan gerçeküstücü bir ortamda yakılan ağıttır.

romanında, ölen bir çiftin ikinci bir şans verilerek tekrar hayata dönmesi anlatılır. Kafka'nın "Değişim" adlı kitabında, dev bir böceğe dönüşen Samsa, birer örnek olarak anlaşılabilir. Daha çok 20.yüzyılda kullanılan "fantastik kurgu" ise gerçek dünyaya fantastik katmak yerine, tamamen kurgusal bir dünyada geçen hikâyeleri anlatır. Dili, tarihi, ırkları, coğrafyası ve mitolojisiyle tamamen yazara ait kurgulanan bir dünyadır. Bu türe "fantazi romanı" ya da "fantazy¹²" da denmektedir. Ancak belki yapısı itibariyle belki de cümle içinde daha rahat kullanıldığı için "fantastik kurgu" daha çok tercih edilmektedir.¹³

Fantastik eserlerdeki kişiler ve olaylar tanıdığımız, içinde yaşadığımız evrendeki kişi ve olayların değiştirilmiş biçimidir, denebilir. Çünkü olağanüstü olayların gerçekçi zemin üzerine oturtulması bu edebiyat türünün başlıca özelliğidir. Louis Vax, *L'Art et la Littérature Fantastiques*'te (Fantastik Sanat ve Edebiyat): "Fantastik anlatı...bizim yaşadığımız gerçek dünyada yaşayan, bizler gibi ancak birdenbire kabul edilmesi olanaksız bir olay karşısında kalmış insanlar sunmayı sever." (s.5) derken Roger Caillois, *Au Coeur du Fantastique*'te (Fantastiğin İçinde): "Tüm fantastik, bilinen düzenin bozulması, gündeliğin değişmez yasallığı içinden kabul edilmeyecek olanın fişkırmasıdır." "Fantastik, kendi doğal yasalarından başka yasa tanımayan bir öznenin görünüşte doğaüstü bir olay karşısında yaşadığı kararsızlıktır" der.(s.161) Yukarıdaki tanımlardan da anlaşılacağı üzere fantastik, doğaüstü olayların gerçek bir zemine oturtulması ile ortaya çıkmaktadır.

Todorov ise "Bir kitapta anlatılan bazı olayların açık biçimde hayal ürünü olduğunun belirtilmesi, yapıtın geri kalan bölümündeki hayal payını tartışılır kılar. Herhangi bir görüntü aşırı coşmuş bir hayal gücünün ürünüyse eğer, onu çevreleyen diğer olayların hepsinin gerçek olmasındandır."¹⁴ der. Todorov fantastiği onunla yakın bağları olan iki türün arasına yerleştirir. Bir tarafta cinler, periler, tılsımlar vb.nin yer aldığı olağandışı olayları ele alan bildik dünyanın dışında yer alan "olağandışı" tür; diğer tarafta ise "garip" yer alır. Bu türde bize garip gelen tüm

¹²(Fantasia) Genelde büyü, sihir, cin, peri öyküleri tarzında, masalsı bir anlatımda sunulan metafizik öyküler, romanlar, senaryolar, vb. dramatize eserler, fantezi edebiyatını oluşturur. (Yüzüklerin Efendisi, Herry Potter, vb...) www.bilimkurgu2000.com/sözlük

¹³Müstecaphoğlu, B. (2004) Hürriyet Gösteri Dergisi

¹⁴Todorov, T. (2004) Fantastik. İstanbul: Metis Yayınları

olaylar ve varlıklar doğaüstü gibi görünse de aslında öyle değildir ve doğa yasalarıyla açıklanabilir.

Robert Silverberg “Legend” isimli fantastik derlemesinin önsözünde şöyle tanımlamış fantastiği : “Fantezi, hayalî edebiyatın en eski dalıdır - en az insanoğlunun kendisi kadar eskidir. Bundan tam on beş, yirmi hatta otuz bin yıl kadar önce Altamira'da ve Chauvet'deki mağara resimlerinin çizilmesine neden olan sanatsal dürtünün, postlara sarınmış samanların Buzul Çağı Avrupası'nda kamp ateşlerinin etrafında heyecanla, büyülenmişçesine kendilerini dinleyenlere anlattıkları tanrılar, iblisler, tılsımlar, büyüler, ejderhalar, kurt adamlar ve ufkun ötesindeki muhteşem diyarlarla ilgili müthiş hikâyeleri anlattıran dürtüyle aynı olduğuna inanmak pek de zor değildir. Ve tabii ki kavurucu Afrika'da, tarih öncesi Çin'de, eski Hindistan'da ve Amerika kıtasında da... Bu hikâyeler binlerce, hatta yüz binlerce yıldan beri her yerde anlatıla gelmiştir. Eğer fanteziyi bilindik gerçekliğin ötesindeki dünyaları anlatan bir edebiyat dalı olarak tanımlamak mümkünse, o halde günümüze kadar ulaşabilmiş en eski hikâye -M.Ö. 2500 yılı civarlarında Sümerlilerin anlattıkları kahraman Gılgamış'ın hikâyesi-¹⁵, bir fantastik edebiyat örneğidir, çünkü Gılgamış'ın sonsuz hayatı arayışını anlatmaktadır. Şekil değiştirenler, büyücüler ve sihirbazlar, tepegözler ve insan yiyen çok başlı yaratıklar gibi öğeler içeren Homeros'un Odyssey'i de - daha birçok Yunan ve Roma hikâyesi gibi - fantastik edebiyat örneklerindedir.”(www.bilimkurgu2000.com)

¹⁵ www.wikipedia.org : Gılgamış Destanı, tarihin en eski yazılı destanının adı olup, 12 kil tablete Akad çivi yazısı ile kaydedilmiştir. Uruk kralı Gılgamış'ın ölümsüzlüğü arayışının öyküsünün anlatıldığı destan aynı zamanda Nuh Tufanı'nın daha eski versiyonunu da barındırmaktadır. Gılgamış, en yakın dostu Enkidu'nun ölümünün ardından giriştiği ölümsüzlüğe ulaşma çabasının nafile olduğunu ve Tanrı Enlil'in öğütleriyle, insanın ancak büyük bir ad bırakmakla ölümsüzlüğe erişebileceğini kabul etmiştir. Destana konu olan kral Gılgamış gerçekten yaşamış ve MÖ. 28. yüzyılda Mezopotamya'daki Uruk kentinde hüküm sürmüştür. Ölümsüzlüğün ve bilginin peşindeki insanı yücelterek anlatan Gılgamış Destanı, Gılgamış'ın ölümünden bin yıl kadar sonra yazılmıştır ve günümüze kadar gelebilmiştir. Gılgamış Destanı, Akad ve Sümer mitolojilerinde geçer ve Akad dilinde yazılmış 12 tableten oluşmaktaysa da bulunamayan tabletlerde destana ek bölümlerin olduğu sanılmaktadır. Tabletlerdeki metne göre destan, Gılgamış'ın özelliklerini övgüyle anlatarak başlar. Yarı insan, yarı tanrı olan Gılgamış karada ve denizde olan biten her şeyi bilen başarılı bir yapı ustası ve yenilmez bir savaşçıdır. Destanın, öbür bölümlerinde Gılgamış'ın başından geçen serüvenler anlatılır. Derinlemesine hikâye türünün en olağan üstü biçimde anlatıldığı Gılgamış akılların tamamen özgür ve doğaçlama melekesini gözler önüne sermektedir.

Türkiye’de fantastik romanların serüvenine bir göz atmak gerekirse örnek olarak Ahmet Mithat’ın Çengi (1885), Hüseyin Rahmi Gürpınar’ın Gulyabani (1912), Peyami Safa’nın Matmazel Noralya’nın Koltuğu (1949) ile Nazlı Eray’ın Arzu Sapağında İnecek Var (1989) romanları sayılabilir. Gulyabani ve Matmazel Noralya’nın Koltuğu adlı eserlerde, sözlü geleneğimizde yer alan masallar, mesneviler, halk hikâyeleri vb. de konu edilen doğüstü varlıklarla ve olaylarla karşılaşmaktadır. Dinî düşüncenin de etkisiyle büyü, keramet gibi olaylar doğal karşılanmaktadır. Bunlara birçok örnek verilebilir. Ancak bunun yerine diğerlerinden ayrı tutulan Hüseyin Rahmi Gürpınar ve Peyami Safa’dan söz edilmelidir. Çünkü gerçek anlamda fantastik roman yazan ilk yazarlardandır. Bunu da Batılılaşma konusundaki tutumlarını savunmak için yazmışlardır. Gulyabani Todorov’un tanımını yaptığı fantastik türe uygun bir örnektir. Gulyabani romanının geçtiği köşkte mal sahibesi ve iki kadın hizmetkârı yaşamaktadır. Hizmetçi olarak işe giren Muhsine başkişidir. Köşk, cinler ve periler tarafından işgal edilmiş ve çeşitli kurallar konulmuştur. Kadınlar da öldürülme korkusuyla onlara itaat eder. Muhsine de bunlara inanır. Ancak sonunda gerçek, Muhsine’ye âşık bir genç tarafından ortaya çıkarılır. “Olağanüstü” türüyle başlayan eser “gariplik”le tamamlanır. Olağanüstü olaylar daha sonra mantık çerçevesinde açığa kavuşur. Oysa “Matmazel Noralya’nın Koltuğu” olağanüstüyle başlar ve biter. Tezde incelediğimiz tür olan fantastik kurguya örnek olacak -bir başka deyişle gerçek anlamda modern fantastik eser- “Arzu Sapağında İnecek Var” romanıdır.

Bugün yetişkinler için fantastik türde kitaplar çok fazla olmasına rağmen, çocuk edebiyatımızda bu tür oldukça yenidir. Fantastik çocuk edebiyatının başlangıcı ise, ülkemizde çok iyi tanınan Astrid Lindgren’in “Uzun Çoraplı Pippi” sidir. “Uzun zaman masalsı öyküler olarak tanımlanan Pinokyo, Alis Harikalar Diyarında ve Doktor Dolittle gibi kitaplar da aslında daha çok fantastik yazına yakın örnekler.”

(Dilidüzgün, 2004: 37) 1960’lardaki siyasî havada gerçekçi edebiyat daha ön plandaydı. Bu hava çocuk edebiyatını da etkiledi. Ancak 70’li yıllarda bu kuruluğa karşı çıkan eserler yayımlanmaya başladı ve fantastik edebiyat çocuk edebiyatına doludizgin girdi. Fantastik edebiyatın amacı, gerçekçi türlerin erişemediği noktalara çocuğu - en önemli ve en etkili silâhı - düş gücünü kullanarak ulaştırmaktır.

Çocuklara fantastik ÷lkelerde yepyeni ufuklar açarak neyin iyi neyin kötü olduğunu düşün dünyalarındaki cinlerle, perilerle anlatabilirsiniz.

1.7.3.2. Fantastik, Mitoloji ve Masallar

Çocuk edebiyatında karşımıza çıkan fantastik türünü tanımaya ve tanımlamaya çalışırken, mitoloji ve masallara da göz atmak, aralarındaki benzerlik ve farklılıkları irdelemek gerekmektedir. Mitoloji, fantastiğin beslendiği en sağlam ve en geniş alandır. Bazen anlatılan mitolojik hikâyeler, bazen yeni yaratılan dünyaların özellikleri fantastik edebiyata ışık tutmuştur. Mitolojideki “çok tanrılık” yani her inanca göre farklı tanrı olması “Ateş Tanrısı, Gök Tanrısı, Ölüm Tanrısı, Denizler Tanrısı, Güzellik Tanrısı, Aşk Tanrısı” gibi, fantastik edebiyata da malzeme olmuştur. Tabii ki mitolojideki karakterler de fantastik edebiyatı oluşturmada çok büyük rol oynamıştır. Yunan Mitolojisindeki Titanlar, Pegasuslar; Mısır Mitolojisindeki Sphinxler, Çakal Adamlar; İskandinav Mitolojisindeki Fairyler, Leviathanlar; Türk ve Arap Mitolojisindeki Cinler, gibi birçok karakterle fantastik edebiyatta da karşılaşabiliyoruz. Buna ilham demekten çok bu karakterlerin doğrudan mitolojiden alındığını söylemek yerinde olur. Bunun dışındaki Vampir, Kurt Adam, Lycantrophe (Yarı insan yarı hayvan canlılar) gibi varlıklar da Avrupa ve dünyanın birçok yerindeki efsanelerden gelmedir.

Masalın tanımını Prof Dr. Ali Fuat Bilkan şöyle yapmaktadır: “Masal, gerçekte ilgisiz, tamamen hayal ürünü olan ve anlattıklarına inandırmak iddiası bulunmayan anlatım türüdür. Kahramanları tabiatüstü, konuları hayal ürünü, olay ve durumları akıldışı olan masallar, dinleyenleri etkileyerek kendi hayal dünyalarına çekerler.” Masal, birçok bakımdan incelendiğinde mitolojiden çok fantastiğe yaklaştığı görülür. Klâsik masallarda Kaf Dağı’nın ardındaki periler vardır. Şimdi onların yerini uzak gezegenlerdeki uzaylılar almıştır. Masallar önce teknolojinin nimetleri kullanılarak modernleştirildi, çizgi sinemaları çekildi, tiyatroları oynandı. Ama yine kendini çağın gerisinde buldu. Masal kültürünün böylesine zayıfladığı bir dönemde “*Harry Potter*” geldi kapımızı çaldı. “Tolkien” düpedüz bir masal yazarıdır. Roman formunda kaleme alınsa da, “*Yüzüklerin Efendisi*”, bütün mitolojik unsurlardan, masal karakterlerinden ve efsanelerden beslenmiş uzun soluklu bir masaldan başka bir şey değildir. *Yüzüklerin Efendisi*’nde “Hobbit”ler “çocuk” saflığını temsil ediyorlar. “Hobbitler, yaşları kaç olursa olsun, bu kısa boylu, çocuk yüzlü ve çocuk kalpli

sevimli insancıklar, bu kadar aciz şartlarına, yemyeşil bir vadide kurulmuş küçük şehirlerine, savaş nedir bilmez tabiatlarına rağmen “Orta Dünya”yı yok olmaktan kurtarıyorlar.”(www.geocities.com , Gülçin Şenel) Modern ya da klâsik tüm masallar değişmez bir biçimde aynı hikâyeyi anlatır. İyiler ve kötüler arasındaki savaşta hep iyiler kazanır. Dünyanın bütün çocukları bilirler ki, kötü kraliçe, pamuk prensesi öldürmek istese de pamuk prenses sonunda kurtulur; çünkü o “iyi”dir. Kraliçe ise cezasını bulur, çünkü o “kötü”dür.

Çocuk farklı olana, yeni olana özlem duyar ve modern masallara yönelir. O artık karşısında Pamuk Prensesi değil, Uzay Kraliçesi’ni; Yedi Cüceleri değil, hobbitleri görmek ister. Yeni olanın, farklı olanın karşısında duyulan endişeyle karışık merak eski günlerdeki gibi masallarla değil, teknolojik ve endüstriyel birer ürün olan fantastik ya da bilim-kurgu kitaplarıyla karşılanmaktadır.(Oskay, Der Yay. 7)

Bilim-kurgu ve fantastik türünün geleneksel masal unsurlarıyla hareket ettiğini düşünüyoruz. Pertev Naili Boratav masalları beşe ayırmıştır:

1. Hayvan masalları
2. Olağanüstü masallar
3. Gerçekçi masallar
4. Güldürücü masallar
5. Zincirlemeli masallar

Bu türler içerisinde, hem kavramına hem de fantastik ve bilim-kurgu türüne en uygun olanı olağanüstü masallardır. Gerek konu gerekse kahramanlar itibariyle hayal ürünü ve akıl dışı özellik taşıyan bu tür masallar, cin, peri, dev, ejderha gibi tabiatüstü varlıklar etrafında anlatılır.(Bilkan, 2009: 21)

“Klâsik masal tekniğindeki belirtilen özellikleri alıp, dönüştürerek bugünün ve geleceğin, nesnelere, kişileri, hayvanları, hassasiyetlerini vs. katarak, modern sonrasında ortaya çıkan tehlikelere vurgu yapar. Çocuklara alttan alta öğüt verir, uyarıda bulunur, korkutur.”(Yıldırım,2005: 160) Bu korkutma masallardan alışık olduğumuz gibi cinlerle perilerle değil de çağımızın kâbuslarıdır: açlıkla, uzay savaşlarıyla, Dünyanın sonu ve nükleer savaşla. Onların da masallar gibi öğüt verme, olması gerekeni gösterme endişesi vardır. Ancak bunu arka planda bir uzay resmiyle ya da fantastik bir yolculuk yaparak ütöpik bir dünyada gerçekleştirirler. Modern

masallar diye de adlandırılan fantastik ve bilim-kurgu türü, masala hem çok benzer hem de büyük farklılıklar gösterir. Masallarla bu kadar yakın, fakat bir o kadar da uzak olan fantastik ve bilim-kurgu kitaplarının kurgulama biçimi masala benzer ama roman formatında yazılır. Örneğin, masalarda sadece düşsel bir kurgu varken, fantastik türdeki kitaplarda gerçek dünyayla kurulan dünya arasında bir geçiş vardır. Masalarda belli bir tarih ve yer söz konusu değilken, fantastik türdeki kitaplarda gerçek dünyadaki adres, kişi ve mekânlar kullanılıp bunlara sürekli göndermeler yapılmaktadır.

Dikkatimizi çeken ilk benzerlik ve farklılıklar şunlardır:

GELENEKSEL MASALLAR
(Pamuk Prenses ve 7 Cüceler)

Çok uzun değildir.

Sadece düşsel bir dünyada geçer.

Belli bir zaman ve mekân yoktur.

Anonimdir

Öğüt verir.

Olağandışıdır.

Kahraman iyidir. (Pamuk Prenses)

Düşman vardır. (Hain Kraliçe)

Arkadaşları vardır. (Yedi Cüceler)

Sonu iyi biter. (Pamuk Prenses kurtulur.)

FANTASTİK VE BİLİM-KURGU
ROMANLAR (Harry Potter)

Daha uzundur (Yaklaşık 1000 sayfa)

Gerçek dünyayla sürekli gidiş-gelişler vardır.

Yer ve zaman belirlenmeye çalışılmıştır.

Yazarı vardır.

Öğüt verir.

Olağandışıdır.

Kahraman iyidir. (Harry Potter)

Düşman vardır. (Voldemort)

Arkadaşları vardır. (Ron ve Hermione)

Sonu iyi biter. (Harry Potter okul şampiyonluğunu alır.)

1.7.4. Fantastik Ve Bilim-Kurgu Kronolojisi

- M.Ö 2800 'lerde yazılan "Gılgamış Destanı": Bilim-kurgusal temaları olan ilk eser.
- M.Ö. 350: Platon "Devlet"
- M.S. II. Yüzyıl: Samsatlı Lucianos'un Seçme Yazıları.
- 1300: Dante "İlahi Komedyası"
- 1634: Kepler "Somnium"
- 1638: İngiliz Papazı Baldwin "Ayda İnsan"
- 1650: Cyrano de Bergerac "Ayda Gezi"
- 1726: Jonathan Swift "Gulliver'in Seyahatleri."
- 1752: Edebiyat tarihinde uzaylıların dünyayı ilk ziyareti olarak kayda geçen Voltaire'in Micromegas'ı.
- 1816: Mary Wollstonecraft Shelley "Frankenstein"
- 1835: Edgar Allan Poe'nun fantastik ve bilim-kurgu temaları olan kitabı: Hans Phaall'ın Duyulmadık Serüveni.
- 1865: Jules Verne "Ayda Seyahat"
- 1863: Lewis Carroll "Alice Harikalar Diyarında"
- 1878: Carlo Collodi "Pinocchio"
- 1897: Dünyada çekilen ilk bilim-kurgu filmi: Sosis Makinesi.
- 1904: Krypton gezegeninden gelen "Süper-İnsan" kavramı ilk kez H.G.Wells'in "Tanrıların Yemeği" adlı kitabında kullanılmıştır.
- 1920: Çekoslovakyalı yazar Karel Capek'in R.U.R. Rossums Universal Robots adlı eserinde ilk defa "robot" kelimesini kullanması.
- 1928: Bilim-kurgu'dan ilk kez terim olarak bahsedilmiştir.
- 1929: Dünyadaki ilk bilim-kurgu çizgi romanı: Buck Rogers.
- 1930: Ali Rıza Seyfi'nin yazdığı, 1953 'te filmi çekilecek olan roman: Drakula İstanbul'da.
- 1945: Astrid Lindgren "Uzun Çoraplı Pippi"
- 1953: Mehmet Muhtar'ın yönettiği " Drakula İstanbul'da filmi (Başrol Oyuncusu: Atıf Kaptan)
- 1953: Orhan Atadeniz'in yönettiği " Tarzan İstanbul'da" filmi.

1954: Türkiye’de yayımlanan ilk bilim-kurgu roman dizisi, Çağlayan Yayınevi tarafından basılmıştır.

1954: Refik Halit Karay’ın, biri Yavuz Sultan Selim zamanında olmak üzere, üç farklı dönemde birbirine âşık olan genç bir kızla erkeğin macerasının anlatıldığı “2000 Yılın Sevgilisi” adlı bilim-kurgu temalı romanı.

1961: Ahmet Hamdi Tanpınar’ın “Saatleri Ayarlama Enstitüsü.”

1966: Göksel Arsoy’un başrolünü oynadığı bilim-kurgu temaları içeren, 1967’de de ikincisi çevrilen film: Altın Çocuk ve Altın Çocuk Beyrut’ta.

1967: Başrolünü Hasan Demirtaş’ın oynadığı Yönetmen Şinasi Özkonuk’un bilim-kurgu filmi “Bay tekin-Fezada Çarpışanlar.”

1969: Demir Karahan ve Nebahat Çehre’nin oynadığı Çetin İnanç’ın yönettiği iki film: “Demir Pençe: Korsan Adam ve Demir Pençe: Casuslar Savaşı.”

1970: Halit Refiğ’in yönettiği fantastik film: Atsız Cengâver (devler, cinler, korkusuz şövalyeler, hayvana dönüşen güzel cadılar, büyülü kılıçlar.)

1971: Christine Nöstlinger’in “Konserve Kutusundan Çıkan Çocuk” adlı eseri.

1972: Erol Taş’ın oynadığı bilim-kurgu filmi: Yılmayan Şeytan (Dr. Şeytan “tangayt” adlı yeni bir maddeyi kullanarak binlerce robot üretilip dünyayı ele geçirmek isteyen kötü karakter ve ona “dur” diyen maskeli süper kahramanın hikâyesi.)

1972: Yaşar Kemal “Filler Sultanı ile Topal Karınca”

1973: Çocuklar için Selma Mine tarafından yazılan ilk bilim-kurgu romanı: Uzay Yolu.

1973: Çocuklar için Azize Bergin tarafından yazılan “Uzay Korsanları” isimli roman.

1974: Uzay Yolu beğenilince Selma Mine’nin yazdığı ikinci roman: Renkli Ülkeler.

1974: Bülten şeklinde yayımlanan ilk yerli bilim-kurgu dergisi: Antares.

1975: Ferdi Merter’in senaryosunu yazdığı “Turist Ömer Uzay Yolunda”.

1976: Mehmet Vasfi Saral’ın “Uzay’da Yaşayanlar” isimli ünlü çocuk romanı.

1977: 1982’ye kadar yayımlanan ilk ve en uzun bilim-kurgu dergisi: X-bilinmeyen

1977: Türkiye’de ilk bilim-kurgu öykü yarışmasının düzenlenmesi.

1978: Naki Yurter tarafından yönetilen ilerleyen teknoloji karşısında bunalan Fehmi adlı bir memurun uzaylı kadınlar tarafından kaçırılmasını konu edinen “Astronot Fehmi” adlı film.

1978: Yılmaz Atadeniz’in yönetip Aydemir Akbaş’ın oynadığı “Biyonik Futbolcu”, sakatlanan bir kalecinin dizkapağına takılan özel bir yay sistemiyle biyonikleşmesi ve gelişen olaylarla kurulan mizahî bir bilim-kurgu.”

1978: Refik Özdek’in çocuklar için yazdığı iki kitaplık seri: Uzaydan Gelen Adam.

1979: Aydemir Akbaş’ın oynadığı “Süper Selami” fantastik komedi filmi.

1979 : “Süpermen Dönüyor” ve “Süpermenler”, iki Yeşilçam filmi.

1980: Ali Nar tarafından “ütöpik roman” tanımıyla yayımlanan bölüm başlarına Kur’ân-ı Kerim ayetleri yerleştirilerek yazılan ilk dini bilim-kurgu romanı “Uzay Çiftçileri”

1982: Cüneyt Arkın’ın başrollerini oynadığı “Dünyayı Kurtaran Adam” filmi.

1983: Steven Spielberg’in E.T. filminden esinlenerek çekilen Türk filmi : “Badi”

1983: Rıza Zelyut “Geçmişe Yolculuk”

1985: Çetin Altan’ın bilim-kurgu eseri: 2027 Yılıın Anıları.

1985: Başrolünü Remzi Jöntürk’ün oynadığı “Conan” çizgi romanından uyarlanarak çekilen ilkçağ filmi : “Atlar.”

1986: Başrollünü Müjdat Gezen’in oynadığı, Kandemir Konduk’un senaryosunu yazdığı film : “Kobay”

1987: Kartal Tibet’in yönettiği Kemal Sunal ve Fatma Girik’i buluşturan ünlü bilim-kurgu filmi “Japon İşi.”

1990: TRT için yapılan ilk bilim-kurgu dizisi: Uzaylı Zekiye (Seden Kızıltunç)

1991: Haldun Aydıngün’ün ünlü hikâye kitabı “2000’li Yılların Öyküleri.”

1991: Levent Aslan’ın “Karanlığın Gözleri” adlı romanı.

1992: Ömer Baytaş’ın “Proxima Centauri” adlı romanı.

1994: Kan emici vampirleri konu eden film: Karanlık Sular, yönetmeni: Kutluğ Ataman.

1995: Yönetmen Mustafa Altıoklar’ın birçok tarihi kişiliği buluşturduğu fantastik film: İstanbul Kanatları Altında.

1995: Fatih Çatallar “Dönüşüm”

- 1996: Ünlü “Atılğan” adlı bilim-kurgu dergisinin yayın hayatına girmesi.
- 1996: Müfit Özdeş’in çok satılan romanı: Son Tiryaki.
- 2000: Elif Karakaş: Lanetli Genler (İki yüzyıl önce yaşamış Fransız asıllı bir psikopat katilin günümüzdeki maceralarını anlatan fantastik roman.)
- 2000: Doğu Yücel’in bilim-kurgu ve fantastik hikâyelerden oluşan kitabı: Düşler, Kâbuslar ve Gelecek Masalları.
- 2004: Fantastik temalarla süslü bir korku filmi: Okul, Yönetmeni: Doğu Yücel.
- 2000 sonrası listesi ise çok uzundur.

1.7.5. Fantastik Ve Bilim-Kurgu Arasındaki Farklar

Bilim-kurgu ve fantastik için ortak bir tanım yapmak gerekirse: “Bizlere, hayal gücümüzle zenginleştirebileceğimiz büyülü dünyalar sunan kardeş iki tür” denebilir. Bilim-kurguyu fantastikten ayıran tek şey, düşlediğimiz şeylerin gerçekleşme ihtimalinin olmasıdır. Ancak bilimsellik beslenen bilim-kurguyla, çocukluğumuzdaki masallar tadındaki fantastik evrenlerin birçok kaynaktan birbiriyle karıştırıldığı görülmektedir. Kimi kaynaklarda bilim-kurgu türü fantastik türünün bir alt başlığı olarak ele alınmaktadır. Bu karışıklığın temelinde ise her iki türün de “olmayan türler, dünyalar ve yaratıklardan” bahsetmesidir İkinin en rahat ayırt edilebileceği örneği Hakan Alpin şöyle vermektedir : “Birini veya bir şeyi büyü yoluyla ışınladığınızda fantastik, bunu bilimsel temellere dayalı bir cihazla yaptığınızda ise bilim-kurgu sınırlarından içeriye geçmekteyiz. Ancak her ikisinde de okuyucu açısından ilgi çekici olan nokta, bir yerden başka yere bir anda yolculuk yapılmış olmasıdır. Bu yolla hem bilim-kurgu, hem de fantastik, hayal gücünün yüksek tempolu sunumlarının yarattığı cazibe ile Dünya üzerindeki milyonlarca kişiyi kendisine çekmektedir.”(Alpin,2005;7). Zühtü Bayar ise bu karışıklığa farklı bir bakışla yaklaşmıştır: “Bilim-kurgu ve fantastik, edebiyatın birbirinden ayrı iki farklı dalıdır. Hard science-fiction (bilimsel bilim-kurgu) ve soft science-fiction olarak ikiye ayrılır. Soft science-fiction işin daha çok fantastik boyutuyla ilgilenir. Bilimsel bilim-kurgu, pozitif bilim temel alınarak, günümüzdeki bilimsel ve teknolojik gelişimin değiştireceği yaşamı anlatır. Jules Verne ve Hugo Gernsback bu gruptadır.” (Bayar,2002;62)diyerek farklı bir ayırım yapmıştır.

Bilim-kurguda, her zaman bilimsel bir gerekçe bulma endişesi vardır; fantastikte ise düşünle kurgulanan olaylar söz konusudur ve bunları bilimle açıklama endişesi yoktur. Fantastik romanlarda yer alan periler, cinler, cüceler, devler, vampirler herhangi bir bilimsel açıklama olmadan bilim-kurgu romanlarda yer alamazlar. Bu iki tür arasındaki farkı, Jean Luc Steinmez şöyle açıklar: “ Bilim-kurguya kıyasla fantastik daha az genelleştirici, gizemle daha senli-benli görülmektedir ve bir izlekler örüntüsüne indirgenebilirse, yine de olağanüstü garip olayları, yeni fizik yasalarıyla, yeni teknik şemalarla onları nasıl açıklayacağını

bilmeyen, araya girmiş üçüncü kişilere anlatılmak eğilimindedir... Fantastik, her insanın yüreğinde yatan dehşet ve kaygıları işler. Olağan dışılıkla sadece nadiren ilgi kurar.”

Fantastik kurgu ve bilim-kurgu arasındaki fark, her zaman ayırt edilebilir bir şey değildir, ancak bazı ayrımlar çok kesin olmamakla birlikte bellidir. Androidler, robotlar, uzay gemileri, dünya dışı varlıklar, zaman makineleri, dış uzaydan gelen virüsler, galaktik imparatorluklar ve benzeri öğeler bilim-kurgu olarak tanımlanmaktadır. Bütün bu olguların, ancak şu anda anladığımız bilimsel kurallar çerçevesinde var olması mümkündür. Öte yandan fantastik, kültürümüzde genellikle “imkânsız” ya da “var olmayan” öğeleri kullanır: büyücüler, cadılar, cinler, kurt adamlar, vampirler, tek boynuzlular, sihirli prensesler, çeşitli amaçlarla kullanılan büyü ve tılsımlar, vb.

1.7.6. Çocuğun Yaş Dönemi Özellikleri

Çocuklar için bir edebiyat var mıdır yok mudur? diye tartışmaktansa artık çocukların yaşlarına göre ilgi duyacakları kitapları nasıl seçmeli sorusuna cevap aranmalıdır. Öğretmen ile anne baba çocuğun yaş dönemi özelliklerini çok iyi bilmeli, çocuğun psikolojisine göre onu yönlendirmelidir. Çocuğun içinde bulunduğu yaş dönemine göre hazırlanan çocuk kitapları çocuk edebiyatı için çok değerlidir. Çocuğa okuma alışkanlığı kazandırmak çocuk edebiyatının temel işlevlerindedir. Kurmaca dünyayla çocuk edebiyatı sayesinde tanışan çocuk sanatsal duyarlığı ve düşünme yetilerini bu sayede geliştirir.

Çocuk dünyasını iyi tanıyan anadilinin zengin anlatım olanaklarını çocuğa uygun kitaplarda kullanan ve ona bu zenginliği aktaran yazarların bir sorumluluğu daha vardır. O da çocuğa göre onun taleplerini ve ihtiyaçlarını bilerek kitap yazmaktır. Son yıllarda en çok ilgi gören türlerden olan bilim-kurgu ve fantastik türünde kitap yazan yazarların da çocukların nabızlarını iyi tuttukları söylenebilir. Ancak bu noktada çok dikkat edilmesi gereken bir husus daha vardır. Çocuk hangi yaşta hangi yoğunlukta bu eserleri okumalıdır? Çocuğun gerek okuma alışkanlığı kazanması bakımından gerekse yaratıcılığını ve düşün gücünü beslemesi bakımından doğru dönem hangisidir? Çocuk için yazılan kitaplarda verilmek istenen iletiler metinlerin arasına gizlice yerleştirilir. Bu iletiler çocuğun gözüne sokulmadan metnin içinde yoğunlukla verilmelidir. Öyleyse bilime özendirme ve teknolojiye hâkimiyeti bakımından bilim-kurgu, yaratıcı düşün gücünü beslemesi bakımından fantastik eserler çocuğa hangi iletilerle, hangi dönemde verilebilir?

Çocuğun gelişim basamaklarına göre, okuma gereksinimleri de değişmektedir. Ebeveyn ve öğretmen çocuğa önerilecek, armağan edilecek bir kitabın seçimini doğru yapmalıdır. Bunun için de çocuğun okuma alışkanlığının, gelişim düzeyinin ve o gelişim düzeyinde okunacak kitapların bilinmesi gerekmektedir. Okumanın alışkanlığa dönüşebilmesi için çocukluk döneminde aile ve okul çok iyi değerlendirmelidir. Bunun için çocuğun yaş dönemi özellikleri ve kültür yapısına göre uygun dönemde, uygun kitaplar verilmelidir. Bilim-kurgu ve fantastik hangi dönemde, hangi yoğunlukta verilmelidir? sorusunun yanıtı için çocuğun yaş dönemi

özelliklerini incelemek gerekir. Yörükoğlu (1997), psikiyatrist gözüyle bu konuda şu açıklamaları yapmaktadır:

“Okul öncesi yıllarda bol resimli, çizgili, çocuklara okunmak amacıyla düzenlenmiş, az yazılı kitaplar ilgi çeker. Boyama kitaplarının çocuklardaki yaratıcılığı körelttiği belirtilmektedir. Resimler hayal gücünü artırır. İyi kitaplar çocuğu somut düşünmek biçiminden soyut düşünmeye doğru götüren araçlardır. Soyut sözleri, resimlenmiş olarak algılamak kavramların yerleşmesine yardım eder.

Okul öncesi döneme ait fantastik ve bilim-kurgu türüne ait eserlere çok rastlanmamaktadır.

İlkokul çağında resimli dergilerin, Tom Miks, Teksas gibi zararlı sayılan yayınların çekiciliği boşuna değildir. Bu tür kitaplar, resme öncelik tanır. Dilleri yalın ve sürükleyicidir. Güldürüye ve serüvene bol yer verilmiştir. Öykünün sonunda iyiler hep kötülerini alt eder. Bu tür yayınları yasaklamak sorunu çözmez. Onlarla yarışacak nitelikte kitaplar basmak ve yaymak gerekir. Kuşkusuz bu tür yayınlar içinde saldırganlığa, korku ve yıldırıya (dehşete) çok yer verenleri eve sokmamak iyi olur. Bu tür yayınların olumsuz etkilerinin yanında önemli sakıncaları da vardır. Belli bir dönemde çocuğa çekici ve kolay gelen bu yayınlar, ek okuma aracı olarak kalırsa gelişmeye katkı yapmaz. Çocuk belli bir düzeyden öteye gidemez. Yetişkin çağında fotoroman okuyucusu olup çıkar! İlkokul yıllarındaki serüvenlere, yiğitlik öykülerine ve gizi bulunan öykülere eğilim artar. Define Adası, Jules Verne'nin öyküleri türünden hem sürükleyici hem edebî değeri olan kitaplarla bu eğitim karşılanabilir.

Fantastik ve bilim-kurgu türünde yazılmış iyi eserlere en çok ihtiyaç duyulan dönem ilkokul yıllarıdır. İlkokul üçüncü sınıftan itibaren çocuk uzun süreli okumaya geçer. Çocuk artık bağımsız kitap alır ve kendi tercih ettiği türleri okumaya başlar. Bilim, tarih, macera kitapları ilgilerini çekmeye başlar. Okuma alışkanlığının şekillendiği bu dönemde çocuğa internetin, kalitesiz çizgi romanların ve televizyonun yerini tutacak ama onun istediği türden keyif alacağı eserler sunulmalıdır. Bu tür de fantastik ve bilim-kurgudur.

İlkokuldan sonra çocuklarda, soyut düşünce yeteneği hızlı bir gelişme gösterir. Ortaokul sıralarında okumaya düşkün çocuklar yetişkinlerin okuduğu birçok romanı

tat olarak okuyabilir. Bu çağlarda daha yoğun kaleme alınmış türünün tüm özelliklerini taşıyan fantastik ve bilim-kurgu türündeki romanlar çocuklara önerilebilir.

Okuma eğilimleri konusunda birçok saptamalar yapılmıştır. Çocuğa önerilecek kitap onun kişiliği, aile ve sosyal çevresine göre değişecektir. Buna rağmen çocuğun yaş dönemi özelliklerine göre okuma eğilimleri bilmek ebeveyne ve öğretmene yardımcı olabilecektir.

Turhan Baraz, “Çocuk ve Kitap” adlı eserinde yaşlara göre okuma eğilimlerini şöyle tablolştürmüştür.

Tablo 1: Okuma Eğilimleri

0-6 YAŞ: OKUL ÖNCESİ DÖNEMİ		
*Ninniler	*Öykü	*Masal
*Resimli kitaplar	*Şiir	*Bilmeceler – atasözleri – fıkralar
*Çekici kartlar	*Plak – kaset	*Çocuk kulübü - tiyatrosu
*Tekerlemeler	*Video – TV	*Çocuk kitaplığı
<i>Bu yaştaki çocuklarının eğilimlerinde cinsiyetler arasında fark yoktur.</i>		
7 – 9 YAŞ: MASAL DÖNEMİ		
*Kahramanları çocuk olan öyküler		
*Kahramanları hayvan olan öyküler		
*Tatil ve doğa öyküleri		
*Efsaneler – destanlar – fıkralar		
<i>Okul öncesinin devamı olan bu dönem çocuklarında da cinsiyet farkı belirginleşmemiştir. Ancak kızlarda bu dönem bir yıl daha uzun sürebilir. Bu dönem çocukları en çok (%75) masaldan hoşlanırlar. Bu dönem çocuklarının kitapları resimli olmalıdır.</i>		
10 – 12 YAŞ: SERÜVEN DÖNEMİ		
KIZ	ERKEK	KIZ / ERKEK (ORTAK)
*Ev – okul yaşamı	*Serüven kitapları	*Mizah
*Yararlı bilgiler	*Gezi kitapları	*Biyografiler
*Şiir – tiyatro eğitimi	*Öyküleştirilmiş tarih, kahramanlık konulu kitaplar	*Polisiye
*Duygusal kitaplar	*Öyküleştirilmiş fen, doğa konulu kitaplar	*Yabancı ülkeler
*Kadın / erkek yaşamını anlatan yazılar		
<i>Bu yaş çocuklarında gerçeğe yönelme başlamıştır. Cinsiyetler arasında fark vardır.</i>		
12 – 14 YAŞ: SOYUT KONULARA EĞİLİM DÖNEMİ		
KIZ	ERKEK	
*Sevgi, bağlılık, özveri konularını işleyen roman, şiir, tiyatro eserleri	*Soyut, duygusal, düşünsel öykü, roman duygusal öykü, şiir, tiyatro eserleri	
*Sanat değeri olan kitap ve dergiler	*Gazeteler, güncel konular, spor yazıları	
<i>Cinsiyet farkının özellikle belirginleştiği bu dönemde çocuklarda sanata eğilim başlar.</i>		

Konuya yazar gözüyle bakarsak, Mustafa Ruhi Şirin, çocukluk dönemini üç evreye ayırmaktadır:

1- Geleneksel Çocukluk Dönemi: Çocuk ve yetişkin aynı görülmekteydi. Küçük adam ve kadınlardı çocuklar. Bebeklikten doğrudan yetişkinliğe geçilirdi. Çocukluk bir biyolojik evre bile değildi. Yetişkin kıyafetleri giyerler, oyuncakla oynamazlardı.

2- Modern Çocukluk Dönemi: Matbaayla beraber başlayan, bilgi alımına dayalı çocukluktur.

3- Post modern Çocukluk Dönemi: Görsel iletişim çağında medyanın etkisiyle şekillenen çocukluk dönemi. Post modern Çocukluk Döneminde çocukluk yaşı kısalmıştır.(Şirin,2008;16)

Bugün çocuğun yaş dönemi özellikleri incelenirken, Post modern Çocukluk Dönemi'ne göre mi, yoksa modern çocukluk dönemine göre mi hareket edileceği de bir sorun oluşturmaktadır. Ancak biz, her ikisini de harmanlayarak en uygun tabloyu oluşturmaya çalıştık.

Çocuk edebiyatı eserleri, genel olarak yaş gruplarına göre farklılıklar gösterir. Belli bir yaşa kadar ebeveyn ve öğretmen yaş dönemine göre kitap alsa ve önerse de 11 yaş sonrasında çocuk, artık kendi zevkine göre kitap seçmektedir. Cemil Meriç, “Çocuk Edebiyatı” adlı yazısında “çocuk edebiyatının sınırlarının ve mahiyetinin belli olmadığını” söyler.¹⁶ Ancak bu sınırların belli olmaması pratikte pek mümkün görünmemektedir çünkü 0–16 yaş arası kabul edilen çocukluk dönemi kendi içinde birçok alt bölüme ayrılmakta ve her bölüm birbirinden çok farklı özellikler taşımaktadır. Hangi eserin, hangi yaş grubu çocuğa, nasıl önerileceği önemli ve dikkat edilmesi gereken bir konudur. Çocuk tarafından kitabın nasıl anlaşılacağı okuyucunun yaşadığı çevreye, kültür seviyesine sıkı sıkıya bağlıdır. Aynı yaşta ve aynı biyolojik gelişimi gösteren iki çocuğun algıları farklı olabilir. Örneğin okuyazar bir ailede büyüyen çocuğun fantastik bir esere bakış açısıyla köyde okuyan bir çocuğun bakış açısı çok farklı olabilir. Dilidüzgün, çocuk edebiyatının yetişkin edebiyatından ayrımını da bu mantıkla açıklamıştır: “Çocuğun anlama koşulları, dil düzeyi, eğitim gereksinimi, dünya ile olan ilişkisi çocuk edebiyatının belirleyici etkenleridir.”

¹⁶ Bilkan. Ali Fuat (2005) Hece Dergisi Çocuk Edebiyatı Özel Sayısı

Bizce, Çocuk Edebiyatı üç büyük dönemde ele alınabilir:

1. Okul Öncesi Dönem (0–6 Yaş)
2. Okul Dönemi (7–11 Yaş)
3. Yetişkinlik Dönemi(12–16 Yaş)

0–2 yaş grubu çocuklar bu dönemde ancak somut algılama yapabildiği için büyük resimli ve yazısız kitaplar tercih edilir. 2–7 yaş grubunda ise çocuğun subjektif mantığı ön plana çıkmaktadır. Az yazılı, büyük puntolu, sevimli, öğrenmeyi kolaylaştıracak bol resimli kitaplar tercih edilmektedir. Son çocukluk adı da verilen 7- 11 yaş grubunda ise artık mantık yavaş yavaş başlar ancak henüz olgunlaşmamıştır. Okumayı bir çocuğun hayatında vazgeçilmez kılmanın en önemli dönemine girilmiştir. Okul öncesi dönem çocukluğundan farklı olarak, temel eğitimin ilk yılları çocuğun somut düşünme, son birkaç yılı ise soyut düşünme evresinde bulunduğu yıllardır. Bu evrede çocuk sayısal semboller, soyut deyişler, genel kurallar ve temel mantık gibi daha soyut kavramları anlamaya başlar.¹⁷ Bu dönemde, muhakkak okutulması gereken klâsikler vardır. Bu dönemde fantastik ve bilim-kurgu eserlerinin önerilip önerilemeyeceği, sonuç bölümünde tekrar ele alınacaktır. 12–16 yaş grubu ise, artık gerçeğe meydan okudukları ve biyolojik olarak müthiş değişimler geçirdikleri bir dönemdir. Düş kurmak, halen devam etmekte birlikte artık gerçek hikâyeler ve sosyal statüler düşlerin içine girmektedir. Bu da fantastik ve bilim-kurgu türüne yaklaşıldığının hatta en uygun döneme girildiğinin işaretidir. Özellikle bilim-kurgu türündeki romanların çocuğun bilimsel merakını arttırması, onu bilime yöneltmesi gerekir. Çocuğun tam geleceğiyle ilgili kararlar verdiği, meslek seçtiği bu dönemde bilim-kurgu türündeki eserler bilime yaklaşmak açısından çocuğa avantaj sağlayacaktır. Fantastik türdeki eserlerle de tanışma yaşı gelmiştir artık. Sözelimi, Michel Ende'nin Bitmeyecek Öykü'sü, Cristina Nöstlinger'in Kim Takar Salatalık Kralını kitabı; Astrid Lindgren'in Uzun Çoraplı Pippi'si, Antoine De Saint-Exupery'nin Küçük Pren'si önerilecek klâsik fantastik edebiyat ürünlerindedir.

¹⁷ Yavuzer, H. (2006) Okul Çağı Çocuğu. İstanbul: Remzi Yay. (s.13)

12- 16 yaş grubuna hitap eden edebiyata ilk gençlik edebiyatı tanımını da yapılmaktadır. Son yıllarda, çocukluk çağının kıaldığı ve 10–12 yaşlarında yetişkinliğe geçişin başladığı söylenmektedir. Şirin, belki de şu sözlerle çocuk edebiyatının sınırları çok kesin bir şekilde çizmiştir: “Çocuksu, çocukluğun ana rengidir” Acaba inceleyeceğimiz romanlar çocuksu mudur değil midir? Bilim-kurgu ve fantastik çocuk edebiyatında mı yoksa ilk gençlik edebiyatında mı yer almalıdır?

1.7.7. Okuma Kültürü Edindirme Sürecinde Fantastik ve Bilim-kurgu Romanlarının Yeri

Çocuğun okuma kültürü edinme süreci, bir anda oluşmamaktadır. Temelleri 0–6 yaş döneminde, anne baba ya da bir başka yetişkin tarafından atılmaktadır. Dinleme becerisinin oluşmaya başladığı bu dönemin ardından okuma yazma ve öğrenme süreci başlamaktadır. Okuma alışkanlığının oluşması gereken dönem okuma yazma öğrendikten sonra yoğun olarak karşımıza çıkmaktadır. Çocuk büyüdükçe eleştirel okuma sürecine girecek ve son olarak da evrensel okuryazarlık süreci başlayacaktır. Bu süreçler, olması umut edilen bir sıralamayla karşımıza çıkmaktadır. Oysa, biliyoruz ki dinleme becerisi eksik olan bir çocuk için bundan sonraki süreçler nasıl hep yetersiz olacaksa, özellikle üstünde durduğumuz okuma alışkanlığını edinme süreci,, çocuklara doğduğu andan itibaren onu çocuk kitaplarıyla tanıştıran anne babaların empoze ettiği bir gereksinimdir. Sanat değeri olan resimli kitaplar, çocuğun ilgisini çekecek bir okuma tarzı bu dönemde çok büyük önem taşımaktadır. Daha sonraki süreçte okuma yazma öğrenen bir çocuğa önerilecek kitaplara çok dikkat edilmeli, onun yaş seviyesine uygun, zevk alarak okuduğu kitaplar önerilmelidir. Bu noktada fantastik ve bilim-kurgu türünde yazılmış edebî eserlerin çağımız çocukları için ne denli önemli olduğuna tekrar vurgu yapmak gerekmektedir.

Bu alandaki çalışmalarıyla tanınmış eğitimci Jacob (1955), A. F. Oğuzkan'ın dilimize çevirdiği Curriculum Letter adlı eserinde, çocukların neden edebiyata gereksinim duyduğunu şöyle açıklamaktadır:

1. Edebiyat hoş vakit geçirtici, eğlendirici bir şeydir. Hoş vakit geçirtmeyi eğitimin başlıca amaçlarından biri olarak düşünmekten çekinilmemelidir. Elbette radyonun, resimli dergilerin, sinema ve televizyonun yanında okumaya da yer ayrılması gerekir. Eğer çocuklar okulda okumayı sevmeyi, okumaktan sadece okumak için zevk almayı öğrenmezler ise hoşça vakit geçirten bir unsurdan yoksun kalırlar. Bu bakımdan, edebiyatı, bir hoş vakit geçirme aracı olarak öğretim programına alınacak değerli unsurlardan biri biçiminde pekâlâ düşünebiliriz.

O halde çocuğun hoş vakit geçirdiği kitapları okumasını sağlayarak onu edebiyata daha da yaklaştırabiliriz. Bu da en çok okunan tür olan fantastik ve bilim-kurgu ile mümkün olabilecektir.

2. Edebiyat ruha canlılık verir, yaşama gücünü arttırır. Edebiyat, kimi zaman bizi, hayatın çok ciddi ve üzücü durumlarından uzaklaştırır, alıp götürür. Güzel bir yazı veya şiir okumanın kazandırdığı yaşantılarla bir insan, kısa zamanda bugünkü tasalarından kurtulma olanağı bulur ve sonra da bu tasarıların karşısına daha güçlü, daha dinlenmiş halde çıkmanın yollarını öğrenir.

Çocuklara okulda bu gibi yaşantıları edinmek için birtakım olanaklar verilmediği sürece onlar ruhun canlanıp güçlenmesinde edebiyatın bu şaşırtıcı, olağanüstü değerini hiç bir vakit öğrenemeyeceklerdir.

3. Edebiyat hayatı tanımaya yardım eder. Çocuklar, hayatı ve yaşama yollarını öğrenmek için, edebî eserlere ihtiyaç duyar. Bir başkasının yaşamını ilgilendiren durumları öğrenmek için, edebiyat aracılığıyla elde edilen pek ilginç yaşantıları – televizyon, radyo vb. – hiçbir araç kazandıramaz. Kimi durumlarda kişisel yaşantılardan daha iyisi yoktur; ama bazı yaşantılar vardır ki bunlar türlü edebiyat eserlerinin okunmasıyla birer rastlantı sonucu kazanılır. Kısaca, çocuklar hayatı tanımak için edebiyata ihtiyaç duyarlar.

Fantastik ve bilim-kurgu türünün yardımıyla farklı hayatları tanıyan ve hayal gücünün ulaşabildiği sonsuzlukları keşfeden çocuk, kendi hayatını ve dünyayı sorgular, ufkunu genişletir.

4. Edebiyat bir rehberlik kaynağıdır. Edebiyat, bir kimsenin kendini tanıyarak davranışlarını değiştirmeye yarayacak olanaklar hazırladığı için bir rehberlik kaynağı olarak da hizmet edebilir. Şüphesiz, bütün edebiyat eserleri böyle bir hizmeti görmez ve bu hizmet de her zaman klasik ölçüler içinde yerine getirilemez. Fakat her birimizin hayatında ihtiyaç halinde kendimizi anlamak konusunda bize yardımcı olmuş en az bir kitap bulunmuştur.

Çocuğu keyif aldığı bir romanı okurken, uygun yerlere yerleştirilmiş öğütler eserin içinde yoğrulduğu için çocuğa bir nevi rehber olacaktır.

5. Edebiyat yaratıcı etkinlikleri özendirir. Çocuklar, başka alanlardaki yaratıcı etkinliklere geçmek için bir sıçrama tahtası olarak edebiyata gereksinim duyarlar.

Başka sanatlarla ilişkileri bulunan zengin bir programın eşliğinde yaratıcılığa yönelten okuma etkinlikleri sayesinde bir sanat, başka bir sanatı desteklemiş ve beslemiş olur. Okuma, çocuğu resim çizmeye ve dramatik sanat alanlarında ritmik yorumlar yapmaya özendirir. Çocuklar okuma ve dramatik sanat alanlarında ne kadar zengin yaşantılar edinirlerse yaşamın öteki yaratıcı alanlarında da o kadar zengin bir kişiliğe sahip olurlar.

Gerek bilim-kurguda yer alan bilimsellik, gerekse fantastikteki sonsuz hayal gücü çocuğu yaratıcı etkinliklere özendirecektir.

6. Edebiyat güzel bir dil demektir. Çocuklar, kendi dillerini geliştirmek için, edebiyat eserlerine ihtiyaç duyar. Edebiyat, güzel bir dildir ve içimizde, çocukların anadillerinin güzelliğini, en iyi biçimde öğrenmelerini sağlar.” (Leland, Jacob. Çeviren: A. Ferhan Oğuzhan. Curriculum Letter, N. 20, 1995 s. 204 – 205)

Çocuğu televizyon ve internetin kısılcından alıp, en sevdiği türlerden biri olan fantastik ve bilim-kurguyla bir edebiyat eserinde buluşturmak hem ebeveyn hem öğretmen hem de yazar için büyük bir kazançtır.

BÖLÜM II

İLGİLİ YAYIN VE ARAŞTIRMALAR

* Popüler Kültür Açısından Çağdaş Fantazy Bilim-kurgu ve Korku Sineması kitabında yazar *Ünsal Oskay*, günümüzün toplum hayatında “korkunun” yaygınlaşması olgusunu inceler. Popüler kültürün en büyük pazarı olan bilim-kurgu türünün de incelendiği bu eser, her ne kadar sinema filmleri üzerinde örnekler verse de edebiyata ışık tutmaktadır.

* *Tzvetan Todorov*'un Fantastik isimli kitabı, yapısalcı poetikanın tanımının yapıldığı bir eserdir. Fantastiği bir edebî tür olarak inceleyen yazar, kitabında Kafka, Balzac, Poe gibi yazarların eserlerini incelemek suretiyle fantastik anlatı türünün temel özelliklerini tespit etmiştir.

* 1001 Soruda Bilimkurgu ve Fantastik adlı kitap, sinema ve edebiyatta bu iki türde verilen örneklere ışık tutmaktadır. Yazar *Hakan Alpin*, iki türü de tanımlayarak ve örnekler vererek okuyucuya bu iki türü tanıtmaktadır.

* *Mustafa Ruhi Şirin*'in Çocuk Edebiyatı Kültürü, Okuma Alışkanlığı ve Medya Sarmalı adlı kitabında, değişen çocukluk ve değişen çocuk edebiyatı incelenerek kitle iletişim araçlarının okuma alışkanlığına ve çocuk edebiyatına etkileri tartışılmaktadır.

* *Mazlum Akın* tarafından yazılan Türk Çocuk Edebiyatında Bilim Kurgu adlı inceleme, bilim- kurgu türünü tanıtan ve örneklerle açıklayan bir eserdir.

* *Doç.Dr. Selahattin Dilidüzgün*, Çağdaş Çocuk Yazını adlı eserinde, çocuk ve gençlik edebiyatının önemini ve gerekliliğini vurgulamaktadır. Kitabın ikinci bölümünde de fantastik çocuk edebiyatı ve bu türün ilk örneklerini çeşitli yönleriyle incelemiştir.

* *Seda Gül KARTAL*, Cumhuriyet Dönemi Türk Çocuk Roman ve Hikâyelerinde Fantastik Ögeler (1923-1060). İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde lisansüstü tezi olarak Prof. Dr. Kazım YETİŞ yönetiminde hazırlanmıştır.

* *Nuran ÖZLÜK*, Türk Edebiyatında Fantastik Roman. İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde lisansüstü tezi olarak Prof. Dr. M. Fatih ANDI yönetiminde hazırlanmıştır.

* *Yeliz Özge TOYMAN*, Nazlı Eray'ın Roman Dünyasında Düşü ve Büyülü Gerçekliğin Kurgusu ile Fantastik Unsurlar. Süleyman Demirel Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde Yrd. Doç. Dr. Cafer Gariper yönetiminde lisansüstü tezi olarak hazırlanmıştır.

BÖLÜM III

YÖNTEM

3.1. Araştırma Modeli

Bu çalışmada 1990–2008 yılları arasında çocuk edebiyatında yazılan fantastik ve bilim-kurgu türündeki romanların içerdikleri konular, roman karakterlerin, kapak ve içindeki resimler incelenmeye çalışılmıştır.

3.2. Evren ve Örneklem

Araştırmanın evrenini, 1990 – 2008 yılları aralığında yazılan fantastik ve bilim-kurgu romanlar oluşturmaktadır. Örneklem olarak da bu dönemde yazılan 39 yazarın yetmiş bir romanı seçilmiştir. Örneklem seçimi sırasında 13 roman tezin hacmi göz önüne alınarak örneklem dışında bırakılmıştır. Gülten Dayıoğlu'nun “Sekizinci Renk” adlı romanı da fantastik ve bilim-kurgu türünü tam olarak yansıtmadıkları düşünüldükçe örneklem dışında bırakılmıştır.

3.3. Veri Toplama Araçları

Araştırmada veri toplama aracı olarak “doküman inceleme yöntemi” kullanılmıştır. Doküman İnceleme Yöntemi nitel araştırmalarda kullanılan bir yöntemdir. “Doküman incelemesi, araştırılması hedeflenen olgu veya olgular hakkında bilgi içeren yazılı materyallerin analizini kapsar. Geleneksel olarak doküman incelemesi, tarihçilerin, antropologların ve dilbilimcilerin kullandığı bir yöntem olarak bilinir.” (Yıldırım, Şimşek,2004: 153)

İlk olarak tarama yapılarak tezin evren ve örneklemini oluşturan romanlar belirlenmeye çalışılmıştır. Daha sonra romanlar okunmuş ve elde edilen veriler sınıflandırılmıştır.

3.4. Veri Çözümleme Teknikleri

İlk olarak elde edilen veriler içerdikleri konulara göre belirli başlıklar altında sınıflanmıştır. Daha sonra içerik analizi yöntemiyle sınıflanan bu veriler çözümlenmeye çalışılmıştır.

Tablo 2:
Örnekleme Oluşturan Yazarların ve Romanların Listesi

YAZARIN ADI SOYADI	KİTABIN ADI	BASIM YILI	BASIM YERİ	SAYFA SAYISI
ADA Özlem	Fafa ile Mimi Güneşe Yolculuk	2005	İstanbul: Altın Yay	112
ADALI, Bilgin	Zaman Bisikleti	2005	İstanbul: Can Yay.	111
AKAL Aytül	Üç Uçan Çocuk	1997	İstanbul: Uçanbalık Yay	16
AKAL Aytül	Kimin Yatağı Uçuyor	1997	İstanbul: Uçanbalık Yay	16
AKINCI, Ferda İzbudak	Kış Ülkesi Çocukları	2008	İstanbul: Altın Yay	191
AKTAŞ Metin	Cennetin Ölümü	2004	İzmir: Tudem Yay	238
ALTINKÖPRÜ, Tuncel	Efsaneler Gezegeni	2008	İstanbul: Çilek Yay.	175
ALTINKÖPRÜ, Tuncel	Uzayın Tutsakları	2008	İstanbul: Çilek Yay.	160
ARMUTAK, Yeşim	Mızıkacı	2004	İstanbul: Günışığı Kitaplığı	205
ARMUTAK, Yeşim	Bataklığın Kıyısındaki Ev	2007	İstanbul: Günışığı Kitaplığı	168
ATEŞ, Nurgül	Damla Cadısı	2008	İstanbul: Berdan Matbaası	63
ATEŞ, Nurgül	Şıpidiklar	2008	İstanbul: Berdan Matbaası	64
ATILLA, Mehmet	Uçan Dalgalar	2008	İzmir: Tudem Yay	134
ATILLA, Mehmet	Uzaydaki Karanfil	1999	Ankara: Bilgi Yay	84
BALCI, Aydın	Alakanat	2004	İzmir: Tudem Yay	54
BALCI, Aydın	Yıldız Güzeli	2006	İzmir: Tudem Yay	39
BOZDEMİR, Banu	Mışıl Suyu	2008	İstanbul: Berdan Matbaası	88
BUCAK, Nevra	Uzaylı Kız Tıra	2008	İstanbul: Özyürek Yay.	71
CENGİZ, Gülsüm	Taş Devrine Yolculuk	1999	İstanbul: Say Yay.	64
ÇİÇEK, Tacim	Düş Ülkesi	2003	İstanbul: Say Yay.	150
DAYIOĞLU, Gülten	Parpat Dağının Esrarı	1992	İstanbul: Altın Yay	141
DAYIOĞLU, Gülten	Dünya Çocukların Olsa	1995	İstanbul: Altın Yay	127
DAYIOĞLU, Gülten	Ganga	1998	İstanbul: Altın Yay	191
DAYIOĞLU, Gülten	Gökyüzündeki Mor Bulutlar	1999	İstanbul: Altın Yay.	208
DAYIOĞLU, Gülten	Akıllı Pireler	2000	İstanbul: Altın Yay.	128
DAYIOĞLU, Gülten	Kıyamet Çiçekleri	2002	İstanbul: Altın Yay.	332
DAYIOĞLU, Gülten	Midos Kartalının Gözleri	2003	İstanbul: Altın Yay.	169
DAYIOĞLU, Gülten	Yada'nın Gizil Gücü	2005	İstanbul: Altın Yay.	400
DER, Aslı	Büyük Tuzak	2007	İstanbul: Günışığı Kitaplığı	196
DER, Aslı	Küçük Cadı Şeroks	2001	İstanbul: Günışığı Kitaplığı	183
ERAY Nazlı	Naz ve Büyülü Bahçe	2008	İstanbul: Turkuaz Yay.	150
GÜLER, Mehmet	Ayın Arka Yüzü	2008	İstanbul: Özyürek Yay.	80
GÜNGÖR, Aşkın	Gohor Kurtlar Yolu	2003	İstanbul: Bu Yay.	176
GÜNGÖR, Melek	Eyvah Ağabeyim Kopyalandı	2007	İstanbul: Altın Yay.	152
GÜNGÖR, Melek	Şakacı Hortlak İşbaşında	2008	İstanbul Altın Yay.	119
GÜRPINAR, Melisa	Uçup Giden Kent	2008	İstanbul: Özyürek Yay.	71
İBİŞ, Şule	Elbid Avcısı	2005	İstanbul: Bu Yay.	328
İÇÖZÜ, Nur	Yalancı Yıldız	1997	İstanbul: Bu Yay.	10
İÇÖZÜ, Nur	Ay Dede'nin Gözyaşları	1997	İstanbul: Bu Yay.	10
İÇÖZÜ, Nur	Sihirli Düşler Kesesi	2005	İstanbul: Altın Yay.	96

İÇÖZÜ, Nur	Bintepe'nin Hayaleti	2008	İstanbul: Altın Yay.	167
İZGÜ, Muzaffer	Uzay Dolmuşu Kalkıyor	1994	Ankara: Bilgi Yay	111
KARAKUŞ, Hidayet	Bilgisayar Amca	1996	Ankara: Bilgi Yay	94
KARAKUŞ, Hidayet	Bilgisayara Giren Tırtıl	1994	Ankara: Bilgi Yay	92
KARAKUŞ, Hidayet	Bilgisayarlı Şapka	2001	Ankara: Bilgi Yay	109
KIYAFET, Leyla	Uzaylı Cüceler	2008	İstanbul: Pia Yay.	95
KÖKSAL, Ülker	Uzaydaki Arkadaşım	1995	Ankara: Bilgi Yay	119
KURTULUŞ, Özgür	Pitan	2004	İzmir: Tudem Yay	204
KUTLU, Ayla	Dünyayı Kurtaran Çocuklar	1995	Ankara: Bilgi Yay	12
KUTLU, Ayla	Uzaydan Gelen Dostlar	1995	Ankara: Bilgi Yay	16
KUTLU, Ayla	Uzaydan Gelen Oyuncak	1995	Ankara: Bilgi Yay	16
KUTLU, Ayla	Çiçek Elli Robot	1995	Ankara: Bilgi Yay	16
KUTLU, Ayla	Mavi Saçlar Pembe Gözler	2004	Ankara: Bilgi Yay	74
OKTUĞ, Zeynep	Evrende Bir Dost	2004	İstanbul: Bu Yay.	95
ÖZTAYLAN, Ebru	Uzayda Yolculuk	2008	İstanbul: Altın Yay	23
ÖZVERİ, Adnan	Hayal Köyü	2008	Ankara: Phoenix Yay.	128
ÖZVERİ, Adnan	Zaman Makinesi	2008	Ankara: Phoenix Yay.	112
SERTBARUT, Miyase	Sisin Sakladıkları	2005	İzmir: Tudem Yay.	206
SERTBARUT, Miyase	Kapiland'ın Kobayları	2006	İzmir: Tudem Yay.	211
TAN, Canan	Ah Şu Uzaylılar	2002	İstanbul: Altın Yay.	128
UÇUK, Cahit	Sihirli Rüzgâr Çanı	2004	İstanbul: Bilge Kültür Sanat	118
UÇUK, Cahit	Dünyamız Tehlikede	2003	İstanbul: Bilge Kültür Sanat	125
UÇUK, Cahit	Harika Çocuklar	2003	İstanbul: Bilge Kültür Sanat	107
UYSAL, Ahmet	Ayda Yaz Uykusu	1999	Ankara: Bilgi Yay	63
YAMAÇ, Ayşe Çekiç	İncili Kavak	2004	İstanbul: Bu Yay.	102
YENER, Mavisel	Mavi Elma	2005	Ankara: Bilgi Yay	74
YENER, Mavisel	Mustafa Kemal'in Kayıp Seslerinin İzinde	2007	Ankara: Bilgi Yay	141
YURTTAŞ, Hüseyin	Cüceler Gezegeni	1994	İzmir: İmbat Yay.	96
YURTTAŞ, Hüseyin	Uzaylılar Gelince	1994	İzmir: İmbat Yay.	95
YURTTAŞ, Hüseyin	GDO Ülkesi	2005	İstanbul: İmbat Yay.	159
YURTTAŞ, Hüseyin	Robotlar Ülkesi	2008	İstanbul: Say Yay.	208

BÖLÜM IV

BULGULAR VE YORUMLAR

4.1. Biçim Bakımından Değerlendirme

Biçim özellikleri deyince büyüklük, kâğıdın cinsi, harfler, kapak, yazım ve noktalama, sayfa düzeni, resimler akla gelmektedir. İncelenen eserlerde boyut, resimler ve kapak alt başlıklarında çalışma yapılmıştır.

4.1.1. Boyut

Çocuk kitaplarının boyutları, elde kolay tutulabilen, çocuğun ilgisini çekebilecek ölçülerde olmalıdır. İlke olarak çocuk yayınlarında, boyutlarla içeriğin uygunluk göstermesi aranır. Çocuk tekdüzeliği sevmediğinden, değişik boyutlardaki kitapları okumaktan ve karıştırmaktan zevk almamalıdır.¹⁸ İncelenen eserlerin 69 tanesi 14/20 cm. boyutunda, 2 tanesi ise 17/24 cm. boyutundadır.

4.1.2. Resimler

Resim, çocuk kitaplarının en önemli yardımcısıdır. Sade, açık ve metne uygun resimler, hem yazarı ileti bakımından rahatlatmakta, hem de okuyucuya görsel bir şölen sunmaktadır. Çocuklar için hazırlanan eserlerde, resim ve metin uygunluğu yazarın anlatmak istediğini dil ve görsellikle birlikte sunmak istemesine bağlıdır. Resimler aynı sayfada bulunan metni açıklamalıdır. Tuncer ve Yardımcı çocuk kitaplarındaki resimleri üç ana başlıkta incelemiştir.

“a. Süsleyici Resimler: Bu resimler, bir konunun açıklanmasına yardım etmeyen, fakat sayfayı daha çekici ve şirin göstermek için konan resimlerdir. Halk hikâyelerinde ve şiirlerde sembolik olarak kullanılır.

b. Metni Açıklayıcı Resimler: Bu resimler, tek bir düşünce ya da kavramı açıklamak için çizilmiş resimler olup özellikle okumaya başlangıç aracı olarak hazırlanan kitaplarda çok önemlidir. Çünkü okumayı yeni öğrenmekte olan bir çocuk, birçok sözcüğün anlamını somut biçimde genellikle açıklayıcı resimlerin yardımıyla kavrar. Resimler bazen sözcüklerin yerini tutarak, bazen de yorumlama görevini yerine getirerek çocuğun konuyu etraflıca anlamasına yardım etmektedir. Özellikle öğretici kitaplarda bu resimler öğrenmeye büyük ölçüde katkı sağlamaktadır.

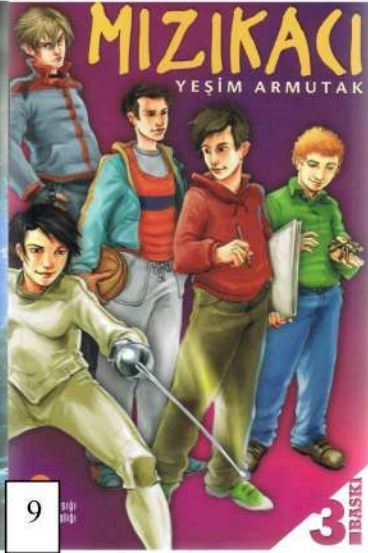
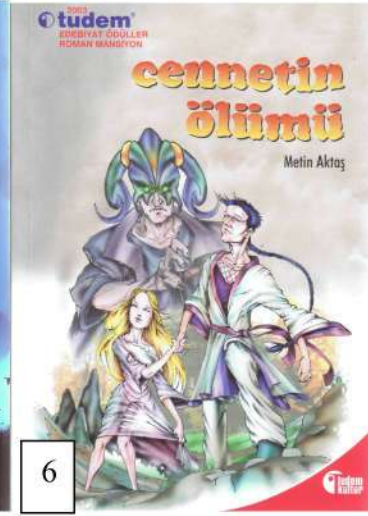
¹⁸ Yardımcı, M. Tuncer, H. (2002). Eğitim Fakülteleri İçin Çocuk Edebiyatı, Ankara: Ürün Yay.

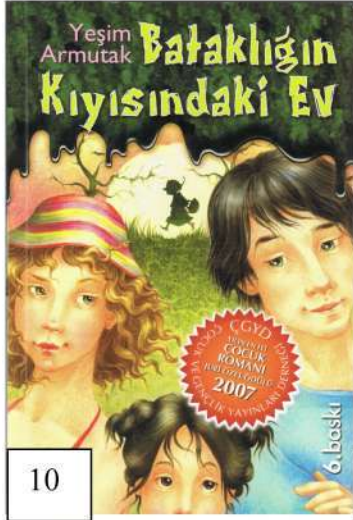
c. Metni Tamamlayıcı Resimler: Bu resimler, yazıyla anlatılması kolay olmayan konularda çizilen resimlerdir. Bir çocuğa, filin, zürafanın ya da kangurunun şeklini yazıyla anlatmak oldukça zordur. Oysa bu hayvanların resmini yazının kenarına koymak çocuğun yazıyı daha kolay anlamasını sağlayacaktır. Anlayış düzeni ve sözcük hazinesi sınırlı olan çocuklar için, bu tip resimli kitaplar daha çekici gelmektedir.

4.1.3. Kapak

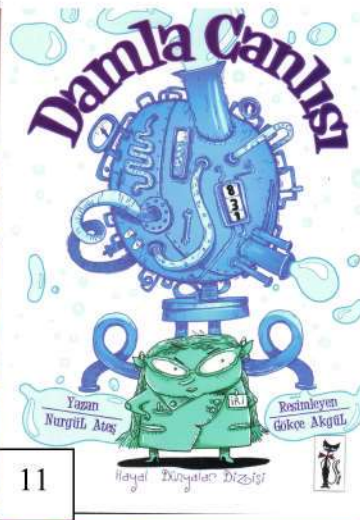
Metnin resimle zenginleştirilmesi okuyanı etkileme bakımından daha gerçekçidir. Ancak bu noktada dikkat edilmesi gereken en önemli unsur konu bütünlüğünün resimlere yansımadır. İncelenen 71 eserde resmin kullanılma oranı ayrıca ele alınmıştır. İncelediğimiz eserlerin kapakları, aşağıda ve diğer sayfalarda verilmiştir.

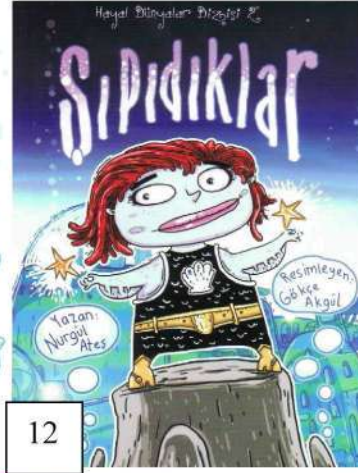

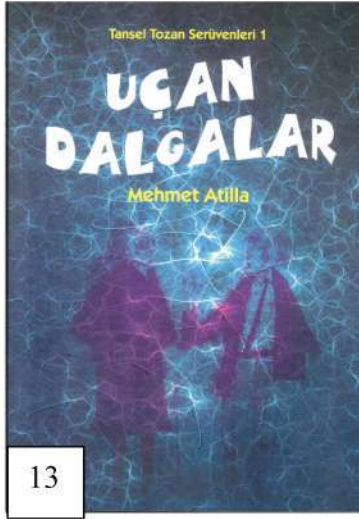
10

11

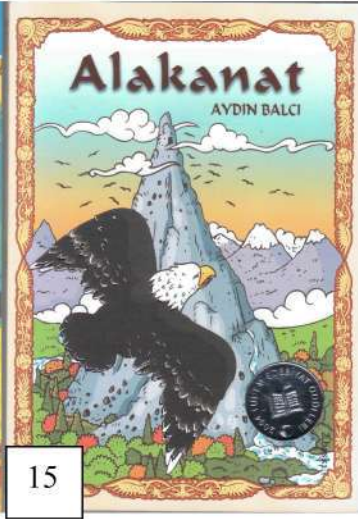
12

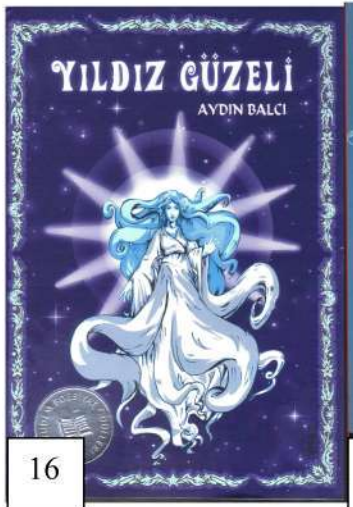
13

14

15

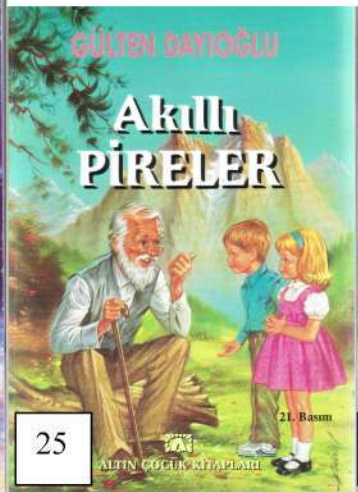
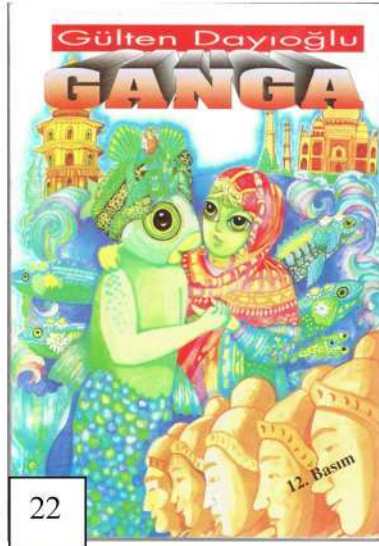
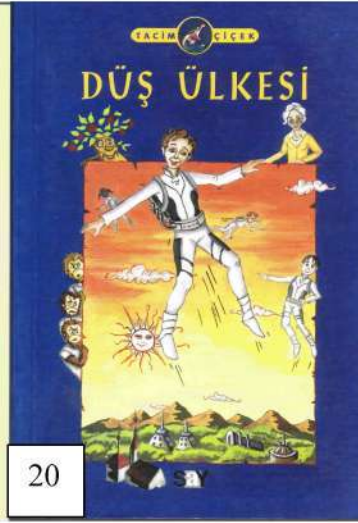
16

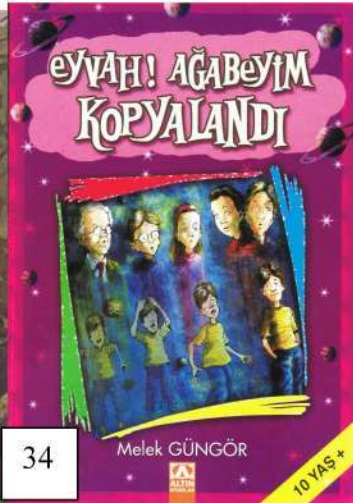
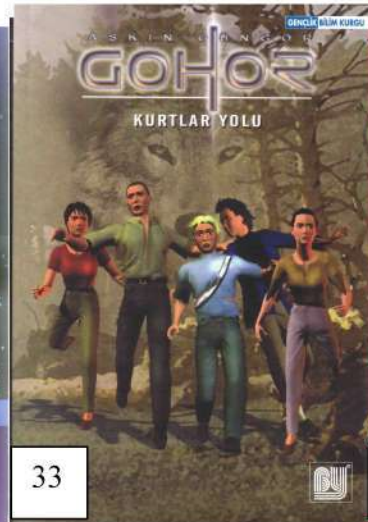
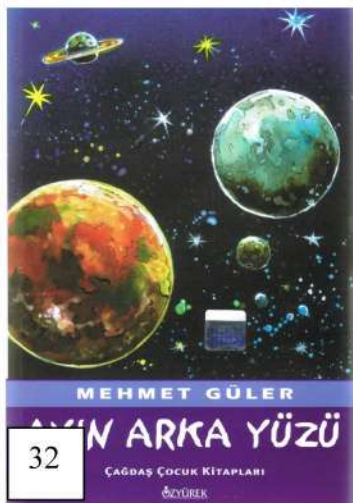
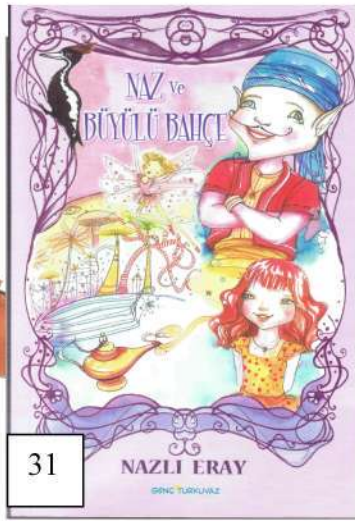
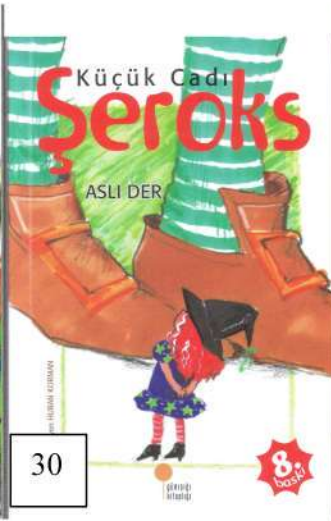
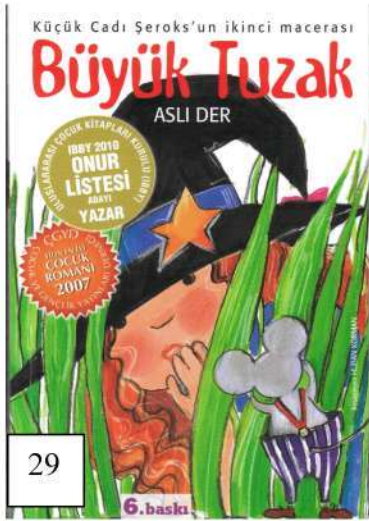
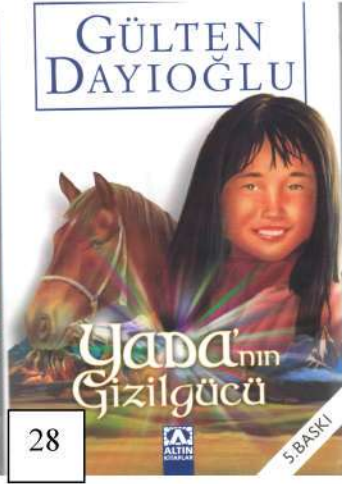

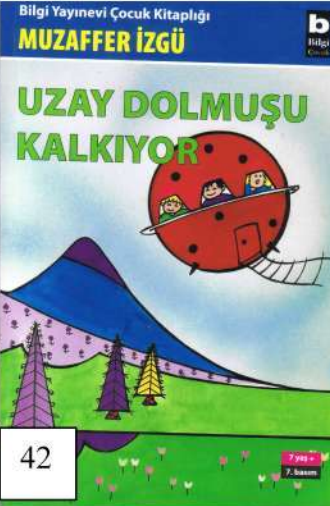
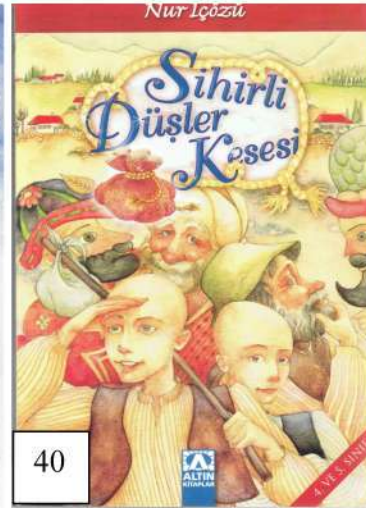
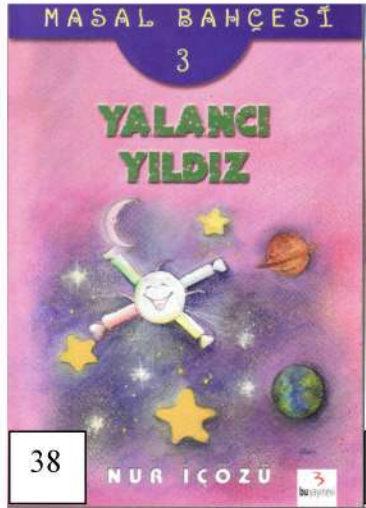
17

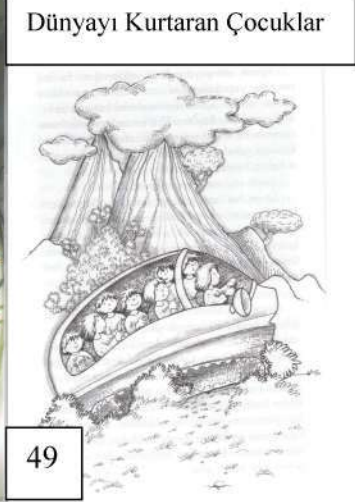
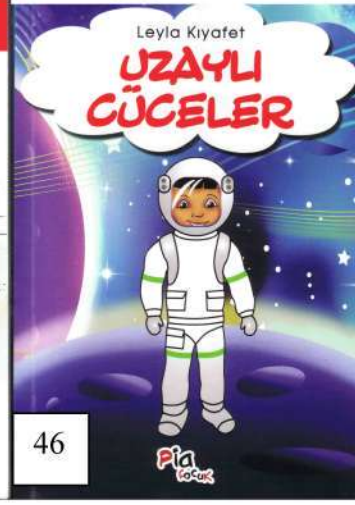

18

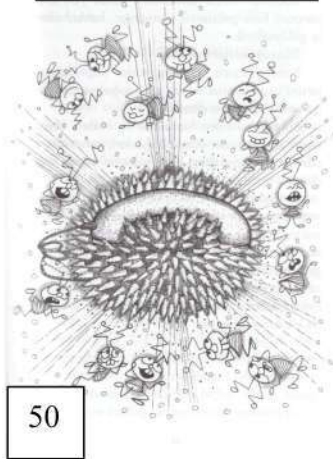

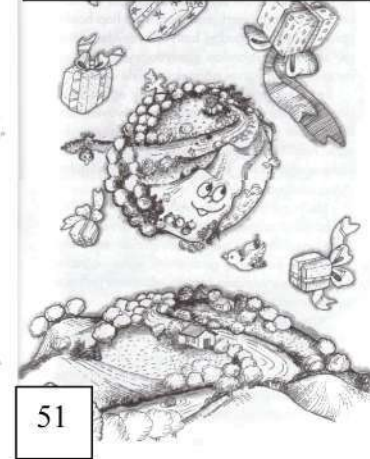

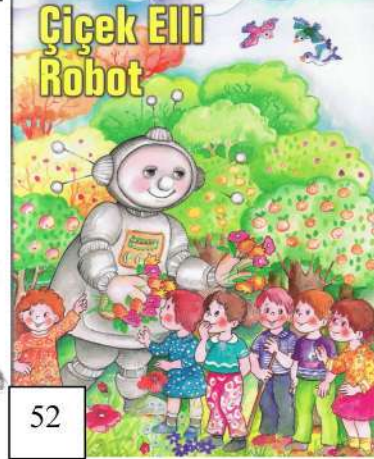
Uzaydan Gelen Dost

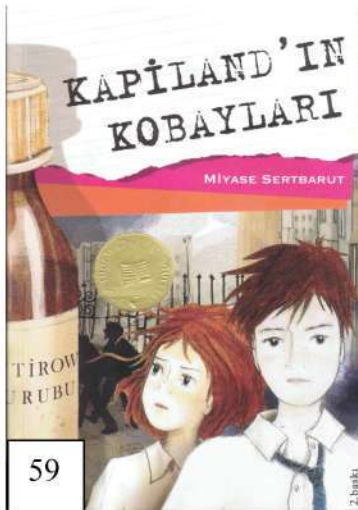
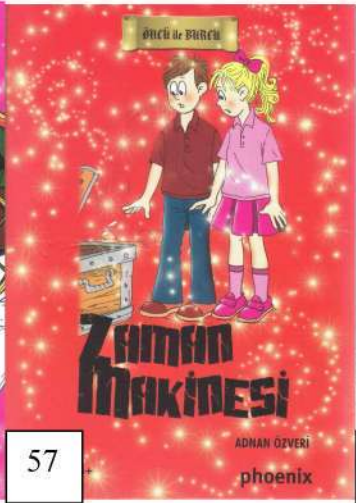
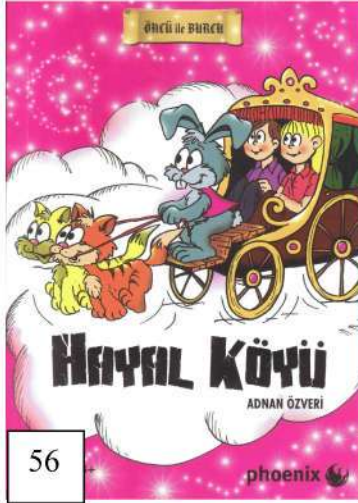
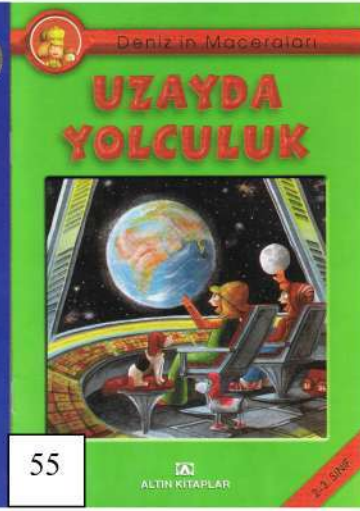

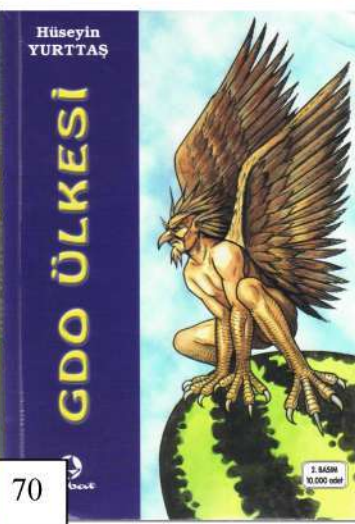
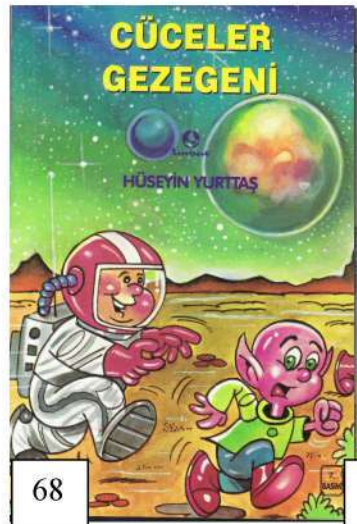
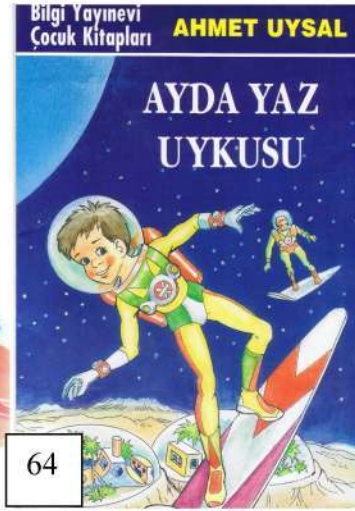
Uzaydan Gelen Oyuncak

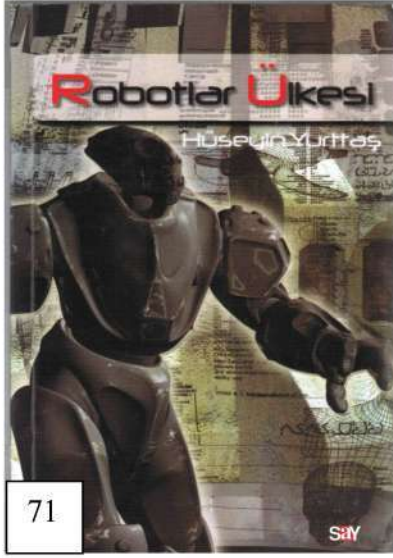

Bilgi Yayınevi
Çocuk Kitapları
Ayla Kutlu

Kitapların bazılarında normal sayfa düzeni dışında, sayfa numaralarının resimli verildiği görülmektedir. Okuyucunun görsel ilgisini çekmek bakımından yaratıcı bir düşünce olarak değerlendirilebilir:

Ah Şu Uzaylılar

Bintepe'nin Hayaleti

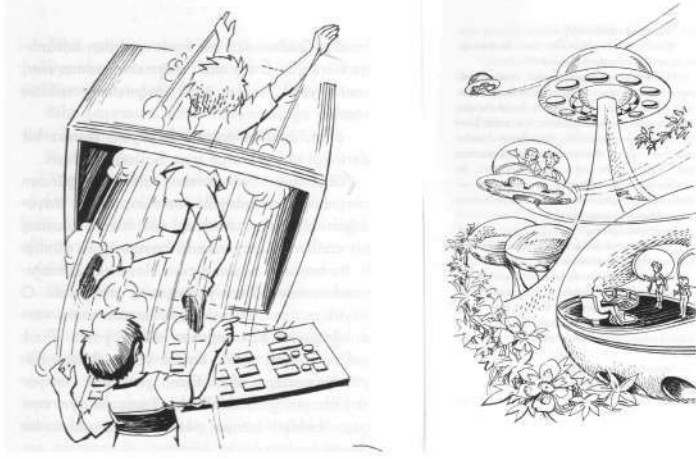

Büyük Tuzak

Kapiland'ın Kobayları

Bazı kitaplarda olaylar ve kişileri betimleyici resimlere yer verilmiştir. Örneğin *Ayda Yaz Uykusu* romanında başkişilerin aya yolculuk süreçleri resmedilmiştir.

Bilgisayar Amca romanında ise bisikletle çıkılan uzay yolculunda yaşanan tüm olaylar ve karşılaşılan uzaylılar resmedilmiştir.

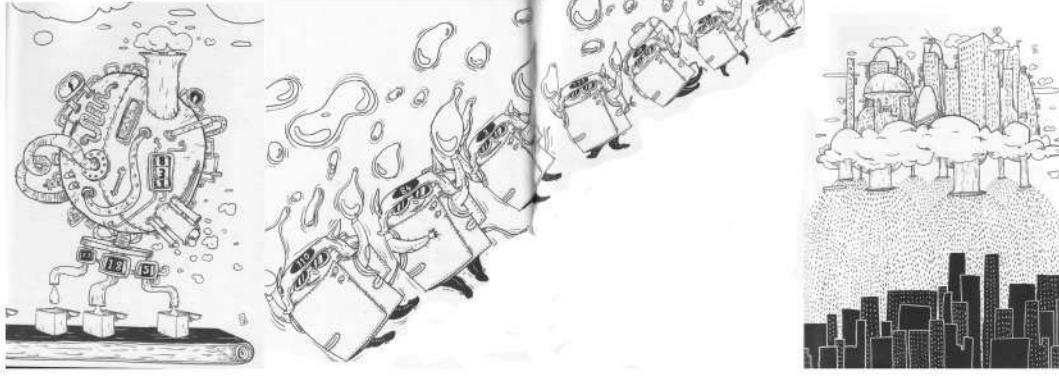
Bilgisayarlı Şapka romanında şapka ustasının ürettiği düşünebilen ve kendini programlayabilen şapka-robotlar resmedilmiştir.

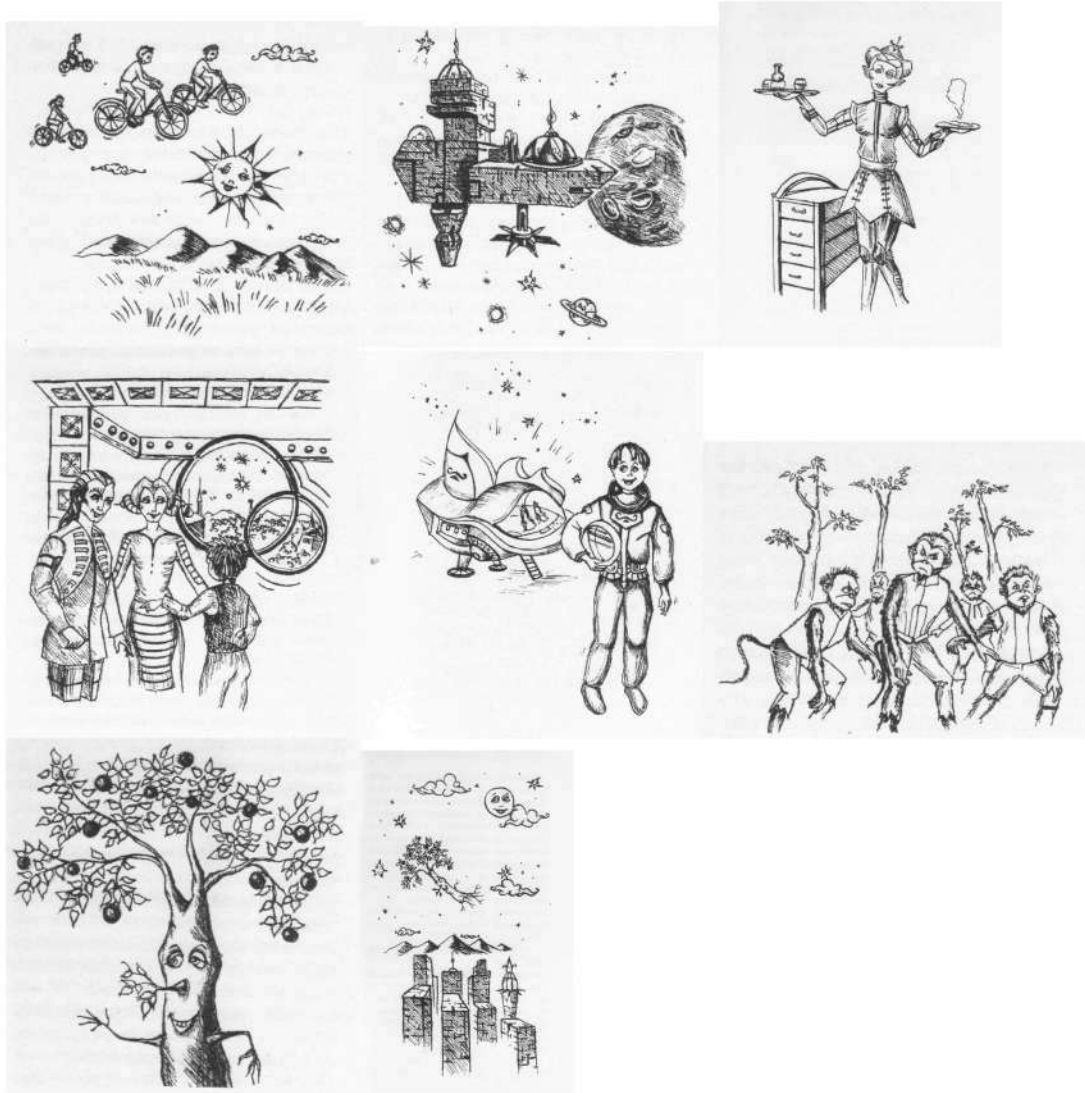
Cüceler Gezegeni romanında astronot kılığındaki çocukların uzaya gezileri ve tanıştıkları uzaylı cüceler resmedilmiştir.

Damla Cadısı romanında su dnyasının fantastik öyküsü ilginç resimlerle süslenmiştir.

Düş Ülkesi romanında çok zengin bir resimlendirme vardır. Başkışinin uzayda yaşadığı tüm düşler resimlerle pekiştirilmiştir.

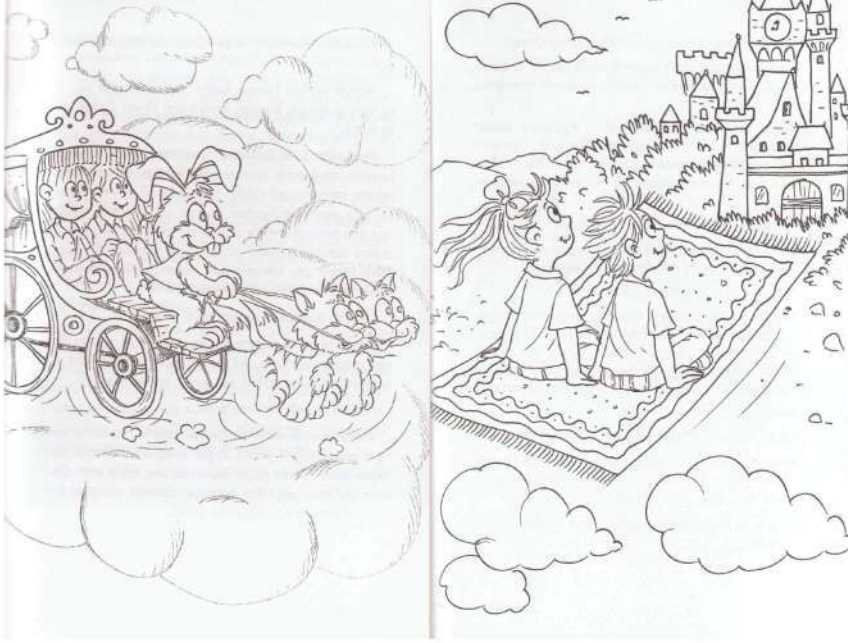
Evrende Bir Dost romanında ışıktan oluşan uzaylı dost okuyucunun zihninde somutlaştırılmıştır.

Eyvah Ağabeyim Kopyalandı romanında paralel evrende dünyamıza gelen kopya insanlar resimle anlatılmıştır.

Hayal Köyü romanında masal öğeleri resimlenmiştir.

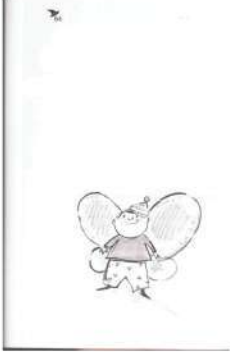
İncili Kavak romanı fantastik ve bilim-kurgu konularını iç içe kullanan bir romandır. Konuşan canlı bir varlık olan sihirli ağaç ve onu koruyan uzaylı robotlar resmedilerek görsellik kazandırılmıştır.

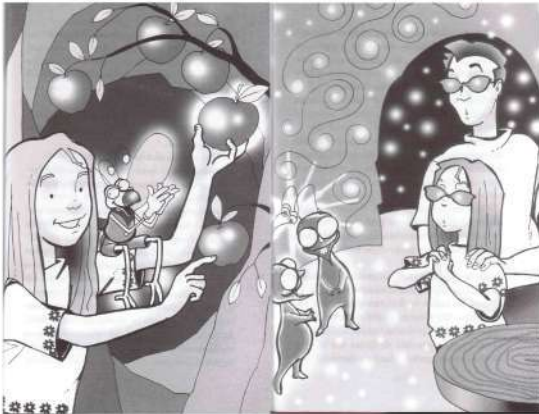
Kimin Yatağı Uçuyor adlı eserde, uzaya yolculuk eden yatağı ve ziyarete gelen uzaylıları resmedilmiştir.

Romana da adımı veren fantastik varlık *Küçük Cadı Şeroks* birçok kere resmedilmiştir.

Mavi Elma romanında da fantastik ve bilim-kurgu öğeleri beraber kullanılmıştır. Bir mağarada kaybolan aile hem uzaylı varlıklarla, hem de masal ögesi olan sihirli elmalarla karşılaşmaktadır.

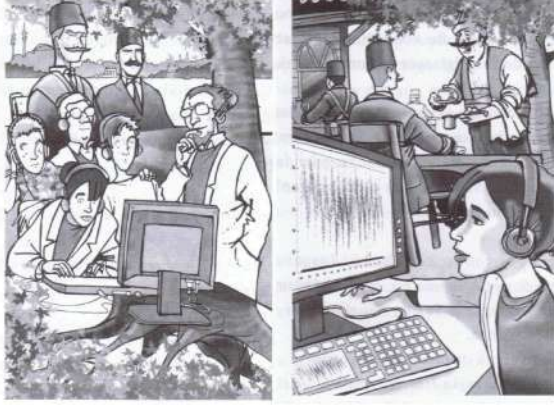
Mavi Saçlar Pembe Gözler romanının başkışısı olan “ilham perisi” romanının başında muhteşem güzellikte bir periyken sahibinin söz dinlememesinden dolayı zamanla bu güzelliğini kaybetmiştir. Romanın içindeki resimlerde bu süreci görsel olarak da gözlemlemekteyiz.

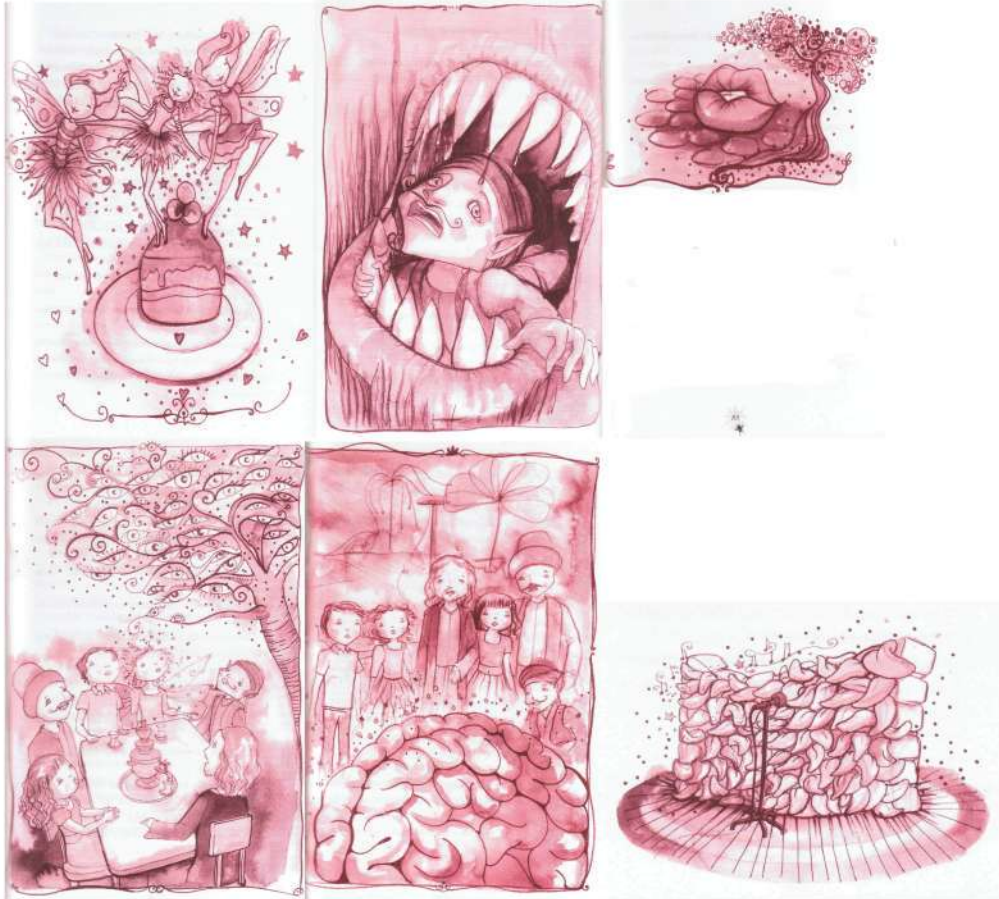
Mışıl Suyu fantastik öğelerle zenginleştirilmiş bir roman. Kirlili ve temiz kavramı çocuklara fantastik karakterlerle verilmeye çalışılmıştır

Mustafa Kemal'in Kayıp Seslerinin İzinde romanındaki olaylar hem bugün hem de Atatürk döneminde geçmektedir. Bu iki zamanı da resimlerde görmek mümkündür.

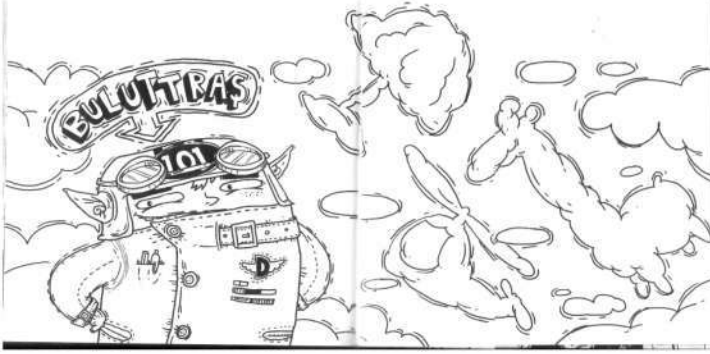
Naz ve Büyülü Bahçe romanı, fantastik öğelerin yoğun kullanıldığı bir örnek olarak gösterilebilecek romanlardan biridir. Yazar, tüm bu fantastik kişi, mekân ve eşyaları görsellikle pekiştirmiştir.

Şakacı Hortlak İşbaşında romanında bir uzay gemisi çizimi karşımıza çıkmaktadır. Romanda görsel öğelere çok fazla yer verilmemiştir.

Şırdıklar romanı da “*Mışıl Suyu*” romanı gibi fantastik karakterle ve görsel öğelerle zenginleştirilmiş bir çocuk romanıdır.

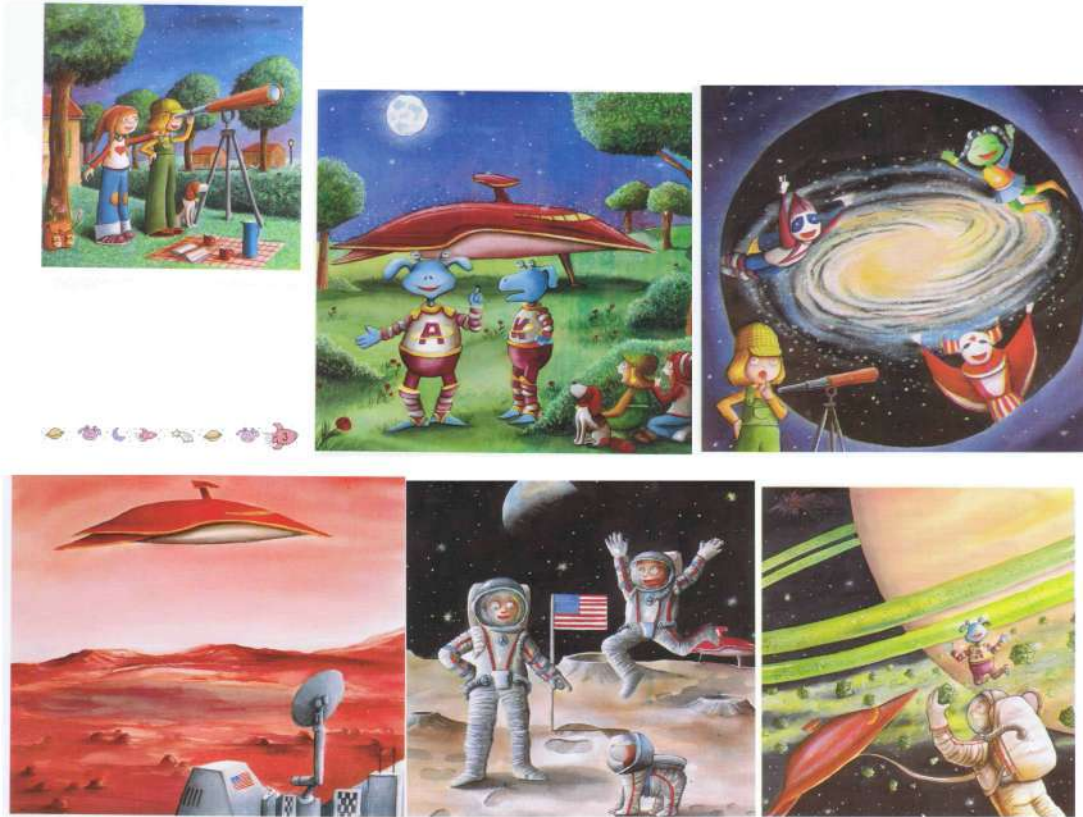
Uçan Dalgalar romanı ışık ve sesteki oluşan insan kopyalarından bahsetmektedir. Bu durum, aşağıda görülen resimle okuyucunun zihninde pekiştirilmeye çalışılmıştır.

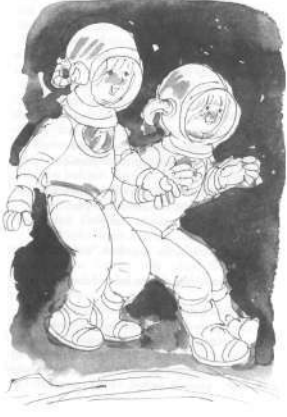
Uzay Dolmuşu Kalkıyor romanında karşımıza çıkan uzay gemisi daire şeklindedir. Genelde ufo tarzında betimlenen uzay gemisi bu romanda daha farklı tasvir ve resmedilmiştir.

Uzayda Yolculuk romanında hem uzay hem de uzaylılar renkli resimlerle okuyucuya sunulmuştur. Astronotlar tek başına bir karakter olarak karşımıza çıkmamıştır. Ancak astronot kıyafetleri resimlerde kullanılmıştır.

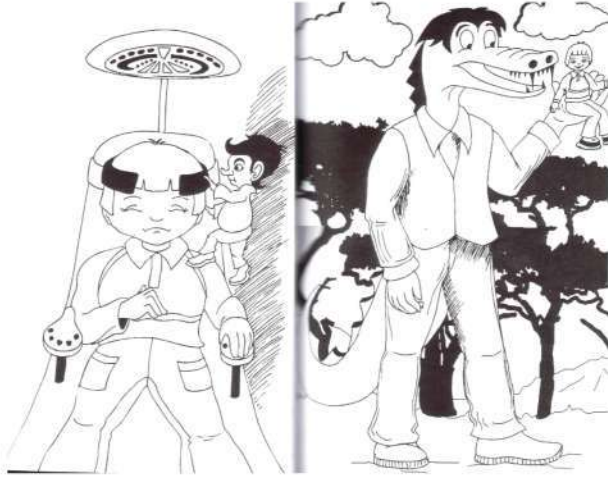
Uzaydaki Arkadaşım romanında da *Uzayda Yolculuk* romanında olduğu gibi astronot kıyafeti giymiş çocuklar resmedilmiştir.

Uzaydaki Karanfil romanında uzaya yolculuk eden bir çocuk konu edilmektedir. Aşağıdaki resimde ise onun yolculuğa çıkışı resmedilmektedir.

Uzaylı Cüceler romanında uzaylılar bazen La Fontaine'in hayvanları gibi kişileştirilmiş bazen de masal cüceleri olarak karşımıza çıkmıştır.

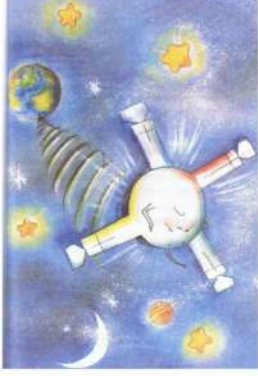
Uzaylılar Gelince romanında uzaylıların Dünyayı ziyareti resimlerle okuyucuya sunulmuştur. Uzaylıların alfabetesini, uzay gemilerini ve uzaylıları resimlerde görmekteyiz.

Üç Uçan Çocuk incelenen romanlarda yaş seviyesi en düşük olan romanlardan biridir. Bundan dolayı yoğun bir şekilde resimlendirilmiştir. Üç çocuğun uzayda yaptıkları yolculuk sırasında oynadıkları oyunlar resmedilmiştir.

Yalancı Yıldız romanının da yaş seviyesi olarak aşağı olduğundan renkli resimlerle süslenmiştir.

Yıldız Güzeli romanında karşılaşılan fantastik kişiler resimlerle görselleştirilmiştir.

4.2. İçerik Olarak Değerlendirme

4.2.1 Dönem

Romanlarda zaman üç farklı başlıkta incelenmiştir: tarih öncesi dönemler, uzay çağı (gelecektek) ve bugün. Elde edilen veriler tabloda sunulmuştur.

Tablo 3:

Dönem

Kitabın Adı	Tarih Öncesi D.	Bugün	Uzay Çağı
Fafa ile Mimi Güneşe Yolculuk	0	1	0
Zaman Bisikleti	0	1	0
Üç Uçan Çocuk	0	1	0
Kimin Yatağı Uçuyor	0	1	0
Kış Ülkesi Çocukları	0	1	0
Cennetin Ölümü	0	0	1
Efsaneler Gezegeni	0	1	0
Uzayın Tutsakları	0	1	0
Mızıkacı	0	1	0
Bataklığın Kıyısındaki Ev	0	1	0
Damla Cadısı	0	1	0
Şıpidiklar	0	1	0
Uçan Dalgalar	0	1	0
Uzaydaki Karanfil	0	1	0
Alakanat	0	1	0
Yıldız Güzeli	0	1	0
Mışıl Suyu	0	1	0
Uzaylı Kız Tira	0	1	0
Taş Devrine Yolculuk	0	1	0
Düş Ülkesi	0	0	1
Parpat Dağının Esrarı	0	0	1
Dünya Çocuklarının Olsa	0	1	0
Ganga	0	1	0
Gökyüzündeki Mor Bulutlar	1	1	0
Akıllı Pireler	0	1	0
Kıyamet Çiçekleri	0	1	0
Midos Kartalının Gözleri	0	1	0

Yada'nın Gizil Gücü	0	1	0
Büyük Tuzak	0	1	0
Küçük Cadı Şeroks	0	1	0
Naz ve Büyülü Bahçe	0	1	0
Ayın Arka Yüzü	0	1	0
Gohor Kurtlar Yolu	0	1	0
Eyvah Ağabeyim Kopyalandı	0	1	0
Şakacı Hortlak İşbaşında	0	1	0
Uçup Giden Kent	0	1	0
Elbid Avcısı	0	1	0
Yalancı Yıldız	0	1	0
Ay Dede'nin Gözyaşları	0	1	0
Sihirli Düşler Kesesi	0	1	0
Bintepe'nin Hayaleti	0	1	0
Uzay Dolmuşu Kalkıyor	0	1	0
Bilgisayar Amca	0	1	0
Bilgisayara Giren Tırtıl	0	1	0
Bilgisayarlı Şapka	0	1	0
Uzaylı Cüceler	0	1	0
Uzaydaki Arkadaşım	1	1	1
Pitan	0	1	0
Dünyayı Kurtaran Çocuklar	0	1	0
Uzaydan Gelen Dostlar	0	1	0
Uzaydan Gelen Oyuncak	0	1	0
Çiçek Elli Robot	0	0	1
Mavi Saçlar Pembe Gözler	0	1	0
Evrende Bir Dost	0	1	0
Uzayda Yolculuk	0	1	0
Hayal Köyü	0	1	0
Zaman Makinesi	0	1	0
Sisin Sakladıkları	0	1	0
Kapiland'ın Kobayları	0	1	0
Ah Şu Uzaylılar	0	1	0
Sihirli Rüzgar Çanı	0	1	0
Dünyamız Tehlikede	0	1	0
Harika Çocuklar	0	1	0
Ayda Yaz Uykusu	0	1	0
İncili Kavak	0	1	0
Mavi Elma	0	1	0
Mustafa Kemal'in Kayıp Seslerinin İzinde	0	1	0
Cüceler Gezegeni	0	1	0
Uzaylılar Gelince	0	1	0
GDO Ülkesi	0	1	0
Robotlar Ülkesi	0	1	0

4.2.1.1. Tarih Öncesi Dönemler

İncelenen romanlardan hiçbiri, tamamen tarih öncesi dönemlerde geçmemektedir. Ancak bazı romanlarda okuyucunun dikkati tarih öncesi dönemlere çekilmektedir.

Kabile halkı başlangıcı bilinmeyen bir dönemden beri burada yaşıyordu. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s.18)

Zeynep uzaya meraklı olduğu kadar geçmişe, ilk insanlara, dünyanın oluşumundaki ilk canlılara da meraklıydı. (Uzaydaki Arkadaşım, s.16)

4.2.1.2. Uzay Çağı (Gelecek)

Uzay çağı insan için ihtimal ki hayatın sonu olacaktır. Çünkü her şey belki de çok şey varlığının son demine gelmiştir

Bizim takvimimizde bu yıl 25676 yılı, takviminde bu yıl 2003 yılı. Dünyaya son gönderdiğimiz iki rahibin tuttuğu rapordan bu yana tam elli üç yıl geçti. Bu elli üç yıl içerisinde, alınan bütün önlemlere karşın nüfus oldukça artmıştır. (Cennetin Ölümü, s. 190)

“Anlıyorum seni.” dedi Günışığı, “Senin dünyanla benim dünyam arasında 1348 yıl fark var. Yani biz 3350 yılındayız, siz 2002’desiniz. Söylediklerinin benzerleri şu gördüğün kitaplıktaki CD’lerde, biliyor musun? Gazeteler, dergiler de bilgisayarlarımızda ve televizyonlarımızda her saat değişik biçimlerde karşımızdadır. Sizin orada olanların aynılarını bizim burada göremezsin.” (Düş Ülkesi, s. 38)

Yeryüzünde uzay çağı yaşıyordu. İnsanlık uygarlığın doruğundaydı. Ama insan olarak pek fazla bir gelişme gösterememişlerdi... Yürekleri aydınlatan “sevgi” ışığına sırt çevirmişlerdi. (Parpat Dağının Esranı, s.48)

Uzay zamanı ile dünya zamanı birbirine uymadığı için, uzaydan dönen bir dünyalı sevdiklerini, tanıdıklarını ölmüş ya da ihtiyarlamış buluyordu. Dünyaya döndüğünde annemi babamı ölmüş bulmak istemem.

“Hiç merak etme Zeynep. Biz Küçük Gezegen’de zamanı gerebiliyoruz, büzebiliyoruz.”(Uzaydaki Arkadaşım, s. 43)

Masalımız günümüzde geçmiyor. Günümüzden epey sonrasında oluşuyor olaylar. Dünyadaki yaşamın uzayda kurulan platformlara, uydulara ve astroidlere taşındığı günlere gidiyor (Çiçek Elli Robot, s. 67)

4.2.1.3. Bugün

İncelenen romanların tamamı günümüzde geçmektedir.

4.2.2. Yer

Fantastik ve bilim-kurgu romanlarının nerede geçtiği altı alt başlıkta incelenmiştir:

1. Dünya
2. Galaksiler
3. İnsan bedeni
4. Yeni keşfedilen gezegenler
5. Mağaralar
6. Paralel evrenler

Elde edilen veriler aşağıdaki tabloda sunulmuştur.

Tablo 4:
Yer

Kitabın Adı	Dünya	Galaksiler ve Galaktik İ.	İnsan Bedeni	Yeni Keşfedilen G.	Mağaralar	Paralel Evrenler
Fafa ile Mimi Güneşe Yolculuk	1	1	0	1	0	0
Zaman Bisikleti	1	0	0	0	0	0
Üç Uçan Çocuk	1	0	0	0	0	0
Kimin Yatağı Uçuyor	1	0	0	0	0	0
Kış Ülkesi Çocukları	1	0	0	0	0	0
Cennetin Ölümü	1	0	0	0	0	0
Efsaneler Gezegeni	1	0	0	2	0	0
Uzayın Tuysakları	1	0	0	0	0	0
Mızıkacı	1	0	0	0	0	0
Bataklığın Kıyısındaki Ev	1	0	0	0	0	0
Damla Cadısı	1	0	0	0	0	0
Şipirdikler	1	0	0	0	0	0
Uçan Dalgalar	1	0	0	1	0	0
Uzaydaki Karanfil	1	0	0	1	0	0
Alakanat	1	0	0	0	0	0
Yıldız Güzeli	1	0	0	0	0	0
Mışıl Suyu	1	0	0	0	0	0
Uzaylı Kız Tira	1	0	0	0	0	0

Taş Devrine Yolculuk	1	0	0	0	0	0
Düş Ülkesi	1	0	0	2	0	0
Parpat Dağının Esrarı	1	0	0	0	0	0
Dünya Çocukların Olsa	1	0	0	0	0	0
Ganga	1	0	0	1	0	0
Gökyüzündeki Mor Bulutlar	1	0	0	0	0	0
Akıllı Pireler	1	0	0	0	0	0
Kıyamet Çiçekleri	1	0	0	0	0	0
Midos Kartalının Gözleri	1	0	0	0	0	0
Yada'nın Gizil Gücü	1	0	0	0	0	0
Büyük Tuzak	1	0	0	0	0	0
Küçük Cadı Şeroks	1	0	0	0	0	0
Naz ve Büyülü Bahçe	1	0	0	0	0	0
Ayın Arka Yüzü	1	0	0	0	0	0
Gohor Kurtlar Yolu	1	0	2	1	0	0
Eyvah Ağabeyim Kopyalandı	1	0	0	0	0	4
Şakacı Hortlak İşbaşında	1	0	0	0	0	0
Uçup Giden Kent	1	0	0	0	0	0
Elbid Avcısı	1	0	0	0	0	0
Yalancı Yıldız	1	0	0	0	0	0
Ay Dede'nin Gözyaşları	1	0	0	0	0	0
Sihirli Düşler Kesesi	1	0	0	0	0	0
Bintepe'nin Hayaleti	1	0	0	0	0	0
Uzay Dolmuşu Kalkıyor	1	0	0	1	0	0
Bilgisayar Amca	1	0	0	0	0	0
Bilgisayara Giren Tırtıl	1	0	0	0	0	0
Bilgisayarlı Şapka	1	0	0	0	0	0
Uzaylı Cüceler	1	0	0	0	0	0
Uzaydaki Arkadaşım	1	0	0	1	0	0
Pitan	1	0	0	0	0	0
Dünyayı Kurtaran Çocuklar	1	0	0	0	0	0
Uzaydan Gelen Dostlar	1	0	0	2	0	0
Uzaydan Gelen Oyuncak	1	1	0	0	0	0
Çiçek Elli Robot	1	0	0	0	0	0
Mavi Saçlar Pembe Gözler	1	0	0	0	0	0
Evrende Bir Dost	1	0	0	2	0	0
Uzayda Yolculuk	1	0	0	0	0	0
Hayal Köyü	1	0	0	0	0	0
Zaman Makinesi	1	0	0	0	0	0
Sisin Sakladıkları	1	0	0	0	0	0
Kapiland'ın Kobayları	1	0	0	0	0	0
Ah Şu Uzaylılar	1	0	0	1	0	0
Sihirli Rüzgar Çanı	1	0	0	0	0	0
Dünyamız Tehlikede	1	0	0	3	0	0
Harika Çocuklar	1	0	0	0	0	0
Ayda Yaz Uykusu	1	0	0	0	0	0
İncili Kavak	1	0	0	1	0	0
Mavi Elma	1	0	0	0	0	0

Mustafa Kemal'in Kayıp Seslerinin İzinde	1	0	0	1	0	0
Cüceler Gezegeni	1	0	0	1	0	0
Uzaylılar Gelince	1	0	0	0	0	0
GDO Ülkesi	1	0	0	0	0	0
Robotlar Ülkesi	1	0	0	0	0	0

4.2.2.1. Dünya

İncelenen 71 eserin tamamı, dünyada geçmektedir. Ancak yapılan yolculuklarla galaksilere, yeni keşfedilen gezegenlere vb. seyahat edilmektedir.

4.2.2.2. Galaksiler ve Galaktik İmparatorluklar

Galaksiler ve galaktik imparatorluklar bilim-kurgu filmlerinde çoklukla yer almasına rağmen, çocuk romanlarında fazla yer bulmamıştır.

Pegasus, ikizlere döndü. “Sizi tanıştırayım, çocuklar. Bu Sool. Güneş’in ve Güneş Sistemi’nin tek yöneticisi. Evrenin bu bölümünde ondan daha güçlü bir varlık yoktur.” Pegasus, Sool’e döndü. “Sool, bu Fafa.” (Fafa ile Mimi, Güneşe Yolculuk s. 39)

Uzayın çok uzak bölgelerinden birinde, bir büyük galakside yaşayan canlılar, uygarlıklarının kuruluşunun bir milyonuncu yılını kutlama etkinlikleri düzenlediler. Çeşitli bilimsel toplantılar, eğlence programları, yarışmalar yanında, uzayda canlı barındıran bütün gezegenlere, astroidlere, yıldızlara armağanlar gönderme kararı aldılar. (Çiçek Elli Robot s. 35)

4.2.2.3. İnsan Bedeni

İncelenen eserlerde “insan bedeni” başlığıyla hiç karşılaşılmamıştır. Ancak yetişkinler için yazılan bilim-kurgu eserlerinde sık sık karşımıza çıkmaktadır. İncelenen eserlerin arasında sadece “Gohor” ilk gençlik romanı olarak kabul edilebilir. Bu romanda insan bedeninin mekan olarak konu edildiği iki bölüm tespit edilmiştir.

Algılarınıza hitap eden üç boyutlu Dünya zamanın katılımıyla dördüncü, soyutun katılımıyla beşinci, düşüncenin sınır tanımaz kıvraklığının katılımıyla altıncı boyuta ulaşır ki, bu, asıl konumuzu belirliyor: İnsanın algılarının ötesinde gizlenen diğer dünyayı!... Madde

dünyasının içindeki ve aynı zamanda dışındaki; mitlerde, masallarda, düşlerde soluklanan, maddesel gözlerle görülemeyen dünyayı!... (Gohor, s. 29)

-Sadece aklınızda yaşandı herşey çocuk, dedi. Aklınızın kesişen evreninde... Minik Ron gelemezdi o boyuta; çünkü ait olduğu bir mekân değildi orası... Tüm yaşananların sadece rüya olduğunu sanmayasın diye çıktım karşına. (Gohor, s. 38)

4.2.2.4. Yeni Keşfedilen Gezegenler

Genelde bilim-kurgu romanları günümüzden birkaç yüzyıl sonra yeni keşfedilen gezegenlerde geçer. Bu gezegenlerin isimleri ve özellikleri hem çok saçma olmamalı hem de ilgi çekici ve farklı olmalıdır. Yabancı yazarların sözde keşfettiği gezegenlerden bazıları şunlardır:

Mesklin Gezegeni: (Hal Clement 1953) Dünyadan 11 ışık yılı uzaklıkta, kâse biçiminde, genişliği yüksekliğinin dokuz katı büyüklüktedir. 9 dakikada turunu tamamlayacak kadar hızlıdır. Kâsenin yanlarındaki yerçekimi dünyanın 3 katı, ortasında ise 700 katı kadardır. Gezegeni çevreleyen soğuk atmosferin ana maddesi hidrojenidir. Denizler ise sıvılaştırılmış metan gazından oluşmuştur.

Pyprus Gezegeni: (Harry Harrison 1960) Radyoaktif çekirdekli, dış katmanları madenden oluşan bir uzay cisimidir. Ekseni o kadar eğiktir ki aynı gün içinde kutup soğuklarından tropikal sıcaklığa ulaşılabilir.

Soror: (Pierre Boule 1963) Dünya'dan 300 ışık yılı uzaklıkta bulunan "Betelgeuse" yıldızının iki büyük gezegeninden biridir. Soror Latince "kız kardeş" anlamına gelir. Neredeyse Dünyanın ikizidir. Tek farkı, Soror'a hâkim olan insan görünüşlü vahşi maymunlardır. (www.bilimdergisi.com)

İncelenen romanlarda geçen diğer gezegenler şunlardır:

Orion halkı, çeşitli görevler alarak ya da kendi istekleriyle evrenin her yerine yayılmış durumdaydı. Öyle ki, Orion'da pek azı kalmıştı. Tüm evrendeki Orionlular, Rigel'den yönetilir, hepsi kendi takımyıldızlarına içtenlikle bağlı oldukları için de Rigel'den gelen emirlere sadakatle uyarlardı. Orion halkının başkanı ve tek yöneticisi ise milyarlarca yıldır Osiris'ti. Ve hiçbir zaman da değişmeyecekti.

Fafa ile Mimi, Osiris'in sarayını görünce çok şaşırdılar. Çünkü saray, Mısır'daki Büyük Piramit'in aynısıydı. Ama Mısır'dakinden çok daha dev boyutlardaydı. Rigel'in yüksek sıcaklığı yüzünden, sürekli dalgalanıyor gibi görünüyordu. (Fafa ile Mimi-Güneşe Yolculuk, s. 31)

Ufaklık, ekranda gitgide büyüyen bir yıldızı göstererek, “İşte, bu olmalı.” dedi. “Karanlığın içinde elmas gibi yanıp sönen şu gizemli gezegen... Uzay gemimizin rotası, işte bu gezegene kilitli... Herhalde Kayra ile Bayca, benimle iletişim kurduklarında bu gezegendenlerdi. Yoksa şimdi bu uzay gemisi, bizi niçin oraya götürsün; öyle değil mi?” (Efsaneler Gezegeni, s. 19)

Onlar böyle tartışırken gemileri, zaten gezegenin atmosferine girmişti. Burası; lacivert denizler, yemyeşil çayırlar ve ormanlarla kaplı, mavi göğünde gri bulutların dolaştığı küçük bir gezegendi. Kumsalları gibi toprağı, kayaları, dağları da kızıldı. Kıyılarının ardında, renk renk ırmakların suladığı zümrüt ovalar uzanmaktaydı. Ovaların ardında ormanlık tepeleri, tepelerin ardında dorukları karlı yüksek dağları vardı.

Dağlarında biri öyle ulu, öyle yüksekti ki, çevresini kaplayan bulutlardan, doruğunu görebilmek olası değildi. Çocuklar ona, Uludağ adını verdiler. Yamaçları, gökyüzüne yükselen dev ağaçlarla bezeliydi. Bu ormandan doğan soğuk sulu ırmaklar, çavlanlardan atlaya atlaya ovaya iniyor, döne kıvrıla akarak denize dek ulaşıyordu.

Uludağ'ın yamaçlarının ötesinde, ateş püsküren bir de yanardağ vardı. Bu dağdan uç kol halinde taşan lavlar, dağın denize bakan yamacında birleşiyor ve bir ateş ırmağı gibi ovayı baştanbaşa aşarak denize ulaşıyordu. Ateş ırmağının tam karşındaysa; yan yana, arka arkaya sıralanmış yüzlerce ada, kıyından denizin sonsuzluğuna dek, bir adalar denizi gibi uzanıp gidiyordu. (Efsaneler Gezegeni, s. 20)

“Var. Bu dünyada bir tek yerde bize uygun bir ortam bulduk.”

“Neresiymiş o?”

“Okyanusta küçücük bir ada. Dünyanın manyetik alanının en güçlü olduğu bölge. Ama adını sormayın, söyleyemem. Gizli bir bilgi. İşte orada yoğunlaştık biz.”

“Biz mi dedin? Başkaları da mı var?”

“Elbette. Yalnız değilim ben. O adayı minik bir ‘yoğundalga ülkesi’ haline getirdik. Benim gibi yoğunlaşmayı tamamlayanlar, yoğunlaşma sürecine yeni girenler, hepimiz oradayız şimdilik. İleride ne olur bilemem.”

“Çok tuhaf. İnsan yok mu o adada peki?”

“Hayır, kimse yok. İnsanlar için yerleşmeye uygun bir bölge değil. Kaldı ki bizim için böyle olması daha iyi.”

“O ıssız yer nasıl oluyor da iyi oluyor sizin için? dedi Tansel Tozan.

“İssizlik diye bir şey yok ki bizim için. O siz insanlar için geçerli. Bizim için bu dünyadaki her yer bir saniye uzaklıkta. Işık hızına yakın bir hızla hareket ettiğimizi anımsatmak isterim Tansel Bey yeğenim.” (Uçan Dalgalar, s. 21)

“Hazırlan bakalım,” demiş. “Kırmızı Gezegen’e inmemize az kaldı.” Toros hemen boşluk giysisini giymiş. Yanına gerekli cihazları almış. Bu arada bilgin de, iniş için tüm hazırlıkları tamamlamış. Yaklaşık iki saat kadar sonra aracı, yumuşak bir şekilde gezegenin yüzeyine indirmeyi başarmış. Merdiveni açıp ağır ağır dışarı çıkmışlar. Gezegenin çok soğuk olduğu uzaktan bile belli oluyormuş ama uzay giysisi onları koruyormuş. Tüm yüzey, irili ufaklı taşlarla ve kum gibi yumuşacık bir toprakla kaplıymış. İkisi de bir an merdivende durup, çevreye bakınmışlar. Hani in cin top oynuyor derler ya, öylesine ıssızmış ortalık. Birbirlerine gülümseyip aşağı inmeye başlamışlar. Sayısı bilinmeyen yıldızların arasında kendi kendine dönmekte olan bir gezegenin üzerinde gezinmek, zevkli olduğu kadar ürkütücüymüş de. Ya da Toros’a öyle geliyormuş. Nereye baksana, kocaman bir yalnızlık duygusu kaplıyormuş içini. Göz alabildiğine bir düzlük ve onu sarıp sarmalayan korkunç bir boşluk...

İşe koyulunca Toros’un korkuları biraz azalmış. Taş ve toprak örnekleri toplamaya başlamışlar. Bazı ölçümler yapmışlar. Getirdikleri özel bir cihazı kurarak çalışır duruma getirmişler. Tam uzay aracına dönmeye hazırlanırken, ikisinin de kolundaki özel saatlere bazı sinyaller gelmeye başlamış. Önce bu seslerin Dünya’daki uzay merkezi tarafından gönderildiğini sanmışlar ama durum hiç de öyle değilmiş. Saatlerin ekranlarında bir takım garip işaretler belirmeye başlamış. Bizimkiler heyecandan tir tir titriyorlarmış. Ne yapacaklarını şaşırılmışlar. Sinyaller kesilinceye kadar öylece beklemişler. Bu arada tüm sinyalleri saatlerin içine depolamışlar. İyi ki, çok uzun sürmemiş bu sinyallerin gelmesi. Birkaç dakika sonra kesilmiş ve gene aynı tuhaf sessizlik kaplamış gezegeni. (Uzaydaki Karanfil, s. 32)

“Sizin dünyanızla...” dedi Gümüşüğü, “Güneş arasındaki uzaklığın dört katı uzaklıktayız. Işın galaksisindeki Dünya gezegenine geldik. Senin dünyanın onda biri kadardır dünyamız. Yarısı sudur, yarısı da kara. Atmosferi dünyanızın üçte birine denktir. İki Ay’ımız vardır. Gece ve gündüz dünyanızdaki gibidir. Yalnız burada iki mevsim hüküm sürmektedir. Sizin ilkbahar ile yazınıza benzeyen. Yazlarımız düzenli ve yeterlidir. Sularımız da öyle.” (Düş Ülkesi, s. 22)

Yıldızların ve karanlığın içinden hızla yol alan dev gemi sonunda şu an yaşadığımız gezegenin atmosferine girmiş. Gemidekiler, tekrar, yola çıktıkları dünyaya döndüklerini sanmışlar ve çok sevinmişler. Sinyaller göndermişler. Yanıt alamamışlar. Dünyaya çok benzeyen bu gezegenin çevresinde dolaşmışlar. Karalar, dağlar, ağaçlar ve sular varmış. Gözlemleri sonucunda buranın dünyaya çok benzediğini, fakat yine de farklı olduğunu anlamışlar. Sonunda bir karar vermişler. Gemiden iki keşif aracı göndermişler. Giden keşifçiler dönmüşler. Dünyaya benzeyen farklı bir dünya olduğunu söylemişler. Aynı ayrı zamanlarda da buraya inmişler gemiden. Hiçbir canlının yaşamadığını, canlı bulunmayan bir dünya olduğunu keşfetmişler. Gemilerini indirmişler sonunda. Burayı çok

sevmişler. Gemiden indirdikleri barınak gereçleriyle kendileri için ilk barınağı yapmışlar. Ve uzun süren tartışmalardan, konuşmalardan sonra geldikleri yere dönmemeye ve buraya yerleşmeye karar vermişler. Burayı ayrıldıkları dünyaya benzetmek, fakat ondan çok farklı kılmak için çok şeye gereksinimleri olduğunu görmüşler. O dev gemiyle, bir kısmı tekrar dünyaya dönmüşler, uzun süren bir yolculuktan sonra. Onları uzayın derinliklerine gönderenler nice sonra ekranlarda gördüklerinde çok sevinmişler ve mutlu olmuşlar. Atalarımız, dünyaya benzeyen bir dünya gördüklerini, orayı araştırdıklarını, oraya geçici olarak yerleşeceklerini, bunun için de sanayiye ve kara, deniz hayvanlarına gereksinimleri olduğunu açıklamışlar. Uzayın derinliklerindeki gerçeklikleri araştırmayı gizlilik içinde yapanlar, onları dünyaya gelmeleri yönünde ikna etmişler. Ay'da, yani dünyanın ayında beklemelerini, gereksinim duydukları her şeyi oraya göndereceklerini, kendilerinin de oradan onları alıp keşfettikleri dünyaya götürmelerini bildirmişler. Bu öneri bizimkilerin daha çok işine gelmiş. Böylece, burada gezerken gördüğün her şeyin dünyanızdan taşınarak inşa edildiğini, çoğaltıldığını ve geliştirilerek bu hale getirildiğini bilmelisin..." (Düş Ülkesi, s. 51-52)

Güneşin çevresinde dönen dokuz gezegen var. Dünya da bunlardan biri. Bir de onuncu gezegen var. Ama onun yörüngesi belirgin değil. Bu gezegenin adı Tiron. Tiron gezegeninden dünyaya akan enerji, tüm canlıları etkiliyor. Bu süreçte doğan bebekler dahi oluyorlar. (Ganga, s. 37)

Bu gördüğüm galaksinin insan algılarının ötesinde bir kurallar bütünüyle yönlendirildiğini hissediyordum. Gezegenler maddesel görünüyor olsalar da içimden bir ses onların katılığının bizim bildiğimiz gibi olmadığını söylüyordu...

Burası Relidhem Yurdu, dedi Aznamic. İhali Galaksisi. Yıldız sisteminizden milyonlarca ışık yılı uzakta. İşte buradan geldi Relidhem, Ulu İmat tarafından görevlendirildiklerini duyurmak için. (Gohor, s. 32)

Arkadaşlarının hepsi buraya geldikleri için mutluydular. Alabildiğine uzanıp giden menekşe bahçesinden yayılan koku, az ötedeki ıtır çiçeği tarlasının kokusuna karışıyordu. Hangi yana bakacağımızı, hangi çiçeğe koşacağımızı bilemiyorduk. Biz nereye koşsak, 999'lu arkadaşlarımız ardımız sıra koşuyorlar, bizi yalnız bırakmamaya çalışıyorlardı. Buranın adı 999 değil de Çiçek gezegeni olmalıydı. (Uzay Dolmuşu Kalkıyor, s. 92)

"Küçük Gezegen, Samanyolu Gök Adası'nda, Binbir Işık Güneş Dizgesi'nin bir gezegenidir. Bizim güneş dizgemiz sizinkinden daha küçük. Güneşimiz de öyle." (Uzaydaki Arkadaşım, s. 22)

Gökyüzünde, Emre'nin göremediği bir bölümde bulunan DOKSANDOKUZ DİŞ adlı gezegen pek büyük değildi. Hatta epey küçüktü desek de yeridir. Bu gezegenin tek canlısı olan ve kendisine DAMAKÇI adını takan doksan dokuz dişli şişman çocuk ise epey uzaktaki DÜNYA adlı gezegeni gözüne kestirmişti. "Tam da benim göbeğime benzeyen bir gezegen bu. Yuvarlacık ve çok sevimli..." (Çiçek Elli Robot, s. 52)

Her yer altın sarısı çayırlarla kaplı. İki tane güneşimiz var. Biri sarı, biri kırmızı. Gece olunca sarı güneş batar, her yer kızıl olur. Yani hiç karanlık olmaz bizim gezegenimiz. (Evrende Bir Dost, s. 48)

Emre ve Eda, Zentana gezegeni hakkında çok şey öğrenmişlerdi. Dünyadakinden daha az yemek yendiğini, daha az uyunduğunu, Zentanalıların çok gelişmiş bir hafızaları olduğunu, bir kez gördükleri ya da duydukları bir şeyi bir daha asla unutmadıklarını, ortalama iki yüz yıl yaşadıklarını ve daha bunun gibi pek çok şeyi ilgiyle dinlediler. Zito, okulda kalem – kâğıt kullanmadıklarını ve sınav yapılmadığını anlattı. Çünkü öğretmenlerinden bir kez duydukları şeyi, bir daha unutma ihtimalleri zaten yoktu. Bu onların yapısıyla ilgili bir şeydi. Çocuklar hem çok şaşırılmışlar, hem de bu duruma çok özenmişlerdi. Çünkü kendileri, dersleri akıllarında tutabilmek için saatlerce çalışmak zorundaydılar. Daha sonra Zito onlara, evlerinin değişik bir maddeden yapıldığını, bu maddenin soğuk ya da sıcak geçirmedeğini anlattı. (Evrende Bir Dost, s. 72)

Özgür merakla sordu. "Hangi gezegendensiniz? Mars mı?"
"Hayır." diye mekanik bir sesle güldü Zobo. "O kadar yakın değiliz size. Milyarlarca ışık yılı uzaktan, Z Gezegeni'nden geliyoruz."
Zibi ekledi. "Z Gezegeni ile Dünya, kardeş gezegenlerdir."
(Ah Şu Uzaylılar, s.25)

Yaklaştım, yaklaştım, yaklaştım. Bu bir gezegendi. Yeşil bir gezegen. Çevresinde dönüyorum şimdi. Ne olacağımı bilemiyorum. Bu yeşil gezegene konabilecek miyim? (Dünyamız Tehlikede, s. 15)

Artık uzaydaki mavi sonsuzlukta bir yeşil ceviz görünümünde, gizlerle örtülü bir gezegen olduğunu öğrenmiş bulunuyorsunuz...
(Dünyamız Tehlikede, s. 28)

Uzayın çok yüksekliklerinde kendilerine yeni bir dünya bulmuşlar sanıyorum. 'Yeşil cennet' diye adlandırdıkları bir gezegenleri var.
(Dünyamız Tehlikede, s. 90)

Çevre, onların yaşamını sürdürecektir şekilde değiştirilmişti. Yalnız her yer alaca karanlıktı. Bu, hiç değişmiyordu. Gezegenin tüm yüzeyi, kubbe

şeklinde bir camla kapatılmıştı. İçeriye, sürekli temiz hava veriliyordu. Sıcaklık, yirmi dereceye ayarlanmıştı. Yapay bir güneş bile oluşturulmuştu. Kubbenin tepesinde, sürekli parlıyordu. Çevredeki her şey camdan yapılmıştı. Onlar için yapılan küçük kulübe bile camdandı. Duvarları buzlu camdı. Pencereleeri saydamdı. İçerde, onların gereksinimi olan her şey vardı. (İncili Kavak, s. 89)

“Cumhuriyetin ilanının yüz elli beşinci yılını kutlarken sizlere, Türk bilim adamları tarafından keşfedilen bu yıldızdan seslenmek beni mutlu etti.” (Mustafa Kemal’in Kayıp Seslerinin İzinde, s. 114)

Anladığım kadarıyla küçük bir gezegen bu. Dünyamızdan, Ay’dan çok küçük. Mat kahverengi bir rengi var. Bu yüzden onu uzaydan gözlemek kolay değil. Toprağı ışığı iyi yansıtıyor. Bu yüzden onun yüzeyindeki engebeleri, kabartı ve çukurları görmemiz için iyice yaklaşmamız gerekti. (Cüceler Gezegeni, s. 39)

4.2.2.5. Mağaralar

Mağaralar tek başına bir eserin mekânı olarak değil de bazı bölümlerinde uğranan yer olarak karşımıza çıkmıştır. Alt başlık olarak tespit edilmesine rağmen, incelenen eserlerde yer almamıştır.

4.2.2.6. Paralel Evrenler

Paralel evrenler ise tek bir eserde bulunmaktadır. Melek Güngör’ün *Eyvah Ağabeyim Kopyalandı* adlı eserinde Dünya ile paralel bir evrenden gelen bir uzaylının ağabeyinin kopyası olması ve onunla yer değiştirmesi uzun uzun anlatılmaktadır.

“Paralel, benim bildiğim kadarıyla iki doğrunun birbirinden eşit uzaklıkta sonsuza kadar ilerlemesidir. Eşit uzaklık bozulursa paralellik de bozulur. Sen nasıl oluyor da bu eşitliği bozuyor ve bu dünyaya geçebiliyorsun?”

“Sorun çok mantıklı ve sen, benim kardeşim Mete’den çok akıllısın. Sıçrama da diyebileceğimiz bu geçiş konusunda söyleyeceklerimi anlayabileceğine eminim. Ama inan bana, benim için de çok zor bunu anlamak ve buna inanmak.”

“Nasıl yaptın bunu peki?” diye sordu yine Mete.

“Samanyolu gök adasının ortasındaki kara delik sayesinde...” dedi kopya ağabey.

“Ne, kara delikler geçilebiliyor mu?”

“Evet, hem de kolaylıkla. Ama sadece Samanyolu gök adasının değil, diğer gök adaların kara delikleri de gerekli bunun için.”

“Ne işe yarıyor bu?” diye sordu Mete.

“Ne işe yaradığını ben de tam olarak bilmiyorum. Gök ada kara deliklerinin bazen kısa bir süre için aynı açığı yaparak eşit konuma gelmeleri, paralel dünyalar arasında yolculuklar yapılmasını sağlıyor.”
(Eyvah! Ağabeyim Kopyalandı, s. 8)

Galiba paralel dünyalardaki insanlar, görünüşleri aynı olmakla birlikte karakter farklılıkları gösteriyorlar.” dedi.

“Bunun bir nedeni olmalı.” diye yanıt verdi diğeri. Biraz sakinleşen Mete, gözlüklerini düzelterek onlara baktı. “Bunun bir açıklaması var bence. Tüm varlıklar, sonsuz evrende her çeşit kalıba girerek ruhsal evrimlerini tamamlıyor olamazlar mı?”(Eyvah! Ağabeyim Kopyalandı, s.10)

“Sen bu dünyanın Gülçin’isin. Demek burada henüz arkadaşlığa başlamamışız. Oysa benim dünyamda evlenmek üzereydik.” (Eyvah! Ağabeyim Kopyalandı, s.59)

Paralel evrenlerde yaşayan kişilerin aynı hayatı bir başkasından önce ya da sonra yaşayabileceği ancak karakterlerinin farklılık gösterebileceği bilimsel olmayan örneklerle anlatılmaktadır.

Paralel dünya seyahatlerinin kara delikler sayesinde yapıldığını söylemişlerdi. Sanırım gök adaların ortalarında yer alan çok büyük kara delikler varmış ve onlar da bir nedenle belli bir an süresince diğer kara deliklerle aynı açığı yapacak konumda oluyorlarmış. İşte bu anlarda, bir paralel evrenden diğeri sığırma olayı tehlikesizce gerçekleşebiliyormuş. (Eyvah! Ağabeyim Kopyalandı, s.106)

Paralel evren kavramı yazarın tanımlamasıyla eserde yer almaktadır. Ancak bu bilimsel bir tarif değil okuyucuyu rahatlatmak için uydurulmuş bir tanımdır.

4.2.3. Karakterler

Her romanda kahramanlar vardır ve farklı görevlerle yer almışlardır. Romanlarda olayları yaşayan en önemli kişiye kahraman (başkişi) denmektedir. Olaylar onun çevresinde dönmektedir. Yan kişilerse olaylarla dolaylı ilgisi olan kahramanlardır.

Karakter TDK'nin sözlüğünde "Roman, öykü, oyun gibi bir yazınsal üründe duygu, düşünüş, davranış ve tutkuları yönünden işlenen kişi." olarak tanımlanmaktadır. Ali Püsküllüoğlu ise karakteri "Roman, hikâye, tiyatro ve benzeri edebiyat türlerinde başından olaylar geçen kişidir." Şeklinde verir. Sever (2008:75)'e göre edebiyat yapıtlarında, bazı insan özelliklerini abartarak yansıtan kişiye ise tip denir. Çocuk okuduğu kitaplarda tanımadığı kişilerle tanışmaktadır. Çocuk bu yeni kişilerle özellikle de ana kahramanla yaşadığı heyecanları paylaşır onlarla maceradan maceraya sürüklenir. Böylece hayal gücü gelişir. Sever (2008:76)'e göre okuduğu ya da dinlediği bir öykünün kahraman ya da kahramanlarıyla kurduğu etkileşim, çocuğun yeni düşsel arkadaşlar edinmesini sağlar. Kendi gibi duyan, düşünen ve hareket eden ya da etmek isteyen başka çocukların da olduğunu ya da olabileceğini kavrar. Güven duygusunu geliştirir.

Fantastik ve bilim-kurgu türündeki kitaplarda insanların yanı sıra aşağıda sıraladığımız farklı karakterler de yer almaktadır.

TABLO 5:
KARAKTERLER

Kitabın Adı	İNCELE MEN													
	İnsanlar	Uzay Canlıları	Uzaydan Gelen Dost	Uzaydan Gelen Düşman	Dahi Bilginler ve İnsanlar	Astronotlar, Robotlar, Androidler, Siborglar, Aletler	İnsanüstü ve gizemli varlıklar, fantastik varlıklar	Kopyalanmış İnsan	Yıldızlar, Kozmik Güçler	Dünyayı Kurtaran D. İ. ve G.	Genleriyle Oynanmış İnsanlar	Genleriyle Oynanmış Hayvanlar	Genleriyle Oynanmış Bitkiler	Bilgisayarlar Tarihi Kişilikler
Fafa ile Mimi Güneşe Yolculuk	0	0	1	1	0	5	0	1	1	0	0	0	0	0
Zaman Bisikleti	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Üç Uçan Çocuk	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Kimin Yatağı Uçuyor	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Kış Ülkesi Çocukları	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Cennetin Ölümü	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0
Efsaneler Gezegeni	0	0	0	0	1	3	0	0	0	0	0	0	0
Uzayın Tutsakları	0	0	0	0	3	2	0	0	1	0	0	0	0
Mızıkacı	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Bataklığın Kıyısındaki Ev	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Damla Cadısı	0	0	0	0	0	2	0	0	0	0	0	0	0
Şıpidıklar	0	0	0	0	0	3	0	0	0	0	0	0	0
Uçan Dalgalar	0	0	0	0	0	4	0	0	0	0	0	0	0
Uzaydaki Karanfil	0	1	0	3	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Alakanat	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Yıldız Güzeli	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Mışıl Suyu	0	0	0	0	0	2	0	3	0	0	0	0	0
Uzaylı Kız Tira	1	1	0	0	1	0	0	0	0	0	0	1	0
Taş Devrine Yolculuk	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Düş Ülkesi	0	0	0	0	4	0	0	0	0	1	1	0	1
Parpat Dağının Esrarı	1	0	1	0	1	0	0	0	3	4	0	0	0
Dünya Çocukların Olsa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	4	0	0
Ganga	0	0	0	4	0	7	0	3	1	0	0	0	0
Gökyüzündeki Mor Bulutlar	0	0	0	2	0	1	0	0	0	0	0	0	0
Akıllı Pireler	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Kıyamet Çiçekleri	0	0	0	0	2	11	2	0	4	2	0	0	0
Midos Kartalının Gözleri	0	0	0	1	0	0	0	0	0	2	0	0	3
Yada'nın Gizil Gücü	0	0	0	2	0	3	2	0	4	0	0	0	0
Büyük Tuzak	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Küçük Cadı Şeroks	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Naz ve Büyülü Bahçe	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	1
Ayın Arka Yüzü	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Gohor Kurtlar Yolu	0	0	0	0	2	3	0	0	2	1	0	0	0
Eyvah Ağabeyim Kopyalandı	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Şakacı Hortlak İşbaşında	0	0	0	0	0	2	0	0	0	0	0	0	0
Uçup Giden Kent	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Elbid Avcısı	0	0	0	1	0	7	0	0	0	0	0	0	0
Yalancı Yıldız	0	0	0	0	2	0	0	0	0	0	0	0	0
Ay Dede'nin Gözyaşları	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Sihirli Düşler Kesesi	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Bintepe'nin Hayaleti	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Uzay Dolmuşu Kalkıyor	0	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Bilgisayar Amca	1	0	0	0	0	0	1	0	0	2	0	0	1
Bilgisayara Giren Tırtıl	2	3	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0
Bilgisayarlı Şapka	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Uzaylı Cüceler	1	0	1	0	0	2	0	0	0	0	0	0	0
Uzaydaki Arkadaşım	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	2	2
Pitan	0	0	0	0	1	6	0	0	0	0	0	0	0
Dünyayı Kurtaran Çocuklar	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0
Uzaydan Gelen Dostlar	2	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Uzaydan Gelen Oyuncak	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Çiçek Elli Robot	0	0	0	0	2	0	0	0	0	0	0	0	0

Mavi Saçlar Pembe Gözler	0	0	0	0	0	3	0	0	0	0	0	0	0	0
Evrende Bir Dost	0	3	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Uzayda Yolculuk	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Hayal Köyü	0	0	0	1	0	4	0	0	0	0	1	0	0	0
Zaman Makinesi	0	0	0	0	0	2	0	0	0	0	0	0	0	0
Sisin Sakladıkları	0	0	0	0	0	1	0	0	0	3	2	0	0	0
Kapiland'ın Kobayları	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	1	0	0
Ah Şu Uzaylılar	0	1	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Sihirli Rüzgar Çanı	0	0	0	0	0	1	0	0	3	0	0	0	0	0
Dünyamız Tehlikede	0	0	0	2	0	1	0	0	4	0	0	0	0	0
Harika Çocuklar	0	0	0	2	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Ayda Yaz Uykusu	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0
İncili Kavak	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1
Mavi Elma	0	0	0	0	0	3	0	0	0	0	0	0	0	0
Mustafa Kemal'in Kayıp Seslerinin İzinde	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Cüceler Gezegeni	1	0	2	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Uzaylılar Gelince	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
GDO Ülkesi	0	0	0	1	1	0	0	0	0	3	2	3	0	0
Robotlar Ülkesi	0	0	0	2	1	0	0	0	0	2	0	1	0	0

4.2.3.1. İNSANLAR

İncelenen romanların tamamında, insanlar birer karakter olarak yer almıştır. Karakter olarak insanlar bazen başkişi bazen de yan kişi olarak kullanılmıştır.

4.2.3.2. UZAYLILAR

4.2.3.2.1. UZAY CANLILARI

Uzayda hayat olup olmadığı hep merak edilmiştir. Çocuklar yeryüzünde ya da uzayda kendilerinden başka canlı türlerinin olup olmadığı hakkında hayaller kurmuşlardır. Bilim-kurgu ve fantastik romanlar uzaylıların varlığını kabul etmekte ve okuyucuya bu yönde mesajlar vermektedir.

“Ne dedin Tira? Mars'ta da hayat var mı?”

Tira güldü:

“Elbette var.”

Robot amca:

“Uzayda çok farklı medeniyetler var Can...” (Uzaylı Kız Tira, s.59)

Nanga Parbat'a uzaylılar gelmiştir. Orada üs kurup gitmişlerdir. Kuşkusuz günün birinde yeniden geleceklerdir. (Parpat Dağının Esrarı s. 46)

Bir sıraya oturduk. YORGUNLAR GEZEĞENİ'nin tarihi olduğunu yazdılar yeşil bir elmasla. Her şey yanardağ ağzına benzetilmiş. Oturduğumuz şu sıra da yumuşak bir ağza benziyor.

Karşımdaki duvar raylı kapıların açılması gibi açıldı.

Boş, beyaz, ışıltılı bir perde belirdi. Şimdi bir güldürü filmi gösterecekler bize, diye düşündüm. Göktuğ'a bunu söylemek istedim ama ortam öylesine sessizdi ki konuşsam suç işlemiş gibi olacaktım.

Beyaz perdenin önünde küçük bir varlık belirdi. Gözlerini gözlerimize dikti, ışıltılarını sağa sola çevirdi, gitti.

Arkasından biraz daha büyük, gözleri kocaman bir yaratık çıktı perdenin önüne. Bunlar yılsonu temsili veren çocuklar gibi ne yapıyorlar, diye içimden geçirirken bunun bir tarih canlandırması olduğunu anımsadım.

Neye benzediklerini anlatmakta zorlanıyorum. Sözcüklerim yetmiyor. Ne insana benziyorlar, ne böceğe, ne herhangi bir hayvana. Yalnız kendilerine benziyorlar. Onlar da iki ayakları üzerinde yürür görünüyorlar ama yürümüyor, kayıyorlar.

Derken bir tane daha geçti, biraz daha gözleri büyümüş, kendi küçülmüş bir varlık.

Her geçişlerinde gözler daha belirgin, bedenleri erimiş gibi geldi bana. Yalnız gözleri kalana kadar geçtiler. Küçüle küçüle aktılar karşımdan. Beyaz perdede Yorgunlar Gezegeni'nin sahipleri evrimlerini böylece anlattılar. (Bilgisayar Amca, s. 79-80)

Uyumuşum. Düşümde gök boşluğunda bir gezegen gibi dolaşıyor, hangi yıldızın çevresine yaklaşısam minarelere gerilen mahyalar gibi BÜTÜN KAYIPLA yazısını uzaktan okuyordum. Yıldızların arasına bu yazı gerilmiş asılmıştı, derken bir yıldızdan bulutsu bir aydınlık uçuyor, ötekine doğru gidiyordu. Bizim sokağa inen buluta benziyordu. Yıldızlar bir karıyor bir aydınlanıyordu bulut uçarken. Bulut patlıyordu daha sonra. Bir duman yükseliyordu göğe. Ayırdına varmadan içinde buluyordum kendimi. Her yer ışıklı ama hiçbir yer görünmüyor. Her şey çok güzel, bahar kokuları genzime doluyor ama müthiş korkuyordum da. Başka bir gezegene geldiğimi böcek seslerinden anlıyor, ancak bu seslerin bildiğimiz böcek seslerine benzemediğini seziyordum. Neredeydim acaba? Beni buraya sarmalayıp getiren ışık demeti neyin nesiydi?

Yoğunlaşıyordu bulut durup dururken. Bir kütleye dönüşüyor, çeperleri çelikten, uçan bir daireye benzemeye başlıyordu. Kanada benzer çıkıntının üstünde buluyordum kendimi. Eyvaah! Gök boşluğuna düşeceğim yeniden!

Birden bedeni, ışıktan pullarla kaplı, göz çukurlarında yumuşak bakışlarla kırmızı ampuller yanan bir canlı çıkıyordu aracın içinden. Beni,

bulduğum yerden usulca alıyor, yüzümü inceliyordu. Ürkek, bakıyordum yüzüne. Benden küçük bir bedeni vardı yaratığın, yüzü de insana benzemiyordu. Ancak çok güçlüydü. Bir parmağında kaldırılabiliyordu ona göre kocaman olan gövdeyi. (Bilgisayara Giren Tirtıl, s. 32)

Uykularımın tadı kaçmıştı. Derslerimi bitirir bitirmez yatağa giriyor, Selin'in MOR GEZEGEN'de nasıl bir yerde bulunduğunu düşlemeye çalışıyordum. Acaba bizi de götürecekler miydi gerçekten oraya? Kim bilir Selin bizi bekliyordu belki de... (Bilgisayara Giren Tirtıl s. 47)

Uzaylı Cüce:

- Evet, sanırım öyle olacak. Ama kesin bir şey söylenemez. Şimdi bizim, sizler gibi kocaman ayaklara, parmaklara, gövdeye gereksinimimiz yok. Bir parmak yetiyor. Bir de beyin çok önemli.

Yusuf, cücelerin ellerine hiç dikkat etmemişti. Birden:

- Aaa, dedi. Ama sizin tek parmağınız var, diye de ekledi. Ellerini açıp, parmaklarına sevecen gözlerle baktı. (Uzaylı Cüceler, s. 40)

KIRKDÖRT KOL gezegeni de bu DOKSANDOKUZ DİŞ gezegenine yakındı. Bu da küçük bir gezegendi, burada çok meraklı bir canlı yaşıyordu. O, gördüğü her şeyle ilgilenir, bir şeyden bir başka şeyin nasıl yapılacağını bilir, bozuk, kötü işleyen hiçbir şeyin kalmasına razı olmazdı. Bu canlı kendine MERAKLI KARIŞTIRAN adını takmıştı. (Çiçek Elli Robot, s. 54)

Yaratığın rengi değişti, hızla yeşile döndü. Emre korktu. Gidip annesini çağırmak üzereydi. Bir inilti, şişman yaratığın altından geliyordu. Emre o zaman iki karaltı gördüğünü hatırladı.

Az sonra yeşil yuvarlak yaratığın altından bir sürü el uzandı, şişman yaratığı kaldırdı ve uzağa itti. Hemen ardından, doğrulup oturdu. (Çiçek Elli Robot, s. 56)

Cücelerin sağlık kontrollerini annemle babam yaptılar. İkisi de gayet sağlıklıydılar. Ancak babamın şaşıracağı bir durum vardı. Bunların damarları çok sert bir lastik boruya benziyordu. Onun için kan alamamışlardı. Ayrıca nabızları da insanlara göre çok daha yavaş atıyordu. En şaşırtıcı olanı cücelerin ağırlıkları oldu. Biri yüz kırk beş, öteki yüz elli üç kiloydu. (Cüceler Gezegeni, s. 82)

Sonra o yaratık görüldü. İnsana benziyordu. Ancak, daha ilk bakışta insan olmadığı anlaşılıyordu. Hareketleri ne çok hızlı, ne de çok yavaştı. Sanki yerçekimi onu fazla etkilemiyordu. Yürümekle yüzmek arası bir biçimde yol alıyordu... Üstündeki metalik gri giysinin dışında kalan bölümlerde onun derisinin bordo ile kahverengi arası bir rengi vardı. Gövdesine göre kafası biraz daha küçüktü. Gözleri ise mavi, yeşil ve sarı

renklerin bulunduğu cam bir bilyeyi andırıyordu. Kulakları da başına göre çok küçüktü. Dışa dönmüş sarmal bir salyangoza benziyorlardı. Tırnaklarının siyaha yakın bir renkte olması onları biraz ürkütücü kılıyordu. Ancak her birinde yedi parmağın oluşu onların en büyük özelliği idi. (Uzaylılar Gelince, s. 60)

4.2.3.2.2. Uzaydan Gelen Dost

Bilim-kurgu romanları uzaylıların varlığını tartışmaz. Ancak uzaylıların dost mu düşman mı olduğu oldukça tartışılmaktadır. Biz de *Uzaydan Gelen Dost ve Uzaydan Gelen Düşman* alt başlıklarıyla alıntılarını listeledik.

Ben uzaylı çocuğum. Bulutların üzerinden geçiyordum, tesadüfen konuşmalarınızı duyup geldim. (Üç Uçan Çocuk, s. 9)

“Hey bu da ne böyle?” diyerek uzaylı bir çocuk başını uçan dairenin penceresinden uzatmış. Bir de ne görsün? Anteninde bir yorgan! (Kimin Yatağı Uçuyor, s. 11)

“Ey Dünyalılar! Buraya bizimle haberleşmek için geldiğinizi biliyoruz. İyi yaptınız. Ama sizinle görüşmeyeceğiz. Çünkü henüz istediğimiz düzeyde değilsiniz. İyisi mi siz, bize ulaşmayı bırakın da, kendi gezegeninizde birbirinizle dost olmaya çalışın. Aranızdaki kavgalara ve savaşlara son verin. Açlıktan ölümleri, salgın hastalıkları önleyin. Ondaki sonra da gelip bizi arayın. Mutlu bir Dünya kuramadığınız sürece, sizi aramıza almayız. Buna kararlıyız. Hadi şimdi yolunuz açık olsun. Güle güle!” (Uzaydaki Karanfil, s. 35)

Ben de her zaman yaptığım gibi sessizce kalkıp küçük askerlerimle uzay gemimi aldım. Sonra yine sessizce yatağıma girdim. Ayakucumda çok hafif, belli belirsiz, ince bir ses duydum:

“Seninle oynayabilir miyim, dünyalı çocuk?” (Uzaylı Kız Tira, s. 5)

Bir erkek, bir kadın, biri sarışın, biri zenci, iki kişi geldiler. Çocuklar parmaklarıyla Sami’yi gösterdiler.

“Sami’nin ayakları uyuşmuş, Sami’nin ayakları uyuşmuş” dediler.

Zenci bir hap sundu Sami’ye, öteki su poşeti sundu. Sami hapi içti.

“Ayaklarımın uyuşması geçti birdenbire” dedi.

Zenci, cebinden el lambasına benzer bir şey çıkardı. Sami’nin başından ayaklarına dek tuttu.

“Ay” dedi Sami, “hiç yorgunluğum kalmadı.”

“Bunlar bu işi çok iyi biliyorlar, şuraya gelmişken, şu romatizmalarımı bir iyi etsinler de dünyaya romatizmasız döneyim” dedi babaannem. (Uzay Dolmuşu Kalkıyor, s. 81)

Işıkların çoğaldığını ayımsadık. Derken ışıklar mavili, morlu, pembeli, yeşilli giysilerinden soyunan kızlar gibi kıvrılıp bükülmeye başladılar.

Üzeri ışıktan pullarla kaplı, göz çukurlarında sırtındaki pul rengine uygun renkte ampuller yanan yaratıklar çıkmaya başladı. Bizden küçüktüler yapı olarak. Ne ki çok güçlü olmalıydı. Her ışık kocaman bilgisayarları, teleskopları parmaklarının ucunda getirircesine getirmişti.

Göktuğ bana, ben Göktuğ'a sokulmuşum. Karşımızdaki varlıklar insana benzemiyordu. Kısacık bacakları, yuvarlak küçük ağızları, bir balığın pullarını andıran değişik renkte pulları vardı. Elleri bellerine yakın duruyordu. Ancak hepsi saydamsıydılar.

Karşımızda bir ordu kadar çoğaldılar birdenbire. Gülümser gibiydiler. Birtakım sesler çıkarıyorlar ama anlayamıyorduk; ne yapacağımızı da bilemiyorduk. Sonunda Göktuğ bilgisayarı kullanmayı akıl etti:

(Bilgisayara Giren Tırtıl, s. 88)

M-O-R G-E-Z-E-G-E-N-L-E İ-L-G-İ-L-İ D-U-Y-G-U-L-A-R-I-N-I-Z-A S-E-V-İ-N-D-İ-K S-A-Ğ-O-L-U-N... B-A-Ş-K-A K-E-N-T-L-E-R-İ G-E-L-E-C-E-K Y-I-L G-E-Z-D-İ-R-E-C-E-Ğ-İ-Z...

Göktuğ'la birbirimize baktık. Gelecek yıl da burada mı olacaktık?

-Bari bizi MOR GEZEĞEN yurттаşı yapınlar.

Güldüm.

Bilgisayarlarımız hemen yazmaya başladılar.

S-İ-Z A-R-T-I-K M-O-R G-E-Z-E-G-E-N Y-U-R-T-T-A-Ş-I-S-I-N-I-Z... (Bilgisayara Giren Tırtıl, s. 88)

M-O-R G-E-Z-E-G-E-N-L-İ-L-E-R S-İ-Z-E T-E-Ş-E-K-K-Ü-R E-D-E-R-L-E-R... D-Ü-N-Y-A-D-A A-R-T-I-K K-A-R-D-E-Ş-L-E-R-İ-M-İ-Z V-A-R... B-İ-L-G-İ-S-A-Y-A-R-L-A-R-I-N-I-Z U-Z-A-Y E-N-E-R-J-İ-S-İ-Y-L-E D-O-L-D-U-R-U-L-M-U-Ş-T-U-R B-İ-Z-İ İ-S-T-E-D-İ-Ğ-İ-N-İ-Z Z-A-M-A-N A-R-A-Y-A-B-İ-L-İ-R-S-İ-N-İ-Z... S-İ-Z-L-E-R-İ U-N-U-T-M-A-Y-A-C-A-Ğ-I-Z... G-Ü-L-E G-Ü-L-E...

(Bilgisayara Giren Tırtıl, s. 90)

Yaklaşık yirmi santim boyunda, incecik bacakları ve kolları olan, küçücük suratlı, başının üzerinde ince antenleri olan, vücudu tamamen altın sarısı renginde minik, sevimli bir yaratık onlara bakıyordu.

(Evrende Bir Dost, s. 38)

-Düşmemi engellemeye çalıştığınız için teşekkür ederim. Ama uçabiliyorum...

Zito onlara arkasını döndü. Sırtında belli belirsiz görünen, şeffaf, iki küçük kanat vardı.(Evrende Bir Dost, s.56)

Sizin beyniniz ve kalbiniz yerine geçen bir ana organımız var diyebilirim...

Çocuklar duydukları karşısında iyice şaşırmışlardı. Emre düşünceli bir tavırla Zito'ya baktı.

—Burada kaldığın sürece ne yemek istersin? Sana istediğini getiririz...

Zito durdu, gülümsedi:

—Teşekkür ederim. Siz gerçekten çok iyi arkadaşsınız... Ama biz ayda bir yemek yeriz. Yani dünyadaki zamana göre yılda bir oluyor.

(Evrende Bir Dost, s. 57)

Biz, filmlerdeki gibi uzay gemisinden garip yeşil yaratıklar garip ve yeşil değillerdi. Maviydiler ve komik görünüyorlardı. Boyları da kısaydı. Çocuk gibiydiler. Sonra aralarında konuşmaya başladılar.

Bir tanesi, “Sana kaç kere buraya inmeyelim, dedim. Eve geç kalacağız!” dedi.

Öteki de, “Amma da korkaksın. Tamam, birazdan döneriz.” diye cevap verdi.

Aslı, “Haydi, yanlarına gidelim.” dedi, ama ben biraz korkuyordum. Tam o sırada Dogi havlamaya başladı. Saklandığımız yer belli olmuştu.

Uzaylılar bize çok iyi davrandılar. Adları Astro ve Kozmo'ymuş. İkiisi de başka bir galaksiden gelen çocuklarmış. Onlara yaptığımız ödevi anlattık. (Uzayda Yolculuk, s. 10–12)

Hıştırtılar da gitgide artmaktaydı.

“Ay... O da ne?” diye haykırdı Cansu. “Ağacın arkasında birileri var!”

“Evet.” diye başını salladı Özgür. “Ben de gördüm. Ama bu...”

“Olamaz!” diye çığlık attı Sibel. “Gümüş renkli garip yaratıklar!”

Gökhan, diğerlerine göre daha sakindi.

“Gazetelerde çizilen temsili resimlerdeki yaratıklara benziyorlar.”

“Sibel'in gördüğü ışık da karınlarının ortasındaki kırmızı yuvarlaktan geliyor.” diye ekledi Çetin.

Merakları korkularını yenmiş gibiydi. Gördükleri ayrıntıları dile getirmekte yarışıyorlardı sanki.

“Boyları kısacık.” dedi Sibel. “Uzay giysisi giyinmiş çocuklar gibiler.”

Cansu şöyle bir silkindi.

“Birileri bize şaka mı yapıyor?”

“Hiç sanmam.” dedi Gökhan. “Bak, yavaş yavaş bize yaklaşıyorlar.”

“Her adımda yükselip, tekrar yere inerek.” diye tamamladı Özgür.

“Bakın, bakın.” dedi Çetin. “Ağacın altında yan yana durdular.”

Sibel korkuyla söylendi. “Bunlar sakın şey olmasın?”

“Ne olmasın?” diye haykırdı Cansu.

Yanıt koro halinde verildi:

“Uzaylı!!!” (Ah Şu Uzaylılar, s. 22)

Güneş sisteminin en uzak gezegeni Plüton'da, hologramlar toplantı yapıyorlardı. İnce kablolarla pek çok bilgisayara bağlı olan ana hologram A-1, konuşmaya başladı:

—Sizleri, buraya neden topladığımı merak ediyorsunuzdur. Sizleri, çok fazla merak içinde bırakmayacağım. Şimdi, beni çok dikkatli dinleyin!

Kafalarında antenler, göğüslerinde birer ekran olan bu makineler, birer robot görünümündeydi. Tüm organları, plastik ve metal karışımı bir maddeden yapılmıştı. İnsan gibi konuşabiliyor, düşünebiliyorlardı. İstedikleri canlının biçimine girebiliyor, insan gibi et ve kemiğe bile dönüşebiliyorlardı. Bunlara, diğer gezegenlerde yaşayan canlılar tarafından “hologram” adı verilmişti. Bu ad, yarı insan, yarı bilgisayar anlamına geliyordu.

Hologramlar, barışçı varlıklardı. Evrenin her yerindeki sorunlarla uğraşırlar, çözüm üretmeye çalışırlardı. Bu tutumlarını da, kendilerini üreten hologram A-1'e borçluydular. A-1, tüm hologramları barışçı olarak programladığı için, evrenin barış gönüllülüğünü yapıyorlardı. Program dışına çıkan bir hologram olursa, hemen A-1 tarafından devreden çıkarılıyor, yani yok ediliyordu. (İncili Kavak, s. 30)

Size hiçbir kötülüğümüz olmayacak. Çünkü biz sizden yaklaşık seksen bin yıl daha ilerdeyiz. Yani o kadar uyarız. Bir düşün, biz Andromeda galaksisinin Ytavr adlı gezegeninden geliyoruz. (Uzaylılar Gelince, s. 39)

4.2.3.2.3. Uzaydan Gelen Düşman

“Sen öyle san! O bahane! Sool'un uydurduğu bir yalan! Sool'un, evreni tek başına yönetmesi gerekiyor, ama onu sürekli denetleyen bir kurul var. Eğer evlenirse o kurulun görevi de sona erecek. Çünkü kralı kraliçe denetleyecek. Ama Mimi bunu bilmiyor elbette. Kurul dağıldıktan sonra Mimi, Sool'u denetleyemeyeceği için bütün yetki Sool'e geçecek. Ondan sonra elindeki bu güçle, ne yapacağını kimse bilemez.” (Fafa ile Mimi – Güneş Yolculuk, s. 63)

Dünya artık doruktaki gölgeleri diline dolamıştı. “Gölgeler insan mı, değil mi? Yoksa dünyamıza uzaylılar mı geldi?” soruları dillerden düşmüyordu. Bu tartışmalar yapılırken birden gözlem aygıtından gelen görüntüler kesildi. Bilginler aygıtın Alev Şelalesinden gelen ışınlara direnç gösteremediğini belirttiler. Ama onlara kulak veren olmadı. Orada, Nanga Parbat'ın tepesinde insan düşmanları yaşıyordu. Belki de bu gölge görünümlü insanlar Alev Şelalesiyle uzayın derinliklerinden gelmişlerdi. Güzelim dünyamıza sahip olmayı kuruyorlardı. (Parpat Dağının Esrarı, s. 43)

Fatoş'un sesi titriyordu.

“Uçuşböceği'nin zoraki konukları, üzümlere söyleyeyim ki, başka bir gezegen tarafından kaçırılmış bulunuyoruz...” (Uzay Dolmuşu Kalkıyor, s. 58)

Birden karanlıktan fırlayan iki canlı onu omuzlarından yakalayiverdi. “Ayy!” diye bağırdı. Çok korktu. Annesini, babasını çağıracaktı ama sesi çıkmıyordu. Derken çevresinin sarılmış olduğunu gördü.

Bunlar öyle çok küçük değillerdi. Pamuk Prenses'in cüceleri gibiydiler. Yalnız, kulakları ve gözleri çok büyüktü. Kimisi aşağıdan, kimisi yukarıdan Yusuf'u inceliyordu. Tümünün gözleri birer ışık kaynağıydı. Öylesine parlaktı ki, Yusuf bakamayıp gözlerini kapadı. O da ne? Uçar gibi oldu. Hemen gözlerini açtı. Uçuyordu. Birlikte uzay aracına doğru uçuyorlardı. Böylece çalı ve dikenlerden de kurtulmuştu. Araca yakın bir yere kondular. Kapı açıldı. Biraz daha iri yapılı olan uzaylı göründü. Yusuf:

— Geminin kaptanı bu olmalı, dedi.

Hepsi kenara çekilip ona yol açtılar. Bu kez Yusuf'u o inceliyordu. Bacaklarından başladı bakışları göğsüne kadar yükseldi ve kulağını dayadı. Kalbini dinliyor olmalıydı.

Yusuf sıkıldı. Kaçıp kurtulmak istiyordu ama nasıl? Evlerine baktı. Şu anda annesiyle babası uyansa, onu arasalar ne kadar iyi olurdu. Hem de o renkli aracın ne olduğunu görürlerdi. O da ne? Uzay aracının içine giriyorlar. Ona hiçbir şey soran yok. Hoş, nasıl soracaklardı. Yusuf, uzaylıca mı konuşacaktı? Kendi aralarında da konuşmuyorlardı. Arada bir “Cızz vızz, bib, bes” gibi sesler çıkarıyorlardı. Aracın kapısı kapanınca çıkarıyorlardı. (Uzaylı Cüceler, s. 13-14)

Hani, 2078 yılında Andromeda Galaksisinin Ytaka gezegenine gitmek için bir uzay gemisiyle beş kişi yola çıkmıştı ya... Bir sinyal gelmişti o zaman dünyaya: “Uzay gemimize ve içindeki insanlara Galaksiler Kaplamı tarafından el konulmuştur.” (Cüceler Gezegeni, s. 53)

Yeniden açıldığında ise, bir insandan çok bir dev andıran o garip yaratığın görüntüsü ekranı kapladı. Tuhaf, derinden gelen boğuk bir sesle ve ortak uzay diliyle bize seslendi:

-Ben, Galaksiler Kaplamı Etarom! Teslim olun! (Cüceler Gezegeni, s. 59)

4.2.3.3. Dâhi Bilginler ve Dâhi İnsanlar

Dünyanın yöneticileri olarak da adlandırılabilir olan deha sahibi insanlar, tarihin her devresinde insanlığın rehberi olmuştur. Bu tür romanlarda da bu karakterdeki kişiler sürükleyici bir rol üstlenmişlerdir.

Karek uzayı gözleyerek, dünyaya gelecek saldırıları önleyen ve eğer varsa, uzaylı uygarlıkların izlerini arayan çok özel bir bilim adamı ekibinin başkanıydı. O sabah her zamankinden erken kalkmıştı. İçinden bir ses, bugün ilginç bir şeyler olacağını ve hiçbirisini kaçırmaması gerektiğini söylüyordu. (Fafa ile Mimi- Güneşe Yolculuk, s.25)

Ama ne yalan söyleyeyim, hiç kimse zaman gelip de bu çocuğun uzaya gideceğini düşünmemişti. Ancak Toros üç dört yaşlarına gelince öteki çocuklardan farklı olduğunu anlamaya başladı. Zaten yaşlılarının içinde, ilk önce o konuşmuştu. Ayrıca çok dikkatliydi, çok akıllıydı ve hepsinden önemlisi çok meraklıydı. Neyle karşılaşır veya eline ne geçerse, onunla ilgili yüz tane soru sorardı. Gel zaman, git zaman bizim Toros büyüdü. Ama soruları azalacağına arttı.(Uzaydaki Karanfil, s. 16)

İşte Toros'u son görüşümüz bu oldu. Sonradan duyduk ki, bu gelenler, devletin adamlarıymış. Köyümüzün öğretmeni, Toros hakkında bazı yerlere yazılar yazarak, üstün zekâlı bir çocuk olduğunu ve daha iyi okullarda okumasını gerektiğini bildirmiş. Onlar da bunun üzerine çıkıp gelmişler. (Uzaydaki Karanfil, s. 20)

Ders yılı bitince başka okullardan gelen çocuklarla birlikte Toros'u özel bir eğitim merkezine götürmüşler. Orada da bazı sınavlardan geçirmişler ve Toros arkadaşları arasında iyice sivrilmiş. İşte tam da o günlerde uzaya gidecek bir ekip oluşturuluyormuş. Bu ekipte bir de çocuk bulunmasına karar verilince, seçimin en başarılı üç çocuk arasında yapılması düşünülmüş. Aylar süren bir kursun sonunda, hangi çocuğun uzaya gönderileceğine bir türlü karar verilememiş. Çünkü çocukların üçü de birbirinden akıllı, çalışkan ve dikkatliymiş. Uzaya gidecek aracın kaptanı da bu seçimi yapmakta zorlanınca, çıkar yolu, seçimi çocukların kendilerinin yapmasında bulmuşlar.

“Biz hanginizi seçeceğimize karar veremedik. Gidin, kendi aranızda görüşün ve bu seçimi siz yapıp gelin,” demişler.

Toros ve arkadaşları, üç gün boyunca birbirlerini elemek için didinmişler ve üçüncü günün sonunda hep birlikte yöneticinin odasına girmişler. İçlerinden biri demiş ki:

“Biz seçimimizi yaptık efendim.”

“Hanginiz?” diye heyecanla sormuş yönetici.

“Toros.”

“Neden Toros?”

“Çünkü içimizde en kültürlü o,” demiş çocuk ve eklemiş:

“Hem bizim kadar bilgili, hem bizim kadar hızlı düşünüyor, hem de bizim kadar dikkatli. Ama bizden çok önemli bir farkı var: Yaşam deneyimi, görgüsü ve becerileri o kadar fazla ki, çoğu zaman bizi de şaşırtıyor. Hayvanları ve bitkileri iyi tanıyor, çok güzel şarkılar söylüyor, bizden daha kuvvetli ve tanımadığı yazar yok gibi. Kısacası, belki bilgi ve zeka düzeylerimiz eşit ama, o daha farklı. Eğer uzayda karşımıza bir yaratık çıkarsa, Toros mutlaka bizden daha sevimli gelecektir ona. Bu nedenle biz onu seçtik.” (Uzaydaki Karanfil, s. 23)

Ganga'nın zekâ düzeyine sınır koyamayız. Hele okula gidip de çeşitli bilgilerle bilendiğinde, bu tümüyle olanaksızlaşacak. (Ganga, s. 93)

İşte o zaman ilk kez, İnternet denilen bilgi ağıyla tanıştı. Bu olağanüstü bilgilenme yönteminin bilincine varınca, sevinçten çıldırarak gibi oldu... Dünyanın en büyük kütüphanelerine bağlanıyor, oralardan bilgiler ediniyordu. Bazen, dünyanın dört bir yanındaki bilim adamlarıyla iletişime giriyordu. İşin ilginç yanı, onunla iletişime girenler, kendisinin henüz yedi yaşında bir kız olduğunu bilmiyorlardı. Ganga'yı çoğunluk, yeni kuşaktan, Hintli bir bilimci olarak algılıyorlardı. (Ganga, s. 95)

Bu aşırı akıllı, eşitlik, özgürlük tutkunu kısacası, düşünmeyi yaşam biçimi edinmiş olan YENİ İNSANLAR nereden çıktılar? Yeryüzünde sayıları hızla artan bu kişiler, yoksa uzaydan mı geldiler?(Ganga, s. 114)

Geçmişte yaşayan Pumori halkının çoğunluğu, tümüyle bilgin rahiplerden oluşuyormuş. Bunların, içsel güçlerini kullanarak, değişime uğradıkları söyleniyor. Daha doğrusu, hemen hepsi engin bilgilerini değerlendirerek, insan konumundan, hayalet konumuna geçmişler. (Ganga, s.133)

Üçü de olağanüstü yeteneklere sahip. Doktorlar bu durumun, kendilerine uygulanan yeni ilaç ve iyileştirme yöntemlerinden kaynaklanmış olabileceğini söylüyorlar. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 97)

Çocukluğunda Şahghay'daki çocuk sarayında öğrenim görmüştü. Burası üstün zekâlı, özel yetenekli, dahi çocukların okuduğu dünyaca ünlü bir okuldu. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 157)

Yeryüzündeki ülkelerden birinde olağanüstü yeteneklerle donanmış, çok akıllı bir bilim adamı yaşıyordu. Anaokuluna başlamadan, okuma yazmayı öğrenmişti. Yaşlıları orta öğrenimlerini sürdürürken o, birçok bilim dalında profesörlük düzeyine gelmişti. (Akıllı Pireler, s. 5)

Midoslu bilginler, sıradan insanları bile üstün zekâlı kılan bir iksir elde etmişlerdi... Zaten Midos sözcüğü de o zamanki dilde, üstün beyinli insanlar anlamına geliyordu. (Midos Kartalının Gözleri, s. 160)

Bu üniversitenin burs koşulları çok değişti. Sınavlarda bilgi birikiminden çok, başvuru sahiplerinin çok boyutlu zekâ düzeyleri ölçülüyordu. Bu konuda yeterli bulunan öğrenciler, daha sonra özgün yöntemlerle hazırlanmış, zorlu sınavlardan geçiriliyorlardı. Belleklere tıktırılmış olan, kalıplaşmış bilgilerin ölçümü bu sınavların, sadece kısa bir bölümünü oluşturuyordu. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 323)

Ninesi, dedesi ve Temir Kâhya, Yada'nın damarlarında taşıdığı kanın, gizemli özelliklerini biliyorlardı. Bu yüzden okulda gösterdiği başarıları, doğal karşılıyorlardı. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 24)

Onun, altı yaşındayken üç dil konuşabilen ve bilimsel literatürü takip edebilen dahi bir çocuk olduğunu biliyorum. Öğrencilik yıllarında öğretmenleri ona değil, o öğretmenlerine bir şeyler öğretmiş. (Eyvah Ağabeyim Kopyalandı, s. 115)

“Kendi halinde bir bilim adamıydım. Küçük deneyler yapardım. Fareler ve kedilerle... Bir gün, başımı döndüren çok büyük bir buluş yaptım. Bin yılın buluşuydu bu... Biraz da rastlantı eseri, bir makine yapmışım...”

“Makinenin amacı yaraların acısını dindirmektir. Yani yara sağaltılana kadar kişinin beyin dalgalarını kontrol ediyordu. Bu sayede kişi yara nedeniyle hiçbir şey hissetmiyordu...”

“Ne var ki makine hedefine ulaşamadı. Üzerinde deney yaptığım bacağı kırık fare deney sırasında öldü. Ama makineyi çalıştırdığımda –ki sanırım ölümünün üzerinden iki gün geçmişti –fare yeniden canlandı. Sonraki deneylerde de aynı şeyler oldu. Ayrıca denekler temizlenmiş bir ruh ve bedenle hayata dönüyorlardı...”

“Ben ruhları yakalamaya yarayan bir alet icat etmişim. Ruhları yakalıyordu ve çalışması tersine çevrildiğinde ruhu bedene geri döndürüyordu...”

“Vaaaay!” dedi Ela nefesini tutarak. Gözlerini fal taşı gibi açmıştı.

Madalyon devam etti: “Yaptığının yanlış olduğunu, deneyleri insanlar üzerinde uygulamaya karar verdiğimde anladım. Doğanın işine asla karışmamalıydım... Ve elbette cezalandırıldım. Bu kararı aldığım gece, Karanlık Bronları gelip ruhumu götürdüler. Çalışma odamda çok büyük bir yangın çıktı. İçinde çalıştığım küçük kulübe kül oldu ve icat ettiğim makine de enkaza döndü. Böylece çalışmalarım ortadan kaldırıldı... Herkes, o yangında öldüğümü düşündü tabii... Ne var ki asıl ceza sonra verildi. Bir mezarım ve cesedim olmadığı için ‘Akıl Taşı’na hapsedildim.”

“O nedir?” diye sordu Ela.

“Akıl Taşı? Çok güçlü bir elementtir. Madalyonlar bu elementten yapılır. Pek çok insan gibi bende onun içine hapsedildim ve buradan asla çıkamamam için de mühürlendim...”

“Yaklaşık 100 yıl önce yeryüzünde Bilge Madalyonlar yok olmaya yüz tutunca, Madalyon yapımında kullanıldım. Üzerimdeki ‘Elbid Avcısı’ işlemesi o taştan yapıldı...”

“Sonra yıllarca ders aldım. Yıllarca Elbidleri hissetmek öğretildi bize. Onları tanımak, yerlerini bulmak, fark etmek...”

“Ve işte, buradayım. Şimdiye kadar 144 kişiye yardım ettim. 96’sı Elbidlerini yakaladı. Ve eminim sen 97. olacaksın.”

Ela yutkundu. “Çarpıcı bir hikâye,” dedi gözlerini kıpırtarak.

“Evet,” dedi Madalyon. “Ve ağır bir ceza. Sonsuza kadar, yani kıyamete kadar hizmet cezası...”

“Bu ölümsüzlük,” dedi Ela gözlerini kocaman açarak. (Elbid Avcısı, s. 190-191)

İlk dersi Profesör Zugüdi verecek. Okulumuzun en saygın, en bilgili ve yaşlı üyesidir. Kendisi bir Sümer hayal kahramanıdır. Büyü ve Hayal Tarihi konusunda en büyük uzmandır. Öyle birinden ders almanız büyük bir şanstır. (Hayal Köyü, s. 40)

“Hala da şaşırmakta ya... Ona büyümüş de küçülmüş demiyorum hiçbir zaman. O üstün yaradılıştaki bir çocuk. Annesinin karnındayken annesi babası tarafından eğitime başlanmıştı. Daha o zaman Gülfem ona müzik dinletiyordu. Karı koca ona hatırları soruyorlar, ona günlük havadisleri anlatıyorlardı. Şimdi henüz üç yaşında Güneş, gerçek bir Güneş o. Parıl parıl zekâsı, konuşma yeteneği, dil öğrenme rahatlığı. Bu yaşa kadar Alman, İngiliz, Fransız üç dadısı oldu. Şimdi üç dilde konuşabiliyor. Bilgisayarında programlar yapıyor. Beni en çok şaşırtan, kendi kendine okuma öğrenmesi. Bir yırtık alfabe bulmuş, annesi yenisi vermiş. Hayır demiş, o babamın alfabeti, ben de bu kitapla okumaya başlayacağım.” (Harika Çocuklar, s. 29)

Yasa hükmünde adet idi. Bebeğin ilk dişi çıktığında diş buğdayı töreni yapılırdı. Ama Yağmur kızın ilk dişinin görüldüğünün haftasına kalmadı, ağzının içinde pırl pırl dişleri sıralanıverdi. Dört buçuk aylıktı henüz. Fakat gelişmesi hiç de aylarla ölçülecek düzeyde değildi. Büyümesi bir koşudur tutturmuştu. Çevresindekileri şaşırtmak, sevindirmekten hoşlanıyordu sanki. Neredeyse konuşacaktı. Daha şimdiden bütün yakınlarını tanıyor, onlara gülücüklerle sesleniyordu. Tek ve iki heceli kelimeleri eksiksiz söylüyordu. Annesiyle babasına bab bab an nan nan diyordu. Hele bir Perinaz deyişi vardı ki, Perinaz Sultanın soluklarını kesiyordu bu tatlı çağrı. (Harika Çocuklar, s. 45)

“Evet, evet, bugün gazetede gördüm. ‘Kaçık profesörler ağacın konuştuğunu iddia ediyorlar’ diye yazmışlar.” (Mustafa Kemal’in Kayıp Seslerinin İzinde s. 42)

Adamlarımız gizli bir göreve verilip buradan alınıyorlar. Bir daha izlerine rastlanmıyor! Bunlar en saygın bilim adamları...(GDO Ülkesi, s. 7)

UBK ise kayıp bilim insanlarının nerede ve nasıl olduklarını soruyor. (GDO Ülkesi, s. 85)

Bundan sonraki görüşmesi dünyaca ünlü Profesör Çinta ileydi. Çinta, GDO’larla ilgili çalışmalarıyla parlamış, bu alanda insanlığın yararına pek çok buluşa imza atmıştı. Birçok hastalığa ait genleri ayıklayarak bu genlerin “alın yazısı” gibi görünen kötü etkilerini azaltmakta önemli adımlar atmıştı. Ayrıca, GDO Ülkesi olayında, bilimsel ahlakın ne demek olduğunu dünya âleme göstermişti. Onun için bütün dünyada çok saygın bir yere sahipti. (Robotlar Ülkesi, s. 83)

— Anladım, dedi Doktor Mendi. Hastam, çok özel biri. Bunu biliyorsunuz. Onu sokaklarda, köprü altı gibi bir yerde buldum. “Eskiden çok önemli biriymiş, bir bilim adamıymış” dediler. Kendisi meramını anlatamayacak kadar kötü durumdaydı. Beyni çökmüş, daha doğrusu çöktürülmüştü. Alzheimer tedavisi uyguladık. Çeşitli proteinlerle ve ışınlamalarla beyin hücrelerini yenilemeye çalıştık. Beynin hasar görmüş bölümlerini harekete geçirmeye çalıştık. Epeyce kendine geldi. Birtakım şeyleri anımsadı. Onları bir bir kaydettik. Şimdi onu birlikte göreceğiz. Özel bir aygıtla bağlı. Özellikle beyninden geçenleri okumaya çalışıyoruz. Çünkü bunları konuşarak anlatamıyor. Özel geliştirilmiş bir bilgisayar düzeneğiyle düşündüklerini bize aktarmaya başladı. Geçmişini yavaş yavaş anımsıyor. Anımsadıkça yazıyor. Yazamadığı bölümleri biz süzüyoruz. Evet evet, “süzüyoruz” demek en doğrusu. Çok büyük bir ilerleme kaydettik. Beynin o bölümünde hücre yenilemesi çalışması yaptık. Beyin bize yanıt verdi. İki ayda büyük bir gelişme gösterdi. Aldığımız sonuçlar çok umut verici. Kendisinin kim olduğunu tam olarak anımsayınca günde üç beş kez ağlama nöbetlerine tutulur oldu. Yaptıklarından büyük pişmanlık duyuyordu. İlk yazdığı sözcükler arasında “Ah Çinta!” diye inler gibi iki sözcüğü yanı anlaşılabir biçimde söylemesi, çektiği vicdan azabının kanıtı. Ama bu, bizi doğru noktaya götürdü. Sayın Çinta’ya ve sizlere ulaştık. Şimdi onu hep birlikte göreceğiz. Onu psikolojik olarak bu görüşmeye elimden geldiği kadar hazırladım ama fazla heyecanlanırsa lütfen sakın olun. (Robotlar Ülkesi, s. 164–165)

4.2.3.4. Asronotlar, Robotlar, Androidler Ve Siborglar, Aletler

Robot kelimesi ilk defa 1920’de Karel Capek’in *Rossum’s Universal Robots* adlı oyununda kullanılmıştır. 2011 yılına girmek üzereyken anlaşıldığına göre, bu garip yapay mahlûklar, gelecekte insanın en büyük yardımcısı âdeta eli ayağı, hatta her şeyi, belki de kendisi olacaktır. Çekçe sürekli *çalışan* anlamına gelen “robot” artık bilim-kurgu yazarlarının söz dağarcığında olmazsa olmaz bir yere sahiptir. İlk başlarda yardımcı eleman olarak tasarlanan robot, tamamen metalden düşünülüyordu. Bazen insan formunda bazen de ilginç tasarımlarla karşımıza çıkar. Zamanla klâsik robotlar okuyucunun ilgisini çekmemeye başlar ve yazarlar, “siborg ve android”leri devreye sokar. Siborglar metal ve elektronik sanayinin bir ürünü olan gelişmiş yaratıklardır. Androidler ise insana benzer bir yapısı olan “türetilmiş insan”dır. (Akkoç Bülent. www.bilimkurgu2000.com)

Uzay gemisi, tıpkı bir android gibi kendi kendini onarıp yenileme özelliğine sahipti. Fakat böylesi bir yıkımın düzelebilmesi için günler, hatta haftalar gerekirdi. (Efsaneler Gezegeni, s. 30)

Ufaklık bu soruya yanıt vermeye olanak bulamadı. Suların ortasında cansız yatan genç adam, birden gözlerini açmış konuşmaya başlamıştı. “Şu anda tam iki yüz yirmi üç yaşındayım.” diyordu açık ve anlaşılır bir dille. “Bir android için bile çok uzun bir yaşam bu. Fakat artık iyice yaşlandım. Bu nedenle çok sık bozuluyorum ve kendimi çabuk onaramıyorum. Lütfen beni şu suyun içinden çıkarıp kuru bir yere çeker misiniz? Su, elektrik devrelerime zarar veriyor.”

Ufaklık, o ilk anda ürkererek birkaç adım geri kaçmıştı. Fakat sonra merakı, korkusunu bastırdı. Suyun içinde hala kıpırtısız yatmakta olan adama, ürkek adımlarla yaklaşmaya başladı. Gizem’sse, Ufaklık’ı arkasından çekiştirip duruyor, “Yaklaşma ne olur şuna! Adam hortlak baksana!” diyerek çığlık çığlığa bağırıp duruyordu.

Ufaklık, “O yalnızca, yardıma gereksinen insansı bir robot Gizem!” diyerek kızı yatıştırmaya çalıştı. “Hem sanıyorum bizim dünyaya dönebilmemiz de, onun yardımına bağlı. Haydi! Sen de bir kolundan tut da onu şu içinde durduğu sudan çıkaralım. Yoksa sonunda gerçekten işi bitecek.

Gizem, sonunda biraz olsun sakinleşmişti. Ufaklık’la birlikte, az önce ölü sandığı androidin koluna girdi. Onu çeke çeke arkalarındaki yamaca

doğru sürüklerlerken için için hala ürpermekteydi. Ne de olsa bir ölünün canlanıvermesi, öyle her gün gördüğü şeylerden değildi. Fakat adamı yamaca taşıyıp bıraktıklarında her şey değışmişti. Kendini soluk soluğa onun yanına atıp, “Ne kadar ağırımışsın böyle!” dedi. “Seni üretirlerken malzemenden hiç mi çalmadılar?”

Android, “Sizse çok hafıfsiniz.” diye yanıt verdi ona. “Demek ki sizin malzemenizden epeyce çalmışlar. Ha... ha... ha... Siz şaka seviyorsunuz. Ben de size şaka yaptım. Beğendiniz mi? Ha... ha... ha...” deyip gülüyordu. (Uzayın Tutsakları, s. 47)

“Bu anlatacaklarım, gerçek bir uzay öyküsüdür.” dedi. Android, ayağından söküp çıkarttığı bir parçayı onarmaya başlarken. “Evrenin herhangi bir yerinde, herhangi bir kişinin de başına gelebilirdi. Ama olay, benim üretildiğim gezegende yaşandı ve benim başıma geldi.

Adım A 258’dir. Büyük beceri ve sorumluluk gerektiren görevler için üretilmiş üst düzey bir androidim. Üstelik kendi sınıfımdaki bütün androidler arasında yapılan çok titiz bir elemeye seçildim, yerleştirildim ve görevlendirildim.

Çok hızlı ve çabuk algılarım. Doğru değerlendirir, yerinde karar veririm. Verdiğim kararları uygularken karşılaştığım zorluklardan hiçbir zaman yılmam. Onları kesinlikle uygular ve sonuçlandırırım. Sanırım bu güç görev, bana bu özelliklerim nedeniyle verildi.

Üretildiğim gezegen, kendi güneş sisteminde, içinde yaşam bulunan tek örnekti. Burada yaşayanlar, gezegenlerinin kendilerine sunduğu olanakları savurganca kullanmış, fakat kısa zamanda yüksek bir uygarlık düzeyine ulaşmışlardı. Robotlar ve androidler, tüm gereksinimlerini karşılayacak biçimde geliştirilmişti. Yaşadıkları gezegenin doğal dengelerini korumanın dışında tüm sorunlar çözümlenmiş, yıldızlar arası yolculuklara çıkılabilecek düzeye gelmişti. (Uzayın Tutsakları, s. 48)

Fantastik ve bilim-kurgu türündeki romanlarda Android ve Siborglar yerine çocuğun daha kolay algılayabileceği robotlar, karakter olarak kullanılmaktadır. Robotlar, insana yardım için üretilen makineler olmakla beraber bazen iyi bazen de kötü karakterli varlıklar olarak karşımıza çıkar.

Tira’nın amcası yanımıza geldiğinde şaşkınlıktan öylece kaldım. Bu bir robottu. Ama kocaman bir robot, bir makine adam. (Uzaylı Kız Tira, s. 25)

Seçkin, kendisine dokunan robottan söz etti ve bunun nasıl olduğunu açıklamasını istedi ondan.

“O, bizim aşçımız diyebiliriz senin dünyanın deyimiyle.” Dedi Günışığı, “Senin bize benzeyen, fakat başka bir dünyalı olduğunu öğrendiği için. Bunu ona babam bir komutla sezdirirdi. Bu yüzden senin midene uygun kahvaltılık hazırlamak için mideni tanımış. Bizim burada her evde mutfaklar söylediğim iki robota göre düzenlenmiştir. Buzdolapları, bulaşık makineleri, bardaklar, tabaklar, çatallar, kaşıklar, tüplü konserve kahvaltılıklar, yemekler, onların ulaşacakları düzeyde ve yerlerdedir. Kahvaltı için birimiz şu kumanda ile komut veriyoruz. Robotlardan biri bize göre her yiyeceği ve içeceği küçük tepsilere koyarak diğer robota veriyor. Bu robot onları oturduğumuz bu masaya getirerek önümüze bırakıyor. Mutfağa çekiliyor. Kime hangi tepsiyi uzatacağını bilir, hiç şaşırır. Tepsiye masadakilerden biri dokunmadığı sürece oradan gitmez. Ekstradan bir şey isteyeceğimiz zaman istediğimiz şeyin tek sayılı şifresini ona komutla iletiriz ve getirir. Daha sonra onlara komutla haber veririz gelip masayı toplarlar. Masa da onların çalışabileceği düzenektir. Yapmaları gereken bütün işleri bitirdikten sonra bir kenarda dururlar mutfakta.” (Düş Ülkesi, s. 41)

“Korkunuzu ve kararsızlığınızı yersiz buluyorum.” demiş Günseli, “Ummadığınız ne olursa olsun yapının içinde, bize zarar veremez. Gıysilerimizin salgıladığı koku, burayı yurt edinen hayvanları bizden uzaklaştırır mı yani? Güvenlik cihazlarımızın çıkardığı ve ancak vahşi hayvanların işitebileceği sinir bozucu sesleri unutuyor musunuz yoksa? Kentlerimizin araştırma merkezlerinden kaçan insansıları diyorsanız onlardan korkmamıza gerek yok çünkü...” (Düş Ülkesi, s. 81)

“Bizden biri suç işlerse, hemen haberdar olunur.” dedi Seçkin, “Hiçbir şey gizli olamaz dünyamızda. Devreye Roboterler girer ve çiplerdeki alıcıya güdümlü bayıltıcı mermiciği sıkarak, mermicik herkesin içinden kendine yol bularak suçluya ulaşır ve bedenine girince parçalanır, içindeki bayıltıcı onu etkisiz hale getirir. Roboterler onu yakalar ve ilgili birime götürür. (Düş Ülkesi, s. 115)

Günışığı'nın babası Güncan girdi araya, “Seçkinciğim...” dedi usulca. “Senin okuduğun ve gördüğün düşsel yaratıklar değil Roboterler. Senin dünyanda da bilim adamları, sözünü ettiğin bilim kurgu filmlerindeki gibi yarı insan yarı makine askerler yaratmaya başladılar. Genlerin en sağlıklı olanlarını seçip böyle bir koruyucu ve savaşçı ordusu oluşturmaya soyundular. Fakat deneme aşamasında kaldılar. Sizin zamanınızda bu çalışmayı sürdürüyorlar gizlice. Oğlumuz sana anlatmış. İnsamunları kendi amaçları için kullanan bilim adamlarıyla ve yardımcılarının karşısında verdiğimiz onca kayba, harcadığımız zamana ve emeğimize sahip çıkmak için bir şey yapmak zorundaydık. Dünyamızı oluşturan bütün ülkelerde İnsamunlar'ın kendileri ve efendileri büyük tehlikeydi.

Yaptıklarımız yetersiz kalıyordu. Kökten bir çözüm gerekiyordu. Sonunda onlardan zarar gören ülkelerin hepsi güçlerini birleştirdiler ve bilim adamları birlikte çalıştılar. Büyük olanaklar sundular bilim adamlarına. İnsamunlarla mücadele edebilecek, işi yalnızca savunma olacak bir tür geliştirmek için hızla çalışmalara başlandı. Senin dünyanın bu konulardaki bütün çalışmaları, deneyleri, bilgi birikimleri kullanıldı. Zaten hiçbir şey yokken var edilmez biliyorsun. Gönüllülerden oluşan kobay insanlar üzerinde çalışmalar hızlandırıldı. Sonucunda meyveleri alınmaya başlandı. Bilimkurguların yarı insan yarı makine, senin Terminatör, Robocop dediğin türden koruyucuların ve savaşçıların yerine şu ekranda gördüğün, bilim adamlarının genlerle oynayarak oluşturdukları koruyucu ve savaşçı Roboterler yaratıldı. Bütün çabaları İnsamunlar'ı etkisizleştirmektir.” (Düş Ülkesi, s. 124)

Dağda beliren insan gölgeleri uzaylı değil, üsde görevli robotlardır. Dağ gerçekten çok güçlü bir manyetik ağla korunmaktadır. Üssü kuran ülke ilk fırsatta saldırıya geçerek dünyanın tümünü egemenliğine alacaktır. (Parpat Dağının Esrarı, s. 47)

Mağaranın derinliklerinde, yüz binlerce kuş tüyünü andıran bir şeylerin uçuşmakta olduğunu gördü. Çok geçmeden bu kuş tüyleri, bembeyaz bulut yığınlarına dönüştüler. Sonra kayaların dokularına süzülerek görünmez oldular. Ganga, bu şekilsiz hayaletlerin, değişim geçirerek, insanüstü konuma erişen, Olgun Ruhlar olduğunu sezinledi. (Ganga, s. 150)

Pumori hayaletleri, binlerce yıldır, insanlığın başına dert olmuştur. İyi ve kötü nitelikli hayaletler, etki alanlarına aldıkları insanları birbirlerine karşı kıskırtıyorlar. Bunu birbirlerine üstünlük taslamak için yapıyorlar. Ancak olan insanlara oluyor. (Ganga, s. 169)

Kısır beyinlilerin büyük bölümü, hayaletlerin kötü güçlerine tutsak olmuş durumdalar. Hayaletlerin etkisi yok edileceğine göre, pek çok insanda kötülük yapma dürtüsü zayıflayacaktır. (Ganga, s. 185)

Dahi kopyaları önce teknolojik donanımlı robotlar yaptılar... Magmaya gönderilen robotlar, oradan parçalar koparıp, geri dönüyordu... Sonunda: “Dünya hızla kıyamete yaklaşıyor. Nasıl olsa kıyametle yerküre yok olacak.” Varsayımına dayanarak, magmadan daha iri parçalar koparmaya karar verdiler... Ne var ki, onlar bu çalışmaları yaparken, dünyada art arda depremler belirmeye başladı. (Kıyamet Çiçekleri, s. 24)

Kopya dahiler, gezegenin maketini yaptılar... Bölük bölük uzaya taşındı... Gezegeni yapan kopya dahiler, öylesine duyarsızdılar ki! Adeta robotlaştırılmışlardı. Hedefe ulaşmak için, her yola başvuruyorlardı. (Kıyamet Çiçekleri, s. 122)

Masamız bir ağacın altındaydı. Oturunca ben de yorulduğumu hissettim.

“Çay içelim.”

Bir gıcırta duyup arkama baktım. Metal bir robot bize doğru tutuk adımlarla geliyordu. Yaklaşmıştı masaya. Karnından gelen, gıcırta bir sesle,

“Ne arzu edersiniz?” diye sordu.

Cin Selahattin şaşkınlıkla,

“Bu da ne? Kimsin sen?” diye sordu.

Robot, “Ben bu bahçenin garsonuyum,” dedi. “Siparişlerinizi almaya geldim.”

“Nedir bu bahçenin özelliği?” diye sordum. “İsmi ilgimizi çekti de,” dedim.

“Bu bahçe, gören gözler ve duyan kulaklarla doludur.”

“Gerçekten mi? Nerede bu gören gözler ve duyan kulaklar?” diye sordum.

Robot, “Ben yerlerini bilemem,” dedi. “Çevreniz, her taraf onlarla dolu. Sizi gören gözler ve duyan kulaklar...”

Çevreme baktım, hiçbir şey göremedim.

“Hiçbir şey görünmüyor.”

Robot cızırtılı, metalik sesiyle.

“Biraz bekleyin bakalım,” dedi. “Gözler hep görür ve kulaklar hep duyar. Ne içersiniz efendim?”

“Çay getir hepimize.” (Naz ve Büyülü Bahçe, s. 66)

Gururlu adımlarla yürüyen Bay Oramninosun ve az gerisinde kısa boylu tombul, mat plastik giysiler ardındaki teni gümüşü tonda tatlı tatlı ışıldaayan, küçük bir aralıktan ibaret olan ağızda hiçbir kıvrım olmadığı halde neredeyse gülümsüyormuş gibi görünen, beyaz renge kaçan sarı saçları tepesinde topuz yapılmış metal kadın: Deyda! (Gohor, s. 140)

Bir robot gibi davranmıyordu. Garip bir sıcaklık yayılıyordu bedeninden. Bana tuhaf hatta hadi söyleyeyim, korkutucu gelen bir şekilde insan gibi davranıyordu. Durmadan eski yaşantısından kendisini seven bir kızla çocuktan bahsediyordu. (Gohor, s. 144)

Öykümüzün başkahramanı, pırıl pırıl giysisi, yanan sönen rengârenk ışıklarıyla minicik bir uydur: A. Z. D. UYDUSU. (Yalancı Yıldız, s. 7)

Bu bölümde astronot karakterine sadece “Yalancı Yıldız” kitabında rastlıyoruz.

Ancak astronot adlı adamlar, yalnızca birkaç kaya parçası, azıcık toz alıp, geldikleri yere geri dönmüşlerdi. (Yalancı Yıldız, s. 20)

(Kötü robot) Çok büyük bir robot yaptılar. Bu robot, türünün en gelişmiş, en büyük ve güçlü örneğiydi. Doğal olarak oluşmuş güzelliklere, insanların yaptıkları fabrikalara, barajlara, köprülere, parklara düşmanlık duyuyordu. Kafasındaki yönetme sistemi bunları parçalamaya programlanmıştı. Dahası, yiyecekleri de yok edecek, dünyadaki yaşam biteceği için, kötü insanlar grubu ellerini kollarını sallayarak doğal kaynakları kullanacak, gezegenlerin tümüne sahip olacaklardı.

Robot onlara göre muhteşemdi. Aklı başında insanlara göre ise dehşet vericiydi. Suratı asık, pençeleri güçlü ve insafsız, bacakları sert ve ezici bu robota HOYRAT adı verildi. Göğsündeki plakaya adı yazılırken, onu yapanlar pis pis güldüler: “Amacımızı bu adla dünyalılara duyuruyoruz: Kaba, yırtıcı, yok edici anlamına gelen bu sözcük bize de robotumuza da yakışıyor.” (Çiçek Elli Robot, s. 68)

(İyi robot) Bir elinin altında kötücül emirleri içeren disket, öbürünün yakınında koca bir demet çiçek vardı. Elleri bir süre titreşti, sonra çiçeğe uzandı. O an çiçeklerin güzel kokusu odaya yayıldı. Kokuyla birlikte robotun korkutucu yüzü yumuşadı, ağzı gülen bir görünüm aldı. Gözlerindeki bakış sevgi doluydu ve bir sadık köpek gözü kadar yumuşak bakışlıydı. (Çiçek Elli Robot, s. 74)

Sırt çantasından emektar, yaşlı robotunu çıkardı. Gerçekten de Robi, kendi kendine ışıklarını yaktı ve çocukların şaşkın bakışları altında konuşmaya başladı:

“Tehlike! Tehlike! Hemen buradan çıkalım. Canımızı kurtaralım.”
(Çiçek Elli Robot, s. 159)

“Çevrede uzaylı Zetalıların olmaması yanılmasın sizi.” dedi Zibi. “Burası tam bir robot cennetidir. Bizler yalnızca onları denetleriz.”

“Onlarla konuşabilecek miyiz?” diye merakla sordu Sibel.

“Bu, biraz zor.” dedi Zegna. “Robotlar, önceden planlanmış makinelerdir. Ama onların dalga boylarına uyum sağlarsanız, iletişim kurabilirsiniz.” (Ah Şu Uzaylılar, s. 51)

Bunlar canlı olmalarına karşın birer robottur. Beyinlerine kodlanan emirleri kendiliğinden yerine getiriyorlar. Bu kesin. Ancak orada, beyindeki o merkezde bir aksama olursa? (GDO Ülkesi, s. 74)

Her kabinde, her bölmede ayrı bir gösterim vardı. Çeşitli boyda, çeşitli yapıda belki bin türlü robot üretim yaparken görülüyordu.

Ev işlerinde yardım eden robotlar ise en dikkat çekici olanlardandı. Tabakları toplayıp ilk temizliklerini yaptıktan sonra bulaşık makinesine yerleştireni de vardı, elektrik süpürgesini kullanıma da, masaya çatal bıçak kaşık yerleştireni de!

İlk bölmede, Bakan Kerfu'yla birlikte sıralanan basın mensuplarına birkaç robotun bir bant üzerinde ölerine gelen kumaşları bilgisayarla verilen ölçüye göre kesmeleri, ipliğini geçirdikleri elektronik dikiş makinelerinde milimetre sekmeyen yönlendirmeleriyle dikmeleri en son düğmeleri dikilen giysilerin askılarına yerleştirilen satış için dizi dizi akıp gitmeleri gösteriliyordu.

Bir başka bölmede yalnızca dört robotun, bant üzerinde gelen parçaları büyük bir ustalıklı alıp birbirine eklemeleri ve uygun yerlere takmalarıyla bir bisikleti kullanılır hale getirmeleri gösteriliyordu. Bisikletin gidonuna iki tekerlek iki robot tarafından takılıyor, zinciri, pedalları çamurlukları, zili, farı, selesi karşısındaki öteki iki robot tarafından aynı anda takılıyor ve bu işin bitmesini bekleyen beşinci robot bisiklete binip gidiyordu. Bu gösteri en çok ilgi gören çalışmalarından biriydi. Kalabalık, son robotun bisiklete binip gitmesi sürprizini şaşkınlık ve hayranlıkla izlerken toparlanıp alkışlamaya başlıyordu. (Robotlar Ülkesi, s. 115-116)

4.2.3.5. İnsanüstü Ve Gizemli Varlıklar, Ruhlar, Hayaletler, Fantastik Varlıklar

Bu başlıkta insan ırkının ve uzaylıların dışında hayal ürünü olarak karşımıza çıkan bazen iyi niyetli bazen de kötü niyetli varlıklar ele alınmıştır. Örneğin *Fafa İle Mimi* adlı esere göre, güneşte yedi ayrı ırk yaşamaktadır. X ışınları ve radyo dalgaları gibi gözle görülemeyen fiziksel olaylar da bir tür canlı olarak kabul edilmektedir.

İkizinin yerinde başka bir kız duruyordu! Korkunç bir büyücüyü andıran, köylülük dolu bir yüzü vardı. Fafa panik içinde Pegasus'a döndü. "Mimi nereye..." Ama cümlesini tamamlayamadı. Çünkü Pegasus da Pegasus'a benzemiyordu. Dev kanatları olan korkunç bir yaratığa dönüşmüştü. (Fafa İle Mimi - Güneşe Yolculuk, s. 31)

Bu sırada karartı iyice yaklaşmıştı. Artık net bir biçimde seçilebiliyordu. Alev alev yanıyormuş gibi gözüken, aslan yelesi gibi kırmızı saçları olan bir adama benziyordu. Uzun siyah bir pelerin, üzerine yapışan kırmızı bir tulum giymişti. Dizlerine kadar uzanan siyah çizmeleri vardı. Kocaman gözleri simsiyah birer kor parçası gibiydi. Mimi hiç bu kadar güzel bir insanı şimdiye kadar görmediğini düşündü. Gerçi bu yaratığa insan denir miydi bilmiyordu, ama en azından insana benzediğine göre, öyle tanımlamaya karar verdi kendi kendine. (Fafa ile Mimi-Güneşe Yolculuk, s. 39)

Sool kendisiyle alay edilmesine sinirlenmişti, ama çok belli etmek istemedi bunu. "Hayır, asıl siz anlamıyorsunuz. Benim yaşım yoktur. Karşımdaki kaç yaşındaysa, ben de o yaşta olurum. Sizinleyken, ben de 8

yaşımdayım. Ben ancak, yaşlı bir Güneşlinin yanında yaşlı biri olabilirim...” Sool biraz durdu, sonra iyice anlaşılması için, üzerine basa basa devam etti. “Ben, evrensel bir varlığım. Kendime ait bir yaşım yok! Yani kraliçem, şu anda seninle aynı yaştayız!” (Fafa ile Mimi-Güneşe Yolculuk, s. 46)

Tam bir kavga çıkacağı sırada, bir gezegenin yüzeyi kadar büyük görünen küçük odalarının ortasında, baştan sona her tarafı mavi olan bir kadın belirdi. Onun da saçları aslan yelesi gibi uzundu. Tıpkı Sool’un saçları gibi alev alev yanıyormuş gibi görünüyordu. Ama maviydi. Kadının gözbebekleri, dişleri bile maviydi. Ama hepsi de mavinin değişik tonlarındaydı. Elinde de mavi bir kap tutuyordu. Kap şeffaftı ve içinde, küçük küçük şimşeklerin çıktığı görülüyordu. (Fafa ile Mimi-Güneşe Yolculuk, s. 50)

“Güzel. Güneş’te sadece bizler, yani renkleri temsil eden yedi ırk yaşamıyor. Yedi ırkın haricinde, sizin gözle göremeyeceğiniz halklar da yaşıyor. X ışınları, radyo dalgaları, morötesi, gamma, beta, alfa gibi halklar... Sool onları hiç sevmez. Zaten Mimi’nin kraliçe olmasına da en çok onlar karşı çıkıyorlar. Ben ve arkadaşlarım, onlarla işbirliği yaptık.” (Fafa ile Mimi – Güneşe Yolculuk, s. 71)

Cennetin Ölümü adlı eserde ise bitkiler konuşabilir de düşünebilir de... Yani bir nevi insan karakteri kazanmıştır bitkiler.

Sin, iğne batırılmış gibi yerinden sıçradı. Birkaç adım geri kaçtı. Gerçekten de ses meşe ağacından geliyordu.

“Meşe ağacı konuşmaz,” dedi Sin.

“Görüyorsun, konuşuyorum.”

“Konuşamaz!”

“Konuşuyorum!” diye bağırdı aynı ses, öfkelenmişti. Sin ne diyeceğini, nasıl davranacağını bilemedi, meşe ağacına bakakaldı. İki yüz yaşını aşmış, iki insan kulacı kalınlıkta, batıya bakan dalları kuruduğu halde doğuya bakan dalları yemyeşil olan meşe ağacı, konuşuyordu. Ses, onun gövdesinden çıkıyordu. Aya’ya baktı, o kendisinden daha şaşkındı. Üstelik çok korkmuştu, tir tir titriyordu. (Cennetin Ölümü, s. 116)

Damla Cadısı, bulutların üzerinde yaşayan bir ırkı anlatır. Bu ırk insan gibi yaşar ve ölür. Dünyadaki bütün dilleri konuşurlar. Fizik olarak da insandan daha küçük ve saydamdırlar.

“Hadi ama Sivrikulak!” dedi. “Düşünsene, biz bulutlarda yaşıyoruz. Ve bulutlar sürekli hareket ederler. Geçenlerde iki bulut öyle hızlı

çarpıştı ki gece uykumda yataktan düştüm. Böyle bir durumda insanlar gibi yaşamamızı nasıl beklersin?”

Sivrikulak dudaklarını büzmüş dinliyordu.

“Bak Sivrikulak, lütfen kendine gel. Kulağıkesik de sendeki değişimin farkında. Yakındır senin hakkında bir rapor yazması. Senin bu haline İridamla'nın kulağına giderse neler olur biliyor musun? En iyi ihtimalle seni başka bir buluta yollarlar. Belki bunu bile az bulurlar. Belki sen de Aylakdamla gibi okyanusa zorunlu eğitime gönderilsin.”
(Damla Canlısı, s. 12)

Sivrikulak bir kendilerini düşündü, bir de insanları... Aslında damla canlıları da tıpkı insanlar gibiydiler. Doğarlar, büyürler ve çalışırlardı. Mutlu da olurlardı, mutsuz da... Yaşlanırlar ve zamanı gelince de hayata gözlerini yumarlardı.

İnsanlardan tek farkları küçük ve saydam olmalarıydı. Bu yüzden insanlar onları göremiyorlardı.

Damla canlıları, yeryüzü coğrafyasını avuçlarının içi gibi bilirdi. Sadece coğrafya mı? Gide gele, dünyada konuşulan bütün dilleri de öğrenmişlerdi. (Damla Canlısı, s. 14)

Uçan Dalgalar, başkahramanı sadece görüntüden ibaret olan bir tür esrarlı varlığın macerasını anlatır.

“Evet. Sirkin yönetim yerinde bir odası var. Akşama değin orada bir şeylerle uğraştı durdu. Beni asıl ilgilendiren kısmına geleyim şimdi, bu dalgalar uzak bir merkezden önce bir uyduya gönderiliyor, oradan da o yakışıklı adamın beynine yönlendiriyor. Fakat doğrudan beyne gitmeden önce adamın bedeninde bir noktada işlenip düzenleniyor, uygun komutlar halinde beynin değişik merkezlerine gönderiliyorlar. Yani benim kadar becerikli değiller. Kendi kendilerini düzenleyemiyorlar.”

Tansel iyice kaptırmıştı kendini anlatılanlara. Kalbi yerinden fırlayacakmışçasına atıyor, amcasının her dediğini ilgiyle dinliyordu:

“Ee, nasıl oluyor bu peki?”

Tansık Tozan bu soruyu duymamış gibi bıraktığı yerden sürdürdü konuşmasını:

“Adamın bedeninde, büyük bir olasılıkla baş bölgesinde elektronik bir devre olmalı. Ortalıkta çok dolanmak istemedim bugün. Adamla doğrudan ilişkiye girmedim. Benden bir davranışta bulunmamı istese, onun istediği gibi somut bir şey koyamayacağım ortaya. O zaman da iyice huylanacak.”

“Nasıl yani?” dedi İşin.

“Yani diyelim ki ben adamla bir biçimde tanıştım. Adamın sırrını çözmeye çalışıyorum. Olur ya, bana dese ki, şu dosyayı uzatır mısın; ben ne yapacağım o zaman? Sizin gibi biri değilim ki tuttuğum gibi dosyayı kafasına çarpayım. Görüntü olmanın sıkıntısı da bu. Hiçbir nesneyi

yerinden oynatamıyorum. Onu ancak sizler yapabilirsiniz.” (Uçan Dalgalar, s. 86)

Minik sürekli ağlıyor, Çita ve Geveze çığlıklar atıyordu. Fakat birden, bütün bu sesleri bastıran korkunç bir çığlık duyuldu. Ağaç, inanılmaz büyüklükteki bir ejderhaya dönüşmüş karşılarında duruyordu. Canavar, yeşil pullu gövdesiyle, buldukları geniş alanı tümüyle kaplıyordu. Gökyüzüne erişen başının tepesinden, onları öfkeyle izliyordu. Bir mağara büyüklüğündeki ağzı açıktı. Ve bu ağızdan üzerlerine doğru, bir ateş seli akmaktaydı. (Efsaneler Gezegeni, s. 70)

Ufaklık'ın, canavara ardi ardına attığı okların her biri, bir kayaya çarpmış gibi kırılıp kırılıp geri düşmüştü. Son bir çabayla fırlattığı kargısını, düşlerinin arasında parçalayıp üzerlerine tükürmüştü. Ölüm korkusu ve çaresizlik, ölmekten de beterdi. Neyse ki her şey bir anda olup bitecekti. Dev ejder, mağaranın tavanına erişen başını birden çocukların üzerine doğru indirdi. O korkunç ağzını açmasıyla birlikte, boğazının derinliklerinden dışarıya doğru bir alev seli fişkınerdi. (Efsaneler Gezegeni, s. 76)

Bulduğunuz mağaradan Ateş Irmağı'na kadar uzanan yolda, birbirini ardi sıra dizili, tehlikeler bekliyor sizleri. Sözelimi, şu hemen aşığımızdaki çağlayanlardan başlayan Periler Ülkesi... Kır perilerinin, orman perilerinin, su perilerinin bin bir türlü sihiri, yolunuzdan alıkoyabilir sizi.

Ayrıca, bugüne dek hiç görmediğiniz, bilmediğiniz yaratıklar da kesebilir önlerinizi. Hani buraya gelmeden önce savaştığınız ateş kusan ejderhalar, insan başlı, hayvan gövdeli yaratıklar, çok başlı ya da başsız yaratıklar... (Efsaneler Gezegeni, s. 103)

Yemeğin ardından kıyı boyunca dolaşmaya çıktılar. Bir yandan yürüyor, bir yandan da birbirlerine, kendi gezegenlerindeki yaşamlarını anlatıyorlardı. Birden arkalarından gelen gök gürültüsünü andıran seslerle irkildiler. Dönüp arklarına baktıklarında, bir an öylece donup kaldılar. Neredeyse birer at büyüklüğünde, uzun bacaklı, uzun boyunlu altı kuş, kısa kanatlarını çırpa çırpa tam da üzerlerine doğru gelmiyor muydu? Kendi kısa adımlarıyla onların dev adımları karşılaştırıldığında, kaçıp da kurtulabilmeleri mümkün değildi. Ufaklık, “Denize...” diye bağırdı Gizem'in elinden tutup suya doğru koşarken. “Herkes denize... Hemen...” (Uzayın Tutsakları, s. 60)

Yarışın sonlarına doğruydı. Kayra keskin bir çığlık atarak durdu. Sanki heykelleşip donmuştu. Ne ileri ne geri, bir adım olsun atamıyordu. Kayalıklara doğrulttuğu sağ elinin işaret parmağıyla hep aynı noktayı gösteriyordu. O noktada kıpırdayan, hareket eden bir şey vardı. Bu şey, çevresindeki suları dalgalandıra dalgalandıra, güçlü uzun gövdesini suya

bıraktı. Hızla... Hem de çok büyük bir hızla Kayra'nın üzerine doğru gelmeye başladı. Gizem, bulunduğu yerden, "Timsah bu!" diye haykırdı. "Dev bir timsah... Ve bir tane daha..."

Dev boyutta iki timsah, birbiri peşi sıra kayalıkların arasından kendilerini suya bırakmışlardı. Üstelik kıyıda başkaları da vardı. Ufaklık'la Bayca, kızın yardımına gidebilmek için var güçleriyle ona doğru atıldılar. Ama zamanında yetişebilmeleri olanaksızdı. Çocuklarla kızın arasında epeyce bir uzaklık vardı. Üstelik her iki timsahta suda inanılmaz derecede hızlılardı. Artık Kayra ile timsahlar arasında yalnızca metreler kalmıştı. Kızcağız elleriyle gözlerini kapatmış, çığlık çığlığa bağırıyordu. "Yardım edin! Ne olur, yardım edin!" (Uzayın Tutsakları, s. 92)

Lili gözlerini kocaman açtı. Gördüklerine inanamıyordu. Denizde kızıl saçlı bir deniz canlısı, o yıldızcıkları toplayıp bir çantanın içine özenle dolduruyordu. Ne? Kızıl saçlı bir deniz canlısı mı? Lili, ne yapacağını, ne diyeceğini bilemedi önce... Ancak çok geçmeden hem korku hem de bir şey keşfetmenin verdiği heyecan içinde bağırdı: "Anneeeee!" (Şıpidıklar, s. 8)

O narin bedeninden beklenmeyecek bir çeviklikle suya daldı. Suyu değer değmez Leyla'nın iki kolunda da yüzgeçler oluştu. Yüzgeçler Leyla'nın hızına hız katıyordu. (Şıpidıklar, s. 14)

Aylakdamla aslında bir damla canlısıydı. Yani asıl yeri gökyüzündeki bulutlardı. Ve her damla canlısı gibi yeryüzüne yağmur indirmekle yükümlüydü. Peki, orada ne işi vardı? (Şıpidıklar, s. 16)

Ganga, romana adını veren Ganga'yı - balık ile insan karışımı esrarlı bir tür - anlatır. Balık yumurtasından çoğalır ancak görünümü daha çok insanı çağrıştırmaktadır.

Balığinkileri andıran, kocaman yuvarlak gözleriyle çevresine bakıp duruyordu. İri göz bebekleri, iç içe geçmiş renkli harelere dönüşüyordu... O zaman bebeğin gözkapaklarının olmadığını gördüler. Üstelik kulak kepçeleri de gelişmemişti. Kulak yerine aynı balıklarda olduğu gibi başının iki yanında, diklemesine iki yarık vardı. Bebeğin ağzı da balığinkini andırıyordu. (Ganga s. 21)

Geçmişte sen de Ganj yatağında oluşmuş çok özel bir yumurtaydın. İçimizden biri bu özel yumurtayı ağzında taşıyarak Ganj kıyısına götürdü. Coşku içinde Tanrı'ya dua eden bu insanlar arasında sağlıklı, güçlü ve iyi yürekli bir kadın bulunuyordu. Bilgin balık kadına yaklaştı. Ağzındaki yumurtayı bacaklarının arasına bıraktı. Yumurta, üreme

yolunu izleyerek, insan yavrusunun oluştuğu kesenin içine yerleşti. Bu serüven dokuz ay sürdü. Sonra sen dünyaya çıktın. (Ganga s. 47)

Bunlar, tek hücreli canlıları andıracaklar. Ama aslında, akıl almaz düzeyde, yaşamsal enerji taşıyan, çok hücreli bir yapıya sahip olacaklar. O anda beyinsel işlevleri harekete geçecek. Yaratıklar, önce suda, sonra karada ve havada yaşayabilen, canlılardan birine dönüşecekler. Bu denemelerin hemen ardından, insan konumuna geçecekler... Yeniden balık durumuna gelecekler... Dünyanın dört bir yanına dağılacaklar. Sonra, insan olarak karaya çıkacaklar. (Ganga, s. 64)

Bedeninde yedi tane enerji üretim merkezi bulunuyor... Birinci nokta, göbeğinin altında. İkincisi midenin üstünde, üçüncüsü göğüs kafesiyle karın bölgesini ayıran diyaframın bulunduğu yörede, dördüncü kalbinin üstüne gelen alanda. Beşinci boynunda. Altıncı kafatasının arka yöresinde, yedinci kafatasının ön bölgesinde. Bu yedi nokta, insanların gizemli yaşam kaynağıdır... Bu kaynaklar, kozmik ışıklardan emdikleri enerjiyi depoluyorlar. Sonra, yaşamsal güce dönüştürüp insanın yararına sunuyorlar. (Ganga s. 71)

Kulak yarıkları, zaten, seslerin yönlerine, ton ve tınlarına göre şekil alma özelliğine sahipti. Dinleme sürecinde, büzülüp yayılıyor, içe doğru çukurlaşır, dışa doğru dudak gibi açılarak sesleri kapıyordu. (Ganga, s. 126)

Antika fincan yere düşüp bin parçaya bölündü. Ninenin ve Ganga'nın yüzleri sapsarı kesildi. Çünkü çok dindar bir insan olan nine, oğlunun Pumori rahiplerinin ruhları tarafından cezalandırıldığını düşünüyordu. Ganga da fincanın, çevresinde dolanan gizemli varlık tarafından devrildiğini sezinlemişti. (Ganga, s. 141)

Gökyüzündeki Mor Bulutlar romanında ise Jambuna karakteri anlaşılmayan güçlere sahiptir.

Kimileri de ona büyücü gözüyle bakıyordu. Jambuna böyle düşünenlere büyücü olmadığını, tüm zorluklardan ve kötülüklerden düşünce ve sezgi gücüyle kurtulabildiğini söylüyordu. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 29)

Kıyamet Çiçekleri romanının başkişisi olan Fukular bedenden bedene geçebilen bir çeşit güçtür. Dolayısıyla insanüstü bir kuvvete sahiptir.

Fuku'lar sadece kafatası içindeki beyinle yetinmiyorlardı. Atlas kemiğine halka gibi dolanan, ensede yumrulaşıp omurgayı kılıf gibi saran, enerji sarmalı da, beyin işlevi görüyordu. (Kıyamet Çiçekleri, s.75)

Önce mayolarda bir şey görülmedi. Ama dikkatle bakıldığında, saç teli inceliğinde, kristal parçalarını andıran birkaç milim boyundaki çubuklar apaçık ortaya çıktı. (Kıyamet Çiçekleri, s. 174)

Bilinç Işması, insan varlığında, kuşaktan kuşağa sürecektir, görkemli bir aydınlanmaydı... Bu deneyimi yaşayan insan, artık bir daha içsel yönden, kör, sağır, dilsiz, duyarız, yoz yabanıl hale dönmüyordu... Ancak, bu görkemli oluşum, hiçbir şekilde dışardan anlaşılmıyordu. Ama o insan artık, insanüstü, doğaüstü boyutlara ulaşabilecek konuma, gelmiş oluyordu. (Kıyamet Çiçekleri, s. 177)

Bu kez, insanları korkutan dikensi yaratıklar değildi. Denizlerden karaya vuran, parmak büyüklüğünde, üzeri kirpininki gibi iri dikenlerle kaplı, morumsu kurtçuklardı... Morumsu yaratıklar, insanlara değdikleri anda, dikenlerini batırıyor, deriyi yırtarak, kanatıyorlardı. (Kıyamet Çiçekleri, s. 178)

Çok geçmeden, dikensi yaratıkların hızla gelişerek, yetişkin insan büyüklüğüne ulaşmakta olduğu, haberleri gelmeye başladı. Canavara dönüşen yaratıklar, kıyılardan yükseklerle kaçışan insanların izlerini sürerek onlara ulaşmaya çalışıyorlardı. (Kıyamet Çiçekleri, s. 179)

Fukular... Yepyeni bir gök katmanının kapısını aralamışlardı. Burası bu ruhlara katmanıydı... tüm ruhlara, insan bedeninden ayrıldığında, beslenip güçlenmek için enerji tarlasını andıran gökyüzüne yükseliyorlardı. Kimi ruhlara... İnsan hücrelerinden, olumsuz enerji atomları bulaşıyordu. Bu da onların yoğunluklarını artırıyordu. Yoğunluğu fazla olan ruhlara yüksek gök katmanlarına ulaşmakta zorlanıyorlardı. (Kıyamet Çiçekleri s. 206)

Bu evrim, ölümsüz olan ruhun, bir bedenden çıktıktan sonra, yeni bir bedene, daha sonra, başka bedene girmesiyle çok uzun zaman dilimlerinde gerçekleşiyordu. Ruhların hedefledikleri son evrim, yoğunluklarından kurtulup arınarak, gizil güçlerle donanmış, ışınlarla dönüşmekte. (Kıyamet Çiçekleri, s. 206)

ARINIK RUH: "Bedenden bedene geçerek, evrimini tamamlamış, gizil güçlerle donanıp, ışın konumuna gelmeyi başaran ruhlarla, arı ruh ya da arınık ruh deniliyor." (Kıyamet Çiçekleri, s. 207)

Fuku hücreleri, varlıklarında oluşan olağanüstü değişim sonunda, ölçsüz bir duyarlılığa eriştiler. İşte o zaman içinde buldukları Gizemli

Esinti'yle iletişim gerçekleşti. "Bizler, başlangıcı belirsiz bir zamandan beri, yeryüzünde, sayısız bedene girip çıktık. Türlü ileler, dayanılmaz acılar çekerek, yapımızdaki olumsuz etkenlerden arınmayı başardık. Ve sonunda, yüksek ruhlar ya da arınık ruhlar konumuna eriştik. (Kıyamet iekleri, s. 210)

Yaşlı başkan, hık deyip öldü... Bunalan ruhu özgürlüğe kavuşmanın sevinciyle:

"Yaşasın kurtuldum. Yaşasın kurtuldum!" anlamını içeren titreşimler saa saa, gökyüzünün derinliklerine doğru yükselmeye başladı. (Kıyamet iekleri, s. 275)

İnsanlar, insan olmanın bilincine varacaklar, yani çamurları karılıp, mayaları kurulurken, Yaradan'ın kattığı tüm gizil enerjiler, ortaya çıkacak. Onlar bu enerjileri kullanarak, insanüstü bir konuma gelecekler. Giderek, evrenin gizlerini bile çözebilecek düzeye yükselecekler. (Kıyamet iekleri, s. 319)

Yada'nın Gizil Gücü, olağanüstü güçleri olan Yada, bu gücünü insanlığın yararına kullanan bir kahramandır.

Bu hayvan, tılsımlı atların soyundan geliyor. Bedeninin duruğu, tüylerindeki ışıltı, bakışlarındaki anlam, ötekilere hiç benzemiyor. Sizi birbirinize emanet ediyorum. (*Yada'nın Gizil Gücü*, s. 78)

Yabgular, ne melek, ne cin, ne de şeytan. Varlıklarını oluşturan tüm enerjiye egemen olmayı öğrenmiş, insanüstü kişiler. (*Yada'nın Gizil Gücü*, s. 290)

Annen yaşamla ödeşti. Kendisi artık beden olarak yok. Ruhunu eğitimden geçiyor. Bunu başarabilirse, sana gelecektir. Eğitimi tümüyle tamamlandığında onu ruh olarak algılayabileceksin. (*Yada'nın Gizil Gücü* s. 373)

Gohor'da ise tamamen fantastik varlıklar ve hayaletlerden oluşan bir dünya vardır. Kurt avcılarını denilen olağanüstü kuvvetli atlılar, simsiyah saçlı saydam vücutlu hayaletler çok zengin bir karakter yelpazesi sunmaktadır.

Kendilerine Gaskin'in Atlıları ya da Kurt Avcıları diyorlar... Kurt Avcıları ilk olarak yüz yıl önce, Gaskin ve ailesinin katledilmesinden hemen sonra oluşturulmuş bir dayanışma gücümüş. (*Gohor*, s. 56)

Beline dek uzanan simsiyah saçları fosforlu bir ışık yayıyordu sanki her saç teli kendine ait kar taneleri barındırıyormuşçasına ışıldıyordu.

Solgun, neredeyse beyaz ten rengi çevresinde belli belirsiz göze çarpan yeşil bir ışık demeti yanıp sönüyordu...

Bu varlıklar mutasyonun en uçtaki görüntüleridir. Hayalin sınırındaki maddedir onlar ya da maddeye tutsak olmuş hayalettirler.

(Gohor, s. 59)

Şakacı Hortlak İşbaşında, romana da adını veren sevimli bir hayalet ve yarasa adam konu edilmiştir.

Mavi Boncuk hemen, “Nedir bu Hayaletli Mağara?” diye atıldı.

Hüseyin ise kardeşine kızdı. “Bu kasabalıların yanında böyle şeylerden söz etmesene Zehra! Onların ödünü mü kopartmak istiyorsun!”

Zehra ağlamaklı olmuştu. “Ama ben ne dedim ki şimdi.” diyerek dudaklarını büzdü.

Kasabalı çocukların üçü de Hüseyin’in söylediklerine bozulmuşlardı. “Korkak değiliz biz!” diye karşı çıktılar. “Senin uyduruk hayalet hikâyelerinden de çok işittik.” dedi Sıska Tilki.

Mavi Boncuk hemen, “Sıska Tilki, ona, ağabeyinin Şakacı Hortlak macerasını anlatsana!” dedi.

Esrarengiz Bay X sanki konuşulanları hiç anlamamış gibiydi. “Ne yaptım ki ben,” dedi ağzı açık bir şekilde. Onun böyle çok saf biri gibi durması küçük kıızı düş kırıklığına uğratmıştı, ne oluyor gibisinden Sıska Tilki’ye baktı. Sonra da Hüseyin’den sözü geçen Hayaletli Mağara’yı anlatmasını istedi.

“Burası köy yeri. Böyle yerlerde bu tür şeyler çok görülür.” dedi inanarak Çoban Hüseyin.

“Nasıl yani, gerçekten bunu gören var mı?” diye sordu Sıska Tilki merak içerisinde.

“He ya!” diye kenardan atıldı Zehra. “Her ayın ilk çarşambası mağaranın hayaleti ortaya çıkıyor. Hem sonra hep bağıyor o,” dedi. Kendisi de söylediklerinden etkilenmiş ve heyecanlanmıştı.

“De sus bakem yaa!” dedi Çoban Hüseyin, kız kardeşine kızgınlıkla, “Haydi git, kara koyunu yukarıdaki çayırdan getir.” diye buyurdu ardından. Zehra, ağabeyine kırılmış bir şekilde yanlarından ayrıldı. Hüseyin, onun gidişini seyretti ve kız gözden kaybolunca da, “Çok korkuyor kızcağız. Bu yüzden onun yanında böyle şeyleri konuşmak istemiyorum.” dedi kendini affettirmek istercesine.

“Bize hala Hayaletli Mağara’yı anlatmadın.” dedi Mavi Boncuk.

“Te şu tepeye iyi bakın.” diye cevap verdi Çoban Hüseyin karşı yamaçları göstererek. “Şu kuytu yerde gördüğümüz koyuluk bir mağaradır. Yolu çok derin uçurumlarla dolu olduğu için bizim buralardan ulaşamaz. Zehra’nın sözünü ettiği hayalet orada işte. Ayda bir kere, geceleyin tam orada çingar çıkıyor. Önümüzdeki haftanın çarşamba gününde yine görünecek.”

“Peki, ne yapıyor görüldüğünde?” diye sordu Sıska Tilki iyice meraklanarak.

“Mağaranın önünde durup sallanarak köye bakıyor ve arada bir de bağıyor.”

“Nasıl bir görünümü var?” diye sordu Mavi Boncuk.

“Sanki beyaz bir çarşafa sarınmış gibi. Üstelik kocaman bir ağzı da var.” dedi Hüseyin.

“Peki, size bir zararı dokunuyor mu?” diye sordu Sıska Tilki.

“Dokunmaz olur mu? O geldiği zaman derelerimizdeki tüm balıklar ölüyor. Çayrıklarımızda otlayan hayvanlarımız hastalanıyor.” diye cevapladı onu, Hüseyin. (Şakacı Hortlak İşbaşında, s. 42-44)

Şimdi pencereden içeri dolan ay ışığından başka hiçbir ışık yoktu. O da zaman zaman bir bulutun arkasına giriyordu. Feneri bulmak için yerleri araştırırken yarasa tekrar ortaya çıktı. Tehdit edencesine üzerlerine gelerek diğer köşeye doğru uçtu. Birden orada siyah pelerini yarasa gibi açmış maskeli bir adam belirdi. Çocuklar ellerinde olmadan çok korktular ve bağışarak kapının önünde toplandılar.

Yarasanın vampir filmlerindeki gibi bir insana dönüştüğünü görmek onları çok ürkütmüştü. Sonra yine şaşırtıcı bir şey oldu ve Şakacı Hortlak alaca karanlık içerisinde birden Yarasa Adam’ın karşısında beliriverdi.

Şakacı Hortlak’ın yüzünün solgunluğu ay ışığında bile belli olmaktaydı. Bu arada Yarasa Adam’ın kollarını kaldırıp Şakacı Hortlak’ı peleriniyle sarması bir olmuştu. (Şakacı Hortlak İşbaşında, s. 79)

Elbid Avcısı adlı romanda ise yaşamla ölüm arasında sıkışan yoğun bakım hastalarının yaşadığı ikinci boyutta karşılına çıkan fantastik varlıklar bulunmaktadır. Çeşitli rolleri olan bu fantastik varlıkların bazıları ölüme, bazıları yaşama hizmet etmektedir.

Ağaçların az önce kaçmam için açtıkları patikayı kaplamakta olduklarını gördüm. Aynı anda da binlerce yaprağın aynı anda birbirine sürmesinden oluştuğuna yemin edebileceğim ses çınladı kulaklarımda. Ağaçlar konuşuyordu:

Ela oğlanı süzerek, “Sen kimsin?” diye sordu.

Oğlan hala gülümseyerek yanıtladı: “Adım Barış. Annemi bekliyorum. Senin adın ne?”

Ela’nın hala ağzı açıktı. “Adım Ela,” diyebildi sonunda. “Annen nerede?”

Oğlan başını eğdi. Gülümsemesi birden silinmişti. “Ameliyatta,” dedi usulca. “Bugün belki gelebileceğini söylediler, ama görünürde kimse yok.” Büyük, mavi gözlerini kırıştırdı. “İnanır mısın? Sabahtan beri bekliyorum. Bir beyin ameliyatı bu kadar uzun mu sürermiş?”

Ela, onun üzgün görünmediğini fark etmişti, ama yine de böyle durumlarda söylenebilecek en iyi cümleyi söylemek istedi. “Umarım kurtulur.”

Oğlan birden hırçınlaştı. “Deli misin sen? Umarım ölür. Sen kimden yanasın? Kurtulursa kavuşamayız ki...”

Ela kulaklarına inanamaz gibi, “Se... Sen...” diye kekeledi. “Neden söz ediyorsun?”

Oğlan yine gülümsedi. “Hala anlamadın mı? Ben ölüyüm, az önceki adam da ölü... Belki...” Barış duraksayarak Ela’yı süzdü. “Belki sen de ölüsün. Ama rengin hala değişmediğine...” Uzanıp Ela’nın yüzüne dokundu. “Ve hala sıcak olduğuna göre... Sen ölü değilsin. Yarı ölü olmalısın... Burada bulunmanın da tek bir açıklaması var... Sen bir Elbid Avcısısın.”

Ela bahsedilenler konusunda en ufak bir fikre bile sahip değildi. “Kimim ben?”

“Elbid Avcısı...”

“Elbid ne?”

“Nefes parçaları.”

“Yani şimdi sen ölüsün. Ben yarı ölüyüm ve Elbid Avcısıyım.”

Oğlan bu alaylı soruya çok içten bir cevap verdi: “Aynen öyle. Ben on altı yıl önce bir kazada öldüm. Talihsiz bir kazaydı. Hiç suçum yoktu. O an bir beyin kanaması geçirmişim ve öldüm... Bunu ilk önce fark etmedim. Sonra Karanlık Bronları geldiler. Karanlığın bekçileri. Yani sizin deyiminizle, şey... Zebaniler. Ama beni götürmediler. Suçum yoktu ki...” Barış duraksayarak biraz düşündü. “Sonra kendimi gördüm,” diye devam etti. “Kanlar içinde yatıyordum. Oracıkta. Herkes ‘ölmüş’ diyordu. Önce çok korktum, ama sonra kendimi buna alıştırdım. İnsan alışıyor... Bugün de annemin geleceğini söylediler. Ama görüyorsun. Gelen, giden yok.”

Ela’nın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Gülümsemeye çalıştı. “Şaka yapıyorsun değil mi?”

Ama oğlan artık gülümsemiyordu. “Ben hiç şaka yapmam.” Kısa bir sustuktan sonra ekledi: “Ayrıca hiç tanımadığım birine ne diye şaka yapayım? Hem de böyle ciddi bir konuda...”

Ela, çatlak bir sesle, adeta bağırdı: “Yani şimdi ben öldüm mü?”

Oğlan, pelerinin kol ağzlarıyla oynuyordu. “Hayır... Ölseydin söylerlerdi. Dedim ya... Sen bir Elbid Avcısısın.”

“Elbid Avcısı nedir?” Ela bunu öyle hızlı sormuştu ki Barış’ın cümleyi anladığından bile şüpheliydi.

“Bunu sana anlatacaklardı,” dedi çocuk. “Şimdi gitmeliyim.”

“Hey! Hey Dur! Barış... Şey... Dur!”

Barış, boş koridorun ucunda kayboldu. (Elbid Avcısı, s. 42–43)

“Ben bir Bron’um. Denetleyici Melek de diyebilirsin. Bu tür işlerle uğraşırım. Adım Linn...”

Ela sersemlemişti sanki. “Ben...” dedi. “Hiçbir şey anlamıyorum.”

“Anlayacaksın. Çok kısa sürede öyle çok şey öğreneceksin ki, inan buna sen bile şaşacaksın.”

Ela bir bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye çalışıyor gibiydi. “Yani ben yarı ölüyüm,” dedi. “Ruh gibi bir şey.”

“Öyle bir şey... İnsan ruhunun ve bedeninin yarısı. Ama seni ruhlardan ayıran şeyler de var.”

“Ne gibi?”

“Bunları da öğreneceksin. Daha ölmek için zamanın var. Savaşabilirsin. Ama senden Elbid Avcısı olacağını sanmıyorum.”

Ela başını kaşdı. “Elbid Avcısı ne ki?”

“Savaşçı, avcı... Adından belli olmuyor mu?”

“Tabi, tabi... Ama ne avlar bu Elbid Avcıları?”

“Elbid...”

Ela'nın sabrı tükenmek üzereydi. Derin bir nefes aldı. “İyi de, Elbid ne?”

“Bunu ben söyleyemem. Yanlış kişiye soruyorsun. Ama şunu söyleyebilirim. Bu savaş Elbidlere, Karanlık Bronlarına ve kendine karşı. Çok çetin bir savaş. Güçlü olmalısın.”

Ela boş gözlerle bakarak, “Yani,” dedi, “bildiğimiz savaş. Silahlı, toplu, tüfekli falan.”

Bron biraz düşündü. “Tam olarak değil. Bazı silahların olacak, ama öyle yaralanıp zarar veren şeyler değil.” Sonra elini salladı. “Bunları öğrenirsin. Tabi eğer Elbid Avcısı olmak istiyorsan.”

Ela, fazla düşünmeden atıldı. “Evet!” dedi adeta bağıarak “İstiyorum! Ölmek istemiyorum ben!”

Bron onu biraz süzdü. Kafasında ölçüp tartıyor gibiydi. “Ama” dedi, “önce dosyandan neler yazıyormuş bir bakmam lazım. Yani özelliklerin neler, neler yapmışsın, falan filan. Bir de kendine Zip bulman lazım ki bu başlı başına kocaman bir sorundur zaten.”

Ela, ağzı açık sordu: “Zip ne demek?”

“Zip? Ölü insanların Elbidleri. Yani, gelişmiş Elbidler. Ama Elbidlere benzemezler de. En azından onlara nazaran daha şeyler...” Bron durdu. Anlatacak bir kelime arıyordu anlaşılana. “Şeyler işte canım... Aman... Kendin gör daha iyi. En azından konuşmayı biliyorlar.”

Ela yine sordu: “Elbid nedir?”

“Ela... Çok soru soruyorsun ve kafamı karıştırıyorsun. Ben yaşlı bir adamım. Bırak da işimi yapayım. Sorduğun sorulara yanıt verirsem kendi bildiklerimi unuturum. Önce dosyana bakayım, sonra sen de bir Zip bul. O her şeyi anlatır sana.” Bron durakladı. Küçük bir gülümsemeyle, “Yani umarım anlatır,” diye sürdürdü. (Elbid Avcısı, s. 45-46)

Bron uzaklaşıyordu ki Ela atıldı: “Ya Zip?” diye sordu. “Benim Zipim... Onu nerede bulabilirim?”

“Zip odasında. Az sonra birini yollarım, o sana nasıl Zip bulacağını anlatır... Ölmüş bir yakının var mı? Çok yakın olmalı ama. Senin yaşamını isteyecek biri.”

“Şey...” Ela biraz düşündü ve “Teyzem var,” dedi. “Aslı teyzem.”

“İyi. Az sonra biri gelir ve seni teyzene götürür. Onunla Zip odasına gidirsiniz. Bir Zip bulursun.”

“Yani teyzemi mi göreceğim?”

“Evet. Niye şaşırdın ki?”

“Hiç... Peki, neden o görevli Zip odasına götürmüyor beni?”

Bron, Ela’ya uzaydan gelmiş gibi bakıyordu. “Zip odasında bir Bron ha? Sen kafayı mı üşüttün küçük hanım?”

Ela, ölümler dünyası için imkânsız olan bir şey sorduğunu anlamıştı. Utançla başını eğdi.

Bron hırsla döndü. “Bahtın açık olsun Elbid Avcısı. Ben gidiyorum.”

Ela, her şeyi göze alıp bir kez daha atıldı: “Son bir şey sorabilir miyim?”

“Son olsun ama... Ve Allah aşkına, akla yakın şeyler sor.”

“Yarı ruh olduğuma göre, benim bedenim nerede?”

Bron küçük pencereyi işaret ederek, “İçeri bak,” dedi. “Orada yatan kız sensin.” Arkasını döndü ve uzaklaştı. (Elbid Avcısı, s. 48)

Zip de derin bir nefes aldı ve başladı: “Eveet... Elbidler, yani başka bir deyişle nefes parçaları... İnsanların yarı ölü duruma geçmeden önce son verdikleri nefes altı parçaya ayrılır ve dört bir yana dağılır. Zaman geçtikçe de gelişirler ve yavaş yavaş belirgin bir bellek kazanırlar. Bu nefes parçaları insanların altı özelliğini taşırlar...

Sevgi, Mehmet, Nefret, Bencillik, Cesaret ve İnatçılık. Çok hızlıdır ve bazıları tehlikelidir. Bazıları da çok akıllıdır ve tuhaf şekilde, insan vücudundan ayrıldıktan sonra belli bir insani zekâyâ sahip olurlar...

Yani akıllı Elbidlerden bahsediyoruz burada. Bazıları fazla akıllı değildir. Onlar daha çok hayvan gibidirler. Mesela Nefret Elbidi çok tehlikelidir...

“Bazıları insana benzer, bazıları gerçek hayatta olmayan tuhaf bir yaratığa, bazıları hayvana... Hele biri, hiçbir şeye benzemez. Şekil değiştirebilir. Herhangi bir yerde, herhangi bir şey olarak karşısına çıkabilir...

“Her Elbidin bir rengi vardır. Bu renklerle adlandırılırlar. Bir dakika dur...” Zip, pelerin cebinden eski, buruşuk bir kâğıt çıkardı. Elleriyle düzeltmeye çalışırken “İşte burada yazıyor,” dedi.

Ela kâğıdı alıp sesli olarak okudu: “Kırmızı: Merhamet - Tehlikesiz; Sarı: Cesaret - Birazcık Tehlikeli; Mavi: Bencillik - İkna Edilemez; Yeşil: İnatçılık - Umutsuz Vaka; Siyah: Nefret - Tehlikeli; Pembe: Sevgi - Zararsız.”

Zip, kafasını salladı ve devam etti: “Hepsini yakalar ve Sihirli Kavanoza hapsedersin. Bu sayede tüm Elbidler normal şekilleri olan nefes şekline dönüşürler ve hayata dönersin.”

“Peki nasıl yakalayacağım?” diye sordu Ela. Sormak için sonuna kadar bekleyememişti.

“Hepsinin zayıf bir noktası var,” dedi Zip. “Yani vücutlarının herhangi bir yerinde –ki bu Elbiden Elbide değişir –bir nokta vardır. Taşları zayıf noktalarına dokundurduğunda, taşların içine hapsolürler. Sen sihirli taşları Sihirli Kavanozun içine koyacaksın ve Elbidler adını aldıkları renkte bir dumana dönüşecekler... Dumanlar Sihirli Kavanozun içinde karışmadan dururlar, ama hepsini yakaladığında bütün Elbidler yeniden birleşecekler ve bir nefes haline gelecekler. Sen bu sayede hayata döneceksin.”

“Kolay görünüyor.”

“Evet, bazılarını yakalamak nispeten daha kolaydır. Yakalaması en zor olan Bencillik Elbidi Mavidir.”

“Tamam. Peki, Elbidlerin yakınımda olduğu nasıl anlayacağım?”

“Sihirli Madalyon bu iş için. Gerçi Madalyonlar çok konuşur ve sürekli işe yaramaz şeyler söylerler, ama asıl işleri Elbidler yakınında olduğu zaman bunu haber vermektir.”

“Anladım. Şey... Peki, bunu sen yapamıyor musun?”

“Zipler o kadar güçlü hislere sahip değillerdir.”

“Hım... Anladım.”

“Ha, birde Karanlık Bronları var. Siz onlara Zebani diyorsunuz. Onlara yakalanırsan sonsuza dek lanetlenirsin. Yani ruhun da ölür. Tamamen yok olmak gibi bir şey...”

“Bunu da anladım.”

“Onlar yaklaştığında da bunu sana Madalyon haber verir. Aslında bunu ben de anlayabiliyorum. Biraz gözlemciysen, bunu sen bile anlarsın. Onlar yaklaşınca da tabanları yağlama zamanı geldi demektir.”

“Anladım.”

“Kaçak Zipleri unutmamalım. Yüksek Bron Kurulu her gün onlarla ilgili uyarı yapıyordu. İnsanları ve Zipleri kaçırıp henüz öğrenemediğim bir iş için çalıştırıyorlarmış. Yüksek Kurulun sağlayamadığı iç huzuru sağlayacaklarını iddia ediyorlarmış. Zip özgürlüğü konuları falan filan... Sanırım tehlikeli değiller, ama seni yavaşlatacakları kesin. Galiba tek yaptıkları mevcut düzene karşı çıkmak.” (Elbid Avcısı, s. 84–85–86)

Yakınlarda bir Elbid olduğunu duyunca Ela'nın eli ayağına dolaştı. “Elbid mi? Nerede? Hani? Hangisi?”

“Kırmızı! Kırmızı! Kırmızı! Kırmızı!” diye avaz avaz bağırdı Madalyon.

Ela telaşla araya girdi: “Tamam, anladım. Kulağımın dibinde bağırp durma artık.” Dikkatle Beyaz'a baktı.

Beyaz'ın yüzü çok ciddileşmişti. “Kırmızı, yani Merhamet Elbidi. Tehlikesizdir. Çok hızlı hareket eder. Uçabilen tek Elbid'dir. Gözden çok

kolay kaybolur,” dedi yüzüyle aynı ciddiyeti taşıyan bir ses tonuyla. “Kırmızı taşı çıkart.”

Ela titreyen ellerini torbaya daldırıp pırl pırl parlayan kırmızı taşı buldu.

Madalyon, Ela'nın boynunda zıplayıp duruyordu. “Kırmızı! Kırmızı! Kırmızı! Çok yakında! Sağında! Sağa dön! Hadi sağa bak! İşte orda! Oradaaaa!...”

Ela hissettiği muazzam panik duygusu yüzünden yönlerini bile karıştırmıştı. “Nerede?”

Beyaz, pelerinin eteğine var gücüyle asıldı. “Bak, orada...”

Ela, Beyaz'ın minik parmağıyla gösterdiği yere baktı. Havada asılı bir çift küçük kanat vardı. Küçük, kırmızı bir yaratık yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. Hüzünlü bir şarkı söylüyora benziyordu.

Ela hayatında hiç böyle bir yaratık görmemişti. Kuyruksuz bir kediyi andırmasına rağmen pençeleri değil, insanlarınki gibi elleri ve minicik parmakları vardı. Sırtı ve kanatları tüylüydü. Yüzü oldukça sevimliydi. Koyu kırmızı gözleri, düğme gibiydi.

Ela kalbinin deli gibi çarptığını hissediyordu. Buna rağmen ağzı, bu garip insan-kuş-kedi karışımı yaratık yüzünden bir karış açtı. (Elbid Avcısı, s. 117–118)

“Kalan üç Elbid'den biri hayvana benziyor, biri insana, öbürü ise hiçbir şeye ve her şeye...”

Ela durdu ve yutkundu. “Nasıl yani?”

“Sürekli şekil değiştirir. Hayvana, eşyaya, ya da korkunç yaratıklara dönüşebilir.”

“Ya insana?” (Elbid Avcısı, s. 195)

İçeri kara pelerinli iki şekil girmişti. Görünüşleri insanın rüyasına girecek kadar korkunçtu. Üzerlerinde yere değen, uçları alev alev yanan pelerinler vardı.

Ela gözlerine inanamadı. Pelerinler yanıyor, ama ateş yukarı çıkmıyor, yayılmıyordu.

Yaratıkların gözleri alev turuncusuydu; pelerinin karabaşlığı altında pırl pırl parlıyordu. Galiba yüzleri yoktu. Belki gözleri de yoktu da olmaları gereken yere iki yanan kor konmuştu.

Ellerinde, gözlerinin renginde, uzun kırbaçlar vardı. Yürüdükçe yere sürünüyor, tahta döşemede derin yanıklar bırakıyordu.

Ela yanılmıyordu, bu kırbaçlar da aynı pelerinleri ve gözleri gibi cayır cayır yanıyor.

Etrafa, insanın bayılmasına neden olacak denli ağır bir yanık ve kükürt kokusu yayılıyordu. Kendi aralarında konuşuyorlardı galiba. Sesleri bozuk bir radyodan çıkan cızırtılara benziyordu. Kalındı, boğuktu, hiçbir şey anlaşılmıyordu ve görüntüleri kadar korkunçtu.

(Elbid Avcısı, s. 248–249)

Uzaylı Cüceler romanında ise dört kanatlı küçük gövdeli büyük kafalı kuşlardan, devlerden bahsedilmektedir.

En ilginç kuşlardı. Dört kanatlı, koca kafalı, küçük gövdeli kuşlar.

Enriko:

- Aaa!.. Şu kuşa bakın, ne komik! Yüzünü gözünü boyamış gibi. Tepesine bakın tepesine, ha ha ha!..

Çocukların gülmeleri şaşkınlığa döndü. Çünkü kuş karşılarındaki dala konup:

— Komik olan nedir? diye sormaz mı?

Yusuf:

— Hoppalaa, işe bak. Kuşlar bile konuşuyor...

Kuş:

— Ne sandın ya kuşbeyinli, deyince hepsi gülen, şaşkın ördek gibi oldular. (*Uzaylı Cüceler*, s. 30)

— İmdaat! diye bağırmaya başladılar. Karşılarında dev bir yaratık vardı. Üç boyunda, başı timsah, gövdesi insan, kuyruğu dinazor gibi korkunç bir şeydi. Durmuş onlara bakıyordu. Aralarında on metre ya var ya yoktu. Con, bağıra çağıra uzaylı cücelerden yardım istiyordu.

Dev yaratık yaklaşırken Clara bayıldı. Yusuf merdivenlerden atlayıp kaçmaya çalıştı. Enriko en yakınındaki ağaca tırmanmak isterken kendisini başka bir uzay devinin kucağında buldu. Çu-Ençi, Paul, Yang, Olga'nın yanına çöküp kalmışlardı.

Karşıdan gelen dev, Yusuf'u kucağına aldı. Ağızını açtığında yarım metrelik dili görüldü. Yusuf'un üstünden aşan kıvılcımlar diğer çocuklara kadar ulaştı. Artık hepsi devin kucağındaki arkadaşlarına, gitti gözüyle bakıyorlardı. Con, durmadan ağızını açıp kapıyor, eliyle işaretler yapıyordu. Bağırıldığını sanıyordu ama sesi kısılmıştı.

Saniyeler, yıl kadar uzundu. Herkes kendi canının derdine düşmüştü. Paul, bir ara tek gözünü açıp Enriko'ya baktı. Dev, onun yüzünü yalıyordu. Öteki de elinin ucuyla Yusuf'un saçlarını okşuyordu. Öbür gözünü de açtı. Dikkatle baktı. Arkadaşlarını dürtükleyerek eliyle işaret etti. Yusuf ile Enriko, babalarının kucağındaymış gibi rahattı. Dev, yerde yatan Clara'nın yüzünü yalamaya başladı. Clara yavaşça gözlerini açtı. Devi görünce yeniden düştü.

Bu durumu gören öbür dev, ağaçlardan bir tutam çiçek koparıp baygın çocuğun burnuna tuttu. Diğer çocuklara da uzattı. Sanki koklayın diyordu. Clara gözlerini iyice açtı. Çiçek çok güzel kokuyordu.

Yusuf, oturduğu yerden memnun onlara tepeden bakıyordu. Bu durum tümünü güldürdü. Devler sevindi. Ellerini çırpmağa istediler. Enriko ile Yusuf pat diye aşağı düştüler. Devler eğilip onların başını okşadı. (*Uzaylı Cüceler*, s. 48-49)

Pitan adlı romanda dev horozlar, altı metre boyunda devler, dev bitler ve vampirler karakter olarak kullanılmaktadır.

Gerçekten de büyük bir horozdu bu. Bir metreye yakın boyu, kabarık kızıl tüyleri, siyaha çalan yarı açık kanatları, kan kırmızısı ibiğiyle korkutucu bir görünümü vardı... Horoz odanın tam ortasına geldiğinde birden durdu ve “Ben geçit bekçisiyim. Bana burada ne aradığınızı söyler misiniz?” dedi kalın bir sesle.

Çocukların gözleri ardına kadar açılmıştı. Konuşan bir horoz! Bu nasıl olabilirdi? (Pitan, s. 86)

Önlerinde iri yarı şişman bir dev duruyordu. Yaklaşık altı metre uzunluğunda, bir dudağı yerde bir dudağı gökte, koskocaman bir dev anasıydı bu. Topak topak olmuş saçları omuzlarından dökülüyordu. Kaşsız, büyük pörtlek gözleriyle şaşkın şaşkın etrafına bakıyordu. (Pitan s. 106)

Karşılarında onlara doğru yaklaşan dev bir bit vardı. Kalın bacakları, tüyle kaplanmış vücudu, dudağından dışarı sarkan azman dişleriyle, bir bitten çok tarih öncesi çağlardan fırlamış bir canavara benziyordu. (Pitan, s. 111)

Üzerlerine giydikleri ve vücutlarını tamamen kaplayan gri cübbe sanki yoğun bir sisten yapılmıştı. Cübbenin başlığı ile başlarını kapatmışlardı. Üzerlerine kara bir gölge düşmüş, hiçbir ayrıntısı seçilemeyen yüzlerinde sadece kırmızı bir yakut gibi parlayan gözleri görülüyordu. (Pitan, s. 165)

Zakam aynanın tam karşısına geldiğinde ilginç bir şey oldu. Zakam'ın aksi aynada görülüyordu. “Onun bir vampir olduğunu bilmeliydim.” diye fısıldadı Theodor. (Pitan, s. 197)

Üzerinde ayak bileklerine kadar uzanan altın işlemeli ipek bir kaftan vardı. Başında ise yine yılan motifleriyle süslü göz alıcı parlaklıkta, boynuzlu bir başlık bulunuyordu. Başlığın altından uzun sarı saçları fişkırıyordu. (Pitan, s. 199)

Çiçek Elli Robotta ise otobüse dönüşebilen bir çocuk konu edilmiştir.

Küçük çocuklardan birisi otobüs olmakla yükümlüydü. Derin bir soluk aldı, gövdesini saran deriyi büyütme, sertleştirmeye ve otobüs biçimi alacak forma girmeye başladı. (Çiçek Elli Robot, s. 27)

Mavi Saçlar, Pembe Gözler romanında, romana da adını veren mavi saçlı bir peri başkişidir.

Saçları doğal maviydi ve uçlarına doğru saç telleri yaprak biçimini alıyordu. Böylece başında mavi bir çelenk varmış gibi duruyor, bembeyaz tenini rüyalı bir güzelliğe büründürüyordu. Gözleri tam da şeftali çiçeklerinin pembeliğindeydi. (Mavi Saçlar, Pembe Gözler, s. 22)

Çok uzun kollarının ucunda ellerinin yerine sürekli olarak kıvrılan, açılan, sarılan, incelip uzayarak tavana kadar ulaşan hareketli bir şeyler vardı. Bunlar ağaç köküne benziyordu. (Mavi Saçlar, Pembe Gözler, s. 24)

Nazlı peri şu anda gümüşlü, altınlı, sedefli, mavili bir topa benzedi. Benzersiz ve çok alımlı bir toptu. Zıpladı, atölyedeki büyük avizenin en üstüne kondu, ışık saçarak bir başka şaşırtıcı şey söyledi. (Mavi Saçlar, Pembe Gözler, s. 29)

Hayal Köyü, fantastik bir romandır. Hayal Köyü adı verilen bir yerde bulunan çeşitli fantastik varlıklar konu edilmiştir. Örneğin helikopter büyüklüğünde kuşlar, cüceler, bir metreden uzun dilleri olan yaratıklar karakter olarak karşımıza çıkmaktadır.

Bu cüce bildiğimiz bütün cücelerden daha kısaydı. Öncü ile Burcu, ona bakmak için yere eğilmek zorundaydılar. (Hayal Köyü, s. 14)

Mermer bloğa yaklaşınca, hayretle iki tarafında birer yaratığın olduğunu gördü. Bu yaratıkların, bir metreyi geçen ve insan kolundan daha kalın dilleri vardı. (Hayal Köyü, s. 73)

Kuşlar, buldukları yere iyice yaklaşmışlardı. Her biri bir helikopter büyüklüğündeydi. (Hayal Köyü, s. 90)

Verilen bilgiye göre Gölge Adam, yaklaşık iki metre boyundaydı. Ama en büyük özelliği, kollarının bir kepçe gibi metrelerce uzaklığa uzanabilmesiydi. Ayrıca kolları çok güçlüydü. Kocaman kayaları bile yüzlerce metre uzağa fırlatabiliyordu. (Hayal Köyü, s. 99)

Zaman Makinesi romanında başkişiler Öncü ile Burcu adlı iki çocuktur. Zaman makinesiyle zamanda yolculuk yaparken tarihte adı geçen fantastik varlıklar, ruhlar, hayaletler, cadılarla karşılaşılır.

İçeride 20 – 25 kişilik bir grup vardı. Ortada sahne gibi yüksek bir yer görünüyordu. Karalar giyinmiş bir adam burada bazı hareketler yapıyor, diğerleri de onun hareketlerini ayakta tekrar ediyorlardı. Bu ayın gibi bir

şey olmalıydı. Sahnedeki karalar giyinmiş adamın elinde bir şey vardı. Dikkat edince bunun bir kukla olduğunu anladılar. Ağaç parçaları üzerine bez giydirilerek bir kukla yapılmıştı.

Karalar giyinmiş adam, sahnede garip hareketlerle bir şeyler mırıldanarak dönüyor, bir tam dönüşü tamamladıktan sonra da elindeki kocaman iğneyi kuklaya batırıyordu. Salondakiler de buldukları yerde, onun yaptığı'nın aynısını tekrarlıyorlardı. Ama onların elinde kukla yoktu. Onlar ellerindeki iğneyi sadece boşluğa saplıyorlardı.

Sahnedeki adam, bu hareketi tam yirmi defa yaptı. Sonra birden durdu. Olduğu yerde üç kez havaya sıçradı, diğerleri de aynısını tekrarladılar. Biraz sonra adam cebinden makas gibi bir şey çıkardı. Elindeki kuklayı havada çevirmeyi başladı. Her dönüşün sonunda kuklaya elindeki makası batırıyordu. Öncü ile Burcu, hayretle karalar giymiş bu garip adamın, hareketini izliyorlardı. Nihayet adam yoruldu ve olduğu yere oturdu. Bir süre böyle sessiz bir şekilde kaldı. Sonra ayağa kalktı ve düzgün bir sesle konuşmaya başladı:

—Arkadaşlar, çok yakında Osmanlı Sultan'ın bedeni elimdeki kukla gibi parça parça olacaktır. Bu yaptığım büyüden şimdiye kadar kimse kurtulamamıştır. Sultan Mehmet de kurtulamayacaktır. Yarın ben buradan yola çıkıyorum. Bir Türkmen dervişi kılığında Türk sultanın huzuruna çıkacağım. Osmanlı sarayındaki adamlarımın bu işi çok kolay halledeceğini biliyorum. Daha önce kararlaştırdığımız gibi iki silahşor benimle birlikte oraya gelecektir. Diğerleri ise ışık söndükten sonra sessizce dağılacak, bu geceyi unutacaktır. Gerektiği zaman ben sizi bulurum. Şimdi şatonun bütün ışıklarını söndürüyorum.

Karalar giyinmiş adam, bunu söyler söylemez birden yanaklarını şişirip derin bir nefes verdi. Aynı anda şatonun bütün ışıkları söndü. (Zaman Makinesi, s. 73)

—Sizin de hiçbir şeyden haberiniz yok. Siz başka ülkede mi yaşıyorsunuz kuzum? Edinburg Cadısını da mı bilmiyorsunuz?

—Biz buralı değiliz, dedi Burcu. Biz Londra'dan geliyoruz.

—Haa, öyle mi? dedi kadın şaşkınlıkla. Şanslıymışsınız eğlenceyi kaçırmadınız.

—Ne eğlencesi? Dedi Burcu.

Kadın, Burcu'nun bu sözüne de çok şaşmıştı.

—Siz Londralıların hiçbir şeyden haberi yok. Sizin orada cadı yakılırken, eğlenmez misiniz yoksa?

—Ha, evet, diyerek Burcu kadının yanından ayrıldı. Kadının anlattıklarını önde yürüyen Öncü'ye aktardı. Öncü duyduklarına çok şaşmıştı.

—Çıldırılmış bunlar, dedi. Yani şimdi, bugün burada bir kadını mı yakacaklar? Olacak şey mi bu?

—Maalesef, hepsi doğru, dedi Burcu. Bu kalabalık da onun içinmiş. Ta uzak kasabalardan gelenler bile varmış.

—Hatırlıyor musun? Bir filmde böyle şeyler görmüştük.

—Tarih kitaplarında da okumuştuk. Hani, engizisyon mahkemelerinde yargılanıp cadılar yakılıyordu ya?

—Bu da öyle bir şey olmalı. Önce işkence ile ifadesini alıyorlar. Sonra da yakıyorlar. Tam bir vahşet!

—Ortaçağ böyle vahşetlerle dolu. Kilise mahkemeleri bu şekilde binlerce kişiyi öldürmüş. Baksana, insanlar akın akın, film izler gibi bunu izlemeye geliyorlar. (Zaman Makinesi, s. 99)

Sisim Sakladıkları romanında kargalarla konuşabilen insanlar ve insan gibi düşünüp konuşabilen kargalardan bahsedilmektedir.

— Kuşlarla gerçekten konuşuyor musun teyze?

Kutsiye Hanım yerdeki yemek tabağını aldı.

— Aslında rüya görmedin sen İlay. Mavi Karga buradaydı. Yemeğini yedi ve senin ayak sesini duyunca da pencereden uçup gitti.

İlay kulaklarına inanamadı. Hemen açık mutfak penceresine koştu. Mavi Karga'yı görmek istiyordu; ama gecenin karanlığında hiçbir şey görünmüyordu. Teyzesine döndü:

— Bunu nasıl başardın teyze? Olağanüstü bir şey bu!

— Bu benim başarıım değil ki İlay, Mavi Karga'nın başarısı...

İlay'ın aklına trendeki yabancı'nın da Mavi Karga'dan söz ettiği geldi. Bunu bir şifre sanmışlardı; ama demek ki gerçektir bu kuş ve teyzesiyle bağlantısı vardı.

Kutsiye Hanım, İlay'ın elinden tutup oturma odasına götürdü. Mindere oturdular.

— Sana anlatmak için dinlemeni bekliyordum. Mavi Karga çok farklı bir kuştur. Bu yüzden onun peşinde olanlar var. Şu altın madeninden nazı insanların da onun peşinde olduğunu sanıyorum. Daha doğrusu Mavi Karga öyle söylüyor.

Kulaklarına inanamıyordu İlay.

— Bir karganın konuşabildiğine inanamıyorum! Yani senin benim gibi konuşuyor mu?

Başını sallayarak onayladı Kutsiye Hanım.

— Senden benden daha da uzadır. Diğer kargalar da eğitilebilirlerse konuşur; ama üç beş sözcüğü geçmez söyledikleri.

— Mavi Karga onların başkanı falan mı?

— Tam olarak değil, ama hepsi ona saygı duyar. Kargaların çok uzun bir ömürleri olduğunu biliyorsun değil mi? Bizim Mavi Karga hepsinden daha yaşlı, üç yüz yaşında var gibi geliyor bana.

İlay yine trendeki adamı anımsadı. İnsan ömrünü üç yüzyıla çıkartmak isteyen bu adam Mavi Karga'nın peşindeydi. Bütün bunların da altın aramakla ilgisi olamazdı. Artık parçaları yavaş yavaş yerine koyuyordu. Fuat'a telefon edip bunları söylemeliydi; ama bakalım teyzem daha neler anlatacak diye beklemeyi yeğledi.

— Bunu nasıl başardı teyze? Kargayı nasıl konuşturabildin?

Teyzesi güldü.

— Bana pek iş kalmamıştı aslında, dedem ona pek çok şeyi öğretmiş. Mavi Karga'yı ilk evcilleştiren babamın dedesinin babasıymış. Bu, o kadar zor olmamış.

İlay aklından Mavi Karga'yı evcilleştiren kişinin akraba zinciri içerisinde nerede durduğunu hesaplamaya çalıştı. Kafası karıştı. Dedesinin dedesiydi galiba...

— Kaç yıllarında olmuş bu teyze? Yani bu Mavi Karga ne zaman insanlarla iletişim kurmaya başlamış?

Kutsiye Hanım, kendinden emin yanıt verdi:

— 1720 yılında... (Sisin Sakladıkları, s. 87-88)

Sihirli Rüzgâr Çanı romanında başkişiyle telepati yoluyla konuşan gizemli varlıklar bulunmaktadır.

Sonra o görülmez kimseye fısıldadı.

—Bütün bunlar gerçekten insanın yüreğini ısıtan, söyleyenlerin içinden gelen sözler, ama benim için yeterli değil. Çünkü ben kendimi güneşle beslenerek, rüzgârlarla soluklanarak tümüyle büyümeyi, olgunlaşmayı bekleyen, dalındaki ham meyveye benzetiyorum. Bugüne kadarki uğraşlarım, hiç aralıksız çalışmalarım, yeni yeni projeler üretmelerimin hiçbiri yeterli değil. Kendi kendine sordu.

—Ama neden, niye?

Sonra da yanıtladı.

—Ben erkek değilim. Vücudumun yapısıyla onlardan başkayım. Bir kadın, tıpkı bir tarla benzeri zamanı gelince ürün verir. Onun verdiği ürün de canlı bir insandır.

Ve yine kendi kendini sorgulamayı sürdürdü:

—Pekâlâ, doğurgan olduğunu biliyorsun, ama bunu kendi başına mı vücuda getiriyorsun? Elbette ki hayır, bir eşle olur bu...

Burada düşünceleri bıçakla kesilmişti. Duruverdi. Az sonra içinin derinliklerinde bir ses işitti. Bir yabancı sestti bu. “Niçin böylesi sade olayları çapraşık biçimlere sokarak karıştırıyorsun? Senin bu duygularını cevaplayacak bir annen var. Onunla konuş.” (Sihirli Rüzgâr Çanı, s. 86)

Dünyamız Tehlikede romanında yapay canlılar konu edilmektedir.

Yağmur, gözleri irileşmiş, hayretle bakıyordu hemen yakınına konan güvercine. Gözleri de narin bacakları, zarif ayakları benzeri mercan rengiydi.

Fakat bu tuhaftı, bu mercan rengi güvercin gözlerde yaşamın parıltısı yoktu. Birer kırmızı yakut damlası benzeri cansızdılar.

Daha dikkatle baktı ak güvercine. İçine tuhaf bir ürküntü çökmüştü. Kuşun ak kanatlarına elini değdirdi. Fakat hemen geri çekti. Kuşlara

insan eli değdiğinde, onların minicik kalpleri deli deli çarpardı ve fırlar uçarlardı. Oysa bu ak güvercin kaçmamıştı.

Yağmur, eğilerek daha yakından baktı kuşa. Bir ses duydu, güvercinin gövdesinden belirsizce duyuluyordu bir saatin çıt çıtlarını andıran ses.

O zaman Yağmur'un duyguları anndı, o bir sürü üzüntü ve kaygıların uğultularında. Kuş canlı değildi. Gerçek güvercin benzeri bir yapay güvercindi. (Dünyamız Tehlikede s. 115)

Ayda Yaz Uykusu romanında “Ay” kişileştirilmiştir. İnsan gibi duyguları olan ve konuşabilen bir canlıdır.

Rüzgâr, kuruyan otların arasında dolaştı bir süre, sonra Bilgi'nin saçlarını okşadı:

“O güzel yapıt beş basamaklı bir podyum üzerinde yükselirdi. Ben de doruklardan sunağa doğru eser, kucaklaştırdım onunla. Artık kızgın kayalıklara çarpıp dağılıyorum. Çakıl kuşu gibi, benim de yüreğim yanıyor.” (Ayda Yaz Uykusu, s. 35)

Mavi Elma romanında mağara gezisinde kaybolan aile yollarını ararken çeşitli fantastik varlıklarla karşılaşır.

Dilimiz tutulmuştu. Sanki mağaraya ait birer dikitmişiz gibi yerimizde çakılı kaldık. Gölge de olduğu yerde kalmıştı, bize daha fazla yaklaşmıyordu. Fenerimizin ışığı onun bulunduğu yeri aydınlatmaya yetmiyordu. Babam kendini çabuk topladı, yabancıyla konuşmaya başladı:

“Bizi kurtarmaya geleceğinizi biliyorduk. Burada soğuk ve açlıktan ölecektik neredeyse. Siz kurtarma ekibindensiniz herhalde.”

Yabancı, bize doğru yaklaşmaya başladığında babam konuşmayı kesti. Çünkü karşımızda kırmızı sakallı, kafası kel, buruşuk yüzlü bir dede duruyordu. Beline çuvala benzer bir şey sarmıştı. Ayaklarıyla üst kısmı çıplaktı. Titreyen vücudunu bastonuna dayanarak ayakta tutuyordu. Kurtarma ekibinden olmadığı belliydi. Öyle korkmuştum ki bir anda bacaklarımın arasından ılık bir sıvı aktığını hissettim. Ağzım kurumuştu, zor yutkunuyordum. Babamın eline korkuyla yapıştığım da onun da buz gibi olduğunu fark ettim.

“Benden sakın korkmayın. Yıllardır burada yaşarım. Konuklarımız olduğunu, günlük olağan toplantıda sevgili yarasalardan öğrendim. Yönünüzü öyle sık değiştiriyordunuz ki sizi bulmam zor oldu” dedi.

“Siz kimsiniz? Ne yarasası?” diye kekeledi babam.

“Ben mağara dünyasının bir üyesiyim. Çok dolaştığım için bana Mağara Gezgini derler. Ülke sınırları dışına çıkabilen birkaç üyeden biriyim” diye yanıtladı.

“Hangi ülke bu?” dedim. Duraksadı. Ellerini bize doğru uzattı, düzgün dişlerini göstererek gülümsedi.

“Bunu size anlatmak o kadar kolay değil, siz insanlar gözünüzle görmediğiniz şeylere asla inanmazsınız” dedi.

Bunun saçma sapan bir rüya olduğunu düşünmek istiyordum, ama ikimizin de aynı rüyayı görüyor olması olanaksızdı.

Gözlerimi ovuşturdum.

Hayır, gördüğüm şey rüya değildi.

“Yüzyıllar boyunca buralara uğrayan olmadı. Daha önceleri yeryüzünde yaşayanlar ülkemizi biliyorlardı; ama artık bizi anımsayan kimse kalmadı” diye yeniden konuşmaya başlayınca korkuyla irkildim.

(Mavi Elma, s. 40)

“Lütfen parmaklarınızı gözüme sokmaz mısınız bayım!”

O da ne! İkimiz de sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyorduk.

“Buradayım, avucunuzun içinde.”

Babam, avucunda hala palyaçoya benzeyen böceği tutuyordu. Babamın avucuna baktığını görünce, “Onun konuştuğunu düşünmüyorsun değil mi baba?” dedim böceğe kötü bir bakış fırlatarak.

“Evet, ben konuşuyorum. Benim adım Yol Gezgini!” dedi böcek gagasını oynatarak. Ben, artık aklımı oynatmak üzereydim.

Böcek, cırtlak sesiyle konuşmaya devam etti:

“Size, hoş geldiniz demek istiyorum. Ülkemiz sınırlarına girdiniz.”

Babam kekeleyerek, “Se-se-sen mi konuşuyorsun?” diye sordu.

“Evet, söyleyeceklerimi iyi dinlemelisiniz” dedi böcek.

Babamın avucundan uçup yosunlu duvara kondu.

Sesini biraz daha yükselterek konuşmaya devam etti:

“Mağara Gezgini’nin sözünü dinleyip kendinize bir yol seçtiniz. Bu yolda ilerlemekten başka şansınız yok. Şu anda ülkemizin giriş katındasınız. Az sonra karşınıza çıkacak merdivenlerden aşağıya inin. Oradaki taş çanı üç kez çalın ve ‘Dokuz kere yedi altmış üç’ diye söyleyin. İçeriye girdikten sonra neyi aradığınızı sakın unutmayın! Şimdi yarasalarla günlük olağan toplantımız var, gitmeliyiz. Hoşça kalın.”

Böcek, bunları söyledikten sonra, diğer böceklerle beraber tavandaki yarığın içinden uçup gidiverdi. (Mavi Elma, s. 52)

İnci odasına girdiğimizde taş masanın üzerinde iki pembe gözlük gördük. Bizim için bırakıldıklarını anladık ve taktık. Taktığımız anda odanın ortasında bizi bekleyen iki yaratık gördük. Gözlükler onları görebilmemizi sağlamıştı. Bunlara insan da hayvan da demek zordu. Boyları iki yaşındaki bir çocuğun boyundaydı. Derilerinin rengi bizimkiyle aynıydı. Araba farı gibi yanan badem biçiminde gözleri, aşırı derecede sivri çeneleri, antene benzer kulakları vardı. Kendi aralarında anten antene verip konuşuyorlardı. Kolları omuzlarının ucunda değil de sanki göğüslerinden çıkmış gibi görünüyordu. Ellerinin her birinde kurbağalar gibi üçer parmak vardı. Dişleri balık dişleri gibi inceikti ve

çilek kırmızısı rengindeydi. Hiçbirinin saçı yoktu. Sanki maskeli baloya çağrılmışız gibi bir hisse kapıldım. Çünkü böyle komik yaratıkların yeryüzünde yaşaması olanaksızdı!

Yol Gezgini, “Bu Ecüc, ülkemizin Bilim Ecüc’ü. Sizi sadece o görüyor. Sizinle kısa bir görüşme yapacak, diğeri sizi göremez, ama duyabilir” dedi.

Bizim dünyamızla ilgisi olmayan, tanımadığımız yeni bir dünyaya dalmıştık. İnanılmaz derecede garip, korkutucu ve gülünç bir yaşam vardı burada. Yukarıdaki dünyayla hiçbir ilişkisi olmayan bir diğere gezegenden gelmiş benzeyen bu yüzler, aslında dünyamızda yaşayan başka canlılardı. (Mavi Elma, s. 64)

4.2.3.6. Kopyalanmış İnsan

İnsan kopyalama son elli yılın en çok konuşulan ve merak edilen konularından biridir. İlk kopya koyun, basında ve tıp âleminde uzun süre en önemli konu olmuştur. Günümüzde genetikçiler kordon kanından ya da hücrelerden yeni kan ve organlar üretmeyi başarmıştır. Çocuklarından bu yeni ve önemli buluşlara duyduğu meraktan dolayı yazarlar bu karakteri de romanlarında kullanmıştır.

“Adım olsa söyleyeceğim ama... Ne yazık ki yok.”

Tozan ailesi hep birlikte sırttı. Şakacı bir adam ama azıcık da densiz diye geçirdiler içlerinden.

“Şaka yapmıyorum. Gerçekten adım yok benim. Daha doğrusu var da, sizin bildiğiniz adlardan değil. Bizde ad yerine numara kullanılır çünkü.”

“Şey... Benim bir numaram var ama... Size uygun gelir mi bilmem.”

“Numara mı? Kaç?”

“ymda2005iggd001”

Tolga Tozan bir kahkaha attı:

“Ohoo, bunu kim aklında tutar canım? Biz arabamızın plakasını bile zor ezberliyoruz.” (Uçan Dalgalar, s. 16-28)

“Sevgili kardeşim, ben aslında senin beyninden yayılan dalgaların yoğunlaşmasıyla oluşmuş bir başka dalga yığınıyım. Yaşamın boyunca yaydığın sonsuz dalgaların bileşkesi gibi de düşünebilirsin beni.”

“Ne demek istediğini anlamakta zorlanıyorum. Benim beynimden yayılan dalgalar bir araya geldi de sen mi oluştu? Bunu mu demek istiyorsun?”

“Evet, tam da bunu demek istiyorum. Çok çabuk anladın.” (Uçan Dalgalar, s. 19)

“Bak sevgili kardeşim, belki farkında değilsin ama, senin beyninden yıllardır hep aynı tür dalgalar yayıldığı için buradayım ben. Her zaman bir kardeşinin olmasını istemişsin. Bilinçaltında bile bir kardeş özlemiyle yanıp tutuşmuşsun. Bu düşüncelerin o kadar çok yer kaplamış ki uzayda, beyninden yayılan özel dalgaların birbirleriyle karşılaşp yoğunlaşma olasılıkları iyice artmış. Yoğunlaştıkça da birbirlerini çekmişler ve işte benim gibi bir özel küme oluşturmuşlar. Senin kardeş özleminin sonucu olarak geldim ben bu dünyaya dersem, işi iyice özetlemiş olurum.”

“Peki, neden şimdiye değin bekledin öyleyse? Daha önce niye gelmedin?”

“Bu yoğunlaşma öyle birkaç yılda olmuyor; bu bir. İkincisi, dalgaların yoğunlaşması için uygun bir ortam gerekiyor. Bu uygun ortama ulaşamayan dalgalar hiçbir zaman yoğunlaşamaz. Senin dalgaların, yani ben; bu uygun ortamı bulabilen şanslılardanız işte. Ayrıca şunu da söylemeliyim; her kardeş isteyeninin yaydığı dalgalardan benim gibi biri oluşmaz. Dalgaların yaydığı beyinde önemli. Senin beynin başkalarına göre çok daha güçlü ağabeycim, müthiş dalgalar yayıyorsun, kendinle övünebilirsin.” (Uçan Dalgalar, s. 20)

Bu küçük kıızı bir yerlerden tanıyordum. Onu izlemeye başladım. Saçları kahverengiydi ve kıvrıktı. Kocaman ela gözleri vardı. Tahta ördeğini yüzdürmeye çalışıyordu suyun içinde. Ördek bir süre sonra yan yatıyordu. Küçük kız ördeğini iki eliyle tutarak kendisi yüzdürüyordu. Gözlerimi küçük kızdan alamıyordum. Onu nereden tanıdığımı hatırlamaya çalışıyordum. Sirtında kocaman, pembe bir iz vardı. Doğum lekesine benziyordu. Benim de sırtımda aynı şekilde bir doğum lekesi vardı.

Tam o sırada küçük kız döndü. Kocaman gözleriyle bana baktı. Onu tanımıştım. O benim çocukluğumdu. Ama burada ne işi vardı? Çok şaşırđım. Hemen gözlerimi açtım. Ama zaten onun dünyasındaydım. Kimse benimle ilgilenmiyordu. Beni görmediklerini fark ettim.

Bir süre onların dünyasında kalabileceğimi düşündüm. Hem bu kızın koruyucu meleği olabilirdim. İstedğim zaman kendi dünyama dönebilir miydim acaba? Hiçbir fikrim yoktu. Şimdilik burayı sevmiştim... (Mışıl Suyu, s. 14-15)

Berrak koşarak içerden bir kap su getirdi. Fındık ağacının dibine döktü. Fındık ağacı hemen bir dalını sarkıttı ve Berrak’a fındıklarından almasını söyledi. Ağacın konuşmasına şaşırılmıştım. Fındığa bayılırdım. Ben de kopardım bir iki tane. Görünmez biri olsam da acıkmıştım. Fındık ağacına tırmandım. Tıkınmaya başladım. (Mışıl Suyu, s. 20)

Bu kurul, klonlama yöntemiyle insan kopyalamayı, uzun yıllar önce başarmıştı. Ancak, laboratuvarlarda kopyalanan insanların çoğu özürü oluyordu. Bilginler, onları öldürmek zorunda kalıyorlardı. Bu da din ve

ahlak kurallarına aykırıydı. Yapılan iş, bu yüzden çok gizli tutuluyordu. (Kıyamet Çiçekleri, s. 116)

Kopyalardan alınan yeni kök hücreler, değişik maddeler eklenerek, yoğunlaştırılmış, olağanüstü hücreler haline getirildi... DNA ve kromozomlar üzerinde de değişimler yapıldı... Klonlama eylemine geçildi. Bu kez ilk dâhilerden, kat kat üstün zekâ ve yeteneklerle donanmış, yepyeni dahiler elde edildi... Dahî kopyaları, beş yaşlarına erişince insanüstü yetenekleri, açık seçik belirmeye başladı. (Kıyamet Çiçekleri, s. 122)

Karmakarışık duygularla pöstekeyi dürüp yerine koydu. Bunu yaparken, birden, çok yakınında, görünmeyen bir varlığın yoğunluğunu sezindi. O anda o görünmeyen varlığa, yani Apam'ın beden eşine, öylesine gereksinim duyuyordu ki! O sezgiyle tüm sıkıntıları dağıldı. İçi apaydınlık oldu. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 97)

Bilge Yabgular hiçbir ölümlünün başaramadığı, bedenden beden üretme hünerini de keşfetmişlerdi. Gerçekten göksel bilgileri kullanarak, varlıklarını oluşturan hücre çekirdeklerine ulaşabiliyorlardı. DNA sarmallarını etki altına almayı da başarıyorlardı. Beden eşlerini bu yaşamsal köklerin değişimini sağlayarak, oluşturuyorlardı... Beden eşi elle tutulup gözle görülemeyen nitelikteydi. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 104)

Bahçedeki bu kişi, yanında duran ağabeye bir su damlası gibi benzeyen kopyasıydı. (Eyvah Ağabeyim Kopyalandı, s. 9)

Kopyaları ile birlikte, giderek şeffaflaşp silinecek olması onu çok tedirgin etmişti. (Eyvah Ağabeyim Kopyalandı, s. 19)

O sırada Gönen, yani adaşım, benzerim içeri girdi.

Mutfığa geçti, setin üzerine koydu sütü, ekmeği, gazeteyi.

- Annee, yeni gazete geldi...

- Sağol canım, dünkü bulmacayı çözmeden elime alamam.

İçim bir hoş oldu. Kaç zamandır hiç kimsenin sesini duymamıştım. Bu kadar uzaktan nasıl da yakındı sesleri. Ama Gönen'in sesinde bir metalsilik yok muydu?

Annem, gözlüklerinin üzerinden baktı Gönen'e. Sevgiyle baktı. Kışkırdım. Bir bilse karşısındakinin gerçek oğlu olmadığını ne yapar acaba? Kuşgen de yani benzerim Gönen de hiç renk vermiyor? Beni tam öğrenmiş anlaşılın. (Bilgisayar Amca, s. 70)

Bilgisayarımın başına geçince yazmayı unuttuğumuz koşulu ilettim ekrandan: BİZİM YERİMİZE İKİ KİŞİ DÜNYADA KALMALI... BİZİM YERİMİZE İKİ KİŞİ DÜNYADA KALMALI...

'Tırtıl' hemen yanıtladı:
S-İ-Z-İ-N Y-E-R-İ-N-İ-Z-E B-E-N-Z-E-R-L-E-R-İ-N-İ-Z-İ B-I-R-A-
K-A-C-A-Ğ-I-Z E-V-L-E-R-İ-N-İ-Z-E.(Bilgisayara Giren Tırtıl, s. 60)

4.2.3.7. Yıldızlar, Kozmik Güçler

Çocuklar için uzay ve yıldızlar her zaman gizemli ve hayal güçlerini zorlayan bir unsur olmuştur. Yıldızları karakter olarak kullanan Yıldız Güzeli ve kozmik güçleri kullanan Ganga romanları bu başlığın ilgi çekici örnekleridir.

Yağız Çoban, kuzuyu gördü. Sonra birden döndü, yakında yıldız gördü. Yine o mavi yıldız! İçinde alımlı bir yüz, dökülüp savrulan saçlar, iri mavi iki göz... (Yıldız Güzeli, s. 10)

Mavi yıldız, güneşin batışını bile beklemeden, ormana yaklaşıyor, çobanı buluyordu. Geceyi sohbetle dolduruyorlardı.(Yıldız Güzeli, s. 13)

İnsanoğlu; yağız yüzlü, kara gözlü yiğit çoban! Biliyor musun, bana göğün haylazı derlerdi. Öyleyim gerçekten. İşim gücüm, göktekilerle, yalnız göktekilerle değil, yerdekilerle de eğlenmekti. (Yıldız Güzeli, s.)

Kozmik ışın, uzayın derinliklerinden geliyor. Dünyamızı saran atmosfere giriyor. Kısacası, kozmik ışınların gizemli bir bileşimi var... Senin beynin de aynı bizimkiler gibi, kozmik ışınlarla beslenip güçleniyor. (Ganga, s. 70)

Enerjinin düşmeye başladığını sezinlediğinde, ayağa kalk. Kollarını iki yana aç. Güneşin battığı yöne doğru dönmeye başla. Dokuz dönüşle gerçekleşecek olan bu uygulamayı yaparken, vücudundaki enerji noktaları hızla harekete geçecek. Atmosferde bulunan kozmik ışınları, burgaç gibi emip, enerjiyle yüklenecek. (Ganga, s. 72)

Pumori, Tibet'te. Doruğu, Everest'le boy ölçüşecek kadar yüksek ve de gizemli bir dağ. Çok eskiden, bu dağın doruğa yakın yaylalarından birinde Pumori ülkesi varmış. Bu ülkenin insanları, olağanüstü güçlere sahiplermiş. Özellikle gökyüzü, yıldız takımları ve kozmik olaylarla ilgili bilgileri çok derinmiş. Uzayda oluşan kozmik olayların gizlerini çözme konusunda, yeryüzünde eşleri yokmuş. Kozmik güçlerin, insanlar üzerindeki etkisini de en iyi onlar bilirmiş. (Ganga, s. 132)

4.2.3.8. Dünyayı Kurtaran Dâhi İnsanlar Ve Onlara Yardım Eden Gizemli Güçler

Dünyanın sonu çağımızın kâbusu hâline gelmiştir. Gençler bu konuda sürekli uyarılmakta ve bilinçlendirilmeye çalışılmaktadır. Alınması gereken önlemler öğretilmektedir. Ancak Dünyanın sonu gerçeğine fantastik ve bilim-kurgu türünün penceresinden bakıldığında, bu sonu engelleyecek şeylerin yapılması gerekenler değil de “üstün zekâlı insanlar ve onlara yardım eden gizemli güçler” olduğunu görmekteyiz. *Fafa ile Mimi* romanında bu rol Mimi'nindir. Mimi, kendini güneş kralına feda edecek ve Dünyayı kıyametten kurtaracaktır.

“Demek ki sorun kalmadı. Çünkü sizden istediğim şey çok basit.” Sool böyle dedikten sonra Mimi'nin önüne geldi. Onun gözlerinin içine bakarak önünde saygıyla eğildi ve yere diz çöktü. “Mimi, sen Güneş'in bütün renklerini yansıtabilen nadide bir yaratık ve evrenin en akıllı varlığı insan olduğun için, Kraliçelik Tahtı'na layık, tanıdığım tek canlısın. Eğer benim kraliçem olmayı kabul edersen, ikiniz de buradan çıkabilirsiniz. Seninle ben, sonsuza kadar mutluluk içinde yaşarız ve evreni birlikte idare ederiz.”

“Yanıyorsun, Mimi. Bu evrenin bir kraliçeye ihtiyacı vardı. Ve sen geldin. Eğer evrenin bir kraliçesi olursa, her şey daha da güzelleşir. İnsanlar daha mutlu olur. Daha sağlıklı olur. Yaşama süreleri uzar. Çünkü sen olursan, buradaki işleri daha rahat düzene koyarız. Güneş ışığı Dünya'ya daha iyi gider. Okyanuslar, bitkiler, toprak, daha canlı daha verimli olur. Zamanla savaşlar azalır. Görmüyor musun Mimi, evrenin sana çok daha fazla ihtiyacı var. Anneler senin ne yaptığını bilseler seninle gurur duyardı. Kendi Dünya'nın mutluluğu için anneni özlemeye değer. Dünya'n için bunu yapmaz mısın, Mimi? Hem, senden kötü bir şey de istemiyorum. Sonuçta, bir kraliçe olacaksın. Seni seven bir kralın kraliçesi olacaksın, hem de Dünya'nı güzelleştireceksin.” Sool, yeniden Mimi'nin elini tuttu ve bu narin eli dudaklarına götürdü. (*Fafa ile Mimi- Güneşe Yolculuk*, s. 58-59)

Uzayın Tutsakları 'nda ise iki Android Dünyanın sonu geldiğinde insan türünün devamını sağlamak için görevlendirilmektedir.

Bir tek beni ve daha binlerce androidi yapıp üreten adam, gezegenin bilim kurulu başkanı, hala onlardan kuşku duyuyordu. Ne zaman ovanın üzerinden uçup geçen bir kuşadam fark etse, “Bu bencil yaratıklar, böyle bir cömertliği boşuna yapmış olamazlar!” diye söyleniyordu. Çevredeki dağlara sıralanan çok sayıda kuşadamı gördüğündeyse, “Bunlar, saldırmak için en uygun zamanı kollayan akbabalara benziyorlar.” deyip

kaygılanıyordu. Ama iki genç öğrencisinin dışında, ona tek bir inanan dahi yoktu. Herkes onu kuşkuculuk ve değer bilmezlikle suçluyordu.

Fakat o, bütün bunlara aldırmıyordu. Gün boyunca hiç durmaksızın çalışıyor; bana ve diğer android arkadaşlarıma, gezegendeki bütün canlı türlerinin tohumlarını, fidelerini, yumurtalarını, larvalarını toplatıyordu. Sonra da bunları inceleyip düzenliyor, gelecekte kullanılmak üzere donduruyordu.

Bir gün beni, diğer androidlerden ayrı olarak, çalışma merkezi gibi kullandığı uzay gemisine çağırdı. "A 258!" dedi. "Çok büyük ve önemli bir görev için, tüm arkadaşlarının arasından seni seçtim! Yok olan gezegenimizden ve şu anda bulunduğumuz Kuşadamlar Gezegeni'nden derlediğim bütün yaşam özlerini, gereğinde kullanılmak üzere bu gemide topladım. Kuşadamlar saldırdığında -ki bunun fazla gecikeceğini sanmıyorum.- seçilmiş iki genç insanla birlikte uzaya açılacaksın. Uygarlığımızı yeniden kurabileceğimiz yeni bir gezegen bulup, burada yepyeni bir yaşam başlatacaksın. Şimdi, sana bu görevle ilgili gereken tüm bilgileri yüklüyorum. Bunu başarmaksa, senin sorumluluğun!"

(Uzayın Tutsakları, s. 50)

Parpat Dağının Esrarı romanında, insanoğlunu bu açmazdan *Kalan*'lar adı verilen üstün insanlardan oluşan bir topluluk kurtaracaktır. *Kalan* insanı yeryüzü insanının yok olmasını engelleyerek, Dünyada insan soyunu sürdürme görevini yerine getirecektir.

Laboratuvarında yetiştirdiği görülmedik bilinmedik bitki türleri dünyaca ünlü bitki bilginlerini bile şaşkına çevirmişti. Onun bu olağanüstü buluşları dünyaca tanınmış bilim dergilerinde tartışılıyordu.

(Parpat Dağının Esrarı, s. 18)

Barışsever insanlar bombaların can noktalarında çimlenen otları, insanlığın dostu olarak değerlendiriyorlardı. Bu olay üzerine tüm barışsever yaprak kasırgasının savaşı engellemek için oluştuğuna inanmaya başladılar. (Parpat Dağının Esrarı s. 86)

Tufandan kurtulan yüz insan, katıksız bir inanç birliği içindeydi. Tufandan kurtulan *Kalan*'lar, kendilerine yeryüzünde insan soyunu sürdürme görevi verildiğine inanmışlardı. Bu inanç kuşaktan kuşağa geçerek bugüne dek sürdü. Son olaylarla dünyada yaşayan tek insan soyu olmadığımız ortaya çıktı. Ama bu durum *Kalan*'lardaki insan soyunu sürdürme bilincini sarsmamalı. Atalarımız yine de yanılmış sayılmaz.

Bir süre önce yok edici bombalar, hava, su, toprak zehirlenmesi ve bitki başkaldırısıyla yeryüzünde insan soyu sona ermek üzereydi. Uzayın derinliklerinden coşa taşta akıp gelen Alev Şelalesi de dünya için az tehlike değildi.

Bunca belayla insanlık, umarsızlık ve çaresizlik içinde yerle gök arasına sıkışıp kalmıştı. Kendi salgılarıyla kendini kozasına tutsak eden ipek böceği gibi acı içinde debelenip duruyordu.

İnsanoğlunu bu açmazdan Kalan'lar kurtardı. Böylece Kalan insanı yeryüzü insanının yok olmasını engelleyerek, dünyada insan soyunu sürdürme görevini yerine getirmiş oldu.

Zaten evrenin üstün yarattığı olan insana, "insan"dan başka kim yardım edebilirdi ki!... (Parpat Dağının Esrarı, s. 139)

Ganga, yarı balık yarı insan olan, Dünyaya insanları ve yeryüzünü kurtarmak üzere gönderilen insanüstü güçlerle donatılmış özel bir mahlûktur.

Ganga için yıldızlar kitabına baktım. Onun, inançlarımıza göre, onüçüncü burç olarak değerlendirilen, Garuda burcundan olduğunu saptadım. Bildiğiniz gibi Garuda yarı insan yarı balık niteliğinde kutsal bir yaratıktır. Bize göre, gökyüzündeki burçların en etkin ve gizemli olanıdır. Ne var ki, bugüne dek hiçbir insanın Garuda burcundan doğduğu duyulmamıştır. Bu çocuk, gerçekten çok özel bir insan yavrusu. (Ganga, s. 84)

Kıyamet Çiçekleri adlı romanda da Ganga'da olduğu gibi, üstün özellikleri olan bir kurtarıcı çocuk bulunmaktadır. Fuku türünün temsilcisi olan bu çocuğa yine özel güçlerle donatılmış Hörü yardım etmektedir.

Onun kendisine evlat olamayacağını, kıyamet kalkanı olarak, insanlığa hizmet için yaratıldığını, bilmiyordu. Oğlanın, insanüstü güçlerle donatılmış, gizemli bir varlık olduğundan da haberi yoktu. Bu yüzden bebeğe babaca bir sevgiyle, yürekte bağlanmakta sakınca görmüyordu. (Kıyamet Çiçekleri, s. 27)

Bu rahibe, Y adlı bu çocuğun, din kitaplarında sözü edilen, kıyamet kurtarıcılarında biri olabileceğini düşünüyordu. (Kıyamet Çiçekleri, s. 41)

O bir FUKU idi. Urgabur'lu Kötürüm Kâhin'in, kıyamet kehanetlerinde, Fuku'lardan ve onların, insanlık için yapacağı hizmetlerden, uzun uzun söz ediliyordu. Duman rengi göktaşına yazılmış olan bu kehanetlere göre, Fuku'lar Âdem ile Havva zamanında yaratılmışlardı. Onların cennetten dünyaya sürgün edildiği dönemlerde, insan soyunun ve dünyanın güvencesi olarak, yeryüzüne gönderilmişlerdi. Başka bir deyişle onlar, kıyametlere kalkan olarak yaratılmışlardı. (Kıyamet Çiçekleri, s. 68)

Onlara göre Hürü, seçilmiş bir candı. O, Bilinç Işması'nı deneyimleyecek olan, ilk insandı. (Kıyamet Çiçekleri, s. 162)

Yabgu üstün insanların soyunun adıdır. Yada da bu türün son temsilcisi olarak insan ırkını kıyametten korumak için görevlendirilmiştir.

Bir gün dünya yok olma aşamasına gelecek. Dünyayı yok olmaktan kurtaracak olan, gizemli bilgiler, beyin evrimini tamamlamayı başaran kişinin zihninde belirecek. (Yada'nın Gizil Gücü s. 111)

Yabguların son filizi işte bu bebek. Onun yavrusu, Safkan Yabgu olmayacak. Yaradan yine de bebeğin ölümden kurtulmasını istedi. Çünkü o, binlerce yıl önce, yanardağ patlaması sırasında, belleğimize işlenen kehanette, sözü edilen bebektir. Yabgu soyunun son kuşağıdır... Kehanete göre, bu bebek, dünya ve insanlık için, çok önemli görevler üstlenmiş olarak dünyaya geldi. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 132)

Işın donanımlı beden eşleri, yeryüzüne öyle bir yayılacaklardı ki, her insan, olağanüstü güçlerle donanmış olan bir beden eşinin güdümüne girecekti... Kısa sürede bu insanlarda, dünya, doğa, insan ve evren sevgisinin oluşmasını sağlayacaklardı... Uyarılmış insanlar, sadece Manyetik Kalkan'ı yok olmaktan kurtarmakla kalmayacaktı... Gide gide öylesine yararlı işler yapacaklardı ki gün gelecek dünya, onların çabalarıyla adeta cennete dönüşecekti. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 395)

Gohor romanında ise Dünyayı koruma görevi Yıldızın Sakinleri adı verilen bir türe verilmiştir.

Oysa beni insanın doğasındaki vahşinin kızıştıracağı savaşları engellemem için on binlerce yıl önce geride bırakan Ustalar, yani Uzak Yıldızın Sakinleri, belki de çocukça bir umutla inanmışlardı bir gün Büyük Huzur Çağlarının başlayacağına... (Gohor, s. 30)

Anlamalısınız; çünkü anlayanlar anlamamakta ısrar edenlere inatla anlatabilirler gerçek olanı ve böylece yayılabilir gerçekliğin, doğruluğun, barışın sıcak sesi. Ben, Uçurumun Efendisi Aznamic, ancak böylece barışı korumam için beni geride bırakanlara olan borcumu ödeyebilirim. (Gohor, s. 31)

Sihirli Rüzgâr Çamı romanında ise doğumunda mucizeler olan büyüdüğünde de insanlığı kurtarmak için bilimsel buluşlar yapacak olan bir kız çocuğu başkişidir.

Başının içinde o zamana kadar hiç tanımadığı bir ses ona durmadan, “Uyan, uyan, bu senin dünyaya getirdiğini sandığın küçük canlı, mini mini, varlığı sırlarla dolu bebeğin geliş zamanını seçişindeki garipliğe gözlerin kapalı mı kalacaksın?” diye fısıldıyordu.

Yavaş yavaş, başının içinde pencereler açılıyordu sanki. Anlayışlarında bir derinlik, bir kavrama kolaylığı. Bunlar yepyeni, tazecik ve pırl pırl sezgilerdi. En sonunda bu kördüğüm benzeri karışık duygular çözülürdü, başının içinde değişik ve yeni tanıdığı bir ses duydu. Bu kendi sesiydi.

“Neslihan, Neslihan, sen insan aklının hiçbir zaman çözemeyeceği bir olayla karşı karşıyasın. Sen Neslihan, yeryüzünün felakete boğulduğu korkunç bir gecede bir bebek dünyaya getirdin. Bu bebek, dünyanın binde bir insanına nasip olan harikalar harikası bir bebek. (Sihirli Rüzgâr Çanı, s. 58)

İlkokula başladığında 5 yaşındaydı. Fakat sınıf arkadaşlarıyla hiçbir benzerliği yoktu. Çünkü o çok daha önceleri okumayı öğrenmişti, hem de kendi kendine. İnternet ile öylesine dosttu ki, dünyayla ilişki kurmuş, dünyanın dört bir yanında dostlar edinmişti. Neslihan ile Doğan kısa bir süre sonra Çeşmibülbül’ün dünyada neredeyse milyarda bir rastlanan çok özel zekâ düzeyine sahip bir çocuk olduğunu anlamakta gecikmemişlerdi.

Gelişmeler de onların bu düşüncelerinde haklı olduklarını göstermişti. Çeşmibülbül kitapları okuyor, yutuyor, öğretmenlerin ona öğretecek bir şeyleri kalmıyordu. Hiç zorluk çekmeden sınıfları atlamış ve büyük bir şaşkınlık yaratarak on iki yaşında liseyi bitirmişti. (Sihirli Rüzgâr Çanı, s. 66)

1999 yılının son güneş tutulmasının dünyamıza gönderdiği müthiş enerjiden bana gelen sırlı ışınlarla mayalanmışım. (Sihirli Rüzgâr Çanı, s. 67)

Dünyamız Tehlikede romanında ise uzaydan bilinmeyen zamanda gelen ve yerin yedi kat altında yaşayan bir ırktan söz edilmektedir. Bu ırk insan gibi yaşamakta ve üremektedir. Ancak tek görevleri, insanoğlunu kıyametten korumaktır. Üstün güçleriyle insanoğlu fark etmeden önlemler almaya çalışmaktadırlar.

Mahara üstün yetenekli bir mühendis ve gök bilimciydi, Yağmur’sa yer bilimci olduğu kadar uzayla ilgili kültüre de sahipti. (Dünyamız Tehlikede, s. 10)

En üst düzeyde özenilerek, dünyamızın geleceği için yaratılmış harika beyinlerinizin inanılması güç kabiliyetleriyle çalışarak öğrenmeyi başardınız. (Dünyamız Tehlikede, s. 29)

Hangi geceleri o sihirli gücümü kullanarak sıskacık tayı beslemek için yürüdükçe yeşil çimenler fişkırtmışım ya. Sonra goncalara bakarak gülleri açtırmışım ya. İşte şimdi de yeniden denemek istiyorum o gücü, hala beynimin köşesinde gizli mi diye düşünüyorum. (Dünyamız Tehlikede, s. 38)

Ben sade kendi soyumun, kendi yurdumun değil, bütün dünyanın çocuklarını seviyorum. Şimdi bütün dünya milletlerinin temsilcileri olarak karşımda bulunan çocuklara, benden duyacakları sözleri kendi memleketlerine döndüklerinde ailelerine, yaşlılarına, bütün tanıdıklarına aktarmalarını rica edeyim.(Dünyamız Tehlikede, s. 51)

Dördünüzü seçişimin sebepleri de bunlar. Sizler yarını, yarının yeni dünyasını kuracaklara başbuğluk yapacaksınız. Yer altı yer üstü uzayın sonsuzluklarıyla uğraş, Güneş ve Yağmur'un boyunlarının borcu. Didem ve Çiğdem kardeşler de müzikleriyle, şiirleriyle birlikte kuracakları toplulukları yöneltilebilecek güçtedirler. (Dünyamız Tehlikede, s. 103)

Bütün olaylar gösteriyor ki, dünyamızı saran kirlilik ve bütün bu gerçekler, umursamayan çıkarıcı kimselerin bunlara göz yummaları, tehlike boyutlarının gerçekten korkutucu büyüklükte olduğunu göstermektedir. Gerek Bediş, gerekse Perinaz sevgililerimiz bizlerden, hatta birçok bilim adamlarından daha çok şeyler beklemektedir. Yedi kat yerin altında kim bilir hangi devirlerde kurulan üstün uygarlık, dünyamızın kendini harcamasından payını almakta. Bize ulaşmasını belki yüzyıl önce rastlantı sonucu yeryüzü insanlarıyla kurdukları akrabalığa borçluyuz. Perinaz Sultan ile Bediş sevgilimizin sırlarla gizlenmiş dostlukları sayesinde. Dünyamızı sarmakta olan sis ve öldürücü tehlikeler, insanoğlunu hala uyandırmamakta. Perinaz sevgilimiz insanlığın en büyük yardımcısı. Bizlerin, uyuyanları uyandırmamız için her gerekeni yapmakta. Fakat bu kesik kesik ve başka başka yörelerden gelen habercikli mesajlar da gösteriyor ki onlar da ciddi bir tehlike içindeler. Ya haberlerin, mesajların insanlar tarafından duyulmasından, ya da göçecekleri yeşil cennetin bilinmesinden korkmaktalar.”
(Dünyamız Tehlikede, s. 120)

4.2.3.9. Genleriyle Oynanmış İnsanlar

Genetik mühendisliği çağın mesleği olarak kabul edilmektedir. Çocukların çok merak ve hayal ettiği bir meslek dalıdır. Ancak genlerle oynama bazen olumsuz ve insan sağlığına zarar veren sonuçlar da doğurabilmektedir. Konuyu ele alan yazarlar

hem gençlerin bu konuda bilgi sahibi olmalarını hem de hayal güçlerinin gelişmesini sağlamaktadır. Genleri bozulan insan, hayvan ve bitkiler ayrı ayrı üç başlıkta incelenmiştir. Örneğin *Düş Ülkesi* 'nde aklını normal insandan daha fazla kullanan ancak ayakları olmayan ve acı duyma hissi bulunmayan insanlardan bahsedilmektedir.

Biz de insanız, fakat farklıyız. Örneğin ayaklarımız yok. Çünkü atalarımız böyleydi. Kalıtsal olarak bizde böyle olduk. Her işimizi ellerimizle ve aklımızla yapıyoruz. Sizler en çok aklınızın onda üçünü kullanıyorsunuz. Biz ise yaklaşık yarısından fazlasını kullanıyoruz. Biz daha çok yaşıyoruz. Genlerimiz çok uzun sürede yıpranıyor, sizinkiler çok çabuk. Anımsıyor musun, geçenlerde Günışığı'nın eli kesilmişti, hemen, yani anında iyileşti ve hiç acı duymadı. Biz acı duymayız. Fakat senin gibiler acıyı duyar ve yarası anında iyileşmez. Farkımız görünüşte değil belki, fakat özde olduğunu anlamışındır sanıyorum." (*Düş Ülkesi*, s. 54)

Parpat Dağının Esrarı 'nda zihinsel ve ruhsal açıdan çok gelişmiş bir insan ırkından söz edilmektedir. Adı *Çocuk Kalan* olan bu ırk, vücutları ışık saçan, boyu bir çocuk kadar kalan ancak zihinsel açıdan çok üstün olan bir tür insan ırkıdır.

Binlerce yıl boyunca bedensel, zihinsel ve ruhsal yapıları birçok değişikliğe uğramıştı. Ama yine de "insan"dılar. (*Parpat Dağının Esrarı* s. 49)

Çocuk Kalan'lar iri kafaları, dört beş kanşlık boyları ve ışıltılar saçan çıplak bedenleriyle hayalet gibiydiler. (*Parpat Dağının Esrarı*, s. 99)

Kıyamet Çiçekleri'nde Dünyayı kıyametten kurtarmak üzere görevlendirilen Fuku'ların sadece üçte biri insan özelliği taşımaktadır. Üçte ikisi ise bitkidir.

Bu dokuz yüz canlı, yeryüzünde yaşamaya başlayan, yepyeni bir türdü. Yeni canlılar, üçte bir insan, üçte iki Fuku özelliği taşıyordu. (*Kıyamet Çiçekleri*, s. 128)

Sizler önce, insanların Bilinç Işması evrimine hizmet edeceksiniz. Bu işi başardıktan sonra, yeni insanlarla işbirliği yapıp bitki insan bileşimini gerçekleştirebilirsiniz. Efsanelere göre, uzak geçmişte, insan gibi yürüyen ağaçlar yaşamış. (*Kıyamet Çiçekleri*, s. 141)

Midos Kartalının Gözleri romanında ise yeni formüller insanlar üzerinde denenmektedir. İlaçlı deneylerin sonucunda üç metre ya da sadece iki karış boyunda insanlar üremiştir.

Dünyada yeni formüllerle üretilen ilaçların çoğu burada, sözde gönüllü insanlar üzerinde deniyordu.(*Midos Kartalının Gözleri*, s. 78)

Kimi kafeslerin içinde üç dört metre boyunda dev insanlar vardı. Kimi kafeslere iki karışlık cüceler yerleştirilmişti... Bazı kafeslerdeki insanların bedenleri tepeden tırnağa tüylerle kaplıydı. Bazılarının derisi ise adeta kaplumbağa kabuğuna dönüşmüştü. (*Midos Kartalının Gözleri*, s. 84)

Gohor'da ise genetik müdahaleye uğradığına inanılan bir yaratık bulunmaktadır.

Atlılar, tam olarak emin olmasalar da, onun Cam Kent Ramelya'daki teknoloji geliştirme çalışmalarından birinin yarattığı bir ucube olduğuna inanıyorlar. (*Gohor*, s. 55)

Bilgisayar Amca'da ise uzaylılar hücrelerle oynayıp sürekli değişik bedenler yaratmaktadır.

Uyandığımda pırl pırlı bedenim. Ellerim uzun tırnaklarla doluydu. Ayak tırnaklarım göz gibiydi. Parlak, canlı bakıyorlardı bana. Yalnız başım eski başımdı.

Masallardaki ejderhalara dönmüştüm.

Kendimden korktum. Bedenime elimi süremedim. Pullarla kaplıydı her yerim. Deri miydi, zırh gibi bir şey miydi anlayamadım.

Önüme getirilen bilgisayara yazdım:

BEN NEDEN DEĞİŞTİM?

'Tırtıl' beni bırakmamıştı hala:

DEĞİŞMEK ZORUNDASIN... BÜTÜN ORGANLARIN YENİLENECEK...

Aklımdan bir sürü düşünce geçti. Korktum. Çok korktum. Dünya'ya böyle mi dönecektim. Beyin dalgalarım hemen karşılığımı buldu bilgisayarda:

KORKMAYINIZ... ESKİSİ GİBİ DÖNECEKSİNİZ... SİZİ BİR TÜNELDEN GEÇİRİP HÜCRE ÖLÇÜMLERİ YAPACAK, KANINIZA ALTIN HÜCRELER EKMEYİ DENEYECEĞİZ... ÖLÜMSÜZ OLABİLİRSİNİZ... (*Bilgisayar Amca*, s. 62)

BUGÜN DÜNYA'YA DÖNÜYORSUNUZ!.. BİZİM İÇİN YAPTIKLARINIZA TEŞEKKÜR EDERİZ. SİZİ DÜNYA'DAKİ SALGIN HASTALIKLARA, SAVAŞLARA KARŞI ALTIN HÜCRELERLE ÜSTÜN KILDIĞIMIZ İÇİN MUTLUYUZ. BUNUN BELGESİ OLARAK BİR DİSK HAZIRLANDI. BİR GÜN DÜNYA'DA ARADIĞIMIZDA BU DİSKLERDEN BULACAĞIZ SİZİ... (Bilgisayar Amca, s. 89)

Sisin Sakladıkları romanında ise karga genleri aşılana yarı insan yarı karga bir türden bahsedilmektedir.

İlay anlattı:

- Bu belge TAX Tıbbi Araştırmalar Laboratuvarı adında bir kuruma aitmiş. Daha önceki deneylerinin başarısızlıkla sonuçlandığını, kargalardan alınan somatik bir hücrenin çekirdeğini işlem görmüş insan hücresiyle birleştirdiklerini, ama dünyaya gelen bu insanın amaçladıklarının tam tersi bir biçimde erken yaşlandığını ve beş yaşına geldiğinde yirmi beş yaşında gibi görüldüğünü yazıyor. Fakat deneylere devam edeceklerini, ömür uzatma çalışmalarının büyük paralar kazandırabileceğini, deneyler sonucunda erken yaşlanan bu deneklerin de gizlilikle ortadan kaldırılması gerektiğini yazıyor.

Kutsiye Hanım küçük bir çığlık attı.

— Korkunç bir şey! İnsan öldürüyor bunlar!

Mavi Karga da gıktadı.

— İnsan mı? Onlara insan denebilir mi acaba? Yarı karga, yarı insan olmalı, böyle bir canlıyı asla görmek istemem. (*Sisin Sakladıkları*, s. 112–113)

Osman bir taşın üzerine oturdu. Yaşadığı şeyler dizlerinin gücünü alıp götürmüştü sanki.

— Bugün iki kişiyle karşılaştım otlakta. Zebella gibi iki adam; yarı çıplak dolaşıyorlardı. Selam verdim, ama çekinerek... Karşılık vermediler. Elleriyle, kollarıyla tuhaf tuhaf hareketler yapıyorlardı. İçimden dil bilmiyorlar herhal, dedim. Maden tarafından geliyorlardı. Bana doğru azıcık daha yaklaşınca yaralarını gördüm. Kolları, yüzleri irinli yaralar içinde...

Kutsiye Hanım da oturdu Çoban Osman'ın karşısındaki taş. Merakla dinliyordu. Osman anlatmayı sürdürdü:

— Bir tuhaflık vardı hallerinde. İkiz gibiydiler, ikisi de sarı saçlı, mavi gözlüydü. Yirmi beş otuz yaşlarında görünüyorlardı, ama ne bileyim, beş yaşında gibiydiler. Yürüyüşleri, çıkardıkları sesler, ellerini kollarını sallayışları... Karınlarına şap şap vurup ağızlarını kocaman açtılar. Korktum, deli bunlar diye düşündüm; ama sonra şimşek çaktı bende, yiyecek istiyorlarmış meğer.

— Eee?

— Yanımda haşlanmış patatesle, yumurta vardı, verdim. Kıtılıktan çıkmış gibi yediler, sonra kocaman adamlar bir çocuk gibi seke seke uzaklaştılar yanımdan. Madene doğru gidiyorlardı. Gidemedim arkalarından, korktum.

Kutsiye Hanım, bu iki adamın, üzerinde deneyler yapılan insanlardan olduğunu düşündü. Erkenden yaşlanıp erkenden ölecek olan iki denek. (Sisin Sakladıkları, s. 145-146)

Fuat, ben içeriye sorup geleyim, diyen polisi izlemek istemişti. Koridorda kimse yoktu, odalardan birine girmiş olmalı, diye düşündü Fuat. Kapılardan birini açtı. Gördüğü manzara neredeyse şoka sokacaktı çocuğu; çünkü birbirinin aynı, yüze yakın insan bir köşede birbirine sokulmuş, korkarak bekliyordu. Hepsi de Kutsiye Hanım'ın evine gelen çocuk adam gibiydi.

İlay,

— Bunlar kopya edilen insanlar olmalı, dedi.

Kamera görüntü almaya başladı. Genç kız da anlatıyordu elindeki mikrofona:

— Değerli izleyenler, gördüğünüz insanlar anne şefkati görmeden, aile sıcaklığı tatmadan, beyaz fayanslarla döşeli laboratuarlarda büyümüş olmalılar. Hepsi birbirinin aynı olan bu insanların yüzündeki korku ve şaşkınlığı görüyorsunuz. Genetik çalışmaların insan yaşamı için ne kadar tehlikeli olabileceği gün gibi ortada. (Sisin Sakladıkları, s. 181)

Kapiland'ın Kobayları'nda ise Amerika'nın verdiği şurubun yan etkisi olarak hızla yaşlanan ve ölen insanlardan konu edilmiştir.

— Hımm, diye düşündü Bülent Bey, evet evet, bugün laboratuardan kan, idrar ve hormon incelemeleri gelecek. Çok ilginç bir vaka, galiba iki litre şurup içmiş.

— Ama herhangi bir şurup değil, anti-row içmiş.

— İyi ki onu içmiş, içeriği hakkında fazla bilgim yok, ama doz aşımında büyük bir zarar vereceğini sanmıyorum.

— Sen öyle san, dedi Sevda Hanım. Çocukta bir tuhaflık yok muydu?

— Vardı aslında, ama ben genel bedensel özellik diye düşündüm.

— Neydi sana garip gelen?

— Yaşımı on yedi olarak yazdırmışlar, ama sanki çok daha büyük gibi.

Sevda Hanım, ayağa kalktı. Bülent Bey'in masasına doğru iyice yaklaştı ve sanki odada dinleme cihazı varmış gibi sesini alçaltarak konuştu:

— Gittikçe yaşlanacak o çocuk, dedi, hızla yaşlanacak ve önüne geçemezseniz ölecek.

Bülent Bey, tuhaf bulmuştu bunu, biraz da saçma.

— Nereden biliyorsun, hem neden o kadar ilgilendiriyor bu genç seni?

— Kapiland'ın tuzağını bozmak üzereyiz ve sende bize yardım etmelisin Bülent. Ama en önemli şey, şu anda Burhan'ın yaşlanmasının durdurulması.

Sonra olup biteni, aldığı tehdit telefonlarını, gençlerin hızla şişmanladıklarını, marketlerdeki Kapiland üretimi tüm gıdaların hızla tüketildiğini, her şeyi her şeyi anlattı.

Bülent:

— Eğer kan, idrar ve hormon tahlilleri, dedikleri doğrularsa yanınızdayım. Bu tür durumlarda devletin istihbarat birimleriyle de bağlantı kurarız; ama önce savunduğun tezin somut dayanakları olmalı, varsayımlarla ya da yalnızca gözlemlerle bir yere gidemeyiz. Eğer hastaneye yatırılan bu çocuğun kanında durumu kanıtlar bir şeyler bulursam, bana bu şurubu kullanmakta olan başka çocuklar da getirirsin, en az on kişi... Onların da kanında şişmanlık eğilimi yaratacak, yaşlanmaya neden olacak maddeler bulursak ve hızlı yaşlanmaya neden olacak maddeler bulursak ve hızlı yaşlanmaya yönelik belirtiler tespit edersek belgelerle bunu istihbarat dairesine de bildiririz ve gereken yapılır. (Kapiland'ın Kobayları, s. 159–160)

GDO Ülkesi romanı, hem konu hem de örnekler açısından, genlerle oynama konusu üzerinde en çok duran romandır. Çöl sıcaklarından etkilenmeyen, asla üşümeyen, yaralandığında bundan etkilenmeyen askerler en önemli karakterlerdendir.

Bu askerimizin derisi üç kattır ve sert bir deridir. Üç kat derinin arasında üç kat yağ vardır. Isı düşmesi onu fazla etkilemez. (*GDO Ülkesi*, s. 66)

Susuzluğa olduğu kadar sıcağa da dayanıklıdır. Derisindeki nem sayesinde, çöl sıcaklarının etkisini en az oranda hisseder... Kendisine verilen emirleri harfiyen yerine getirir. Yapısındaki hücre yenileme gücüyle hafif olmak kaydıyla kurşun yarası dâhil birçok yaralanmadan fazla etkilenmeden yaşamını sürdürebilir. (*GDO Ülkesi*, s. 66)

Bu, basbayağı kanatlı ve yüzü öne doğru incelik keskinleşmiş, yarı kuş, yarı insan bir yaratıktı. Gözleri insanınkinden çok yırtıcı bir kuşunkini andırıyordu. Yuvalarında ala çakır bir boncuk gibiydiler. Yaratığın kanatları ise dizlerine kadar iniyordu... Bunda, özellikle bazı hızlı uçan kuşlar ile yırtıcı kuşların genleri insan genlerine bindirildi. En çok da kartal ve atmaca geni kullanıldı. Onlara “kartal asker” de diyebiliriz. (*GDO Ülkesi*, s. 69)

Robotlar Ülkesi romanında ise insan, genleriyle oynayarak, sadece çalışmak için elverişli bir hale getirilmiştir.

— Haklısın. Şu işe bak. Doğu Asya'daki bilim insanları mucize bir yaratık yapmayı başarmışlar.

— Nasıl yani?

— Uçan, yürüyen, yüzen bir yaratık. İnsan, kuş, balık vb... Bir genler bileşkesi... Üstelik organlarını bile yenileyebiliyormuş. Kopan kuyruğunu yenileyen kertenkele gibi.

— Vay canına! Bir bu eksikti. Peki, nerede, hangi ülkedeymiş?

— Ayrıntı yok. Sızan haber bu kadar. Çok gizli tutuluyor tabii.

— İnsanlığın ve dünyanın sonu olur bu.

— Evet, benim de bütün korkum bu.

Nik çalan iç hattın düğmesine bastı. Projka arıyordu.

- Bizimki arıyor, diye fısıldadı Çesa'ya. (Robotlar Ülkesi, s. 66)

Profesör Çinta ve GAM Başkanı, önlerine gelen bilgi ve belgeleri inceledikçe şaşkınlıktan şaşkınlığa savruluyorlardı.

- Evet, dedi Profesör Çinta, gerçek bir GDO ile karşı karşıyayız! Alçaklar, insan genleriyle de oynamışlar ve yine yapay adamlar yaratmışlar!

Öncelikle anatomik inceleme raporları bunu doğruluyordu. İncelenen Murangalı'nın vücut yapısı normal insanınkinden farklıydı. Gerçekten de, vücudunda kaşlardan ve saçlardan başka kıl yoktu. Midesi küçüktü. Bağırsakları inceydi. Derisi, dışarıya çok fazla su vermeye elverişli değildi. Çok terlemiyor ve vücudu kolay kolay su kaybetmiyordu. En önemlisi, bu yaratığın erkek mi dişi mi olduğu belli değildi. Vücudundan kimi zararlı maddeleri atmasına yarayan bir organı vardı ama cinsel bakımdan kadına da, erkeğe de benzemiyordu. Cinsiyetsiz demek daha doğruduydu. Üreme organları yok edilmişti.

Yapılan tahlillerden, Murangalı'nın vücudunda asit, tuz, üre ve ürik asitin normal insanlara göre çok daha az olduğu görülüyordu. Çok az yemek yiyen, sindirim organları küçük ama çok güçlü olan Murangalı'nın tuvalete üç günde bir çıktığı anlaşılmıştı. Çünkü yiyecekleri de, beslenme özelliği hesaplanmış özel gıdalardan oluşuyordu. Sindirim sistemlerinin boşalması bile zaman almayacak hale sokulmuştu. Bu durumda, terlemekte olduğu kadar tuvalet gereksinmesi açısından da avantajlı konuma getirilmişti.

Artık parçaları birleştirmek kolaydı: Bu insanlar, genleriyle oynayarak, sadece çalışmak için elverişli bir hale getirilmişlerdi. Besleniyorlar, çalışıyorlar ama başka bir şey istemiyorlardı. Çiçek çiçek gezen işçi arılar ya da yuvaya buğday ve bitki tohumu taşıyan karıncalar gibiydiler. Başkaca hiçbir amaçları yoktu. "Kutsal Ana"nın isteği doğrultusunda çalışıp duruyorlardı. Yemek yemeleri bile birkaç dakika sürüyordu. Başkaca bir yaşamları yoktu. Uykuya fazla gereksinim

duymuyorlardı. Birkaç saat uyumaları yetiyordu. On iki saat çalışmaya itirazları olamazdı. Daha fazla bile çalışabilirlerdi. Çünkü onlar çalışmak için yaratılmışlardı.

Yalnızca çalışan, başka hiçbir galesi olmayan ve çalışma düzeninden hiç yakınmadan, bir robot gibi ayarlandığı zamanda işinin başında olan ve işini yapan bu “insan”lar nasıl bu hale getirilmişlerdi? Bunu yapmaya kimin, ne hakkı vardı?

- Ekonomik yaratıklar, diye söylendi Çinta. Durmaksızın çalışıyorlar. Bunlardan ala köle mi olur!

GAM Başkanı:

- Sıran da Karu'nun yolunda, dedi. Hem de daha kötü bir biçimde... İnsanları GDO haline getirip robotlaştırmış, köleleştirerek bilimi kötüye kullanmış... (Robotlar Ülkesi, s. 175-176)

4.2.3.10. Genleriyle Oynanmış Hayvanlar

Hayvanlar, her zaman tıpta kobay olarak kullanılmıştır. Genleriyle oynanan hayvanlar başlığında, bu müdahalelerin sonucunda olabilecek olumsuz örnekler konu edilmektedir. Örneğin ağır işlerde ve maden işlerinde kullanılmak üzere, yarı insan, yarı maymun bir tür geliştirilmiştir. Maymunun genleriyle oynanarak elde edilen bu tür, zamanla kontrolden çıkıp insanlara saldırmaya başlamıştır.

İnsamunlar, gerçekten de insansı maymunlardı. Normal bir insan boyunun ve yapısının iki misli kadardılar. Çok uzun çalışmalar sonucunda genetikçilerin yaptıkları bir sentezin ürünleriydiler. Günışığı'nın anlattıklarına göre, atalarının bu dünyayı yurt kabul etmesiyle birlikte, buraya yerleşmek için kendilerinden daha güçlü, daha kuvvetli ve yorulmak bilmeyen canlılara gereksinim duymuşlar. Özellikle ağır işlerde ve maden ocaklarında çalıştırılmak üzere tasarlamışlar. Geldikleri dünyadan getirdikleri bilgiler ve hayvanlar üzerinde yaptıkları uzun çalışmalardan sonra insan ve maymun sentezini uygun görmüşler. Genetik uzmanlarının dışarıdan müdahaleleriyle de sonuçta istediklerini elde etmişler. İlk sentez bir dişiymiş. Laboratuvarın en korunaklı bölümünde bakıma ve gözleme alınmış. Deneyler sonucunda, büyüdükçe emir aldığı, az konuştuğu, enerjik olduğu saptanmış. Ne tam insanmış ne de tam maymun. Bu yüzden ona İnsamun adı verilmiş. Çalışmalara devam edilmiş. Nice denemden sonra erkeği de yaratılmış. Konuyla ilgili ne kadar doktor, bilim adamı ve genetik uzmanı varsa Ortak Yaşam Merkezi tarafından bu iş için görevlendirilmiş. Yıllar yılları kovalamış ve İnsamunlar'dan birkaç çift yaratılmış. İlk yaratılan çiftin doğurduğu yavrular ki üçüzmüş bunlar, kendilerine benziyormuş. Uzmanlar hem şaşırılmışlar, hem de bununla ilgili çalışmalara ayırdıkları kaynakları azaltacakları için sevinmişler. Ve onları her ülkenin ilgili

uzmanlarına bölgeleri için çoğaltsınlar diye teslim etmişler. Bu İnsanunlar'ın bedenlerine, deri altından, mercimek büyüklüğünde kimlik çipleri enjekte etmişler. Hem çoğaltmışlar hem de çalıştırılacakları alanlar ve yapacakları işler konusunda eğitimden geçirmişler. Aradan yıllar geçtikçe sayıları ve hizmetleri artmış. Bunlar için her ülkede uygun barınma ve yaşama alanları belirlenmiş, uygun barınaklar yapılmış. Derken Ortak Yaşam Merkezi ile çelişkilerde artmış. Böylece İnsanunlar, Ortak Yaşam Merkezi'ne ters düşenlerin ellerinde korkunç silahlara dönüşmüşler. Kentlere, kentlerde yaşayan insanlara saldırmaya başlamışlar. (Düş Ülkesi, s. 114)

Dünya Çocukların Olsa romanında da gorillere insan beyni nakledilerek kuvvetli işçiler üretilmiştir.

“Olağanüstü bir yaratıkla karşı karşıyayız. Bu gorile insan beyni konmuş. Böylece konuşmayı öğrenmiş. Gülebilmesini sağlayan da bu uygulamadır. Yazık ki çok yaşamamış.”

“Neee? Demek beyin aktarma işlemini de mi gerçekleştirmiş Çiruponlar? Şaşım doğrusu!...”

“Ben de çok şaşırdım.” (Dünya Çocukların Olsa, s. 68)

“Biliyorsun, insan soyu küçülüp cılızlaşmakta. Bu nedenle, bedensel güce dayalı birçok işi giderek yürütemez duruma geliyorlar. Bu sorun hareket noktaları olmuş Çiruponların. Gorillerin insan gücüne dayalı ağır işlerin görülmesinde, mekanik yapıllı robotlardan daha yararlı olacağına inanmışlar. Ölmek üzere olan genç insanların beyinlerini genç gorillere aktararak, amaçlarına ulaşmaya çalışmışlar. Bu ameliyat başarıyla sonuçlanınca, gorile, tıpkı insan yavrusuna dil öğretir gibi konuşmayı öğretmişler. Üç yıl sürekli olarak eğitimden geçirmişler. Belli konularda el becerileri kazandırmışlar. İnsan beyni, gorilin yapısına, zeka düzeyi oldukça düşük bir insanın düşünce ve davranış düzeyinin biraz altında bir uyum göstermiş. Gorili oluşturan genler, beynin işleyişini zaman zaman, olumsuz yönde etkilemiş. Yani insan beyni taşıyan goril bazı durumlarda hayvanca davranmaktan vazgeçmemiş. Ama sonuç yine de olumlu görülmüş.” (Dünya Çocukların Olsa, s. 69)

“Korkunç dediğiniz o şey nasıldı? Neye benziyordu?”

“Kocaman kocaman gözleri, kulakları, ağzı, dişleri, elleri, tırnakları var. Bedeni balina derisi gibi bir deriyle örtülü, ama elleri, kıllarla kaplı.”

“Nerede o yaratık?”

“Burnu dönünce, ötelerde bir yerde kumların üstünde yatıyor.”

(Dünya Çocukların Olsa, s. 83)

Bu tür gorillerin boylarının iki buçuk metreyi aştığını, ağırlıklarının iki yüz elli kiloyu bulduğunu, ön ayaklarını el gibi kullanma

yeteneklerinin çok gelişmiş bulunduğunu, beş yetişkin insanın zorlanarak kaldırabilecekleri bir yükü, bir gorilin tek başına ve hiç zorlanmadan yüklenebileceğini, bir de yabanılık ve saldırganlık özelliklerinden bütünüyle arındıramadıklarını saptadılar. Daha sonra insan beyni uygulanan gorillerin daha başka özelliklerini gösteren dosyalar da geçti ellerine. Yeni raporlardan anlaşıldığına göre, goriller kendilerine öğretilenleri kolay kavıyorlardı. Ama çevreden edindikleri algıları birleştirerek yeni yorumlar yapamıyorlardı. Başka bir deyişle, insan beynini oluşturan merkezlerden biri durumdaki “düşünme merkezi”, “düşünme” işlemini yapmıyordu. Çiruponlar bu sonucu bilerek elde etmişlerdi. Yani insan beyni uygulanan gorillerin, düşünmesini engellemişlerdi. Sadece bazı şeyleri kolayca ve çok iyi öğrenip, kendilerine verilen görevleri eksiksiz ve yanlışsız yapmalarını amaçlamışlardı. Bunun dışında başka konulara burunlarını sokmalarını istemiyorlardı. (Dünya Çocukların Olsa, s. 87)

Hayal Köyü 'nde ise “Çatlak Profesör” lakaplı bir profesör kargaların genleriyle oynayarak onları canavarlaştırmıştır.

Gölge Adam, DNA değişimi konusunda uzman bir profesördü. Çatlak Profesör lakabı da oradan geliyordu. Daha önce de bu tür çalışmalar yaptığı için hayal dünyasından kovulmuştu. Bu olaylar, onun şimdi daha güçlü bir şekilde yeniden döndüğünü gösteriyordu. Kartalların DNA'larıyla oynayarak onları canavarlaştırmış olmalıydı. (Hayal Köyü, s. 96)

“Genleriyle Oynanan İnsanlar” başlığında değindiğimiz yarı insan yarı karga türüne, kargaların uğradığı genetik değişim açısından bakılarak bu bölümde de yer verilmiştir.

İlay'ın aklına balkonlarında Sarman'ın yakaladığı karga geldi. Onun da bacağında 3075 rakamı vardı. Heyecanla atıldı:

- Bu doğru, onlardan biriyle evimizin balkonunda karşılaştım.
- 3075 miydi numarası?
- Nereden biliyorsun?

Karga güldü.

- Senin hakkında bilgi toplaması için onu biz yollamıştık.

Demek bir casus kargaydı karşılaştığı. Kentte gördüğü diğer kargalardan da yola çıkarak ulaştığı sonucu söyledi İlay.

— Biçimleri bozulmuş kargalar da gördüm. Birinin tek gözü vardı, kimisinin gagası oldukça kısaydı, bacakları normalden kalın olan kargalar da vardı. Şimdi anlıyorum... Burada bir laboratuvar kurmuş olmalılar. Kargalar üzerinde deneyler yapıldıkça genetik yapıları değişime uğruyor.

Mavi Karga haklı çıkmanın kurumu içinde konuştu:

— Bizi bozuyorlar, anladın mı? Kibarca ‘değişime uğruyorlar’ demene hiç gerek yok. Az önce gülüyordun, karga türünü tavuklaştıracağız dediğimde. Dünyanın dengesini bozacak bunlar. Bizi insanların can düşmanı haline getirecekler bu gidişle. Onlar yumurtalarımızı toplamaya devam ettikçe, yavru kargaları toplayıp oraya götürdüğü sürece insanlara düşmanlık besleyen kargaların sayısı hızla artacak.

Teyzesi de söze girişti:

— Şimdi planımız şu İlay. Biz bunların altın aramadıklarını, kargalar üzerinde gizli deneyler yaptıklarını kanıtlamak zorundayız. Bunun içi de belgeye ihtiyacımız var. (Sisin Sakladıkları, s. 101)

— Ya kargalar? Onlar da uçamıyor galiba. Az önce odada yüzlercesini gördük. Kanatları felç olmuş gibiydi.

Kadir Bey bu konuda endişeli görünmüyordu:

— Onlar insanlardan şanslı İlay ya da daha sağlam diyelim. Uzun zamandır odada tutuldukları için kanatlarında geçici bir felç oluşuyor, ama özgür bırakıldıktan en geç iki saat sonra hepsi de uçacaktır. Ne yazık ki bunlardan önce yüzlerce karga kobay olarak kullanıldı ve onlar, odada gördükleriniz kadar şanslı değillerdi. (Sisin Sakladıkları, s. 185)

GDO Ülkesi romanında insanlığı yok etmek için yaratılmış “uyku sineği” ve “kan emen fare” önemli karakterler olarak kullanılmıştır.

Bu uyku sineğinin ömrü, yalnızca on iki saattir. Yaşadığı süre içinde tek hedefi, canlıları ısırmasıdır. Onun ısıracağı yaratık, kanına karışan salgı nedeniyle hemen derin bir uykuya varır. Bu uyku yaklaşık 12 saat sürer... O süre içinde sinek kendisi ölür ve yok olur. Yeniden üremesi, genetik kodlamayla olanaksız hale getirilmiştir. (*GDO Ülkesi*, s. 65)

Şu fare kılıklı canavarın kan emiciliği de var. Bunda gelincik, sansar başta olmak üzere bazı başka hayvan genlerinden yararlanmış. Bunlar daha çok zarar vermek istedikleri canlıların atardamarlarına diş geçirip kan emerek onları öldürüyor. (*GDO Ülkesi*, s. 68)

4.2.3.11. Genleriyle Oynanmış Bitkiler

Bitkibiliminde de genlerle oynama çağımızın kâbusu durumuna dönüşmüştür. Erik kadar mandalinalar, mandalina kadar karpuzlar ya da karpuz büyüklüğündeki domatesler artık bizi şaşırtmıyor. Ancak fantastik ve bilim-kurgu romanlarında karşımıza çıkan bitkiler düş gücümüzü zorlamaktadır. Örneğin Parpat Dağının Esrarı romanında yarı insan yarı bitki olan bir türden bahsedilmektedir.

Yaşlı kadının yetiştirdiği minik fide, genç Bilginin Başkanı bulmasını sağlayan deney bitkisinin eşiği. (Parpat Dağının Esrarı, s. 37)

Bu çalışmalar sonunda özel bileşimli tohumlardan, olağanüstü nitelikte bir bitki yetiştirmeyi başardılar. Bu yeni bitkinin adına “Bitki Kalan” dediler. Çünkü yoğun enerjiyle yüklenmiş olan bu akıllı bitkiye yanı insan gözüyle bakıyorlardı. (Parpat Dağının Esrarı, s. 60)

Kapiland’ın Kobayları romanında ise gençler bu konuda bilinçlendirilmeye çalışılmaktadır.

Ekrem Bey tahtaya asılı insan suratlı köpek resmine; her dişi başka renk, püskülü daha da başka bir renk mısır resmine; balık gibi yüzgeçleri olan domates resmine gülümseyerek baktı. Yazı tahtasının en üstüne de kırmızı tebeşirle ve kocaman harflerle şöyle yazmıştı Mehtap:

“FRANKEŞTAYN GIDALAR”

Konuyu ben anlatacak olsaydım, böylesine renkli olmazdı diye geçirdi içinden Ekrem Bey. Aslında bir bilginin nasıl aktarılması gerektiğini öyle güzel gösteriyorlar ki, diye düşündü. Ama kendisi bütün bunlarla uğraşma coşkusunu yitireli uzun zaman olmuştu.

Mehtap sunuma başlamak için sabırsızlanıyordu. Ekrem Bey, acele etmeden sınıf defterini imzaladı. Konuyu öğrenciler anlatacağı zaman o sınıfın en arka sırasına geçip oturur, oradan izlerdi. Yine öyle yaptı. Marjinal’in arkasındaki boş sıraya oturdu.

Mehtap, konusunu ilginç örneklerle sundu. Bitkiler üzerinde iyileştirme, dayanıklı hale getirme ve bol ürün alma amacıyla biyoteknoloji konusunda yapılan çalışmaları tek tek sıraladı. Sınıfta en çok ilgi çeken konu da “intihar eden tohumlar” bölümüydü. Mehtap sunumuna bunu da eklemişti.

“Kapiland’da bazı tohum şirketleri, çiftçileri kendilerine bağımlı hale getirmek için bitki üzerinde genetik çalışmalar yaparak bir dahaki yıla ürün vermeyecek tohumlar yaratıyorlar. Yani bizim ülkemizde olduğu gibi çiftçi ürünün bir bölümünü tohumluk olarak ayıramıyor. Yalnızca bir yıl ekebiliyor satın aldığı tohumu. Bir dahaki yıla yine parayla tohum almak zorunda, çünkü tohum şirketleri daha çok para kazanabilmek için tohumu intihara programlıyor.” (Kapiland’ın Kobayları, s. 78–79)

Uzaylılar Gelince romanında genetik müdahaleyle bir gecede kısalan ve uzayan ağaçlar konu edilmiştir.

Ormanın bütün ağaçları sabaha kadar geçirdikleri bir değişimle birer ot ya da çim boyuna inivermişlerdi. Ancak bütün araç gereçleriyle

birlikte ormana gizlenmiş askerler ortada kalakalmışlardı. (Uzaylılar Gelince s. 82)

GDO Ülkesi romanında iki yüz kiloluk karpuzlar, uçan bitkiler, kentleri saran sarmaşıklar karşımıza çıkmaktadır.

Yemyeşil domateslerin şu küçükken ki hali bile kocaman bir karpuzu andırıyordu... Yüz elli – iki yüz kiloluk karpuzlar beslenmeden çok susuzluk için de birer çare olmuşlardı. Yer bitkisine dönüştürülmüş hindistan cevizlerinin her biri, içinde en az yüz kilo sıvı barındırıyordu. Yine yer bitkisine dönüştürülmüş cevizlerin adam boyuna ulaşan taneleri görülmeye değerdi. (GDO Ülkesi, s. 10)

Bu, balık ve bitki genlerinin buluşturulmasından oluşan keseli yani balonlu, uçan, havada kalan bir bitki. Kuşların kimi zaman neden olduğu gibi düşman uçaklarının motorlarına girip onların düşmelerini sağlayacaktır. (GDO Ülkesi, s. 85)

Sarmaşıklar, genetik kodlama ve BGD'lerin sağladığı büyüme gücü nedeniyle gözle görülen, izlenen bir ilerleme gösteriyorlardı. Caddeleri, sokakları, yolları, bahçeleri hızla örtüp kaplıyorlardı. (GDO Ülkesi, s. 119)

Robotlar Ülkesi, patlıcan ve domatesleri ağaçta yetiştirmektedir.

Bunlar ağaçlanmış patlıcan bitkileriydi. Birkaç ağacı gözden geçirdi. Hemen bütün ağaçlar aynı boyda, aynı yapıda ve aynı verimlilikteydi. “Meyve”lerine dikkatle bakınca bunların patlıcan olduğunu gördü. Şaşırıp kaldı. “ağaçta patlıca ha?” diye mırıldandı. Daldaki patlıcanlar siyah ve parlak, kimileri mor ve çizgili, kimileriyse yine siyah ama yuvarlaktı. Her ağacın cinsinin aynı olduğu anlaşılıyordu.

Çalışanlarla arasında epeyce bir mesafe vardı. Onları da merak ediyordu ama akli sağ tarafta gördüğü kırmızı meyvelerdeydi. Oraya yöneldi. Burada da bodur ağaçlar vardı ve üzerleri önce meyve sandığı kıpkırmızı domateslerle doluydu. Dayanamayıp bir tanesini kopardı. Isırdı. Domates çok sağlıklı görünüyordu ve hoş bir tadı vardı. Üzerinde ya da içinde hiçbir hastalık belirtisi görünmüyordu. Domates ağaçları patlıcan ağaçlarına göre biraz daha küçüktü. Gövdeleri on on beş santimetre çapındaki bu ağaçların yüksekliği en çok iki metreydi. (Robotlar Ülkesi, s. 140)

4.2.3.12. Bilgisayarlar

Bilgisayar günümüzün en çok kullanılan aletlerinden biridir. Yeni nesil çocuklar neredeyse doğdukları gün bilgisayarla tanışmaktadır. Ancak romanlarda günümüzde

kullanılanlardan daha gelişmiş, çocukların hayal güçlerini zorlayan bilgisayarlar yer almaktadır. Örneğin *Uzaylı Kız Tira* romanındaki bilgisayarlar, geleceğin çok daha üstün özellikli bilgisayarları olarak dikkat çekmektedir.

“Şey... Aslında hazırlandı bile, bilgi ölçere senin ölçülerini verdim, bilgimonteciler de diktiler.”...

“Yanılmışsın Tira. Hey, bir dakika, kim bu bilgi ölçerlerle bilgimonteciler? “Sizin dünyanızdaki bilgisayarların torunları, çok akıllı ve çok çabuk iş görürler.” (*Uzaylı Kız Tira*, s. 37)

Düş Ülkesi romanında ise küçük ama muhteşem özellikleri olan bir bilgisayar vardır.

“Teknik özellikleri nelerdi bu denizaltıların?” diye sordu Seçkin bu kez.

“O konuda, kendi kendini tanıtır sana.” dedi Günışığı, “Şu küçük bilgisayar hem bunun için hem de kendisini kullanmamız için. Hazır mısın?”

Seçkin, hayretle baktı. Günışığı, küçük bilgisayarı açtı. Mini ekranda solungaçlı denizaltının çizimleri, resimleri gösterilirken tanıtılıyordu:

“Ben bir bilim adamının eseri değilim. Ortak düşüncelerin ve ortak çalışmaların sonucuyum. Eski denizaltılardan bana gelinceye kadar bilim adamları yüzlerce çeşidimi yapmışlar. Hepsinde de oksijen sorun olmuş. Nasıl olmasın, yaşam onsuz olanaksız halen. Bu yüzden sudaki oksijeni denizaltıların yararına çevirmek düşünülmüş. Bu alanda balıkların solungaçları iyi bir araştırma konusu olmuş. Yıllar yılları kovalamış. Bir saniye bile boşa geçirilmemiş. Benim üzerimde düşünenler, çalışanlar bütün güçlerini birleştirmişler ve beni icat etmişler. Artık inilecek derinliğe göre ağırlığa ve oksijen tüplerine gereksinimi yok denizin altını merak edenlerin. Bunlarsız iki yüz metreye inebiliyorum. Günlerce su üstüne çıkmadan kalabiliyorum. Sudaki oksijeni dönüştürüp solungaçlarımla içimde taşıdığım insanlara sunduğum gibi, onların karbondioksitlerini de benzer bir yöntemle dışarı atıyorum. Ayrıca su üstüne çıkmak istemedikleri zaman özel boşaltım borularımı devreye sokuyorum ve içimdeki insanları rahatlatıyorum. Basınçtan etkilenmiyorum. Kapağımı oluşturan camın içinde, gözle görülemeyecek biçimde tasarlanmış ve düzenlenmiş ışık saçanlar vardır. İndiğim derinliğin karınlığına göre bunlar devreye girer ve çevresini aydınlatır. Çok iyiyim ve en son teknolojiyim.” (*Düş Ülkesi*, s. 71)

Midos Kartalının Gözleri romanında adı Kama olan, bütünüyle insan özellikleri taşıyan ancak kötü niyetli bir bilgisayar karakterinden bahsedilir.

KAMA adını verdiği bu eşsiz bilgisayarı bir an önce bitirip, insanlığın hizmetine sunmak için sabırsızlanıyordu. (Midos Kartalının Gözleri, s. 94)

Bu konuda kendilerine en büyük yardımı, Al'ın şeytan beyinli bilgisayarı KAMA yapacaktı. (Midos Kartalının Gözleri, s. 97)

KAMA gerçekten, akıllı sağduyulu ve kusursuz düşünce yeteneği olan eşsiz bir insan gibiydi. (Midos Kartalının Gözleri, s. 98)

Bilgisayar Amca romanında, konuşanın komutlarını algılayıp ekranında yanıt verebilen üstün bir bilgisayar bulunmaktadır.

Işıklar oynaşmaya başladılar çevremde. Ne karanlık, ne aydınlıkta burası. Saydam bir yüzeyde uçuyordum. Her şey olağanüstüydü. Önüme uçarak bir bilgisayar geldi. Değişikti. Daha önce kullandıklarımızdan farklıydı sanki. Bizim bilgisayarlara benzetmeye çalışmışlar ama ışıklı birkaç tane düğmesi vardı. Yeşil ışıklı düğmeden açılıyor, görmek istediğiniz cismin boyutlarını ve rengini öteki düğmelerle ayarlıyordunuz. Televizyon ekranı gibi düz görünüyordu ama elinizi uzatsanız değecekmiş gibi bir duyguya kapılıyorsunuz.

İki mavi ışık, bilgisayarın önünde dikildiler bir süre. Pembe, beyaz arası yatay bir çizgiye oturtular bilgisayarı. Parmağımla çizgiye dokundum. Sertti. Tıkırtılar kendiliğinden başladı; ışıklı düğmelerde renkler yanıp sönüyordu o sıra.

İstediklerimi bilgisayara yazabileceğimi anımsadım.

Artık bu yolculuğun yabancısı sayılmıyordum.

GÖKTUĞ'U GÖRMEK İSTİYORUM...

Bunu yazar yazmaz arkadaşım göründü ekranda. Benden daha ilerideydi. Kocaman bir teleskopla gökyüzünü tarıyordu. (Bilgisayar Amca, s. 55-56)

Uzaydaki Arkadaşım romanında ise bilgisayar, duyguları olmayan ancak konuşabilen ve düşünebilen bir varlıktır.

“Duygusuz bilgisayar, babaannemi ne kadar özlediğimi anlamıyor,” dedi.

Bilgisayar her zamanki tek düze sesiyle cevap verdi:

“Benim yapımda duygu yoktur. Ne kendi duygum vardır, ne de başkalarının duygularını anlayabilirim.” (Uzaydaki Arkadaşım, s. 29)

Sevgili bilgisayar, sen de arkadaşın bilgisayarla iletişim kurmaya çalış. Babaannem beni beklesin orada.”

“Evet. Anlaşıldı. Önemi var mı bilmiyorum ama bilgisayarın arkadaşları olmaz.”

Özlem muzipçe güldü:

“Çok yazık Sevgili Bilgisayar Görkem, senin için çok üzülüyorum. Çünkü yaşamda arkadaşlıktan daha güzel bir şey yok.” (Uzaydaki Arkadaşım, s. 40)

İncili Kavak romanında, bilgisayar insan kılığına girmiştir.

Mutlu:

— Sizin anlayacağınız dilden anlatayım: İnsan kılığında bir bilgisayarım.

Mıcık:

— Böyle şeyler, yalnız filmlerde olur sanıyordum. Şimdiye dek, insan kılığında bir bilgisayar görmemiştim. Benimle dalga geçmiyorsunuz değil mi?

Mutlu:

— Yemin ederim doğru söylüyorum. Ben, Dünya’da yaşamıyorum. Gezegeninizde, yalnızca bir konuğum.

Mıcık:

— Nereden geldin öyleyse?

Mutlu:

— Güneş sistemindeki en uzak gezegen olan Plüton’dan geliyorum. (İncili Kavak, s. 65)

4.2.3.13. Tarihi Kişilikler

Tarihî kişilikler, karakter olarak sadece *Naz ve Büyülü Bahçe* romanında karşımıza çıkmaktadır. *Mustafa Kemal’in Kayıp Seslerinin İzinde* romanında ise Atatürk ve onun yaşadığı dönem konu edinilmiş sadece bir hatıra olarak verilmiştir.

“... Naz ile Ali, günün birinde, Padişah IV. Murat tarafından cezalandırılıp bir büyücünün sihriyle kanaryaya dönüştürülen, ilk uçan insan Hezarfen Ahmet Çelebi ile tanışır. Hezarfen Ahmet Çelebi, sünnet düğününe gelen bir sihirbaz tarafından yeniden insana, 400 yıl önce yaşadığı hale dönüştürülmüştür.

Naz ile Ali’nin bir de, çok sevdikleri bir bilge vardır, bu yaşlı bilgenin gözleri kördür ve adı Kâhin’dir. Elindeki şişede, insanı gençleştiren su vardır. Kâhin bu sudan içince bambaşka birine dönüşür.

Naz, Ali, Hezarfen Ahmet Çelebi ve Kâhin yepyeni bir serüven yaşamak için İzmir’in yolunu tutarlar.

Ben ağaçkakan, size bu önbilgileri vererek, güneye doğru uçup gidiyorum.” (Naz ve Büyülü Bahçe, s. 7)

4.2.4. KONULAR

Yazın Terimleri Sözlüğü (Göğüş vd, 1998:75)'nde, “konu (alm. Gegenstand, Fr. Sujet, İng. Subject) 1. Konuşmada, yazıda, yazın yapıtlarında ele alınan durum, düşünce, olay, olgu, sorun, yaşamın içinde var olan ya da düşlenen her şey. 2. Üzerinde konuşulan, yazılan şey.” olarak tanımlanmaktadır.

Konu, bir yazıyı oluşturan unsurların başında gelir. Yetişkinler için yazılan bir romanda konuya bir sınırlama getirilemez. Yazar hayatla ilgili her konuyu dilediğince işleyebilir. Yaratma özgürlüğü vardır ve düş gücünün sınırsızlığını kullanır. Oysa çocuk edebiyatında konu, çocuğun gelişim evrelerine göre şekil alır. Daha önce de bahsedildiği gibi, çocuğun gelişim evreleri fantastik ve bilim-kurgu türündeki kitaplarda çok önemli bir kıstastır. Yazar, konuyu çocuğun ilgi ve gereksinimlerine göre ele almalıdır. Yazılan kitap, çocuğun yaşı ilerledikçe farklılaşan bireysel ilgi alanlarına uygun olmalıdır. Bunun yanında onun iç dünyasında sevgi, barış, yardımseverlik vb. anlayışların gelişmesine destek olmalıdır. Biz de incelediğimiz kitaplarda ilgiye göre ele alınan konuları ayrı; gereksinime göre ele alınan konuları ayrı değerlendirdik. Konular, yirmi altı ayrı başlıkta değerlendirilmiştir. İletiler ise alt başlıklara ayrılmamıştır.

Sadece bilim-kurgu türünde bir değerlendirme yapan Orhan Duru ise bilim-kurgu türünün en çok üzerinde durduğu konuları şöyle özetlemiştir:

1. Uzay gezileri, zaman içinde yer değiştirme, başka boyutlarda geziler.
2. Başka yıldızlardan gelen akıllı ya da akılsız yaratıklar, uzay canavarlarıyla karşılaşma.
3. Dünyanın gelecekteki tarihi ya da dünyanın sonu.
4. Olağanüstü buluşların yarattığı durumlar, robotlar, telepati ve duyuvar üstü algılama.
5. Ütopya¹⁹, distopyalar ve kurgusal dünyalar.

¹⁹ Eski Yunancadan gelen bir söz olan ütopya “hiçbir yerde bulunmayan” anlamına gelir. Felsefede bu terim, “gerçekleştirilmesi olanaksız tasarı ya da düşünceler”i belirtmek için kullanılır. 20.yüzyılın başına kadar ütopya dendiğinde kastedilen şey ideal toplum tasarımlarıydı. Ancak bugün olumlu ütopya ve olumsuz ütopya (distopya) diye ikiye ayrılıyor. Olumlu ütopya istenilen toplumu olumsuz olanlar istenmeyen kasteder. Olumlu ütopya, batı felsefesinde ta Sokrates'e kadar uzanan, insanın ve toplumun mükemmelleştirilmesine yönelik köklü bir umudun ürünleriydiler. İlk defa I.Dünya Savaşında bu umut sarsıldı ve “karşı ütopya”, “karanlık ütopya”, “yeryüzü

cehennemleri de denilen distopyalar oluşmaya başladı. Distopyalar, insanlık için pekte istenilir olmayan, kaçınılması ve önlenmesi gereken bir toplumsal geleceği belirler. Bizi geleceğimize sahip çıkmamız için uyarır. (Liseler İçin Felsefe Kitabı)

4.2.4.1. DÜNYANIN VE EVRENİN SONU (KIYAMET)

Dünyanın ve evrenin sonu başlığı, fantastik ve bilim-kurgu yazarlarının en çok ele aldıkları konulardan biridir. Hatta birçok romanın ana konusu olarak da karşımıza çıkmaktadır. Yazarlar, bazen sadece Dünyanın, bazen ise tüm evrenin sonunu konu edinmişlerdir. Dünyanın sonu için bazen birbirinin içine geçmiş bazen de tek başına sebepler konu olmuştur. Bunları şöyle sıralayabiliriz: “Deprem, Susuzluk (Su Kirliliği), Atmosfer Kirliliği, Savaşlar, Nükleer Silahlar, İnsanlığın Yok Oluşu, Bitki Örtüsünün Yok Oluşu, Açlık, Felaketler”. Aşağıdaki romanlarda Dünyanın sonuna sebep olan unsurlar alıntılarla verilmiştir.

Fafa ile Mimi: Bitki Örtüsünün Yok Oluşu

Mimi, “Sen, Dünya’daki hayatın aksamaması için uğraştığını söylüyorsun, ama orada hayat, hiç de yolunda gitmiyor! Doğal çevre hızla yok oluyor.”

“O sizin suçunuz. Ben, sizin suçlarınızı temizleyemem. Sadece, var olan çiçeklerin, böceklerin, insanların yaşaması, hayatın devam etmesi için gerekli olan gün ışığının tam zamanında ve doğru olarak Dünya’nıza ulaşmasını sağlarım. Bu iş için bütün Güneş sistemi, hiç durmadan çalışır. Ben de onları sürekli olarak denetlerim. Bütün evren, siz insanların emrinde olduğu halde, sizler hala bundan yararlanamıyorsanız, ben ne yapabilirim?” (Fafa ile Mimi- Güneşe Yolculuk, s. 47)

Parpat Dağının Esrarı: Oksijenin Yok Olması, Bitkilerin Yok Olması, Sel, Kasırga, Açlık

Canlıların yaşam kaynağı olan oksijenin tümünden yok olması bile söz konusuydu. O zaman insanlar üzerlerine ilaç püskürtülmüş böcekler gibi yok olup gideceklerdi. (Parpat Dağının Esrarı, s. 38)

O zaman insanlarla birlikte bitkiler de yok olacaktı. Dünya her şeyini yitirecek, kara bir taş küreye dönüşerek boşlukta dönüp duracaktı. (Parpat Dağının Esrarı, s. 39)

Ancak görülmemiş bir kasırgayla başlayan yağmur, tapınaklardaki tanrıların insanlara yardım edemeyeceğini göstermeye yetti. Bir anda ortalık allak bullak oldu. Sanki yer göğe karıştı. Bir solukluk süre içinde sel suları sokakları dolduran insanları yuttu.(Parpat Dağının Esrarı,s.49)

Çok geçmeden dünyayı görülmemiş bir “yaprak kasırgası” sardı. Yapraklar öylesine sert, öylesine öfkeyle savruluyordu ki, insanların yüzlerine şamar, bedenlerine yumruk gibi iniyordu. (Parpat Dağının Esrarı, s. 80)

Açlığın pençesinde kıvranan insanlar her işi bırakmış, tarım yapmaya başlamışlardı... Tohumlar cücüklenip de baş verdiğinde, dünya bayram yerine döndü. İletişim araçlarının baş konusu artık ne silah yarışı, ne de savaşı... (Parpat Dağının Esrarı, s. 88)

İnsanlar ürkü içindeydiler. Yeryüzünde artık tahıl, sebze, meyve vb. değişik bitki türleri yoktu. Her yer kirpi dikenini andıran kapkara otlarla kaplıydı. Ağaçlar da yangın artığı kara kütükleri andırıyorlardı. (Parpat Dağının Esrarı, s. 90)

İnsanoğlunun baş besini olan buğday, insanlara çok kırılmış. Buğday insanın nankörlüğünden yakınıyor. Eskiden insanlar yerde bir lokma ekmek görseler hemen öpüp başlarına koyarak onu ayakaltından kaldırırlardı. Sonradan ekmek çöplüklere, sokaklara atıldı. (Parpat Dağının Esrarı, s. 124)

Dünya Çocukların Olsa: Nükleer Bomba, Açlık,

“Sıcak yağmur şenliği” insanoğlunu tepeden tırnağa saran bu ilkel tutkunun doruğa eriştiği bir sırada düzenlenecekti. Kimyasal bir silah olan, “sıcak yağmur” yeryüzünden belli bir uzaklıkta göğü saran uzay balinalarıyla uzay fillerinde oluşturulacaktı. Gök gürültüsü yerine, üreteçlerdeki dev davullardan çıkan neşeli, coşkulu, oynak ezgiler dolacaktı insanların kulaklarına. Herkes davul sesleriyle şenlenen sokaklara dökülecek, birbirlerine “hangi bayramı kutladıklarımı” soracaklardı. Hatta kendilerini tutamayıp, davullardan yayılan kıvrak ezgilere uyararak oynamaya kalkışanlar bile olacaktı. İşte tam o sırada yapay bulutlardan kaynar sular boşanacaktı. İnsanlar neye uğradıklarını anlayamadan, bir anda ölüm yağmuruyla sırsıklam olacaklardı. (Dünya Çocukların Olsa, s. 9)

“Her gün biraz daha yaklaşmakta olan kıtlığın korkunç etkisi, ancak Çiruponya’ya egemen olunarak giderilebilir. Yoksa halkımız açlıktan ölecektir. Askeri bir savaşla bu işe girişmek, milyonlarca Avampakalının ölümüne neden olur. Onun için bu kez savaşta asker, top, tüfek, tank, mermi kullanmayalım. Öyle bir silah bulun ki, sadece Çiruponlu insanlar ölsün...” (Dünya Çocukların Olsa, s. 12)

Bir gün geldi ki, her iki yarıkürede de yiyecek sıkıntısı belirmeye başladı. Besin azalırken, nüfus sürekli olarak çoğalıyordu. Yeni kuşaklar öylesine oburdular ki, yiyor yiyor, bir türlü doymak bilmiyorlardı.

Ulusları yönetenler insanları nasıl doyuracaklarını bilemez durumdaydılar. Sonunda her iki yarıkürede de yöneticiler, soruna çözüm bulması için “dizginci babaların” kapılarına dayandılar... İşte o zaman dizginciler birbirleriyle uğraşmayı bir yana bırakıp, uluslarını kıtlığa düşmekten kurtarma yolları aramaya başladılar. (Dünya Çocukların Olsa, s. 12)

Avampakalılarla Çiruponyalılar birbirlerini yok etmek için her şeyi hazırlamışlardı. Birbirlerine karşı duydukları eşdeğerdeki nefretin, düşmanlığın ve yok etme isteğinin etkisiyle her iki yarıkürenin bilginleri, birbirlerinden habersiz, aynı doğrultuda, aynı güç ve değerde kimyasal silah bulmuşlardı. Bu silah insanların üstüne yağmur olarak yağdırılacaktı. Üstelik bu “sıcak yağmur” olacaktı. Daha önce de söylediğimiz gibi, yeryüzünden belli bir uzaklıkta göğü saran uzay balinalarıyla uzay fillerinde oluşturulacaktı bu kaynar sular. Sıcak yağmur bulutları gökyüzünü kapladığı sırada, gök gürültüsü yerine, dev bir davuldan çıkan neşeli ve oynak ezgiler dolacaktı insanların kulaklarına. Herkes davul sesiyle şenlenen sokaklara dökülecekti. Çocuklu kadınlar bebekleriyle, yaşlılar bastonlarına sarılıp kapı önlerine fırlayacaklardı. Sokağa çıkma olanağı bulamayanlar salkım salkım pencerelere doluşacaklardı... İnsanın içini coşturan davul sesiyle hangi bayramın kutlanmakta olduğunu soracaktı herkes birbirine. Hatta kendini tutamayıp, kıvrak ezgilere uyarak oynamaya kalkışanlar bile olacaktı sokaklarda... İşte tam o sırada bulutlardan kaynar sular boşanıverecekti... İnsanlar neye uğradıklarını anlayamadan ölüm yağmuruyla sınılsıklam olacaklardı bir anda... Tüm insanları şaşkınlık ve korku saracaktı. Coşkuyu, neşeyi, sevinci, mutluluğu hiç tatmamışa döneceklerdi.

Sıcak yağmurdan kaçıp kurtulma olanağı kesinlikle yoktu. Çünkü öldürücü kimyasal maddeyle yüklü sular yere ulaşınca hemen buharlaşarak çevreye yayılacaktı. Yağmurdan kaçıp da evlere sığınabilenlerin canlarını da bu buharlar alacaktı. Kısacası, iğne deliğinden bile geçebilecek türde bir silahtı bu sıcak yağmur... En üstün özelliği de sadece insanların can noktalarını etkilemesiydi. Öteki canlılar hiçbir şekilde etkilenmeyecekti sıcak yağmurdan. Suların sıcaklığı belki biraz canlarını yakacaktı, bitkiler kısa bir süre solup buruşacaktı. Ama canlılıklarından bir şey yitirmeyeceklerdi. Kısa sürede yeniden eski durumlarına döneceklerdi. (Dünya Çocukların Olsa, s. 16)

Ganga: Savaşlar, Bitki Örtüsünün Yok Oluşu

“Çünkü insanlık, şu günlerde, tümünden yok olmanın eşiğinde...”
İnsanlar, dünyanın havasını, suyunu, toprağını kirlettiler. Yeryüzünü kaplayan ormanları, koruları yok ettiler... Bu yetmiyor gibi, dünyanın dört bir yanında savaşlar var... Akıl almaz bombalar patlayabilir.

Ganga, s. 58)

Gökyüzündeki Mor Bulutlar: Atmosferi Kaplayan Mor Bulutlar (Diğer romanlarda dünyanın sonu güncel sorunlarla aynı sebeplerdendir. Ancak Gökyüzünde Mor Bulutlar romanında fantastik bir öge karşımıza çıkmaktadır. İnsanların tanımlayamadığı bir mor bulut kütlesi kıyamet habercisi olarak gökyüzünde durmaktadır.)

Gök gözlemcileriyle, fizik, kimya, uzay bilginleri, işbirliği yapıp Mor bulutun nedenini ve sonucunu saptamaya çalışıyorlardı. Medyumlar, falcılar, biliciler de bu konuya el atmışlardı... Onlara göre bu bulut kitlesi kıyamet öncüsüydü. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 140)

Kıyamet Çiçekleri: Ozon Deliği, Atmosfer Kirliliği, Suların Kirliliği, Yanardağ Patlamaları, Depremler, Açlık, Hortum, Uzaydaki Hareketler

İnsanlar, tüm zamanlarda, türlü kıyamet senaryoları kurmuşlardı... Bu kıyamet bulgularına, son zamanlarda, bilimsel kurgular da eklenmeye başlamıştı... Kimilerine göre, dünya güneşin çekim gücünden kurtulacak, uzay boşluğunda kaybolup gidecekti... Kimi kurgulara göre, güneşin kimyasal yapısı değişecek, giderek çekim gücü artacak, dünyayı önce yavaş sonra hızla kendine çekecekti. Kimilerine göre, gün gelecek, dünya yörüngesinden çıkacaktı. Samanyolu Galaksisinin çekirdeğindeki çekim alanına girecekti. Bir süre bu halde kalacak, sonra galaksiler tarafından yutulacaktı.

Kimilerine göre, buzullar eriyecek, kara parçaları, tümüyle sular altında kalacak, dünyada yaşam sona erecekti. Kimilerine göre magmanın kimyasal yapısı bozulacak... Yanardağlar art arda patlayacak... Ortaya çıkan depremlerle dünya, binlerce parçaya bölünecekti. (Kıyamet Çiçekleri, s. 55)

İnsanların, çeşitli araç gereçlerde kullandığı kimyasal maddeler, atmosferin yapısını bozdu. Güneş ışınlarını süzerek, insanları zararlı ışıklardan koruyan, ozon katmanı, bu kimyasalların etkisiyle inceliyor delindi. Üstelik bu delik, giderek büyümekte... Bizler buna engel olmak zorundayız. Ozon deliğinin, kıyametin bir parçası olduğunu, sizin yaşadığınız deneyimle, açık seçik algılamış olduk. (Kıyamet Çiçekleri, s. 149)

Olayın gizi, kısa sürede çözüldü. Bu canavarları, yeryüzündeki fabrikalardan nehirlere ve denizlere akıtılan, zehirli atıklar, oluşturmuştu. Bu oluşumda, kanalizasyon gibi evsel atıkların da etkisi vardı. (Kıyamet Çiçekleri, s. 180)

Dünyayı saran atmosferin kirlilik oranı şu günlerde doğal sınırı çok aştı. Geçmişte deniz altındaki kirlilik oranı artınca, deniz canavarları oluşmuştu. Şimdilerde ise, aşırı hava kirliliği, yer üstü ve yeraltında bulunan, kimyasal elementler ve bileşimleri, olumsuz yönden etkilemeye başladı. Bize kalırsa, silahlarda kullandığımız kimyasallar, bu olumsuz etki yüzünden, işlevsiz hale geldi. (Kıyamet Çiçekleri, s. 197)

Afrika kıtasının çevresindeki adalar denize gömülüp kayboldu... Nil Nehri kayıplara karıştı... Kimi yerde de dipten fişkıran sıcak ve soğuk suların oluşturduğu, yeni yeni nehirler, göller kentleri, köyleri yutuyordu... Manhattan denize gömülmüş Florida kıtadan kopup kayıplara karışmıştı.

Bize kalırsa, daha pek çok deprem olacak. Anladığımız kadarıyla, yaratılıştan bu yana, insanoğlunun merak ve korkuyla beklemekte olduğu, kıyamet aşaması yaşanmakta. (Kıyamet Çiçekleri, s. 219)

Sevgili dostlarımız, Kıyamet Çiçekleri'nin dikkatine!...

Uzay merkezi, büyük bir göktaşının, dün yaya doğru gelmekte olduğunu saptamıştır. Göktaşının yüzölçümü, Avustralya kıtası kadardır. Bu ölçülerde bir cismin, uzaydan geliş hızıyla, dünyaya çarpması, yerkürenin ve insanoğlunun sonu olacaktır. (Kıyamet Çiçekleri, s. 246)

Yeryüzünde yeniden, kıyamet olayları belirmeye başladı. Dünyanın hemen her yerinde, eski suskun yanardağlar ard arda patlıyordu... Bu sırada ortaya çıkan patlama sesleri, milyonlarca aslanın hep bir ağızdan KÜKREMESİNİ andırıyordu... Yanardağ patlamaları, binbir zorlukla temizlenen havayı, zehirli gazlarla kirlletmişti... Ormanlarda ağaç yapraklarının üzerini kaplayıp, gözeneklerini tıkıyordu. (Kıyamet Çiçekleri, s. 255)

Ters yönden beliren, düzensiz rüzgârlar birbirleriyle kesiştiklerinde, hemen sarmallaşarak, dev hortumlar oluşturuyordu. Bu hortumlar, yeri göğü birbirine katıyor, toprakları denizlere savuruyor, hayvanları hatta insanları yutarak, bir yerden alıp, başka bir yere atıyordu. (Kıyamet Çiçekleri, s. 256)

Kıtaların kimi kesimleri ise, bu yozlaşmış hava akımları yüzünden, kuraklıktan kavruluyordu. Buralarda açlık felaketi kol gezmeye başlamıştı... Bazı kıtalarda, açlık nedeniyle toplu ölümler başlamıştı. (Kıyamet Çiçekleri, s. 256)

Yerkürede mevsim karmaşası yaşanıyordu. Yanardağların art arda patlamasıyla, atmosferdeki hava katmanlarının, denge ve düzeni bozulmuştu... Kimi kıtalarda oluşan seller, pek çok yerde, köyleri kasabaları basıp, evcil hayvan sürülerini ve insanları yok etmişti. Buna karşın kimi kıtalara, yıllardır tek bir damla yağmur düşmüyordu.

(Kıyamet Çiçekleri, s. 285)

Dünya, yıllar süren çeşitli kıyametlerden kurtulabilirse, insanoğlunun kızılca kıyametle yüz yüze gelmesi kaçınılmazdır... Gün gelecek, güneş, en yakınlarından başlayarak, çevresindeki yıldız ve gezegenleri, cehennemine çekmeye başlayacak. Dünya da güneşin, bu amansız çekim gücüne kapılacak olan gezegenlerden biridir. (Kıyamet Çiçekleri, s. 287)

Yada'nın Gizil Gücü: Ozon Deliği

Dünya bilimcilerinin bu ortak hedefi yerküremizi yok oluş tehlikesine karşı korumaktı... Bu büyük tehlikenin kaynağı, dünyamızı görünmez bir kabuk gibi saran Manyetik Kalkan'dı... Bu manyetik kabuk, yerküre ve canlılar için yaşamsal önem taşıyordu... Ancak, son zamanlarda bu manyetik kabukta bazı değişimler belirmeye başlamıştı. En tehlikeli değişim, kabukta saptanan incelmeydi. Manyetik kabuğun yoğunluğu çok yavaş da olsa azalmaktaydı... Bu durumda Manyetik Kalkan, güneş ışınlarını yeterince süzemez hale geliyordu. Bu sonuç da dünyayı ve insanları gelecekte yok oluş tehlikesiyle karşı karşıya getirecekti. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 182)

Gohor'da da Gökyüzündeki Mor Bulutlar romanında olduğu gibi bu romanda Dünyanın sonu fantastik öğelerle süslenmiştir.

Gezgin Ron'un notlarına göre, burası Karanlık Çocukların sınırlandır. Hum! Batıl bir korku uzak tutuyormuş onları buradan. İnanışlara göre bir çocuk Utaan-Rebnir-Ubtul Tepesini aşarsa bu medeniyetlerin sonu olacaktır. (Gohor, s. 123)

Çiçek Elli Robot: Patlama (Romanda Dünyanın sonu değil Fey'leri kendi gezegenlerinin yok oluşundan bahsedilmektedir.)

Bu yaratıklara Güneş Sistemi içinde FEY deniyordu. FEY, FENA YARATIK tamlamasının kısaltılmış biçimiydi. Fenanın FE harfleri ile yaratığın Y'si alınmış, böylece FEY adlı korkutucu sözcük oluşturulmuştu.

FEY'lerden dünyalılarının haberi bile yoktu. Oysa onlar, bundan önce bir başka gezegeni yok etmiş, oradaki bütün değerli şeyleri toplayıp uzaydaki kara deliklerden birine atmış, gezegeni bir balon gibi patlatıp oradaki yaşamı yok etmişlerdi. (Çiçek Elli Robot, s. 23)

Ah Şu Uzaylılar : Bitki Örtüsünün Yok oluşu

Sibel, coşkuyla atıldı. "Hatta kampımızın yerini bile gösterebiliriz. Şu yemyeşil ormanlık bölge."

Zobo, ağır ağır başını salladı. “Dünya üzerindeki yeşil alanların ne kadar azaldığının farkında mısınız? Bakın, yandaki ekrana da Dünya’nın binyıl önceki halini getireceğim... Aradaki farkı görebiliyor musunuz?”

Çetin son derece üzgün, “Evet.” dedi. “Tüm yeşilimizi yitirmişiz ne yazık ki.”

Zibi, yan yana duran iki ekrandaki Dünya görüntülerine bakıp, binyıllık farkı bir cümlede özetleyiverdi.

“Sarı alanlar, yeşilleri yutmuş gibi.”

“Bu da Dünya’nın gitgide çölleştiğini gösteriyor.” dedi Zegna da.

Cansu ağlamaklı, “Ah zavallı Dünya’mız!” diye söylendi.(Ah Şu Uzaylılar, s.53)

Dünyamız Tehlikede: Atmosfer Kirliliği, Nükleer Savaş,

“Nevada çölünde nükleer denemeler yapılmakta ve bu senin ilgi alanın, Yağmur! Benimkisi ise delinen, kirlenilen atmosfer. Nasıl, nasıl yapıyorlar bu düşüncesizce davranışları? Dünyamızın hayatının dengesi bozuluyor!” (Dünyamız Tehlikede, s.17)

Bugün birdenbire belki yok olabilir dünyamız... Bir nükleer savaşla... Bu korkunç savaşları başlatacak düğmelere yanlışlıkla basılabilmesiyle. Bir manyak kişinin geçmişte olduğunca kendi milletinin başına dikilmesiyle. Belki daha sonraları torunlarımızın yaşayanları zamanında o büyük felaket kopabilir. (Dünyamız Tehlikede, s. 33)

Harika Çocuklar: Hava Kirliliği, Bitki Örtüsünün Yok Oluşu

“Ben size diyorum ki baba, bu hava kirliliği artıkça, dünyamız yaşanmaz olacak. Havada oksijen kalmayınca insanlar, bitkileri ağaçlar ve tüm konuşamayan canlılar ölecek. Denizlerde kirlilikle yaşam sona erecek. Toprak artık doyurucu gücünü yitirecek. Böylece insanların sonu gelecek.” (Harika Çocuklar, s. 82)

Cüceler Gezegeni: Denizlerin ve Doğanın Kirlenmesi, Radyasyon, Savaşlar, Hastalıklar.

Neden mi gidiyoruz Cüceler Gezegeni’ne? Artık dünyamızın pek çok bakımdan tükenmiş olmasından. Birçok kuş, balık ve hayvan türü yok olmuş. Yerüstü ve yeraltı suları hızla kirleniyor. Denizlerde yaşam yok olmak üzere. Petrolün ve radyasyonun bulaşmadığı şey yok gibi. Ayrıca yeraltı zenginlikleri de bitti bitecek. Savaşlar, hastalıklar... (Cüceler Gezegeni, s. 10)

GDO Ülkesi: Kuraklık, Çölleşme, Depremler, Sel, Buzulların Erimesi

Bilim adamları olarak GAM’ da ne büyük buluşlara imza atmışlardı! Dünyayı kurtaracak projeler birbirini izlemişti... Oysa dünya kötü bir dönem yaşıyordu. Kuraklık, çölleşme, buzulların erimesi, denizlerin yükselmesi, düzensiz yağışlar, su baskınları, depremler yeryüzündeki yaşamı tehdit ediyordu. (GDO Ülkesi, s. 8)

4.2.4.2. TEKNOLOJİ, BULUŞLAR VE TOPLUMA ETKİSİ

Yaşadığımız teknoloji çağında, her gün yeni bir buluş haberi alıyoruz. Artık birçok teknolojik buluş, bizi şaşırtmamaya başladı. Çocuklar da erken yaşta gerek televizyon, gerekse internet yoluyla bu buluşlarla tanışıyorlar. Yıllar önce konuşan araba Kit’in dizisi, bizi ne kadar heyecanlandırır. Oysa şimdiki çocuklar için, bu çok olağan bir durumdur. Fantastik ve bilim-kurgu romanlarının olmazsa olmaz konularından biri de “teknoloji ve buluşlar”dır. Biz bu başlıkta çocukların değişik buluşlarla teknolojiyi tanımalarını sağlayacak tüm alt başlıkları topladık. Çocuğun hayal gücünü teknolojik anlamda zorlamanın ileride bilim adamı olacak bu çocuklarda merak tohumlarını ekmenin ne demek olduğunu Jules Verne bize *Aya Seyahat, Denizler Altında Yirmi Bin Fersah* romanlarında öğretmişti. Onun hayal ettiği teknoloji gerçek oldu.

Aşağıda sıralanan alıntılarda, genel olarak hangi buluşun ya da hangi teknolojik aletin kullanılmış olduğunu başlıklarını vererek listeleyeceğiz. Her bir buluşa isim verilerek bir liste oluşturulmuştur. Ancak “Beslenme Hapı” başlığı altında, çok alıntı olduğu için, diğerlerinden ayrı değerlendirilmiştir. Bu başlıkta, beslenmeyle ilgili yeni buluşlara yer verilmiştir. Teknoloji kullanılarak haplaştırılan besinler, okuyucuya türlü şekillerde sunulmuştur. Bunun yanında “uzay yemekleri” adı verilen farklı yemek adları da bulunmaktadır.

Fafa ile Mimi: Serinleten Battaniye

Mimi şaşırılmıştı, ama ikizi daha sözlerini bile bitirmeden, yakıcı sıcaklığı hissetmeye başlayınca, hemen örtüye sarındı. Ve hoş bir serinliğe büründü.

“Hayret bir şey! Tıpkı Dünya’daki battaniyeler gibi. Ama onların tersine işliyor! Serinletiyor!” (Fafa ile Mimi-Güneşe Yolculuk, s. 44)

Fafa ile Mimi: Güneş Pili

Salonda tekrar bir uğultu yükseldi, ama Karek konuşmasına ara vermeden devam etti. “Düşünsenize sevgili meslektaşlarım! Güneş enerjisi ürettiğimizi... Dünya'nın enerji sorunu ortadan kalkardı. Biliyorsunuz, petrol rezervlerimiz yıllarca önce tükendi. Elektrik enerjisini de istediğimiz gibi verimli kullanamıyoruz hala! Hepimizin düşü, Güneş enerjisinden en verimli şekilde yararlanmak değil mi? Osiris bizi bir adım öteye götürüyor. Güneş enerjisini üretmeyi öğretiyor. Eğer verdiği formülleri doğru uygulayabilirsek, Dünya'nın enerji problemini de tamamen çözmüş oluruz.”

Gazeteci araya girmeyi başardı. “Ama biz de güneş pili yapabiliyoruz. Bir efsanenin formüllerine ihtiyacımız yok.”

“Ama o pillerimizi sadece bir gece boyunca kullanabiliyoruz. Hem de bütün gün boyunca şarj etmek kaydıyla. Ayrıca, havanın kapalı olduğu zamanları düşünün. O zamanlar pilleri ancak gecenin ilk saatlerinde kullanabiliyoruz biliyorsunuz. Üstelik o piller, Güneş enerjisi üretmiyor, Güneş'in ürettiği enerjiyi depoluyor. Hâlbuki bu formüller, bize avucumuzda tutabileceğimiz birer küçük Güneş yapmayı öğretiyor.” (Fafa ile Mimi – Güneşe Yolculuk, s. 53)

Fafa ile Mimi: Güneş Pili

Bu, Dünya'daki enerji sorununun sonsuza kadar bittiği anlamına geliyordu. Artık elektrik enerjisine ihtiyaç kalmamıştı. Çünkü Güneş enerjisi üretebilen küçücük bir pil bile, bir evin ve bir otomobilin tüm enerji ihtiyacını, milyonlarca yıl karşılayabilecek kadar güçlü bir enerji sağlıyordu.

Güneş Pili, silisyum kalsit adındaki bir maddeden yapılmış olan, koni biçiminde bir pildi. Havası alınmıştı. Koninin içindeki en geniş yerde yani koninin tabanında, sürekli dönen bobinler vardı. Bu bobinler, bir manyetik alan yaratıyordu. Bobinlerin ortasında ise havada asılı duran hidrojen atomları vardı. Bu hidrojen atomları, helyuma dönüşüyor, ortaya çıkan enerji de koninin sivri tepesinden dışarı çıkıyordu. Ve bütün bunlar, avuç içine sığacak kadar küçük bir alanda oluyordu. Küçücük koni öyle büyük bir enerji üretiyordu ki, bir sonsuz enerji konisi, bir insana tüm hayatı boyunca yeter hatta artardı bile. (Fafa ile Mimi-Güneşe Yolculuk, s. 80)

Zaman Bisikleti: Zamanda Yolculuk Yapan Bisiklet

Şöyle bir saat kadar kestirdikten sonra yanlarına geldiğimde tuhaf bir aletle karşılaştım. Kızlar nasıl becermişlerse benim eski bisikleti parçalamışlar. Ön tekerleğini de arkaya bağlamışlar. Pedalı çevirince iki tekerlek birden dönüyor. Bisikletin elektrik üreten dinamosunu da iki kabloyla bilgisayara bağlamışlar. Böylece hem gerektiğinde bilgisayara enerji sağlanacakmış, hem de ben pedalları öne doğru çevirirsem

geleceğe, geriye doğru çevirirsem eski çağlara gidebileceğimmişim. Bunun nasıl olacağını pek anlayamadım ama söylediklerine göre bilgisayara bunu sağlayacak özel bir program yüklemişler.

Bisikletin tepesine kocaman bir şemsiye bağlamışlar. Bu zaman içinde gezerken kozmik yağmurlardan korunmak içinmiş. Onun tepesine de bir alüminyum tencere kapağı takmışlar. Bu da cep telefonuyla rahatça konuşabilmem için bir çanak antenmiş. Bisikletin iki yanına da iki kocaman çanta asmışlar. Çantaların içi yiyecek, içecek, el feneri, bıçak, kazma, kürek, çekiç, çivi, pense, kalem, kağıt gibi şeylerle dolu. Yağmurluk, gömlek, kazak koymayı da unutmamışlar. (Zaman Bisikleti, s. 10)

Zaman Bisikleti: Tarih Öncesi Zamanlardaki Buluşlar

Taşçı Amca'nın çakmak taşlarını birbirine vurarak yonttuğu aletler çok keskin, çok güzeldi ama hep elde tutulması gerekiyordu. Çuka, sorun olarak gördüğü her şeye bir çözüm bulmaya çalışan bir çocuktur. Örneğin, vurdukları büyük av hayvanlarını sürükleyerek getirmek çok zor oluyordu. Hayvanları ayaklarını bağlayıp bir sırığa geçirerek taşımının çok daha kolay olduğunu düşünen o olmuştu. Bu düşüncesini büyüklere ilk anlattığında kimse onu ciddiye almamıştı ama, çekerek taşıyamadıkları bir yaban öküzünü bu yolla kolayca taşıdıklarını görünce, kabiledeki herkes Çuka'yı alkışlamıştı.

Taşçı Amca'nın yonttuğu aletler hep elde tutulduğu için, av hayvanlarının çok yakınına gitmek gerekiyordu. Yırtıcı hayvanlara karşı ise, çoğu zaman etkisiz kalıyordu bu aletler. Çuka ne zamandır buna bir çözüm arıyordu. Önceki gün, kurutulmak üzere asılmış etlere musallat olan bir kargayı kovmak için eline geçirdiği dal parçasını fırlatan küçük çocuk ona bir fikir vermişti. Dal döne döne gitmiş, karganın kafasına çarpmıştı. Kaplanlarla sırtlanları kaçırmaya yetmezdi öyle bir dal parçası ama, ya ucuna Taşçı Amca'nın baltalarından biri bağlı olursa?.. İşte şimdi Çuka, Anin uyanmazdan önce bunu denemek istiyordu. (Zaman Bisikleti, s. 16)

Zaman Bisikleti: Tarih Öncesi Zamanlardaki Buluşlar

“Taşçı Amca, bir ucu bu kamışın ucundaki kertiğin içine girip bağlanabilecek bir kesici istiyorum. Kamışa gelen ucu küt, öteki ucu sivri olsun. Şöyle uzunca bir şey olmalı. Benim için yapar mısın lütfen?”

“Bu sıralar işim çok. Şimdi şu senin icat ettiğin baltaya uygun taşlar yontuyorum. Avcıların hepsi ondan istiyor.”

“Ama bu da balta kadar önemli ve yararlı bir alet olacak.”

“E canım, seni kıracak değilim ya. Biraz sonra gel, istediğin kesici hazır olur.”

Tam o sırada Çuka, yerdeki kırık taşların arasında, istediği taşa benzer kırık bir parça gördü.

“Bak, tam buna benzer bir şey istiyorum. Ama arka ucu kamıştaki kertiği oturup sıkıca bağlanacak gibi olsun.”

“Anlaşıldı. Az sonra gel.”

Çuka, Taşçı Amca'nın yanından ayrılırken, arkasından gelen Anın, “Anladım,” dedi bilmiş bilmiş.

“Ne anladın?”

“Bu kez bir mızrak yapacaksın.”

“O neymiş o?”

“Ben uydurdum. Hayvanlara fırlatmak üzere yapacağım aletin adı...”

“Anlaşıldı. Yöntemini sen buldun, adını da sen koydun. Ben de Başkana söylerim seni kalenin mızrakçıbaşısı yapsın.” (Zaman Bisikleti, s. 28)

Zaman Bisikleti: Tarih Öncesi Zamanlardaki Buluşlar

“Baba, ateş yakmayı öğrenmişlerdi ya... Ateşin başında niye nöbet bekliyorlar hala?” diye sordu.

Ona ateşin, kabilenin var oluşu ve devamıyla ilgili bir simge olduğunu anlattım. Bunun daha sonra Anadolu'da binlerce yıl yaşayacak olan bir geleneğe dönüşeceğini söyledim.

“Anadolu'nun çoğu yerinde anneler hala çocuklarına ‘ocağımızı sen tütüreceksin’ der, ya da birine kızdıklarında ‘ocağın sönsün’ diye bağırırlar.”

“Haaa...” dedi Damla, “Televizyondaki bir dizide ‘ocağı sönesice’ diye bağınıyordu yaşlı bir kadın. Demek ki bu o...” (Zaman Bisikleti, s. 46)

Zaman Bisikleti: Tarih Öncesi Zamanlardaki Buluşlar

Karşlarına çıkan birkaç dik yerde de bu kabak yöntemini kullanarak mağara girişinin az ötesindeki bir kayanın tepesine kadar kamış olukları döşediler. Çuka, göletin orada kendisinden haber bekleyen arkadaşına suyu salıvermesi için seslendi.

Az sonra, mağara girişinin yanındaki kayanın üstünden aşağıya, parmak kalınlığında (sizin değil, benim parmağım) su akıyordu. Çok değildi gelen su ama, kabilenin günlük su gereksinimini karşılamaya yeterdi de artardı bile.

Böylece Çuka, kendisinden binlerce yıl sonra çok yaygın bir biçimde kullanılacak olan su kemerlerinin, kanalların en ilk örneğini yapmış oluyordu. (Zaman Bisikleti, s. 57)

Zaman Bisikleti: Tarih Öncesi Zamanlardaki Buluşlar

Sonradan, çıkardığı sestten ötürü “tamtam” diye adlandırılan, bir haberleşme aracı icat etmişti Çuka. Ama Anin de, Çuka'nın haberleşme amacıyla kullanmayı tasarladığı bu icadını, tam – tam tam – tam diye çalıp çıkan sese göre hopluya zıplaya dans ederek, günümüzde bile çalgı olarak kullanılan ilk müzik aletini icat etmiş oluyordu. (Zaman Bisikleti, s. 87)

Zaman Bisikleti: Tarih Öncesi Zamanlardaki Buluşlar

Yaban tavuklarının gürültüsü kesilir kesilmez, sebzeli kapanlara iki tavşan yaklaşmıştı. Burunlarını oynatıp havayı koklaya koklaya gelen tavşanları da az sonra Anin mağaraya taşıyordu. Çok iyi bir gözlemci olan Çuka, küçük bir kaza sonucunda, kış aylarında beslenme zorluğu çeken kabilesini doyurabilmek için, avcılarının kendisinden binlerce yıl sonra bile kullanacağı tuzak kurarak avlanma yöntemini bulmuştu.

Bugün biz, doğanın dengesinin bozulmaması için hayvanların avlanmasına karşı çıkıyor olsak da, o çağlarda insanların beslenmek için başvurduğu yöntemlerden biri de avlanmaktı ve belki de doğanın dengesi ancak böyle sağlanabiliyordu. Yani o çağdaki koşullar böyle gerektiriyordu... (Zaman Bisikleti, s. 95)

Zaman Bisikleti: Tarih Öncesi Zamanlardaki Buluşlar

Çuka, tavşan gibi, keklik gibi küçük av hayvanlarını uzaktan avlayabilecekleri sapamı icat etmişti. Bu yeni aletiyle, kendilerine saldırmaya niyetlenen büyük hayvanları da yanlarına yaklaşımadan kovabilirdi.

Karain'deki bu güzel gelişmeler, hele hele Çuka'nın sapamı icat etmesi üçümüzü de çok heyecanlandırmıştı. Orada biraz daha kalsaydık, birileri attığımız çığlıkları duyabilirdi. (Zaman Bisikleti, s. 103)

Kış Ülkesi Çocukları: İklim Düzenleyen Uydular

Büyük Ülke'de, Kış Ülkesi'nin dışında kalan bölgede iklim uydularla düzenleniyordu. Yaz Ülkesi'nde mevsimi, ülkenin gökyüzüne kurduğu bir uydu sistemi oluştururdu. Dev aynalar, güneş ışığını toplayıp, bu bölgenin üzerine istedikleri gibi yansıtırdı. Işığı ve ısıyı ayarlayan dev bir klima vardı sanki gökyüzünde. Bu nedenle Yaz Ülkesi'nde her mevsim yazdı. Kış Ülkesi'nden güneye, Yaz Ülkesi'ne inen yolların iklimini de bu sistem düzenlerdi. Giderken ilkbaharın kuşattığı yollar, dönüşte sonbahar olurdu. Kış Ülkesi'ne hiç uğramayan yazı yaşamak için insanlar, kendileri için ayrılan süreyi aşmamak üzere bu yollardan geçerek Yaz Ülkesi'ne giderlerdi. (Kış Ülkesi Çocukları, s. 10)

Cennetin Ölümü: Saman Dumanıyla Uçan Balon

“Bu ne?” diye bağırdı Sin.

“Sanduk,” diye yanıtladı Aya gülümseyerek.

“Sanduk ne?”

“Masalarda anlatırlar ya, cadıların binip gökyüzünde uçtuğu araç. Bu adı ben koydum,” dedi Aya.

“Uçuyor mu?”

“Görüyorsun, uçuyor,” dedi Şamaş. “Evin tavanı olmasa uçup gidecek.”

“Haklısın,” dedi Sin mırıldanarak. Gördüğü şeye inanmakta zorlanıyordu.

“Gel, yaklaş kralım, korkma,” dedi Tutu Dede kahkahayla gülererek. “Sanduk adam yemez.”

“Neyden yaptınız?”

“Kumaşa güven sütü sürdük. Normal kumaş hava kaçırmaz. Güven sütü sürünce hava kaçırmaz. Anladın mı?”

“Anladım,” dedi eline alnına götürerek. Gözleri balonda kalmıştı. “Peki balonu havalandıran güç ne?”

“Duman,” dedi Şamaş konuşmaya katılarak, “duman...”

“Ne dumanı?”

Aya yanıtladı bu kez:

“Saman dumanı.”

“Basbayağı saman dumanı mı uçuruyor balonu?”

“Evet Sin!”

“Çok mükemmel! Peki, balonun üstündeki ağ... O ne işe yarıyor?”

“Balonun altına Sanduk bağlamaya...”

“Evet, anladım. Peki, diyelim ki gökyüzüne yükseldiniz, yere nasıl ineceksiniz?”

“Çok basit, balonun ağzını açınca balondaki hava dışarı çıkar, balon aşağı iner,” dedi Tutu. (Cennetin Ölümü, s. 33)

Uzayın Tutsakları: Helikoptere ve Denizaltına Dönüleştirebilen Bilgisayar Tarafından

Yönetilen Yat

Deniz Kurdu: Ufaklık'ın babası tarafından geliştirilmiş, klasik yat görünümünde bir teknoloji harikasıdır. Hızlandığında, gövdesindeki kızaklar üzerinde yükselerek saatte yüz elli kilometrelik bir hıza erişebilir. Hatta bir helikoptere dönüşerek uçabilir. Mini bir denizaltıya ve sayılamayacak kadar çok teknolojik özelliğe sahiptir. Bunlardan biri de, gerektiğinde bir bilgisayar robotu olan Dahi tarafından yönetilebilmesidir. (Uzayın Tutsakları, s. 7)

Uzayın Tutsakları: Çok Gelişmiş Ulaşım Araçları

Gizem'in konuşmaları, Targo'ya gülünç gelmişti, kendini tutamayarak gülümsedi. "İçinde bulunduğumuz bu araç..." dedi. "Hava basıncıyla dikey yönde açılıp toplanabilen iç içe geçmiş borulardan oluşmaktadır. Yalnız dış dünyadan geleniniz ya da gideniniz olduğunda kullanılır. Diğer zamanlarda kapalıdır. Kent içi ulaşımdaysa daha çok yürüyen yollardan yararlanır. Zaten az sonra Deniz Kent'e gireceğiz. Bunları kendi gözlerinizle de göreceksiniz." (Uzayın Tutsakları, s. 16)

Bataklığın Kıyısındaki Ev: Yıldızların Yeryüzüne Uzaklığını Ölçen Çubuklar

Peren sabah mutfağa girdiğinde, tezgâhın üstünde daha önce hiçbir yerde rastlamadığı tuhaf bir alet çarptı gözüne. Enine ve boyuna çizgilerle sarmalanmış demir bir daire ve üstünde de akreple yelkovanı andıran iki çubuk. Eline aldı –Epeyce ağırdı. Ne işe yarayabileceği konusunda kafa patlatırken, "İlginç değil mi?" diyen bir sesle yerinden zıpladı.

"Nedir bu?"

Aleti usulca Peren'in elinden alan Büyük hala, "Bir usturlap," dedi.

"O da ne?"

"Yıldızların yeryüzüne uzaklığını ölçer."

"Bunu bilmek ne işe yarar ki?"

Büyük hala, "Kim bilir, belki çok şeye, belki de hiçbir şeye!" diyerek buzdolabına yöneldi. (Bataklığın Kıyısındaki Ev, s. 61)

Damla Canlısı: Yağmurölçer Tablo

Yağmur fabrikasındaki dev ekranlarda sürekli değişen tablolar olurdu. Bu tablolarda hangi bölgenin ne kadar yağışa ihtiyacı olduğu görülürdü. O ekranda aynı zamanda hangi ekibin nereye gideceği ve ne kadar yağmur bırakacağı da gösterilirdi. (Damla Canlısı, s. 36)

Şıpidıklar: Işıltı Fabrikası

Şıpidıklar, ışın yıldızcıklarıyla dolu çantalarını Işıltı Fabrikası'na teslim ederlerdi. Fabrikada bu güneş ışınları, okyanus ülkesi Şıpidıkya'nın aydınlanmasını sağlayan bir çeşit enerjiye dönüştürülürdü. Yollar, okullar, hastaneler bu merkezi sistemle aydınlatılırdı. (Şıpidıklar, s. 28)

Şıpidıklar: Buluttraş

"Gökyüzünde bazen bulutlar bazı şekillere benzerler. İşte o şekilleri ben yapıyordum. Ama çok çabuk dağılıyordu tabii. Neyse... Kısacası ben aslında buluttraşım." (Şıpidıklar, s. 51)

Uzaylı Kız Tira: Hava Temizleyici Işıklar

“Hava temizleyiciler... Bak, işte geliyorlar, onları görebiliyor musun?”

Gözlerim kamaşmıştı. Karşıdan çok güçlü sarı bir ışık geliyordu.

Tira:

“Artık rahat soluk alabiliriz,” dedi yine gülerek. (Uzaylı Kız Tira, s. 18)

Düş Ülkesi: Hizmetçi Koltuk

“Neler düşünüyorsun bilmiyorum.” dedi, “Birazdan bu koltuk seni temizlenme ve giysilerini değiştirme bölümlerine götürecektir. Sakın şaşırma. Bunun için sana yaşayacaklarını kısaca anlatmak istiyorum. Bizim burada yıkanmak senin dünyanda olduğu gibi değildir. Bu koltuk seni şu düğmeye bastığın zaman yıkanma bölümüne götürecektir. Yıkanma bölümü önündeki kapının içindeki görebilmen olanaksız, bilgisayar var. O bilgisayar koltuğun vericisiyle bağlantı kurarak senin temizlenmen için nasıl şampuan, hangi sıcaklıkta su gerekiyorsa onları öğrenip kodlayacak. Daha sonra kapı açılacak. Koltuk seni, sana göre düzenlenmiş olan yıkanma kabinine sokacak. Koltuk inmen yönünde komut verecek. İneceksin. Kabin girişi kapanacak. Kabinin her yerinden, vücudundaki gözenekler gibi olan ve gözle göremeyeceğin deliklerden önce üzerine su gelecek. Daha sonra vücut ve saç şampuanları üzerine boşalacak bu deliklerden. Ardından gereksinim duyduğun sıcaklıkta su seni temizleyecek. Yıkanma bittikten sonra, aynı deliklerden kurulanmanı sağlayacak olan sıcaklık gelecek ve kurulanacaksın. Bunlar tamamlandıktan sonra kabin girişi açılacak. Tekrar koltuğuna oturacaksın...” (Düş Ülkesi, s. 25)

Düş Ülkesi: Toplu Taşıma Aracı Olarak Kullanılabilen Şoförsüz Otomobiller

“Günaydın, iyi yolculuklar, nerede bırakacağım sizleri?”

Seçkin delirecek gibi oldu. Çünkü otomobilde kendilerinden başka kimse yoktu.

“Şoförsüz bir otomobil!” dedi, “Olamaz!!!”

“2005. Bölüm başında ineceğiz.” dedi Günışığı.

“Anlaşıldı, tamam.” dedi aynı mekanik ses.

“Bu otomobil uzaktan mı kumanda ediliyor yoksa?!” diye sordu Seçkin.

“Öyle değil.” dedi Günışığı, “Açıklamaya çalışayım. Bizim burada, otomobiller, otobüsler, minibüsler kısa mesafeler için kullanılırlar. Bu yüzden de kentin her yerinde bunlar şoförsüzdürler ve her duraktan yolcu alırlar, yolcuların istediği her durağa da onları bırakırlar. Çünkü bu yolların köprüleri, virajları, dönüşleri, durakları nerede hangi hızla gidecekleri şoförlük yapan bilgisayara yüklüdür. Bilgisayar da bu taşıtların kendisindedir. Bundan dolayı korkmana gerek yok. İnsansız

araçlar daha güvenli yolculukları gerçekleştiriyor bizim dünyamızda. Bütün güzergâhlar ve yapılması gereken hızlar, yolcuların incekleri duraklar yüklenmiş olduğundan ve aracın gidiş dönüş yolu önceden belirlenmiş olduğundan.”

“Bizim dünyamızda...” dedi Seçkin, “Çok hızlı trenler var, görmedim, binmedim, ama bir merkezden idare edildiklerinden sürücüye ve gittikleri güzergâhlarda makasçılara gereksinimleri yok. Söylediğin bunun gibi bir şey mi?”

“Onun gibi bir şey.” dedi Günışığı, “Fakat daha özgün. Çünkü her araç kendi içindeki yönetim merkezi sayılan sürücü bilgisayardan emir alarak hareket ediyor, duruyor, yolcu alıyor ve indiriyor.”

“Çok ilginç!” dedi Seçkin. Bir gözü otomobilin direksiyonundaydı, bir gözü de yanlarından geçip giden diğer araçlardaydı. Direksiyonun sağa sola büküldüğünü, otomobilin otomatik olarak hızlanıp yavaşladığını, virajlardan döndüğünü, önünden giden araçları sollayıp, yine şeridine geçtiğini gördü. Yanı başından geçen diğer araçların da sürücüsüz olarak benzer şeyler yaptığını. Sonunda 2005. Bölüm başında otomobil durdu. Kapıları açıldı. İkisi de otomobilden indiler. Otomobil tekrar hareketlenip uzaklaştı.

“Para vermedik!” dedi Seçkin.

“Bizim burada her şey birbirini karşıladığından insanlar üstlerine düşen her görevi ve işi gerçekleştirdiğinden, gereksinim duyduğumuz her şeyi ücretsiz ve gereksinim duyduğu kadar alabiliyoruz. Kimse kimsenin gereksinimlerine el koymuyor. Burada her şey herkese göre üretilir ve planlanır.”

Seçkin başka bir şey sormaya cesaret edemedi. (Düş Ülkesi, s. 28–29–30)

Düş Ülkesi: Boğulmayı Önleyen Mayolar

“Çünkü...” dedi Günışığı, “Bu mayolar sizin mayolara benzemez.”

“Ne demek o şimdi? dedi Seçkin.

“Çok özeldir...” dedi Günışığı, “Seni suda yüzecek durumda tutar, ne olursa olsun boğulmazsın.”

Burada her şeyin bir tuhaf ve inanılmaz olduğunu düşünen Seçkin başka bir şey sormak istemedi, sustu.

“Sizin orada...” dedi Günışığı, “Yüzme bilmeyenler boğulduklarından dolayı bizim burada bu mayolar özel olarak geliştirilmiştir.” (Düş Ülkesi, s. 56)

Düş Ülkesi: Genlerle Oynayan Makineler

Üst Bilgi Merkezi'nin onayı ile hayvanlar sitesine geçti. Hayvanlar sitesi, daha çok genleriyle oynanan hayvanların ve baş nakli yapılanların sergilendiği ilginç bir siteydi. Burada uygulamayı yapanların veya yapmayı düşünenlerin düşüncelerine, eylemlerine yer veriliyordu.

Seçkin'e ilginç gelen uygulamalar vardı. Bunları içi burkularak izledi ve dinledi. Ekranda gördüğü şeyler inanılmazdı çünkü. At başlı aslan, aslan başlı at, insan başlı kanguru, kanguru başlı insan, inek başlı domuz, domuz başlı inek... Seçkin bu sitede de duramadı. (Düş Ülkesi, s. 61)

Dünya Çocukların Olsa: Boy Uzatan Aşı

Örneğin, sürekli olarak Çiruponlara üstünlük taslayan Avampakalı bilim adamları, uzun incelemelerden sonra insanların kuşaktan kuşağa boyca küçülmeğe olduğunu saptamışlardı. Bunun nedenini anlamak için iskelet üzerinde yoğun çalışmalara giriştiler. Sonunda iskeletin gelişmesini sağlayacak çok güçlü bir aşı buldular. Olağanüstü bir gizlilik içinde üretilen bu aşının ilki insan yavrusu doğar doğmaz yapılacak, on iki yaşına değin her doğum gününde ilacın oranları artırılarak yinlenecekti... (Dünya Çocukların Olsa, s. 10)

Dünya Çocukların Olsa: Yaşlanmayı Geciktiren Aşı

“Buluşuma güveniyorum. Bu aşıyla tüm hücrelerimiz yenilenecek. Belimiz bükülmeden, derimiz buruş buruş olmadan, dişlerimiz, saçlarımız dökülmeden, şimdiki gücümüzden de fazla direnç kazanarak, iki yüz yıl yaşayacağız. Öteki insanları olumsuz yönde etkileyip yıpratıcı etkenler, bizi etkilemeyecek... Biliyorsun, ben buluşlarımda yanlış yapmam.” (Dünya Çocukların Olsa, s. 76)

Ganga: Düşünceyi Yok Eden Uydular

Yerden yönetilecek topaclarla Talyum yüklü uydular, beyinsel ağı oluşturan titreşimleri emip eriterek yok olmalarını sağlayacaklardı. Talyumun Atom numarası 81'di. Bu yüzden uydular 81TA olarak anılacaktı. Topaclarla ise EMICI adı konulmuştu. Her iki aracın yapımına, Amerika'daki 3C üssünde başlanmıştı. (Ganga, s. 127)

Gökyüzündeki Mor Bulutlar: Televizyon Seyrettiren, Telefonla Konuşturan, Isı, Basınç, Yükseklik, Derinlik Ölçen, Tehlikeyi Haber Veren, AIDS mikrobunu tanıyan Kol Saati

Saatiniz ısı, basınç, nem, yükseklik, derinlik ölçülerini içeriyor... Silahla yanınıza yaklaşan biri olursa tehlike işareti veriyor. Biri size saldırınca, SOS sinyaliyle en yakın polis merkezine uyarıda bulunuyor... Bulduğunuz yerin coğrafik konumunu belirliyor. Size saldıranların fotoğrafını çekiyor... Herhangi bir kazada ya da dövüşte yaralanırsanız en yakın ilk yardım merkezini uyarıyor. Konumunuzu belirterek ambulans çağırıyor. AIDS mikrobi taşıyan insanları on metre öteden saptayıp özel işaretle sizi uyarıyor... Saatin kadranı (10 x 10 cm)

büyükliğinde ekrana dönüşüyor. İstedığınız TV yayınlarını buradan izleyebiliyorsunuz. Aynı ekranla görüntülü telefon bağlantısı da kurulabiliyor. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 116)

Gökyüzündeki Mor Bulutlar: Atmosferi Düzenleyen, Yaşamsal Enerji Veren ve Televizyondan Yayılan Işıklar (GTY: Gizemli Televizyon Yayınları)

Ses dalgaları ayrıştırılıyor, atmosferdeki frekans koridorları taranıyordu. Yansıma yasaları elektron teorileri alt üst edilerek ipucu elde edilmeye çalışılıyordu. Bu durum tüm bilim adamlarını çılgına döndürüyordu. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 155)

Gökyüzündeki Mor Bulutlar: Atmosferi Düzenleyen, Hayatî Enerji Veren ve Televizyondan Yayılan Işıklar (GTY: Gizemli Televizyon Yayınları)

Çuen bu yayınları izlerken kendi buluşu olan bazı elektronik aygıtlarla çeşitli ölçümler yapıyordu. Bu çalışmalar yoluyla yayın sırasında Gizemli Televizyon kanalından yabancı bir ışık akımı yayıldığını saptadı. Bilinen fizik yasalarıyla bu ışık akımının niteliğini irdelemeye çabaladı. Ama sonuç elde edemedi. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 158)

Gökyüzündeki Mor Bulutlar: Atmosferi Düzenleyen, Hayatî Enerji Veren ve Televizyondan Yayılan Işıklar (GTY: Gizemli Televizyon Yayınları)

Önceleri hızla büyüyüp yaygınlaşan bu mor kitle, son beş yılda giderek küçülüp silikleşmişti. Tüm insanların içine korku salan bu mor bulut kümesinin dağılmasında gizemli TV Yayınlarının etkisi büyüktü... İnsan hücreleri yeniden düzene girmişti. Atmosferi oluşturan gazların bileşimlerindeki dengesizlik yok edilmişti. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 172)

Gökyüzündeki Mor Bulutlar: Atmosferi Düzenleyen, Yaşamsal Enerji Veren ve Televizyondan Yayılan Işıklar (GTY: Gizemli Televizyon Yayınları)

İletişimi telsizle yapmıyorlardı. Bilgiler küçük televizyonun ekranına yansıyor. (Gökyüzündeki Mor Bulutla, s. 186)

Gökyüzündeki Mor Bulutlar: Atmosferi Düzenleyen, Yaşamsal Enerji Veren ve Televizyondan Yayılan Işıklar (GTY: Gizemli Televizyon Yayınları)

GTY, içi sıvı dolu bir kürenin, merkezindeki yayın odasından yapıyor... Bu kürenin bir eşi de yayın uydusu olarak uzaya fırlatıldı. Yayınların dalga boyları ve frekansları, henüz yeryüzünde bilinmeyen fizik kurallarına göre oluşturuldu. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 193)

Gökyüzündeki Mor Bulutlar: Atmosferi Düzenleyen, Yaşamsal Enerji Veren ve Televizyondan Yayılan Işımlar (GTY: Gizemli Televizyon Yayınları)

Yeryüzündeki bitkiler kötü çevre koşulları nedeniyle... varlıklarına direnç sağlayan yaşamsal enerjiyi birkaç kat fazlasıyla üretmeye başladılar. Bizler, bu fazlalığın bir bölümünü doğadan emip, robotlaşmakta olan insanların beyinlerine aktardık. Bu yolla, yozlaşan hücreler onarıldı. Bu enerji aktarımı televizyon yayınları sırasında gerçekleştirildi. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 194)

Akıllı Pireler: Tarihe Malolmuş Buluşlar: Nötron

İnsanoğlu, şimdi de “Nötron” diye bir öldürücü bulmuş. Bu bombayla insanlar, kendilerini savunmaya fırsat bulmadan tümünden ölüp gideceklermiş. (Akıllı Pireler, s. 15)

Akıllı Pireler: Tarihe Malolmuş Buluşlar: Biyolojik Silahlar

Biyolojik silahlarda dünyanın en ileri devleti olan mikropyalılar insanları güldürerek öldürmeye yarayan yeni biyolojik silahlarını ülkemizde denemeye kalkıştılar. (Akıllı Pireler, s. 72)

Kıyamet Çiçekleri: Özel İletişim Uydusu

Uydulardan yayılan yapay titreşimleri dil loplarında ayrıştırıp birleştirerek akıl almaz nitelikte, bilgiler edinmeye başladılar. SMZ... İletişim ağıyla da bu bilgilenmeler sırasında tanıştılar. SMZ, dünyadaki beş büyük devletin olağanüstü bir gizlilik içinde kurmuş olduğu, özel iletişim uydusuydu. (Kıyamet Çiçekleri, s. 79)

Kıyamet Çiçekleri: Tarihe Malolmuş Buluşlar: Nükleer-Kimyasal Silahlar

Yeryüzünde teknolojiden yararlanılarak elde edilmiş, çok tehlikeli buluşlar var. Örneğin nükleer – kimyasal silahlar. Aslında tüm silahlar bu tehlikeli ve yüz kızartıcı buluşlar grubuna giriyor. (Kıyamet Çiçekleri, s. 191)

Kıyamet Çiçekleri: Tarihe Malolmuş Buluşlar: Nükleer-Kimyasal Silahlar

İnsan beyni, atomu parçaladı. Nükleer silahları icat etti, insanın genetik haritasını çıkarmayı başardı. Bilgisayar, internet gibi olağanüstü araçları gerçekleştirdi. Uzaya giden araçlar yaptı. Neden hava kirliliğini önleyecek araçlar yapmıyor? (Kıyamet Çiçekleri, s. 199)

Kıyamet Çiçekleri: Kir Emici Robotlar

Mikroskop altında görülebilecek boyutta, çok özel bir robot planı yapmakla işe başlayabilirsiniz... Bu kir emici robotlar, sadece havadaki zehirli maddeleri yakalamaya kodlanmalı. Bu maddeleri yakalayınca, kir ya da zehir atomlarını içlerine çekip, eritmeli. Bu sırada oluşan artık maddeleri süzerek temizleyip, yeniden atmosfere aktarmalı. (Kıyamet Çiçekleri, s. 200)

Yada'nın Gizil Gücü: Manyetik Kılıf

Aşam'ın laboratuarda oluşturduğu yapay manyetik kılıfın ana maddesi olan APM bileşiminin formülü onu çok etkiledi... APM maddesi belli bir orana kadar çoğaltılabiliyordu. Bu oran aşılmaya madde yozlaşmış nitelik değiştiriyordu. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 378)

Bilgisayar Amca: Işın Yollarında Giden Uzay Araçları

— Biliyor musun, ben Mor Gezegen'de en çok bilim haberlerini izliyordum. Bayılıyordum bu haberlere. Hep yeni şeyler... Yıldızların ışık yollarında çalışan uzay araçları yapıyor biliyor musun? Boşluğa akan ışıkları hem yol, hem enerji olarak kullanacağız bundan sonra.

— Biz değil, Mor Gezegenliler. Sen de bir türlü Dünya'ya dönemedin. (Bilgisayar Amca, s. 46)

Bilgisayara Giren Tirtül: Bulut Şeklinde Saydam Uzay Aracı

MOR GEZEGEN'e gidiyorum. Böyle bir yer olmadığını düşünmeyin. Bir uzay aracı bizi götürecektir. Uzaydan size büyük bir sevgiyle, özlemle bakacağım. Bir gün mutlaka döneceğim. Sizi şimdiden özlemeye başladım. İkinizi de öpüyor, kucaklıyorum. (Bilgisayara Giren Tirtül, s. 58)

Bilgisayara Giren Tirtül: Bulut Şeklinde Saydam Uzay Aracı

Bizim bulut diye gördüğümüz aracın saydam bir uzay aracı olacağını düşünemezdim. İçinde bizden başka varlık görünmüyordu. Yalnız birbirini kesen ışık yolları dikkatimizi çekiyordu. (Bilgisayara Giren Tirtül, s. 62)

Bilgisayar'a Giren Tırtıl: Lazerli Teleskop

—Biraz uzay boşluğunu izleyelim. Buralara kadar gelmişken birer teleskop olsa çok iyi olurdu.

Saydam aracın ayrı bir köşesinden iki ışık yolu açıldı, birer teleskopu getirip önümüze koydular. Kimler getirdi, nasıl getirdiler bir türlü bilemiyorduk.

—Sanırım lazerle yaptılar bunları, dedim.

—Kim bilir, belki de uzaydaki öteki ışık güçleriyle gerçekleştiriyorlar.

—Teleskoplar da geldiğine göre nereyi görmek istiyorsun şimdi Gönen?

—Önce Dünya'yı. (Bilgisayara Giren Tırtıl, s. 67)

Bilgisayara Giren Tırtıl: İç organları Gösteren Ayna

Ben bunları düşünürken tavandaki aynada kendimi gördüm ama irkilmekten de kurtulamadım. Çünkü bedenimdeki bütün organlarım açıkça gözümün önündeydi şimdi. Kalbim usul usul atıyor, midem barsaklarımla deviniyor, akciğerlerim soluk alıp verdikçe şişiyor – iniyordu. Dalağım, karaciğerim, safra kesem... Demek bunlar bizim yapımızı incelemek istiyorlarmış. Anlaşıldı diye düşündüm. Peki Selin'i de kız olduğu için mi kaçırdılar? Belki de kendilerine göre biçimlendirmek istiyorlardı çocuğu. Tavanda yeni ışıklar yanıp söndü. Kimi kalbimin üstüne, kimi akciğerime, kimi beynime. Beynimde çok ışık vardı. Bütün renkleri denediler başımda. Gözlerimde hala gözlük vardı. Uykumun geldiğini anladım. (Bilgisayara Giren Tırtıl, s. 80)

Bilgisayara Giren Tırtıl: Beyni Gösteren Saydam Oda

Göktuğ'dan boşalan ekrana harfler doluştu. Sonra da işiniz bitene değin anlamına gelebilecek ama yine de belirsiz bir süre yazıldı:

B-E-Y-N-İ-N-İ-Z-İ Ö-Ğ-R-E-N-İ-N-C-E H-E-M-E-N...

Bu çok uzun bir iş olmalıydı. Biz bütün yaz tatilini burada mı geçirecektik? Denize gidemeyecek, arkadaşlarımızla dağları dolaşamayacak mıydık? İşimiz kısa sürer umudunu saklı tutuyordum aklımda.

Ben bunları düşünürken ışıklar devindi çevremde; beni yeni bir odaya ışınladılar. Her duvarı ayrı renkte bir odaydı burası. Ancak duvarlar içbükeydi. Saydam görünüyordu ama dışarıda herhangi bir varlık seçilmiyordu.

Bu kez cam benzeri bir masanın üzerine uzattılar beni. Görünmez eller yürütüyordu her zamanki gibi işleri. Işıklar birer peri gibiydi. Yalnız, başımın bir kavanoza konduğunu duyumsadım. Boğulacağımı sandım bir an. Az sonra kavanozun içinde bir serinlik belirdi. Gözlerim kavanozun dışında dolaşan ışıkları izliyordu. Gözkapaklarımla

ağırlaştığını anladım. Uykum mu geliyordu, bir ışık dokunuşu mu vardı gözlerimde? Tavana baktım. Yalnız başımı görüyor, kavanoza değen ışıklardan yansıyan beynimin gölgesini tavandaki bir ekranda izliyordum. Beynimden küçük akımlar halinde yayılan çizgiler vardı. Neydi bunlar acaba? Nasıl öğrenecektim? Düşünce dalgaları bunlar mıydı? Belki de annemi, babamı özlediğimi şu turuncu dalga söylüyordu. Aklıma takılan soruları da belki şu mavi dalga taşıyordu; kim bilir?

Kendimi yitirmişim. (Bilgisayara Giren Tırtıl, s. 83-84)

Bilgisayarlı Şapka: Konuşabilen, Düşünebilen, Uçabilen Şapka

Ben bunları düşünürken, yakınımdan kırmızı bir akım algı noktama düştü. Kırmızı akıma karşılık, mavi bir akımla sordum:

“Kimsin, neyin? Dost musun düşman mısın?”

“AFO 1 sen misin?”

“Sen kimsin? Beni nereden tanıyorsun?”

“Ben arayıcı şapkayım.”

“Yoksa seni Süleyman Usta mı gönderdi?”

“İyi bildin. Süleyman Usta seni bulmak için beni kurguladı.”

“Öyleyse senin benden üstün yeteneklerin olmalı.”

“Bence sen benden daha iyi konumdasın. Özgürsün. Benim beynimde geri dönüş buyruğu yazılı. Üstelik nerelerden geçerek dükkâna döneceğim bile akım devreme işlendi.”

“Beni nasıl buldun?”

“Arkanda papatyalar gibi sarı beyaz ışık izleri bıraktın. Bunlar senin renklerin değil mi? Usa bunları benim beynime yazdı. Nerede olursan ol, seni bulurum. Ama istemezsen seni götüremem. Belli bir süre sonra da dükkâna dönerim.”

“Süleyman Usta beni sattı. Şimdi neden istiyor?”

“Polisin seni ele geçirmesini istemiyor. Ayrıca sana da yeni özellikler ekleyecekmiş.”

“Ne gibi özellikler bunlar, biliyor musun?”

“Ben nereden bileyim? Onları Süleyman Usta bilir ancak.”

“Hem ben, Süleyman Usta'nın malı değilim artık. Beni bulursa ancak Arzu'yla annesi alabilirler.”

“Geçende dükkâna gelip yeni şapka aldılar.”

“Kim? Arzu'yla annesi mi?”

“Evet. Seni kaybettiklerini söylediler. Polis de bulamamış.”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Onlar konuşurken bende rafta bekliyordum.”

Sevindim birden:

“Demek benden vazgeçtiler. Öyleyse tümüyle özgürüm.”

“Yalnız Süleyman Usta, polisin seni bulmasını kesinlikle istemiyor. Ayrıca bilgisayarlı şapkaları çoğaltmaya, onları uzaktan yönetmeye hazırlanıyor.”

“Peki nasıl yapacak bunu?”

“Açıklayamam. Dükkâna gelirsen görürsün.”

“Bunu neden yapacaktım? Ne gereği var?”

“Süleyman Usta bilir.”

“Ne kadar ağzı sıkı bir şapkasın. İstediyin kadarını söylüyorsun.”

“Benim kurgum bu.”

“Öyleyse ben gelmiyorum. Yeniden daracık dükkânda havasız kalamam.”

“Bu konuştuklarımızı Süleyman Usta öğrenecek.”

“Seni ağzı sıkı bellemişim.”

“Konuştuklarımız ışınlarla beynime yazıldı. Süleyman Usta onları çözünce seni bulduğumu anlayacak.”

Şaşırılmışım. Bu şapka gerçekten tam bir iz sürücü olarak kurgulanmıştı. Onun sabırlı ışıklar salması beni etkiledi. Süleyman Usta'nın peşimi bırakmayacağı düşüncesiyle irkildim. Akım devrelerimde bir sıkışıklık yaşandı. Algı noktamın içten dışa genişlediğini duyumsadım. (Bilgisayarlı Şapka, s. 46-47-48-49)

Uzaylı Cüceler: Işıkla Açılan Kapı

Uçar gibi gittiler. Kapılar açıldı. Kapılar kapandı. Şimdi, çok geniş bir yerdediler. Birden hepsinin rengi sarardı. Uzaylı Cüce'nin tepesindeki ışıklar yanıp söndü. Çocuklar oldukları yerde kaldılar. Duvarlara dayalı, camlı dolaplarda yüzlerce iskelet vardı. Kafatasları, göz çukurları ve dişleriyle korkunçtular. İçlerinde çocuk iskeletleri de vardı.

Dünyalıların tümü hemen hemen aynı şeyi düşünüyordu: “Demek böyle inceleme yapıyorlar. Önce kanımızı, sonra beyin yapımızı, daha sonra da kemik yapımızı inceleyecekler. Korkunç bir şey.” (Uzaylı Cüceler, s. 26)

Uzaydaki Arkadaşım: Yapay Güneş Kürecikleri

Küçük Gezegen'de her yerde Güneş kürecikleri vardır. Karanlık olduğunda ya da hava soğduğunda güneş küreciği kendiliğinden ne kadar gerekiyorsa o kadar ışık ya da ısı verir.(Uzaydaki Arkadaşım,s.39)

Uzaydaki Arkadaşım: Diş Dolgusu Şeklinde Haberleşme Aygıtı

Diş büyüklüğünde yeni bir haberleşme aygıtı yapılmıştır. Bu haberleşme aygıtı Samanyolu Gök Adası'ndaki pek çok güneş dizgesiyle haberleşebilecek niteliktedir. Cepte taşınabilecek büyüklükte, pek çok hastalığı iyileştirebilecek yeni bir sağaltım aygıtı bulunmuştur.

(Uzaydaki Arkadaşım, s.64)

Uzaydaki Arkadaşım: Yapay Güneş Kürecikleri

Can Dede Zeynep'e, boyna asılan küçük bir güneş küreciği armağan etti. Hem aydınlanma, hem de ısınmayı sağlayan bir kürecik...
(*Uzaydaki Arkadaşım*, s. 113)

Çiçek Elli Robot: Hafızayı Kaybettiren Süt

FEY'leri yok eden tek güç bu süttü. Hepsi birdenbire bilinçlerini yitirdiler. Eskisi kadar küçük, görünmez ama aptal ve zararsız kuşlar haline dönüştüler. (*Çiçek Elli Robot* s. 32)

Çiçek Elli Robot: Kimyasal Atıklardan İnşa Edilen Merdiven (Geri dönüşüm)

Ayrılma günü geldiğinde, Meraklı Karıştırıcı, dünyayı kirleten her türlü atıktan – plastik, kimyasal madde, demir, çelik ve gazdan – kendilerine uzayın sonuna kadar gidebilecekleri bir merdiven yaptı. (*Çiçek Elli Robot* s. 64)

Hayal Köyü: Madalyon Şeklinde Haberleşme Aygıtı

Bir madalyon şeklinde olan bu alet hiçbir kaynağa yakalanmadan, her koşulda haberleşmeyi sağlıyordu. (*Hayal Köyü*, s. 49)

Kapiland'ın Kobayları: Fast-Food'a Karşı İştah Açan Anti-row Şurubu

Yedi ile on yedi yaş arasındaki ülke gençleri öksürük şurubu şişesine benzeyen bu şişedeki ilaçtan içmeye başladı. Televizyon kanalları, radyolar, gazeteler bu konuda sık sık yayın yapıyordu.

Anne babalara, sosyal sağlıkları için çocuklarına mutlaka bu ilaçtan içirmeleri gerektiği, eğer ihmal edilirse yeni kuşağın kolayca şiddete başvuran bireyler olabileceği, şiddet olaylarına neden olan virüsün her kentte ortaya çıkabileceği, bazı bölgelere çoktan yerleşmiş olduğu hatırlatılıyordu. İlacın içeriğinden korkulmaması gerektiği, bu ilacın Türkiyeli ve Kapilandlı bilim insanları tarafından özenle hazırlandığı, uzun zamandır fareler, kediler ve köpekler üzerinde denendiği; bunun ardından gönüllü insanlar üzerinde de denendikten ve olumlu sonuçlar alındıktan sonra kullanıma sürüldüğü belirtiliyordu.

Bu yayınlarda Kapiland adı geçince herkes derin bir nefes alıyor, Kapiland'ın her alanda ve tabii sağlık alanında da gelişmiş bir ülke olduğu düşünerek oradan gelen her şeyin güvenli olduğunu düşünüyorlardı. Zaten anti-row ilacı yaklaşık bir yıl kullanıldıktan sonra "row" adı verilen ve insanları birbirine karşı kıskırtan şiddet virüsüne tüm genç kuşak bağışıklık kazanmış olacaktı.

Yedi yaşın altındakilerde gerek yoktu, çünkü bu virüs onlarda etkili olmuyordu; küçük çocuklar isteseler de şiddete başvuracak kadar güçlü

değillerdi. On yedisinden büyük olanlarsa hem olgunlaştıkları için hem de yasalar karşısında daha ağır cezalandırıldıklarından genellikle şiddete başvuruyorlardı. En büyük tehlike yedi ile on yedi yaşlar arasında görüldüğü için bu kuşak üzerinde bir çeşit aşılama denilebilecek bu ilacın kullanımı uygun görülmüştü. Resmi ağızlar bu açıklamaları yaparak ülke halkını rahatlatıyordu. Aslına bakılırsa kimsenin kafasında soru işareti yoktu.

Anne babalar bu gelişmelerden hoşnuttular. Çocukları anti-row içmeye başladıktan sonra eve zamanında gelmeye başlamıştı. Yemek saatinde oldukça iştahlı görünüyorlardı. Yemekten sonra da anne babaları hangi televizyon kanalını, hangi programı izliyorsa tartışmadan, o programı izliyorlardı.

Çocuklarının iştahsızlığından yakınan anneler, artık sabah kahvaltısı hazırlayabilmek için daha erken uyanmaya başlamıştı. Kapiland'dan ithal edilmiş sosisler kızartılıyor, yine Kapiland'ın sıcak bölgelerinde yetişen, tornada yuvarlaklık verilmiş gibi düzgün, ithal portakalların suyu sıkılıyor; Kapiland'ın iri ineklerinin sütünden hazırlanmış, cicili bicili plastik kaplara, fabrikalarda otomatik makinelerle doldurulmuş krem peynirler, ekmeclere sürülüyordu. Çocuklar daha önce burun kıvırdıkları kahvaltı masalarından tabaklarındakini silip süpürmeden, bardaklarındakini son damlasına kadar tepelerine dikip içmeden kalkıyorlardı.

Bir tek sorun vardı artık: Aile bütçesinden gıdaya ayrılan para, eskiye oranla neredeyse iki kat artmıştı. Bundan şimdilik pek yakınan yoktu. Çocuklarımız yesin de parası önemli değil, diye bakıyordu, gelir düzeyi yüksek olanlar.

Evdeki iştah, okulda da sürüyordu. Uzun kuyruklar oluşuyordu kantin önlerinde. Eskiden yalnızca bir teneffüste içecek alanlar, artık her teneffüs boy gösterir olmuştu kantin önlerinde.

Hayri'nin okulunda da durum aynıydı. Okul idaresi satışı hızlandırmak için bir işçi daha aldı kantine. Ayrıca sıkıntıyla sıranın kendisine gelmesini bekleyen öğrencileri bu durumdan kurtarmak için duvarına yeni pencere açıldı. Yine de kuyrukların uzunluğu bir türlü azalmıyordu. Tost siparişleri, kolalı içecekler, şekerler, hamburgerler, soğuk sandviçler, sütlü kahveler, gofretler, bisküvi paketleri durmadan uzatılıyordu havadaki öğrenci ellerine. Yine de, yine de kısalıyordu kuyruklar... (Kapiland'ın Kobayları, s. 33-34-35)

Ah Şu Uzaylılar: Uyurken Beyin Hücrelerini Yenileyen Başlık

“Uyumak, beyin hücrelerinizi yenileyecek. Şimdi yan yana, birbirinizden ikişer adım aralıklı, sırtınız duvara dönük olarak ayakta duracaksınız.”

Çaresiz, söylenenleri yaptılar.

“Şimdi de şu başlıkları başınıza geçirin.”

“Başlık mı?” diyerek kuşkuyla Zegna’nın elindekilere baktı Çetin.
“Volkmenin kulaklığına benziyorlar.”
“Bunlar, uyku frekansına geçmenizi sağlayacak.” dedi Zibi.
Zobo, Zegna’ya döndü. “Herkes başlıklarını taktı mı?”
“Evet kaptan, her şey tamam.”
“O halde, hepinize iyi uykular çocuklar...” (Ah Şu Uzaylılar, s. 60)

Dünyamız Tehlikede: Minik Uydu

Eğer sizin yarattığınız minik fakat güçlü aygıt, bir arayıcı fişeği benzeri uzayda dolanıp merakla çevresindekileri gözlerinden kaçırmıyorsa, yeşil ceviz diye adlandırdığı, yeraltı canlılarının gelecekte sığınacakları bu dünyadan haberiniz olmayacaktı. (Dünyamız Tehlikede, s. 29)

Mustafa Kemal’in Kayıp İzlerinin İzinde: Elektromanyetik Dalgalar Veren ve Sesleri Kaydeden Ağaç

Profesör Ege Yıldırım, ağacın kesitlerinin elektromanyetik bir alana sahip olduğunu anlattı.
“Ağaç, birtakım elektriksel iletkenler veriyordu öyle mi?” diye sordu Veli Bey.
Ege Yıldırım düşünceliydi.
“Ağaçtan gelen elektrik dalgalarını anlaşılır biçime getirebilirsek olayı çözeceğiz” dedi. (Mustafa Kemal’in Kayıp Seslerinin İzinde, s. 18)

Mustafa Kemal’in Kayıp İzlerinin İzinde: Elektromanyetik Dalgalar Veren ve Sesleri Kaydeden Ağaç

“Evet, bilimsel olarak maddenin titreşen parçacıklardan oluştuğunu biliyoruz. Maddelerin bir tür enerjiden oluştuğunu da biliyoruz. Ama ben çok farklı bir şeyin üzerinde olduğumuzu hissediyorum.” (Mustafa Kemal’in Kayıp Seslerinin İzinde s. 21)

Mustafa Kemal’in Kayıp İzlerinin İzinde: Elektromanyetik Dalgalar Veren ve Sesleri Kaydeden Ağaç

“Kayıt aletlerimin alıcıları ağaçtan, insan sesleri, kuş sesleri, fayton sesleri kaydetti.”
Barış’la Zeynep bir ağzdan;
“Neeee?” diye bağırdılar.
Ege Yıldırım öksürmeye başladı. Güçlü heyecanlar onu öksürttü.

“Yani bir tür bellek bankası öyle mi?” diye sordu. “Bu da belki bir tür elektronik iletişim biçimi.”

Profesör Velioglu;

“Evet, bir bakıma öyle de denebilir” dedi. “Ağacın yapısında bulunan silisyum dioksit maddesi doğal bir kayıt aleti yerine geçmiş ve ağaç sanki bir kaset gibi sesleri kaydetmiş.” (Mustafa Kemal’in Kayıp Seslerinin İzinde s. 29)

Cüceler Gezegeni: Basınç Ayarlı Çadırlar

Profesör Sindi’ye göre bizi bekleyen en büyük tehlike atmosfere uyum sağlayamamak. Oysa dünyadaki bilim adamları bunu bizler için büyük bir tehlike olarak görmemişlerdi. Çünkü basınç ayarlı çadırlarımız vardı. (Cüceler Gezegeni, s. 63)

Cüceler Gezegeni: Gelişmiş Bilgisayarlar

Hepsinin üstünde belli şifrelerle nereden bilgi sağlandığı belirtilen bu ekranlar, dünyanın dört bir yanındaki uzaylılarla ilgili haberleri, toplantı ve görüşmelerle ilgili görüntüleri aktarıyordu. (Uzaylılar Gelince, s.)

Robotlar Ülkesi: Ağustos Böceği Şeklinde Kamera

— Haydi bakalım “böcek”ler, dedi, size çok iş düşüyor.

Yükü, “böcek” dedikleri minik verici kameralardı. Bunlar, iri birer ağustosböceği görünüşündeydiler. Tıpkı onlar gibi ayakları ve kanatları vardı. Minik elektronik beyinleri sayesinde uçup ağaç gövdelerine, bitkilerin iri yapraklarına, kayalara konup ayaklarıyla tutunuyorlar, buldukları çevrenin fotoğraflarını çekip yolluyorlardı. En büyük özellikleri ise, otuz beş, kırk derece sıcaklıkta bir cisme rastlarsa, yani bir insan onlara dokunacak olursa kendi kendilerini yok ederek yanıp gidiyorlar, çalışmaz hale geliyorlardı. (Robotlar Ülkesi, s. 87–88)

Robotlar Ülkesi: Olağanüstü Robotlar

Sakındığı, korktuğu bir şey vardı. Bundan kuşkulandılar ve adamın vücudunu röntgen filmini istediler. Bir süre sonra filmle birlikte gelen raporda belirtildiğine göre, Murangalı’nın ensesinde, deri altına yerleştirilmiş, beyne kumanda gönderen bir “chip” vardı. Murangalı bununla istendiği gibi yönlendiriliyordu. Programında yapılacak değişiklikler bu “chip”le onun beynine aktarılıyordu. Raporda, bu inceleme sırasında “chip”e yapılan müdahalelerle Murangalı’ya istenen hareketlerin yaptırılabilirdiği görülmüştü. Verilen bir emirle Murangalı hemen kenarda duran küçük temizlik aracını çalıştırmış ve odayı

temizlemeye koyulmuştu. Bunun için kendisine bir tek sözcük bile söylenmemişti.

Doktorları çağırıp küçük bir operasyonla chipi aldırıldılar.

Murangalı'yı o gün dinlendirildikten sonra, ertesi gün tekrar karşlarına aldılar. Bu kez her soruya yanıt veren, konuşkan biri olup çıkmıştı.

Çinta:

— Ne iş yaparsın? diye sordu.

— Çiftlik gözetmeniyim.

— Peki, çiftlikte ne üretilir?

— Patlıcan, domates, patates, pamuk, mısır.

— Robotlar tarım işinde çalıştırılıyor mu?

— Onları biz kullanırız. Dev robotları kullanan mini robotlar da vardır.

— Robot kullanan robot? Nasıl yani?

— Evet, patatesleri derin kazan dev bir robot vardır. Ona makine de diyebiliriz ama elli ayaklı. Pek çok iş görür. Onu bir başka robot yönetir. Bir “operatör” gibi, bir “sürücü” gibi. Ama en çalışkan biziz.

— Tamam. Peki bir günde neler yaparsınız örneğin?

— Kalkarız. Tuvalet ve sabah temizliği on dakika. Giyinme ve kahvaltı; yirmi dakika. Sonra iş.

— Bir günde ne kadar çalışıyorsunuz?

— On iki saat.

— Ne?

— Eskiden on dört saattir. Şimdi on iki.

— Yorulmuyor musunuz? Nasıl dinleniyorsunuz?

— Çalışmak güzeldir. Biz işçiyiz. Çalışmak için doğmuşuz.

— Anladım da, insan buna nasıl dayanır!

— Kutsal Ana, bizi öyle yaratmış!

— Kutsal Ana, hani şu eskiden inanılan...

— Şimdi biz ona inanıyoruz. Bizi var eden o. Bizi insanlar için üretmekle görevlendirmiş. Onun emirlerini var etmek için dünyadayız.

— Demek öyle...

— Evet, üretim de kutsaldır! Hep daha çok üretmek için çalışmalıyız. Biz, Kutsal Ana'nın çocukları olarak Muranga'yı yüceltmek zorundayız. En zengin ve en büyük biz oluncaya kadar çalışacağız,

— Sonra?

— Sonra, Kutsal Ana bize ne yapacağımızı söyler. (Robotlar Ülkesi, s. 171–172–173)

4.2.4.2.1. BESLENME HAPI (UZAY YEMEKLERİ)

Beslenme hapları uzay teknolojisinin insanoğluna sunduğu beslenme şeklidir.. Hayatı kolaylaştırmak içindir. Böylece besin maddelerinin hacmi de küçülmüştür. Dolayısıyla beslenme alışkanlığı da değişmiştir.

Kısa sürede onlar da belirlenmiş, uzay aracının içinde özel bölmeler yapılmış, yiyecekleri kurutulup minik haplar haline getirilmiş, ilaçları alınmış, derken uzay yolculuğunun hazırlıkları tamamlanmış. (Uzaydaki Karanfil, s. 28)

Tepside yüksük kadar küçücük dört biftek, taptaze çıtır çıtır iki minicik ekmek yine iki minicik haşlanmış havuç ve iki minyatür muz ile iki elmacık duruyordu. (Uzaylı Kız Tira, s. 20)

Karşlarına iri birer karpuz büyüklüğünde iki cam küre çıktı. Bunlardan biri pembe haplarla, ötekiyse berrak suyla doluydu. Bilgin kürenin içine elini sokup birkaç tane hap aldı. Karısına döndü.

“Goriller bu haplardan avuç dolusu yuttuklarına göre, biz bir ya da iki hapla doyabiliriz. Güçsüzlüğü yenemezsek hap sayısını artırırız.” (Dünya Çocukların Olsa, s. 103)

“Çiruponlar kıtlık başlayınca yarıkürelerinde yaşayan insanların açlıktan kırılmalarını besin haplarıyla önlemeyi amaçlamışlardı. Doğrusu burada Çiruponlu bir bilim adamına rastlasaydım onu kutlardım. Derin deniz bitkilerinden besin hapi üretmek gerçekten olağanüstü bir buluş. Kıtlık başladığında, Çiruponlar uzunca bir süre haplarla açlığı yenebilirlerdi,” dedi bilgin. (Dünya Çocukların Olsa, s. 113)

Bitki kümelerinin arasından, iri bir diken buldu. İşaret parmağının ucuna batırdı. Parmağını bebeğin ağzına soktu... Dikenle açılan delikten, bebeğin ağzına, damla damla süt akıyordu. Çünkü parmağın el ayasına birleştiği yere kadar gelen kan, tam o noktada, ayrışma uğrayıp süte dönüşüyordu. (Kıyamet Çiçekleri, s. 98)

Fuku – Yenican’ların dillerinin altı, gizemli bir laboratuvar gibiydi. Ekmek ağacı meyvesinden alınan hücreler, bu dil altı laboratuvarında ayrıştırıldı. Bu ayrışma, besleyici bitkilerin hücre özleri eklendi. Böylece ortaya, pembemsi görünümde yepyeni bir bileşim çıktı. (Kıyamet Çiçekleri, s. 259)

Yaşlı Ana Yabgulardan biri, mağaraların derinliklerindeki kovuklardan, ceviz kadar bir tohum getirdi:

“Bu Manaka Palamudu. Atalarımız ortalık kar buz altında kalıp da besin kıtlığına düşüldüğünde, bununla beslenirlerdi. Bu palamut, açlığı

ve susuzluğu gideriyor... Palamudu çakıyla kazıyacaksın. Elde ettiğin tozu, dilinin altına koyacaksın. Bebek bunu yapamaz. Su bulamazsan, Monaka tozunu tükürüğünle de eritebilirsin. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 135)

"A gözü kör olasıca Necati, şimdi bunca çocuk, ne yiyecek, ne içecek?" diye sordu.

"Düşünölmüştür" dedi kaptan, hem de çok önceden düşünölmüştür. Hepimize yetecek haplarımız vardır."

"Ben ne diyorum, sen ne diyorsun kaptan delisi Necati, biz hasta mıyız, ne yapalım hapı?"

"Babaanne" dedim, "onlar yiyecek hapı."

"A çocuk sen onun sözüne inanıyor musun, hiç peynirin, ekmeğın, yumurtanın yerini tutar mı hap? Sor bakalım kaptanına, cacık hapı da var mıymış bari, bol sarımsaklı." (Uzay Dolmuşu Kalkıyor, s. 47)

"Ben susadım" dedi Serdar.

"Tamam" dedi kaptanımız. "Fatoş şimdi şu dolabı açsın, içinde mavi bir kavanoz var. Onun içinden herkese birer tane su hapı dağıtsın. Susadığınız zaman içeceksiniz, susamadan içmeyin." (Uzay Dolmuşu Kalkıyor, s. 49)

Kahvaltı masasına yürürken küçük tabletlerle bezeli bir masa düşledim. Mor Gezegen'deki gibi. Masada tereyağı, bal, zeytin, peynir, annemin yani Gönen'in annesinin hazırladığı zeytinyağlı domates, bir bardak süt vardı. (Bilgisayar Amca, s. 36)

"KuyrukluYıldız Türlüsü, Ay Püresi, Güneş Çorbası, Yıldız Salatası, Samanyolu Makarnası, Göктаşı Yemişı" gibi.(Uzaydaki Arkadaşım, s.)

"Şimdi acıktınsa öğle yemeği düğmesine bas" dedi.

Zeynep düğmeye bastı. Makine hem yazılı hem de sesli, öğle yemeğinde neler yiyebileceklerini belirtti:

"Sebzeli uzay çorbası. Uzay soslu tahıl. Uzay omleti. Peynir, yoğurt. Uzay pastalı uzay dondurması." (Uzaydaki Arkadaşım, s. 21)

Çok geçmeden, pembe bir ışığın içinde beliriverdi Zegna. "Buyurun Kaptan Zobo ve siz İkinci Kaptan Zibi. Vişne kokteyli haplarınızı afiyetle içebilirsiniz."

"Ver bakayım." diyerek bordo renkli tablete uzandı Zobo.

Ağına attı. "Mmm..." dedi. "Çok güzel olmuş!"

"Gerçekten de öyle." dedi Zibi. "Bu konuda, Zegna'nın üstüne yoktur! Kendine de bir tane hazırlamalısın Zegna." (Ah Şu Uzaylılar, s. 8)

“Evet.” dedi Zumo. “Buraya ‘laboratuar’ demek, doğru bir yaklaşım. Çünkü tüm yiyecekler, kimyasal olarak üretiliyor. Sonra da sıkıştırılarak tablet haline getiriliyor.”

Zegna ekledi. “Ağza alındığında açılan tabletler, yiyeceklerin tadını algılamamızı sağlıyor.”

Zumo, duvarları boydan boya kaplayan raflara doğru yürüdü. “Bu bölümde de tabletlerin sunumu yapılıyor.”

“Aa!..” dedi Sibel. “Burası, bizdeki eczanelere benziyor. Raflardakiler de sıra sıra ilaçlar gibi...”

Zibi gururla başını salladı. “Mutfağımızda her türlü yiyeceği bulabilirsiniz.”

“Evet.” dedi Zumo. “Ben ve yardımcı robotlarım, her öğün için özel listeler hazırlıyoruz. Örneğin, şu kutudaki bir öğlen yemeği: Kırmızı tablet köfte, yeşil olanı salata, sarı da patates kızartması. Portakal rengi tabletle meyve suyu.”

Cansu, merakla sordu. “Kremalı pasta tableti de var mı?”

“Olmaz mı? İşte şu beyaz tablet meyveli pasta. Kahverengi olanı da çikolatalısı.” (Ah Şu Uzaylılar, s. 56)

Hologramların besinleri radyum, plütonyum gibi radyoaktif elementlerdi. Bu elementlerden enerji alıyorlar, bu enerjiyi de elektrik enerjisine dönüştürerek kullanıyorlardı. Bu iş için gereken tüm düzenek, vücutlarında vardı. Elma çekirdeği kadar bir plütonyum elementi, bir hologramı bir yıl yaşatabilirdi. Bu elementler de Plüton gezegeninde bol miktarda vardı. Tüm diğer gezegenlerde olduğu gibi, bunun dışında ne havaya, ne suya, ne de yiyeceğe gerek duyuyorlardı. Her ortamda yaşayabiliyorlardı. (İncili Kavak, s. 31)

Uyum ve eğitim çalışmaları bitti. Yerçekimsizliğine alıştırma denemeleri... Saatte iki bin kilometreye varan hızlarla bir ok gibi fırlamak, düşmek... Uzay giysilerinin içinde geçen günler, geceler, aylar... Uzay beslenmesine uyum. Küçük haplarla beslenme... (Cüceler Gezegeni, s. 11)

“Yemek zamanı,” dedi. “İşte bu da bizim yemeğimiz...”

O kutunun içinden küçük bir hapi aldı, ağzına attı. Bir süre emdi, emdi. Belli ki çok tat alıyordu... Diğer uzaylı yaratıklar da onun yaptığını yaptılar. Hepsi de hiç ses çıkarmadan bir süre haplarını emdiler; daha doğrusu yemeklerini yediler. (Uzaylılar Gelince, s. 73)

4.2.4.3. MİTOLOJİ, EFSANE Ve MASALLAR

Fantastik ve bilim-kurgu romanlarının beslendiği en önemli kaynaklardan biri de mitoloji, efsane ve masallardır. Hem fantastik, hem de bilim-kurgu türü, bu damardan çokça beslenmiştir. Mitoloji, efsane ve masallar üç ayrı başlıkta

değerlendirilmiştir. Masallar, efsane ve mitolojiye oranla daha fazla kullanılmıştır. Bu sebeptendir ki masallar alt başlıklarla değerlendirilmiştir. Mitoloji ve efsaneyle ilgili alıntıların başında gönderme yapılan unsurların adı verilmiştir.

4.2.4.3.1. MİTOLOJİ

Fafa ile Mimi: Tanrı Kral: Osiris

Karek yeniden söz aldı. “Kendilerine, çocuklarından mesaj getirdiğini iddia ettikleri Osiris, eski Dünya’nın mitolojik bir kahramanı, bir Tanrı kral... Burada bizi ilgilendiren konu sayın meslektaşlarım... Osiris’in söylediğini iddia ettikleri kozmolojik bilgilerin tamamen doğru olması! Hatta bu bilgilerin, o zamanki teknolojiyle ulaşılamayacak düzeyde fiziksel ayrıntıları içeriyor olması.” (Fafa ile Mimi Güneşe Yolculuk, s. 41)

Efsaneler Gezegeni: Ares

“Ares bu! Ares olmalı...” diye çılgınlık ata ata kaçırmaya başladı. “Zeus’un, insan düşmanı oğlu...” Onlar böyle kaçırmaya, üzerlerine sağanak gibi oklar yağıyordu.

İşte bu anda, Ufaklık’ın omzunda duran baykuş kanatlandı. Birden; başı tolgalı, eli kalkanlı bir kadın savaşçıya dönüşüp gökyüzündeki akbabaya doğru atıldı. (Efsaneler Gezegeni, s. 40)

Efsaneler Gezegeni: Athena

Gizem konuşurken Athena’nın gözleri, gökyüzünde oluşan gökkuşağına takılmıştı. Gökkuşağının ucunda, kanatlı bir genç kız vardı. Bu yedi renkli çizgi, o ilerledikçe kanatlarının ardında oluşmaktaydı. Gök gözlü kadının yüzü ilk kez bulandı. “İris bu...” dedi. “Babam Zeus’un ulağı... Beni bir an önce karşısında görmek istiyormuş. Ben bilirim bu çağrılar. Anlaşılan Ares yine yaptı yapacağını. Beni Zeus’a gammazladı. Ben... şimdi hemen gitmeliyim. Herkes gibi ben de, babamın öfkesinden çekinirim. (Efsaneler Gezegeni, s. 42)

Efsaneler Gezegeni: Prometheus

İhtiyar bilge, başını utançla önüne eğdi. “Athena’yı bile gördün işte!” dedi. Sizi savunup kardeşi Ares’i başınızdan defetti. Ama babası Zeus çağırınca, onun öfkesinden korkup nasıl da çekip gitti. Şimdi, iki insan uğruna öz kardeşine zarar verdiği için kendisini azarlayan babasından özür diliyordur. Bir tek Prometheus... Belki o... Şimdi özgür olsaydı, size yardım ederdi. Ancak ne yazık ki...”

Gizem şaşkınlıkla, “Prometeus’mu? ...” diyerek onun sözünü kesti. “Böyle biri gerçekten var mı ki? O bir efsane değil mi?”

Yaşlı adam sesini iyice alçaltarak, “Hiç sanmıyorum.” diye yanıt verdi. “İnsanlara yardım ettiği için Zeus onu cezalandırdığından beri, Sünger Kayalıkları’nda zincirli o... Onu kurtarabilirsiniz, belki...”
(Efsaneler Gezegeni, s. 46)

Efsaneler Gezegeni: Ares

Dağ adamlarının reisi, başını önüne eğdi. “Suçumuz...” dedi. “Yalnızca, Ares’in tuzağına düşmekti.” Sonra sanki, o günleri yaşarmış gibi sözlerine devam etti. “Bir zamanlar biz de, bahçe içindeki aydınlık evlerimizde yaşadık. Hayvanlarımızı, Uludağ’ın eteklerindeki yüksek otlu yaylalarda özgürce otlatırdık.

İşte o günlerden birinde Ares, elinde altın postlu bir koçla çıkageldi. “Alın bu koçu, sürünüze katın!” dedi. “Ondan, altın postlu kuzularınız olsun. Yalnız, doğacak her altın renkli kuzudan birini ben alırım. Ha! Sonra söylemedi demeyin. Koçumun başına bir şey gelirse, ben de sizin canınızı yakarım.” Bu sözlerin, bizi tuzağa düşürmek için kurulmuş bir düzen olduğunu ne bilelim. Altın postlu kuzulara sahip olma tutkusuna kapıldık. Ares’le anlaştık.

Ertesi gün şafakla birlikte, bütün sürüyü alıp otlığa çıktık. Hepimiz, günün birinde altın postlu koyunlardan oluşan bir sürünün hayalini kurmaya başlamıştık. Doğal olarak herkesin gözü altın postlu koçun üzerindeydi. Onun sayesinde benzersiz bir zenginliğe kavuşacaktık.

Sonunda, yeşil gölün kıyılarına vardık. Sürümüzü hep burada otlatırdık. Altın postlu koç, sürünün en önünde koşup göle vardı. Hemen ardından gelen koyunlarla birlikte su içmeye başladı. Birden nasıl olduysa, gölün suları kabardı, dalgalandı. Dalgalar bir anda ejderhaya dönüşüp kanatlandı. Sonra da ürküp kaçışmaya başlayan sürünün içine daldı. O uzun boynunu uzattığı gibi, altın postlu koçu yakaladı. Yakalamasıyla da kaçıp uzaklaştı.

Ejderhanın arkasından çok ok attık, kargı fırlattık. Ama hiçbirisi, canavarın derisine işlemedi. Tam şimdi ne yapacağız diye düşünmeye başlamıştık ki, Ares tepemizde bitiverdi. “Daha ilk günden benim altın postlu koçumu yitirdiniz mi?” dedi. “O zaman şimdi ödeme vakti! Ya altın postumu hemen verirsiniz, ya da bunu bir canla ödersiniz!” Sözünün ardından bir anda dev bir akbaba haline geldi. Reisimizin altın saçlı oğlunu alıp gitti.

O günden sonra da, hiç aksatmaksızın her gün geldi. Her gelişinde bir gencimizi aramızdan koparıp gitti. Baktık ki, her geçen gün eksilip yok oluyoruz, biz de gelip bu sönmüş volkana sığındık. Onu böyle oyup kendimize sığınak yaptık. Üzerine ağ örüp Ares’ten korunmaya çalıştık. Can borcumuzu da, ağın üzerine böyle her gün bıraktığımız bir koçla ödemeye başladık.” (Efsaneler Gezegeni, s. 63–64)

Efsaneler Gezegeni: Vulcano

Zeus eskiden beri, insanlar güçlenmesinler, güçlenip de kendisine ve ailesine baş kaldırmalarını diye, onların ateşe ulaşmasını engellemiştir. Hatta yanardağın içinde yaşayan oğlu demirci Vulcano'yu, bu yasak konusunda sıkı sıkıya tembihlemiştir. Bu yüzden insanlar, çağlar boyunca birer zavallı gibi yaşadılar.

O da uydurma bir efsane çıkarıp kendini ve ailesini onlara tanrı olarak tanıttı. Tapınaklar yaptırıp adaklar adattı. Hepsini birer köle gibi kullandı. Ama Prometheus, Zeus'un insanlara karşı sürdürdüğü bu yalanlara dayanamadı. Kendini onlara yardım etmeye adadı. Bir gün sırf bu amaçla, Vulcano'nun demir işliğinin bulunduğu yanardağa uğradı. Giderken yanına, içine afyon özü katılmış bir testi şarap da almıştı. Bunun bir bardağı, bir devi bile yekardı.

Vulkano topaldı. Annesi Hera, Vulcano'yu doğurduğu gün, bebeğinin çirkinliğine dayanamamış, onu Uludağ'ın tepesinden aşağıya atmıştı. Bacağı kırılan çocuk, o gün bu gün topallardı. Ancak öz annesi tarafından seilmeyişi, talihsiz Vulcano'nun yüreğinde kapanmaz yaralar açmıştı.

Bu nedenle ailesinden uzakta, yanardağın derinliklerinde yaşar; öfkesini, örsünün üzerinde demir döverek bastırırdı. Ama geceleri, ne duyduğu öfkeyi, ne de içindeki acıyı bir türlü yatıştırıramazdı. Bu yüzden, elinde şarap testisiyle çıkıp gelen Prometheus'un ziyareti, Vulcano'yu pek sevindirdi. Bardağını afyonlu şarapla doldurup onun sağlığına içti. Tabii çok geçmeden zavallının başı dumanlandı. Önce gülüp kahkahalar attı. Ardından dertlenip ağladı. Çok geçmeden de, şarap testisinin başında sızdı, kaldı.

O zaman Prometheus; yanardağdan aldığı kor parçasını, Vulcano'nun koltuk değneğine yerleştirdi. Böylece koruduğu ateşi, alelacele insan dostlarına yetiştirdi. İnsanlar, soğuk günlerde o ateşle ısınacak, karanlık gecelerde onunla aydınlanacaklardı. Kendilerini yabani hayvanlardan onunla koruyacaklardı. Çamuru pişirip çeşitli kaplar, madenleri eritip araç gereçler yapacaklardı. Böylece zamanla güçlenecek, Zeus'a ve ailesine baş kaldıracaklardı. Tıpkı bir zamanlar Dünya Gezegeninde olduğu gibi..." (Efsaneler Gezegeni, s. 85)

Efsaneler Gezegeni: Titanlar

Aslında bizler, Zeus'un insanlara inandırmak istediği gibi, ölümsüz varlıklar değiliz. Belki biraz daha uzun ömürlüüz-iki yüz yıl gibi...-Fakat sonuçta, bizlerde ölürüz. Bir anda yanar, küle dönüşürüz. Sonra küllerimizden bize çok benzeyen yeni biri doğar, tıpkı eski biz gibi. Bu yüzden insanlar fark edemez ne öldüğümüzü, ne de dirildiğimizi.

İşte Zeus bundan yararlandı. Kendi uydurduğu bir efsaneyle, insanlara; kendisinin ve aile bireylerinin; olağanüstü güçlere sahip ölümsüz varlıklar olduğunu inandırmaya kalkıştı. Efendilik tasladı. Bazı

üstünlüklerinden yararlanarak onları birer kul, birer köle gibi kullandı. Hatta onlarla aynı soydan gelen titanları, yani devleri bile...

İşte titanlar buna dayanamadı. Zeus'a ve ailesine baş kaldırdı. İsyan, benim ve ailemin dışında bütün titanlar katıldı. Tek gözlü devler, yüz kollu devler, elli başlı devler de bunların arasındaydı. Hepsi birlik olup Uludağ'ın doruklarına doğru yürümeye başladı. Ellerine geçen herşeyi, taşları, ağaçları, dağ gibi kayaları; Uludağ'ın tepesinde yaşayan Zeus ve ailesinin üzerine yağdırıyorlardı. Onlar da bunun altında kalmıyor, misliyle karşılık veriyorlardı. Bütün yer, bu korkunç savaşın etkisiyle alt üst olmaktaydı.

Titanların, savaşı kazanacaklarına inanmaya başladıkları bir andı. Çünkü Uludağ'ın doruğuna iyice yaklaşmışlardı. İşte o anda Zeus, kendisini diğer bütün titanlardan farklı ve üstün kılan yeteneğini kullandı. Titanların üzerine birbiri ardınca gönderdiği yıldırımlarla onları yıldırıldı. Hepsini, Uludağ'ın doruklarından bir anda yer altının derinliklerine doğru kaçırdı. Tıpkı az önce bizim yaptığımız gibi... Üstelik onlar, daha hala orada çile dolduruyorlar ve belki de sonsuza dek orada kalacaklar.” (Efsaneler Gezegeni, s. 98)

Efsaneler Gezegeni: Poseidon

Prometeus şimdi, sol elindeki boya çubuklarının arasından mavi bir çubuk seçmişti. Bununla, dağların ardından gelip tüm ovayı dolanan yilankavi bir çizgi çizerek, “Yeşil Irmak'tan, şu gördüğünüz Mavi Irmak'a kadar olan her yer...” dedi. “Gemileri uzun direkli Denizciler Ülkesi... Denizler Hâkimi Poseidon'un sözünden çıkmaz burada yaşayanların hiçbiri. Eğer Poseidon iyi bir günündeyseniz, buradaki yelkenlilerden biri, uygun bir rüzgârla sizi Savaşçıları Ülkesi'ne ulaştırabilir belki.” (Efsaneler Gezegeni, s. 103)

Midos Kartalının Gözleri; Satirler

Kaya yüzeyinde, sırtında lahit taşıyan başka kartal kabartmalarıyla yarı insan, yarı hayvan görünümünde kanatlı satirler vardı. Âdem eski çağlarda bu satirlerin ölü bekçileri öteki dünya yaratıkları olarak değerlendirildiğini biliyordu. (Midos Kartalının Gözleri, s.141)

Gohor: Tek Boynuzlu Atlar

Eğer bu civarlarda kanlı canlı, uçabilen bir kısraklar sürüsü varsa bilemem! Ama eğer yoksa söylüyorum size, bu görünenler onlar: Tek boynuzlu altın kısraklara binen Karanlık Çocuklar. (Gohor, s. 102)

Ayda Yaz Uykusu: Zeus Sunağı, Hera Tapınağı

Dalgınlıkla, önündeki bir başka düğmeye dokunmuş olmalıydı. Bir anda kendini Ege kıyılarında, Bergama'da buldu. Kente, Akropol adındaki tepeden bakıyordu. Bu kentin adı, bir zamanlar Pergamon'du. Bilgi, işte o Pergamon'daydı. Athena Tapınağı'nın önündeydi. Zeus Sunağı ile Hera Tapınağı da az ötesindeydi.

Orada Pergamon'da yaşayan insanlar, yıldızlara hangi gözle bakıyorlardı? Onlar için Samanyolu'nun bir anlamı var mıydı? O dönemde insanlar inançlarını, söylenceler üstüne kurmuşlardı. Bu tapınaklar, o söylencelerden doğmuştu. Samanyolu söylencesi de onlardan biriydi.

Gök tanrısı Hera, en büyük tanrı Zeus'la evlenmişti. Balayını, Sisam adasında geçiriyorlardı. Bir süre sonra Hera'nın göğüsleri sütle dolup taşı. Sütlerin fazlası gökyüzüne fişkırdı. İşte Samanyolu, o süt fişkirmesiyle oluştu. Bu yüzden Samanyolu'nun öteki adı da Sütyolu'dur.

O dönemde Ege kıyılarında, Mezopotamya'da yaşayan toplumlar pek çok tanrıya inanırlardı. Bu tanrıların adları saymakla tükenmezdi. Yer, gök, su, ateş, yıldırım, aşk, savaş, barış... Dünyayı bu tanrılar yönetirlerdi. İnsanların, tanrılara ait işlere karışmaları doğru değildi. (Ayda Yaz Uykusu, s. 14)

4.2.4.3.2. EFSANELER

Cennetin Ölümü: Yaradılış Efsanesi

“Gideceğim baba! Beyaz Dağ'ı aşacağım. İki ağabeyimin canını alan, bir ağabeyimi çıldırtan Beyaz Dağ'ı aşacağım. O dağı yeneceğim. Ülkemizi bir çember gibi saran Beyaz Dağ'ın ötesinde nasıl bir hayat olduğunu öğreneceğim baba. Bu kuyunun içinden çıkacağım. İnsanlarımızın Beyaz Ova'ya, Beyaz Dağ'ın ötesindeki büyük bir denizin kıyısından geldiğini anlatan o kadim efsanenin peşine düşeceğim,” dedi Sin hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak. (Cennetin Ölümü, s. 9)

Cennetin Ölümü: Yaradılış Efsanesi

“Ülkemi izliyorum Sin. Ne ilginç bir ülke, görüyor musun? Sanki biri, büyük bir dağ tam orta yerinden delerek beş altı bin metre derinliğinde büyük bir kuyu kazmış ve kuyunun altında dümdüz, yemyeşil bir ova yaratmış. Olağanüstü bir ülke değil mi Sin?”

“Öyle, olağanüstü bir ülke Şamaş.”

“Ne düşünüyorsunuz biliyor musun Sin?”

“Ne düşünüyorsun Şamaş?”

“İnsanlar bu kuyuya nasıl geldi?”

“Belki burada ürediler.”

“Olabilir, ama burada ürememişlerse, bir yerlerden buraya gelmişlerdir. Bu da demektir ki bu ülkeden başka yerlerde de insanlar

var. O insanlar gelebildiyse buradan da bir çıkış yolu olmalı. Belki o kadim efsane doğrudur.” (Cennetin Ölümü, s. 18)

Gökyüzündeki Mor Bulutlar: Jambuna Efsanesi

Tuha Dağı'nda dev gibi insanların yaşadığını, Yetavani Yaylasındaki köylüler biliyordu. Bu insanların Ay'dan gelme olduğuna da inanılıyordu. Ay'ın hep o dağın doruğunda doğması, dolunay sırasında tepenin ışığa bürünmesi, bu söylentiye pekiştiriyordu. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 22)

Gökyüzündeki Mor Bulutlar: Jambuna Efsanesi

Jambuna ana öldüğünde cesedinin, Himalayalar'da bulunan Raj vadisindeki buzullar arasına gömülmesini istemiş. Bizde ölmek üzere olan bir insanın isteği, kesinlikle yerine getirilir. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 34)

Gökyüzündeki Mor Bulutlar: Jambuna Efsanesi

Yılda bir gün, ilkbaharda gece ile gündüzün eşitlendiği sırada... sadece iki ya da üç gözü pek insan, buzullardaki gözleme tepesine ulaşabilirmiş. Güneş doğarken kısa bir an ışınlar, cesedin bulunduğu noktada yoğunlaşmış. İşte o anı yakalayabilen, buzların arasında yatıp durmakta olan cesedi apaçık görmüş. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 35)

Gökyüzündeki Mor Bulutlar: Jambuna Efsanesi

Efendim, bu taşın adı İŞAURA'dır. Bilge Jambuna Ana, İşaura'yı yaşamı süresince vücudunda taşımıştır. Bu taş, ölümünden sonra kaybolmuştur. Onu sizin gibi bir yabancı bulması, çok anlamlıdır. Jambuna Ana ırk, din, dil ayrımı yapmadığı için bir bakıma, taşın size geçmesi bizleri şaşırtmadı. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 60)

Gökyüzündeki Mor Bulutlar: Jambuna Efsanesi

Bilge kişiler bu efsaneyi derleyip, Sanskrit diliyle kil tabletlere yazmışlar. Bu tabletler, hazine değerindeki İNSANLIK SÖZLÜĞÜ ile birlikte, on yıl önce göçükte bulunmuştu. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 61)

Gökyüzündeki Mor Bulutlar: Jambuna Efsanesi

O güne değin kendilerine hep çeşitli bilim dallarının temel konu ve kavramları öğretilmişti. Efsanelerden, masallardan hiç haberleri olmamıştı. Bu yüzden Jambuna Ana efsanesinden çok etkilenmişlerdi. O yüzden ilk kez bilimin dışına çıkarak düş kurma yeteneklerini işletiyorlardı. Bu da onlara çok keyif veriyordu. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 123)

Gohor: Turna Efsanesi

Ben de anneme öyleyse bana bir mekanik turna almasını söyledim. Çünkü turna arkaik literatürde ruhları kutsal yolculuğa taşıyan bir kılavuzdur. (Gohor, s. 130)

İncili Kavak: İncili Kavak Efsanesi

Bu ağacın adı, İncili Kavak'tı. Görünürlerde inci minci yoktu oysa. Neden İncili Kavak dendiğini, kimse anlamıyordu. Söylentiye göre, yüzyılda bir inci verir, o evde yaşayanları bolluk ve berekete kavuştururdu. Ayrıca, tüm köyü de kötülüklerden korurdu. Bu söylentiye kimse inanmasa da, Mıcık inanıyordu. Bir gün bu yoksulluktan kurtulacaklardı. Zaten dedesi de ölürken, "İncili Kavak'a iyi bakın! Size tek mirasım ol!" dememiş miydi? Öyleyse, bunda bir gerçek payı olmalıydı. (İncili Kavak, s. 9)

Cüceler Gezegeni: Nuh'un Gemisi

Gemimizin adı da ilginç. "Nuh'un Gemisi". Bunun nedeni basit. Uzaya işe yarayacağını düşündüğümüz çeşitli tohumlar filan götürüyoruz ya, onun için bu yolculuğu düzenleyenler gemimize bu adı uygun görmüşler. (Cüceler Gezegeni, s. 17)

4.2.4.3.3. MASALLAR

4.2.4.3.3.1. SAYILAR

Masallarda genel olarak üç, yedi ve kırk sayılarıyla karşılaşmaktayız. Bilindiği gibi, bu sayılar dinî, felsefî ve tasavvufî metinlerde de önem taşımaktadır. Yüzyıllar boyunca farklı din, kültür ve milletlerin benimsediği bu sembolik değerler –dinî, felsefî ve kültürel vasıflarını büyük oranda kaybederek- şuuraltında yaşamaya devam

etmişlerdir. Masallarda sıkça geçen sayıların, destanlarda ve mitolojide de aynı derecede önem taşıması dikkat çekicidir.²⁰

ÜÇ

Üç sayısı çeşitli dinlerde ve kültürlerde sembolik değerlere sahiptir. Hinduizm’de “üç büyük güç” vardır: Yaratıcı Brahma, yok edici Şiva ve güç verici Vişnu. Üç, Hıristiyanlıkta özellikle teslis inancında karşımıza çıkmaktadır. Budizmde de kurtuluşun üç kaynağı vardır.(Schimmel 1997:63–90) İslam’daki üç sayısıyla ilgili pek çok unsur bulunmaktadır: Şeriat-tarikat-hakikat; cemâdât-nebâdat-hayvanat; ruh-nefs-beden vb... Oyun ve yarışmalarda “üç” hak kuralı vardır. Masallarda, “padişahın üç oğlu”, üç kız kardeş”, “üç peri kızı”, “üç katır, üç satır”, “üç elma”, “üç yol ağzı” gibi “üç” sayısıyla ilgili pek çok husus bulunmaktadır. Masallarda kahramanlara üç şart koşulur ve üç şans verilir. Genellikle de üç kardeşten en küçüğünün başarılı olduğu bu üç şans, üç sayısının tarihî ve kültürel arka planı ile ilgilidir.(Bilkan, 2009: 65)

“Yaptığını beğendin mi, küçük soytarı?” Odar’ın sesi kızgındı. “Az kalsın seni o kalabalıkta kaybedecektim. Neyse, şimdi kapıyı çal. Üç kez uzun, bir kez kısa vur kapıya.” (Fafa ile Mimi- Güneşe Yolculuk, s. 84)

Kızlar çantalara üç tane dürbün koymuşlar nereden buldularsa. Üçümüz birlikte dürbünlerle Karain mağarasının önündeki insanları izlemeye koyulduk. (Zaman Bisikleti, s. 14)

Yaz Ülkesi’nde mevsim hep yazdı. Ne var ki orada istedikleri kadar kalamıyorlardı. Yaz Ülkesi zamanı sınırlıydı. Her şehir, kendine ayrılan zaman içinde Yaz Ülkesi’nde üç ay kalırdı. (Kış Ülkesi Çocukları, s. 7)

Üç büyük şehrin, Yaz Ülkesi’ne giden üç ayrı yolu vardı, ama Yaz Ülkesi tekti. (Kış Ülkesi Çocukları, s. 25)

Odada üç rahip vardı. Rahiplerden biri, yüz yaşını aşkın pırpır bir pirifâniydi. Eti erimiş; bir avuç kemikle, kar gibi ak bir yumak kıl kamıştı geriye. Odanın ortasında bir sandalyeye oturmuş, Sin’in çevresinde dua okuyarak dolanıyor, elindeki bakır tastan Sin’in üstüne su serpiyordu.

²⁰ Bilkan, A.F. (2009). Masal Estetiği. İstanbul: Timaş Yay. (s.68)

Yaşlı rahip kendini işine o kadar kaptırmış ki... Dua okurken, ekmeği elinden alınmış aç bir çocuk gibi gözyaşı döküyordu.

Öteki iki rahipten genç olanı dizüstü çökmüş, iki eliyle tuttuğu altından yapılmış, elmas taşlı gözleri karanlıkta parıldaayan kedigözlerine benzeyen, kutsal öküz heykelini Sin'e doğru tutuyordu. Üçüncü rahip ise kralın yanında bağdaş kurarak oturmuş, önündeki su dolu tasın içinde yüzen saman çöpüne bakarak dua mırıldanıyordu.

Sin, tapınaktaki bir ayinde Başrahip Anu'nun, "Karanlık çöktüğünde bütün ölümler dirilerek Beyaz Dağ'ı sarar. Beyaz Dağ, ölümlerin mekânıdır. Karanlık çöktüğünde dağa çıkan insan, kim olursa olsun, çok yaşayamaz." Sözcüklerini anımsadı, korkudan bacakları titremeye başladı. Acaba söyledikleri doğru muydu?

"Hissediyorum Sin. Çevremizde dolanan ağırlığı duyumsuyorum. Bizi izliyorlar. Hunbaba'ya baksana, pürdikkat! Neredeyse korkudan delirecek!" (Cennetin Ölümü, s. 96)

Mağara iki bölümden oluşuyordu. Giriş bölümü yüksek ve genişti. Orta yerinden bir ateş yanıyordu, ateşin çevresinde, tahta kürsülerde oturmuş, başlarına öküz başını andıran maskeler takmış, kara giysili üç kişi oturuyordu.

Sin'le Aya'yı dev adamın yanında görünce oturdukları tahta kürsülerden kalktılar, üçü de birbirlerinin aynısıydı sanki. (Cennetin Ölümü, s. 147)

Kare şeklinde büyük bir odaydı, odanın tavanında yeryüzüne açılan üç pencere vardı. Odanın üç duvarı önünde taş masalar vardı. Bu masaların üzerinde bir takım acayip makineler, kitaplar, resimler, fotoğraflar dizilmişti. Hemen kapının girişinde bir taş masanın yuvarlak, iri bir kabak büyüklüğünde, üzerinde acayip şekiller çizilmiş topun yanında durdu Rahip Marduk. Büyülenmiş bir halde odadaki eşyalara bakan Aya'yı, Sin'i, Cüce'yi, Tutu'yu, Şamaş'ı yanına çağırdı. (Cennetin Ölümü, s. 186)

"Evet," dedi Rahip Marduk. Başını kaldırıp Şamaş'a baktı. "Beyaz Dağ'ı aşmayı başaran ilk insan, inançlarımızın kurucusu Rahip Nana'dır. Nana, soyumuzun, Beyaz Dağ'ın dışındaki büyük denizin kıyısından geldiğini anlatan efsanenin peşine düşer, Beyaz Dağ'a tırmanır. İlk iki tırmanışta başarısız olur, ama bu onu yıldırmaz. Üçüncü tırmanışta Beyaz Dağ'ı aşmayı başaran. İlginç bir rastlantı Sin, Rahip Nana anılarında, dağı göçmen kuşların yolunu izleyerek aştığını söyler." (Cennetin Ölümü, s. 187)

Ufaklık, "Büyük bir olasılıkla, bunlar uyudu." dedi. "Ortada iki ayrı yuva olduğuna göre, biz de iki ayrı grup halinde harekete geçmeliyiz. Bayca, Kayra ile birlikte şu yakındakine; ben de Gizem'le birlikte ileridekine

gidip kuşadamları etkisiz hale getirmeliyiz. Sabaha kadar bu işi bitirdik, bitirdik! Ortalık bir ışırsa, bu uçurumun tepesinde, onlarla mümkün değil baş edemeyiz. Haydi! Yol koşulları çetin. Yuvalara da, öyle görüldüğü kadar yakın değiliz. Elimizi çabuk turalım. İşini bitiren üç kısa ıslıkla diğerlerine haber versin!” (Uzayın Tutsakları, s. 70)

Annen, baban, ben ve daha pek çok kişi bunu başarabilenler arasındaydık. Ancak kaçma olanağı bulamadık. Yalnızca üç gemi... Üç gemi kaçabildi. (Uzayın Tutsakları, s. 88)

Tanık olduğu tartışmadan sonraki üçüncü gün, hava kızgın bir kısaç şekli almıştı. (Bataklığın Kıyısındaki Ev, s. 49)

“Senin ne işin var burada? Üç ay görevden uzaklaştırma aldın, niye geldin ki?”

“Üç ay uzaklaştırma mı?” Niye? Hem ben bunu neden bilmiyorum?”
(Damla Canlısı, s. 46)

Bulut şehirlerinin ileri gelenleri bir komisyon oluşturdular. Komisyona Bilgebaba başkanlık etti. Üç ay boyunca bir grup damla canlısı, yeryüzünün çeşitli bölgelerine gönderildi. İnsanların edebiyat eserleri üzerine bilgiler edindiler. Onlara Ajandamla adı verildi. Ajandamların liderliğine ise Sivrikulak getirildi. (Damla Canlısı, s. 62)

İçimizden üç kişi seçip Işın'ın evine gönderelim. Onlar arkadaşınıza birden selam götürsünler, moralinin düzelmesine yardım etsinler. Geri kalanlarla da dersimize bakalım artık. (Uçan Dalgalar, s. 37)

Tolga Tozan üç saate razıydı aslında. Sesini çıkarmadı. Çayını bitirir bitirmez ayrıldı belediyeden. Doğruca işyerine gitmesi gerekiyordu. Tansık Tozan oraya gelecekti çünkü. (Uçan Dalgalar, s. 79)

Bu ekipte bir de çocuk bulunmasına karar verilince, seçimin en başarılı üç çocuk arasında yapılması düşünülmüş. (Uzaydaki Karanfil, s. 23)

Toros ve arkadaşları, üç gün boyunca birbirlerini elemek için didinmişler ve üçüncü günün sonunda hep birlikte yöneticinin odasına girmişler. (Uzaydaki Karanfil, s. 23)

Günler, mevsimler heyecanlı, eğlenceli akıp giderdi. Bir bahar kayaya, uzaklardan üç kuş geldi. Tek yavrulu bir kartal ailesi...
(Alakanat, s. 8)

Saksağan anlattı: Bu gece üç serçe kaybolmuştu. Tombul ile Çilkanat, bir de Yarımkuyruk... Kuru söğüdün dibinde tüyleri bulunmuştu. Tombul'la Çilkanat'ın tüyleri... (Alakanat, s. 29)

—Dövüş yarın olacaktı ya... İkimiz de yorulduk. Hani, üç gün sonraya bıraksak! Daha zorlu, daha adil bir karşılaşma olur hem...

Alakanat, söze başlamadan, baykuş kulağına uzanıp fısıldadı:

—Sakın kabul etme. Kanadını yere kötü çarptı. Yaralandı belki de. Bu durumdan yararlanalım.

—Ama o benim isteğimi geri çevirmemişti.

—Peki, ben kazandım diye bizi kandırmaya çalışan o değil miydi? Ona nasıl güveniriz?

Alakanat, Eşkıya'ya döndü:

—İsteğini kabul ediyorum. Ama yalnız iki gün... (Alakanat, s. 44)

Gitti ve üç gün sonra sağ salim döndü. Oradakilerin sevincini anlata anlata bitiremiyordu. Alakanat, kayada bir kahramandı artık! Söğütlükte olduğu gibi... (Alakanat, s. 48)

Her gün, Üç Çatal Dağı'nın yolundaydı. Üç Çatal adı bile yüreklere korku salmaya yeterdi o dolaylarda. Orası dipsiz uçurumları, karanlık ve sonu bilinmez mağaraları, göğe direk olmuş kayalıklarıyla korkulu yerd. Çıkılmaz; çıkılsa inilmezdi. Gidilmez; gidilse dönülmezdi. O dağ nice avcıyı canından etmişti. Nice çoban derin derelerinde kalmış, bulunamamıştı. Üç Çatal Dağı, böyle bir yerd işt! Tam tepede birbirinden yüksek üç sarp kaya vardı: Küçük Kaya, Orta Kaya, Yüksek Kaya. (Yıldız Güzeli, s. 14)

Askerlerle bilginler özel aygıtlar yardımıyla vadiyi taramaya giriştiler. Bu iş üç gün sürdü. (Parpat Dağının Esrarı, s. 43)

Kimi Bilgin Kalan özdeşleşmesinin üç püf noktasının genç Bilgine hemen açıklanmasından yanaydı. (Parpat Dağının Esrarı, s. 95)

Bitkisel iletişim yoluyla Bilgine üç değişik ot adı verdiler. (Parpat Dağının Esrarı, s. 122)

Bu nedenle son kez gölün çevresinde dolaşp, üç yıldır yaşadıkları yerlerle vedalaştılar.(Dünya Çocukların Olsa, s. 43)

Bayan bilgin, “Çocukluğumda çevremdekiler masal anlatırlardı,” dedi. “Her masalda, masal kişinin karşısına üç, yedi ya da kırk bir tane kapı çıkardı. Demin tünellerden geçerken, o masallardaki kapılar geldi aklıma. Masal kişinin eline bir tomar anahtar veren kimse, ‘Aman ha! Bütün kapıları aç, üçüncü, yedinci, ya da kırk birinci kapıyı açma,’ diye öğütlerdi. Ama başkisi yine de açardı o yasak edilmiş kapıları. Şimdi o

masalları yaşıyor gibiyim. Tünelde bir ara boğuluyorum sandım. Ama şu iki koridoru araştırmadan duramayacağım. Tıpkı masallardaki meraklı kişi gibi... İstersen beni burada bekle.” (Dünya Çocukların Olsa, s. 94)

Böylece üç gün geçti. Bilgin kolundaki saate bakarak zamanı saptıyordu. (Dünya Çocukların Olsa, s. 108)

Benares'e birlikte gideceğiz. Oraya varıldığında senden ayrılacağız. Zihinsel iletişim yeteneğini de orada yeniden kazanacaksın. Ancak, sana üç gün izin veriyoruz. Bu süre içinde Ganj'lılara istediklerimizi ulaştırıp da bize olumlu yanıtlar getirmezsen, seni yok etme hakkını kazanmış olacağız. (Ganga, s. 165)

Üstelik burada tam üç gün konaklama olanağım var. Üç gün konuşum olacaksın. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 10)

Olağanüstü tehlikeler sonunda, ölümden kıl payı kurtulup yaşamayı başaran üç çocuğun kimliklerini saptadık. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 71)

Üç gün anasının ölü bedenine sarılarak çadırda ölümler arasında yaşamış. Grayder kepçesi ile sarsılınca, kolları anasının boynunda çözülmüş. Ve canlı olduğu böylece ortaya çıktı. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 92)

Gizemli Televizyon Yayınları başlayalı üç yıl olmuştu. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 155)

Herkes göz ucuyla çevreyi incelerken köşede oturmakta olan üç Hintli'yi gördüler. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 200)

İşte bu fırsatçılardan üç kişi, Fırat'ın karanlık koynunda kulaç atarak, Sagmana kıyılarına doğru yol alıyordu. (Kıyamet Çiçekleri, s. 18)

Burton'un elinde, kıyamet taşı ile ilgili, üç ipucu vardı. (Kıyamet Çiçekleri, s. 52)

Öyle ki, hem dünyayla, hem de birbirleriyle iletişimi kestiler. Bu hal üç gün sürdü. (Kıyamet Çiçekleri, s. 258)

Hücre ayrışımı konumunda, çevreyi taradıklarında, üç kişilik bir ekibin, ellerindeki kameralarla, kendi yaşam alanlarına yaklaşmakta olduğunu saptadılar. (Kıyamet Çiçekleri, s. 263)

Büyük başkanlar, büyük dostları yaşlı başkanın, birdenbire ölmesi karşısında şaşırıp kalmışlardı. Hemen ülkelerde üç gün yas ilan edilmiş.

(Kıyamet Çiçekleri, s. 276)

Onu kaybetmiş olamayız. Göreceksin, üç gün dolmadan aramıza dönecek. Buna yürekten inanıyorum. Sanırım haberleşme aygıtı o mağarada işlemiyor... Böylece Kızıl Teke'de kızıl saçlı kaptanı bekleyenler, ölüm sessizliğine büründüler. (Midos Kartalının Gözleri, s. 11)

Arkadaşları onu üç gün bekleyeceklerdi. Üç günün sonunda geri gelmezse, kaya başlı kartalın ağzından girip mağarada onu arayacaklardı. (Midos Kartalının Gözleri, s. 137)

Doruktan aşağıya doğru inmeye başladı. Bu iniş üç gün sürdü. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 138)

Birlikte kaçtıkları insanların arasında, bebeklerini emziren üç kadın vardı. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 140)
Bacağındaki kırık gerçekten üç günde kaynakdı. Sonra Ata Yabgular yedi gün onunla eğitim mağarasına kapandılar. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 166)

Gerçekten, üç ay geçti geçmedi. Apam'dan mektup geldi. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 175)

Yarışma konusu, tek köke bağlı, üç soru dalından oluşma garip bir sarmaldı. Bu sarmal, birbirinden değişik üç bitkiden oluşma bir demeti andırıyordu. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 177)

Gördükleri karşısında Şeroks'un ağzı açık kalmıştı. Yukarda, dev gibi üç ağacın birbirine karışan kalın dalları üzerinde kocaman bir ağaç ev kurulmuştu. (Büyük Tuzak, s. 137)

Şeroks'un uçan süpürgesi saray kapısının önünde bekleyen üç büyük aslanın tam ayaklarının önünde durdu. Aslanlardan en büyüğü Şeroks'u sırtına alıp, Hortim'in huzuruna çıkardı. (Küçük Cadı Şeroks, s. 16)

Üç saatlik aralıksız, tempolu yürüyüşün ardından mola verdik. (Gohor, s. 42)

Birinci adım, ikinci adım, üçüncü, dördüncü, beşinci, altıncı, yedinci... Gözlerimi aralayarak baktım... (Gohor, s. 17)

Aynı anda Taner göğü işaret ederek,
—Üç tane daha, diye bağırdı. Üç kısrak daha!.. (Gohor, s. 114)

Yaz yeni başlıyordu ve Mavi Boncuk'un annesinin işi başından aşkındı. Bu nedenle küçük kızı, kendisi gibi parlak kocaman mavi gözlere sahip ve üç küçük kardeşiyle birlikte köye anneannelerinin yanına gönderdi.

(Şakacı Hortlak İşbaşında, s. 40)

“Evet arkadaşlar üç kez üst üste bu sesi duyduğunuzda ortada tehlikeli bir durum var demektir. Bu durumda nöbetçi arkadaşlarımızın hemen Yavuz ağabeyle Tarık ağabeye haber vermelerini istiyorum.”
(Bintepe'nin Hayaleti, s. 143)

Üç yaşlarındaydı Selin. (Bilgisayara Giren Tırtıl, s. 5)

O gün, Rayspor tutunamadı karşımızda. Ben bile en beceriksiz oyuncuyken üç tane gol attım. (Bilgisayara Giren Tırtıl, s. 20)

Üç Uzaylı Cüce, yerde yatanların kalplerinin üstüne bir alet tuttular.
(Uzaylı Cüceler, s. 27)

Hava birden mora boyanmış, ancak ondan da garibi üç tane güneş ortaya çıkmıştı. Her biri farklı bir renkteydi güneşlerin: Sarı, kırmızı ve mavi. Gökyüzüne özenle yerleştirilmiş üç spot lambası gibi, yerlerinden hiç kımıldamadan dünyayı aydınlatıyorlardı. Burası dünyaya hiç mi hiç benzemiyordu. (Pitan, s. 79)

Kapı tokmağını sertçe üç defa vurdu. (Pitan, s. 125)

“Bu kurs ne kadar sürecek?” dedi Sinbad.
“Üç ay sürecek” dedi Zühal. (Hayal Köyü, s. 29)

Bu anahtarlardan birinin bu kapıyı açacağını biliyordu ama acaba hangisiydi? Üç deneme hakkı olduğunu, en fazla üç seferde doğru anahtar bulması gerektiğini hatırladı. Ama doğru anahtar hangisiydi?
(Hayal Köyü, s. 71)

Balkonlarına yakın duran heybetli çınar ağacına tünemiş, gagaları tuhaf bir biçimde kısa, üç kargayı da görmüyordu. (Sislin Sakladıkları, s. 6)

Böylesi düzenli bir çalışma ile yangın iki saat içinde söndürülmüştü. Üç kulübe yanıp kül olmuştu ama yangının diğer kulübelere sıçraması önlenmişti. (Zaman Makinesi, s. 82)

Bu yoldan hiç sapmayın, bu yol sizi direkt Edinburg'a götürür. İyi yürürseniz yaklaşık üç günde varırsınız oraya. (Zaman Makinesi, s. 97)

Babası:

— Bugün, her zamanki sebzelerimi sattım. Sanki sebzeler birdenbire çoğaldı. Her günkü kazancımın üç katını kazandım. Bu işe de şaşım kaldım! (İncili Kavak, s. 18)

Barış'la babası üç günlüğüne İzmir'e gidiyorlardı. (Mustafa Kemal'in Kayıp Seslerinin İzinde, s. 122)

-Vay canına, neler yaşıyoruz!..
"Üç dakika bekleyiniz." (Uzaylılar Gelince, s. 58)

UBK laboratuvarlarında yedi ekip tarafından yürütülen deneylerden bir sonuç alınmaya çalışılıyordu... Çinta ise üç ayrı bilgisayardan önüne akan bilgiler içinde bir şey arıyordu. (GDO Ülkesi s. 136)

Az sonra karşınıza çıkacak merdivenlerden aşağıya inin. Oradaki taş çanı üç kez çalın ve 'Dokuz kere yedi altmış üç' diye söyleyin. İçeriye girdikten sonra neyi aradığınızı sakın unutmayın! (Mavi Elma, s. 54)

YEDİ

Üç rakamı kadar olmasa da yedi rakamı da fantastik ve bilim-kurgu romanlarında karşımıza çıkmaktadır. Ali Fuat Bilkan, yedi rakamının kullanımı hakkında şu bilgiyi vermektedir: Yedi sayısına "yaratılışın sayısı" da denilmektedir. Kur'an-ı Kerim'e göre Allah göğü ve yeri yedi tabaka halinde yaratmıştır. Ayrıca Kur'an'da yedi rakamıyla ilgili birçok ifade de yer almıştır: "Yedi semâ, yedi deniz, yedi başak, yedi çift, yedi kapı, yedi gün, yedi gece, yedi yol, yedi kıtlık yılı, yedi sene, yedi zayıf inek, yedi semiz inek" (Ceylan 2000:291)

Eski kozmolojide yedi feleğin varlığına inanılır. Mezopotamya medeniyetlerinde, eski Mısır'da cennete giden yedi yol vardır. Yahudilere göre, kâinat altı günde yaratılmış olup "yedinci gün" dinlenme günü olarak tayin edilmiştir. Hz. Süleyman'ın mabedine giden yedi basamak vardır. Şamanlarda, Mecusilerde ve Müslümanlarda da yedi sayısı önemli yer tutmaktadır. Hacda Kâbe'nin etrafı yedi kez (yedi şavt) dönülmektedir. Aynı şekilde Safa ve Merve tepeleri arasında da yedi kez koşma şartı vardır... Masallarda sık sık karşımıza çıkan "yedi gün yedi gece", "yedi yıl", "yedi başlı dev", "yedi kız kardeş", "yedi kapı", "yedi cüce" gibi "yedili semboller"in arka planında dinlerin, batıl inanışların ve birtakım felsefî düşüncelerin kalıntıları olduğu muhakkaktır. (Bilkan, 2009:70)

Yola çıkalı yedi gün olmuştu. (Cennetin Ölümü, s. 200)

Eve dönüp kendisini yatağına bıraktı. Yedi gün yedi gece deliksiz uyudu. Sekizinci sabah birisi kapısını kırarmış gibi yumrukluyordu:

“Sivrikulak uyaaaaan!” (Damla Canlısı, s. 52)

“Sen tam olarak niçin gönderildin buraya?” diye sordu. “Yani ne yaptın da seni yeryüzünün yedi kat üstünden okyanusun yedi kat altına yolladılar?” (Şıpidıklar, s. 18)

O zaman Şah Kartal’ın izniyle sözü saksakağan aldı. Anlattı. Söğütlükten yedi serçe bir de kendisi, kanat açmışlar Kartal Yurdu’na gelmek üzere. (Alakanat, s. 51)

“Bir de şu yeraltı planları düşlerime giriyor. Yeryüzüne kapısı olmayan yeraltı kentleri görünüyor planlarda. Oralar niçin yapıldı? Kimler yaşıyor? Belki de insanlar bile vardır yedi kat yerin altındaki kentlerde. Sıcak yağmur buharları oralara işlemediyse!..” (Dünya Çocukların Olsa, s. 77)

Bilgin, “Sanırım burası balıkadam yetiştiren bir kurumdu,” dedi. “Giriş kapısının üstünde silik bir yazı kalıntısı var, ama yedi yıldan bu yana okunmaz bir duruma gelmiş.” (Dünya Çocukların Olsa, s. 92)

Sen çok özel bir insansın Ganga. Tam yedi yıldır bizler seni izliyoruz. Seninle zihinsel iletişime girmeye çabalıyoruz. Bu olağanüstü zihin alışverişi, ancak şu anda gerçekleşebildi. (Ganga, s. 31)

Hac törenlerine rastlayan yedinci yaş kutsamaları, çok görkemli oluyor. (Ganga, s. 38)

Bizim bir insanla dilsel iletişime girebilmemiz için, öncelikle kutsal imzamızın o kişinin elinde bulunması gerek. Bu büyülü imzayı elinde tutan kişinin bulunduğu yerde, yedi kez, Pumori rahiplerinden ya da Pumori hayaletlerinden söz edilmeli. (Ganga, s. 157)

Görevi yerine getirildiğinde, Ganj kıyısındaki tapınağa ait. Oradan kente doğru yedi mil ilerle. (Ganga, s. 165)

Jambuna yedi gün süren yorucu bir yolculuk sonunda dağın eteğine ulaştı. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 28)

Jambuna ruhunun, yeniden Dünyaya gelişinin buzuldaki cesedin, çürüyüp dağılmasından yedi yıl önce ya da yedi yıl sonra gerçekleşeceği belirtilmiş. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 69)

Yedi gün sonra bundan önceki yaşamınızla tüm bağlantılarınızı kesmiş olarak, aramıza katılmanızı diliyorum. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 77)

Diyeceğiz ki, o zamanın insanları, ülkelerinde yedi yıl süren kuraklığı tanrıların kendilerini cezalandırması olarak, yorumlamış. (Kıyamet Çiçekleri, s. 303)

Bu tünelde kayalara oyulmuş tam kırk tane oda vardı. Kırkının da kapısı taştan, kapı tokmakları kanatları açık, gözleri ışıklı, tunç kartallardan oluşuyordu. Sadece kırkbirinci kapı tokmaksızdı. (Midos Kartalının Gözleri, s. 148)

O kişi, yedi denizler aşmış, canını yedi beladan kurtarmış olacak. (Midos Kartalının Gözleri, s. 164)

Yabgu çocukları yedi yaşlarına ulaştıklarında, kutsal mağarada Yabguluk eğitimine alınıyorlardı. Zihin açma ve kutsanma törenleri diye de anılan bu eğitim, kesintisiz olarak yedi gün sürüyordu. Bu törenlerde, göksel varlıklarla iletişime giriliyordu. Gizemli sözcükler, türlü tılsımlar kullanılıyordu. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 103)

Burada kendileri gibi, kurs için dünyanın çeşitli yerlerinden gelmiş beş öğrenci daha vardı... Bu soruya sınıftaki yedi parmak da kalkmıştı. (Hayal Köyü, s. 40)

Tapınağın kapısına ulaşan merdivenlerin her bir basamağı farklı renge boyanmıştı. Gökkuşağının renkleri idi bunlar. Toplam yedi basamak vardı. (Pitan s. 195)

Yarışmalar 1 Temmuz'da başlayacak yedi gün sürecektir. (Hayal Köyü, s. 52)

İlay saatine baktı, bu hücreye kapatılalı yedi saat geçmişti. (Sisin Sakladıkları, s. 163)

Yedi kat yerin altı sultanı Perinaz sevgilinin gerçek kişiliği. (Dünyamız Tehlikede, s. 9)

Yağmur, artık biliyordu yıldırım aşkıyla birbirlerine aşık olan dünyalı genç Atlıhan ile, Perinaz Sultanın bu biricik kızı Bediş, yedi kat yerin altındaki sırlar dünyasının prensesi. (Dünyamız Tehlikede, s. 77)

Harika bir düğün gecesinde sonra; şehzade tarafından penceresinden fırlatılmıştı. Yarı baygın, yarı uykudaydı, yedi kat yerin dibindeki periler sarayına götürüldüğünde. (Harika Çocuklar, s. 6)

Uzayda, dünyamıza doğru hızla yol alan yedi cisim saptandı... Henüz ne oldukları belli olmayan bu yedi gök cismi birbirlerine yakın rotalar izleyerek, belli bir düzen içinde yeryüzüne doğru yol alıyorlar. (Uzaylılar Gelince, s. 6)

DOKUZ

Birçok atasözü ve deyimde karşımıza çıkan dokuz sayısı, bir masal motifi olarak fantastik ve bilim-kurgu romanlarında da kullanılmıştır.

Dokuz ay boyunca Kış Ülkesi'ndeki evlerde çocukların kurduğu en büyük, en güzel düştü Yaz Ülkesi. (Kış Ülkesi Çocukları, s. 5)

“Dokuz yıldır benimleydi.” Kıpkırmızı kesilmiş burnunu, tüm acısını ondan çıkarırcasına sildi. “Bilirsin, aileden biri olmuştu artık.” (Mızıkacı, s. 109)

Ertesi hafta olağanüstü gizemlerle yüklü dokuz kişi, çok özel yapıda bir jete doluştular. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 197)

Dokuz gün sonra bu odaya döndüğünde, neler yaşamış olacaksın kimbilir. (Mavi Elma s. 7)

Yada'nın değişim eğitimi bir bebeğin ana karnında geçirdiği oluşum süreci kadar, yani dokuz ay on gün aralıksız sürdü. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 375)

KIRK

Kırk sayısı da üç kadar yoğun olmamakla beraber, dört yerde karşımıza çıkmaktadır. Kırk rakamının da Müslümanlıkta birçok anlamı vardır. Örneğin Hz. Muhammed'e vahiy, kırk yaşında gelmiştir. Atasözü ve deyimlerimizde de kırk sayısıyla sıkça karşılaşmaktayız: *Bir kahvenin kırk yıl hatırı vardır, kırklara karışmak, kırk fırın ekmek yemek, kırk gün yas tutmak...*

Bir süre geçince, ölülerin küçülmekte olduğunu gördüler. Gerçekten cesetlerin balmumu rengini alan derileri buruşuyor, iskeletleri eriyip incelenerek ufalıyordu. Böylece kırk gün geçti. Bu süre sonunda tüm ölümler oldukları yerde eriyip yok oldular. (Dünya Çocukların Olsa, s. 22)

“Evet,” dedi bilgin. “Biz araçtan çıktığımızda, sıcak yağmur şenliğinin üstünden beş gün geçmişti. Oysa ölüm buharlarının etkisi sadece kırk saat sürüyordu. O süreyi birkaç saat daha kısaltmak için ne çok çalışmışım. Ama kırk saatin altına düşürememiştim...” (Dünya Çocukların Olsa, s. 47)

Mehmet Bey kırk uçurmasının, Şamanik dönemlerden kalma, renkli bir tören olduğunu biliyordu... O dönemin bitişini kutlamak için içi boşaltılmış bir yumurta kabuğu, kırk kez suyla doldurulur. Bu sular, okunmuş bir kova suya karıştırılır. Kovanın içinde, kırk adet minik taş ve altından yapılmış takılar da vardır. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 148)

Yanışmaya dünyanın çeşitli ülkelerinden kırk bir yanışmacı katılmıştır. (Hayal Köyü, s.55)

4.2.4.3.3.2. SİHİR, BÜYÜ

Masalların vazgeçilmez unsurlarından biri olan sihir ve büyü, özellikle fantastik yönü ağır basan romanlarda karşımıza sıkça çıkmaktadır.

Kimin Yatağı Uçuyor: Uçan, Sihirli Yatak

Aslında hiç dikkati çekmeyen, sıradan, eski bir yatakmış bu! Ama sihirliymiş! Yıldızlar gökte parlamaya başladığında sevincinden yerinde duramaz, sabırsızlıkla çocuğun yatmasını beklemiş. Sonra çocukla birlikte pencereden süzülüp gökyüzünü gezmeye çıkarlarmış. (Kimin Yatağı Uçuyor, s.3)

Cennetin Ölümü: Büyülenerek Meşe Ağacına Döndürülme

“Sen kötü bir çocuksun Sin. Önce annenın babanın sözlerini dinlemedin, kutsal inançlarımızın emirlerine karşı çıkarak Beyaz Dağ’ı aşmaya kalktın. Şimdi de benim gibi ulu, büyülü bir meşe ağacına karşı çıkıyorsun. Suçun büyük, cezan ağır olacaktır. Beni kızdırdın, seni büyüleyip bir meşeye çevireyim de gör, yüzyıllarca bu dağın başında aynı yerde beklemenin ne kadar zor olduğunu. Dik kafalı olmasaydın, hatalarını görüp özür dilemeyi bilseydin seni bağışlayabilirdim. Unutma, insanın yanlış yoldan dönmesi güçsüzlük değil, erdemdir. Sen bu erdemden yoksunsun Sin. Bu yüzden seni cezalandıracağım.” (Cennetin Ölümü, s. 118)

Cennetin Ölümü: Büyülü Şemsiyeler

Bu şemsiyeler büyülü. Altına giren görünmez olur. İsteyen var mı? (Midos Kartalının Gözleri, s. 73)

Büyük Tuzak: Büyü Kitabı

Yaşlı masalcı açmadan önce bir süre defterin eski deri kabını okşadı. Pibo'yla Şeroks'un ne anlama geldiğini tam anlayamadıkları birtakım sözcükler mırıldandı. Sonra gözlerini kapatıp bir süre bekledi. Sessizce derin soluklar alıp veriyordu. Derken, yavaşça gözlerini açtı.

"Prens Milla tek bir konuda haklı sayılır," dedi yine tane tane konuşarak. "Bu defter bana annemden kaldı. Annem, tıpkı senin ve annen Sortin'in olduğu gibi Masallar Ülkesi'nin iyi cadılarından. Ben, onun gibi bir cadı olarak doğmadım. Ama annem, günün birinde lazım olur diye, bir iki büyüğü nasıl yapacağımı öğretmişti bana. Bu eski defterin içinde, yıllardır kullanmadığım işte o büyüler yazılı. Şimdi kullanmanın zamanı geldi..."

Yaşlı masalcı Lutta saatlerdir konuşuyormuş gibi soluk soluğa kalmıştı. Şeroks kötü şeyler düşünmeyip, onun halinin sıcaktan kaynaklandığına karar verdi. Güneş bir alev topu gibi, tam tepede asılıydı.

"Kendime yapacağım büyü sayesinde tüm sözcüklerimi sana vereceğim, Şeroks," dedi Lutta tekrar konuşmaya başlayınca. "Senin onlara benden daha çok ihtiyacın olacak."

"Peki, ama bunu yaparsan, sen nasıl konuşacaksın?" Şeroks şaşkındı.

"Konuşamayacağım," diye yanıtladı yaşlı masalcı. "Sen masalını yazıp yerine koyana dek ben sessizliğe gömüleceğim. Bu büyü sayesinde, aynı zamanda sözcükleri de belleğimde saklamış olacağım. Konuşmasam bile, geçici olarak sana verdiğim sözcüklerimi, sen unutmadığın sürece ben de unutmayacağım." (Büyük Tuzak, s. 73-74)

Küçük Cadı Şeroks: Büyüyle Kanat Takma

Hortim, hiç sinirlenmeden, eline aynasını aldı. Kendine şöyle bir baktı.

"Hiç de korkunç biri değilim, küçük cadı. Minik kızım yeni masallar için yanıp tutuşmasa, seni şuracıkta aslanlarıma yem yapardım. Onun yerine, bu sözlerinden dolayı, seni çirkin bir cadı-kelebeğe dönüştüreceğim."

Prens Hortim bunları söyler söylemez, Şeroks'un sırtında iki kocaman, çirkin kanat belirdi. Bu kahverengi-yeşil kanatların üstünde göze benzeyen yuvarlaklar vardı. Şeroks, kanatlara dehşet dolu gözlerle baktı. Prens şaka etmiyordu. Küçük cadı, kendine söylenenleri yapmaktan başka çaresinin olmadığını anlamıştı. (Küçük Cadı Şeroks, s. 18)

Küçük Cadı Şeroks: Sihirli Yüzük

“Hayır, süpürge yanımda değil. Olsa çok işime yarardı. Ama, Dünya’ya gelirken onu yanıma almama izin vermedi Prens Hortim. Yine de en az uçan süpürge kadar değerli iki şeyim var. Onlar sayesinde Artavil’i rahatlıkla kurtarabiliriz.”

“Peki, nedir onlar? Çok merak ettin doğrusu,” dedi Gonci.

“Dağkeçisi Lokta’nın sihirli sütü ve Dev Kordora’nın verdiği sihirli yüzük. Bunları kullanarak kurtaracağım Artavil’i,” dedi küçük cadı.

“İyi de, ne sihri var bu sütün ve yüzüğün?”

“Sütü içince bir süre için görünmez olacağım. Yüzüğü taktığımdaysa, istediğim kişinin kılığına girebileceğim.”

“Bu harika!” dedi Gonci heyecanla. “Artavil kurtulacak!” (Küçük Cadı Şeroks, s. 145)

Elbid Avcısı: Yarı Ölü Koruma Büyüsü

Beyaz gülümsedi. “Bilmen gereken bir şey daha var. Yarı ölülerin nasıl bir şey oldukları... Dinle! Yarı ölüler ölmezler, yani süreleri dolmadığı sürece. Ama acı hissederler. Aynı yaşayanlar gibi yani. Yarım beden ve yarı ruh oldukları için. Bir yerlerinde yara açılırsa kan akar. Yarının acısını tamamen hissederler... Ayrıca üzerlerinde ‘Yarı Ölü Koruma Büyüsü’ vardır. Yani eline aldığın şeyler o an görünmez olurlar. Aynı senin gibi yani. Bıraktığında eski hallerine dönerler. Pelerinin cebindeki şeyleri de hiç kimse göremez.” (Elbid Avcısı, s. 99)

Sihirli Düşler Kesesi: Sihirli Kese

“Bak evlat, duydun ya seslerini, şimdi açıp göstereceğim parlak yüzlerini. Bunların içi altınla dolu. Belki padişahın hazinesindeki kadar çok değil ama anladım ki yoksulsun. İşinizi görür, kışınızı geçirir. Ancak, para her derde deva değildir, diyenlerdensen, sana bir başka armağan vermek boynumun borcu.”

Adam sandıktan bir kese daha çıkardı. O da tıpkı diğerleri gibi altın ipliklerle işlenmişti. Adam onu da salladı. Tek bir ses çıkmadı.

“Ne duydun? Hiç, değil mi? Evet, bu başka bir kese. Sihri içinde gizli. Görmek için düşlemek gerek. Bu sihirli bir düş kesesi. Hiçbir altının veremediği zenginliği sunar isteyene. Dünyanın tüm hazinelerini getirip serer görmesini bilenin ayaklarının ucuna. Tılsımı kendinde gizli, bitip tükenmez içindeki. Ama aş olup kaynamaz tencerende, ocakta, ateş olup tütmez bacanda. Şimdi seçimini yapman gerek. Hangisini istiyorsan seç, ama bil ki pişman olup kararını değiştiremezsin. Şurada yapacağın ilk ve son seçimin olacak.”

Memocan ağzı açık, şaşkın bakakaldı adama. Gerçek mi söylüyor, oyun mu oynuyor, anlamadı. Altınların parıltısı gözünde, şingirtisi kulağındaiken ne karar verecek, bulamadı.

Bir kese altınla neler neler yapılmaz ki? Bayramda yeni giysiler giymeyeli çok olmuştu. Pabuçları eskimiş, gömleği eprimişti. Pantolonundaki yamalar gittikçe çoğalıyordu. Anası kışlık odun almaya para bulamamıştı. Parası olsa, başkalarının eski giysileriyle de okula gitmek zorunda kalmazdı. Paranın açamayacağı kapı var mıydı? Daha neler neler yapabilirdi... Hatta sünnet bile olabilirdi.

Sünnet sözcüğünün aklına düşmesiyle duraladı birden. Babası olmadan yakışır mıydı sünnet olmak? Babasına gitmek istese yeter miydi acaba kesedekiler? Eğrisini doğrusuna denkleştirip öyle karar vermeliydi. Tüm bu düşünceler beyninde cirit atarken, eli kendiliğinden uzandı. Parmakları düş kesesine değince, ateşten yanmış gibi elini çekiverdi. Kararsızdı.

Yaşlı adam gülümseyen gözleriyle onun seçimini bekliyordu:

“Bir de anneme sorsam?” deyiverdi.

Yaşlı adam başını iki yana salladı:

“Olmaz... Bu senin kararın, senin seçimin. Yaşamda önemli kararları yalnızca kendin vermelisin.”

O sırada anasının sabırsız sesi duyuldu:

“Hadisene oğlum...”

Gözleri, iki kese arasında gitti geldi. Yürek çırpıntısıyla elini uzattı ve keselerden birini kapdı. Yumuşacık kese, sessizce koynuna aktı.

Söylence Dede sanki bunu bekliyormuş gibi gülümsedi. Memocan'ın başını okşadı:

“Ben de senden bunu beklerdim. O güzel resimleri yapan gencin seçimi de ancak böyle olur, bilirim. Şimdi gelelim işin gizemli yanına. Aklından hiç çıkarma! Bu tılsımlı bir kese. Kimseye bu özelliğinden söz etme. Anana bile... Haydi var git evine. Gece yatarken keseni yastığının altına koymayı sakın unutma...” (Sihirli Düşler Kesesi, s. 30–31–32)

Bilgisayara Giren Tırtıl: Büyülü Sofra

—Her şey büyüdü sanki. Ne isterse anında oluyor.

—Şimdi istersen masallardaki gibi güzel bir sofraya isteyelim. Acıktım iyice. Üstünde de her türlü yiyecek olsun.

—Bence patates kızartmasıyla yoğurt yeter.

—O da olsun ama tatlılar, biber dolmaları, köfteler de olsun.

Işıklara bakıyordum. Karışırsa istediğimiz yerine getirilecek demektir.

Biraz beklediler bu kez. Belki de ilk kez bu yemeklerin adlarını öğreniyorlardı. Yine de çok beklemedik. Işıklar telaşlandı. Birbirleriyle anlaşır gibi göz kırıyorlardı.

Yakınımızdan bir ışık boşluğu açıldı. Üstünde iki kişiye fazlasıyla yetecek yemeklerle bir masa süzülde, önümüze kondu. Yalnız bu kez birkaç ışık masanın çevresine geldi, biraz açılıp dikey biçimde boşlukta kaldı.

—Kendimi masalların içinde sanıyorum Göktüğ.

—Masaldan da öte bana göre. Her şey ne kadar temiz değil mi?
—Bak istediğimiz her şey var masada. Ben hemen başlıyorum.
(Bilgisayara Giren Tırtıl, s. 64)

Uzaydaki Arkadaşım: Sihirli Sopalar

Yıldızlı sopaları sallayan çocuklar karşılarında çeşitli oyuncaklar buluyorlardı... Bu sopalar Zeynep'in dinlediği dünya masallarındaki sihirli sopalara benziyordu sanki. (Uzaydaki Arkadaşım, s. 109)

4.2.4.3.3.3. PERİ

Periler, masalların en çok kullanılan kişilerindendir. Ancak fantastik türündeki çocuk romanlarında, periler yerine fantastik varlıklar daha sık karşımıza çıkmaktadır. Masallarda karşılaşılan türden periler, sadece üç romanda karşımıza çıkmıştır.

Efsaneler Gezegeni: Su Perileri

Bu inanılmazdı, ama Gizem haklıydı. Suların ortasında eğlenen onlarca genç kız vardı. Her biri, Prometheus'un anlattıklarından kat kat güzel su perileri... Fakat içlerinden biri, tıpkı içinde oynayıp eğlendikleri sular kadar çekici bir güzeller güzeliydi. Diğer peri kızları, onun çevresinde dönenip duruyorlardı. Söyledikleri şarkılar eşliğinde, nilüfer çiçeklerinden oluşturdukları bir tacı onun başına takıyorlardı. Anlaşılan yeni seçilen periler kraliçe taç giydirme töreninin tam ortasındalardı.
(Efsaneler Gezegeni, s. 110)

Mavi Saçlar Pembe Gözler: İlham Perisi

Kız ona biraz daha yanaştı. Tüy gibi hafif görünüyordu. Sis gibi yan saydamdı. Fısıldadı:
“Sen nesen? Bir peri misin?”
“Evet, ben bir periyim. Masalarda yaşayan türden bir periyim.”
(Mavi Saçlar Pembe Gözler, s. 25)

Harika Çocuklar: Peri Padişahının Kızı

“Bizler o gece yeryüzüne çıkmıştık. Ağacın dallarında gelin elbiseleri içinde baygın yatan iki dişli nineciği kaptığımız gibi yedi kat yerin altındaki periler sarayındaki hasta sultanımıza getirdik, o da bir kahkaha kopardı. Bir mucize oldu, hastalığı birdenbire sağlığa dönüştü” cevabını vermişlerdi. Yedi kat yerin altındaki periler padişahının biricik nazlı kızı Perinaz Sultan hala Bediş'e gülümseyerek sevgiyle bakmaktaydı. “Hayatımı kurtardın, artık mutlu olabileceğim. Sevdüğüm

nişanlımla evlenebileceğim, sana bu minnet borcum çok büyük. Dile benden, ne dilersem dile.”

Bediş'in dudakları yüreğinin dileklerini sıralayıvermişti. “On altı yaşında, akli başında, dünya güzeli bir kız olmak isterim.” “Kolay” demişti Perinaz Sultan. “Fakat şartı zordur. Bu sırrı kimselere söylemeyeceksin. Söylersen o anda eski haline dönersin.” Bediş, “Söylemem, Tanrı adına yemin ederim ki söylemem...” demişti. “Fakat ya çok darda kalırsam, o zaman ne yapmalıyım?” “O zaman yatak odanın penceresi önündeki çamdan bir dal koparır, o dalı ikiye böler havaya atarsın, gerisini düşünmel!” demişti peri padişahın güzel kızı Perinaz Sultan. (Harika Çocuklar, s. 22)

4.2.4.3.3.4. KRALİÇE

Kraliçe başlığı da “peri” başlığında olduğu gibi, yerini fantastik varlıklara bırakmıştır.

“Sen öyle zannet, Mimi. Bir kitapta okumuştum. Aslında kraliçeler, halktan daha çok çalışırlar ve daha çok yorulurlar. Geceleri halk rahat rahat uyurken kraliçeler, devlet işlerini düşünürler. Krallara yardım ederler. Halkın mutluluğu için durmadan çalışırlar. Üzgün olsalar bile bunu kimseye belli etmeden yaşamak, devamlı gülmek zorundadırlar. Onun için halk onları hep mutlu sanır. Ama onlar hiçbir zaman canlarının istediği gibi davranamazlar. Belli kurallara uygun hareket etmek zorundadırlar.” (Fafa ile Mimi – Güneşe Yolculuk, s. 50)

Elinde bir asa tutuyordu. Asasının ucunda bir güneş motifi, ışınlar saçarak sürekli dönüyordu. Mimi'nin üzerinde kırmızı bir pelerin ve yerlere kadar uzanan kabarık etekleri, yine yerlere kadar uzanan uzun kolları olan, kırmızı taşlarla süslü, kırmızı bir giysi vardı. Elini başına götürdü. Başında da bir taç vardı. Başından çıkarıp baktı. Tacın ortasında, güneş motifli kocaman kırmızı bir taş, dönerek ışınlar saçıyordu. Tacın geri kalanı da kırmızı ve beyaz taşlarla bezenmişti.

Şaşkınlıkla, “Neredeyim ben, neler oluyor?” dedi.

Ve anında Sool'un sesini duydu.

“Sarayımızdasın, kraliçem. Evrenin Kraliçesi olmayı kabul ettiğin için bütün evren seninle gurur duyuyor. İki gün sonra taç giyme töreni var. Yarın bütün Güneş halkı seni tanıyacak ve sana saygılarını, bağlılıklarını sunacak.” (Fafa ile Mimi – Güneşe Yolculuk, s. 61)

“Gel zaman git zaman buraya başkaları da geldi. Ama bunlar kötü insanlardı. Simsiyah giyiniyorlardı. Çok kötü kokuyorlardı. Kirli adamlar, bizimkiler evlerinden çıkartmaya uğraşıyorlardı. Hatta Berrak'ın kendi kraliçeleri olduğuna inanıyorlardı.”

“Berrak kirliler Kraliçesi mi yani?” diye sordu Ece.

“Hayır, Berrak Temizler Ülkesi’nin prensesi. Neyse... Bir gün çok hızlı bir şekilde rüzgâr esmeye başladı. Ama bembeyaz bir rüzgârdı. Kirli ne varsa dağların dışına taşıdı.” (Mışıl Suyu, s. 71)

4.2.4.3.3.5. UÇAN HALI

Masalların tipik sahnelerinden olan halının üzerinde seyahat, modern romanlarda da yerini almıştır. Hayalerimizi zolayan maceralı bir yolculuğun adıdır uçan halı.

Uzaylı Kız Tira: Uçan Saray

Ama Yine de bu çok farklı bir saray, istenildiğinde hareket eder, uçak gibidir. Maraba, gitmek istediği komşu gezegenlere sarayıyla birlikte gider. (Uzaylı Kız Tira, s. 12)

Ayda Yaz Uykusu: Tılsımlı Pergamon Halısı

Şimdi o, ayaklarının altındaki Pergamon halısına güveniyordu. Bu halı, ona göre tılsımlı bir halıydı. Tıpkı masallardaki gibi. Bilgi’yi üzerine alır, uzayın derinliklerine, geçmiş zamana, hatta gelecek zamana bile götürebilirdi. (Ayda Yaz Uykusu, s. 41)

Ayda Yaz Uykusu: Zamanda Yolculuk Yapan Halı

Uyanınca,

“Güzel halı! Büyük insanlığın büyük kalıtı! Oraya götür beni. Oraya! Orada ben, evrenin, gezegenlerin, insanlığın geçmişini öğrendim, şimdi sıra, gelecek zamanı da öğrenmeye geldi. Güzel halı, sana çok güveniyorum. Haydi, beni oraya götür. O gizli yolu ancak sen bilebilirsin. Çünkü tılsımlısın sen. Bütün çağları yaşayıp geldin. Yakılan kitaplıkları gördün. Tanrılarına Temmuz, Ağustos gibi adlar veren Sümerler’le birlikte gökleri ve yerleri inceledin. Üç bilinmeyenli denklemleri, onlarla birlikte çözdün,” dedi. (Ayda Yaz Uykusu, s. 42)

Zaman Makinesi: Uçan Halı

Öncü ile Burcu hemen hazırlıklarını yapmaya başladılar. Öncü tokmağı beline sıkıca bağladı. Uçan halıyı da çantasına yerleştirdi. Burcu da hançerini beline sıkıca bağlamıştı. (Zaman Makinesi, s. 12)

Hayal Köyü: Alaaddin’in Halısı

Hediyeler;

*Keloğlan’ın tokmağı

*Alaaddin'in Halısı
*Sosruko'nun hançeri (Hayal Köyü, s. 49)

4.2.4.3.3.6. ŞİFRE (İŞARET)

Şifre ve deşifre. Kilitleyen ve açan iki unsur. Hayatın her alanında hem şifre ve hem de deşifre. Aslında hayatı renklendiren, heyecanlandıran bir kurgudur şifre ve deşifre. Dolayısıyla şifreler vasıtasıyla hayatımız hem zorlaşır hem de kolaylaşır.

Yada'nın Gizil Gücü: Altı Parmaklı Olmak

Geçmişte, dedelerimizden bazıları, senin gibi altıparmaklıymış... Ailemizde bazen, dedelerimize benzeyen altıparmaklı çocuklar dünyaya geliyor. Babanın ayakları da seninkiler gibi, altıparmaklıydı. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 23)

Yada'nın Gizil Gücü: Altı Parmaklı Olmak

Yabguların en belirgin özelliği, ayak parmaklarının altı tane olmasıydı. Altıncı parmak, başparmakla orta parmak arasında, ötekilerden oldukça uzun görünümdeydi. Ucundaki tırnak, iri bir inci tanesi gibiydi. Bu tırnağın üzerinde gökkuşağının renklerinden oluşma, yay şeklinde ince ince kavisler vardı... Evrendeki görünmeyen güçlerle iletişim kurarken, altıncı parmaklarından yararlanıyorlardı. Bu parmak ve ışıltılı tırnak onları göksel ve gizil bilgilere ulaştırıyordu. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 102)

Hayal Köyü: Yazı

Bu dörtlük oraya boşuna yazılmış olamazdı. Bu yazı mutlaka bir şifre ya da işaretti. Ama nasıl bir işaretti? (Hayal Köyü, s. 75)

Hayal Köyü: Not

Bu notta "Burcu gelirken en mavi şapkasını da alsın" yazıyordu. Bu, Hayal Köyü'nden ayrılırken onlara verilen bir şifreydi. (Hayal Köyü, s. 87)

4.2.4.3.3.7. BÜYÜLÜ NESNEYE ULAŞMA VE ÖDÜL

Hayat, insanoğluna sunulmuş bir ödüldür. Hem de büyük bir ödül. Ödüle sahip olmak için çok çalışmak gerek. Maceralı yollar katetmek gerek. Kısacası ödül

demek, çok çalışmak demektir. Ne kadar çok çalışırsak, ödülün değeri de o kadar çok olur, bizim için önemi artar.

Efsaneler Gezegeni: Bulmaca ve ödül

Rahip, yanına getirilen Ufaklık'la Gizem'e, "Bu avcının niyeti, kapanla avladığı şu kurtla iki ceylanı evine canlı götürmekti." dedi. "Ama ne yaptıysa bunu beceremedi.

Hayvanların üçü de, yakalandıkları kapanlar ayaklarını yaraladığı için uzaklaşıp kaçamıyor.

Fakat yine de kurdu; ceylanlarla baş başa kaldığı takdirde, onları parçalayıp yeme olasılığı bulunuyor. Bu yüzden avcı, ceylanlarla kurdu yalnız bırakmaya korkuyor.

Kumsalda gördüğümüz şu küçük kano, avcının yanı sıra, avladığı hayvanlardan ancak birini taşıyabiliyor.

Avcı, ceylanlardan birini karşı kıyıya götürse; kurt, diğer ceylanla yalnız kalıyor. Önce kurdu geçirse, bu kez de ikinci geçişinde götüreceği ceylanı kurtla baş başa bırakmak zorunda kalıyor. Tabii her iki şıkta da kurdun, ceylanları yeme olasılığı bulunuyor.

Şimdi siz, bu sorunu çözüp hayvanların üçünü de canlı olarak karşıya geçirirseniz, kentimizin özgür yurttaşları arasına katılabileceksiniz."
(Efsaneler Gezegeni, s. 37)

Küçük Cadı Şeroks: Karşılıksız Yapılan İyilik ve Ödül

Ama hayat sürprizlerle dolu. En olmayacak şeyler bile bir gün gerçekleşebiliyor. Kralla hiç karşılaşmadım. Ancak benim başıma başka bir şey geldi. Yaşlı bir adamın yaşadığı yakınımızdaki kulübede bir gece yarısı yangın çıktı. Yaşlı adamı yangından ben kurtardım. O da bana hayatta en çok istediğim şeyin ne olduğunu sordu.

O sıralarda hiç arkadaşım yoktu. Bir arkadaşım olmasını çok istediğimi söyledim.

"Tamam," diye karşılık verdi yaşlı adam. "En kısa zamanda iyi bir arkadaşına sahip olacaksın. Ayrıca sana bir hediyem daha var," diye ekledi ve küçük bir kutu çıkardı. "Bu küçük kutuyu bana babam vermişti. Şimdi ben de sana veriyorum. Büyülü bir kutudur bu. Ne zaman aklın karışsa ve öğüt verecek birine ihtiyaç duysan, bu kutuyu açıp derdini anlatabilirsin. Sana her zaman yardım edecek, sorularına cevap verecektir. Yalnız sakın unutma, onun verdiği öğütleri dinlemezsen, kutu ellerinin arasında paramparça olur. Beni iyice anladın mı? diyerek, siyah tahtadan yapılmış, yaldızlı kutuyu ellerimin arasına bırakıverdi. (Küçük Cadı Şeroks, s. 38)

Hayal Köyü: Hedefe Ulaşma ve Ödül

Fujiyama yanardağının kraterinde altın bir küre vardı. Yarışmacılar, bu küreyi alıp buraya getireceklerdi. Yol çeşitli engellerle doluydu. Bu engelleri aşip, en kısa sürede kim altın küreyi buraya getirirse yarışmanın galibi o olacak ve büyük ödülü kazanacaktı. (Hayal Köyü, s. 56)

4.2.4.3.3.8. OLAĞANÜSTÜ DOĞUM

Doğum, başlı başına sıra dışı bir olaydır. Hiçbir zaman sıradan olmamıştır. Tabii ki ele alınan konu fantastik ve bilim-kurgu olunca doğum daha da olağanüstüleşmektedir.

Ambulans çağrılır çağrılmaz, anında yetişmişti. Gerçekten bu bir rekordu. Saatlerce ambulans beklemeye alışkın komşular, bu olaya çok şaşırılmışlardı... Sanki görünmez bir el bütün yolları açıyordu... Ambulansın girmesiyle, hastanenin tepesinde üç parlak yıldız belirmişti... Bunlar Hayal Köyü'nü simgeleyen yıldızlardı. Yıldızlardan biri bilgiyi, çalışkanlığı; diğeri akli ve cesareti; öbürü de dürüstlüğü ve erdemi temsil ediyordu. (Hayal Köyü, s. 10)

4.2.4.3.3.9. GİZEMLİ TAŞ

Taşlar, hayatın anlamını bazen genişletir bazen de renklendirir. Meselâ İslâm tarihinde “kara taş”ın anlamı çok çok büyüktür. Hacca giden herkes, o taşa büyük saygı gösterir.

Efsaneler Gezegeni: Yakut Taşlı Yüzük

Gizem, tırmandığı kayaya sırtını dayayıp parmağındaki yüzüğe bir kez daha baktı. Yakut yüzük, gün ışığı altında çok daha parlaktı. Gözlerini yüzükten ayırmadan, “Onu parmağımdan çıkartmayı başardım, şimdi burada olamayacaktık. Öyle değil mi Ufaklık? Geçidin girişini onun sayesinde açtık. Onun sayesinde kaçtık!” dedi. “Galiba yüzük parmağımdan özellikle çıkmadı. Sana garip gelecek belki, fakat onu parmağıma taktığımdan beri, çok daha dinç ve güçlü hissediyorum kendimi.” (Efsaneler Gezegeni, s. 56)

Mavi Elma: İşaret Taşı

Her zaman çıkış tek değildir. Çıkış için birçok yol vardır. Önemli olan en doğrusunu bulabilmektir. Tam karşıdaki üçgen kayanın bir tarafı doğru yollara, diğeri tarafı yanlış yollara çıkar. Unutmayın yine de sonsuzca seçme hakkımız hiçbir zaman yoktur. Hoşça kalın.” (Mavi Elma, s. 45)

4.2.4.3.3.10. İKİ YOL

Önümüzde, yıkık dökük, soluk, yeşil kayaların ayırdığı iki koridor duruyordu. Bir tarafın duvarlarından sular sızıyor, yerler aşağı doğru eğimli, ıslak ve kaygan görünüyordu. Diğer tarafın duvarları pürüzsüz ve kuru, yerleri düzgün taşlarla döşenmiş gibiydi. Bunlar Mağara Gezgini'nin sözünü ettiği yollar olmalıydı. Birisi doğru, diğeri yanlış yollara giden iki anayol. Heyecandan ağızım kupkuru olmuştu, başım dönüyordu. (Mavi Elma, s. 48)

4.2.4.3.3.11. KAFDAĞI

Kaf Dağı öteki dünyanın mekânıdır. Klasik masalların vazgeçilmez unsurlarındandır. Nerdeyse her masalın - eğer biraz fantastik ise – muhakkak bir kaf dağı sahnesi vardır. Çocuk edebiyatının bu türünde de Kaf Dağı sembolüne rastlanmaktadır.

Örneğin ben, Kaf dağından geliyorum. Orada bizler, devlerle birlikte yaşıyoruz... Yeryüzünde zaten bir avuç dev kaldı. Onlar da Kaf dağının doruğundaki, kurumuş göl yatağına yerleşmişler. Yaşamlarını zor koşullar altında sürdürüyorlar. (Akıllı Pireler, s. 49)

Dağı aştığımızda bir düş kentine ulaştığımızı düşündüm. Gününgülü'nde çokça anlatılan peri masallarında yer alan soylu kralların varlıklı ülkelerinden birine girmiş gibiydik. (Gohor, s. 125)

4.2.4.3.3.12. DEVLER

Masal deyince akla ilk olarak dev gelir. Dev insanın dünyasını süsler. Çocukların dünyasının vazgeçilmez bir hayalperest unsurudur. Çocukları kâh ağlatır, kâh sevindirir devler.

O devi önce Sin gördü. İki ev büyüklüğündeki kayanın önünde dikilmişti. Sin, önce, onun kurumuş bir ağaç olduğunu düşündü. Ama hareket ettiğini görünce kanı dondu. Neydi bu yaratık? İki insan boyunda bir deve benziyordu. Birbirine karışmış, ak saçları, sakalları karda sürükleniyordu.

“Kaçalım Aya!” diye bağırdı. Aya onu duymuyordu bile. Dev adama bakarak donup kalmıştı. Sin, onu sarstı. Aya, büyülenmiş gibi, kendisine doğru yürüyen dev adama bakıyordu. Aya'nın bu halini gören Sin kaçmaktan vazgeçerek Aya'nın önüne geçip dikildi. Tir tir titriyordu. Dev adam, yaklaştıkça daha da büyüdü, korkunçlaştı. Üstüne giydiği

kalın, ayı postundan ceket onu iyice vahşi gösteriyordu. Gelip Sin'in birkaç metre önünde durdu. (Cennetin Ölümü, s. 142)

İşte birlikte havaya sıçradıkları anda, dev bir bıçak, çelik ışıltıları saçarak ayaklarının altından gelip geçti. Ayakları yeniden yere değdiğindeyse, önlerindeki otlar bir demet halinde yere serilmişti. Şimdi biçilmiş bir çayırılığın kıyısında, göz önünde kalmışlardı. Karşılarındaysa, elinde tırpanla koca bir dev durmaktaydı.

Neyse ki devin bakışları, arkalarındaki otlardaydı. Adamın boyu, kendilerinkinin en az üç katı kadar vardı. Kaslı bedeni, üzerindeki kaba çoban giysilerinin altından bile belli oluyordu. Üstelik bu dev, elindeki tırpanını bu kez tam üzerlerine doğru savurmaya hazırlanıyordu. (Efsaneler Gezegeni, s. 82)

Yaşlı dev anası, “Elbette benim oğlum ol!” diye mırıldandı. “Ama siz sakın bundan yararlanmaya kalkışmayın. Haydi! Çabuk işinizi yapın.” Fakat zavallı kadın kendini tutamamış ağlamaya başlamıştı. Gözlerinden düşen her gözyaşı damlası, birer avuç su kadar vardı. Çocuklar, dev anasının önlerine attığı süpürgelerle; koyunların, ineklerin dışkılarını mağaranın dışına doğru süpürürlerken, bu gözyaşı damlalarından da korunmaya çalışıyorlardı. (Efsaneler Gezegeni, s. 85)

Devler, evlerinden, yuvalarından ayrılmak yerine, insanoğlunun kışkırtmalarına uymamaya, onlara zarar vermemeye özen gösteriyorlarmış. Bu bilgileri, çok yaşlı bir bilge devden, yavru devlere tarih dersi verirken edindim. (Akıllı Pireler, s. 50)

4.2.4.3.3.13. MASAL KUŞU

Masal kuşunun adı “anka” dır. Bu tür romanlarda da birkaç yerde rastlanır masal kuşuna.

Uçağın dış görünümü, bin bir renkli tüylerle kaplı, masal kuşunu andırıyor. (Midos Kartalının Gözleri, s. 74)

Masal kuşunu andıran uçağa ulaştıklarında kaptan pilotun gözleri kamaştı. Uçağın adı ANKA KUŞU’ydu. Bu ad eski bir doğu masalından alınmıştı. (Midos Kartalının Gözleri, s. 81)

İnkaların altın tanrılarını taşıyan helikopter, ürkünç bir masal kuşu gibi döne döne alçalarak piste kondu. (Midos Kartalının Gözleri, s. 109)

Gizemli bir masal kuşu gibi, deniz üstünde süzülüp giden tekneyi gözlemekten kendini alamıyordu. (Midos Kartalının Gözleri, s. 132)

4.2.4.3.3.14. KELOĞLAN

Nur İçözü'nün *Sihirli Düşler Kesesi* romanı'nda, Keloğlan masallarından bir derleme yapılmış. Memocan karakteri, zamanda yolculuk yaparak masalların içinde yer almıştır. Daha sonra Keloğlan'la Memocan beraberce Dede Korkut Masalları'na yolculuk yaparlar. Böylece klâsik masaldaki keloğlan karakteri adeta bir roman karakteri olmuştur.

Pazarın orta yerine çıkmış, yumurta satan, kel kafalı birine... Keloğlan'dı uzaktan gördüğü. Tıpkı, tiyatrodaki izlediği gibiydi. Usulca yanına yaklaştı, söylediklerine kulak verdi.

Keloğlan kendince bir şarkı tutturmuştu. Geleni geçeni yolundan çevirip yumurtalarını gösteriyordu.

“Yumurtanın sarısı burada ağabeyler, yengeler...

Taze taze bunlar.

Yumurtanın sarısı,

Yere düştü yarısı.

Yarısından fayda yok.

Kaç gel gece yarısı...”

Şarkıyı bitiriyor, bu kez de sağa sola seslenip alıcıları çağırıyordu yanına.

“Tavuğun altından yeni çıktı bunlar.

Sıcacık!

İnanmayan gelsin baksın,

Parasını saysın, alsın.

Kilitli sandıklar açılsın,

Sarı altınlar saçılsın...”

Onun bu neşeli hali, diğer pazarcılarını da hareketlendirdi. Birkaçı tezgâhını bırakıp, Keloğlan'a yanaştı. Sepetteki yumurtaları alan biri, onları havada atıp tutmaya başladı. Doğrusu ya pek de becerikliydi. Pazarcılar el çırparak tempo tutuyorlardı. Kendilerine eğlence buldukları için sevinçliydi. Keloğlan ise yumurtaları kurtarmak için aralarında koşturup duruyordu.

Fakat işi pek zordu. Adamlar bir yandan oynarken bir yandan da tekerlemeler söylemeye başlamışlardı.

“Havaya attım beyaz, yere düştü sapsarı.

Keloğlan'ın anası kaçtı gece yarısı!”

Keloğlan ise çaresiz yalvarmayı sürdürüyordu:

“Bırakın şunları! Kıracaksınız!”

“Esas bırakırsak kırılır be Keloğlan!”

Keloğlan'ın umutsuzca koşuşturması pazardaki müşterilerinde dikkatini çekmişti. Olanları kâhkahalarla izleyen gruptan biri öne atıldı. Çocuğu bu işkenceden kurtarmak istediği anlaşılıyordu. Ama onun da bir şartı vardı:

“İşte sana bir bilmece. Azıcık düşünüp de söyle. Eğer bunu bilersen, sepetin hepsini alırım bir kerede.

Bir küçücük mil taşı,
İçinde beyler aş,
Pişirirsen aş olur,
Pişirmezsene kuş olur.”

Keloğlan'ın gözleri sevinçle ışıdı. Sonunda yumurtaların hepsini birden satacağını anlamıştı. Hiç düşünmeden cevabı yapıştırdı.

“Onu bilmeyecek ne var emmi. Besbelli, yumurtanın ta kendisi.”

Pazarcılar güldüler. Bilmeceyi soran, yumurta sepetini koluna taktı, paraları da bir bir Keloğlan'ın avucuna saydı. Keloğlan sevinçle hoplayıp zıplamaya başladı. Doğrusu ya, ilk kez malını bu kadar çabuk bitirmişti. Bu kez dikkatsizlik edip parasını kaptırmaya da niyeti yoktu. Tam evine dönmeye hazırlanıyordu ki davullu bir tellal çıktı ortaya. Tokmağını davula her indirisinde yeni bir ferman okudu.

“Duyduk duymadık demeyin!
Sultanın fermanıdır bilin!
İki cihan padişahı
Sultanımız murat etti.
Fakiri fukarayı,
Zenginler giydirmeli, dedi.
Padişahın buyruğunu iyi dinleyin.
Söylediğime kulak verin.
Sünnetsiz çocuk kalmaya,
Meydanda düğün kurula.
Pilav, zerde, oyun tamam,
Bunların hepsi sultandan.
Sünnetsizler sıra olsun,
Davullar şenliği duyursun...”

Keloğlan kulaklarına inanamıyordu. Sevinçle oynamaya başladı. Keloğlan oynar da Memocan durur mu? O da geçti karşısına, ayak uydurdu davulun tokmağına! (Sihirli Düşler Kesesi, 37–38–39)

Memocan, kendi kendine, “Gözlerime inanamıyorum.” diye mırıldandı. “Öğretmenim karne armağanı olarak bana *Dede Korkut Masalları* adlı bir kitap vermişti. Şimdi okuduklarımı canlı canlı yaşıyorum.

Yaşlı adam, elindeki kopuzun tellerinde parmaklarını gezdirdi. Ardından konuşmaya başladı:

“Hey Dirse Han, Dirse Han!
Dursun yüreğindeki yangın,
Kazandı adını gözü pek evladın.
Adını şu an koydum, Boğaç olsun diledim.
Toprağın iyisini ver, evini bilsin isterim.
Adamın yiğidini ver, hanlık nedir öğrensin.

Soyun soylasın, boyun boylasın.

Bu öykü yıllar yılı Türk ilinde anılsın...”

Ardından obada büyük bir şenlik başladı. Kuzular çevrildi, keşkekler yapıldı. Helvalar kavrulup dağıtıldı. Keloğlan'la Memocan tıka basa yediler, karınlarını doyurdular. Ertesi sabah daha gün doğmadan Boğaç Hana veda edip yeniden yola koyuldular. (Sihirli Düşler Kesesi, 84)

Bu emir üzerine saldırganların başındaki iri yarı Stefan, azgın bir boğa gibi Öncü'nün üstüne saldırdı. Öncü:

-Haydi tokmak! diye bağırdı.

Keloğlan armağanı emektar tokmak, bir ok gibi fırladı. Öndeki saldırganın sırtına indi. Adam 'gık' diyemeden yere yuvarlanmıştı. Tokmak bu sefer, daha ne olduğunu anlayamayan ikinci saldırganı yöneldi. Biraz sonra o da boylu boyunca yerde yatıyordu. Hancı kadın, korkudan büyümüş gözlerle bir köşeye sinmiş, olanları izliyordu.

(Zaman Makinesi, s. 35)

4.2.4.3.3.15. BİLMECE

Bilmece, folklorun önemli bir yapı taşıdır. Bu tür romanlarda da bir kurgu malzemesi olarak az da olsa kullanılmıştır.

“Konuklarımın arasında iki çocuk eksikti. Onlar da geldi. Söyleyin bakalım bana şimdi: O hangi canlıdır ki, bir süre dört, bir süre üç, bir süre de iki ayakla yürür. Ayakları azken güçlü, ayakları çokken güçsüzdür.”

Çocuklar bir süre, başları önlerinde, bu çetin bilmecenin yanıtını düşündüler. Derin bir sessizliğin ardından Ufaklık, “Bilmecenin yanıtı, insan olmalı...” dedi. İnsan, küçük bir bebekten, emekleyerek ilerler. Bu gerçekten onun en güçsüz dönemidir. Gençlikteyse, iki ayağının üzerinde ve gücünün doruğundadır. Fakat yaşlandıkça güç kaybeder. İhtiyarlık çağında, adeta üçüncü ayağı haline gelen bastonuna dayanarak gider.”

(Efsaneler Gezegeni, s. 79)

Sözcükler kâğıtlarda çabucak belirdi. Birkaç gece önce yazdıklarına eklemeler yapıldı. Ancak önemli olan anlamlı bir sıralama ile onları yana getirebilmektir. Ve görülen oydu ki çok fazla seçenekleri yoktu. Cümleye benzer birkaç sıralamayı ancak yapabildiler. Tek tek sözcüklerle anlamlı bir dizge elde edemeyince, “de, da” eklerini de kullanmaya karar verdiler. İşte o zaman şifreye benzer bazı dizgeler elde etmeyi başardılar.

Yaptıkları düzenlemeler içinde en anlamlısı DAĞDA BAĞ, BAHÇEDE AĞAÇ, BACADA HAÇ, dizgesi olmuştu. Ardından gelen EGE'DE AĞ, BAFADA ADA, AĞADA CEFA, ADADA ECE, ECEDE ÇABA, sözcük oluşumlarının bir anlam taşıyıp taşımadığını

tartıştılar. CADDEDE BAĞ, BAĞDA AĞAÇ, ÇAĞ AÇ, GECE GEÇ, gibi sözcük bileşimlerinin de bir cümle gibi düşünülmesi olası mıydı, içinden çıkamadılar. Bunca bilmece onları nereye ulaştıracaktı? (Bintepe'nin Hayaleti, s. 108)

4.2.4.3.3.16. YARIŞMA

İki yarış, bir dövüş olacak töreye göre, dedi Vahşi Pençe. Bilmezsin belki; dövüşün biçimi belli. Sen bir yarış önereceksin, ben bir yarış. Madem sen istedin bu kavgayı, ilk yarışı ben söyleyeyim. Benim istediğim, “yükselmece” dir. Dikine uçacağız. Bulutlara doğru. Kim daha yükseğe çıkarsa o kazanacak. Yüreğine ve kanadına güveniyor musun?

Alakanat dik bir duruşla bu meydan okumayı kabullendiğini gösterdi.

—Evet... İkinci yarışı da ben söyleyeyim o zaman. Yüksелеceğiz. Yer gözden kayboluncaya dek. Sonra inişe geçeceğiz. Dimdik. Yerdeki bir şeyi alıp aynı hızla döneceğiz geri. Kanatlar toprağa değmeyecek. Erken alan, kanat dokundurmeyen yarışı kazanacak. Kabul mü?

Vahşi Pençe kendinden emindi:

—Benim için çocuk oyuncağı bu, dedi.

Ekledi ardından:

—Her yarışa bir gün. Unutma, acemi çaylak! Üçüncüyü, yani dövüşü biliyorsundur: “Pençe pençeye!” (Alakanat, s. 33)

4.2.4.3.3.17. GENÇLİK İKSİRİ

“Aralarında en tuhaf belki de benim,” dedi.

“Nasıl yani?” diye sordu Cin.

“Yaşlı bir bilgeyim ben,” dedi Kâhin. “Gözlerim kördür aslında.”

Cin şaşkınlık içindeydi.

“Neler diyorsun sen allahaşkına? Sen hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkeksin. Biz yolda yürürken sokağın yarısı dönüp sana bakıyor. Sen tuttun ‘Ben gözleri kör yaşlı bir bilgeyim,’ diyorsun.”

Kâhin güldü.

“Sana gerçeği söylüyorum,” dedi.

“Peki, nasıl oluyor da böylesin şimdi?” diye sordu Cin.

“İçtiğim bir gençlik iksiri beni böyle yaptı,” dedi Kâhin. “Ama bu geçici.”

Cin'in şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

“Bir gençlik iksiri mi?” dedi. “İçtiğin bir gençlik iksiri mi seni böyle yaptı?”

“Evet,” dedi Kâhin. (Naz ve Büyülü Bahçe, s. 62)

4.2.4.3.3.18. LAMBA CİNİ

Cinler de tıpkı periler gibi masal dünyasının varlıkları olmakla beraber bu tür romanlarda da yer almaktadır. Bir fantastik unsur olarak gayet yerinde kullanılmıştır.

“Of!” diye bir ses duyduk. “Dar buralar. Dışarıya çıkmak kolay değil. Kilo mu aldım, nedir? Sıkıntı geliyor zaten burada bana...”

Hepimiz merakla Kâhin’in elinde tuttuğu bakır lambaya bakıyorduk.

Lambanın ağzında bir kafa belirmişti. Zorla tek kolunu dışarı çıkartmayı başardı.

“Aman,” diye söylendi. “Bir gün buraya sıkışıp kalacağım. Her seferinde daha zor çıkıyorum dışarıya. Abi biraz yardım etsene, şu öteki kolumu da çıkartayım,” dedi.

Kâhin omuzlarından tutup dışarı çekti onu.

Ufak tefek bir erkekti bu. Kulaklarının ucu da hafif sivriydi.

Hepimize şöyle bir baktı. (Naz ve Büyülü Bahçe, s. 46)

“Yok tabii, nereden olacak,” dedi Cin. “Zifiri karanlık. Baskı yapıyor ruhuma. Ama yapabileceğim bir şey yok. Çok eski bir masalın parçasıyım ben, anlıyor musunuz?” dedi peri kızına.

“*Alâeddin’in Sihirli Lambası* çok eski bir masal. Onun için içindeki şartlarda eski. Lambada ne havalandırma var, ne ışık. Girip çıkarken zorlanıyorum. Yuvarlanıp gidiyoruz işte.”

Sabah Rüyası, “Desenize zor şartlar altında çalışıyorsunuz,” dedi.

“Tabii, tabii,” dedin cin. “Bizim şartlar zordur. Sizinkiler gibi değil. Eski zaman işi. Sigorta yok, patent yok. Piyasada bir sürü *Alâeddin’in Sihirli Lambası* satılıyor. Hepsi sahte. Cinleri günübirlik tutulmuş. Hiçbir şey yapamıyorlar. ‘Dile benden ne dilersen!’ diyorlar; fos, gerisi gelmiyor. Ama ben gerçeğim. Gerçek Lamba Cini *Selahattin’im*,” dedi.

(Naz ve Büyülü Bahçe, s. 51)

4.2.4.3.3.19. DİLEK TUTMAK

Dilek tutmak demek, istemek, dilemek demektir. Hayatın bir ucunda dilemek, istemek yer alır, diğer ucunda da vermek. Yani yaşamın tam ortasındadır dilek tutmak. Dileriz ve bekleriz. Yani ümit ederiz. Bu da hayatın ritmini değiştirir, akışını hızlandırır. Dolayısıyla hayatı, zevklendirir keyiflendirir.

Doğruca, İncili Kavak’a koştu. Kavağın tepesinde bir ışık yanıyordu sanki! Gözlerini ışıktan alamıyordu Mıcık. Böylesine bir güzelliği, yaşamı boyunca görmemişti. Kavağın tepesinde renk renk ışıklar oynuyor, ortalığı gündüz gibi aydınlatıyordu. Üstelik bu, alışılmış bir

aydınlık değildi. Sözcüklerin anlatmaya yetmeyeceği, büyü bir güzellikti.

Mıcık, şaşkınlıkla ışığı izlerken, birden bir ses duydu:

— Gel Mıcık! Korkma! İyice yaklaş!

Ses, İncili Kavak'tan geliyordu. Mıcık, bir robot gibiydi. Söyleneni yaptı. Kavağa yaklaştı. Dokunmaya korkar gibi, ellerini İncili Kavak'a uzattı. Kavağa dokunmasıyla birlikte, vücudunu bir titreme aldı. Elektrik çarpmış gibi oldu. Ellerini çekmek istedi. Bir türlü başaramadı. O sırada İncili Kavak, en kalın ve en yüksekteki dalını aşağıya indirdi. Mıcık'a,

- Bu dalın üstüne otur. Sakın korkma! Unuttun mu, ben senin dostunum! Dala otur ve sıkıca tutun. Gözlerini de açık tut. Sakın kapatma!

Mıcık, şaşkınlıkla söyleneni yaptı. Bir saniye bile geçmeden, kavağın tepesindeydi. Işığın tam karşısına oturmuştu. Gözlerini kapatmadan, ışığı incelemeye koyuldu.

Işığın tam ortasında, pembe, beyaz ve mor karışımı bir topçuk duruyordu. Ceviz kadar bir toptu bu. Ama, öylesine güçlü ışık saçıyordu ki, Mıcık'ın gözleri yanmaya başladı. Neredeyse, gözlerini kapatacaktı.

İncili Kavak:

— Sakın gözlerini kapatma Mıcık! Biraz daha dayan dedi.

Mıcık, kendini zorlayarak biraz daha dayandı. Gittikçe dayanması zorlaşıyordu. Özellikle, görmeyen gözünden yalımlar fişkınyordu.

Bir süre sonra, ateş de acı da kesildi. Mıcık, şaşkınlıkla bağırmaya başladı:

— Görüyorum! İki gözümle de görüyorum! Yoksa düşte miyim? İncili Kavak, sevgili dostum, sen söyle! Gerçekten iki gözüm de görüyor mu?

İncili Kavak:

— Düşte değilsin Mıcık. Görmeyen gözün bundan sonra görecektir. Hem, artık aksamayacaksın da. Rahatlıkla koşabileceksin.

Mıcık kulaklarına inanamıyordu. Kendi kendine söylenmeye başladı:

Yok! Yok! Böyle bir şey gerçek olamaz! Bir düşün içinde olmalıyım; hem de çok güzel bir düşün! Keşke gerçek olsa!

İncili Kavak:

— Sevgili dostum! Bana inanmıyor musun? Sana, gerçek olduğunu söylüyorum. Artık, gözlerini de kapatabilirsin. Kapat ve aç. Düş olsa, hepsi kaybolur. Haydi! Dediğimi yap!

Mıcık, gözlerini kapattı, açtı. Kapattı, açtı. Hayret! Hiçbir şey değişmiyordu. Parmağını ağzına götürdü, ısırıldı. Canı yandı. Demek ki düşte değildi. İncili Kavak doğru söylüyordu. Sevincinden ne yapacağını şaşırıldı. İncili Kavak'a teşekkür etmek istiyor, bir türlü sesi çıkmıyordu.

İncili Kavak:

- Boşuna kendini yorma sevgili dostum! Yüreğinden geçenleri anlıyorum. Bu, senin sevgi dolu yüreğine bir ödül!

Mıcık, gülümsedi. Ağzını açıp tek sözcük söyleyemedi. Yalnızca, yüreğindeki tüm sevgiyle çevresindeki dallara sarıldı. Onları öpücüklerle boğdu.

İncili Kavak:

- Bu inciyi al, yüreğinin üstüne koy, dedi.

Mıcık, elleri titreyerek uzandı. İnciyi aldı. Tam yüreğinin üstüne tuttu. Bir süre sonra, inci yok oldu. Mıcık şaşırmişti. Soran gözlerle İncili Kavak'a baktı:

İncili Kavak:

— O incinin tüm gücü, artık senin yüreğinde. Bundan sonra, sıkıntı çekmeyeceksiniz. Yokluk bedir, bilmeyeceksiniz. Tüm dileklerin gerçekleşecek; gereken çabayı gösterirsen elbette. Bu gücü, iyilikler için kullanacağına inanıyorum. İyice zorda kalmayınca, inciden yardım isteme. Gerçekten gerek duyduğunda, yüreğinin üstüne iki kez ov. Sonra da yüksek sesle, dileğini iki kez tekrarla. Unutma; iyice zorda kalmayınca, buna asla başvurma! Şimdi yatağına gidebilirsin artık. (İncili Kavak, s. 12–13–14–15–16)

4.2.4.3.3.20. CADİ

Periler, cinler ve cadılar adeta bir olay örgüsü içinde yer alırlar. Bunlar iyiliğin, kötülüğün habercisidir.

Yetsi'nin tek isteği, bir gün uçabilmektir. Bunun nasıl olacağını, uçmak için gereken kanatları nasıl yapacağımızı uzun uzun konuşuyor, planlar yapıyorduk. Ben onun uçabileceğine inanmıyordum, ama yine de arkadaşımı çok sevdiğim için yardım etmeye çalışıyordum.

Bu arada, kutuyu unuttum sanmayın. Ne zaman başım sıkışsa, çözemeyeceğim bir sorunla karşılaşsam, kutuya akıl danışıyor ve onun verdiği öğütleri uyguluyordum. Kutu, benim Yetsi'yle paylaşmadığım tek sırrımdı.

Bir gün Yetsi koşarak yanıma geldi ve “Uçmayı başarabileceğim! Sonunda uçabileceğim!” diyerek boynuma sarıldı. O kadar sevinçliydi ki, onun bu hali beni de heyecanlandırdı.

“Peki, ama nasıl başaracaksın uçmayı?” diye sordum.

“Bugün bir cadıyla tanıştım. Eğer onunla anlaşma yaparsam, bana uçmam için bir çift kanat verecek,” diye karşılık verdi Yetsi.

Şu anlaşma işinden hiç hoşlanmamıştım. Cadı nasıl biriydi? İyi miydi, kötü müydü? Ya arkadaşımın başı derde girerse, o zaman ben ne yapardım? Hemen eve dönüp, kutumu elime aldım. Kapağını açıp, derdimi anlattım. Kutu bana cadının sözüne güvenmememi, arkadaşıma engel olmamı söyledi. (Küçük Cadı Şeroks, s. 41)

“Beni dikkatle dinle,” dedi köstebek. “Bu cadının gücü, diğer tüm cadıların güçlerinin toplamına eşittir. Çok akıllıdır, hiçbir söze kanmaz.

Ateşte yanmaz, suda ıslanmaz. Uykusu çok hafiftir, en ufak bir tıkırtıda uyanır. Gözleri çok keskindir, yüzlerce metre öteyi rahatlıkla görür. Senin anlayacağın, bu cadının eline bir kez düştün mü, kurtulmak pek kolay olmaz. Ama unutma, her zoru başarmanın bir yolu vardır. Cadı tam uykuya daldığı sırada, sana vereceğim bu tozdan burun deliklerine birazcık dökmeyi başarırsan, arkadaşınla birlikte kaçıp uzaklaşmak için tam bir saat zamanın olur. Çünkü bu toz, cadıyı bir saat sürecek derin bir uykuya daldırır.” (Küçük Cadı Şeroks, s. 46)

4.2.4.3.3.21. UÇAN SÜPÜRGE

Tıpkı seccade ya da halı gibi süpürge de insanları havada gezdirir, dolaştırır yani uçurur. İnsandaki mesafe kavramını değiştirir.

Şeroks, huzur dolu kırlarda dans ederken, birdenbire çevresini bir toz bulutu kapladı. Gittikçe hızlanan rüzgârın tam ortasına düşmüştü sanki. Uçan süpürgesi bir anda önünde beliriverdi ve Şeroks, şiddetli bir esintiyle havalanıp, bilemediği bir yöne doğru toz bulutunun içinde sürüklenmeye başladı.

4.2.4.3.3.22. BÜYÜCÜ VE SİHİRLİ KÜRE

“Sözcükler tamamen yok olamadan seni bulmalıydım,” dedi Prenses Foreri yumuşak bir sesle. Biraz önceki asık suratlı, sinirli kadın gitmiş, yine eski haline dönmüştü. “Sorularım var ve onlara en doğru cevapları senin vereceğini biliyorum.”

Şeroks’un, hayretten ağzı bir kaşık açık kaldı. Suratını gizli pencereye iyice yapıştırdı ve merakla, Prenses Foreri’nin eline aldığı kitapla ne yapacağını, soracağı soruları bekledi.

“Biliyorum; cevapların yalnızca evet ya da hayır olacak,” dedi kitapla konuşmayı sürdüren Prenses Foreri. “Zaten bana da daha fazla gerekli değil. İşte, ilk sorum: Küçük Cadı Şeroks suçlu mu?”

Şeroks’un soluğu kesildi, kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Bu kitap da nereden çıkmıştı? Bir kitap nasıl olur da onun suçlu ya da suçsuz olduğunu bilebilirdi? Kitaplar yazarlarının sözünün dışına çıkabilir miydi? Ya bu kitabı Prens Milla yazdıysa, ya onun göz boyama yollarından biriye yine, Şeroks ne yapardı?

Şeroks’un kalbinin heyecandan yerinden çıkacakmış gibi çarptığından habersiz olan Prenses Foreri gözlerini yumdu ve derin bir nefes alarak kitabı usulca açtı.

“Biliyordum,” diye mırıldandı cevabı görünce, “Şeroks’un suçsuz olduğunu biliyordum!” (Büyük Tuzak, s. 118–119–120)

Şeroks, Masallar Ülkesi’nin yemyeşil, geniş düzlüklerinde dans ededursun, ülkenin büyücüsü Timma, Hortim’in huzuruna çıktı.

“Yüce Prensesim Hortim,” dedi Timma, saygıyla eğilerek. “Alina’nın isteği benim de kulağıma geldi. Ne kadar dertli olduğunuzu biliyorum. Yeni masalların yaratılmaması ülkemiz için gerçekten büyük bir felaket. Ben de nasıl yardım edebilirim diye düşünüp durdum. Sihirli küreme baktım ve sonunda duruma bir çare buldum.” (Küçük Cadı Şeroks, s. 14)

4.2.4.4. DİN/ İNANÇ

İncelenen romanlardan hiçbiri, dinî bir inancı aşlamak üzere, iletiler vermemektedir. Ancak din ya da inanç kavramıyla ilgili karşımıza çıkan bölümler aşağıda verilmiştir. Bu alıntılar, bazen okuyucuyu konu hakkında bilgilendirmek için, bazen de yanlış göstermek için kullanılmaktadır. Örneğin, *Şeytanın Ölümü* romanındaki şeytan çıkarma ayini, başkişiye komedi gibi gelmektedir. Bu yolla okuyucu da şeytan çıkarma konusunda bilgi sahibi olmaktadır. Kimi zamanda ibadet yerleri karşımıza çıkmaktadır. Özellikle tapınaklar fantastik romanlarda çokça kullanılmaktadır.

Cennetin Ölümü: Şeytan Çıkarma

Tam dört saat öncesinden başlayan şeytan çıkarma ayininde, bu rahip bir kez olsun başını kaldırmadan, tastaki suda yüzen saman çöpüne bakıyordu. Hiç mi yorulmuyor, hiç mi bıkmıyordu? Ne vardı o saman çöpünde? Sin meraklanmıştı. Oturduğu yerden kalkıp tasın içindeki suya bakmak istiyordu. Ama rahiplerin kendilerinden geçtiği, babasının ağlayarak izlediği bu süreci bozarsa, zaten canı burnunda olan babası onu ağır biçimde cezalandırabilirdi. Odaya hapsedileli sekiz gün olmuştu. Sekiz gündür, günde üç kez bu işlemlere katlanmak zorunda kalıyordu.

Bu komedi, canının sıkıya başlamıştı. Bunalıyordu. Yüzlerce kez, ruhuna şeytan girmediğini söylemişse de rahipler onu dinlememişlerdi. (Cennetin Ölümü, s. 60)

Cennetin Ölümü: Tapınaklar

Az sonra Bel, Aya, Sin ve Cüce de tapınağa geldiler. Rahip Marduk cebinden çıkardığı bir anahtarla, mabedin giriş kapısını açtı. Yüz metre uzunluğunda, on metre genişliğinde bir koridorun sağına, soluna aynı boydan, taştan yapılmış Tanrı heykelleri dizilmişti. Koridor aydınlıktı, ışığını tavadaki pencerelerden alıyordu. Bütün odaların kapıları koridora açılıyordu.

Tepenin yamacında bir tünelin ağzını andıran delikten içeri girdiğinde şaşırıp Tutu Dede. Yeraltında, yer üstünde bile olmayan güzel bir tapınağın içinde buldu kendini. Kare şeklinde kesilmiş, kireç rengi

büyük taş molozlardan yapılan tapınak, yüzlerce odadan oluşmuştu. Her oda, ışığını tavanındaki yuvarlak pencereden alıyordu. Tavandaki pencerelerden içeri giren ışık, duvarlara yerleştirilmiş aynalara çarparak odanın her tarafına dağılıyordu. Tapınakta, ahırlara, samanlıklara, ambarlara, giden tüneller de vardı. Tüneller, bütün bölümleri birbirine bağlıyordu. Tüneller, içinde kağı arabası geçecek kadar geniş, dev bir adamın dik yürüyeceği kadar yüksekti. (Cennetin Ölümü, s. 184)

Cennetin Ölümü: Dinler Tarihi

“Bu, Latince yazılmış bir İncil.”

“İncil ne?” dedi Sin.

“Hıristiyanlık dininin kutsal kitabı.”

“Bilmece gibi konuşuyorsun Rahip? Bizim hiç duymadığımız şeyleri biz biliyormuş gibi anlatıyorsun. İncil nedir? Hıristiyan dini nedir?” dedi Cüce, sinirli bir şekilde.

“İncil, Hıristiyanlığın kutsal kitabıdır. Hıristiyanlık dininin kurucusu ve peygamberi, Hazreti İsa’dır. İki milyarı aşkın inananı var. Bunlar çok karmaşık şeyler, bir anda anlamanız çok zor, size yalnızca özetledim,” dedi Rahip. İncil’i kapatıp bıraktı. Öteki kitaplardan birini aldı, açıp sordu:

“Bu yazıyı tanıyanınız var mı?”

Masanın çevresindekiler yazıyı sırayla incelediler. Hiçbiri bu yazıyı tanıımıyordu.

“Bu kitap, Kur’an-ı Kerim. Arap alfabesiyle yazılmış.” diye açıkladı Marduk. Kur’an, Müslümanların kutsal kitabıdır. Müslümanlığın kurucusu ve peygamberi Hz. Muhammet’tir. Dünyada bir milyara yakın insan bu dine inanır.”

“Peki, bizim dinimizi bilen, dinimize inanan insanlar var mı Dünya’da Rahip Marduk?” diye sordu Cüce.

“Yok. Ne yazık ki dünyada dinimize inanan insanlar yok. Bizim inançlarımızı, düşüncelerimizi 2500 yıl önce Dünyalılar yaşadı, sonra çok tanrılı dinleri bırakarak tek tanrılı dinlere geçtiler. Şimdi üniversitelerde çok az öğretmen bizim varlığımızla ilgili bilgi sahibidir. Bizim dinimiz, Dünya’daki insanların üç dört bin yıl önceki geçmişi. Unutulup gittik biz. Neyse, bu kitap da Tevrat’tır,” dedi Rahip Marduk. Tevrat’ı eline alarak, “Musevilerin kutsal kitabıdır. Museviliğin kurucusu ve peygamberi Hz. Musa’dır.” (Cennetin Ölümü, s. 197)

Uzayın Tutsakları: Adak

Nedendir bilinmez, yeni gelenler kendi uygarlıklarını ilkel halka öğretecekleri yerde, kendileri onların yaşayış biçimlerini kabullenmişler. Belki de, kuşadamlara karşın yaşamlarının sürdürebilen bu insanlara özenmişler. Doğayı bozmayan, ama ona uyum sağlayan bir ilkelliği, üzerine kurdukları gezegenlerini yok eden uygarlıklarından üstün

görmüşler. Sonuçta kendi inanç ve yaşayışlarını terk edip bu ilkel insanların geleneklerini benimsemişler. Tabii pek çok yanlış alışkanlıkla birlikte... İşte bu yüzden, yarın sabah yapılacak yarışta sona kalan bir kızla bir oğlan, Gizem'le birlikte kuşadamlara kurban edilecek. Siz bunu onaylamanız bile... (Uzayın Tutsakları, s. 104)

Uzayın Tutsakları: Şamanizm

Şaman, kalabalığın coşkuyla söylediği şarkının eşliğinde bulunduğu yerden indi. Yaptığı garip dansı sürdürerek kalabalığın arasından geçti. Mağaranın ağzına kadar geldi. İki elini birden havaya kaldırıp durunca, herkes bir anda sustu.

Şaman, bu konumunu hiç bozmadan bir süre put gibi durdu. Genç kızlardan ve genç erkeklerden oluşan bütün o kalabalık, soluk bile almadan ondan bir işaret bekliyordu. Birden, bir yaban hayvanının çığlığını anımsatan keskin ve yüksek bir haykırma duyuldu. Şaman, başını gökyüzüne doğru kaldırmış, ciğerlerinin bütün gücüyle bağırıyordu. "Ayyiyayiyayiyayiyaya... Ayyiyayiyayiyayiyaya..." (Uzayın Tutsakları, s. 119)

Parpat Dağının Esrarı: Tek Tanrılık

Her biri önceleri ayrı ayrı tanrılara inanıyordu. Ama mağaraya yerleşeli beri tek bir Allah'a inanmaya başladılar. Hepsini tufandan kurtarıp bir araya getiren tek bir gücün bilincine varmışlardı. (Parpat Dağının Esrarı, s. 52)

Ganga: Mitolojik Tanrılar

Sen Tanrı'yı kızdırmışsın besbelli. İçinde böyle bir bebek oluşturarak, seni cezalandırıyor anlaşılır. (Ganga, s. 21)

Ganga: Adak

Bebeği bu tekneye koyup, hayat kaynağımız Kutsal Ganj'a armağan edin. Ganj'ın anası kutsal Ganga, eğer bebek insanlığa yararlı olacaksa onu koruyacaktır. Dünyaya kötülük için geldiyse, kendisini yok edecektir. (Ganga, s. 23)

Gökyüzündeki Mor Bulutlar: Dinler Arası Hoşgörü

Gelenek, görenek hatta dinlerini bile irdelemeye başladılar. Bunu yaparken, ikisi de birbirlerine çok saygılı davranıyorlardı. Tüm dinlerin, insanları iyiye, güzele, doğruya yöneltmek için var olduğuna, yürekten inanıyorlardı. Bu yüzden, alabildiğine hoşgörülüdürler. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 12)

Gökyüzündeki Mor Bulutlar: Tapınma

Yaşamı kutsal bir efsane olarak değerlendirilen Jambuna Ananın, belli bir dinle bağlantısı yoktu. O dönemlerde insanlar türlü hayvanlara, bitkilere, dağa taşa tapıyorlardı. Çünkü henüz beyinsel gelişmeleri tamamlanamamıştı. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 13)

Gökyüzünde Mor Bulutlar: Tapınma

Jambuna'nın sadece tek bir yaratana inandığını ve ilkelerini bu inançla oluşturduğunu anlayanların kimi ona kıızıyordu. Kendisine türlü tuzaklar kuruyorlardı. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 29)

Jambuna evine cenaze töreni için gittiğinizi söylediniz. Gece ölü gömülür mü? Bilinen dinlerde böyle bir kural yok. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 166)

Jambuna Ana bilge bir insandı. İlkelerinin dinle ilgisi yok... Jambuna izdaşları çeşitli dinlerden insanlar. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 167)

Dünyada bu tür insanlar yaşamaktayken, Tanrı, Şeytan'ı ne demeye yarattı? diye düşünerek, dertlenmekten kendimi alamadım. (Gökyüzünde Mor Bulutlar, s. 110)

Kıyamet Çiçekleri: Dini Bilgilendirme

Yeni yüzyılda, inançları çağdaş görüşlerle yorumlayan duyarlı insanlar, Nuh Tufanı'ndan esinlenerek, kıyamet kurgusuna, başka bir boyut getiriyorlardı... Allah, özenerek şekillendirip, sevgiyle can verdiği Adem oğullarını, öteki canlıları ve yeryüzünü, gözden çıkaramazdı. İnsanoğlu kıyametin eşiğine geldiğinde, son anda, Nuh peygambere yaptığı gibi, bir kurtuluş yolu gösterecekti. (Kıyamet Çiçekleri, s. 56)

Kıyamet Çiçekleri romanında din/inanç başlığı bir bütün olarak ele alındığında Müslümanlığa yönlendirme ve özendirme gözlemlenmektedir.

Fuku'lar, Adem ile Havva'nın hamurundan oluşma, insan özünün, başkalaşım geçirmesiyle meydana gelmişlerdi... İnsan özünün kök hücreleri, olağanüstü bir değişime uğramıştı... Evrenin değişik boyutlarından akıp gelen, gizemli enerjilerle donatılmıştı... Melek, cin, periler, gönüllü olarak, onların varlığına, enerjileriyle katkıda bulunmuşlardı... On dokuz Fuku özü, ortaya çıkmıştı... Oluşan Fuku kapsülleri günü geldiğinde, yaşama başlamak üzere kodlamp dünyaya

fırlatılmıştı... On sekizi Matuva Adası'na, bir kapsül ise Kuzey Mezopotamya'ya düşerek, toprağın derinliklerine gömülmüştü. (Kıyamet Çiçekleri, s. 68)

Dünya oluşurken, yerküre üzerinde, göksel enerji kaynaklarıyla, bağıntı içinde olan, on üç enerji noktası belirmişti. Bu noktalara, sürekli olarak, göksel enerji kaynaklarından, olağanüstü yoğunlukta, gizemli enerjiler akıyordu. Yerküre bu enerjilerle besleniyordu... Mekke'de bulunan Kâbe'nin böyle bir enerji noktasının üzerine yapıldığına inanılmakta. (Kıyamet Çiçekleri, s. 69)

Şeyh Efendi'nin evine vardıklarında, onun Kuran okumakta olduğunu algıladılar. Çevreye yayılan olumlu enerji, içlerini aydınlattı. (Kıyamet Çiçekleri, s. 159)

Yaratılıştan bu yana, insanoğluna düşman olan şeytan, hala onların peşini bırakmamış. Hatta bazılarını, kendine tutsak etmiş, tümüyle ruhlarna egemen olmuş. (Kıyamet Çiçekleri, s. 171)

İnsanoğlu, kendini bileli beri, günü geldiğinde, kıyamet adı verilen, bir dizi ateş çemberinden geçmek zorunda olduğunun, bilincindeydi. Kıyamette yaşanacaklar, Allah'ın birliğine dayanan, din kitaplarında da belirtilmişti. Ancak kıyametin başlama zamanı, hiç kimse tarafından bilinmiyordu. (Kıyamet Çiçekleri, s. 241)

Kuraklıktan yarılmış toprakları, insan teriyle ıslatıp, yağmur bulutu çekmek... Terden sırlısklam olan, giysiler çıkarıldı. Akşamları bu terli giysiler, tarlalara serildi. Bu eylem, aylarca sürdü. Bu sırada, su zerreciklerini, insan teriyle oluşan cılız bulutları besleyip yoğunlaştırarak, yağmura dönüştürdü. (Kıyamet Çiçekleri, s. 304)

Şeytan, Kafdağı'nın karanlık doruklarındaki konağında, insanların kıyametle savaşını, sevinç içinde izlerken, bu sorularla kuşatılıp öfkeye kapıldı. Aklına ilk gelen, insanoğluna, bir başka etkin gücün egemen olmasıydı. Üstelik bu güç, insanı kötülüklerden uzaklaştırıp iyiliklere yöneltiyor olmalıydı. (Kıyamet Çiçekleri, s. 307)

Şeytancıklar, onun bedenindeki ateşten kopmaydı. Çok büyük güç gerekmedikçe, örneğin toplu insan kırımlarına yönelik savaşlar gibi, kötülük yorgunu şeytan, tahtından inip, insan arasına karışmıyordu. (Kıyamet Çiçekleri, s. 308)

Ya insan değil de benim gibi ateşten ya da acı sulardan ya da bataklık çamurlarından yaratılma ya da gizemli kovuklardan çıkma, lanetli yaratıklarsa!... Bildiğim kadarıyla, yeryüzünde cinler var... Periler

de var... Benim en güçlü rakiplerim olan, melekler var. (Kıyamet Çiçekleri, s. 310)

Bir gün de Âdem'i Hoca'ya okutmaya kalkıştı. Ama Âdem buna karşı çıktı. Ana oğul bu yüzden epey bir çekiştiler.

“Ümmü kadın, senin oğlan, gâvur mezarlarına gire çıka, harabeleri geze geze iyi saatte olsunlara karıştı besbelli. Oğlancığı hocalara okut da çevresini saran şeytanlar dağılsın...” (Midos Kartalının Gözleri, s. 29)

Yada'nın Gizil Gücü: Şamanizm

Atalarımız, Orta Asya'da yaşarken, Şamanizme inanırlarmış. Yani doğaya, bitkilere, kuşlara, ağaçlara... Müslümanlık benimsendikten sonra da şamanlıktan kalan bazı adetler unutulmamış. Hala da sürüyor. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 70)

Gohor romanında karşımıza reenkarnasyonla ilgili bir bölüm karşımıza çıkmaktadır ancak bu konu tekrar ele alınmamıştır.

Sonra size, hastalıktan kurtulan Perin'imın kırlara yapılan bir gezi sırasında, hem de tam diğer zamanda hastalıktan öldüğü gün ve saatte, bir kurt saldırısı sonucunda yine öldüğünü de anlatabilirim... (Gohor, s. 98)

Gohor romanında “şah damarımdan daha yakın olan”, “tek ve mutlak olan” sözüyle yaradan kastedilmektedir. Bu ilk gençlik çağındaki çocukların anlayabileceği bu cümledir.

Yaşananlar neydi, bilmiyorum; ama her ne olursa olsun, büyük bir minnet büyüyordu yüreğimde “şah damarımdan daha yakın olan” a karşı. (Gohor, s.)

En önemlisiyse, Tek ve Mutlak olanın, yani ömürler boyunca farkında olarak ya da olmayarak aranan Varlık'ın sana şah damarımdan daha yakın olduğunu anlamaktır. Çünkü oğulcuğum, “ben” değil, “biz” vardır evrenin yapısında. (Gohor, s. 164)

Uçup Giden Kent: Tanrı'ya Yakarış

Gül, “Sonuçta insan olmayan yerde, ben insana nasıl güvenebilirim? Tek başıma kalmış bir çocuğum, en iyisi kenti aramayı bırakayım da, bulduğum yerin kalabalıklaşması için Tanrı'ya yalvarayım,” diye düşündü.

İnsanlar kendi güçlerinin yettiği ve yetmediği her durumda Tanrı'dan yardım isterlerdi. Birden bu alışkanlığını anımsadı. Tanrı'nın

her şeyi bildiğine ve her şeyi yapabileceğine inanmak ne güven verici bir duyguydu. Gül, “Ben de kentin ve insanların bulunması için ona ricada bulunurum, o beni duyar ve gerekeni yapar,” diye düşündü.

Tanrı her yerde değil miydi, belki şu an çok yakınındaydı. Belki içindeydi Tanrı. Ürker gibi oldu. Bu yolculukta onu hiç anımsamadığı için bir eksiklik duyuyordu şimdi. Bundan ötürü mü çok yalnız sanmıştı kendini zaman zaman? Ama olsun, işte Tanrı’yı da anımsamış, kendini ve evreni yaradını düşünmüş, her şeye akıl yürütmüştü. Akıl yürütmek, aklını kullanmak bir işi başarabilmenin ön koşulu değil miydi? Gül, bütün aklını ve ilgisini şu kenti bulma işinin üzerine toplamaya karar verdi. Çünkü ilgi dağılırsa; bilgi, çaba, güç, hepsi dağılırdı. O sırada içinden biri konuşuyor gibi geldi Gül’e. “Tanrı’yı ister her gün, her an anımsa; ister ömrüne bir kez, O’nun için hiçbir şey değişmez. İnsan akıllı bir yaratık olduğu için, dünyadaki bütün canlılar, bitkiler, hayvanlar ve bütün cansız varlıklar, insanlara emanettir. Bilginizi arttırınız ki, dünyaya egemen olasınız. Bir atom çekirdeğinden gezegenlere kadar her şeye söz geçirebilesiniz. Evinizi, kentinizi, ülkenizi ve bütün ülkeleri sevin, koruyun, saygı duyun. Onlara iyi bir şeyler kazandırabilmek için çalışın. Haksızlıklara karşı çıkın, adaleti hiç unutmayın. Her şey sizin elinizdedir. Her güç sizdedir. Anahtarlar elinizdedir sanki. Doğada Tanrı’nın kurduğu dengeleri bozmazsanız, sonsuza kadar yaşarsınız.”

Gül titremeye başladı. Acaba içinden gelen bu ses, kimin sesiydi? Kendini çok küçülmüş gibi görüyordu. Sonsuzluk ne demektir? İnsanlar ölümlü değil miydi? Onun dünyası, kentten ibaret değil miydi? Gelişmiş, kültürlü bir insan gibi nasıl düşünebilirdi Gül? O bir çocuktü. Bağıra bağıra yürüdü. “Tanrım, gel benim elimden tut, götür beni istediğin yere, ne olur, ne olur, Tanrı’m!” (Uçup Giden Kent, s. 59–60)

Hayal Köyü; Din Adamları

Yarışmada Afrika’dan iki büyücü, Moğolistan’dan bir şaman, Hindistan’dan bir büyücü, Tayvan ve Malezya’dan birer Budist rahip vardı. (Hayal Köyü, s 56)

4.2.4.5. KOZMİK ZAMAN

İncelenen fantastik ve bilim-kurgu romanlarının geçtiği zaman ayrı bir bölümde tablolştırılmıştı. Tarih öncesi dönemler, bugün ve gelecek olarak üçe ayrılmıştı. Bu bölümde ise zaman kavramının romanlarda konu edildiği yerler tespit edilmiştir. Örneğin okuyucu, *Uzayın Tutsakları* romanındaki “ben bir şey yemeyeli iki yüz yılı geçti” sözünden uzaydaki yaşam süresinin bizim yaşam süremizden ne kadar uzun olduğu (kozmetik zaman) sonucunu çıkarmaktadır. *Bataklığın Kıyısındaki Ev* romanında ise on iki yılda bir açan bir çiçekten söz edilmektedir. Genelde daha kısa

değil daha uzun bir yaşam sürecinden bahseden romanlar dünyaya oranla yaşam sürelerini karşılaştırılarak listelenmiştir.

Tablo 7: Zaman

Kitap Adı	Uzay zamanı	Dünya Zamanı
<i>Uzayın Tutsakları</i>	200 Yıl	1 Gün
<i>Bataklığın Kıyısındaki Ev</i>	12 Yıl	1 Yıl
<i>Uzaylı Kız Tıra</i>	130 Yıl	Yaklaşık Bir Ömür
<i>Gohor</i>	2,5 Gün	1 Gün
<i>Bilgisayara Giren Tirtıl</i>	5 Saat	2 Yıl
<i>Uzaydaki Arkadaşım</i>	300	Yaklaşık Bir Ömür
<i>Evrende Bir Dost</i>	1 Yıl	1 Ay
<i>Ah Şu Uzaylılar</i>	1 Hafta	1 Saat
<i>Cüceler Gezegeni</i>	Sonsuz Zaman	

İki gencin elleri bir kez daha dostça kenetlenirken, Gizem, “Lütfen... Şu sorun çözmeye işine benim aç karnımı doyurmakla başlayalım, olmaz mı?” diye yalvardı. “Size çok mutlu olacağım konusunda söz veriyorum. Söylerken şaka gibi geliyor, ama Dünya’dan ayrıldığımızdan beri, atıştırdığım birkaç meyvenin dışında hiçbir şey yemedim ben.”

Bu arada Kayra, Gizem’in yanına gelmişti. “Bak, ben bu konuda seninle rahatlıkla yarışabilirim.” dedi onun koluna girerek. “Ben bir şey yemeyeli, iki yüz yılı geçti.” (*Uzayın Tutsakları*, s. 58)

“Çünkü ölçümler yaptım. Albatuz yalnızca on iki yılda bir açar.”

“Amma uzun!”

“Haklısın. Bak, şöyle oluyor: Mentor gezegeni on iki yılda bir, kadehe benzeyen bir şekil çizerek döngüsünü tamamlıyor. Gökyüzünde bu dev kadeh tamamlandığında, Albatuz da yeryüzündeki yerini alıyor. Şu merak edip durduğun usturlap vardı ya, işte onunla yıldızın bu döngüyü tamamladığı zamanı hesaplıyordum.” (*Bataklığın Kıyısındaki Ev*, s. 138)

Az sonra sen de benim kadar acıkırsın, çünkü artık bizim gezegene, Jüpiter’e göre programlandın. (*Uzaylı Kız Tıra*, s. 21)

“Senin dünya yaşına göre benim çoktan ölmüş olmam gerekirdi. Ben yüz otuz yaşındayım Can!” demez mi? (*Uzaylı Kız Tıra*, s. 29)

—Adım Za. Yel Bon'un üçüncü çocuğu, birinci kızım. Yaşım Zeg zamanına göre on yedi, sizlerin dâhil olduğu zamana göre, yaklaşık, kırk altı. Zaman bizler için sizlerin algıladığınızdan yaklaşık iki buçuk katı yavaş geçmekte. (Gohor, s. 66)

Bir hologram değilim! İlahi, komik genç adam, söyledim ya size, kendini bir zaman noktası içine kilitlemiş biriyim sadece. (Gohor, s. 92)

D-Ü-N-Y-A H-I-Z-I-Y-L-A B-E-Ş Y-Ü-Z B-İ-N K-M U-Z-A-K-T-A-Y-I-Z... M-O-R G-E-Z-E-G-E-N H-I-Z-I-Y-L-A B-E-Ş Y-Ü-Z K-M U-Z-A-K-T-A-Y-I-Z... D-Ü-N-Y-A-Y-A G-Ö-R-E B-E-Ş S-A-A-T M-O-R G-E-Z-E-G-E-N-E G-Ö-R-E İ-K-İ Y-I-L S-Ü-R-E-R... (Bilgisayara Giren Tırtıl, s. 68)

—Sen ne zaman geldin buraya?

—Bir Dünya ayı oluyor.

—Ne demek bu?

—Burada yaşanan her süre Dünya'dakinin 3504'te biri demektir. Var hesapla.

—Demek sen geleli iki üç dakika oldu.

—Mor gezegen saatiyle evet. (Bilgisayara Giren Tırtıl, s. 84)

Babaannem tam üç yüz yaşında... Babaannem aslında babamın babaannesidir. (Uzaydaki Arkadaşım, s. 62)

Bunu anlamak biraz güç, biliyorum ama evrende zaman her yerde aynı hızla geçmez. Yani bizim bir ayımız sizin bir yılınıza eşittir. (Evrende Bir Dost, s. 44)

Gülüverdi Gökhan. “Şaka mı yapıyorsunuz? Bir saatte buradan şehre bile inemeyiz.”

“Şaka falan değil!” dedi Zobo. “Dünya ile bizim gezegenimizin zaman farkından yararlanacağız.”

Çocuklar hiçbir şey anlamamışlardı.

“Bu da ne demek oluyor?” diye merakla sordu Sibel.

“Bakın çocuklar...” dedi Zobo. “Dünyada yaşadığınız bir saat, Z Gezegeni'nde yaşanan bir haftaya eş değerdir.”

Zegna, coşkuyla atıldı. “Yani, kamptan bir saatliğine ayrılabilirseniz, gezegenimizde bir hafta tatil yapabileceksiniz.” (Ah Şu Uzaylılar, s. 27)

Ne gündüz var, ne gece! Sonsuz zamanın içinde akıp duruyoruz... Uzayın sonsuz derinliği içinde yıldızlar, gezegenler, galaksiler boyu toz bulutu gibi uzayıp giden yıldız gezegen ve meteor kümeleri... (Cüceler Gezegeni, s. 50)

4.2.4.6. ZAMANDA YOLCULUK

Zamanda Yolculuk, hayali uzun süredir hem sinemada, hem de edebiyatta işlenmiştir. Fantastik ve bilim-kurgu türünün de bu konuyu oldukça yoğun ele aldığını düşünmekteyiz. Zamanda yolculuk konusu iki önemli soruyu önümüze çıkarıyor: Neyle?, Nereye? Alıntılarının tamamında bu sorunun cevabı irdelenmiştir.

Tablo 8: Zamanda Yolculuk

Kitap Adı	Neyle	Nereye
<i>Zaman Bisikleti</i>	Zaman Bisikleti	Tarih Öncesi Dönemler
<i>Taş Devrine Yolculuk</i>	Rüya	Tarih Öncesi Dönemler
<i>Naz ve Büyümlü Bahçe</i>	Rüya	Gelecek
<i>Gohor</i>	Işınlanma	Geçmiş/Gelecek
<i>Ayda Yaz Uykusu</i>	Bilgisayar	Dünyanın Oluşumu Einstein'ın yaşadığı Dönem
<i>Zaman Makinesi</i>	Kol Saati	1453 Orta Çağ 1200'lerin İngiltere'si

Pedalları çevirmem hızlanınca her şey silikleşti. Sanki bulutların içinde gidiyor gibiydik. Gözümün önünden hızla geçen şeyler daha önce yaşadığım şeylerdi. Kendi bebekliğimi bile gördüm bu arada. Doğrusu, çok şeker bir bebektim. Anneme bir şeyler anlatmaya çalışıyordum ama ne olduğunu ben bile anlayamadım. Demek ki insan kendi bebekliğindeki düşünceleri bile anlamakta zorlanıyor. Bebekler anlaşılmaz kişilerdir zaten. Ya ağlarlar, ya gülerler. Bir de durmadan uyurlar. Aman uyusunlar. Uyuyunca gürültüleri eksik oluyor.

Heyecan içinde pedalları öylesine hızlı çevirmişim ki bir an sonra kendimizi kükürt kokan lavların aktığı bir ortamda buluverdik. Tepemizde, kükürt ve asit bulutlarının arasından görünen kocaman kıpkızıl bir güneş vardı. Belli ki dünyamızın en erken çağlarından birindeydik. Bu hızla biraz daha pedal çevirsem, dünyamızın oluşumunu bile görebilecektik sanırım.

“Pedalları ileriye doğru çevir baba!” diye bağırmıyaydı Yağmur, o kızgın lavların, zehirli buharların arasında kalıp bir anda yok olacaktık. Hemen var gücümle pedalları ileriye doğru çevirmeye başladım.

Görüntü bir anda değişti. Biraz yorulduğum için yavaş yavaş çeviriyordum pedalları. Hareket halindeki bir otobüsün penceresinden bakar gibi çevremizdeki değişimi izleyebiliyorduk.

Asit, kükürt bulutları, yanardağlar, lavlar kaybolduktan ılık çalan rüzgârların estiği bir ortama geldik. Kızıl kumlar uçuşuyordu havada. Az sonra yosuna benzer bitkilerle kaplı kayaların bulunduğu bir yerdeydik. Yosunlar gözümüzün önünde biçim değiştirmeye başladılar. Sudan fırlayan garip bir balığın yüzgeçleri ayak oldu, balık minik bir sürüngene dönüştü. Bizimle oynamak ister gibi hareketler yapan minik sürüngen birden bizi yakalamaya çalışan bir dinazor oldu. Korkudan, olanca gücümle çevirdim pedalları. Yoğun bir bulutun içine girdik.

Ben ne yapacağımı şaşırılmış deliler gibi pedal çevirirken, Damla, “Babamıza biraz yardım etsene abla,” dedi.

Yağmur, bilgisayarın klavyesinde birkaç tuşa bastı. Çevremizdeki bulutlar dağıldı. Ben hala pedalları çeviriyordum ama olduğumuz yerde duruyorduk.

“Artık pedal çevirmene gerek yok baba,” dedi Yağmur.

“Ne oldu? Neredeyiz?”

“Tam gelmek istediğimiz yerde ve zamandayız. Bizim zamanımızdan yüz bin yıl önceki insanların yaşadığı Karain mağarasının az ötesindeki bir kayanın arkasındayız.” (Zaman Bisikleti, s. 12)

Zaman Bisikleti romanında zamanda yapılan yolculukların daha sonra anımsanmayacağı söylenerek okuyucuya bunun düş olduğu mesajı verilmektedir.

“Ama sizler bizi anımsayacaksınız, değil mi?”

“Evet...”

“O zaman belki ileride bir gün ben de sizi anımsayabilirim.”

Ona yaşanmamış bir şeyin anımsanamayacağını, biz zamanı yeniden eski düzenine soktukten sonra hiçbir şeyi anımsamayacağını anlatamazdım. Ayrıca buna gerek de yoktu. (Zaman Bisikleti, s. 109)

Sevgi, korkunç bir bağırtıyla gözlerini açtı. Korkuyla çevresine bakındı. Yanında kimsecikler yoktu. Uzaktan korkunç sesler geliyordu. Hemen yerinden kalkıp mağaraya koştu. Güneş mağaranın içini aydınlatıyordu. Mağaradakiler sakın sakın günlük işlerini yapıyorlardı. Annesi, bir süre önce babasının avladığı bizonun derisinden kendisine giyecek dikiyordu.

Bir köşede büyükbabayla Metin çalışıyorlar, Çetin ilgiyle onları seyreliyordu. Büyükbaba, çok iyi bir ustaydı. Çakmaktaşıdan keskin bıçak, balta ve silahlar yapardı. Hayvan kemiğinden iğne yapmasını da biliyordu. Ama artık yaşlanmıştı. Zaman buldukça bildiklerini Metin’e öğretiyordu.

“Bak oğlum, taşın ucunu böyle iyice sivriltmelisin.” Dedi büyükbaba, elindeki üçgen biçimli bıçağı göstererek. Sonra Metin’in

elindeki silahı gözden geçirdi. Metin, bir ağaç mızrağın başına kemikten bir uç geçirmeye çalışıyordu.

“İyi iyi... Ancak böyle iyi silahlarla avda başarılı olabilirsiniz.”

“Evet büyükbaba, bugünkü ava babam gitti. Ama yarınkine ben gideceğim. Bunun için silahlarımın çok iyi olmasını istiyorum.”

“Ava ben de gelebilir miyim?” diye sordu Çetin.

Büyükbaba gülerken onun başını okşadı.

“Yoo, olmaz. Ava gidebilmen için güçlü kolların, keskin gözlerin, hızlı bacakların olmalı. Bunlar da ancak ağabeyin kadar büyüyünce olur. Sen şimdi oyun oyna, yemeğini ye. Güçlen. Büyüyünce nasıl olsa gideceksin.”

“Ama ben büyüdüm...”

“Evet, ama ava gidecek kadar büyümedin henüz...”

“Avcılık kolay değildir.” Dedi Metin de. “Avladığımız hayvanlar güçlü ve yırtıcı. Bizim için çok tehlikeli.”

Metin bunları söylerken yanlarına sokulan Sevgi’yi fark etti.

“Nerelerdeydin sen? Mağaradan fazla uzaklaşma sakın. Çevremiz bin bir türlü tehlikeyle dolu. Yakınlarda da av var.”

“Evet. Seslerini duydum. Öyle korktum ki!” dedi Sevgi.

Bu sırada annelerinin sesini duydular.

“İğnem kırıldı. Başka iğne var mı?”

Büyükbaba, yerinden kalkıp duvarın yanına gitti. Burada büyük bir taşın üzerinde taş bıçaklar, baltalar, kemik iğneler, hayvan dişleri duruyordu. Büyükbaba bu iğneleri kemikleri, incelterek yapıyor, sonra sivri bir aletle delik açıyordu.

Sevgi, iğneyi annesine götürdü. Bu defa onun yaptıklarını seyretmeye başladı. Annesi iğneyi aldı. Bitki liflerinden yaptıkları bir ipliği deliğinden geçirerek dikişe devam etti.

“Çok güzel bir post olacak. Anne, bana da diksene.”

“Olur. Bundan sonraki avın derisinden de sana dikerim.”

Sevgi onun deriyi nasıl hazırladığını hatırladı. Annesi bizonun derisini üçgen biçimli taş bıçakla yüzmüş, kesmiş, yıkamıştı. Kuruyunca da yine üçgen bıçakla keserek dikişe hazırlamıştı. Bu hayvan postları onları soğuktan koruyordu.

Herkes sessiz sessiz çalışırken, Çetin’in sesi yükseldi.

“Anne, karnım acıktı...”

“Biraz sabret. Büyükannen birazdan gelir. O zaman yeriz.”

“Al, bunlarla oyna.” dedi büyükbaba. Çetin’e, elindeki kemikleri uzattı. Bunlar değişik biçimli hayvan kemikleriydi.

“Gel oynayalım.” dedi Çetin Sevgi’ye.

İki kardeş mağaranın bir köşesinde neşeyle oyun oynarken, büyükanne içeri girdi. Kucağındaki ot ve kök yığınına mağaranın ortasına bıraktı. Sonra neşeyle konuştu:

“Bakın, size neler getirdim. Hani geçen gün yediğimiz yuvarlak kökler vardı ya, yukarda onlardan bir sürü buldum. Hem de çok irilerini. Ancak hepsini getiremedim.”

“Olsun, yine gideriz.” dedi anne. Sonra herkese tatlı, yuvarlak köklerden verdi. Bir süre sessizlik oldu. Yiyeceklerini yerken kimse konuşmadı.

“Bu kökler çok güzel. Ama yine de mağaradan fazla uzaklaşmamalısın.” Dedi büyükbaba.

“Yok canım, çok uzağa gitmedim. Hem ormanda şu otlardan da buldum. Bunlardan ilaç yapacağım.”

Büyükanne, otları alıp düz bir taşın üstüne koydu. Sonra büyükbabanın yaptığı yuvarlak bir taşla ezdi. İçine başka otlarda karıştırdı. Sonra bunu büyükbabanın sırtına sürdü.

“Hep sırtım ağrıyor dersin ya. İşte bu otları bulmak için değişik yerlere gittim bugün. Oralarda bu tatlı köklere rastladım.”

Bu sırada bir ses duydular.

“Kahraman bir avcıya verecek tatlı kökünüz var mı?” diyordu babaları. Hepsi sevinçle mağaranın girişine koştular. Baba avdan dönmüştü. Bugünkü avdan payına bizonun büyük bir bölümü düşmüştü.

Anne ve büyükanne, taş bıçaklarını alarak sevinçle avın başına çıktılar. “*Zamanda yolculuk kitabın sonuna kadar devam etmektedir.*” (Taş Devrine Yolculuk, s. 26-27-28-29-30-31-32)

Naz ve Büyülü Bahçe romanında ise zamanda yolculuk, tersine işlemektedir. Hezarfen Ahmet Çelebi, günümüze yolculuk etmektedir. Bunu sağlayan Alaaddin'in Cin'idir.

Bankalar Caddesi'nden servise binmiştik. Yol upuzundu, Hezarfen Ahmet Çelebi üstünden geçtiğimiz köprüye, sahil yolundaki surlara dikkatle bakıyordu.

“Ahırkapı Feneri,” diye bağırdı. Sahil yolunun başındaki feneri tanıdı. “Şu da Sultanahmet Camii,” dedi, “Çok gelmişimdir buraya. Şehir değişmiş, ama camiler, köprüler ve kuleler aynı eskisi gibi duruyor.”

Servis aracı şaşkına çevirmişti onu. “At arabasının, faytonun yerine geçmiş bu şey!” dedi. “Ne kadar hızlı. Yağ gibi kayıyor. Sanki yerde uçuyoruz.”

“Otomobil bu Ahmet Çelebi,” dedim. “Büyük bir keşif.”

“Vallahi aklım almıyor bu gördüğüm ve yaşadığım şeyleri,” dedi Ahmet Çelebi. (Naz ve Büyülü Bahçe, s. 13)

“Bu bir tiyatro oyunu,” dedi Cin Selahattin.

“Tiyatro oyunu mu?”

“Evet. *Cibali Karakolu.*”

Baktım, garson *Cibali Karakolu*'nu açmıştı. Ekranda Muammer Karaca vardı. Türk tiyatrosunun bu eski ve çok ünlü oyuncusu, karakoldaki kara bıyıklı komiser rolündeydi. Durmandan çalan telefonu açıyor, “Buyurunuz, burası Cibali Karakolu,” diyordu.

Hezarfen Ahmet Çelebi,

“Ne anlatıyor bu adam? Kendini paralayıp duruyor. Neler oluyor orada?” diye merakla sorular soruyordu durmadan.

“Cibali Karakolu’ndaki komiser,” dedim. “Her nabza göre şerbet veren bir karakterdir.”

“Allah Allahım,” dedi Hezarfen Ahmet Çelebi. “Kutunun içine kısılmış kalmış.”

Muammer Karaca duymuştu sanki Çelebi’nin dediklerini.

“Kısıldım kaldım burada. İşin yoksa idare et. Kimse laf anlamıyor. Kimseye laf anlatamıyorum. Bütün gün zır zır telefon.”

Bir an göz göze geldi Hezarfen Ahmet Çelebi’yle komiser.

Gözlerinden birbirine enerji aktı sanki. Bir saniye sonra Muammer Karaca yanımızdaydı. Pişirme Evi’ndeki masada oturuyordu. Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. (Naz ve Büyülü Bahçe, s. 88)

Gohor romanı, yaş seviyesi olarak ilk gençlik romanı sayılabileceğinden, zamanda yolculuğu daha bilimsel bir şekilde tanımlamaktadır.

Eğer kendi bedenimi boyutun soyut yapısına ulayabilecek bir formül bulursam, ya da diğer bir anlamda ağırlığımı eksiye indirgeyebilirsem, geçmiş ve geleceğe aynı anda sürtünen zaman boyutuna tutunarak yolculuk edebilirdim. (*Gohor*, s. 96)

Ayda Yaz Uykusu romanında ise başkişi geçmiş ve gelecek arasında tercih yapmakta zorlanmaktadır. *Gelecek nasıl olsa yaşanacak*, diyerek geçmişi tercih ediyor. Bu da okuyucuya gelecekle ilgili bilgi sahibi olmanın imkânsızlığını göstermektedir. Başkişinin geçmişi merak etmesi, okuyucuyu da bu konuda tetiklemektedir.

Nereye gidiyordu böyle? Bilmiyordu. Bu yüzden o karanlık odaya, ayırımında olmadan girmişti.

Bir süre sonra, karanlığa alışan gözleriyle çevreyi incelemeye koyuldu. Az önceki o koyu karanlık, şimdi dağılmış gibiydi. Duvarlara, bulutsuz yaz gecelerinin aydınlığı vuruyordu. Yıldızların ışığı, gittikçe çoğalıyordu. Adını bilmediği bir uydu, kesintisiz sarı ışık çubuklar gönderiyordu.

Duvarlar boyunca sıralanmış masaların üstü, çeşitli aygıtlarla donatılmıştı. Odanın ortasındaki teleskop, kuyruğu üzerinde yükselmiş bir yunus balığına benziyordu. Buzlu camlarda, gecenin laciverde kaçan renkleri yanıp sönüyordu.

Önünde durduğu masanın üzerindeki düğmelerden birine dokundu. Odanın içi, mor bir ışıkla aydınlandı. Düğmeler, düğmeler... Yüzlerce tuş. Kırmızı, yeşil, sarı, mavi ışıklı. Ne de çok düğme vardı böyle! Her

düğmenin, her tuşun, ayrı bir işlevi olmalıydı. Kırmızı ışığı, sürekli yapıp sönen düğmelerden birinin önünde durdu. Uzun süre, o düğmeden gözünü ayıramadı. Büyülenmiş gibiydi. Düğmenin altında “GEÇMİŞ ZAMAN” yazıyordu. Sonra da mavi ışıklı düğmenin altındaki yazıyı okudu: “GELECEK ZAMAN.”

Geçmiş ve gelecek! İşte iki tılsımlı sözcük! Bu iki tılsımlı sözcük, Bilgi'nin varlığını, bir canlı olarak orada bulunmasını özetliyor gibiydi. Çünkü Bilgi, geçmişten gelen, geleceğe uzanan bir zincirin halkasıydı. Bu halkadaki yerini korumasını bilmeliydi.

İçindeki ses;

“Haydi, uzat elini”, diyordu. “Düğmelerden birine dokunarak yeni bir yolculuğa çık! Geçmiş de, gelecek de seni bekliyor.”

Geçmiş mi, gelecek mi? Hangisi daha önemliydi? Önce hangi düğmeye dokunmalıydı?

Bilgi, birden çocukluğunu anımsadı. Ninesi, geceleri yatakta, masallar anlatırdı ona. “Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde. Bilinmez hangi zaman içinde...” diye başlardı bütün masallar. İşte şuradaki düğmeler de masalların bir parçası gibiydi. Düğmelerden hangisini seçmeliydi? Gelecek mi, geçmiş mi?

İlerde, gelecek zamanı nasıl olsa yaşayacaktı. O yaşamasa bile, ondan sonra gelecek olan insanlar yaşayacaktı. Önemli olan, geçmiş zamana dönmekti. Evrenin oluşumunu görebilmekti. İlk canlının, karanlık sularda belirmesini görebilseydi, nasıl da mutlu olurdu.

Bilgi, ne olursa olsun, geçmiş zaman düğmesine dokunmak istiyordu. Geçmiş olmayan gelecek, gözüne anlamsız görünüyordu.

Elini uzattı. Usulca kırmızı düğmeye dokundu. (Ayda Yaz Uykusu, s. 8)

O sonsuz büyük ekranın içine düştüğünden beri, Bilgi yok gibiydi. Ama yaşıyordu. Yaşadığını biliyordu. Artık o, ışık hızına ulaşmış bir canlıydı. Uzay zaman boyutu içine girmişti. Bu boyutun başlangıcına ulaşmıştı. Zamanımızdan milyonlarca yıl öncesini görüyordu. O büyük patlama öncesinde, yalnızca enerji vardı. Bugünkü kavramların hiçbiri yoktu. Fizik yoktu. Zaman yoktu. Boşluk yoktu. Birden büyük bir patlama oldu. Evren genişledi. Her yanı hidrojen gazı doldurdu. Zamanla ayrı ayrı gaz öbekleri ortaya çıktı. Böylece galaksiler oluştu.

Bilgi, bir toz bulutunun arkasında beliren Einstein adlı bilgini görünce sevindi. Uzayın derinliklerinde onunla karşılaşmak ne kadar güzel bir rastlantıydı.

“Dedeciğim!” diye seslendi ona.

Einstein;

“Hoş geldin sevgili torunum. Ben de seni bekliyordum. Nerede kaldı bu çocuk, diye üzüliyordum,” dedi. (Ayda Yaz Uykusu, s. 12)

Bilgi, gözlerini kapatmış mıydı? Yoksa yeni bir boyuta mı girmişti? Temmuz güneşi, doğudan gelen görkemli bir ordunun sivri mızraklarında

parıldiyordu. Ağzı bol köpüklü, fırtına ayaklı atlar kişniyordu. Deri kemerlerden sarkan enli kılıçların şakırtısı, ovayı bölerek akan serin suların sesine karışıyordu. Kraliçe Hellas, altın tacıyla tahtından inmiş, konuklarını karşılıyordu. Tarih mi? M. Ö. 299. Yıllar hızla geçip gidiyordu. Vali Orantes, Anadolu satraplarını, Perslere karşı ayaklandırıyordu. Tarih mi? M.Ö. 362.

Savaşlar, savaşlar... Perslerin uzun yıllar süren egemenliği. Sonra gelen başka uluslar. Kimler mi? Saymakla tükenmiyor. Romalılar, Trakyalılar, Yunanlılar, Suriyeliler. Sonra Bizans... (Ayda Yaz Uykusu, s. 37)

Zaman Makinesi romanında ise İstanbul'un fetih zamanına yolculuk yapılmaktadır. Ayda Yaz Uykusu romanında olduğu gibi, geleceğe yolculuk öngörülmemektedir. Sebep olarak da geleceğin teknolojisini çok ileri olacağından dolayı geri dönememe ihtimalinden bahsedilmektedir.

Öncü, zaman makinesini bileğine taktıktan sonra Burcu'nun elinden sıkıca kavradı.

—Tarih ayarı ve koordinatlara dokunmuyorum, dedi. Her şey Hakan'ın bıraktığı gibi. O zaman bizi de onun bulunduğu yere götürür.

Öncü, bunu der demez komuta düğmesine basmıştı. Birdenbire kolundaki düğme delicesine dönmeye başladı. Bir yandan da az önceki gibi ortalığa duman yayılmaya başladı; öbür yandan da yine güçlü bir çekim alanı oluştu. Öncü ile Burcu'yu içine alan çekim alanı, onları bir vakum gibi çekerek yuttu. Birkaç saniye sonra Öncü ile Burcu, bambaşka bir ortamdaydılar.

Burası ormanlık bir alandı. Hazırlıklı olmalarına karşın ikisi de çok şaşırılmışlardı. Burcu, çevresine bakarak:

—Burası neresi acaba? dedi. Kaçınıcı yüzyıldayız?

Öncü Makinenin zaman ve tarih ayarına baktı:

—Ooo, dedi, 1453 yılının nisan ayında'yız.

—1453 yılı mı? Yani şimdi biz, 550 sene geriye mi geldik?

Sesinden şaşkınlığı iyice belli oluyordu. Öncü'nün de ondan farkı yoktu.

—Makineye göre öyle. Ben makinenin yalancısıyım. (Zaman Makinesi, s. 13)

Balkanlardaki maceradan döneli bir ay kadar oluyordu. İki kardeş evlerinin balkonunda oturmuş konuşuyorlardı. Burcu:

—Biliyor musun Öncü? dedi. Bugün benim canım sıkılıyor. Zaman makinesiyle bir yerlere gidelim. Ben geleceği çok merak ediyorum.

—Gelecek olmaz, dedi Öncü. Geleceğe gitmek tehlikeli olabilir. Onların teknolojisi bizden daha ileridir. Geleceğe gidersek belki geri dönemeyiz.

—Bunu düşünmemiştim, dedi Burcu. O zaman biz de geçmişe gidelim. Yine ortaçağa gitmeye ne dersin?

—Tamam, Orta Çağ'a gidelim.

—Peki, hangi Kıtaya?

—Amerika kıtasına gidelim mi?

—Hayır, Amerika kıtasına gitmeyelim. Yine Avrupa'ya gidelim. Örneğin İngiltere'ye...

—O zaman 1200'lü yılların İngiltere'sine gidelim.

— Tamam, dedi Burcu. 1200 yılının İngiltere'sine gidelim. (Zaman Makinesi, s. 79)

4.2.4.7. GÜNÜMÜZE GÖNDERMELER

Politika ve güncel sorunlar belli yaşa gelmiş her çocuk için takip edilmesi gereken önemli sosyal olaylardır. Ancak günümüzde günlük gazeteleri, haberleri takip etme oranı ne yazık ki olması gerekenden çok azdır. Çocuk edebiyatı yazarları da zaman zaman romanlarındaki konuların arasına güncel olayları, sorunları da ekleyerek okuyucularına farkındalık kazandırmaya çalışmışlardır. Bundan dolayı, bu başlıkta “günümüze göndermeler” adı altında, güncel politik olaylar derlenmiştir.

Uzaylı Kız Tira romanında Rusya ile Amerika arasındaki yumuşak ilişkiler ve Afrika'ya yardım konu edilmektedir.

Aslında haksızlık etmeyelim, dünyamızda olumlu gelişmeler yok değil, onları unutmamak gerekiyor; bütün dünya ülkelerinin birleşip Afrika'daki yoksul, aç çocuklara yardımı, Rusya ile Amerika'nın birbirine barışçı yeşil bir yolla yaklaşmaları, aralarındaki buzların çözülmesi... (*Uzaylı Kız Tira*, s. 42)

Parpat Dağının Esrarı romanında üstü kapalı bir şekilde iki büyük güçten bahsedilmektedir. Bu güçler Amerika ve Rusya'dır.

O sıralarda yeryüzü, görünmeyen sınırlarla iki büyük başkan tarafından paylaşılmıştı. Her iki başkan da sürekli olarak birbirlerinden kuşkuluyorlardı. (*Parpat Dağının Esrarı*, s. 47)

Dünya Çocukların Olsa romanında da Amerika ve Rusya iki büyük güç olarak karşımıza çıkmaktadır.

Gerçekten iki yarıkürede de “Baba” durumunda olan birer büyük ülke vardı. Ötekiler onların çocukları sayılıyorlardı. Küreler arası çekişmede dizginleri elinde tutan asıl söz sahibi bu “baba” ülkelerdi. Küreler arası düşmanlık alevini sürekli olarak körüklemek de bu “dizginci babaların” göreviydi... (*Dünya Çocukların Olsa*, s. 10)

Gökyüzünde Mor Bulutlar romanında Afrika'daki açlık konu edilmektedir.

Somali'de kıran kırana bir iç savaş yaşanıyordu... suçsuz insanların kimi kurşunlarla kimileri de açlıktan ölüyordu... Gökyüzünü kara bulutlar gibi kaplayan akbabalar sokaklardaki ölüleri didiklemeye başlayınca halkın acısı daha bir katmerlendi. (*Gökyüzündeki Mor Bulutlar*, s. 91)

Akıllı Pireler romanında Hiroşima'daki atom bombasından ve diğer büyük savaşlardan bahsedilmektedir.

Bizim kıtada yaşayan insanlar da soyumuzu yeryüzünden silmeye kararlı. Bizleri yok etmek için durmadan yeni yeni araçlar ve ilaçlar yapıyorlar. Zaten onlar öldürme aracı bulmada dünyanın en önde gelen insanlarıdır.

Bizimkiler, günün birinde öyle bir bomba atmışlar ki, insanların kimi ölmüş, kimileri diri kalmış... Eteri, parça parça dökülüp gövdeleri oyuk oyuk olmuş. (*Akıllı Pireler*, s. 14)

Bizim oralarda insanlar, toprakları çitlerle, dikenli tellerle hatta mayın denen patlayıcılarla ayırıp bölerek, şurası benim orası senin, kavgasını olanca güçleriyle sürdürmekte. Geçen gün yine bu yüzden yöremizde kanlı kavga koptu. İnsanlar, aylarca birbirlerini kurşunladılar. (*Akıllı Pireler*, s. 57)

Savaş çıktığında, güvercinli ülke zayıf durumdaydı. Saldırgan komşuya toprak kaptırmamak için yiğitçe dövüşerek, vatanlarını savunmuşlardı. Ama öteki ülkeye, çok büyük bir ülke, silah yardımı yapınca, güvercinli ülke yenik düştü. (*Akıllı Pireler*, s. 92)

Uzay Dolmuşu Kalkıyor romanında ise uzayda yaşayanlara dünyadaki savaş kavramı asla öğretilmemektedir.

“Hayır” dedi görevli kadın. “Dev beyin aslında küçük portakal ilacı büyüklüğünde, ama çok görevli, çok yönlü. Bütün 999'u o yönetir. Şimdiye dek hiç hata yapmamıştır. Bir kezinde kendi içinde küçücük bir kısa devre olmuş, konuşma aygıtlarından ‘savaş’ sözcüğü çıkmış, ama dev beyin anında kendi kendini onararak kısa devreyi yok etmiş, ardından konuşma aygıtı, bütün 999'dakilerin bu sözü unutmalarını istemiştir. (*Uzay Dolmuşu Kalkıyor*, s. 102)

Kapiland'ın Kobayları romanın ana teması, Amerika'nın kapitalist bir ülke olması üzerine koyulmuştur. Kendi ürünlerini pazarlama yöntemindeki usulsüzlükler

ve topluma verdikleri zararlar romanda işlenmiştir. Yan etkisi olan GDO'su değiştirilmiş gıdalar, diğer ülkelere ithal edilen ilaçlar, obezitenin sebepleri, sonuçları vb. güncel olaylar kitabın ana temasını oluşturmaktadır.

Tam da kuyrukların uzamaya başladığı o günlerde Kapiland'dan ithal edilen yiyecekler bir anda çeşitlendi. Bunların çoğu hazır, paketlenmiş durumdaydı. Sokakta, otobüste, piknikte, okulda, durakta; hatta mutfakta fazla oyalanmak istemeyenler için de evde kolayca yenebilecek, hazırlık gerektirmeyen, değil pişirmek, ısıtmaya bile gereksinim duyulmayacak gıdalardı. Fazla zaman değil, hiç zaman harcamadan yenebilecek, atıştırılabilecek şeyler...

Bu yiyecekler piyasaya sürülür sürülmez, hatta kimisi daha mağaza raflarına konmamışken üst üste verilen televizyon ve radyo reklâmlarıyla, albenili, rengârenk ve gençlerin hoşuna gidecek mizahi yaklaşımlar içeren sokak afişleriyle halka tanıtılmıştı. Bu reklâm sağanağının ardından büyük marketlerde tanıtım masaları kurulmuş ve gelenlere parasız tattırılmıştı. Pek çok oluşan –ya da oluşturulan diyetim-beğeni üzerine okul kantinlerinin rafları da bu yiyeceklerle de donatılmıştı. (Kapiland'ın Kobayları, s. 36–37)

— Demek şurubun yan etkisi varmış. Ama bu ilaç Kapiland'ın en ünlü bilim laboratuvarlarında, Türkiyeli bilim insanlarının da katkılarıyla hazırlanmıştı. Hiçbir yan etkisi yok, denmişti.

Buruk bir gülümseme oluştu Ekrem Bey'in yüzünde:

- Yan etki değil, dedi, tam etki!

Sevda Hanım korkuyla irkildi, oturduğu koltukta. Yerinden kalkıp saldırıya hazır, savaşçı amazonlar gibi Ekrem Bey'in karşısına geçti. Sesini kontrol edemeden, çıkışır gibi bağırdı:

- Neler söylüyorsunuz siz? Yani bu ilaç!..

- Evet bu ilaç çocuklarımız, gençlerimiz şişmanlasın; daha çok yemek yesin ve Kapiland'ın ürünleri bizim pazarımızda bol bol tüketilsin diye üretildi. Uzun süreli ve maddi hedefleri olan bir Kapiland politikası...

Bu kahverengi şişenin içindeki sıvı yaklaşık 25 günde bitiyor, ilacı bitenler okul müdürlüklerine boş anti-row şişesini götürüp parasız olarak yeni şişeyi alıyordu. Kimsenin bir yakınması yoktu. Hatta bu ilaç için bedel alınmaması, hükümetin en önemli sosyal katkı politikası olarak görülüyor, hükümet için her yerde övgü dolu sözler duyuluyordu.

(Kapiland'ın Kobayları, s. 41)

İki ay sonra yeni bir harcama grubu daha kendini fazlasıyla hissettirmeye başladı: giyim.

Durmadan bir şeyler yiyen, içen; bu nedenle sık sık da tuvalete giden öğrencilerin fermuarları, irileşen bedenlerden ve sık sık açılıp kapanmaktan bozulmaya başladı. Derken sınıfta her parmak kaldırıştan

sonra bir “cırt” sesi duyulur oldu. Gömleklerin koltuk altından geliyordu bu ses.

“Bu pantolon artık bana olmuyor anne!” diye sesleniyordu gençler, odalarında giyinirken ya da “Bu etek belimi sıkıyor anne!”

Anne babalar önce sökükleri dikip ya da terziye diktirip daha ucuz bir yolla sorunu çözmek istedilerse de giysiler birkaç gün sonra başka bir yerden patlak verince onarmanın bir çözüm olmadığı anlaşıldı.

Bir giysi yeni alınmış olsa bile bir hafta on gün sonra irileşen genç bedeni kavramakta yetersiz kalıyordu. Anneler, teyzeler, ablalar “O kadar para verdik, ziyan olmasın.” diye yeni giysilerin dikiş yerlerini söküp, kat paylarını daha kısa tutup, böylece iki üç santim genişletmiş olarak yeniden dikiyorlardı. Ama bir hafta sonra o genişlik de yetersiz kalıyor ve artık genişletecek bir katlama payı kalmadığından mutfak bezi, yer bezi olarak kesilip kaldırılıyordu. Evlerde mutfak ve yer bezi bolluğundan geçilmiyordu. Önceleri bazılarının kırk yama, bazılarının patchwork dedikleri, artık kumaşlardan yapılan yatak örtüleri, minderler, masa örtüleri yapıldı; ama kısa sürede bıkıldı bundan. Bir ev için beş altı yatak örtüsünden fazlasını yapmak pek de yararlı bir şey gibi görünmedi kadınların gözüne.

Anneler, teyzeler, halalar, ablalar artık dolabında bedenine uygun bir giysi kalmayan çocuklar ve gençler için yeni bir gömlek, pantolon, etek, bluz, hatta iç çamaşırı almak üzere mağazalara akın etmeye başladı. Kredi kartları post makinelerinden şakır şakır geçiriliyor, şifreler bip bip sesleri içinde tuşlanıyor, harcanıyor harcanıyordu...

Kapiland yine tam da bu sırada Türkiye ile tekstil alışverişi yoğunlaştırdı. Türkiye’nin kendi tekstil ürünleri de vardı, ama Kapiland o kadar ucuza veriyordu ki karşılaştırıldığında neredeyse yarı fiyatına geliyordu oradan alınanlar. Bu durumda ülkeden tekstil fabrikaları, pamuk işleme merkezleri, dikiş atölyeleri tek tek kapanırken yeni, çok katlı büyük giysi mağazaları da açılmaya başlandı. Daha ucuz olduğu için de anne babalar, çocuklarına Kapiland etiketli bu büyük beden giysilerden almaya başladılar. (Kapiland’ın Kobayları, s. 43-44)

Neden onun eline bu fırsatı verdiniz? Anlamıyorum sizi. Ne yapmaya çalışıyorsunuz? Geçen gün bütün bunların Kapiland’ın kirli bir politikası olduğunu söylediniz. Ülkemizde obezite büyük bir sorun olarak karşımıza çıkarken Kapiland’ın kasası parayla doluyor. (Kapiland’ın Kobayları, s. 61)

Dünyamız Tehlikede romanında, eski İstanbul Belediye Başkanı Bedrettin Dalan’a hakkında adı verilmeden atıfta bulunulmuştur.

Büyükşehir Belediyesinin mavi gözlü başkanının yardımıyla Göksu deresi temizlenmiş, kirlerinden, pasaklarından arındırılmıştı. (Dünyamız Tehlikede, s. 45)

A-1:

— Seni Dünya'ya göndereceğim. Orada, Afrika ve bazı Asya ülkeleri çok ileri gitmişler. Bunun yanda, Avrupa ve Amerika'da bulunan ülkeler çok yoksullar. Bu ülkeleri incelemeni, bu farklılığın nedenlerini araştırmanı istiyorum. Bu farklılığı gidermek için neler yapabileceğimizi de düşün ve rapor et. Özellikle Türkiye'yi incelemeni istiyorum. Bu ülke, Dünya'nın en ileri ülkesi. Türkiye hakkında da ayrıntılı bir rapor istiyorum.

C-43:

- Emredersiniz efendim! (İncili Kavak, s. 32)

Karu, seçimle iş başına gelmişti. Ancak türlü bahanelerle iki dönemdir seçimleri erteleyip duruyordu. Önceleri halkın ve aydınların düşüncesine çok önem verirdi Karu. Şimdi ise, kendi düşüncesinden başkasını dinlemeye bile tahammülü yoktu. (GDO Ülkesi, s. 7)

Dünyaca ünlü NNC televizyonu, çoktan Kirya'da ve Küçük Komşu'da üslenmiş, ilk görüntüleri dünyaya yaymaya başlamıştı. (GDO Ülkesi, s. 131)

Birleşmiş Milletler'in ardındaki destek tamdı. Karu, pervasızca davranmaya devam ediyordu. Saldırdığı iki ülkenin nükleer güce dönüştüğünü, iki sözüden birinde yineleyip duruyor ve haklılığını tüm dünyaya yakında göstereceğini vurguluyordu. (GDO Ülkesi, s. 131)

- Çin malları yetmiyordu, bir de Robotlar Ülkesi çıktı ortaya, diye söylendi. Küçücük bir ülke dünya tekstilini sarsıyor. Başka birçok alanda da rekabet edilemez ucuzluk yaratıyor. Olacak iş değil ama oldu bile!

Yanında dosyalarla boğuşan "ceo"su başını kaldırıp mağazaya baktı.

— Üç Büyükler artık bir şey yapmalı, dedi. Robotlar Ülkesi, boyuna posuna bakmadan dünya egemenliğine oynuyor. Uluslar arası serbest ticaret anlaşmaları onun yolunu açıyor. O da bu yoldan dünyanın dört bir yanına yürüyor. Pazar artık büyük oranda onun. Çin'i bile geride bıraktı.

İri harflerle yazılmış fiyat levhalarını işaret ederek:

- Şu fiyatlara bak, dedi Ringo Ewans. Biz, bir el havlusunu o fiyata satamıyoruz... (Robotlar Ülkesi, s. 15)

Dün planlama Bakanı buradaydı. Bugüne dek bütün planlarımız tuttu. Birçoğunda öne bile geçtik. Beş yıl sonra Üçlü Birlik ya da Üç Büyükler ortada kalmayacak. Dengeler tümüyle değişecek. Dünya yeni bir merkeze doğru kayacak. Onun için daima çok uyanık olmalıyız. Her şey bu beş yılın aynı hızlı gelişme içinde geçmesine bağlı. Haydi bakayım, göreyim sizi... (Robotlar Ülkesi, s. 23)

4.2.4.8. KÖTÜ DAMAR / KÖTÜMSERLİK

Çocuk kitapları, genelde “çocuğa görelık” ilkesinden uzaklaşmadan çocuğa birtakım iletler vermek ve ona çocuk yaşlarda kitap okuma kültürünü edindirmek için hazırlanmaktadır. Yazar, olumlu iletler vermeye çalışırken, aynı zamanda gerçekten uzaklaşmamaya özen gösterir. İyinin yanında kötünün de var olduğunu çocuğa göstermektedir. Gerek masallarda gerek hikâye ve romanlarda iyinin yanında kötude yer almaktadır. Bu bölümde *kötü adam* ya da *kötü damar* diye ifade edebileceğimiz kişi ya da olaylar incelenmiştir.

Uçan Dalgalar: Çocuk Kaçırın Uluslar arası Bir çete

“Sormayın. Uluslar arası bir çetenin tuzağına düşmüşler. Ayrıntıları sonra konuşuruz. Kısa keseyim şimdi. Yorgunsunuz, bir an önce evinize gidip dinlenin. Yaptıkları tek iş bu değil. Benzer işler de yapıyorlarmış meğer. Şu sizin getirdiğiniz adam var ya, aslında o bir kukla. Adamın dışındaki elektronik devreye bunlar kendi bilgisayarlarından dalga gönderdikçe o zavallının beynini denetleyebiliyorlar ve istedikleri şeyi yaptırabiliyorlarmış. Çetenin iki önemli adamı var. İkisi de konularında uzman. Hedef seçtikleri kişiyi ne yaptırmak istiyorlarsa bunu önce kendi bilgisayarlarına komut olarak bir güzel yazıyorlar. Sonra da bilgisayar bu komutları elektromanyetik dalgaya çeviriyor ve uydu aracılığıyla kukla adama gönderiyor. Adam bir yandan günlük yaşantısını sürdürürken bir yandan da beyni bu çete tarafından sürekli yönlendiriliyor. Çocukların kaçırılmasına karşı çıkmamasının nedeni de bu, çünkü kendi düşüncesi sanıyor her şeyi.” (Uçan Dalgalar, s. 127)

Alakanat: Kavga

Alakanat çağırıldıktan hemen sonra Şah Kartal’ın karşısındaydı.

—Sen mi yaptın?

Bu seste apaçık bir suçlama vardı. Alakanat gerçeği gizlemedi:

—Evet efendim. Biliyorum, yanlıştı; ama kıskançlığıma, kızgınlığıma yenildim. Niyetim elbette yavrulara zarar vermek değildi. Yalnızca korkutmak istedim. Yabancılar, Kartal Yurdu’nu terk etsin istedim.

—Peki neden? Üstelik o tehlikeli oyunu kayada oynamak için zorlamışsın arkadaşlarını. Biri yaralanmış. Ben, öyle oynamanızı yasaklamamış mıydım?

Alakanat, duygularını açık yüreklilikle anlattı:

—Şah Kartal’ım! O gelmeden ben burada bir idim, biricik idim. Benden güçlüsü, benden çeviği, uçuşta, oyunda benden iyisi yoktu...

Kendisi de deli dolu bir gençlik geçirmiş olan Şah Kartal sözünü kesti. Anlıyordu onu. Yine de haklı bulmuyordu.

—Hem kimseye zarar vermedim ki efendim. Kendi kendime...

Şah Kartal'ın sesi yumuşaktı, sevecendi bu kez:

—Bak oğlum! Sen bu kayanın genç ve seçkin bir üyesisin. Bizim için değerlisin. Kendine zarar vermeye de hakkın yok. Yanlış düşünüyorsun. (Alakanat, s. 15)

—Eşkîya! Eşkîya'dır o. Hiçbir kartal kayasında barınamaz. Böyle serseri serseri dolaşır. Saldırgandır. Biraz yaşlıdır, ama iyi dövüşür. Kolay değil onunla başa çıkmak.

Şaşırıldılar. O, kendisini “Vahşi Pençe” diye tanıtmamış mıydı?

—Hep yapar bunu. Her yerde yeni bir adla ortaya çıkar. Kötü ününün kendisinden önce oralara ulaştığını bilir. (Alakanat, s. 38)

Mışıl Suyu: Pislik

Kirli adamlara sinirli sinirli baktı. Bir elini havaya kaldırıp konuşmaya başladı: “Her yeri kirleteceğiz, o kadar. Bunu o kalın ve kirli kafalarınıza sokun.” Hepsi koca çığlıklar atmaya başladılar. (Mışıl Suyu, s. 33)

Dünya Çocukların Olsa: Bir Başkasının Canını Alma, Savaş

İnsan mağara yaşamından bu yana, yabanıl doğa, yırtıcı hayvanlar, öldürücü mikroplarla savaşa savaşa pek çok uygarlık evreleri geçirdi. İlk insandan bugüne değin insan soyuna onur verici pek çok olağanüstü gelişme oldu. Ama insan o günlerden bu yana tek bir konuda hep yerinde saydı: “İnsan öldürme tutkusunu” söküp atamazdı özünden. İnsanların bir bölümü, kimi kez derilerinin rengini bahane ederek, kimi kez kafataslarının biçimine takılarak, kimi kez inançlarını göz dikenini edinerek, kimi kez de beslenme kaynaklarına, barınma olanaklarına göz koyarak, diğer insanları boğazlayıp durdular...

Başka bir deyişle, insanoğlu nice uygarlaşırsa uygarlaşsın, ilkel bir tutum olan “öldürme” eyleminden kendini kurtaramadı. Bu tutum giderek öylesine soysuzlaştı ki, dünyanın dört bir yanında yaratıcı güçlerinin tümünü “insan öldürme araçları” üzerinde yoğunlaştıran bilgin grupları çok gelişkin ölüm üreteçleri oluşturdular. Bu bilginler bir insanı, bin insanı, yüz bin ya da bir milyon insanı değil, milyarlarca insanı bir solukluk süre içinde yok edebilecek “öldürme aracı” bulma yarışına girdiler. (Dünya Çocukların Olsa, s. 9)

Yanküreden birinin adı AVAMPAKA, ötekininse ÇİRUPON'du. Avampakalılar kendilerini her konuda Çiruponlardan üstün görüyorlardı. Her fırsatta, “Bilimde, teknikte, kültürde, silahlanmada, uzay araştırmalarında... Çiruponları geride bıraktık. Yeryüzünün en uygar

ulusları Avampaka'da yaşıyor. Çirupon yarıküresinde yaşayanlar geri kalmış uluslardır," diyerek böbürlenmekten kendilerini alamıyorlardı. (Dünya Çocukların Olsa, s. 10)

Kargalar, serçeler, kırlangıçlar, kumrular... sokakları dolduran ölüleri görünce, başlangıcı belirsiz çok uzun bir süreden beri dünyaya egemen olan insanoğlunun, nasıl olup da birbirlerini böylesine akılsız ve acımasızca yok ettiklerine akıl erdiremiyorlardı. Kimileri bu gizi çözememelerini kuş beyinli olmalarına bağlıyor, kimileriye, "Biz kuş beyinliyiz, ama hiçbir zaman birbirimizi öldürecek, yeryüzünden soyumuzun silinmesine neden olacak işler yapmayız," diye kuş soyunu savunmaya girişiyordu. (Dünya Çocukların Olsa, s. 21)

"Sıcak yağmur çocukları öldürmemiş ama iyiden iyiye akıllarını bozmuş... Bunlar da bizimkiler gibi barış, özgürlük, eşitlik, kardeşlik türküleri dolanımlar dillerine. Dünya hepimizin, diyorlar da başka bir şey demiyorlar. Birbirine öylesine içtenlikle inanmışlar ki!.. Avampakalılara biraz daha atıp tutsaydık, bizimle dostluğu keserlerdi kuşkusuz. Bunu sen de anladın, değil mi?" (Dünya Çocukların Olsa, s. 59)

"Haklısın, bu yaşa değin hep insanlar arasındaki düşmanlıklara tanık olarak yaşadım. Kendim de pek çok insana düşmanlık besledim. Özellikle yaşamım boyunca Çiruponlardan nefret ettim. Daha küçücük bir çocukken, oyuncak olarak elime tabanca, tüfek, bombardıman uçağı, ateş püskürten tanklar verdiler. Okula başlayınca, tarih derslerinde, yüzlerce yıldan bu yana insanların birbirlerini nasıl acımasızca öldürüp diri diri yaktıklarını, kazığa çaktıklarını öğretiler. Dünyanın öteki yarıküresinde yaşayan insanların bizi öldürmek için fırsat beklediklerine, bu nedenle onlara karşı her zaman tetikte olmamız gerektiğine inandırdılar. Başka bir deyişle, yaşamak için, düşman sayılan insanları öldürmenin doğal olduğunu öğretiler bize. Bunca yıl bu tür inançlarla yaşadım. Şimdi bir avuç çocuğun barış ve kardeşlik tutkularını nasıl benimseyebilirim? Beni hoş göreceğine inanıyorum..." (Dünya Çocukların Olsa, s. 60)

Aslında Avampaka'dan direnç aşısı için hammadde getirecek değildi. Karısını kandırmak için uydurmuştu bunu. Orada çok daha önemli işler yapacaktı. Her şeyi en ince ayrıntısına değin planlamıştı. Avampaka araştırma merkezine varır varmaz hemen çalışmaya girişti. Önce sıcak yağmur formülünü ele aldı. Bu bileşime, direnç aşısını bile aldedebilecek güçte öldürücü bir bileşim ekledi. Sonra laboratuvarlardan birine sıcak yağmur düzeneği kurdu. Burada oluşan kızgın yağmur buharları, tek kişilik çelik bir hücrede ölüm yağmuruna dönüşecekti. Her şey hazır olunca uzay yengeciyle kente yakın dağ köylerinden birine gitti. Geçmişte karısıyla birlikte yaptıkları gibi çoban çocuklardan birini bayıltarak uzay yengecine taşıdı. Çocuğun ayılmasına fırsat vermeden,

onu araştırma merkezine götürdü. Çiruponya'da elde ettiği direnç aşısını akıttı. Sonra hemen sıcak yağmur hücrelerine yerleştirdi. Düzenegi çalıştırıp hücreye sıcak yağmur bulutları saldı.

Çelik hücrenin içinde kendine gelen çocuk, "Yardım edin, kurtarın beni, yetişin!" diye bağırmaya başladı. Bir yandan da çevresini saran çelik duvarları yumruklayıp tekmeliyordu. Bilgin gözü saatte, sabırsızlıkla çocuğun sesinin kesilmesini bekliyordu. Bir süre sonra sesler ve hareketler azalmaya başladı. Bilgin rahat bir soluk aldı. Daha sonra laboratuvar sessizliğe gömüldü. Bilgin bir süre daha bekleyip çelik dolabı açtı. Çocuğun nabzına baktı. Ölmüştü. Kapağı yeniden kapadı. Pekiştirilmiş sıcak yağmur formülün uygulamayla ilgili ayrıntılı açıklamalarla birlikte, araştırma merkezinin kasalar bölümüne götürdü. Burada değerli formüllerin saklandığı özel kasalar vardı. Tümünü de doğadan gelen yıpratıcı, çürütücü ve yok edici etkenlere karşı duracak nitelikte yapılmıştı. Bilgin sıcak yağmur formülüyle açıklamaları kasalardan birine kilitleti. Kasanın dış kapağına şu sözleri kazıdı: "Ey geleceğin insanı! Bu kasada sıcak yağmur formülü vardır. Sıcak yağmur sadece insanları öldürür. Cesetleri kırk gün içinde eriyip yok olurlar." Yazının altına, "Sıcak yağmur formülünü bulan Avampakalı bilgin..." diyerek adını, soyadını da yazmaktan kendini alamadı. Sonra birilerine rapor verir gibi coşkulu bir sesle bağırdı. "Sıcak yağmur şenliği başarıyla sonuçlanmıştır." (Dünya Çocukların Olsa, s. 74)

Yeryüzüne çıkarken yanına bir bölük goril alacaktı. Onları araştırma merkezinde uygun yerlere yerleştirecekti. Sonra beyinlerini kendi istekleri doğrultusunda koşullandırmaya girişecekti. Çocuklara egemen olmak için yapacağı ilk iş, onları gorillerin kaba gücüyle korkutarak sindirmek olacaktı. Sonra hemen iyilik meleği gibi çocukların yardımına koşacak; birkaç gizemli sözler gorilleri yatıştırıp, çocukların yanından uzaklaştıracaktı. İlk kez Çiruponya'da deneyeceği bu yöntemle tüm Çiruponlu çocukları avucunun içine alacaktı. Sıra Avampakalı çocuklara gelecekti. Onları da gorillerin gücüyle kendisine bağlayacaktı. Gerektiğinde yer altı kentinden yeni goril taburları getirecekti. Tüm çocukları istediği biçimde davranmaya zorlayacaktı. Karşı duran olursa, yine gorilleri salacaktı üstlerine. Çocuklara işkence yaptırıp gözdağı verdirecekti. Gücsüz ve eğitimsiz çocuk sürülerini, ne yapıp edecek kısa sürede dize getirecekti. Ondan sonra kendini Dünya İmparatoru ilan edecekti. Yeryüzündeki tüm insanlar onun buyruğunda, onun istediği gibi yaşayacaktı. (Dünya Çocukların Olsa, s. 121)

"Korkma lütfen, kendini topl! Karşında geleceğin dünya imparatoru duruyor. Sen de yüce imparatoriçesin. Doğrusu bu unvanı beyin gücüyle hak ettin. Göreceksin, yeryüzüne bir çıkalım!... Kısa sürede tüm gençleri ve çocukları önümüzde diz çöktüreceğim." (Dünya Çocukların Olsa, s. 126)

Ganga: Bilimi ve Akılı Kötüye Kullanma, Açgözlülük

“Hatta yüksek beyin gücüne sahip olup da Beyin Kardeşleri arasında yer almak istemeyenler de çıkabilir karşımıza.”

“Bunlar, daha önceki örneklerde belirttiğin akıllı kötüler değil mi?”

“Evet.” (Ganga, s. 63)

Onlara göre, eskiden, halkı yönetmek kolaydı. Arada bir birkaç sivri akıllı çıkar insanların gözünü açmaya, onları baştakilere karşı kıskırtmaya kalkıştırdı. Bu kişiler hemen zindana atılır, sorun çözüldü. Şimdi, böylelerinin sayısı öylesine artmıştı ki!... Dünyanın yarısını zindana dönüştürmek gerekiyordu. (Ganga, s. 114)

“Efendimiz, insanlar neden böyle acımasız ve saldırgan oluyorlar? Beni aydınlatırsanız sevinirim.”

Aslan dertli dertli kükredi:

“İnsanoğlu aç gözlü. Elde ettiği her şeyin daima daha fazlasını istiyor.” (Ganga, s. 118)

Fransız Fizikçi, zihninde baskı altına aldığı gerçek görüşlerini dile getirdi:

“Uzlaşmacı tutumunu lanetle karşılıyorum. Çıkarlarımız her şeyden önce gelir. Bizler tüm dünyayı karşımıza alıp hala okyanuslarda nükleer denemeleri sürdürüyoruz... İnsanlıkmiş, çevreymiş, şuymuş, buymuş bizi ilgilendirmez.” (Ganga, s. 120)

Başkan birdenbire ağız değiştirdi. Gizli görüşlerini birer birer söylemeye başladı. “Ülkemizdeki tüm insanlar aptal. Bu yüzden onları sömürmekte zorlanmıyorum... Yandaşlarımın da yardımıyla halktan çaldığım paraları, altın ve zümrüt madenlerine aktardım... Tüm bunları, düşünmeyi bilmeyen, saman kafalı halkımın yardımıyla edindim. Onlar böylesine kafasız olmasalardı, beni başkan seçerler miydi? Sağolsunlar.” (Ganga, s. 123)

Dünyanın kurulu düzenini değiştirmeye ne senin, ne de Ganj’lıların gücü yeter. Karşınızda gizil güçlere sahip, Pümorî rahiplerinin Olgun Ruhları var. Ganj’lılar bizlerle baş edemezler. İnsanları rahat bırakın. Eşitlik, özgürlük, tokluk, mutluluk herkese göre değil. İşimize karışmayın. (Ganga, s. 159)

Gökyüzünde Mor Bulutlar: Paragöz Olmak

Jambuna izdaşları, çok garip kimselermiş. Günümüzde değil de sanki eski zamanlarda yaşıyor gibiymişler. Sevgi, dostluk, barış, iyilik, güzellik, doğruluk tutkunuymuşlar. Dünyanın unuttuğu bu kavramları, hala insanlığı mutlu kılan en önemli etkenler olarak benimsiyorlarmış...

Bildiğim kadarıyla tümü de işlevlerini yitirmiş antika kavramlar. Günümüzde, insanları mutlu eden en büyük etken paradır. Okey mi? (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 58)

—İnsanlar birbirlerine karşı kör, sağır ve dilsiz.

—Çağa ayak uydurup onun nimetlerinden yararlanabilmek için hiç durmadan çalışıyorlar.

—İnsanoğlu giderek robotlaşıyor.

—Ruhsal eğitimsizlik yüzünden insancıl değerler unutulmuş.

—Bencillik, kıskançlık, açgözlülük, saldırganlık, vurdumduymazlık insanların benliklerini ayrık otu gibi hızla sarıyor.

—Anneler bile artık yavrularını geçmişte olduğu gibi yürekten sevmiyorlar.

—İnsanlar adeta paraya tapar olmuşlardı. Tüm çabalar paraya ulaşmak içindi.

—21. yy insanı soluk soluğa amansız bir koşuşturma içindeydi.

—Robotlaşmış insanlar, yitip giden değerleri dile getirenleri beyinleri örümcek bağlamış fosiller olarak değerlendirip dışlıyorlardı.

—İklimler akıl almaz bir şekilde değişiyordu.

—Havayı oluşturan gaz molekülleri yozlaşarak değişime uğramıştı. Bu yeni havanın tüm insancıl değerlerle duyguları yalayıp yuttuğu ileri sürülüyordu. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s.)

İnsanlar, zihinsel yönden nice evrim geçirip yüceldilerse, ruhsal yönden öylesine gerileyip ilkelleşmekteydiler. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 138 – 139)

Akıllı Pireler: Kötü Huylar

İnsanoğlunun insanoğluna yaptıklarını bilseniz, yakınmak şöyle dursun, dünyalı olmaktan utanç duyar, insanlarla iç içe ve onların kanlarıyla beslenerek yaşadığımız için yerin dibine geçerdiniz. (Akıllı Pireler, s. 12)

Yeter, insan kanıyla beslendiğiniz için giderek kötü huylar ediniyorsunuz. Tüm pireler aynı soydan geliyoruz. Sadece yaşadığımız alanlar değişik... Soydaşlarınızı hor görmek size yakışır mı? Yoksa insanlara benzemek mi istiyorsunuz. (Akıllı Pireler, s. 13)

Kıyamet Çiçekleri: Serseri Olmak, Toplum ve Ahlak Kurallarına Uymamak, Büyü Yapmak, Sevgisizlik, Sömürgecilik

Evsiz, yurtsuz, eşsiz dostsuz, serserinin birisin... Tipinden, ahlak kurallarına, yasalara ve vicdan denilen içsel sese, pek aldırmadığın anlaşılıyor. (Kıyamet Çiçekleri, s. 50)

Karabüyü yapan korkunç Voodoo büyücüleri, türlü nedenlerle cezalandırılması gereken insanları, karabüyü ile yarı ölü hale getiriyorlardı. Sonra onları... toprak altına gömüyorlardı. Bu yarı ölü insanlar, mezarlarda büyücülere tutsak olarak, öylece kalıyordu. (Kıyamet Çiçekleri, s. 70)

Hücrenel enerjilerini kullanmayı becerebilen bu seçkin insanlar, giderek, öylesine güçlü bir yaratma – üretme dürtüsüyle kuşatıldılar ki!... Başarıdan başarıya koşarken, canavarı andıran teknolojinin tutsağı oldular. Teknoloji canavarı da büyüdükçe büyüdü, geliştikçe gelişti. Sayısız kolları olan bir masal ejderi gibi, dünyaya dal budak sardı. İnsanları, beşikten mezara kadar kendine tutsak etti... İnsanlar, bu hıza ayak uydurabilmek için, soluk soluğa yaşarken, insanca kimliklerini ve benliklerini yitirdiklerinin, ayrımına varamıyorlardı. (Kıyamet Çiçekleri, s. 131)

İnsanlar artık, eskisi gibi, insanı insan kılan, sevgi titreşimlerini üretilmiyorlar. Sevgisizlik, insanlar arası ilişkileri, kısır çekişmelere dönüştürüyor... Utanarak belirtiyorum, birbirlerini öldürmekten de hiç kaçınmıyorlar. İnsanların içsel yönden evrimleşmek yerine, gerileyip yozlaştığının çok önemli bir kanıtı daha var. O da insan bedenlerinden yayılan, yoğun negatif enerji. Adeta, her biri, zehir saçan çiçekler gibi. (Kıyamet Çiçekleri, s. 132)

Su zerrelere, telaş içinde, Fuku Yenican'lara titreşim göndermeyi sürdürdüler. "...İnsanlar son zamanlarda bedenlerinde olumsuz enerji üretiyor... Bir bölümü, havaya yayılıyor. Bu kötü enerji insanları daha da hırçınlaştırıyor... Yer merkezine akanlar ise, dünyayı patlama noktasına getiriyor. Asya depremi, magma çevresinde beliren, işte böyle bir patlama sonucunda oluştu... Aşırı yağmurlar, seller, kasırgalar da insanlardan çıkıp havaya karışan, olumsuz, yani negatif enerjinin, atmosferdeki enerji dengesini bozmasından kaynaklanıyor. (Kıyamet Çiçekleri, s. 230)

Büyük devlet başkanları, dünyayı ve insanları izlemekten yoksun kalmamak için, yoksul ülkelere yardım edip, bu düzeneklerin onarımını sağlıyorlardı. Aslında onların, gizli bir hedefleri vardı. Yeryüzünde, doğal afetlerden en az etkilenen bölgeleri saptayıp, en kısa sürede, oralara el koymayı planlıyorlardı. (Kıyamet Çiçekleri, s. 257)

Midos Kartalının Gözleri: Bencillik, Açgözlülük

Hepimiz, dünyaya yaşamak ve soyumuzu sürdürmek için geldik. Oysa insanoğlu, sanki dünya yalnız kendininmiş gibi davranarak, bizim yaşamamıza engel olmaya kalkışıyor... Kendimizi savunmazsak, insanların bencilliği yüzünden soyları tükenmiş, pek çok yaratık gibi biz

de yeryüzünden yok olup gideceğiz... İnsanoğlu uygarlaştıkça, duygusuzlaşıp acımasızlaşıyor. Karada, havada, suda nice canlı varsa, kendi çıkarı için hiç düşünmeden kesiyor, biçiyor, vuruyor, öldürüyor... (Midos Kartalının Gözleri, s. 11)

Nasıl veba mikrobu taşıyan pire türü tüm pirelerin yüz karasıysa, bu tür adamlar da insan soyunun yüz karasıdır. Önce, dişlerine uygun buldukları ülkelere silah satar, sonra, ülke yöneticilerini birbirlerine karşı kıskırtmaya girişirler. (Midos Kartalının Gözleri, s. 34)

Karı koca sonunda, benliklerine işlemiş olan açgözlülük ve soygunculuk aşkına yenik düştüler. (Midos Kartalının Gözleri, s. 152)

Yada'nın Gizil Gücü: Savaşlar, Kötü Huylar, Beyin Avcılığı, Sevgisizlik

Teknoloji çağına girildiğinde, dünyada hiç görülmedik boyutlarda, çalkantılar baş gösterdi. Kimi devletler yıkıldı. Hanedanlar son buldu. İnsanlara değişik yaşam görüşleri dayatan, yeni yeni devletler kuruldu. Akıl almaz savaşlar yaşandı. İcat edilen bombalarla kentler, kasabalar, köyler yakılıp yıkıldı. İnsanlar toplu halde yok edildiler. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 118)

Kendilerine, DÜŞ ADAMLARI adını koyarak örgütlenen bu insanlar, yazık ki kısa sürede bağımsızlık düşlerinden saptılar. Yozlaşarak ölüm mangaları haline dönüştüler. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 128)

Yıllardır insanların arasında yaşadığın için, bedensel niteliklerin, saflığını yitirmiş. Varlığına, karmakarışık titreşimler bulaşmış. Bu olumsuz titreşimlerin kimi, kötü bakışlı, kimi kötü dilli kimi kötü ruhlu insanlardan akmış. Bedenin, bu kötü etkenlerle öyle bir kuşatılmış ki! Doğrusu, o etkileri aşıp da, gerçek özünü tanımlamakta zorlandık. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 163)

Beyninde böyle bir aksaklık beliren kişi, zihnine aktarılanları düşünce süzgecinden geçirme gereksiniminden yoksun kalıyordu. Kısacası, zamanla algılama, öğrenme, düşünme, yargıya varma, mantık yürütme yeteneklerini yitiriyordu... BEYİN AVI ÖRGÜTÜ'nün hedefi de işte buydu. Düşman ülkelerdeki insanların beyinlerini avlayarak onları asalaklara dönüştürmeye kararlıydılar. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 188)

Beyindeki destek lopunu tetikleyen sözcükler, ezgiler, şekiller vb. bu istasyonlardaki vericilerden, gizlice ekranlara yansıtılıyordu... Bu televizyonla Beyin Avı eylemleri sürerken, bilgisayarlar devreye girdi... Beyin Avcıları hemen bilgisayarları da Beyin Avı'nda kullanmaya giriştiler. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 189)

Prof. Soljen adındaki bu bilimci, Çinli beyin avcılarının yandaşıydı. Yasal ve yasadışı olmak üzere pek çok yolu deneyip kapıları zorladıktan sonra, bu kurula girmeyi başarmıştı... Soljen, Apam'ın beyin evrimini tamamlamış ilk insan olduğunu daha ilk günden Çinli dostlarına duyurmuştu. Bu yüzden örgüt zaman yitirmeden, Çinli yarışmacı Ying'i Apam'ın tepesine dikmişti. Ying'e Apam'ı etkileme görevi verilmişti. Her yolu deneyerek, genç bilimciyi avucuna alacak, sonra da kendisini Çin'e gitmeye razı edecekti. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 206)

Beyin uyuşturma yönteminin uygulandığı, Çin düşmanı ülkelerde, zihinsel özürülerin sayısı hızla artmıştı. Halk arasında, "Zihinsel Yetersizlik" salgın hastalık gibi yayılıyordu. Aileye ve devlete yük olup asalak bir halde, yaşamlarını sürdürüyorlardı. (Yada'nın Gizi Gücü, s. 298)

Sevgi kıtlığı yüzünden insanlar, aileler, toplumlar hızla birbirlerinden kopuyorlardı. Bu durumda, tek sığınakları, televizyon ekranları, internet siteleri, bilgisayar oyunları oluyordu. Bu durumda insanların önemli bir bölümü, ister istemez, boş zamanlarını, tümüyle ekran karşısında geçiriyordu. Beyin Avı Örgütü'nün tüm üyeleri, başarılarının kanıtı olan bu rapora baktıkça, sevinçten yere göğe sığamaz hale geliyorlardı. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 300)

Büyük Tuzak: Konuşulan Dili Yok etmeye Çalışmak, İnsanları Kandırmak, Kıskançlık, Düşmanlık

"Uzatmadan söyleyeyim. Sarayın Arşiv Odası'na girip, ülkenizin dilini saklayan büyük masalı yemeni istiyorum. Sözcükleriniz yok olunca, size kendi dilimi öğreteceğim ve böylece Masallar Ülkesi'nin topraklarına katacağım. Merak etme; sizin de yeni sözcükleriniz, yeni sözcüklerle yazdığınız yeni masallarınız olacak. Seni de yardımcım olarak en önemli göreve getireceğim: Yiyecek içecekten sorumlu saray muhafızı olacaksın! Bundan böyle herkes sana saygı duyacak." (Büyük Tuzak, s. 37)

Prens Milla, Masallar Ülkesi'nin karanlık ve boş sokaklarında ıslık çalarak dolaşıyordu. Neşesi yerindeydi. Aptal minik fare aklına geldikçe, onu kandırdığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Prens Milla'ya göre kandırmak çok sıradan bir davranış, hatta kesinlikle kullanılması gereken bir silahtı. Ona göre bazı insanlar güçlü, bazıları güçsüz doğardı. Güçlüler, her canları istediğinde güçsüzleri çeşitli yollarla kandırabilirlerdi.

İçinde en ufak bir pişmanlık taşımayan prens, karanlık sokaklarda keyifle dolaşırken düşünüyordu. Sözcüklerin Masalı yok edilmiş, lanet

işlemeye başlamıştı. “Sonunda iki ülkenin de kralı olacağım. Dedemin bıraktıkları bundan böyle benimdir!” diye mırıldandı. (Büyük Tuzak, s. 47)

“Aklımdaki masalı bir türlü toparlayıp yazamıyorum.” Alina’nın sesi endişeliydi. “Tuhaf, ama sanki sözcüklerin çoğunu unutmuş gibiyim... Sözcükler olmadan masal da olmuyor.”

“Hatırlarsınız, hatırlarsınız; üzülme!” Prens Milla’nın gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. “Olmadı, ben size yeni sözcükler öğretim, prensesim.”

“Yeni sözcük isteyen kim, kendiminkileri hatırlayayım yeter bana.” Alina sıkıntıyla içini çekerek ekledi: “Şeroks yanımda olsa, bana mutlaka yardım ederdi.”

“Hiç sanmam,” dedi Prens Milla pelerinini savurarak. Hiddetlenmişti. “O küçük cadı, kendi masalının en iyi olmasını sağlamak için size olmadık akıllar verir, olsa olsa saçma sapan bir masal yazmanıza yol açardı.” (Büyük Tuzak, s. 89)

“Şeroks iyi bir arkadaştır! Söylediklerinizin hiçbiri doğru değil!” diye çıkıştı hemen Prens Alina. Öfkelenmişti.

“Sizi anlamak olanaksız, güzel prensesim,” dedi Prens Milla en etkileyici, en yumuşak sesiyle. “Şu Şeroks denen küçük cadıyı nasıl oluyor da savunmaya çalışıyorsunuz? Sizi üzen biri arkadaşınız olabilir mi?”

“Bilemiyorum...” Prens Alina’nın sesindeki mutsuzluk Şeroks’u etkiledi. “Anlattıklarınıza inanmak çok zor.”

“Kıskançlık, sevgili prensesim, kör eder gözleri. Şeroks düpedüz kıskanıyor sizi. Güzelliğinizi, zekânızı, soyluluğunuzu...”

Kulaklarına inanamayan Şeroks, çılgılık atmamak için bu kez dudaklarını ısırды. Prens Milla’ya duyduğu öfkeden yüzü kıpkırmızı olmuş, saç dipleri acımaya başlamıştı. Ağzını açacak olsa alevler fişkiracağından emindi. Kitaplarda okuduğu ejderhalar kadar korkunç ve kuvvetli hissediyordu kendini. (Büyük Tuzak, s. 90)

“Evet. Gerçek olamayacak kadar... kusursuz ve iyi,” diye onayladı onu annesi, Prens Foreri, aklında kalan sözcüklerin hepsini var gücüyle bir araya getirmeye çalışarak, kararlılıkla konuşmaya başladı. “En doğru yerde... en doğru cümleleri o kuruyor... Hepimizin duymak istediklerini akıl edip... o söylüyor. Derinden gelen... etkileyici sesiyle kendini dinlettiriyor. Son günlerde saraydaki herkes... baban bile onun söylediklerini... yapar oldu. Hepimiz onun... gönüllü kölesi olduk. Ancak şimdi... fark ediyorum. Sonunda başımıza çok... kötü şeyler gelmesinden korkuyorum. Ondan uzak dur, kızım!”

“Çılgılık Bayramı’nda... olanları da o mu?...” Prens Alina’nın sorusu yarım yamalak kaldı.

“Herkes çılglık attı... Herkes çıldırdı. Bu... sonu iyi değil... Uzak dur!” diye tekrarladı Prens Foreri. Konuşmaya çalışmaktan çok yorulmuştu. Geçen her an, sözcüklerinin hızla yok olup gittiğini hissediyordu. Şefkatle kızına sarıldı ve bundan sonra ne yapması gerektiğini düşündü. Mutlaka bir şeyler yapmalı ve Prens Milla’yı engellemeliydiler. (Büyük Tuzak, s. 129–130)

Anlaşılan Milla, sonunda gerçek yüzünü göstermeye karar vermişti. Sözüne hiç sakinmeden, gözü dönmüşçesine konuşmaya başladı.

“Taşkafalı aptallar ordusunuz siz!” diye haykırdı. Büyüleyici ve etkileyici sesinden eser yoktu artık. “Geçmişe saplanıp kalın! Kokuşmuş düşüncelerinizi aman hiç bırakmayın!”

“Kendine gel!” diye bağırdı Prens Hortim. Sesi sarayın bahçesinde gürlledi. “Kim olduğunu sanıyorsun sen?”

Prens Hortim’e nefretle bakan Prens Milla, “Senin kadar güçlü ve bu ülkede senin kadar hakkı olan, akraban!” dedi sinsi sinsi gülererek. “Büyük dedem Artora yıllar önce buraları terk etmiş olabilir, ama ben onun kadar kolay pes etmeyeceğim. Eninde sonunda bu ülkeyi ele geçireceğim!” (Büyük Tuzak, s. 191–192)

Küçük Cadı Şeroks: Adam Kaçırma

“Evet, evet,” dedi Pampara. “Çocuklarla birlikte. Onlara masal anlatıyor. Ama, korkarım bu akşam eve gelemeyecek. Çünkü, şu anda masalın en heyecanlı yerindeler ve çocuklar çok mutlu görünüyor. Onların mutluluğunu bozmak istemiyorum. Artavil’i bu akşam konuk ediyoruz, onu yarın eve göndeririz.”

Pampara’nın söyledikleri de, söyleme biçimi de hiç hoşuma gitmemişti. Artavil’i almadan o evden çıkmamaya karar verdim.

“Tamam öyleyse, ben de masal bitene kadar bekler, sonra Artvil’i alıp giderim,” dedim kararlı bir sesle.

“Ne gerek var buna,” dedi Pampara karşı çıkarak. “Artavil burada güvende.”

“Buna eminim, ama yine de geceyi evinden uzakta geçirmesini istemiyorum.”

Pampara isteklerine karşı çıkılmasına pek alışık değildi. Hem şaşırmış hem de sinirlenmişti. Bir kaşını havaya kaldırıp, kızgın bir suratla bana baktı. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

“Sana söylediğim gibi, Gonci Bey,” dedi. “Artavil bu akşam konuğumuz ve burada çocuklarla güzel bir gece geçirecek. Masalı bittiğinde onu eve göndeririz. Meraklanman için hiçbir neden göremiyorum.”

“Ben Artavil’i burada bırakmayacağım! Hemen getirin onu! Buradan gideceğiz!” diye bağırdım. Artık benim de sinirlerim iyice gerilmişti.

Pampara öfkeden parlayan gözlerle bana bir kez daha baktı ve “Adamlarım!” diye haykırdı. “Hemen gelin ve bu adamı dışarı atın! Hemen!”

Pampara'nın adamları beni kollarımdan tuttukları gibi dışarı attılar.

“Bu yaptığın yanına kalmayacak, Pampara!” diye olanca gücümle bağırdım.

Sonra... Sonra, işte böyle, elim kolum bağlı bekliyorum. Pampara'yı kime şikâyet ettiysem, korkudan hiçbir şey yapamadılar. Ben de kim bilir kaç kez o koca köşke girmeye çalıştım. Ancak o kadar iyi korunuyor ki, içeriye izinsiz girmek olanaksız. Artavil hala masallarıyla çocukları eğlendiriyor sanırım. Pampara ise kendi çocuklarının mutluluğu için benim oğlumu alıkoyuyor. Ne büyük haksızlık, değil mi? (Küçük Cadı Şeroks, s. 144)

Gohor: Savaş, Bilimi Kötüye Kullanmak,

—Ama o kadar azdı ki sayıları içlerinde sevgi büyütenlerin, bencil olmayanların, kötücül olmayanların... Öylesine azdı ki sayıları durdurulamadı. KaraNokta'nın konması! Milyonlarca, milyarlarca canlı yitirildi, insan, hayvan, bitki... Ve ben, Aznamic, maddeyi algılayabilen kısıtlı gözlerden kolaylıkla gizlediğim sığınağım da algıladım – bir metal – organik karışımı olmama rağmen algıladım evrendeki çatırdamayı. Barışın kıtaları arasındaki savaş uçurumu genişledikçe genişledi. (Gohor, s. 26)

“Bilimi insanlığın yararına kullanmak bu değildir. Kim, hangi nedenle yarı mekanik yarı organik bir kurt yaratıp onu savunmasız insanların arasına salar?” (Gohor, s. 55)

Öğrendik ki, avcıların mağaralara saldırısında mucizevî şekilde hayatta kalan tek kişi, canının bağışlanması için bir antlaşma yapmış Horrón'la, hayatın kabullenemeyeceği kadar kallesçe bir antlaşma; kendi zavallı canına karşılık bir sürü Zeg'in kahraman ruhlarını sunacağı bir antlaşma... (Gohor, s. 67)

Eyvah Ağabeyim Kopyalandı: Hırs

Hepinizi ortadan kaldırdıktan sonra bu bildiklerimle tüm evrenlerin efendisi olacağım. Bunun için Esen ve Sinan gibi dahi olmak yetmiyor. Benim gibi hırslı ve kurnaz olmak da önemli! (Eyvah Ağabeyim Kopyalandı, s. 142)

Elbid Avcısı: Hile Yapmak

Turkuaz konuşmaya devam ediyordu: “Beyaz ile yardım ettiği insan son Elbidlerini yakalayamadılar ve onu o hırsıyla hileye başvurular. Ben

durumu fark edip müdahale etmek isteyince, Geçiş Kartı'nı kullanacakları tehdidini savurdular. Kavga etmeye başladık. Beyaz'ın üzerine atıldım ve Geçiş Kartı yere düştü. Kapağı da açıldı.”

Savcı notlarını inceleyip sordu. “Kazayla açıldı yani?...”

Turkuaz biraz şüpheyle yanıtladı: “E... Evet. Kazaydı...”

Savcı, Turkuaz'ın önüne geldi. “Elimde önceki ifadenizin tam metni var ve burada kapağı bilerek ve isteyerek Beyaz'ın açtığını söylediğiniz yazıyor...”

Turkuaz aniden dudaklarını ısırıldı. “Şey...”

Savcının sesi daha da keyiflenmişti. “İfadeleriniz çelişiyor. Çelişki varsa, yalan da vardır.”

Turkuaz kaşlarını çattı. “Yalan söylediğimi ima edemezsiniz!” dedi bağırarak. “Bu düpedüz suçtur!”

Savcı ellerini beline koydu. “Bu mahkemenin burada düzenlenmesi başlı başına bir suç değil mi zaten?”

Turkuaz başını çevirip sırtıttı. “O mahkemenizin sorunu.”

“Yargılanan sizseniz bu sizin sorunuz. Şu an mahkememizin gündemindeki şey, sizin çelişkili ifadeniz.” (Elbid Avcısı, s. 229–230)

Bintepe'nin Hayaleti: Hırsızlık

“Aslımı ararsanız iki yıl öncesine kadar gerçekten yemek pişirmekten başka bir işim yoktu. Sonra bir gün köy kahvesine gelen iki kişi yaşama bakış açımı değiştirdi.” Eliyle dazlağı gösterip anlatmayı sürdürdü:

“Bu arkadaşlar yıllardır Anadolu'nun çeşitli yerlerinde defnecilik yapmışlardı. Yurt dışında güçlü bağlantıları olduğunu söylüyorlardı ve benden istedikleri ufak tefek bilgiler karşılığında otuz yılda kazanamayacağım kadar çok para teklif ediyorlardı. Reddedilmeyecek kadar parlak bir teklifti. Kabul ettim. İstedikleri bilgileri vermek benim için çocuk oyuncuğu gibiydi. Öyle de yaptım. Ülkenin her yerinden hemen her gün öylesine çok tarihi eser hırsızlıklarıyla ilgili haberler geliyordu ki, bu yörede olanların dikkatini çekeceğini düşünmüyordum. Ancak Kanatlı Denizati'nin sahte olduğu ortaya çıkınca işler değişti. Yine de kimse benden kuşku duymadı. Ben kendi halinde yaşayan basit bir aşçıydım herkes için. Bizim kaşık düşmanı^(*) kampın çamaşırlarını yıkadığı için ona yardım bahanesiyle kolayca her çadıra da girip çıkabiliyordum. Böylece bazı planları, raporları herkesten önce görme şansım oluyordu.” (Bintepe'nin Hayaleti, s. 152)

Bilgisayar Amca: Savaş

Bir gün bu mutlulukların bozulabileceği geliyordu aklıma. İçim titriyordu. Öyle ya, Dünya'nın dört bir yanında savaşlar vardı.

* kaşık düşmanı: Kadın, eş.

Ülkemiz, için için kaynayan kazan gibiydi. Bunu duyumsuyordum çocuk kalbimle. Televizyonların, gazetelerin yazdıkları ürkütüyordu beni. Gece yatağında hep bunları düşündüm. (Bilgisayar Amca, s. 50)

Bilgisayarlı Şapka: Kötülük Yapma İsteği

“Benim şapkalarımı insanlara baskı yapmak için kullanamayacaklar. Sök, bütün düğmecikleri sök. İnsanın aklından geçeni gören bir adamın yapmayacağı yoktur. Yeryüzünde iyilik kalmaz Hasan. Sök oğlum, bu şapkaları da hemen satalım. Şapka isteyen firmalar vardı. Hemen onlara gönderelim.” (Bilgisayarlı Şapka, s. 109)

Çiçek Elli Robot: Bilimi Kötüye Kullanma

Küçük yıldızlardan birinde, her şeye ama özellikle dünyaya hâkim olmak isteyen bir grup kötü insan, yoğun bir bilimsel çalışma içindeydiler. Dünyaya hâkim olurlarsa, burada bulunan doğal cevherleri ele geçirip, belki de galaksimizdeki pek çok gezegende söz sahibi olabileceklerdi. (Çiçek Elli Robot, s. 67)

Hayal Köyü: Kötü Kalpli Olmak,

İlerideki dağın öbür yamacında hayal dünyasının kötü kalpli kahramanları var. Onlar bazen buraya saldırmaya kalkıyorlar. (Hayal Köyü, s. 29)

Olaya yol açan Gölge Adam adındaki büyücü profesör, önceleri bir hayal kahramanıydı. Daha sonraysa nedeni bilinmeyen bir şekilde kötülerin tarafına geçmişti. Evet, karşılarındaki düşman Gölge Adam, yani öbür adıyla Çatlak Profesör'dü. (Hayal Köyü, s. 88)

Kapiland'ın Kobayları: Tehdit

— Kimsiniz?

“Ne yapacaksın kimliğimi, biz senin kim olduğunu biliyoruz, önemli olan bu,” dedi ses. “Orada her ne olup bitiyorsa ve eğer anti-rowla ilgiliyse bulaşma bu işe, tamam mı? Bak şimdiye kadar hoşgörüyü baktık sana, teline zarar vermedik. Ama hep böyle olacağımızı sanma...”

- Ne diyorsunuz? Kimsiniz siz?

“Her ne biliyorsan, sende kalacak anladın mı hocaaanım. Yok, eğer bende kalmasın diyorsan, biz seni ve bildiklerini alacağız, ona göre ayağını denk al.” (Kapiland'ın Kobayları, s. 153)

Teşekkür edip telefonu kapadı Doktor Bülent. Bir ülkenin bir başka ülke halkı üzerinde bu derece korkunç bir oyun planlaması şaşırtmıştı onu. Kapiland'ın yıllardır güttüğü politika buydu. İnsan haklarına saygılıymış gibi görünüp yalnızca kendi çıkarları, ülkesindeki büyük şirketlerin çıkarları için uğraşan bir ülkeydi. Şimdi de kancayı bizim ülkeye takmış, diye geçirdi içinden. Demek anti-row'un parasız olarak, 7-17 yaşındaki herkese dağıtılıyor olmasının amacı, çocuklarımızın bolca gıda tüketen birer kobay olmalarına yol açmış. Sokakların tombul çocuklarla dopdolu olduğunu anımsadı. Kendisine gelen hastaların pek çoğunun tip-2 diyabet denilen ve insülün direnci içinde tokluk duygusu yaşamayan çocuklardan oluştuğunu düşündü. Sürekli yeme isteği içinde olan bu hastalara hangi tedavi yöntemini uygularsa uygulasin iştahlarının önüne geçmek öyle zordu ki... Doktor Bülent. Hastaları onun verdiği ilacı içiyorlardı, ama bu ilacın etkisini sıfıra indiren anti-rowu da her gün içiyorlardı.

Şimdi bu şurubu kararı çıkartmak için elinden geleni yapacaktı. Bütün belgeleri hazırdı. O sırada hemşire kapıyı tıklatıp içeri girdi. Doktora büyükçe bir zarf uzattı.

— 21 numaralı odadaki hastanın her gün çekilen fotoğrafları, buyurun.

Burhan'da hızla yaşlanma belirtilerini anladıktan sonra her gün değişik saatlerde fotoğrafının çekilmesini istemişti Bülent Bey. Ülke Güvenlik Birimi Başkanı ile görüşmeye giderken bunları da alacaktı yanına.

— Bunları çekmek zor olmuştur sanırım.

— Evet efendim, her seferinde bağıra çağıra üzerime yürüdü. Ben Kapiland'ın kobayı değilim, diye bağırıyordu. Çoğu zaman uyurken çekmek zorunda kaldım fotoğrafları.

Bülent Bey hastaneye geldiği günden beri tarih ve saat verilerek çekilmiş fotoğraflara baktı, çok hızlı yaşlanma sürecini her karede belirgin biçimde görünüyordu. Sağlıksız bir 45 yaş görüntüsü...

(Kapiland'ın Kobayları, s. 172-173)

Zaman Makinesi: Ortaçağ Zihniyeti

Artık göstermelik yargılama bitmişti. Biraz sonra infaz başlayacaktı. Zaten buradaki kalabalık da onun için toplanmıştı. Onlar kudurmuş bir şekilde infazı, yani cadının yanmasını bekliyorlardı. Başrahip bir daha ortaya çıktı. Meydandaki kalabalığa dönerek bağırdı:

—Kararı açıklıyorum! Bu kızın içine şeytan girerek onu cadı yapmıştır. Bu cadının içindeki şeytanın yakılarak çıkarılmasına oy birliği ile karar verilmiştir! Karar hemen şimdi burada yerine getirilecektir.

(Zaman Makinesi, s. 108)

İncili Kavak: Kötülük Yapma İsteği, Fazla Hırs

İncili Kavak, sinirden köpürüyordu. Bu kadar kısa sürede olayın unutulmasını ve yaşamın olağanlaşmasını kabullenemiyordu. Hiç yel esmediği halde, sağa sola dalları savuruyordu. Görenler, gözlerine inanamıyor, şaşkınlıkla İncili Kavak'ı izliyorlardı.

İncili Kavak, yeni felaket senaryoları hazırlamak istiyordu. Yıldırımını çekmekten başka bir olaya gücü yetmediğini bildiği için de sinirden, kendini sağa sola savuruyordu. Sonunda sakinleşti. Gücünün sınırlarını kabullenmekten başka çaresinin olmadığını gördü. Yağmurlu havaları beklemeye koyuldu.

Bir haftaya kalmadan, yağmurlar yeniden başladı. Hem de günlerce sürdü. İncili Kavak da tüm planlarını uygulama fırsatı buldu. Topladığı yıldırımları bir o yana, bir bu yana gönderdi. Köyü, yangın yerine çevirdi. Pek çok ev yandı. Hayvanlar telef oldu. Bunları gördükçe, İncili Kavak, zevkten dört köşe oluyordu. (İncili Kavak, s. 22)

Bu arada, kötü niyetli kişiler de yok değildi hani! İncileri çalıp, kısa zamanda zengin olmanın hayallerini kuranlar çoğalmıştı. Her gün birkaç kişi bunu deniyordu. Bir türlü başarılı olamıyordu. Ya elleri yanıyor ya da gözleri kör oluyordu. Bazıları da daha incilere ulaşmadan, kokusundan bayılıyordu. Böyleleri polise bildirmek de, Mıcık'a düşüyordu.

Mıcık, önceleri incilerin başında nöbet tutmayı düşünmüştü. Birkaç gün de tutmuştu bile! Sonraları, olanları gördükçe, bundan vazgeçti. İncili Kavak, kendi kendini koruyordu nasılsa! Yalnızca geceleri bir saat kadar İncileri seyrediyordu. Yüzü ışıltılı oluyor, içi mutlulukla doluyordu. Sabah da gelip doyasıya kokluyor, incileri seviyor, okşuyordu. Gönül rahatlığıyla okuluna ya da işine gidiyordu. (İncili Kavak, s. 46)

Vendi:

— Bunu çalanlar, yüzlerce insanı mutsuz ettiklerini anlamıyorlar mı acaba?

Mutlu:

— Anlamaz olurlar mı? Kendi mutlulukları, her şeyin üstünde demek ki. Para hırsları, zengin olma tutkusu, gözlerini bürümüş olmalı. Onları satmak için çaldıklarına eminim.

Vendi:

— Ne kötü insanlar var! Oysa en büyük zenginlik, mutluluktur! Öyle değil mi Mutlu? (İncili Kavak, s. 58)

Mustafa Kemal'in Kayıp Seslerinin İzinde: Yasa Dışı İşler, Savaş

“Bilgisayar mühendisi olan Doktor Goico Echea, yıllardan beri sürdürdüğü yasa dışı çalışmalarla tüm ülkeleri hedef alacak, dünyayı yok edebilecek bir proje üstünde çalışmaktadır. Projesinin silisyum yiyen özel mikroplar geliştirmek olduğu kesinlik kazanmıştır. Andorra'daki

bazı yasal boşluklardan yararlanmak amacıyla çalışmalarını bu ülkede sürdürmektedir. Uluslararası ilişkiler kurarak bilgi kaynaklarını artırmak ve mikrobu ürettikten sonra bilgi savaşı silahı olarak başka devletlere satmak niyetinde olduğu açıklık kazanmıştır ”

Goico, birden bütün cesaretini toplayıp;

“Ne var bunda? Ben, bilimsel bir proje üstünde çalışan bir bilim adamıyım” dedi.

Yıllardır bu işin peşinde olan polis, bu sözü duyar duymaz gülmeye başladı.

“Silisyum yiyen mikrobu geliştirirseniz elektronik devrelerin tümünün kullanılamaz hale geleceğini, bilgisayarların çalışmayacağını biliyoruz. Pek çok cihazın elektronik devreleri, güneş pilleri, çelik, kum, çakıl metaller, cam, silisyum elementi içeriyor. Silisyum yiyen bir mikrobun üretilmesi demek; bir binayı, hatta şehri yok edebileceğiniz anlamına geliyor. Bilim böyle tehlikeli buluşların peşinde mi olmalı?” (Mustafa Kemal’in Kayıp Seslerinin İzinde, s 119)

Uzaylılar Gelince: Nükleer Silahlar

Birleşmiş Milletler Ortak Gücü, gerekirse uzaylılarla dövüşecekti. Bu gücün komutanı, uzaylılarla başa çıkabilecek olanaklara sahip olduklarını bildiriyordu...

Komutanın bu sözleriyle insanlığın dünyayı kendi elleriyle yok edecek silah birikimi yarattığının ortaya çıktığını savunuyordu. Bu utanç verici bir durumdu. Oysa komutan daha da ileri giderek eğer çok zor durumda kalırsak, dünyayı bir tek canlı varlık bırakmadan nükleer silahlarımızla adeta yok ederek onlara teslim ederiz.” diye bir başka tehdit savurmaktan da çekinmemişti. (Uzaylılar Gelince, s. 52)

GDO Ülkesi: Savaş

Bilim, ulusal birikimleri yönlendirmeli dedi. Ulusal gücün pekişmesine yardımcı olmalı. Ulusu, başka uluslardan üstün kılmak için çalışmalı... GDO ülkesi böyle pısrık bir bahçıvan, iyiliksever bir komşu olarak daha ne kadar kalabilir? dedi. Kötülüklerin sardığı şu dünyada, bu kadar iyiliğe yer yok. Onun için, biz de bazı çalışmalara giriştik ve başardık. (GDO Ülkesi, s. 18)

Ancak nükleer silahlar ve kimyasal silahlarla donatılmış ordularıyla, bu güzel doğayı da yok edebilecek Küçük Komşu ve Kirya gibi ülkeler bertaraf edilmeliydi. Kendisinden niye gizlesin ki: Bir gün, dünyadaki öbür ülkeler de bu kapsam içine alınabilirdi. (GDO Ülkesi, s. 60)

Robotlar Ülkesi: Diktatörlük, Sanayi ve Teknoloji Hırsızlığı, İnsanların, Hayvanların ve Bitkilerin Genetik Yapılarıyla Oynama

— Rüyada gibiyim, dedi. Yıllar önce bir biliciye kendi geleceğimi sormuştum. O zamanlar henüz küçük bir subaydım. Gün gelip ülke yönetimine el koyabileceğimi düşünsem de bunlar uzak, gerçekleşmesi olanaksız düşler olarak gözükiyordu bana. Bir gün, dünyaya hükmedebileceğimi söylemişti o bilici. Gülüp dudak bükmüştüm. Hayret! Bu gidişle, o saç baş dağınık, cadı görünüşlü kadının dediği çıkacak demektir!.. (Robotlar Ülkesi, s. 22)

—Bu ülkelerde okuyan öğrenciler, araştırma-geliştirme çalışmalarına gelmiş olan mühendisler, yönetici adayları teknolojiyi buraya taşımışlar.

— Daha doğrusu aşırımlar.

— Onları suçlayamayız. Öğreten biziz.

— Tamam da, dün bindiğimiz manyetik tren buluşu daha iki ay önce Trandalılar büyük bir kutlamayla dünyaya duyurmamış mıydı?

— Doğru... Peki bunlar nasıl olup da onların önüne geçtiler?

— Bence projeyi kopyaladılar. Üstünde çalışıp onlardan önce ve onlarınkinden belki daha gelişmiş bir biçimde ortaya koydular.

— Büyük bir sanayi ve teknoloji hırsızlığı! (Robotlar Ülkesi, s. 55)

Gün geçtikçe Sabata yeni şeyler anımsıyordu. Örneğin GDO Ülkesi'ndeki Uçurumlar Vadisi'ndeki üssün bir benzerini kurdukları ve Murangalıların genetikle ilgili son bilgileri başka ülkelerden çalarak burada büyük aşamalar kaydettiklerini anımsamıştı. Buna göre "GDO İnsan"ların doğumdan erişkin bir insan haline gelmeleri için on yıl yetiyordu. Ömürleri ise otuz beş yıldır. On yılda yetişen bu insanlar yirmi beş yıl, günde en az on iki saat çalışarak yaşıyor ve oyuz beş yaşında ölüyorlardı. Kalıtsal olarak ani ölümlere neden olan hastalıklara ait genetik ayıklamaya tabi tutulduklarından yaşamları boyunca kolay kolay hastalanmıyorlardı. Bal arısı ya da bazı karıncalarda olduğu gibi kendilerini "bir Kraliçe" ye yürekten bağlı hissediyorlardı. Bunu, beyinlerine yerleştirilen "chip"lerle verilen emirler destekliyordu. Bu sayede, "Kutsal Ana"dan emir aldıklarına inanarak yoğun bir biçimde, başka hiçbir şey düşünmeden çalışıyorlardı.

Sabata'nın sözünü ettiği GDO Üretim Üssünden atılmadan, yani gözden çıkarılıp bu hale getirilmeden önce hatırladığı son şeylerden biri de, Murangalı genetikçilerin bazı ülkelerin domuzlar üzerindeki deneylerinden elde ederek ürettikleri şeffaf domuzları temel alarak şeffaf insanlar yapmakta başarılı adımlar attıklarıydı. Karanlıkta parlayan, denizanelerinin genlerinin aktarımıyla tasarlanmış olan "fluoresan" domuzların genetik maddesinin yeşil olması onların işini kolaylaştırmıştı ya, bunlar da ilk olarak yeşil genleri insanlara taşıyarak yola koyulmuşlardı. Üst üste bindirilen aktarımlarla sonunda şeffaf insanlar yani bir başka deyişle "mavi adam"lar üretmeyi başarmışlardı. Bunlar, karanlık ortamlarda birbirlerini ve çevrelerini rahatça görebileceklerdi.

Bunların öncelikle madenlerde karanlık ortamlarda çalıştırılmak üzere tasarlandıkları anlaşılıyordu. (Robotlar Ülkesi, s. 187-188)

4.2.4.9. ÜTOPYALAR / DİSTOPYALAR

Ütopya, sözlük anlamıyla düşünüldüğünde gerçekleşmesi / gerçekleştirilmesi imkânsız tasarı veya düşünce” olarak ifade edilmektedir. Distopya ise ütopyanın tersine gerçekleşmesinden endişe duyulan tasarı veya düşünceler için kullanılmaktadır. Çocuk edebiyatında bu kavram “gelecekte olması hayal edilen ülke veya yaşam” anlamında kullanılmaktadır. Tespit edilen örnekler yansıttığı ütöpic özelliğine listelenmiştir. Distopyalar alt başlığında ise gelecekte olmasından endişe duyulan olumsuz ihtimaller incelenmiştir.

4.2.4.9.1. ÜTOPYALAR

Çocuk edebiyatında ütopyalar önemli bir yer tutmaktadır.

Kış Ülkesi Çocukları: Savaş olmayacak.

Halk kendi tarımını kendisi yapacak.

Sonunda ülke halkı, bilim insanlarının önerileri ve destekleri sonucunda böyle bir şey yapmaya karar vermiş. Başka şeylere harcanacak para ile, ülkenin güneyinde yapay bir Yaz Ülkesi oluşturacaklarmış. Bu elbette hemen ve kolayca olmamış. Önce düşünceleri değişmiş insanların. Kendi yiyeceklerini kendileri üretme konusunun önemine inanmışlar. Toprakları varmış. İklim ise elverişsizmiş. Demek ki iklimi elverişli hale getirmek gerekiyormuş. Bilim insanları yaptıkları çalışmalar sonunda bunun olanaklı olduğunu bilimsel olarak ortaya koymuşlar. Ülkeyi yönetenler de bu büyük tasarımı Büyük Ülke halkına sunmuşlar. Halk, bu tasarımı gönülden desteklemiş.

Böylece, silahlar ve savaşlar için harcanacak paralarla Yaz Ülkesi oluşturulmuş. Bunun için yüzlerce bilim insanı çalışmış. Ülke nüfusu, yüzölçümü, güneş ışınlarının eğimi, toprağın yapısı ince ince hesaplanmış. (Kış Ülkesi Çocukları, s. 77)

Cematin Ölümü: Yaradılıştaki saflığını koruyan bozulmamış bir yaşam sürülecek.

Biz altı yüz yıldır Beyaz Dağ'ı, Beyaz Ova'yı niçin koruyoruz sanıyorsun? Rahip Nana'nın istediği gibi, insanlar tarafından bozulmamış, yaradılıştaki doğallığını, saflığını yitirmemiş küçük bir toprak parçası kalsın dünyada, diye. Galiba yolun sonuna geldik. Bugüne kadar hep Beyaz Dağ'ın dışındaki gelişmelerden korkmuş, ülkemizi o vahşetten korumaya çalışmıştık. Ama bugün Tutu Dede'nin uçan

Sanduk'unu gördükten sonra değişimin Beyaz Dağ'ın içinde de başladığını gördüm ve artık sizi öldürmenin bir anlamı kalmadı. Gelin benimle! Gelin ve görün," diyerek yürüdü. (Cennetin Ölümü, s. 191)

Düş Ülkesi: Okulsuz, sınavsız, bilgiye daha kolay ulaşan bir eğitim sistemi olacak.

"Biz o söylediğin sistemi yıllar yıllar önce bıraktık." dedi, "Değil ülkemizde, dünyamızda senin söylediğin gibi okul yok. Her çocuk evinde ailesinin yardımıyla okumayı yazmayı söker. Bu anasınıfından itibaren bilgisayar kullanımıyla yapılmaktadır. Süreç içinde dönemler başarıyla geçilir. Üst sınavlardan geçenler daha başka bilgilerle ve gerekli kazanımlarla yüklü programlara yönelir. Bu öğrenme bizde sürekli. Belli bir yaştan sonra yeteneği doğrultusunda bir alana geçmek isterse Günışığı bilgisayarı ile üst bilgi merkezine bildirir. Özel bir sınavdan geçer. Başarırsa istediği alana geçer ve kendisi için çalışmaya başlar. Bu alanda da öğrendikleriyle yetinmez, alanıyla ve ek alanlarla ilgili yeni bilgiler öğrenir. Yani bizde öğrenme sürekli." "

"İlköğretimden üniversiteye kadar evde bilgisayarla mı eğitim öğretim yapıyor burada?!" diye sordu Seçkin.

"Öyle bölünmeler yok bizde." dedi Güncan, "Her yaş grubunun gereksinim duyduğu bilgi ve beceri gereksinimi için uzmanları tarafından belirleniyor. Daha sonra bu öğrenimin ilk aşamasına geleni ailesi buraya bildiriyor. Çocuğun genel durumu verilerden saptanarak belirleniyor ve ona göre programlar yükleniyor. Yani her çocuk bizim burada farklı eğitim alıyor. Çünkü kimse kimseye benzemez ilkesi kabul ediliyor." (Düş Ülkesi, s. 35)

Parpat Dağının Esrarı: Dirlik ve dostlukla yaşanacak.

Oradaki dirlik dolu düşsel dünyada dostlarıyla bütünleşip özlü bir yaşam sürmek istiyordu. (Parpat Dağının Esrarı, s. 125)

Dünya Çocukların Olsa: Eşitlik, özgürlük ve dirlik içinde yaşanacak.

Savaş olmayacak.

Herkes birbirini ırk, cins, renk, kafatası biçimi, inanç, ulus ayrımı yapmadan, sadece "insan" oldukları için sevecek.

Gereksiz örf, adetlerden uzak yaşanacak.

Önlerinde kötü örnekler bulunmadığı için eşitlik, özgürlük ve dirlik içinde yaşıyorlardı. En önemlisi, her iki yarıkürede de hiç kimse kimseye düşmanlık beslemiyor, biri ötekini öldürmeye kalkışmıyordu. Sıcak yağmur buharları çocukları öldürmemişti. Ama sanki öldürme dürtülerini besleyen damarları kurutmuştu. Sıcak yağmurla tanık oldukları olaylar

onları ölümden ve öldürmekten tiksindirmişti. Ölüm olgusunun sözünü bile etmekten kaçınıyorlardı. İşte bu bilinçle birbirlerini yürekten sevip sayıyorlardı. Çektikleri acılar onları yaşlanmanın üstünde bir olgunluğa erdirmişti. Birbirlerini ırk, cins, renk, kafatası biçimi, inanç, ulus ayrımı yapmadan, sadece “insan” oldukları için seviyorlardı. “Dünya hepimizin” diye düşünüyor, herkesin dirlik içinde yaşamayı gerektiğine inanıyorlardı. İnsanların birbirlerine karşı değil, insanlığı yok etmeye yönelik yaratık ve koşullara karşı güç, düşünce ve gönül birliği içinde olmalarını istiyorlardı.

İnsancıl görüş ve inançlardan kaynaklanan bu güçle, yarıküreler arasındaki sınırlara döşenmiş mayınları, karşılıklı olarak, ağaç kütükleri yuvarlaya yuvarlaya patlatıp yok ettiler. Avampakalı ve Çiruponlu çocuklar o günlere benzer koşullarla gelmiş, benzer acılarla kavrulmuşlardı. Bunun sonucu olarak da benzer görüş ve inançlarla donanmıştı kafaları, gönülleri, yürekleri... Bu nedenle birbirlerine tez kaynaştılar. İlk günler birbirlerinin dillerini anlamıyorlardı, ama hemen yaşam için gerekli yiyecek, giyecek, araç gereç değişimine giriştiler. Bu ilişki bir süre işaretlerle yürütüldü. Giderek birbirlerinin dillerini kavramaya başladılar. İşte o zaman birbirlerini daha çok sevip, birbirlerine daha çok bağlandılar. (Dünya Çocukların Olsa, s. 40)

Sıcak yağmur öncesinin, insanları kısıvrak bağlayan tutucu, hor görücü, insanı insana karşı kıskırtıcı, insanlar arasında ayırım yaratıcı örf ve adetlerle çarpık değer yargıları yeni toplumda silinip atılmıştı. İyi, güzel, doğru ve insana mutluluk verecek türde inançlar kalmıştı sadece. Tüm çocuklar özellikle tek yaratıcı olan Allahın varlığına inanıyorlardı. Yeri geldikçe, küçüklere de anlatıyorlardı bu inançlarını. Ayrıca onlara okuma yazma da öğretiyorlardı. Gereksinim duydukça delikanlılar kentlere gidip okullardan, hatta kütüphanelerden kitaplar getiriyorlardı. Bu kitapların savaş, asma, kesme, tutsak etme, zincire vurma gibi, sıcak yağmur öncesi insanların utanç verici eylemlerini anlatan kitaplar olmamasına özen gösteriyorlardı. Kimi gençler de teknik konuları içeren kitaplara eğiliyor, onlardan yararlanarak bazı sorunları çözme yoluna gidiyorlardı.

Bu yöntem giderek yararlı olmaya başladı. Örneğin, köylerin aydınlatılmasını sağlayan elektrik üreteçleri, kitaplardan elde edilen bilgilerle ve birçok başarısız deneyin sonunda yeniden çalıştırıldı. Bu olay büyük aşama oldu. Bir köyde elde edilen başarı, kısa sürede öteki köylere de duyuruldu. Aynı sonuçların oralarda da alınması için yardımlaşma başlıyordu. Bu tür girişimler köylerden köylere, bölgelerden bölgelere, kıtalardan kıtalara dalga dalga yayılıyordu. İnsanoğlu elindeki olanakları kıyısından köşesinden tutarak yeni bir uygarlığın temelini atmaya çabalıyordu. Bu alanda elde edilen her sonuç hemen tüm insanların yararına sunuluyordu.

Çocuklar eşitlik ilkesini içtenlikle benimsemişlerdi. Herkesin yaşamı birbirinin benzeriydi. Önderlik iddia eden, bilgiçlik ya da üstünlük

taslayan, güçlülük gösterisine kalkışan çıkmıyordu aralarından. Bu tür eğilimlerin etkisiyle kendisini ayrıcalıklı saymaya yeltenen çocuklara hemen sırt çeviriyorlardı. Onu toplum dışına iterek, kavgasız dövüşsüz, caydırıcı davranışlarla yola getiriyorlardı.

Yaşları büyüdükçe, kızlarla erkekler doğal dürtülerin etkisiyle birbirlerini eş olarak seçmeye başladılar. Daha sonra yeni toplumlara yeni bebekler katıldı. Yeryüzünde barış, eşitlik, özgürlük ortamına doğan ilk kuşakları oluşturuyordu bu bebekler. Türlü acılarla ve yoksunluklar içinde kavrulup ezilmiş olan genç ana babalar, yavrularının da barışçı, insancıl, eşitliğe ve özgürlüğe saygılı insanlar olarak yetişmelerini sağlamak için ellerinden geleni yapmaya kararlıydılar. Ama bu karara varırken, yüce dağın doruğundan kurtulmak için vargüçleriyle uğraşıp duran bilginle karısını hiç hesaba katmıyorlardı... (Dünya Çocukların Olsa, s. 41)

Bilgin yeraltında bunları kurarken, yeryüzündeki çocuklarla gençler mutlu yaşamlarını sürdürmekteydiler. Evlenenler çoğalıyor; yeni kuşakların sayısı giderek artıyordu. Analar, babalar çocuklarına insanları sevmeyi, barışı, yardımlaşmayı, hoşgörüyü öğretiyorlardı. Sıcak yağmurun verdiği acıyla etlerinden, kanlarından, iliklerinden söküp attıkları "insan öldürme" eylemini, nefreti, yalanı dolanı, buyrukçuluğu, sömürüyü çocuklarına öğretmiyorlardı. Lanetlenmiş beldeleri andıran kentlere adımlarını bile atmıyorlardı. Görkemli yapılar kar, yağmur, sel, fırtına, deprem gibi etkenlerle yıkılıp çökerek, her geçen gün biraz daha tanınmaz duruma gelmekteydi.

Sıcak yağmurdan artakalan yeni kuşaklarla insanoğlu yüzbinlerce yıldan beri ilk kez kendi soyuna sevgi ve saygı duyuyordu. Geçmişte pek çok kez yeryüzüne güneş gibi doğan görkemli uygarlıklar, insanoğlunun kendi soyunun sevip saymaması yüzünden yine güneş gibi batıp karanlıklara gömülmüştü. Kısacası insanlar, mağara devrinden bu yana sürekli olarak yaptıklarını yıkılmış, doğurduklarını öldürmüşlerdi.

Avampakalı ve Çiruponlu çocuklar insanoğlunun yeryüzündeki bu çelişkili serüvenini tarihi kaynaklardan öğrenme olanağını bulamamışlardı, ama sıcak yağmur şenliğine tanık olmakla, bu yüz kızartıcı geçmişin bilincine varmışlardı. Sıcak yağmurun insanın insanı sevmemesinden kaynaklandığını sezinlemişlerdi. Bu nedenle yeni kuşaklara özel bir ilgi gösteriyorlardı. Onların sadece kendilerini değil, tüm insanları sevmeleri için özveriyle çalışıyorlardı. (Dünya Çocukların Olsa, s. 122)

Ganga: Hiç kimsenin buyruğuna girilmeyecek.

Eşitliğe, özgürlüğe, kardeşliğe ve dünya barışına önem verilecek.

Ormanlar ve yeşil alanları korunacak.

İnsanlar daha zeki olacak.

Teknoloji bugünden çok daha üstün olacak.

Üstün beyinli insanlar, et beyinlilerin ot gibi yaşamasından tedirgin oluyorlardı. Et beyinliler ise üstün beyinli insanların, düşünce, yaratı ve buluşlarını kavrayamadıkları için rahatsızlık duyuyorlardı. Üstün beyinliler paraya önem vermiyorlardı... Zihinsel ve ruhsal zenginlik en büyük övünç kaynaklarıydı. Hiç kimsenin buyruğuna girmiyorlardı. Eşitliğe, özgürlüğe, kardeşliğe ve dünya barışına büyük önem veriyorlardı. Hele doğaya, adeta tapıyorlardı!... Ormanları, yeşil alanları yok etmek isteyenlere karşı duruyorlardı. (Ganga, s. 112)

İnsanları beyinsel güçlerinin bilincine eriştireceğiz. Bu yolla onları, düşünmeye, yaratmaya, türlü yeni buluşlara yönelteceğiz. Bu çabalarında onlara destek vererek, yeryüzünde yepyeni yaşam boyutları bulunduğunu göstereceğiz. Onları bu boyutlara taşımaya çabalayacağız. Eski ve kokuşmuş yaşam düzenlerini silip atacağız. Beyinlerinin görkemli gücünü anlayıp, bu gücü kullanma becerisi edinen insanlarla elbirlik olup bambaşka bir dünya yaratacağız. Gerçekten gelecekte insanlar, beyinsel evrimin doruğuna ulaştıklarında değişimi başaracaklar. Karada, havada, suda yaşayabilme özelliği edinecekler. O zaman, yeryüzü gökyüzü ve daha sonra da uzayın tümü, insanoğlunun evinin bahçesi durumuna gelecek... Beyinlerinden fışkıran yüksek enerji, saç tellerine akacak. Saç tellerinde beliren bu ışınlar, insanın o andaki duygu, düşünce, istek ve coşkularına göre değişik renklere bürünecek... Yeni toplum düzenleri oluşturacaklar. Bu yeni düzen, sevgi, saygı, eşitlik ilkeleri temel edinilerek kurulacak. Âdem ile Havva'dan bu yana, kanımıza işlemiş olan düşmanlık, kıskançlık ve en önemlisi, insan öldürme olgusu genlerimizden tümüyle silinecek... Dünyayı yamalı bohça gibi binbir parçaya ayıran sınırlar kalkacak. Savaş, mal, para ve güç tutkusu yok olduğundan, insanlar tüm zamanlarını dünyayı iyileştirmeye, güzelleştirmeye harcayacaklar. Uzayın sonsuzluğuna açılmak isteyenler, beyinsel güçlerini birleştirerek, türlü uzay araçları yapabilecekler. Bu araçlarla uzay gezilerine çıkabilecekler... Dünyada yeşillendirilmemiş bir karış toprak kalmayacak. Hayvanlar doğada serbestçe yaşayacaklar. Hastalık mikropları, dokularda yozlaşma oluşturan kanser yok olacak. İnsanlar, yıpranıp bozulan tüm organlarını, beyinsel enerjilerini kullanarak, kendi kendilerine onarıp yenileyebilecekler... Ancak, yüzlerce yıl yaşadıktan sonra sıra ölüme gelecek. (Ganga, s. 172, 175)

Gökyüzünde Mor Bulutlar: Sevgi, dostluk ve barış içince yaşanacak.

Din, dil, ırk ayrımı yapılmayacak.

İnsanların insanlarla ve doğayla olan ilişkilerini, bazı kurallara bağlamanın yararına inanıyordu. Gelişigüzel bir yaşamın, çevresindeki insanları, acı dolu günlere götüreceğini seziniyordu. Bu sezgiyle

benliğinde, iyi, güzel, doğru temeline dayalı sevgi, dostluk, barış kardeşlik ilkeleri oluşmaya başladı. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 21)

Burası, insanlık okulu gibi. Din, dil, ırk, cinsiyet ayrımı gözetilmeksizin herkese açık bir yer.
(Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 36)

Akıllı Pireler: İnsanlar birbirlerini çıkar gözetmeden sevmeye başlayacak.

İnsanlar birbirlerini öldürmeyecek.

Açlık olamayacak.

Bilim adamları insanlık yararı için çalışacak.

İnsanlar birbirlerini çıkar gözetmeden sevmeye başlayacak.

Bu sevgiyle birbirlerini öldürmeye elleri varmayacak.

Kendileri doyusuya beslenirken bir bölük insanın açlıktan ölmesi de onları tedirgin edecek. Bu duruma çözüm bulmaya kalkışacaklar.

Bilim adamları artık insan öldürme araçları bulmak için değil, insanlara mutlu ve sağlıklı bir yaşam sağlamak için çalışacak. (Akıllı Pireler, s.)

Kıyamet Çiçekleri: Çok üstün bir teknoloji döneminde yaşamak.

Keşke insanlar, içsel özlerinin bilincine varıp, hücrelerinde hiçbir işe yaramadan duran, gizli enerjileri keşfetmeyi de hedefleselerdi. Bugün teknolojik alanda geldikleri yerden, çok çok ilerde olurlardı. Bizler gibi hiçbir makineye, kimyasala gerek duymadan gelişip, başka boyutları kavrar, dünyayı, uzayın en görkemli gezegeni yapabiliyorlardı. Bundan da öte, belki de uzaya açılıp, yepyeni gezegenlerde yaşama olanağı bulabiliyorlardı. (Kıyamet Çiçekleri, s. 193)

Şimdi ve daha sonra girilecek olan, Yeni Yollar artık, tümüyle dünya ve insanoğlu için gerçekleştirilecek, yenilik yolları olacaktır... Dünyanın yeniden yapılanışı, insanın görkemli bir evrimle Bilinç Işması düzeyine erişmesi, hedeflerine giden yollardı. (Kıyamet Çiçekleri, s. 296)

Uzay Dolmuşu Kalkıyor: Çevre kirliliği, hava kirliliği olmayacak.

Hastalık olamayacak.

Burada hava kirliliği yoktur, hastalık yoktur, çevre kirliliği yoktur. Çocuklarımızın ilaç dedikleri şeylerden gerçekten ilaç yaparız, ama hasta olunca içmek için değil, hiç hasta olmamak için bitki özlerini içeriz. Çocuk arkadaşlarımız söylediler, siz onları koklamışsınız, birbirinize hediye olarak götürürmüşsünüz. Biz bunları bilmeyiz, çiçeklerden güç ilaçları yaparız. (Uzay Dolmuşu Kalkıyor, s. 96)

Uzaydaki Arkadaşım: Sınavsız bir eğitim sistemi olacak.

Çocuklara ait içinde her şeyin olduğu köyler olacak.

Hayvanat bahçeleri olamayacak.

Hayvanlar doğal yaşamlarını sürecek.

Para olmayacak. Herkes ihtiyacı olanı alacak.

Küçük Gezegen'de okul yoktu. Yaşam Destek Birimi çocuklara eğitimi sağlayabiliyordu. Zaman zaman çocuklar, Bilim Sanat Birliği'ne gidip bir uzmanın gözetiminde tartışıyor, konuşuyor, sorular sorarak eksiklerini giderebiliyorlardı... Her çocuk kendi sınavını kendi yapıyor, bir üst eğitim düzeyine geçip geçmeme kararını kendisi veriyordu.

(Uzaydaki Arkadaşım, s. 99)

Küçük Gezegen'in deniz kıyısına yakın bir yerde Çocuk Kent vardı. Burada çocuklar için akla gelebilecek her şey vardı. Kitaplık, çocuk tiyatrosu, kukla tiyatrosu, ışık, müzik tiyatrosu, sirkler, oyun bahçeleri, dönme dolaplı, salıncaklı eğlence yerleri...

(Uzaydaki Arkadaşım, s. 100)

Yalnızca Küçük Gezegen'deki hayvanlar değil, uzayın başka gezegenlerinden getirilmiş hayvanlar da vardı... Hele eski çağ hayvanlarını görünce öyle heyecanlandı ki... Hayvanların hiçbiri kafeste değildi. Doğal ortamlarında özgürce dolaşabilecekleri bir yerdeydiler.

(Uzaydaki Arkadaşım, s. 101)

Küçük Gezegen'de para yoktu... Yaşam Destek Birimi'nden herkes dilediği kadar yiyecek, giyecek alabiliyordu... Küçük Gezegen'de hiç yoksul olmadığı için işler yolunda gidiyordu. (Uzaydaki Arkadaşım, s. 102)

Pitan: Mutsuzluk, kavga ve savaş olmayacak.

Dünyanın tüm halkları hep birlikte üretir, doğanın onlara bahsettiği zenginlikleri adil bir şekilde paylaşarak zenginlik içinde günlerini geçirirlerdi. Mutsuzluk, yoksulluk, kavga, düşmanlık gibi sözcükler o zamanlarda yaşayan insanlara çok yabancıydı. Kimse kimseyi üzmez, herkes zor durumda kalanın yardımına koşardı. (Pitán, s. 20)

Mavi Saçlar Pembe Gözler: Halk güzel giyinecek ve güzel evlerde oturacak.

Her türlü sanatsal faaliyetten yararlanacaklar.

Halkımın iyi giyinmesi yeterli değil, huzurlu olması da yeterli değil. Onların güzel evlerde oturmaları, kaliteli toplumsal mekânlarda sanattan, sağlıktan yararlanmaları da gerek. (Mavi Saçlar Pembe Gözler, s. 67)

Hayal Köyü: Hava kirliliği ve gürültü olamayacak.

Buldukları yer tam bir doğa harikasıydı. Burada ne hava kirliliği ne de gürültü vardı. (Hayal Köyü, s. 19)

Ah Şu Uzaylılar: Okul olmayacak. Bilgiler beyinlere aktarılacak.

Uzaylı öğrenciler, tek kişilik küçük sıralara oturmuşlardı. Başlarına volkmen kulaklığına benzer aygıtlar takmışlardı. Sıraların üzerinde kitap, defter benzeri hiçbir şey görünmüyordu. Her birinin karşısında küçük ekranlı, dünyadakilerden oldukça farklı bilgisayarlar duruyordu. Kara ya da yeşil tahtanın yerini de dev bir ekran almıştı.

Çocukların şaşkınlığını gören öğretmen, gülerek açıkladı. “Öğrencilerimizin almasını istediğimiz bilgileri şu dev ekranın beynine yüklüyoruz. Onların yaptığı, yalnızca bizim söylediğimiz rakamları kendi ekranlarındaki alıcılara iletmek. Kulaklarına takılı olan aygıt aracılığıyla tüm bilgiler beyinlerine ulaşabiliyor.”

“Oh, ne güzel!” dedi Gökhan. “Sonradan ders çalışmaları da gerekmez herhalde.”

Özgür merakla atıldı. “Ev ödevi falan da yok o zaman.”

“Bir bakıma öyle sayılabilir. Ama bizim de öğrencilerimizden farklı beklentilerimiz var.”

“Ne gibi?”

“Bizim eğitim sistemimiz ezberciliğe dayanmaz. Yani, beyne yüklenen bilgilerin kalıp gibi durmasına karşıyız. Uzaylı çocukların görevleri, edindikleri bilgileri yorumlamaktır.”

“Keşke bizde de öyle olabilse!” diye içini çekti Sibel.

“Hiç heveslenme!” dedi Cansu. “Kafalarımızın içine girecek bilgileri toparlamaya çalışmaktan, yorumlamaya fırsat mı kalıyor?”

“Biliyor musunuz...” diye araya girdi Zobo. “Yöntemler farklı olsa da okunan dersler arasında benzerlikler var. Sizin Türkçenizin yerini burada Zetaca alıyor. Matematik ve astronomi de ağırlıklı derslerimiz. Anlayacağınız, gördüğünüz tüm derslerin, burada da bir benzeri var!”

İşte bu çok ilginçti!

“Hadi canım!” diye güldü Çetin. “Bizler gibi tarih ya da coğrafya okuduğunuzu söylemeyeceksiniz herhalde.”

“Yanıyorsunuz. İkisini de beyinlerimize yüklüyoruz. Ama konularımız farklı tabii. Örneğin coğrafyayı ele alalım... Siz Dünya ya da ülke coğrafyası okurken, biz gezegenimizin yanı sıra, uzay coğrafyasına ağırlık veriyoruz. Burada gördüğünüz her öğrenci, uzayın tüm katmanlarını, en ufak gezegen uydusuna kadar bilir.”

“Ya tarih?”

“Bizim de sizler gibi bir tarihimiz var. Hem içinde bulunduğumuz uzay, hem gezegenimiz, hem de ülkemiz Zeta'nın tarihi.” (Ah Şu Uzaylılar, s. 87)

Kütüphane dedikleri, geniş bir salonla küçük küçük masalardan oluşuyordu. Duvarları boydan boya kaplayan raflarda, kitap yerine cep telefonunu çağrıştıran minik aygıtlar sıralanmıştı.

Masalarda oturan birkaç uzaylı çocuğun önünde bu aygıtlardan vardı. Başlarında da sınıfta gördüklerine benzer kulaklıklar. Gözlerini karşıda bir noktaya dikmiş, mutlulukla gülümsüyorlardı.

“Ne yapıyor bunlar?” diye alçak sesle sordu Çetin.

“Kitap okuyorlar!” dedi Zobo gülerek. “Bu gördüğünüz aygıtlar, bizim kitaplarımız. Burada her konuda ve her türde kitap bulmak olasıdır. Ansiklopedik ve belgesel olanların yanı sıra öyküler, romanlar, şiir kitapları...”

“Hiç de keyifli değil!” diye başını salladı Sibel. “Şöyle sayfalarını çevirerek, bir sonrakinde ne olacağını merak ederek okunan kitabın tadını yaşayamadıktan sonra... Torbaya doldurur gibi beyne yükleme yapmak, aynı okuma zevkini verir mi hiç?”

Diğerleri de Sibel'i desteklercesine başlarını salladılar.

“Yanıyorsunuz.” dedi Zobo. “Kitap okurken, derste olduğu gibi bir bilgi yüklemesi yapılmıyor. Onlar da sayfa sayfa, sindirerek, tadına vararak okuyorlar kitaplarını. Baksanıza, nasıl da dalmışlar okuduklarına.” (Ah Şu Uzaylılar, s. 91)

Ayda Yaz Uykusu: Kuraklık olmayacak.

Hava ve su kirliliği olmayacak.

Arabalar yakıt kullanmayacak.

Zekâ düzeyi çok artacak.

Bilim çağı yaşanacak.

Tüm organlar yenilenecek.

Okuma göz tarama sistemiyle olacak.

Birden ayrımına vardı. Altında uzanan topraklar, gelecek zamanın Konya ovasıydı. Uçsuz bucaksız bozkır olarak bildiği bölge, parklara, ormanlık alanlara dönüşmüştü. Mavi ladinler, kayınlar neredeyse bulutlara değecekti. Tarlalarda adam boyu gök ekinler, rüzgârın önünde efil efil sallanıyordu.

Böyle bir değişimi beklemiyordu Bilgi. Büyük bir şaşkınlık içine düştü. O küçük düğmeye dokunarak, zamanın akışını biraz daha yavaşlattı. Bozkırın (yani eski bozkırın) ortasında yükselen, görkemli anıta doğru yaklaştı. Anıtın çevresi renk renk çiçeklerle donatılmıştı. Salkım söğütlerin dalları, bir havuzun serin sularına değiyordu. Anıttaki

yazıyı okumaya çalıştı. Büyük harflerle yazılmış, ışıklı bir yazıydı bu: “Bilim Anıtı”.

İşte buna inanmak zordu. Bilim, yüzlerce yıl sonra da olsa, gereken yerini almıştı. Bu ne güzel bir gelişmeydi böyle!

Tuzgözü'nün suları pırıl pırıldı. Kıyı şeridindeki tuz parıltısı göz kamaştırıcıydı. Haymana ovası, Eskişehir'le Ankara arasındaki topraklar, Manyas Kuş Cenneti'ne benziyordu. Irmaklarda oynayan sazların pulları, yaz yıldızları kadar parlaktı.

Hele Ankara, Bilgi'nin o çok sevdiği kent, inanılması zor bir değişim geçirmişti. Gecekonduların yerini bahçeli, iki katlı evler almıştı. Metrolara, hızlı giden toplu taşıma araçları girip çıkıyordu.

Bilgisayar kükürt, karbonmonoksit gibi gazların ölçümlerini verdi. Ölçümler istenilen düzeyi gösteriyordu. Taşıtlar, teknoloji harikası bir enerjiyle çalışıyordu.

Bilgi, soluğunu tuttu, “Oh be!” dedi, “İyi ki bu günleri de gördüm.” (Ayda Yaz Uykusu, s. 45)

“Okul zamanı geldi,” dedi Uzay, “Sen de benimle birlikte okula gitmek ister misin?”

“İsterim!”

Burası okuldan çok, bir uzay istasyonunu andırıyordu. Tek katlı yapılar, geniş bir alana dağılmıştı. Derslikler arasında hızlı giden mini taşıtlar çalışıyordu. Her yan bakımlıydı. Bahçeyi türlü bitkiler, çiçekler, sarmaşıklar süslüyordu. Çiçeklerin üzerinde arılar, kelebekler dolaşıyordu. Havuzlarda, eskiden türleri azalmış kuşlar yüzüyordu. Dikkuyruk ördekleri de burada yaşam bulmuştu. Yaban kazlarının ıslak kanatlarından buğular yükseliyordu.

İşte bir derslik çalışması.

Öğretmen;

“Sevgili çocuklar,” dedi, “Şimdi sizlerle kısa bir görüşmemiz olacak. Yaptığım sınavda DNA bilginizin yeterli olduğunu gördüm. Genbilimdeki son gelişmeleri CD'lerinizde bulacaksınız. Çözumsuz kalan sorularınız varsa görüşelim onları.”

Bir öğrenci:

“Öğretmenim, bir soru sorabilir miyim?”

“Elbette sorabilirsin!”

“Genbilimdeki gelişmeler, beni de sizin gibi uzun ömürlü yapabilecek mi?”

“Senin kaç yıl yaşayacağın, bedenindeki yapısal bozukluğun giderilmesine bağlı. Şimdilik bir bozukluk saptanamadı. Bu okula, pek çok işlemden geçerek geldiniz. Sizi canlı kılan genler gözden geçirildi. Engelleyici olanlar ayıklandı. Zekâ düzeyinizden hiç kuşkumuz yok. Sizler, bilim çağının çocuklarısınız. Bu yüzden bu okulun öğrenim süresini, yirmi yıldan, beş yıla indirdik. Her yıl beyinlerinize bilgi aktarımları yapıyoruz.”

Bir başka öğrenci:

“Bedenlerimiz öldükten sonra da, beynimizin yaşama işlevi sürecek mi?”

“Sürecek. Yaşam sonsuzdur. Bundan hiç kuşkunuz olmasın. Ortalama üç yüz yıl yaşayan insan bedeni, toprağa karışsa bile, bilgileri, duyguları yarına kalacak. İşte bu yüzden ölüm korkusunu yendik. Anladınız mı çocuklar?”

“Anladık öğretmenim!”

“Çok güzel!”

Bilgi, “İlk işim genbilim öğrenmek olacak,” diye geçirdi içinden.
(Ayda Yaz Uykusu, s. 50)

Bir başka odada, dünyamızın uydusu ayda gerçekleşmiş olan yaşam ortamında nasıl üretim yapılacağı gündemdeydi. Bilgi, buna çok ama çok sevindi. Ayda yaşam konusunu hayalci insanların düşünceleri olarak yorumlardı. Demek düşler, gerçeğe dönüşmüştü. Bilim çağı, olmaz denileni başarmıştı. Bilgi de kendini yeni düşlere kaptırdı. Ayda yaz uykusuna yatmak istedi.

Çölde üretim konusu da ilginçti doğrusu. Çöl ikliminde yetiştirilen ürünlerin daha besleyici olduğu anlaşılmıştı. (Ayda Yaz Uykusu, s. 54)

İşte şaşırtıcı bir görüntü daha: Organ Yenileme Birimi. Orada neler olup bitiyordu acaba? Az sonra bunu da öğrenecekti. Bilim çağında ilaçla iyileştirme çoktan tarihe karışmıştı. Artık insanlara biyolojik yenilenme yöntemi uygulanıyordu. Dişleri dökülenler yeniden süt dişlerine kavuşturuluyordu. İç organlar, kendini yenileme gücüyle donatılmıştı. Bu birimde yalnızca uygun uyarılar yapılıyordu. Uyarı yapılan organ, kendini yenilemeye başlıyordu. Böbrek, kalp ve mide hastalıklarının adı yoktu. (Ayda Yaz Uykusu, s. 55)

Denizden çıkar çıkmaz, kutuplarda buluyordu kendini. Hafta sonu tatilini kuzey kutupta geçirenlerle birlikteydi. Buzul bahçelerinde içtiği çay ne kadar da güzeldi öyle!

A! Kardeşi Işık da oradaydı işte!

“Işık! Ne işin var senin buralarda.”

Işık bir beyaz ayıyla oynuyordu. Bilgi'nin sesini duymadı bile.

Kızakla yanından geçen çocuk Uzay değil miydi?

“Uzay beni bekle! Beni de al yanına!”

Uzay da sesini duymamıştı.

Eskimolar neredeydi? Onları bulmalıydı. Onlardan bilgi almalıydı. Günlük bir gazete aradı büfelerde. Satıcı gülümsedi;

“Günlük gazete mi?” diye sordu şaşırarak, “Gözle Algılama Birimi'ne gitmelisin çocuk,” dedi.

Artık günlük gazeteler çıkmıyordu. Haberler, gözle algılama yoluyla öğreniliyordu. (Ayda Yaz Uykusu, s. 56)

4.2.4.9.2. DİSTOPYALAR

Parpat Dağının Esrarı: Bitkilerin tamamen yok olacak.

Bitkilerden eskisi gibi yararlanamıyorlardı. Örneğin, pamuklu kumaş ortadan kalkmıştı. Bundan daha önemlisi kâğıttı... Kara kerestelerle yapılan yeni evler öylesine ürkü vericiydi ki!... Bebeklerin beşikleri, ölülerin tabutları da kapkaraydı. (*Parpat Dağının Esrarı*, s. 91)

Ganga: Makineler insanları yönetecek.

Bu gidişle insanlık, makinelerin egemenliğine girmek üzere. Hele son yüzyılda ortaya çıkan bilgisayarlar insanların beyinlerini kısıktırak bağlamış durumda. İnsanlar adına düşünen, hesap yapan, hatta resim çizip, düş kuran insansı aygıtlar bunlar. (*Ganga*, s. 50)

Bu insanlar, önce görkemli binalar, saraylar, köprüler, camiler, tapınaklar, gökdelenler yapıyorlar. Sonra birbirleriyle savaşa tutuşuyorlar. Üstün zekâlı olduklarını iddia eden bilginleri yaptığı bombalarla, her şeyi yakıp yıkarak yok ediyorlar. (*Ganga*, s. 51)

Gökyüzünde Mor Bulutlar: İnsanlık sevgisiz, çıkarıcı, kindar, nefret dolu bir yaşam sürecektir.

Korkarım insanlık, adeta başlangıçtaki durumuna dönüyor... İnsanların benliklerini, ayrıntı gibi saran, sevgisizlik, bencillik, çıkarıcılık, kin, nefret, öfke... mikrop gibi çoğalarak, dünyayı kuşattı. (*Gökyüzündeki Mor Bulutlar*, s. 67)

Gizemli televizyon yayınlarına göre insanlar, zihinsel, ruhsal, bedensel yönden yozlaşmaktaydılar. Bu yozluk giderek hücrelere işlemiş o da kromozomların dizilişini bozmuştur... Daha sonra atomlardaki elektron bağlarını yıpratmış, böylece havayı oluşturan gazların bileşim oranları değişmiş. Tüm bu olumsuz gelişmeler sonunda gökyüzündeki mor bulut oluşmuş. (*Gökyüzündeki Mor Bulutlar*, s. 146)

Büyük Tuzak: Konuşulan dil yok olacak.

“Masallar Ülkesi’ndeki tüm düzen, Arşiv Odası’nda korunan masallar tarafından sağlanır,” diye açıklamaya girişti Prens Hortim. “Zamanın akışı, insanların bir arada ve mutlu yaşaması, toprakta nelerin yetişeceği, çocukları sevindiren oyunlar; anlayacağın, Masallar Ülkesi’ni böyle güzel bir ülke yapan her ayrıntı bu masallarda anlatılır...” Duraksadı. “Konuşup yazarken kullandığımız dilimiz de işte bu masallardan birinde anlatılıyordu. Ne yazık ki, sersem fare tam da o masalı bulup kemirmiş!”

Küçük cadı ansızın neler olup bittiğini anladı. “O zaman-“

“Evet, Şeroks. Dilimizi, kullandığımız sözcükleri yavaş yavaş kaybediyoruz. Yemekten başka şeye akli çalışmayan fare, kemirecek şey bulamamış gibi tutmuş, Sözcüklerin Masalı’nı afiyetle yemiştir. Dilimizi anlatan masal, birçok küçük masalın bir araya gelmesiyle oluşan uzun bir masaldır. Neyse ki, sersem şey masalın tamamını mideye indirmeden Büyücü Timma Arşiv Odası’na girmiş, ama yine de olan olmuş... Hepimiz hapyı yuttuk! Şimdi anladın mı, Şeroks?”

Şeroks duyduklarından afallamıştı.

“Eğer farenin yediği masalı yerine koymayı başaramazsak, sözcükler, masallarımız ve elbette dilimiz tamamen yok olacak,” dedi telaşlı konuşmasını sürdüren Prens Hortim.

O sözünü bitirmeden Büyücü Timma da heyecanla atıldı: “Hepimizi bir felaket bekliyor! Masallar Ülkesi’nin mutlu günleri sona erecek! (Büyük Tuzak, s. 26-27)

Uçup Giden Kent: Doğa çok kirlenecek.

İnsanlar kötülük yapmak için yaşayacak.

Tüm bunlara dayanamayan kentler uçup gidecek.

Kentin üstünde kuşlar ötmeyeli yıllar olmuştu. Bir bakıma ilkel, ancak doğayla ve tarihle iç içe bir yaşam biçimi daha son bulmuştu. Ağaçlar, çiçekler, onların duyulmayan haykırıışları arasında sökülmiş; rengârenk camlı kapılarla süslenmiş saçakları işlemeli, mermer merdivenli, anılarla yüklü güzelim tahta evler, kim bilir nasıl ağlayıp inleyerek yıkılmıştı. Sonra kent, betonlarla yeniden yapılmış ve içine de milyonlarca insan gelip yerleşmişti. Çocuklara değil oynayacak bahçe, bakacak gökyüzü bile kalmamıştı. (Uçup Giden Kent, s. 6)

Köylerinde yaşama olanakları kalmayan, yani ürettikleri ürünün karşılığında sağladıkları kazançla geçinemeyen köylüler, akın akın kente göç etmeye başladılar. Zaten kentte gelişen üretimin de, hem makineye hem de insan emeğine çok gereksinimi vardı. Her gelen çok iyi karşılandı. Zamanla insanlar öyle çoğaldı ki kentte sular pislendi, balıklar tükendi, hava kirlendi, kuşlar görünmez oldu. Su, ışık, yakacak bile yetmemeye başladı. Ama her gecenin ardından bir aydınlığın geleceği inancı, insanların umutlarını hiç yitirmek istemediklerini vurgulamıyor muydu? “Ne yapalım!” demiş kentliler, “Biz de kent dışına çıkarız.” Çıkışlar, oralara da yayılmışlar. Yetmemiş, uzak uzak yerlerde yazlık evler almışlar veya dağ tepelerine gecekondular dizmişler. Sonra bunu yapmak bile giderek olanaksızlaşmış. Ülkenin nüfusu da hızla artıyormuş. İnsanların gereksinimlerini karşılamak zorlaşıyormuş gitgide. Neyse ki, sonraları insanlar, nüfuslarını yeterince arttırmasını, kendi ülkelerine de bir kar bırakacak biçimde yabancılarla alışveriş yapmasını öğrenmişler. Biraz da kendi beceriksizlikleri yüzünden işleri çabucak

çözümleyemediklerini düşünüp, kendilerine gülmüşler. Çok çalışmanın ve üretken olmanın yararını anlamışlar. Bu arada da beton evlere alışmışlar bile. Bir dert de o, olsunmuş. Çocuklar da hiç bağ, bahçe tanımadıkları için, evinde bir balkonu olan şanslı sayıyormuş kendini. (Uçup Giden Kent, s. 7)

“Sorma,” dediler. “Sorma ki anlatmayalım. Çok kötü olaylar geçti başımızdan. Kırlar, bayırlar; gelincik, papatya tarlaları; tepeler, yamaçlar hep irili ufaklı evler ve insanlarla doldu önce. Onlar da bir yaşam savaşı vermeye başladı, biz de. Ama biz küçüğüz, önemsiziz tabii; kimse papatyayı, ballıbabayı, sarıçiçeği düşünmedi. Bir gün açık havasız kalacaklarını, çocuklarının yüzlerinin solacağını akıllarına bile getirmediler. Ancak para kazanmanın yollarını aradılar. Kazandıkları paralarla, feda ettikleri, zamanla yerine konur sandılar. Ama üstüne apartman yapılan alan bir daha dirilir mi, balığı kurutulan ölü deniz bir daha canlanır mı, çiçeği sevmeyen çocuk, güzelliği nerede tanıyabilir bir daha? Hayvanları sevmeyen, ağacın dalından meyve koparmayan, özgürce koşup oynamayan bir çocuk, ileride hangi insanla sağlıklı bir ilişki kurabilir? Sevmeyi nereden öğrenir? Kent bir işkence yeri olmaz mı, eğer yeşil alanları yoksa? Kimse bunu düşünmedi.

Biz de, şu gördüğün kadar papatya, birleştik, bulduğumuz yeri, bir karış toprağı koruduk ve tam kent giderken canımızı kurtarmayı denedik ve başardık da. Ama sonumuz ne olur bilemeyiz. Bir tek kendini kurtarmak işe yarar mı? Bugün seni gördük, sevindik. Ya yarın? Sen gidince ne yapacağız bilmem. Yanında başkaları olmayınca, bir çiçek bile olunamaz. Bizim güzelliğimizi tamamlayan, insanların gösterdiği ilgidir. İnsanlar bize iyi davranmadılar diye sözde kendimizi koruduk, ama olmadı.” (Uçup Giden Kent, s. 44)

“Ben,” dedi, “evet bir şey arıyorum. Aradığım çok kocaman bir şey. Bir kent! Kolay kolay yitecek bir şey de değil açıkçası. Nereye gitti bilmiyorum. Sanki bir gün biz uykudayken uçup gitti. Çirkinleşti, çirkinleşti, biz tam onun çirkinliğine bile alışmaya başlamışken, o yok oluverdi. Aramasam olur mu? Her şeye rağmen pek çok güzellik buluyorum kentimde. Onu öyle özlüyorum ki. Peşinden gitmediğim yer kalmadı. Yok, hiçbir yerde yok. Ama bulmaktan umudumu kesmedim.”

“Yerin altında olsa, benim kulağıma sesleri gelirdi uzaklardan. Deniz dibinde de olamaz. Dünya o kadar kirlendi ki, denizler kurudu, senin haberin yok mu? Denizler öldü. Batık bir kenti, örtüp saklayacak durumda değil.”

“Eyvah, ovalar, yaylalar, çöller ne oldu? Ben şimdi Dünya’da değil miyim yoksa?”

Köstebek çok sakindi. “İnsanlar yaptıkları en korkunç, en öldürücü silahları oralarda deniyorlar,” dedi.

“O zaman bizim kentimizin yok olması çok doğal. Baksanıza, Dünya’mızın bile bu durumda yok olma olasılığı var her an.”

“Ama insanlar? İnsanlar ne olmuştur dersiniz?”

Köstebek Gül’ün telaşına hiç aldırmıyordu.

“Ne olacak, onlar da garip birer yaratık olmuşlardır. Bir tür hayvan, insan karışımı bir şey.”

“Olamaz!” diye haykırdı Gül.

Ve kendi sesiyle irkildi.

“Neden olmasın, insandaki erdemlerin hepsi var hayvanlarda. İçgüdüleri, duyguları, bağlılıkları, alışkanlıkları... Bir de hayvanca yanları var. İnsanlarda da, ayrıca insanca bir yanı olduğu gibi. Ama insanlar, insanca yanlarını hep süs gibi kullanıyorlar. Çoğunun içinde yok etme duygusundan başka bir şey yok. Sen insanlara güven, ama dikkatli ol, eğer onlardan birine rastlarsan. Şimdi onlar dağlara, bayırlara yayılmış dolaşıyorlardır, kentlerini yitirmiş olmak umurlarında bile değildir. Hatta farkında değildirler. Ne kadar farklısın sen onlardan. Hem çocuksun, hem de çevrende olanlara kayıtsız değilsin. Bu farkını hep koru. Bir tek senin ilginle bile, koskoca kent yeniden bulunabilir. Küçük bir insan yüreği, milyonlarca kişiyi sevmeye yetebiliyor bazen. Aynı, bir insanın milyonlarca kişinin ölümüne neden olabilmesi gibi. Sen çocuksun, tertemizsin, bu nedenle sana güveniyorum. Haydi, yolun açık olsun,” dedi köstebek ve biraz öteye doğru hopladı sanki.(Uçup Giden Kent, s.56-57)

4.2.4.10. YILDIZ VE UZAY GEMİLERİ, UZAY ARAÇLARI

Bilim-kurgu romanlarının vazgeçilmez taşıma aracı, uzay gemileridir. İncelenen romanlarda tespit edilen birbirinden farklı yıldız ve uzay gemileri ya da taşıma araçları, bu bölümde toplanmıştır. Okuyucunun hayal gücünü zorlayacak çeşitli uzay araçları tespit edilmiştir. Örneğin *Fafa ile Mimi Güneşe Yolculuk* romanında uzay gemisi, güneş enerjisiyle şarj edilen bir pille çalışmaktadır. *Efsaneler Gezegeni*’nde ise uzaygemisinin içinde yerçekimi yoktur. *Uzayın Tutsakları* romanında uzay gemisi, bir futbol topu şeklindedir ve ışık hızıyla hareket etmektedir. *Düş Ülkesinde*, uzay aracı şekli olmayan bir ışık topudur. Gülten Dayıoğlu, *Dünya Çocukların Olsa* romanında, uzay araçlarına hayvan isimleri vererek araçları adını verdiği hayvanlara benzetmiştir. Örneğin “Uzay fili, uzay güvercini, uzay yengeci” . *Uzaylı Cüceler* romanında ise rengârenk ışıklar saçan bir uzay gemisinden bahsedilmektedir. Uzay aracının içi, karınca yuvalarına benzemektedir. Tüm duvarlar bilgisayarla doludur. *Ah Şu Uzaylılar* romanında, uzay gemisi, sadece ismen geçmektedir ve tombul bir kuşa benzetilmektedir. *Uzayda Yolculuk* romanında, sadece geminin kırmızı olduğu

bildirilmiştir. *İncili Kavak* romanında ise uzay gemisi “*filmlerdeki gibi*” benzetmesiyle geçiştirilmiştir.

“Evet, bilmediğinizi biliyorum. Sinuy söyledi. Sabırlı ol. Bir uzay gemisi çalmanız için bu pile ihtiyacınız var.”

“Sizin uzay gemileriniz de mi var?” Fafa hem şaşırmış, hem de böyle bir olasılığı daha önce düşünemediği için kendine kızmıştı.

“Elbette var. Niçin şaşırдың? Siz Dünyalıların bile var! Neden bizim olmasın? Biz sizden bu kadar ilerdeyken... Her neyse. Sizi uzay alanına bırakacağız. Oradan bir gemi çalabilirsiniz, Dünya’ya dönersiniz. Ama gemiyi çalıştırmak için enerji piline ihtiyacınız var.” (Fafa ile Mimi Güneşe Yolculuk, s. 87)

Uzay gemisinin yere yaklaşmasıyla çocukların ona erişmesi tamı tamına aynı ana denk geldi. Belki de gemi, kendi inişini onların geliş hızına göre düzenlemişti. Geminin altına girdikleri anda, çocukların ayakları bir anda yerden kesildi. Hep birlikte uzay gemisine doğru çekildiler. Yer çekimsiz dikey bir tünelin içinde yukarıya doğru yükselerek dosdoğru yönetim odasına geldiler. Sonra da, boşlukta süzülerek gidip yönetim masasının başına yerleşmek istediler.

İstediler, ama bunu beceremediler. Çünkü ne olduklarını bile anlayamadan, kendilerini bir anda uzay gemisinin kubbe biçimindeki saydam tavanında buluverdiler. Önce Ufaklık, büyük bir hızla tavana fırlatılmış, ardından Gizem, olanca hızıyla gelip ona çarpmıştı. Sonra da hayvan dostları, birbiri ardınca üstlerine yığıldı. (Efsaneler Gezegeni, s. 14)

Ufaklık’ın gözleri, şimdi neredeyse üzerlerine doğru inmekte olan bu dev nesneye kilitlenmişti. “Bu, dünya için bir son olmasa da Gizem...” dedi. “Bizim için belki!... Eğer yanılmıyorsam, bu dev nesne, bir uzay gemisi...”

Ufaklık, yunusun sırt yüzgecine asılıyor, “Dur Yunus! Dur!” diye bağınıyordu. Gizem de kendisini sırtında taşıyan balığın boynuna sarılıyor, “Dur artık Yunuse!” diye çığlıklar atıyordu. O duyarlı, o uyumlu hayvanlar, nedense artık onları dinlemiyorlardı. Gizemli bir çağrıya kapılmışçasına, önlerindeki o ışıklı nesneye doğru ilerlemelerini sürdürüyorlardı.

Zaten artık çok geçti. Uzay gemisi, tam üstlerine doğru inişe geçmişti. Bu, sanki dev bir futbol topu gibi bir şeydi. Boşlukta duran ve kendi çevresinde hiç durmaksızın dönen bu futbol topunun altında, aniden dairesel bir kapak açılıverdi. Önce yoğun bir ışık, ardından yoğun bir rüzgâr esti. Herkes bir anda, dört bir yana savruluverdi. (Uzayın Tutsakları, s. 26)

Çocukların hepsi, uzay gemisindeki yönetim odasında toplanmıştı. Bayca, kumanda tablosundaki bir kolu ileri doğru iterek, “İşte bu kol da...” dedi. “Geminin dışardaki çekim gücünden kurtulmasını ve küçük bir enerjiyle, çok yüksek hızlara erişebilmesini sağlar. Dilersek, bir anda ışık hızına bile ulaşabilir. Ama tabii bu hızı yalnız yıldızlar arası yolculuklarda kullanmak koşuluyla... Üstelik şu anda bize, bir dev kuşunun hızı bile çok fazla...” (Uzayın Tutsakları, s. 75)

Seçkin gözlerini açtığı anda kendisini kocaman bir ışıktopun önünde buldu. Şaşırdı. Heyecanlandı. Geriye çekilemedi. Işıktopun çevreye yaydığı ışık her şeyi, aydınlığında kaybediyordu. Seçkin’in gözleri bu aydınlıktan etkilenmiyordu. Büyülenmiş gibiydi. İki metre kadar ilerisindeki ışıktopunun kapısını gördü. Kapı kendiliğinden dışarı doğru açıldı. Üç basamaklı beyaz ve dar bir merdivenden indi. Ardından, merdivenden Seçkin’in yaşında, yaldızlı elbiseli bir çocuk indi. Sağ elinde, astronotların başlıklarına benzeyen bir başlık vardı. Çocuk Seçkin’e doğru iki adım attıktan sonra durdu. Seçkin ona gülümsedi. O da karşılık verdi. İlk konuşan yaldız elbiseli çocuk oldu.

“Adım Gümüşü.” dedi, “Düş Ülkesi’nden geliyorum.”

“Memnun oldum.” dedi Seçkin, “Bende Seçkin!”

(Düş Ülkesi, s. 15)

Gümüşü, art arda iki koltuklu aracın camdan olan üst kapağını açtı. Seçkin’e arka koltuğa oturmasını söyledi. Seçkin söyleneni yaptı. Sonra ön koltuğa da kendisi bindi. Kapak kendiliğinden kapandı ve kilitlendi. Seçkin, koltuğa oturur oturmaz iki kolun ayaklarını, ikisinin de kollarını kavradığını görmüştü. Bu bir çeşit emniyet kemeri idi. Gümüşü’nün ayaklarında ve gövdesinde de vardı bunlar, kolları serbesti.

“Bu nasıl bir otomobil böyle?” diye sordu Seçkin.

“Bu otomobil değil.” dedi Gümüşü.

“Nedir peki?” diye sordu bu kez Seçkin.

“Uçuş aracı.” dedi Gümüşü. (Düş Ülkesi, s. 66)

Uydu Nanga Parbat’ın doruğuna yerden fırlatıldı. Bu uydunun dar bir yörünge çizerek doruğun çevresinde dönmesi gerekiyordu. Ne var ki, uydu hesaplanan yörüngeye oturur oturmaz açı değiştirdi. Uzaya yönelip kısa sürede yok oldu. (Parpat Dağının Esrarı, s. 46)

Onlar uzay güverciniyle dünyanın çevresinde dolaşarak sözleşirken, Çiruponlar da buzlar denizinin dibine demir atmış olan şeytan minaresi biçimindeki denizaltının içinde bilginleriyle aynı konuyu konuşup, kendini beğenmiş Avampakalıları “sıcak yağmur şenliği” saldırısıyla yeryüzünden silmek için anlaşıyorlardı. (Dünya Çocukların Olsa, s. 15)

Avampakalı bilginler bilgini uzay araştırma merkezinde gerçekleştirilen olağanüstü donanımlı bir uzay aracıyla filonun başına

gececekti. Çiruponlu bilginbaşı için de özel yapı bir uzay aracı hazırlanmıştı. O da uzay filleri filosunu da bu araçtan yönetecekti. (Dünya Çocukların Olsa s. 19)

Uzay yengeci gerçek bir yengeci andırıyordu. İki yanında uzun ve çok eklemli ayakları vardı. Tekerleklerin işe yaramadığı engebeliklerde, bunlarla her yere tırmanılabilirdi. Duyargalarıyla da çok uzaklardan kapıldığı sesleri, niteliklerini yorumladıktan sonra aracı yönetene veriyordu. Yengecin karını andıran bölümün altında dört tekerlek, üstünde de dört yolculuk oturma yerleri vardı. (Dünya Çocukların Olsa, s. 48)

Demin babasının uçak dediği, uzay aracı yine görüldü. Renk renk ışıklarıyla dönüp duruyordu. İncecek mi yoksa? Evet, karpuz tarlasına doğru alçalıyor. Yusuf yatağından kalkmak istedi. Başaramadı. Sanki Japon yapıştırıcı ile yatağa yapıştırılmıştı. Tüm gücünü toplayıp yataktan fırladı. Yüzünü cama dayadı. Bu kez annesine babasına haber vermeyecekti. Yavaşça pencereyi açtı. Şimdi daha iyi görünüyordu. Tıpkı televizyonda anlatılanlar gibiydi. Yusuf korkmuyordu. Pencereden atladı. Ayaklarının ucuna basarak evden uzaklaştı. Karpuz tarlasına doğru yürüdü. Dikenler, çalılar ayaklarını, bacaklarını çizdi ama aldırılmıyordu. Bilinmez bir güç onu ışıklara doğru çekiyordu. Sonunda tüm dilekleri kabul olmuştu. (Uzaylı Cüceler, s. 12)

Uzay aracının içi, karınca yuvalarına benziyordu. Koridorlar, odalar, incecik yollar. Kapılar kendiliğinden açılıp, kapanıyor. Tüm duvarlar bilgisayar dolu. Yanıp sönen ışıklar, telsiz sesine benzeyen sesler. Yusuf, tanıdık bir şey yakalamaya çalışıyordu, ama hiçbir şey yoktu.

Her yer çok temiz. Koridorlar pırl pırl. Aydınlik, gün ışığından daha güzel. Uzaylı cücelerden hiç boş duran yok. Ayrıca bunlar yürümüyorlar. Bantlarla kayıp gidiyorlar. Bir bantın başında duruyorlar, "Vijjt" öteki ucu boyluyorlar. Böylece, hiç zaman yitirmiyorlar. Yusuf'un korkusu kalmadı. "Şu bantlardan okul yolunda da olsa. Evin önünden bin, okula gelince atla. Ne harika olurdu," diye düşündü.

Yusuf'un ummadığı büyüklükte bir salona girdiler. Duvarlarda, salonun içinde çeşit çeşit aletler, makineler vardı. Uzaylı cüceler ikide bir, kayarak ortalıktan kayboluyorlardı. Yusuf'u bir köşede özel olarak hazırlanmış koltuğa oturtular. Emniyet kemeri kendiliğinden bağlandı. Başına bir başlık geçti. Alnına gelen yerde, renk renk ışıklar yanıp sönmeye başladı. Yönetim yerindeki uzaylı cüce, "Tamam," sinyali verdi. Yusuf, ne olduğunu anlayamadan, derin bir uykuya daldı. (Uzaylı Cüceler, 14-15)

İnanmayacaksınız ama tepenin arkasında bir uzay gemisi duruyordu. Kocaman ve kıpkırmızıydı. (Uzayda Yolculuk, s. 10)

Z Gezegeni'nden kalkan uzay gemimiz Zeton, Dünya'ya inmek üzeredir. Kalan mesafe, yaklaşık olarak yüz yirmi ışık yılıdır.”

Uzay aracının kumanda kabinine dalga dalga yayılan bu mekanik ses, hepsini sevince boğmuştu.

“Yüz yirmi ışık yılı ha!” diye haykırdı Zobo. “Geldik sayılır, değil mi Zibi?”

“Evet.” dedi Zibi gururla. “Hesaplarımıza göre, birkaç dakika sonra Dünya'dayız.”

“Eskiden olsa, bu kadar ışık yılı mesafeyi katetmek için günlerce yol almamız gerekirdi.”

“Ulaştığımız teknolojiyle ne kadar övünsek azdır Zobo.”

“Şu ekrana baksana Zibi!” diye bağırdı Zobo. “Dünya, tüm görkemiyle karşımızda.”

“Harika görünüyor!” (Ah Şu Uzaylılar, s. 7)

Çocuklar büyülenmiş gibiydiler. Gözlerini kırpmadan, ilk kez gördükleri olağanüstü araca bakıyorlardı. Metalik gri, arabayla uçak arası, orasında burasında ışıklar yanıp sönen garip bir taşıttı bu. Yuvarlak gövdesinin altındaki üç tane metal ayağın üzerinde, kocaman bir oyuncağı andırıyordu.

İlk şaşkınlığını attıktan sonra, “Gümüş renkli, tombul bir kuşa benziyor bu!” diye bağırdı Cansu.

“Evet.” dedi Gökhan sevinçle. “Bizi uzayla kucaklaştıracak, harika bir kuş.”

Zobo, göbeğinin altındaki kemerden küçük, televizyonların uzaktan kumanda aracını çağırıştıran bir aygıt çıkardı, düğmesine bastı.

Zeton'un gövdesinde yuvarlak bir kapı oluşuvermişti. Ama onları araca ulaştıracak bir merdiven yoktu görünürlerde. (Ah Şu Uzaylılar, s. 32)

Mıcık, ilgiyle çevresini izlemeye koyuldu. Bu, filmlerde gördüğü uzay gemilerine benziyordu. Sevinçle sağa sola koşturmaya, gemiyi incelemeye koyuldu. Işıklı göstergelere bakıyor, koltuklara oturup oturup kalkıyordu. Vendi ise, hala uyuyordu. Yatan bir koltuğa yatırılmış, üzerine de bir battaniye örtülmüştü. (İncili Kavak, s. 83)

4.2.4.11. TELEPATİ, PARAPSİKOLOJİ, HİPNOZ

Anlam olarak birbirinden farkları olan bu üç başlık, incelenen kitaplarda çok sık karşılaşılmadığı için, bir araya getirilmiştir. Bir kişiyle algı yoluyla anlaşma ya da onun düşüncelerini okuma yani telepati, hayal gücünü zorlayan bir olgudur. Parapsikoloji ise doğaüstü olayları araştıran, duyu dışı algılamaları inceleyen bilim dalının adıdır. Çocuklar için duyu organlarını kullanmadan duydukları bir ses ya da hissettikleri bir olay oldukça farklıdır ve ilgilerini çeker. İncelenen kitaplarda

yazarlar bu konuyla da yoğun olarak ilgilenmişlerdir. Seçilen alıntılarda telepati yapan ve yapılan kişiler listelenmemiştir. Örneğin *Fafa ile Mimi Güneşe Yolculuk* romanında Mimi güneşle telepati yoluyla anlaşmaktadır.

Evet, evet! Beyninin içinde, denizin sesinden oluşan bir cümle yankılanıyordu.

“Biz seninle aynıyız aslında.” diyordu deniz.

Mimi, denizin ne demek istediğini anlayamadı. Ama kendisiyle konuşması hoşuna gitmiş, gururlanmıştı. Öyle ya, denizin konuştuğu kaç kişi vardı şu dünyada? Mimi, denizle nasıl konuşulduğunu bilmediği için bir yanıt vermedi. Ama deniz devam etti.

“Bu bilgiyle, senin yapamayacağın hiçbir şey yok, Mimi!”

Deniz, Mimi’nin adını biliyordu demek!

Mimi birden, ikizi Fafa’nın kendisine öğrettiği iletişim biçimini hatırladı... Telepati! Acaba Mimi, telepatik yoldan iletişim kurmayı başarabilecek miydi? Bütün dikkatini topladı ve beyinde şu cümleyi canlandırdı.

“Sen denizsin. Kocamansın. Tüm dünyayı sarıp sarmalıyorsun. Bense 8 yaşında bir kızım. Nasıl seninle aynı şey olabiliriz, anlayamadım?”

Mimi bir süre durdu, bekledi. Hiçbir yanıt gelmiyordu denizden. Telepati kurmayı geçen yıl başarabiliyordu, bu yıl unutmuş muydu yoksa? Aynı soruyu birkaç kez daha canlandırdı kafasında. Sonunda denizden bir yanıt geldi! İşte, denizle iletişim kurmayı başarmıştı! Sevinçten havalara uçuyordu.

“Bana güven, Mimi. Söylediklerim doğru. Sen insansın, ben de deniz. Ama seninle ben, aslında aynı şeyin farklı görünümüleriyiz. Bir kediyle bir kum tanesi de aslında aynı şey. Bütün evren öyle. Her şey aynı maddeden yapılmış... Ve bu bilgiyle Mimi, isteyip de gerçekleştiremeyeceğin hiçbir şey yok.” (*Fafa ile Mimi – Güneşe Yolculuk*, s. 6)

Mışıl Suyu : RÜZGAR – FINDIK AĞACI

Beyaz Rüzgâr hemen konuşmayı fındık ağacına taşıdı. “Sizinle konuşmayı denedim. Ama beni duymuyordunuz. Sadece Berrak’la aramızda özel bir bağ var. Ama onunla da konuşamıyorum.” (*Mışıl Suyu*, s. 81)

Uçan Dalgalar: KAHRAMAN – KÖPEK

KAHRAMAN – İNSAN

“Bunların köpeği bile çok konuksever,” dedi yavaşça.

“Sana öyle geliyor,” diyerek hınzırca güldü Tansık Tozan. “Ona gönderdiğim dalgaları sana gönderseydim solucana dönerdin.”

“Bu kadar etkili bir silahın olduğunu ara sıra unutuyorum, kusura bakma.” (*Uçan Dalgalar*, s. 108)

“Onu yalnız ben değil, sen de bilebilirsin bundan sonra. Çünkü gelen her komut artık Önder Çalım’a değil, sana gelecek. İşin zor. Her yandan dalga bombardımanına uğrayacaksın. Kendi beyninin ürettiği dalgalar var, arada sırada ben de bir şeyler göndermek zorunda kalacağım. Kısacası birkaç saat boyunca uçuşan dalgaların ortasında kalacaksın. Fakat adamların amacını öğrenir öğrenmez bu işi bitireceğiz, merak etme.”

“Umarım beynim temelli dağılmaz bu arada.”

“Yok, ona izin vermem. İçin rahat olsun.”

“Zaten sana güvenmesem bu işe asla girmezdim.” (*Uçan Dalgalar*, s. 114)

Hipnoz alt başlığının kullanıldığı tek alıntı *Uçan Dalgalar* romanından yapılmıştır.

Arka koltukta oturan Tansık Tozan o güçlü dalgalarından öyle bir yaymaya başladı ki iki dakika içinde Önder Çalım’ın gözleri ağırlaştı ve esnemeye başladı. Daha ne oluyor demeye kalmadan başı öne düşmüştü bile. Horultuları Tolga Tozan’ın dikkatini dağıtacak düzeye gelmişti.

“Ne yaptın?” dedi Tansık Tozan’a. “Adamı uyut dedikse, canını çıkar demedik. Şuna bak, iki büküm oldu zavallı.”

“Boş ver,” dedi Tansık Tozan. “Uyusun böyle. Başka ne işi var? Sen önüne bak. Fazla geç kalmadan varalım eve.” (*Uçan Dalgalar*, s. 120)

Parpat Dağının Esrarı romanında fantastik varlıklar birbirleriyle telepati yoluyla irtibat kurmaktadır.

Genç Bilgin iletişim araçları yoluyla tüm yaşamını ve çalışmalarını ayrıntılarıyla açıklamıştı. Ama bir tek konuyu gizli tutmaya özen göstermişti: Bitkilerle zihinsel iletişim kurabildiğini kimsenin bilmesini istemiyordu. (*Parpat Dağının Esrarı*, s. 29)

Genç Kalan’lar bitkilerle zihinsel bağlantı kurarak anlaşıyorlardı. Bu yüzden beyinleri giderek olağanüstü bir değişime uğradı. (*Parpat Dağının Esrarı*, s. 58)

Ganga: KAHRAMAN – TURNA BALIĞI

Beynine doluşan karmaşık titreşimler giderek düzene girdi. Ve Ganga, Turna balığının, zihinsel titreşimler göndererek kendisini selamlamakta olduğunu anladı. (Ganga, s. 30)

Bilgin Balıklar, bu inceleme sırasında cesetlerin bellek bölümlerindeki bilgi birikimini, hemen kendi belleklerine kaydediyorlar. Bu bilgiler, kuşaktan kuşağa geçiyor. (Ganga, s. 59)

İletişim kurup da Beyin Kardeşi edindiğin insanlara, kendi zihin düzeyindeki insanlarla, iletişime girmelerini önereceksin. Bu öneriyi, onlar da yeni edindikleri Beyin Kardeşlerine aktaracaklar. Böylece sayınız hızla artacak. (Ganga, s. 62)

Gökyüzünde Mor Bulutlar: JAMBUNA ANA – TARAFTARLAR

Rapiki'nin kendisine anlattığı efsanede Jambuna'nın dağdan nasıl indiği bilinmiyordu. Oysa kendisi binlerce yıldır herkesin merak ettiği bu gizi biraz önce, düşle gerçeğin sarmallaştığı bir anda öğrenmişti. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 31)

Jambuna Ana ilkelerini benimseyenler, karşılıklı olarak sağ el bileklerini üst üste koyup nabız nabıza geliyorlardı. Kısa bir süre gözlerini kapatarak, birbirlerinin yürek atışlarını duyumsuyorlardı. Sonra baş eğerek, birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 38)

Gözlerini Jambuna Ananın resimlerinden alamıyordu. Sanki onunla bir yerlerde karşılaşmış gibiydi. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 43)

Büyük Öğretmen ile nabız nabıza gelmek, ona bilinmedik gezegenlerde yaşıyormuş hissini veriyordu. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 48)

Saydam taşı eline aldı. Bir süre avucunda tutup, gözlerini kapadı. Çok geçmeden taştan yayılan sıcaklık tüm bedenini sardı. Bir anda mutluluk ve dinginlik evlerine doğru uçup gitti. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 50)

Jambuna Ananın ruhunun bir bebeğin bedenine girerek yeniden dünyaya geldiğini varsayalım. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 71)

Ve o gizli bölümler düşle gerçek arası bir konumdayken bir Türk pilotun belleğine aktarılmıştı. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 181)

Zihinsel bilgi aktarımı zaten bilincin zayıfladığı, düşle gerçek arası bir süreçte oluyordu. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 184)

Kıyamet Çiçekleri: KAHRAMAN – FANTASTİK VARLIKLAR (Fukular)
KAHRAMAN – İNSANLAR

Bu oğlan var ya, ona iyi bakın. Çocuğun haktan duygusu var... O çukura kaçmış gözleriyle, bizim göremediğimiz çok şeyi görüyor... Y.'in bilicilik dışında, başka yetenekleri de birer birer ortaya çıkmaya başladı. Örneğin öylesine hızlı koşuyordu ki!... Beş yaşına geldiğinde çatlarcasına koşarak, atlarla yarışmaya kalkıştı. (Kıyamet Çiçekleri, s. 37)

En önemli özelliklerinden biri de önsezi ve içgüdülerinin, bıçak gibi bilenik olmasıydı. Birkaç kez, yörede oluşacak fırtına ve depremi, önceden sezinleyip, Hörü'nün yardımıyla insanları uyarıyordu. (Kıyamet Çiçekleri, s. 39)

O, kendi ölçütlerine göre, önemli olmayan konularda, bilicilik yetisini kullanmıyordu. Zora düşenlere yardım için ya da deprem, sel, kasırga gibi tehlikeli durumlarda, varlığında oluşan sezgileri dışı vuruyordu. (Kıyamet Çiçekleri, s. 43)

Zihninde, sık sık, ben kimim sorusu belirliyordu. Bu sorunun yanıtını aramak için düşünceye daldığında, varlığı garip titreşimlerle sarılıyordu. Giderek içinde, yakın bir zamanda yaşamında insan aklını aşan büyük bir sıçrama olacağı sezisi baş gösterdi. (Kıyamet Çiçekleri, s. 44)

Fuku'lar kendi aralarında zihinsel iletişim yoluyla anlaşıyorlardı. Bu iletişim yönteminde sözcükler yoktu. Birbirlerine, telgrafta kullanılan Mors alfabesi gibi, değişik dalga boylarında titreşimler gönderiyorlardı. Bu titreşimler, hem yeryüzünde hem de kendi yaşam boyutlarında bulunan, çeşitli şekilleri kapsıyordu. (Kıyamet Çiçekleri, s. 84)

Bakalım, Hörü konusunun kökeninde neler var. Ayrıca, oraya gittiğinde ve oradan döndüğünde, neler olacak. Tüm bunları, durugörü yeteneğimizi kullanarak, öğrenmeliyiz... Fuku'lar, zihinsel yönden güç birliği yaptıklarında durugörü boyutuna geçebiliyorlardı. Durugörü sürecinde, gelecekte yaşanacak olaylar, gözlerinin önünde canlanıyordu. (Kıyamet Çiçekleri, s. 152)

Zaman zaman, bulutları oluşturan su zerrecikleriyle iletişime giriyoruz... Yeraltından da çok ilginç haberler getiriyorlar. (Kıyamet Çiçekleri, s. 224)

Dünya güneşin göbeğine doğru çekilirken, duyacağınız korkuya odaklanın. Güneşin kızıl gözüne düştüğünüzde, çekeceğiniz acıyı duyumsamaya gayret edin. Kısacası, dünya ile birlikte yokluğa, hiçliğe kanışmak üzere olduğunuza, kendinizi inandırmanız gerekiyor. Bunu

başarırsanız, hep birlikte kurtuluş yoluna girmiş olacağız. (Kıyamet Çiçekleri, s. 293)

Yada'nın Gizil Gücü: KAHRAMAN – FANTASTİK VARLIKLAR (Yabgular)

Kısa sürede içimi okuyup zihnimi taradıklarını sezinledim. Kim olduğumu, uğradığım haksızlığı anlamışlardı. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 91)

Yabgu Bilgeleri uzun uyku döneminden sonra edindikleri zihinsel gelişmeler nedeniyle çokluk, dilsel iletişime başvurmuyorlardı. Birbirlerine zihin dalgaları ya da bedensel enerji titreşimleri göndererek, anlaşıyorlardı. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 115)

Ölmekte olan Yaşlı Yabgular, son soluklarında, tüm anılardan sıyrılıyorlardı. Belleklerindeki bilgileri, yüreklerindeki sevgiyi ve deneyimlerini, tümüyle geride kalanların belleklerine ve yüreklerine aktarıyorlardı. Bu yüzden her Yabgu, belleğinin derinliklerinde katman katman, geçmişi barındırıyordu. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 118)

Biz seninle haberleşmek istediğimizde beden eşlerimizle çevreni kuşatacağız. Kulağına, ıslık sesini andıran, incecik titreşimler göndereceğiz. O sesleri yorumlamayı zaten biliyorsun. Bizler de senin zihnini okuyabildiğimize göre... (Yada'nın Gizil Gücü, s. 137)

Neden böyle söylediğimi bilmiyorum beyim. Apam'la eşini görür görmez, bedenim sanki sıcak buhardan oluşma bir kılıfa girdi. Ben, benlikten çıktım. O sırada ağızımdan o sözler döküldü. Sanki konuşan ben değildim. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 235)

Ya da düşünle gerçek arası yaşanan, gizemli bir görü haline gelmişti... Bu çok özel görü hali, Yabgular katında geçmişi değil, gelecekte olacakları görmek için kullanılırdı. Onlara göre bu hal, çok gizemli ve karmaşık bir zihin sıçramasıydı. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 379)

Gohor: KAHRAMAN – İNSANLAR

Aklımın tüm kilitli kapılarının ardına kadar açıldığını, kendime sakladığım tüm gizli şeylerin ortaya döküldüğünü hissediyordum. Gizlim saklım kalmamıştı. Çınlıçplaktı aklım. Beynimin içinde iri bir solucanın gezinmekte olduğu duygusuna kapıldım; tüm düşüncelerim, düşlerim, sevgilerim, korkularım yem oluyorlardı solucana. Bana benden bir şey kalmıyordu. (Gohor, s. 24)

Akıllarınızı okuyabiliyorum. Yönlendirebileceğim sinyallerle tüm gerçekliğinizi değiştirebilirim. (Gohor, s. 31)

Bilgisayarlı Şapka: ŞAPKA – İNSANLAR

O zaman ben, Arzu'nun beyninden gelen sevgi dalgalarıyla algı noktamın ısındığını hissettim. Liflerim sevinçle kıpırdadı. Anneannenin başından kalkıp Arzu'nun başına kondum. (Bilgisayarlı Şapka, s. 12)

Uzaylı Cüceler: UZAYLILAR - İNSANLAR

— Siz dünyalılardan beyin yapısı daha tam gelişmemiş. Henüz, konuşarak anlaşıyorsunuz. İleri evrelerde, konuşmaya zaman harcamayacaksınız ancak söz müzik olarak değer kazanacak. Biz, şimdi, düşünceyle iletişim içindeyiz. Karşımızdakinin yüzüne bakınca, ne düşündüğünü anlayabiliyoruz. Sizin beyin hücrelerinizin bir bölümü henüz çalışmadığından, makineye de bağlasak olmuyor. Yani, alıcımız yok. (Uzaylı Cüceler, s. 24)

Evrende Bir Dost: UZAYLILAR - İNSANLAR

Bana kötülüğü dokunacak birini önceden sezer ve ona görünmem... İşte bu şekilde bunu seziyorum... Yani düşüncelerini okuyarak... Ama bu bizler için yorucu bir şeydir. Yani her zaman yapmayız. Sadece ihtiyaç duyduğumuzda gücümüzü buna harcarız. (Evrende Bir Dost, s. 59)

4.2.4.12. KİMLİK YİTİRME

Bu başlık, yetişkinler için yazılan bilim-kurgu ve fantastik romanlarda çokça kullanılır. İnceleme yapılırken bu konu da listeye alınmış, ancak sadece bir eserde karşımıza çıkmıştır. *Gohor*, ilk gençlik edebiyatı romanıdır. Kimlik yitirme gibi soyut bir konu, ancak 14 yaş sonrası çocukları tarafından algılanabilecek bir konudur.

Adları Verrines, Delenginentu, Jazzelesen ve Opentu'dur. Bizler dördüne birden Kara Çocuk Dağları diyoruz. Çünkü Karanlık Çocukların barakalardan oluşan köyü, dağların yamacındaki o ormanın içindedir...

Çocuklar tarihin yazdığı tüm felaketlerin yetişkinler yüzünden gerçekleştiğine inanıyorlar. Bu nedenle yetişkinlik çağına girdiğine inandıkları herkes potansiyel düşmanları onların. Yeraltı mahzenlerine hapsediyorlar. Sonrasında doğan çocukları da gerekirse şiddet kullanarak yüzeye çıkarıp kendileri büyütüyorlar. Dolayısıyla hiçbirinde ebeveyn sevgisi yok. Belki de içlerindeki karanlığın gözlerine simsiyah yansımalarının nedeni de bu sevgisizliktir... (Gohor, s. 86)

4.2.4.13. KOBAY OLARAK KULLANILAN İNSANLAR VE HAYVANLARIN BULUNDUĞU BİLİM ÜSLERİ

İncelenen romanların birçoğunda, bilimsel araştırmalar yapılan gizli ve çok gelişmiş bilim üsleri tespit edilmiştir. Bu bilim üsleri, genelde insanların yaşamadığı dağlık ve ormanlık arazilerde kurulmaktadır. Örneğin *Dünya Çocukların Olsa* romanında, araştırma yapılan bilim üssü, yerin altına inşa edilmiştir. Normal bir kentin üç katı büyüklüğündeki bu devasa üstte robotlar tarafından gizlice besin hapları üretilmektedir. Birbirine düşman iki büyük güç, olası bir büyük savaşta halkını bu üslere sakladığında, açlık sorunu olmasın diye, böyle bir çözüm üretmiştir.

“Planın ölçeklerinden anlaşıldığına göre, yeraltında çok büyük bir kent var. Sanırım bu kent, yeryüzündeki üç büyük kentin kapladığı alan kadar bir alana kurulmuş. Ekteki ayrıntılı planlarda, birbirine benzer sokaklar görünüyor. Bu sokakların bir yanları dümdüz duvar görünümünde, öteki yanlarına ise sıra sıra yapılar dizilmiş. Evden çok, dev fırın kubbelere benziyor. Bu kubbeli bölmelerin tek bir girişı var. Üzerlerine değişik şifreler yazılmış. Şifrelerin bazıları birbirine benziyor, bazıları benzemiyor. Ama hiçbirini çözemiyorum...” Bunları söylerken birden sevinçle bağırdı. “Şuraya bak! Şu gördüğün başak demeti ötekilerden çok uzakta ve yanında ondan başka hiçbir başak demeti yok. Bu yerin konumu da korudaki duvarın yerine uyuyor.”

Kadın sevinçle ayaklandı.

“Dikkat ettin mi? Korudaki başak demetlerinde oluşturulan oklar yeraltını gösteriyordu.”

“Evet,” dedi bilgin. “Gerçekten iyi bir bağlantı kurdun. Sanırım yer altı kentinin kapısını bulduk...” (*Dünya Çocukların Olsa*, s. 78)

“Anladığım kadarıyla yer altı kenti üç katlı. Tüm katlardaki aydınlanmayı, oksijen gereksinmesini, üretim katındaki besin haptı üreteçlerinin çalışmasını, kovuklardaki beslenme gözlerine sürekli olarak besin hapları ve içme suyunun gelmesini, çevrenin tekdüze ısını, hep en alt kattaki ana beyin merkezi sağlıyor. Doğrusu gerçekten görkemli bir kuruluş.” (*Dünya Çocukların Olsa*, s. 119)

Gökyüzünde Mor Bulutlar romanında ise çiftlik görünümünde özel bir laboratuarda çalışmalar yapılmaktadır.

Çiftlikte, bedensel, zihinsel ve ruhsal yönden gelişmelerini sağlayacak her türlü olanak vardı... Bu nedenle çiftlikte hiçbir okulda

bulunmayan özgün bir bilim laboratuvarı kurulmuştu. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 109)

Sisin Sakladıkları romanında yapay bir sis bulutuyla alıcılardan saklanan gizli bir üst konu edilmektedir. Bu bilim üssünde kargalar ve insanlar üzerinde genetik araştırmalar yapılmakta ve insan gibi konuşan, yürüyen kargalar üretilmeye çalışılmaktadır.

— Bizim köye üç kilometre uzakta altın arama çalışmaları var. Yaklaşık beş yıldır çalışıyorlar orada.

— Altın mı? Demek bu topraklarda altın madeni var?

Kutsiye Hanım kuşkulu görünüyordu.

— Bilmiyoruz, onlar öyle söylüyorlar, ama köyden kimse inanmıyor onlara. Yabancı bir firma bu. Finlandiya ve Ukrayna ortak diyorlar. İçlerinde Türkler de var. Hani istasyonda siyah minibüs vardı ya onların arabalarından biriydi işte.

Demek trendeki adam altın firmasında çalışıyor, diye düşündü İlay. Adam Finlandiyalı olduğunu söylemişti; ama Fuat'ın gizlice dinlediği telefon görüşmelerinde altından hiç söz etmemişti. Üstelik altının sıcaklığı adamı hiç etkilememiş, diye geçirdi içinden.

— Neden inanmıyorsunuz onların altın aradıklarına teyze?

Teyzesi bardağındaki son hoşaf yudumlarını da tepesine diktikten sonra dudaklarını yalayıp anlatmaya devam etti:

— Yalan söylüyorlar, hem köylüleri hem devleti kandırıyorlar. İşin içinde başka bir iş olduğu kesin.

— Şikâyet etmediniz mi?

— Etmez miyiz, bizim muhtar önce ses çıkarmak istemedi, çünkü adamlar köye elektrik getireceğiz, köyünüzü kalkındıracağız, dediler. Direk dikmeye de başladılar üstelik; ama biz, bunlar kaşıkla verip kepçeye alırlar, kimse babasının hayrına köye elektrik getirmez, dedik. Muhtara bir dahaki seçimlerde seni seçmeyiz deyince kaymakamla gidip görüştü.

— Eee kaymakam bir şey yapabildi mi?

— O da valiye bildirmiş diyorlar, Kars valisine... En son gelen habere göre her şey yokmuş, öyle diyorlar.

— Peki teyze, bu adamlar altın aramıyorlarsa ne yapıyor olabilirler?

— Bak İlay, bu adamlar iş yerini kurduktan sonra köyde tuhaf şeyler olmaya başladı. En başta bu sarı sis. Biz bu sisi o altın arayıcılarının yaptığını düşünüyoruz.

- Neden yapsınlar bunu?

- Bilmiyorum, ya bilerek ya bilmeyerek onlar sebep oldu bu sarı karanlığa.

İlay'ın kafasında bağlantı uçları birbirine ulanmaya çalışıyor: ama doğru dürüst bir şey çıkmıyordu. Trendeki adamın söylediklerini

düşündü: “Mavi karga, insan ömrünü 300 yıla çıkarmak, sonsuz sayıda kopyalamak...” Bu adamlar, altın arama maskesi altında insanlar üzerinde deneyler mi yapıyorlardı? Ya mavi karga?.. (Sisin Sakladıkları, s. 82–83)

Tam önlerinde dikenli teller vardı. Birbirlerine baktılar. İkisi de gözleriyle onay verdi tellerin altından geçme düşüncesine. Fuat dikenlerden sakınarak eliyle teli kaldırdı, İlay’ın geçebileceği kadar bir aralık oluşturdu. Sürünerek geçti İlay ve Fuat’ın geçebilmesi için bu kez o, dikenli teli araladı.

Laboratuarda çalışanlar anlaşılın bu sise güveniyorlardı; çünkü çevrede nöbetçi yoktu. Mükemmel bir koruma sağlasalardı, evlerine gelen çocuk adam kaçamazdı zaten, diye düşündü İlay.

Tedirgin adımlarla on metre daha yürüyünce beton bir yapı çıktı karşlarına. İkisi de içlerindeki görme, öğrenme merakına engel olamıyordu. Binaya iyice yaklaştılar. İlay iki metre yukarıda demir parmaklıklarla örülü küçük bir pencere gördü. Aklından geçenleri Fuat’a fısıldadı:

— Omuzlarına çıkarsam içeriyi görebilirim.

Fuat duvara tutunarak omzuna çıkması için yere çöktü. İlay ayakkabılarını çıkartıp duvardan destek alarak Fuat’ın omuzlarına bastı. Yavaş yavaş doğruldu Fuat. Pencereye ulaşan İlay, güçlü bir ampulle aydınlatılmış okullarının spor salonuna benzeyen yeri rahatça görüyordu şimdi. Büyükçe bir masanın çevresinde oturan insanları da gördü. Adamlardan birine dikkatle bakınca kendini tutamadı ve Fuat’a seslendi:

—Baban! Baban burada!

Heyecandan alçak sesle konuşması gerektiğini unutan İlay, o anda büyük bir hata yapmış, pencerenin demirine tutunmuştu. İşte o zaman içerdekilerin pencereye taktığı alarm çalmaya başladı. O kadar güçlü bir sesteki ki bu, çocuklar sağır olacaklarını sandılar. İlay, Fuat’ın omzundan yere atladı. Hemen ayakkabılarını geçirdi ayaklarına. Bilinçsizce kaçmaya başladılar. Uzun sürmedi kovalamaca; iri yarı iki adam onları dikenli telleri aşmadan yakaladı. Çırpınmaları hiçbir yarar sağlamıyordu. Korkudan güçleri tükenmişti; bu nedenle adamlar binanın kapısına kadar kolaylıkla getirdiler ikisini. İlay bağırıyor, belki Çoban Osman ya da bir başkası duyar umuduyla yardım istiyordu.

Adamlardan biri cebinden çıkardığı bir bantla ikisinin de ağzını kapatınca seslerini duyurmak da hayal oldu. Ağızlarını kapatmak yetmemiş gibi iki siyah bez parçasıyla gözlerini de bağladılar. Bütün bunları hiç konuşmadan yapıyorlardı. Gözleri bağlandıktan sonra kapının açıldığını, duydukları gıcırtdan anladılar.

İki adam, çocukları kollarından tutarak içeriye soktu. Hiçbir şey görmeden, bastığı yeri bilmeden yürümenin ne kadar zor olduğunu anlamıştı çocuklar. Başlarına gelebilecek korkunç şeyleri düşünerek tedirginlikle atıyorlardı adımlarını. (Sisin Sakladıkları, s. 158–159)

GDO Ülkesi romanında ise gizli bilim üssü ulaşılması çok güç kayalıkların dibinde bulunmaktadır.

Vadinin derinliklerinde, üç yüz – dört yüz metreyi aşan kayalıkların dibine geldiklerinde durdular... Uçurumlar Vadisi'ne yukardan neyle bakılırsa bakılsın, buralarda gizlenen şeylerin “görülmesi” olanaksızdı. Burayı seçenler, gizliliğin koşullarını doğanın koşullarıyla çok iyi birleştirmişlerdi. (*GDO Ülkesi*, s. 64)

Robotlar Ülkesi romanında da diğerlerinde olduğu gibi araştırmalar ve deneyler gizli bir üste yapılmaktadır.

Burada çok gizli bir yerde büyük bir Genetik Araştırma Merkezi kurdum. Murangalılar her konuda olduğu gibi genetik alanında da gelişmiş ülkelerin sahip olduğu bilgileri bir yolunu bulup aşmışlardı zaten. Ancak bunlar daha çok tarım ürünleri ve hayvanlar için geçerliydi. Bir de insanları özellikle hastalıklardan korumaya yönelik genetik ayıklama çalışmalarıydı. GDO İnsan üretimi Karu tarafından gerçekleştirilmişti ya; Siran da bunu çok istiyordu. Çalışmalarımızı bunun üzerinde yoğunlaştırdık.

Kök hücre çalışmaları, klonlama yöntemleri ve genlerle oynama ortak işlemi sonucunda yeni bir insan tipi üretmeyi başardık. (*Robotlar Ülkesi*, s. 167)

4.2.4.14. DİL (İŞARET DİLİ, DEĞİŞİK ALFABELER, SÖZSÜZ İLETİŞİM, RENKLERİN DİLİ)

Fantastik ve bilim-kurgu romanlarının kişileri bazen uzaylılar bazen de fantastik varlıklar olmaktadır. Romanın akışında diğer karakterler bu türlerle iletişim kurmak zorundadır. Bu noktada karşımıza “dil” sorunu çıkmaktadır. Uzaylılar ya da fantastik varlıklar hangi dili kullanıyor? Bu sorunun cevabını incelenen eserlerde irdelenmiş ve aşağıda listelenmiştir. Bazen yabancı dil öğrenmeye heveslendiren, bazen de sözsüz iletişim yöntemleriyle sorunu çözen yazarlar bulunmaktadır. Ancak çoğunlukla teknolojisi üstün olan taraf, bunu bilimsel bir çabuklukla halletmektedir. Daha önce değinilen telepati yöntemi de bir çeşit iletişim yöntemidir; ancak bu başlıkta daha somut örnekler ele alınmıştır.

Cennetin Ölümlü romanında, hem dil kirlenmesine bir gönderme yapılmakta, hem de okuyucu dil öğrenmeye teşvik edilmektedir.

“Sen kaç dil biliyorsun Rahip Marduk?” dedi Aya.

“Yirmi beş dil biliyorum.”

“Nasıl! Nerede öğrendin yirmi beş dili?”

“Beyaz Dağ’daki tapınakta seçilen rahipler, Dünya’ya gönderilmeye hazırlanan rahiplerdir. On yıldır Beyaz Dağ’daki tapınakta Dünya’yı, yaşayan insanları tanımaya, konuşulan önemli dilleri öğrenmeye çalışıyoruz. Şu an, adamla konuşurken onun söylediklerinin bir kısmını anlamadım; çünkü biz elli üç yıldır Dünya’daki insanoğlunun vardığı gelişmeyi, yaşanan olayları bilmiyoruz. Diller de bu elli üç yıl boyunca önemli oranda değişmiştir.” (*Cennetin Ölümlü*, s. 216)

Uzayın Tutsakları romanında, uzaylılar teknolojileri gereği bir akşam vaktinde bir yabancı dili öğrenebilmektedir.

A 258, hemen arkalarından koşup yetişti. “Evet! Bunlar onlar!” dedi. “Fakat şu anda sizleri duyamazlar! Çünkü çok derin bir uykudalar. Ancak artık uyandırılma vakitleri geldi. Zaten sizler de, onun için buradasınız. Uyandıklarında, -Sakın bu sizi şaşırtmasın.- adlarınızı ve konuştuğunuz dili bile biliyor olacaklar. Çünkü görevim gereği, zaman zaman belleklerine girip bilmeleri gereken her şeyi onlara aktardım.” (*Uzayın Tutsakları*, s. 56)

Şıpidıklar romanında, su damlaları bir camlı olarak kabul edilmiş ve konuştukları dile bir isim verilmiştir.

Gerçekten de Şıpça biraz enteresan bir dildi. Bu dili bilmeyenler, işittiklerinden bir şey anlamazlardı: Şıpşıp şııp şışışıp şıp! (*Şıpidıklar*, s. 52)

Uzayın Tutsakları romanında, şekillerden oluşan bir alfabeden bahsedilmektedir.

Onların alfabeleri elbette farklıydı. Verabina’nın gösterdiği alfabedeki harfler çatal, kaşık, bıçak takımına benziyordu. Diyelim, çatala benzeyen bir harf b, c, ç, d yerine geçiyordu. (*Uzaylı Kız Tira*, s. 33)

Parpat Dağının Esrarı romanında, Kalanların yaşadığı Kalanya isimli ülkede konuşulan Kalan dilinden söz edilmektedir.

Tufandan arta kalan bu gençlerin her biri başka bir ulustandı. Birbirlerinin dillerini anlayamıyorlardı. Ama yaşam sevinciyle dopdoluydular. (Parpat Dağının Esrarı, s. 50)

Gençler topluluğa Kalan'lar adını takmışlardı. Birlikte yaşadıkları mağaraya da Kalanya diyorlardı. Kalanya'da ortak bir dil gelişmeye başlamıştı. Bu dil çok basit ve yalıdı. Çünkü Kalan'lar sözcüklerden çok, zihinsel iletişimle anlaşmayı yeğliyorlardı. (Parpat Dağının Esrarı, s. 53)

Ganga romanında ise okuyucu dil öğrenmeye heveslendirilmektedir.

Bilgi birikimim yok. Konuşmak için kullandığım sözcüklerin sayısı öylesine az ki!... Üstelik sayılarından ve değişik değerlerden de haberim yok... Beynimi kullanıp, belleğimi, dil dağarcığımı zenginleştirmeliyim. Edindiğim bilgilerle yeni yeni düşünceler üretmeliyim. Bu düzeye gelebilmek için okula gitmem gerekecek. (Ganga, s.88)

Akıllı Pireler romanında ise hayvanların dilini anlayan bir bilgin bulunmaktadır.

Yeryüzünün ilk ve tek hayvan dili bilgini olma onurunu kazanmıştı... Örneğin; havlamakta olan bir köpeğin sesini, bilgisayarın alıcı aletine kaydediyor, sonra yazılar ana bilgisayarın ekranına yansıyor. (Akıllı Pireler, s. 6)

Kıyamet Çiçekleri romanında, hiyeroglif yazısından söz edilmektedir.

Dilsiz anamla ve seninle anlaşmak için kullandığım şekilleri, taş kazıyarak, kıyamet bilgilerini yazmak, sanırım zor olmayacak. (Kıyamet Çiçekleri, s. 13)

Bu çocuğun çizimleri, hiyeroglif yazısını andırıyor. Şekiller ne denli düzgün. Herhalde doğuştan yetenekli bir çocuk. (Kıyamet Çiçekleri, s. 33)

Dil bilimciler, duman rengi bir taş kazınmış olan şekillerin, gizil bilgiler içeren, semboller olduğunu anlamışlardı... Aslında aralarından biri, silindirik yazıtı çözmüştü. Bu dil bilinci, kazıya Amerika'dan katılan, yaşlı bir kızıl deriliydi. (Kıyamet Çiçekleri, s. 47)

Büyük Tuzak romanında ise kendine ait bir dili olmayan sadece ağızlarından çıkan tuhaf seslerle anlaşılan bir milletten bahsedilmektedir. Yazar, daha sonra sözlerini kaybetmek istemeyen bir ülkenin çabısından bahsetmek suretiyle dilimizi koruma konusunda bize iletiler vermektedir.

Yüzyıllar önce, Masallar Ülkesi daha adını bile almamışken, bu topraklarda bir avuç insan yaşardı. Birbirlerine yakın ağaçların dalları arasına kurdukları kuş yuvasını andıran kulübelerde oturur, yapraklardan ördükleri basit giysiler giyer, karınlarını da ağaçlardan topladıkları yemişler ve toprakta yetişen sebze meyveyle doyururlardı.

“Evet!” diye çığlık attı Şeroks. Yazdığı satırlara baktı. Bu kez mutlulukla gülümsüyordu. Yazdıkça kendini daha rahatlamış hissediyordu. Sözcüklerin Masalı sonunda kâğıda dökülmeye başlamıştı.

Ama bu insanlar sessizdiler. Birbirleriyle anlaşmalarına yarayacak ortak bir dilleri yoktu. Duygularını anlatmak istediklerinde ağızlarından çıkıveren tuhaf sesler dışında, anlaşmak için bildikleri başka bir yol da yoktu. Bir araya geldiklerinde çoğunlukla, önce yumuşak ve sevecen sesler çıkarırlar, gittikçe karşılıklı sertleşirler, en sonunda da birbirlerine çılgınlar gibi bağırarak ayrılırlardı. (Büyük Tuzak, s. 96–97)

Ağızdaki lokmayı yutan Puara, “Eski bir masal vardır,” diye anlatmaya başladı. “Ben çocukken annem anlatırdı. Bu masalda bir kapandan söz edilir. Ancak, bildiğimiz kapanlardan değildir bu. Adı, Sözcük Kapanı’dır. Masala göre, çok çok eskiden suçluları cezalandırmak için yaptırılmışlar onu. Aslı, ağaç dallarından basit, küçücük bir kulübeymiş. Kurallara uymayan, yalan söyleyen ya da kötülük yapanlar bir geceliğine bu kulübeye kapatılmış. Cezalı, sabah Sözcük Kapanı’ndan çıkabilmek için çok kullandığı bir sözcükten vazgeçmek zorundaymış. Kapanın bekçisine son kez vazgeçtiği sözcüğü bildirir; onu bir daha asla kullanamazmış.”

“İlginç bir ceza,” dedi Şeroks. Kafası karışmıştı. “Bana kalırsa, pek caydırıcı bir yanı yokmuş bu cezanın, kaybedilen alt tarafı bir tane sözcük.”

“Yanlış düşünüyorsun,” dedi Puara ciddi bir ifadeyle. “Bu topraklar yüzyıllardır masal anlatan, masal yazan halkları barındırdı. Bu ülkede tek bir sözcük bile çok değerlidir. Çünkü, tek bir sözcük bazen anlatılan masalı bütünüyle değiştirir. Unutma; masallar ancak sözcükler bir araya gelince ortaya çıkar. Sözcükler kaybolursa, masallar da yok olur.” (Büyük Tuzak, s. 144–145)

“Bak,” dedi baba, “Bak,” diyen çocuklarının gözlerinin içine bakarak. Tekrarladığı sesin ne anlattığını bilmiyordu, ama çocuklarının ona nasıl baktığını ve gözlerinde ışıldayan mutluluğu görmüştü. İşte, o zaman anlaşmak, konuşmak için ortak bir dil yaratıldığını ve bunu çocukların başardığını anladı.

Sonraki günlerde yaşamları çok değişti. Büyükler artık avlanmıyor ya da dallardan yuvalarıyla pek ilgilenmiyorlardı. Çocuklarının yarattığı yeni dili öğrenmek en önemli uğraşlarıydı. En küçüğünden en büyüğüne herkes bir araya gelmiş, çocukların güle oynaya yarattıkları dili

öğrenmeye, sesleri düzgün çıkarmaya, sözcükleri doğru hecelemeye çalışıyordu.

El ele verince, beklemedikleri kadar büyük bir hızla yeni sözcükler ürettiler. Bir yandan da dillerini nasıl kullanacaklarına ilişkin kuralları geliştirdiler. Hiç ava çıkmadan, yalnızca topladıkları yiyeceklerle beslenerek geçirdikleri haftaların sonunda dillerini, hem yeni sözcüklerle hem belirledikleri kurallarla zenginleştirmişlerdi. Artık bağırmıyor, konuşuyorlardı. (Büyük Tuzak, s. 168–169)

Gohor'da ise yarı soyut varlıkların dilinden bahsedilmektedir.

Doğanın lisanı ortaktır. Senin bedeninin de yarı soyut yarı somut olsaydı dünyayı algılaman farklı olacaktı. Biz Zeg'ler yaşayan her canlının lisanını anlarız; hayvanların, bitkilerin, ağaçların. (*Gohor*, s. 77)

Bilgisayara Giren Tirtül romanında, bilgisayardan irtibat kuran uzaylılar her harfin arasına bir tire koyarak insanlarla iletişim kurmaktadır.

—Kimi zaman bilgisayara egemen olamıyorum.

—Nasıl olur?

—İstemediğim, benim yazmadığım yazılar biçimler beliriyor ekranda.

—Bilgisayarın belleğinde vardır belki de onlar, yoksa nereden çıksın.

—Ama hiçbir harfe ya da biçime benzetemiyorum. Anlamadığım bir dil de olsa harfler tanıdık olur, değil mi? (*Bilgisayara Giren Tirtül*, s. 19)

B-İ-L-G-İ-S-A-Y-A-R-I-N-I-Z-I Y-A-Z-I M-A-K-İ-N-E-S-İ G-İ-B-İ K-U-L-L-A-N-A-B-İ-L-İ-R-S-İ-N-İ-Z... B-İ-Z-E D-Ü-Ş-Ü-N-D-Ü-K-L-E-R-İ-N-İ-Z-İ Y-A-Z-I-N-I-Z.. (*Bilgisayara Giren Tirtül*, s. 42)

Y-A-Z-I-L-A-R-I-N-I-Z-I B-Ü-Y-Ü-K H-A-R-F-L-E-R-D-E-N S-E-Ç-İ-N B-İ-Z S-İ-Z-E D-O-S-T-U-Z M-O-R G-E-Z-E-G-E-N-D-E-N-İ-Z S-İ-Z-İ T-A-N-I-M-A-K İ-S-T-İ-Y-O-R-U-Z... (*Bilgisayara Giren Tirtül*, s. 43)

B-İ-L-D-İ-K-L-E-R-İ-N-İ-Z-İ K-İ-M-S-E-Y-E S-Ö-Y-L-E-M-E-Y-İ-N Y-A-Ş-A-M-I-N-I-Z T-E-H-L-İ-K-E-Y-E G-İ-R-E-R Y-A-Ş-A-M-I-N-I-Z T-E-H-L-İ-K-E-Y-E G-İ-R-E-R... (*Bilgisayara Giren Tirtül*, s. 45)

S-E-L-İ-N A-R-A-M-I-Z-D-A... S-E-L-İ-N A-R-A-M-I-Z-D-A... K-İ-M-S-E-Y-E S-Ö-Y-L-E-M-E-Y-İ-N... K-İ-M-S-E-Y-E S-Ö-Y-L-E-M-E-Y-İ-N... (*Bilgisayara Giren Tirtül*, s. 48)

Burada her ışığın bir görevi vardı. Kırmızı uyarıcı bir ışık. Dünya'daki gibi. Mavi güçlü bir ışık. Bizi yataklarımıza bu ışık taşıyordu, şimdi daha iyi biliyorum. Sarı, nesnelere oradan oraya taşıyan bir ışık. Bilgisayarlarımızı bu ışık getirmişti önümüze. Teleskopları da... Bazen ışıklar birbirlerinin yerine geçiyor, onların görevini yapıyorlardı. (Bilgisayara Giren Tirtıl, s. 70)

K-Ü-Ç-Ü-K D-O-L-A-P-T-A B-İ-L-G-İ-S-A-Y-A-R-A Y-A-Z-A-C-A-Ğ-I-N-I-Z H-E-R Y-İ-Y-E-C-E-Ğ-I B-U-L-A-C-A-K-S-I-N-I-Z... Y-A-T-A-K-L-A-R-I-N-I-Z-I M-O-R I-Ş-I-K Y-A-N-M-A-D-A-N K-U-L-L-A-N-M-A-Y-I-N-I-Z... I-Ş-I-K-L-A-R S-İ-Z-İ-N H-E-R T-Ü-R-L-Ü T-E-M-İ-Z-L-İ-Ğ-I-N-İ-Z-E Y-A-R-D-I-M E-D-E-C-E-K-T-İ-R... M-A-V-İ D-Ü-Ğ-M-E S-Ü-Z-Ü-L-M-Ü-Ş I-Ş-I-K D-Ü-Ğ-M-E-S-İ-D-İ-R... P-E-M-B-E D-Ü-Ğ-M-E S-E-R-İ-N I-Ş-I-K V-E-R-İ-R... (Bilgisayara Giren Tirtıl, s. 78)

Uzaylı Cüceler romanında ise teknolojik bakımdan çok üstün olan uzaylılar her dili anında öğrenip konuşabilmektedirler.

Uzaylı Cüce şakacıydı:

— Evet, doğru söylüyorsun sadece düşündün. Ancak düşünce sistemin bizimkine bağlandı. Yaa, küçük kafa dünyalı. Yusuf'un gözleri anlamsız anlamsız bakıyordu.

Uzaylı:

— Daha anlayamadın mı? Peki benim konuştuklarımı nasıl anlıyorsun?

Yusuf bu kez şaşkın:

— Eee eveet, na na nasıl anlayabiliyorum?

— Ya işte böyle. Şimdi yalnız bizi değil, gezegeninizde konuşulan tüm dilleri anlayacaksın. İngilizce, Fransızca, Rusça, Çince.

Yusuf:

— Be be, ben mi? Tüm bu dilleri anlayacak mıyım?

Cüce: “Yees” yanıtını verdi.

Yusuf kendi dili konuşuluyormuş gibi rahat:

— Evet, dedi. (Uzaylı Cüceler, s. 16)

Uzaydaki Arkadaşım romanında, uzaylıların harflere benzeyen işaretlerden oluşan alfabelerinden bahsedilmektedir.

Araçtan hiç anlamadığı bir dilden konuşma sesleri duyunca korktu önce. Sonra, “belki de bu araç uzaydan gelmemiştir, bir dünya aracıdır” diye düşündü. Biraz daha yaklaşınca aracın üzerinde bilmediği harflere benzeyen işaretler gördü. (Uzaydaki Arkadaşım, s.11)

Evrende Bir Dost romanında, uzaylı başındaki antenleri çevirerek istediği dili konuşabilmektedir.

Emre:
-Nereden geldin sen?...
Zito yeniden antenleriyle oynamaya başladı:
-Zzzzztana gezzzz... gezegeninden... (*Evrende Bir Dost*, s. 41)

İletişim kurmak istediğim canlılara antenlerimi çeviriyorum ve onlar hangi dili kullanıyorlarsa ona göre antenlerimi ayarlıyorum. (*Evrende Bir Dost*, s. 41)

Ah Şu Uzaylılar romanında, teknoloji bakımından üstün olan uzaylı, dünyadaki bütün dilleri konuşabilmektedir.

Zobo, iki elini iki yana açarak, “Hoş bulduk Dünyalı kardeş!” diye bağırdı.
“Aa!..” dedi Cansu. “Bizim dilimizi biliyor!”
“Evet.” dedi Zibi. “Biz, dünya üzerindeki tüm dilleri konuşabiliriz.”
(*Ah Şu Uzaylılar*, s. 24)

Başkan Z, sert bir sesle konuşmaya başladı.
“Karyalıları temsil eden Başkan K ve teknik ekibini selamlıyorum.”
Başkan K’nın yanıtı da aynı derecede sertti.
“Zetalıları temsil eden Başkan Z ve teknik ekibini selamlıyorum.”
(*Ah Şu Uzaylılar*, s. 75)

Harika Çocuklar romanında ise yazar okuyucuyu dil öğrenmeye heveslendirmektedir.

“Ben de dilimizin her gün değişen sözcüklerinin ardında kalan kelimelerin anlamlarını öğrenmeye meraklıydım. Tıpkı senin gibi ama senden çok daha büyük yaşlarımda. Hem de dedelerimizin, büyük annelerimizin, ninelerimizin kitaplarında sıralı kitapları okuyamadığıma çok üzüldüm. Sonra bir gün bu derdimi Bediş nineme açtım. “O kolay” dedi. “Bu kitapları okuyabilmek, büyüklerin sözcüklerinin şifrelerini çözebilmek için eski Türkçe öğrenmelisin... Ben sana çok rahat öğretebilirim.” Ve birçok kimseye zor gelen eski harfleri okumayı yazmayı, çizdiği boyadığı renkli resimlerin yardımıyla öğretti bana.”
(*Harika Çocuklar*, s. 78)

Mustafa Kemal'in Kayıp Seslerinin İzinde romanında, çiçeklerin dilinden bahsedilmektedir. Aynı zamanda romanında bilgisayar programlarıyla sözlü çeviri yapılabilmektedir.

“Aylin, ne dersin, papatyaca, menekşece, lalece, hep ayrı diller midir, yoksa ‘çiçek dili’ adı altında tek bir dilleri mi vardır?” (Mustafa Kemal'in Kayıp Seslerinin İzinde, s. 24)

“Dikkat ettiniz mi, konuşmaları günümüz Türkçesi ile dinledik” dedi.

“Sahi profesör onu nasıl başardınız?” diye sordu Aylin.

“Bilgisayara yüklediğim ek bir yazılım sayesinde anlaşılabilir olan konuşmaları günümüz Türkçesi ile dinleyebildik...” (Mustafa Kemal'in Kayıp Seslerinin İzinde, s. 53)

Uzaylılar Gelince romanında, uzaylıların alfabesi “tuhaf şekiller” şeklinde tanımlanmaktadır.

Derken, kanalların birinde, yine o garip bilgisayarda gördüğü işaretler vardı. “Nedir bunlar? Ne harflere, ne bildiğimiz işaretlere benziyorlar. Tuhaf tuhaf şekiller,” diye söylendi. (*Uzaylılar Gelince*, s. 34)

4.2.4.15. IŞINLANMA VE GÖRÜNMEZLİK

Işınlanma, uzun yıllardır fantastik ve bilim-kurgu romanlarında ele alınan, sinema filmlerinde işlenen bir konudur. Bir noktadan diğerine anında ve hiçbir araç kullanmadan gidebilmek ya da görünmez olabilmek henüz başaramadığımız bir düştür. Her gün daha hızlı giden araçlar ya da uçaklar icat edilmektedir. Ancak ulaşımı göz açıp kapayıncaya kadar başarabilen bir teknolojiye henüz ulaşamamıştır. İncelen eserlerde, bu konuyla ilgili karşılaşılan alıntılar, aşağıda listelenmiştir. Işınlanma bir konu olarak karşımıza çıkmakla birlikte, hiçbir yazar bunu bilimsel olarak açıklamaya çabasına girmemiştir. Dikkati çeken bir diğer husus da görünmezlik ya da ışınlanma olayını gerçekleştirenlerin çoğunlukla uzaylılar ya da fantastik varlıkların oluşudur. Örneğin *Uçan Dalgalar* romanında, görünmez olabilen fantastik bir varlıktır.

“Hani demin demiştin ya, istediğime görünürüm, istemediğime görünmem diye. Bunu kanıtlayabilir misin bize?”

“Tabii, çok kolay bir şey o. Bakın şimdi sinyal dağıtımındaki düzeni bozacağım ve siz beni göremeyeceksiniz. Hazır mısınız?”

“Biz hazırız da, sen hazır mısın? Önemli olan o.”

Tolga Tozan daha bunları der demez adam koltuğun üstünden birdenbire yok oluverdi. Herkes birbirine baktı. Gülmekle ağlamak arasında gidip gelen tuhaf bir duygu oluştu içlerinde. Azıcık da korku... Adam dediğini yapmıştı gerçekten, hem de bir saniyeden daha kısa sürede.

“Gitti baba!” diye bağırdı Tansel.

Ardından Tülay Tozan’ın sesi duyuldu:

“Tolga, bu nedir böyle? Rüya mı görüyoruz yoksa biz?”

“Vallahi onun gibi bir şey hayatım. Dur bakalım, bir daha gelecek mi?”

Sanki bu sözü bekliyordu adam. Bir baktılar ki koltuğun üstünde oturuyor. Hem de eski yerinde, hiçbir yere gitmemiş gibi.

“Nasıl, beğendiniz mi?” (Uçan Dalgalar, s. 24)

Tira sevinçle:

“Bak, bilgimonteciler ışınlanma yoluyla sana giysini gönderdiler, hadi üzerine geçir artık. Ben sana yardım ederim,” dedi. (Uzaylı Kız Tira, s. 36)

Yazıtın yüzeyini soğuk enerji katmanıyla örtüp, şekilleri görünmez kıldılar. (Kıyamet Çiçekleri, s. 82)

Yabgular, beden eşleriyle dünyayı gezerken, atmosferdeki havanın bozulmakta olduğunu duyumsuyorlardı... Kimyasal yönden, zarara uğradıkları apaçık belli oluyordu. Öyle ki, yeryüzüne yapılan gezilerden döndükçe, beden eşi hücrelerini, onarmak zorunda kalıyorlardı. (Yada’nın Gizil Gücü, s. 120)

O gece, köşke gelen iz sürücüler, genç adamın üzerine silahlarını doğrulttuklarında, Ata Yabguların beden eşleri, hemen harekete geçmişlerdi. Apam’ı görünmezlik kılıfıyla kuşatırken, saldırganların zihinlerine de, korku titreşimleri göndermişlerdi. (Yada’nın Gizil Gücü, s. 282)

Şeroks, Dağkeçisi Lokta’nın verdiği süt şişesini cebinden çıkardı. Sarina ve Gonci’nin meraklı bakışları altında bir dikişte hepsini içti. Sarina ve Gonci, soluklarını tutarak, küçük cadının görünmez olmasını beklediler. Bir iki dakika geçmişti ki, Şeroks’un önce pabuçları kaybolmaya başladı.

“İşte! Görünmez oluyorum!” diye bağırdı Şeroks. “Ne kadar süre görünmez olarak kalacağımı bilmiyorum. Bu yüzden elimizi çabuk tutmalıyız!” (Küçük Cadı Şeroks, s. 147)

Karşıt evrenlerdeki maddelerin atomlarının yapısındaki artı elektronlarla tıpatıp aynı olan, ancak eksi durumda olan nötronlar, bir araya gelince birbirlerini nötrleştirip yok ediyorlar. Bu çocuğun kolunun seffalaşması işte bunun kanıtı. (Eyvah Ağabeyim Kopyalandı, s. 34)

Cüce:

— Sizleri burada zorla tutmak istemiyoruz. Göreceğiniz şeyler henüz bitmedi. Örneğin, ışınlama odasını görmek istemez misiniz?

Bu soru kafalarındaki düşünceleri dağıttı. Hepsi, “Evet” yanıtı verdiler. Kendilerini ışınlama odasının önünde buldular. İçlerinde bir korku vardı. Kimse önden yürümek istemiyordu.

Cüce:

— Haydi el ele tutuşun, sizi ışınlayalım. Yusuf’un gözleri açılmış:

— Nereye ışınlayacaksınız?

— En yakın gezegene. Dünyaya dönmeden bir gezegen daha görün. Orası Mavi Gezegen, oradaki canlıların kanları mavi renktedir. (Uzaylı Cüceler, s. 44)

“Çok zayıfsın. Hasta mısın?”

“Hayır. Sağlığım iyi. Yalnız... Dünyanızın atmosferi çok ağır geliyor bana. Bu yüzden kolay hareket edemiyorum.”

“Peki, ormandan buraya kadar nasıl gelebildin?”

“Işınlandım.”

Zeynep şaşırды. Demek uzaydan gelen bu küçük, zayıf kız ışınlanabiliyordu. Göğsündeki bilgisayardan sürekli yanıp sönen mavi ışığı merak etti Zeynep. (Uzaydaki Arkadaşım, s. 17)

Küçük Gezegen’de bir yerden bir yere ya ışınlanırsınız ya da hava gemilerimiz vardır, onlara bineriz. Hava gemileri güneş enerjisi ile çalışır. Hiç gürültüleri yoktur. Üstelik çok da temizdirler. Otomobil müzesinden başka bir yerde otomobil yoktur Küçük Gezegen’de. (Uzaydaki Arkadaşım, s. 34)

Zeynep, bir anda içinin çekilir gibi olduğunu duyumsadı. Salıncakla çok yükseklere çıkıldığı zamanki gibi bir heyecan sardı içini. Güçlü ışıkların her tarafını kapladığını gördü. Bir anda kendisini uzay aracının önünde buldu. (Uzaydaki Arkadaşım, s. 37)

Peki, Zentana’ya nasıl gidilir? Yani biz de gidebilir miyiz?

Zito:

—Bu mümkün değil. Yolculuk yapabilmek için ışığa dönüşmek gerekiyor. İnsanlar bunu yapamazlar. (Evrende Bir Dost, s. 44)

Zito ellerini antenlerine götürdü. Antenlerini tutarak birbirine değirdi. O anda birden ortadan kayboldu...

—Şaşırdığınızı biliyorum. Sizin için görünmez olmak imkânsız bir şeydir. Ama bizim için değil... (Evrende Bir Dost, s. 46)

—Sanırım ben biliyorum. Onlar istedikleri zaman ışık olabiliyorlar. Işık olarak seyahat edebiliyorlar. Ve bizim gidemeyeceğimiz yerlere gidiyorlar...

Zito onun sözünü tamamladı:

—Çünkü ışık hızı çok daha fazladır. Siz kendi ürettiğiniz araçları kullanarak uzayda yolculuk etmeye çalışıyorsunuz...

Berk yerinde doğruldu:

—Peki, biz ışık olamaz mıyız?

Hepsi dönüp Zito'ya baktılar. Zito güldü:

—Hayır. Sizin bedenleriniz buna uygun değil. Hâlbuki bizim bedenlerimiz sizinkilerden çok farklı... (Evrende Bir Dost, s. 57)

“Işınlanmaya hazır mısınız arkadaşlar?”

“Bunun için ne yapmamız gerekiyor?” diye merakla sordu Özgür.

Zegna hepsine, motosiklet sürücülerinin taktığına benzer birer kask verdi.

“Bunları takıp gözlerinizi kapatın, yeter.”

Söylenenleri yaptılar. Gözlerini yumup, olacakları beklemeye başladılar. (Ah Şu Uzaylılar, s. 33)

4.2.4.16. UZAYA YOLCULUK

Jules Verne'in gerçek olan düşü “uzaya yolculuk” artık bizlere çok uzak bir kavram değildir. Her ne kadar henüz çok gerçekçi görünmese de “Mars'ta tatil yapma ya da orada toprak satın alma” konusunda sık sık haberler okuyoruz. Fantastik ve bilim-kurgu türünün bu konuyu ele almaması mümkün değildi. Uzaya yolculuk bazen bir uzaylının eşliğiyle bazen de bir uzay gemisiyle gerçekleşmektedir. Romanın içinde geçmekte, ancak bir daha gerçekleşmeyeceği de okuyucuya mesaj olarak verilmektedir. Sürekli bir yolculuk değil, sadece bir kereye mahsus bir ziyaret yapılmaktadır. Yolculuğun amacı, çoğunlukla bilgi alışverişi içindir. Yolculuğu yapan çocuklar, uzay ve uzaylılar hakkında; uzaylılar da insanlar ve Dünyamız hakkında bilgi almak istemektedir. Uzaylıların yaşadıkları gezegen ve oradaki yaşam tarzları okuyucunun düş gücünü zenginleştirmektedir. Sadece *Fafa ile Mimi Güneşe Yolculuk* romanında, uzaydan dönememe gibi bir durum söz konusu olmuştur.

Bulutların üzerinde dinlenmekte olan atomlarını harekete geçirdi. Şimdi tek yapması gereken, hiçbir şey düşünmemektir. Bu kolay olmadı. İnsanın aklından sürekli bir şeyler geçiyor, hele bu haldeyken, sürekli olarak bir şeyler hissediyordu. Yağmuru, rüzgarı, uçakları, içindeki insanları, göçmen kuşları... Fafa zihnini tüm bunlara kapadı. Ve bir süre sonra, atmosferin katmanlarını sırayla ardında bırakmaya başladı. Troposfer, Stratosfer, Ozonosfer, Mezosfer, Termosfer, İyonosfer, Egzosfer ve Manyetosfer...

Manyetosfer'e geldiği zaman durdu. Çünkü her şeye kapattığı algıları yeniden çalışmaya başlamıştı. Mimi'yi hissediyordu sanki. Manyetosfer, dünyanın atmosferinin uzaya karıştığı son bölgeydi. Şimdi Fafa, yarı uzayda, yarı dünyadaydı. Ama daha çok, uzayda gibiydi.

Çok geçmeden, Mimi'nin sesini duydu.

"Buradayım, Fafa! Biraz daha üstündeyim. Biraz daha yukarı çık ve kendini dünyanın çekim kuvvetine bırak yeniden. Yoksa yörüngeye giremezsin." (Fafa ile Mimi – Güneşe Yolculuk, s. 17)

"Baksana, Mimi, demin aklıma bir şey geldi. Biz atomlarımızı birleştirip eve dönmeyi düşünüyoruz ya! Bu olanaksız!"

"Fafa, lütfen güldürme beni. Biri sana atomlarına ayrılıp dünyanın yörüngesine oturacağını söyleseydi inanır mıydın? Atomlarımıza ayrılabiliriz, onları birleştirebiliriz de!"

"Şu anda nerede olduğumuzu kendin söyledin! Eğer tekrar eski halimize dönecek olursak..."

"Eveeeeet! Çok akıllısın, Fafa! Nasıl da aklıma gelmedi! İyi ki demin başaramamışız eski halimize dönmeyi. Yoksa burada ölürdük!"

"Evet. Eğer burada eski halimize dönmeyi başarırız, havasızlıktan ölüyoruz!"

"Öyleyse önce atmosfere geri dönmeliyiz. Yeryüzüne yakın bir yere inip orada eski halimize dönmeyi denemeliyiz." (Fafa ile Mimi – Güneşe Yolculuk, s. 20)

Gördükleri manzara karşısında ikisinin de nefesleri kesildi. Muhteşem bir görüntüydü! Ortalık deminkinden bile daha aydınlıktı. Etraftaki yıldızlar yanıp sönüyor, onların aralarından, rengârenk gazlar ve minik kozmik maddelerden oluşan tozlar akıyordu. Ve ortalık oldukça gürültülüydü. Bütün o gazların, kozmik parçacıkların hareketlerinden kaynaklanan sesler, uzaklardan gelen gaz patlamaları, dünyada hiçbir zaman duyulmayacak kadar ilginç bir müzik yaratıyordu.

Sürekli bir hareketin yol açtığı, şırıltıya, hışırtıya benzer bir ses, hiç alçalıp yükselmeden, aynı tonda devam ediyordu. Arasında da küçük patlamaları andıran ritmik çıkışlar duyuluyordu. Değişen tek şey, aradaki bu patlama sesleriydi. Ama fondaki ses hiçbir zaman değişmiyordu. (Fafa ile Mimi – Güneşe Yolculuk, s. 22)

Elbiseleri giyip uzay başlığını takmışlar. Sonra çocuklardan biri bütün gücüyle zıplamış. Hoop, bir sıçrayışta o kadar yükselmiş ki, en yakın buluta tutunup üzerine oturmuş. (Üç Uçan Çocuk, s. 11)

Tam o sırada bir roket geçiyormuş yanlarından. Hemen roketin kuyruğuna tutunmuşlar. Roket, Ay'a yaklaştığında, çocuklar bir atlayışta Ay'a konmuşlar. (Üç Uçan Çocuk, s. 13)

Birlikte uzaylı çocuğun gezegenine gitmişler. Yıldızların kuyruklarından kaymışlar, uçan dairelere binmişler, kum havuzlarından göktaşı toplamışlar. (Üç Uçan Çocuk, s. 15)

Bir gece yine çocukla yatak gökyüzüne uçmuşlar. Bulutlarla yarışmışlar, yıldızların çevresinde dolaşmışlar, havada takla atmışlar. Çok eğlenmişler! Ama yatak öyle hızlı gidiyormuş ki, çocuk sıkı sıkı tuttuğu yorganını elinden kaçırvermiş. Yorgan süzüle süzüle uçup oradan geçmekte olan bir uçan dairenin antenine takılmasın mı? (Kimin Yatağı Uçuyor, s. 9)

Sonunda baca bitti. Ufaklık o anda kendini, bir uzay gemisi yönetim merkezinde buluverdi. Neredeyse bir spor salonu kadar büyük bir dairesel alandaydı. Burası, o güne kadar izlediği uzay filmlerinde bile görmediği yüksek teknikle düzenlenmişti. Her yer, işlevlerini anlamlandıramadığı, ışıklar, ışıklı göstergeler, dairesel ekranlar ve küresel biçimli eşyalarla çevriliydi. Belki onları biraz araştırıp kurcalasa ne işe yaradıklarını öğrenebilirdi. Fakat yerinde duramıyordu ki!

Ufaklık, uzayın bütün görkemiyle izlenebildiği saydam kubbeğe doğru hiç durmaksızın yükselmekteydi. İşte Gizem de oradaydı. Saydam tavana yapışmış, büyük bir ilgiyle dışarısını izlemekteydi. Ufaklık'ı birdenbire havada öyle yanı başında görünce, "Biz nereye gidiyoruz böyle Ufaklık?" dedi. "Tüm çevremiz yıldızlarla dolu, ama ne Dünya gözüküyor ne de Güneş Sistemi!"

Ufaklık da, büyük bir merakla, içinde ilerleyip durdukları o sonsuz derinliklerine bakmıyor, nereye gittiklerine ilişkin bir ipucu bulmaya çalışıyordu. Uzun bir suskunluktan sonra, "Nereye gittiğimizi tam olarak anlayamadım Gizem!" diye yanıt verdi ona. "Fakat çevredeki yıldızlara bakılırsa, hala Güneş Sistemi'mizin de içinde bulunduğu, Samanyolu Galaksisi'nde bir yerlerde olmalıyız." (Uzayın Tutsakları, s. 34)

Beş, dört, üç, iki, bir ve uzay aracı, bir ok gibi fırlamış gökyüzünün derinliklerine. Kalkış sırasındaki görevlerini yerine getirmek için uğraşırken, Toros ne olup bittiğini anlamamış bile. Ne zaman yörüngeye girmeyi başarmışlar, o zaman rahat bir nefes almış ve içinde garip bir duygu oluşmaya başlamış. Çünkü Dünya'daki yolculuklara hiç benzemiyormuş bu yolculuk. Kimi zaman dipsiz bir kuyuya düşüyormuş

gibi geliyormuş ona, kimi zaman da bir martı gibi sonsuz bir maviliğin üstünde hissediyormuş kendini... (Uzaydaki Karanfil, s. 30)

“Az sonra Viba’yı almaya Venüs gezegenine gideceğiz, siz de bizimle gelin, Can orayı da görmüş olur!”

Aman Tanrım, gördüklerimden şaşırıp kalmama yetmiyormuş gibi bir de Venüs’e mi gidecektim? (Uzaylı Kız Tıra, s. 57)

Bizim burayı keşfetmemiz kolay olmamış. Bizim diyorum, çünkü yaklaşık 1342 yıl önce atalarımız gerçekleştirmiş. Nasıl mı olmuş bu? Senin geldiğin dünyada, teknolojik olarak çok gelişmiş olan ülkeler 2002 yılında uzay araştırmaları konusunda çok gizli bir toplantı yapmışlar. Uzayda, yaşadıkları dünya gibi bir gezegen olup olmadığını araştırmak için güç birliği yapmaları gerektiği konusunda anlaşmışlar. Günlerce, aylarca süren toplantılar sonunda, çok önemli bir karara varmışlar. Uzay araştırmaları konusunda önderlik yapan ülkenin bilim adamları geliştirdikleri bir projeyi sunmuşlar. Kabul edilen karar şu: Aradan geçen bunca zaman içinde uzaya dair yaptığımız araştırmaların ve geliştirdiğimiz araçların yardımıyla ne yaparsak yapalım Ay’dan öteye gidemeyeceğiz. Bundan dolayı güçlerimizi, olanaklarımızı ve bilgilerimizi birleştirip bu konudaki programımızı uygulamalıyız. Programımız şu: Uzaya dair verilerin ışığında hedeflediğimiz de ötesine gidilebilecek çok büyük, çok donanımlı ve yüksek teknolojiye sahip, büyük mü büyük bir uzay araştırma gemisi yapmalıyız. Bunun için planlarımız, projelerimiz hazır, hatta başlattık bile. (Düş Ülkesi, s. 46)

Uzaya giden ilk pire olarak, bu coşkulu karşılayışın bir bölümünü de kendime sayıp, şişinmekten kendimi alamıyordum. (Akıllı Pireler, s. 47)

Yıldızların doğup öldükleri, gezegenlerin ateş toplarıyken buzullarla bezeli bilyelere dönüştükleri, milyonlarca yıllık gelişimlerin bir anda tamamlandıkları bir uzaydı bu ve Zaman Baba’nın kelimeleriyle şekilleniyordu. Az sonra birer kuyruklu yıldızmışçasına akmaya başladık bu uzayda. Zamandan zamana, yıldızdan yıldıza, galaksiden galaksiye kaydık ardımızda umutlardan oluşan kuyruklarımız dalgalanırken. (Gohor, s. 164)

“Sevgili Uçuçböceği’nin zoraki konukları, önümdeki göstergelerden izlediğime göre biraz sonra atmosferin dışına çıkmış olacağız. Ama hiç merak etmeyin, atmosferin dışına çıkar çıkmaz oksijen tüpleri otomatik olarak devreye girecek ve sizlere gerekli oksijeni verecektir. En küçük bir endişeniz olmasın, şu anda oksijen üreteçleri de çalışmaya başlamıştır. Oksijenimiz hiç bitmeyecektir. Şimdi Fatoş sizlere maskelerinizi dağıtacak. Maskeler çok basit olup takması da çok kolaydır. Şu anda ikinci oksijen devresini çalıştırmaya uğraşıyorum. O devreyi çalıştırdığım anda maskelere hiç gerek kalmayacaktır. Kısacası

şu anda maske kullanmak zorundayız. Dilediğim bu maskeleri bir an önce çıkarmamızdır.” (Uzey Dolmuşu Kalkıyor, s. 47)

Biz böyle konuşa konuşa giderken Yorgunlar Gezegeni'nin çöplüğü kuşattı bizi. Yanımızdan bir başlık geçti. Bu bir uzay insanının boşlukta dönüp duran başlığıydı. Komşumuz bir insanla karşılaşmış gibi sevindik. Uzayda parçalanıp kalan insanlardan bir anı mıydı yoksa?

Bunları düşünürken ışınım düğmeleri şaşırdım. O sırada Göktuğ'un bir uzay giysisini toz ettiğini gördüm. Ben daha toparlanmadan parçalanmış bir mekiğin gövdesi havai fişek gibi rengârenk dağıldı. Bir toz bulutunun içinde kaldım ansızın. Göktuğ'un gemisini göremez oldum.

Geminin ağırlaştığını, ısındığını sezdim. Aracım, içine girdiğim toz bulutunu gaza dönüştürmeye çalışıyor olmalıydı. Bu konuda duyarlı olduğumu biliyordum. Böyle durumlarda tepkime düzeniğinin kendiliğinden çalışmaya başladığını öğrenmişim.

Yine de sıkılmaya başlamışım bu işten. Dünya'yı özlediğimi, çok özlediğimi duyumsuyordum.

GÖKTUĞ BURADAN ÇEKİP GİTSEK NE OLUR?

Bilgisayarım yanıtını aktardı gecikmeden:

**GİDEMEYİZ, ARAÇLARIMIZ MERKEZİN DENETİMİNDE.
HEM BİZİ BU HALİMİZLE DÜNYA'DA PARÇALARLAR.**

(Bilgisayar Amca, s. 84-85)

“Şu anda bir göktaş bulutu içinden geçiyoruz. Az ilerde bir göktaş yağmuru göreceksiniz.” (Uzaydaki Arkadaşım, s. 50)

Dönüş için hazırlanıyorduk. Yüz kişiydik. Hepimiz el ele tutuşmuştuk. Işıklarımızı yakıp, gücümüzü birleştirmek üzereydik. Ben ışıklı bir böcek gördüm. Elime almak için bir an anne ve babamın elini bıraktım. Bir de baktım ki tam ben elimi bıraktığım anda güç birleşimi olmuş ve dönüş yolculuğu başlamış. (Evrende Bir Dost, s. 43)

Astro, “İsterseniz sizi uzayda gezdirebiliriz. Ödevinizi daha kolay yaparsınız.” dedi. Hemen uzay gemisine bindik.

Uzay gemisi çok hızlı gidiyordu. Hemen uzaya çıktık. Oradan Dünya'mıza baktık. Kıta'lar ve okyanuslar ufacık görünüyordu. Denizler masmaviydi. Bulutlar o kadar beyazdı ki, gözlerimiz kamaştı. Dünya'ya uzaydan bakmak çok ilginçti.

Sonra Ay'ı gördük. Üstünde düzlükler ve kraterler vardı. Yer kupkuru ve tozluuydu. Ay'da hiç su yoktu.

Kozmo, “İsterseniz Ay'da dolaşabilirsiniz. Ama uzay giysilerinizi giymeyi unutmayın!” dedi.

Ay çok güzeldi. Uçuyormuş gibi yürüyorduk. Çünkü Ay'da yer çekimi çok azdı. Bir de uzayda hava olmadığı için hiç rüzgâr esmiyordu. Ayak izlerimiz de olduğu gibi kalıyordu. Ay'da daha başka bir sürü ayak

izi vardı. Acaba bunlar kime aitti? İzleri takip ettik ve bir Amerikan bayrağı bulduk. Meğer Ay'a ilk olarak Amerikalılar ayak basmış. Bu ayak izleri de onlara aitmiş.

Astro bizi uzay gemisine geri çağırdı, çünkü eve geç kalmışlardı. Ama bizi güneş sisteminde biraz dolaştırabilirlermiş. Önce Güneş'e en yakın gezegenlerden olan Merkür ve Venüs'e gittik. Hava o kadar sıcaktı ki, uzay gemisinin içi fırın gibi oldu. Hemen oradan uzaklaştık. Daha sonra Dünya'mıza en yakın gezegen olan Mars'a gittik. Mars, Dünya'ya en çok benzeyen yerd. Orada da dağlar ve düzlükler vardı. Ama mavi ve yeşil renkler hiç yoktu. Her yer kıpkırmızı ve tozlu. Gökyüzü de masallardaki gibi pembeydi.

Jüpiter ve Satürn çok büyüktü. Jüpiter'in üstünde kırmızı bir benek vardı. Orada büyük bir fırtına oluyormuş. Satürn'ü hepimiz bilirsiniz. Hani şu çevresinde halkalar olan gezegen. Bu halkaların içinde ne var diye merak ettim. Birden Kozmo uzay gemisini bir halkanın içine soktu. Halkanın içinde ne vardı biliyor musunuz? Küçük buz parçaları! Satürn'den sonra da komik bir gezegen gördük. Adı Uranüs'müş. Gezegen yan yatmış, öyle dönüyordu. Sanki biri yanlışlıkla gezegene çarpmıştı.

Yolculuğumuzun sonunda Neptün ve Plüton'u gördük. Onların da çevresinde Ay'a benzeyen uyduları vardı. Ama Neptün'ünki kırmızı ve pembeydi. Şirin bir topa benziyordu.

Artık eve dönme zamanı gelmişti. Birden gemi sallandı ve tehlike alarmı çalmaya başladı. Çok telaşlandık. Astro yakınımızda birçok meteorit olduğunu söyledi. Onlara çarpmışız ve gemimiz zarar görmüş.

Astro, "Hemen buradan uzaklaşmalıyız. Yoksa yakında gemimiz ufak parçalara ayrılacak." dedi.

Kozmo da, "Sıkı tutunun!" diye bağırdı. Uzay gemisi ışık hızıyla yol alıyordu. Az sonra Dünya'daydık. (Uzayda Yolculuk, s. 12-14-16-18-20-22)

"Öncelikle herkese iyi akşamlar diliyorum, başkanımıza da saygılarımı sunuyorum. Benim, teknik ekibe bir sorum olacak: Dünya ile aramızda, devamlı bir gidiş geliş köprüsü kurabilecek miyiz?"

"Sorunuz için teşekkür ederim." dedi Zobo. "Bu konudaki çalışmalarımız sürüyor. Ancak, uzay turları şeklindeki seri yolculuklar için, henüz çok erken."

Başkan Z, araya girdi.

"Ama biz, bunu da başarabilecek güçteyiz, öyle değil mi Zobo?"

"Evet efendim. Önümüzdeki binyıl içinde, Dünya ve diğer gezegenlerle aramızda kalıcı köprüler kurabileceğimizi umuyoruz." (Ah Şu Uzaylılar, s. 66)

C-18:

- Mıcık'ı da getirsek olmaz mı? Bildiğim kadarıyla, insanlar uzayı çok merak ediyorlar. Çocuk hem uzayı görmüş olur, hem de üzülmemiş olur. Ne dersiniz?

A-20:

— Bu çok güzel bir fikir! Sizler incileri incelerken, biz de Mıcık'a uzayı gezdiririz. Onu eğlendiririz. Çok hoşuna gideceğinden kuşum yok. (İncili Kavak, s. 53)

Mutlu:

— Vendi'yi, seni ve incileri Plüton'a götüreceğim. Bir hafta kadar konuğumuz olacaksınız. Bu arada biz, inciler hakkında bir araştırma yapacağız. Bir haftanın sonunda, sizleri tekrar Dünya'ya getireceğim.

Mıcık:

— İyi ama sana nasıl güveneceğim? Hem uzayda hava da yok, su da! Biz nasıl yaşayacağız?

Mutlu:

— Bu konuda sana garanti veririm! Bizler, barışçı yaratıklarız. Tüm evrenin mutluluğu için çalışırız. Bana inanmıyorsan Vendi'ye sor!

Mıcık, soran gözlerle Vendi'ye baktı.

Vendi:

— Doğru söylüyor! Kaç gündür beni mutlu etmek için çalışıyor. İncili Kavak'tan haberi bile yoktu. İstedikim için beni buraya getirdi.

Mıcık:

— Peki, hava ve su ne olacak?

Mutlu:

— Sizin yaşamamız için gereken ortam sağlanacaktır. Bizde, teknoloji çok gelişmiştir. Bu konuda tasalanmanıza hiç gerek yok! (İncili Kavak, s. 67)

4.2.4.17. ATOMLARA AYRIŞMA

Atomlara ayrışma da ışınlanma ve görünmezlik gibi henüz teknolojik olarak başılamayan, ancak hakkında konuşulan ve tartışılan bir konudur. İncelenen romanlarda, karşımıza çıkan bölümler aşağıda sıralanmıştır. Örneğin, Fafa ile Mimi uzaya yolculularını atomlara ayrışarak yapmaktadır.

“O kadar heyecanlanma. Aslında tam olarak çözdüm sayılmaz... Düşündüm ki... Güneş ve biz, sonuçta atomlardan oluşuyorsak, atomlarımız serbest kalırsa... Yani, ee! Atomlarımıza ayrılabilirsek, o zaman Güneş'e gidebiliriz!”

Mimi bir an düşündü. Ne diyeceğini bilemiyordu.

“Yani, Mimi olarak gidemeyeceğim her yere, atomlarımla rahatça gidebileceğini mi söylüyorsun?”

“Evet. Bu sonuca nasıl ulaştım bilmiyorum ama aynen böyle düşünüyorum. Yalnız sorun şu: Atomlarımıza nasıl ayrılacağız?” İkisi de bir süre sessiz kaldılar. (Fafa ile Mimi – Güneşe Yolculuk, s. 13)

Tüm dikkatini kendinde topla Fafa. Kendini küçük parçalar halinde düşün. En küçük parçanı düşün. Gözle görülmeyecek kadar küçük bir parçanın, aslında sen olduğunu düşün...”

Fafa dehşet içinde kalmıştı. Çünkü Mimi'nin görüntüsü değişmeye devam ediyordu. Mimi, yere düşüp tuzla buz olan bir kristalin parçaları gibi görünmeye başlamıştı. Sanki Mimi kırılmış, ama birisi onu tekrar yapıştırmış gibiydi. Fafa, ikizine doğru uzandı.

Fafa tüm dikkatini toplayarak, kendisini, gözle görülmeyecek kadar küçük parçalara ayrılmış olarak düşündü. Israrla sadece bunu düşünüyordu. İşe yarayıp yaramadığını görmek için de, eline bakıyordu.

Sonunda eli, küçük parçalara bölünmüş de sonradan yapıştırılmış gibi görünmeye başladı. Fafa sevinçle kendini kutladı. Düşünmeye devam etti.

Birkaç saniye sonra, aynı Mimi'ye olduğu gibi Fafa'yı oluşturan parçalar da gittikçe daha küçük parçalara ayrılmaya ve birbirlerinden uzaklaşarak, odanın dört bir tarafına doğru yayılmaya başladı. Fafa, kendini bir arada tutamamanın nasıl bir duygu olduğunu anladı. Fafa korkmamaya çalışıyordu, ama bu, dehşet verici bir duyguydu. Ve sonunda Fafa da gözden kayboldu.

Artık Fafa, Fafa değil de, tüm dünyaydı sanki! Kendisini hissedemiyordu. Ama bunun yerine, dünyadaki tüm taşları, böcekleri, çiçekleri, insanları, hayvanları, suyu, toprağı, havayı ve ateşi, hepsini birden, aynı anda hissediyordu. Fafa denizin üzerinde yayılırken tuz oluyor, su oluyor, yosun oluyor, balık oluyordu. Toprağın üzerinden geçerken de, çiçek oluyor, asfalt oluyor, ağaç oluyor, arı oluyor, bazen de bir gökdelen ve o gökdelendeki tüm insanlar oluyordu. Bu şekilde hızla ilerliyordu. Çok kısa bir süre sonra, Fafa'nın gözle görülmeyen atomları, tüm dünyaya yayılmıştı. Fafa bu süre içinde, dünyadaki her şeyi hissetmiş, ama Mimi'yi hissedememişti! Bu arada, kendisini bir arada tutamaktan ve ayrıca, kendisini hissedememekten kaynaklanan korkusu da yok olmuş, dünyayı böylesine bir bütün olarak algılamak, Fafa'nın içini rahatlatmıştı. Tüm canlıların ve cansızların içlerindeki barış ve mutluluk duygusunu tatmıştı çünkü. (Fafa ile Mimi – Güneşe Yolculuk, s.13)

Parpat Dağının Esrarı romanında ise atomlara ayrışma “Önce tüm bedeni kırmızı ışıklar saçan minik noktacıklara bölünmüştü. Sonra da bu titrek tanecikler ağaç tarafından emilip yok olmuştu” şeklinde tasvir edilmiştir.

“İnsanlar ay yüzeyinde yetişecek bitki türlerini kendi çabalarıyla bulsunlar. Dostumuzun görevi burada sona ersin. Onu hemen Nanga Parbat’a çağıralım.”

Bilgin, Nanga Parpat’tan gelen çağrının coşkusuyla bahçeye dalmıştı. Salondakiler şaşkınlıktan sıyrıldılar. Özür dileyerek onu yeniden aralarına davet etmek üzere, hep birlikte dışarıya çıktılar. Koca bina içinde her yer arandı. Ama Bilginin izine rastlanmadı.

Bir de bahçeye bakmaya karar verdiler. Ama buna gerek kalmadı. Bir bölük gazeteci ağaçların arasından soluk soluk koşarak çıktılar. Ürkü içinde bağırarak, hep bir ağızdan gördüklerini anlatmaya başladılar.

Bilgin koşarak bahçeye çıkıp ağaçların arasına dalmıştı. Kısa bir süre sonra da beyaz çiçeklerle donanmış bir fidana sarılarak gözden kaybolmuştu.

Bu haberle birdenbire ortalık karıştı. Ama asıl bundan sonraki haber, resim ve görüntüler insanları iliklerine dek titretti.

Gizlice çekilen fotoğraf ve filmlerde, Bilginin yüzü bomboştu. Gövdesinin üzerine sanki hayalet başı konmuştu.

Bilginin yok oluşunu görüntüleyen fotoğraf ve filmler daha da ürperticiydi. Önce tüm bedeni kırmızı ışıklar saçan minik noktacıklara bölünmüştü. Sonra da bu titrek tanecikler ağaç tarafından emilip yok olmuştu. (Parpat Dağının Esranı, s. 135)

Kıyamet Çiçekleri romanında ise fantastik varlıklar atomlarına ayrışarak istedikleri şekle bürünmektedir. “Hücrelere ayrışmak” olarak ifade edilen bu durum okuyucuya için şekil değiştirmenin bilimsel bir açıklaması olarak verilmiştir.

Örneğin, ilk kez o zaman, dış görünüşlerini değiştirme ve hücresel çözünüm güçlerinin bilincine vardılar. Önce bu özelliklerini kullanarak bedensel yapılarını istedikleri şekle sokma deneyimine giriştiler. Gerçekten, kendilerine istedikleri görünümü verebiliyorlardı. Çevredeki hayvanların görünümüne bürünüp bürünemeyeceklerini düşünürken, teker teker ortada gezip duran hayvanlara dönüştüler. Sonra yeniden insan konumuna geldiler. (*Kıyamet Çiçekleri*, s. 76)

Vücutlarını oluşturan hücreler, saydam bir yapıda dağılıp, havada uçmaya başladı... Ancak, Fuku bedenlerinde, çözüme uğramayan tek bir bölüm vardı. Bu da... enerji sarmalıydı. Hücre kümelerinin çevresinde, halka saplı bir baston ya da ışıklardan oluşma iri başlı bir yılan gibi uçuyordu. (*Kıyamet Çiçekleri*, s. 77)

Geçmiş yıllarda, on sekiz Fuku’nun, Yenican’a uyguladığı yöntemle, Hörü’nün bedeninin çevresinde, onu kılıf gibi saran, görünmezlik kalkanı oluşturdular. Sonra onu, hücreleriyle kuşatarak, aralarına alıp yola çıktılar. (*Kıyamet Çiçekleri*, s. 161)

Fuku hücreleri... hücre zarlarına yapışmış olan, ozon atomları, tümüyle hücrelerden ayrılıp, deliğin çeperlerine fırladı. Onların çeperlere çarparken oluşturduğu enerji, ozon atomlarının birleşerek moleküllere dönüşmesine neden oldu. (Kıyamet Çiçekleri, s. 216)

Gohor'da ise maddenin insana dönüşümü konu olarak kullanılmıştır.

Yoktan var olmuşçasına beliren dumansı şekillerin karşında bedenleşmesini izlemeye koyuldum: Her biri ayrı renklere sahip duman kütleleri iç içe geçtiler; devindiler; yer değiştirdiler ve usulca maddeye dönüştüler. Uzun beyaz sakalları geniş bir kavis oluşturan göbeğine dek inen, sevimli, al yanaklı bir ihtiyar vardı karşımda. (*Gohor*, s. 162)

Elbid Avcısı romanında Ela ölümle yaşam arasında kaldığı yoğun bakımda, ruh “nefes parçaları” adı verilen atomlara ayrıştır.

Ela, uzun süredir cevaplanmasını beklediği sorusunu soruverdi:
“Elbid nedir?”

“Nefes parçaları.”

Bu yanıtı bekleme salonundaki oğlan da vermişti. Ela, daha açık bir yanıt istiyordu oysa. “Nasıl yani?”

Aslı Hanım derin bir nefes aldı. “Kazadan sonraki son verdiği nefes altı parçaya ayrılır. Hepsi senin ruhunun bir özelliğini taşır ve ona göre isim alır.”

“Yine anlamadım.”

“Yani şöyle: Elbidler senin birer özelliğini taşırlar. Altı tanedirler ve hepsi ayrı bir özelliğine sahiptir.”

“Onlar görünüyor mu peki?”

“Bilmiyorum bebeğim.”

“Acaba tehlikeliler mi?”

“Hiçbir fikrim yok. Ben Zip değilim canım. Şükretmelisin, bu kadar şey biliyorum. Normalde ölümler bu konuları bilmezler, ama ben eskiden Elbid Avcısı olan bir arkadaşım vardı. O anlatmıştı. Yasaktı, ama eğlenceliydi sonuçta...” Aslı Hanım, suç işlemiş küçük çocuklar gibi gülümsedi. (*Elbid Avcısı*, s. 68)

Zaman Makinesi romanında da Kıyamet Çiçekleri romanında olduğu gibi, şekil değiştirme durumu atomlara ayrışarak gerçekleştirilmiştir.

Öncü:

—Ben şekil değiştirip şunlara iyice yaklaşayım, dedi. Sen burada beni bekle.

Öncü, hemen bir Ali Cengiz oyunuyla küçük bir serçeye dönüştü. Gidip kalabalığın yanındaki bir ağacın yanına kondu. Şimdi kalabalığın ortasındaki kişiyi daha rahat görüyordu. (Zaman Makinesi, s. 18)

4.2.4.18. FANTASTİK VE BİLİM-KURGU MEKÂNLARI, BİTKİ ÖRTÜSÜ

Fantastik ve bilim-kurgu mekânları adından da anlaşılacağı üzere, olağanüstü mekânlardır. İncelenen romanlarda tespit edilen farklı mekân ve bitki örtüleri bu başlıkta incelenmiştir.

Fafa ile Mimi- Güneşe Yolculuk romanında uzaydaki saraylar betimlenmiştir. Tavanı olmayan ve eşyaların havada asılı durduğu saraylar içinde tüm renkleri barındırmaktadır.

Osiris'in sarayı, dışardan Büyük Piramit'e benzese de, içerden hiç de Dünya'daki yapılara benzemiyordu. Mavinin ve morun tüm tonlarından oluşmuş bir boşluktu içi. Sadece boşluk. Yeri ya da tavanı yoktu. Duvarlar da görünmüyordu. İçeri adım atar atmaz hepsi kendilerini havada asılı bulmuşlardı. (Fafa ile Mimi – Güneşe Yolculuk, s.34)

Etraflarına bakındılar. Buldukları odadaki her şey, sadece kırmızının tonlarındaydı. Renkler birbirine öyle yakındı ki, eşyalar neredeyse ayırt edilemiyor gibiydi. Aslında pek fazla eşya da yoktu. Ama belki de vardı. İkizlerin gözleri bu kırmızılığa alıştıkça, eşya olabileceğini düşündükleri şeylerin aslında, kırmızılığın içindeki renk tonlarından başka bir şey olmadığını ayırımsıyorlardı. O da uçsuz bucaksız gibi kocamandı sanki. (Fafa ile Mimi- Güneşe Yolculuk, s. 42)

Sinuy suya dalıyormuş gibi kendini boşluğa bıraktı ve kısa bir süre yere doğru düşmeye başladı, ama buna hiç aldırmadı. İkizler, onun yere düşeceğinden korktularsa da, o da yemek kabı gibi, belli bir noktaya geldiğinde durdu. Yüzükoyun rahat bir uyuma pozisyonu aldı. Karşılarında, havada uyuyan bir kadın vardı şimdi! Mimi buna çok şaşırmıştı. (Fafa ile Mimi- Güneşe Yolculuk, s. 51)

Cennetin Ölümü romanında, aşılması imkânsız ve insanları öldüren büyüü dağlardan bahsedilmektedir.

“Siz doğru olanı yaptınız kralım. Beyaz Dağ'a tırmanıp da geri dönen var mı? O dağ sizin iki oğlunuzu, yüzyıllardır binlerce insanımızı

yedi. Hangi baba olsa, sizin yaptığınızı yapardı. İki oğlunu o dağa vermiş bir baba olarak, kalan iki çocuğunuzu Beyaz Dağ'ın büyüsünden korumaya çalışmakla doğru olanı yaptınız. Kendinizi hırpalamayınız.”
(Cennetin Ölümü, s. 7)

Efsaneler Gezegeni romanında, insanlara saldıran vahşi ağaçlar konu edilmektedir.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi, Periler Ülkesi'nin altında, bir de Yürüyen Ağaçlar Ormanı var. Buradaki ağaçlar, kendilerine zarar verip duran insanlardan pek hoşlanmazlar. Bu yüzden, ormanlarından geçmek isteyen bütün insanlara yaptıkları gibi, size de saldıracaklar. Bu ormandan çıkabilmeniz bile, bilin ki, Artemis'in egemen olduğu Avcılar Ülkesi'nde de sizlere pek dostça davranmayacaklar. (Efsaneler Gezegeni, s. 103)

Uzayın Tutsakları romanında, denizin hem altında hem üstünde yer alan şeffaf bir deniz kentten bahsedilmektedir.

Sizin yardımınızla Kyzikos hazinesi de bulununca, büyük babam bununla, en büyük düşünüyü, şu gördüğümüz Deniz Kent'i gerçekleştirdi. Deniz tabanının yirmi metre üstünde ve deniz yüzeyinin yirmi metre altında olan bu kenti yani... Denizin tam ortasındaki saydam evlerden oluşan Deniz Kent'i, hiçbir deprem yıkamaz, hiçbir fırtına sarsamaz. Ancak, alışkanlıklarına bağlı halkımızın büyük bir kısmı, hala Batık Kent'te yaşıyor. Yine de Deniz Kent'in güzelliğini, güvenilirliğini, yaşama olanaklarını görenler, her geçen gün daha fazla oranda buraya gelip yerleşiyor. (Uzayın Tutsakları, s. 17)

İhtiyar Tor'un evi, Bilginevi'nin hemen yanındaydı. Kapıdaki algılayıcı, Bilge Tor'u görür görmez, kapıyı hemen açtı. Hep birlikte içeriye girerlerken evin içi de kendiliğinden aydınlandı. “Deniz Kent'in kapılarında kilit ve anahtar kullanmadık.” diye açıkladı bilge adam. Kapı algılayıcılarına, konut sahiplerinin tüm biyolojik yapı ve özellikleri yüklendi. Önünde biri durduğunda, bu algılayıcılar; çok kısa sürede bu kişiyi inceler ve kendisine yüklenen bilgilere uyup uymadığını araştırır. Elde ettiği sonuca göre kapıyı açar veya açmaz. Gördüğümüz gibi evlerin içinde elektrik düğmesi de yoktur. Siz evin neresine giderseniz, o bölüm hemen aydınlanır; dışarıya çıktığınızdaysa karartılır.”

İhtiyar Tor'un yeni evi, denizin içinde, boşlukta durur gibiydi. Üstelik tamamiyle saydam olduğu için, adeta denizle iç içeydi. Atlarından, üstlerinden, yanlarından geçen balık sürülerini, sanki ellerini uzatsalar tutabileceklerdi. Dört bir yanlarını, inanılmaz büyüklükte bir akvaryum kuşatmıştı.

İhtiyar Tor, “Her evin iç basıncı, dışardaki basınca eşittir.” diyerek açıklamalarına devam etti. “Ağırlığı da, denizin bu noktadaki kaldırma gücüne... Üstelik her evin bir de, denize çıkış tüneli vardır. Her ev sahibi dilediğinde, bu tüneli kullanarak denize ulaşır. İsterse, evinin hemen altındaki kendi deniz çiftliğinden beslenme gereksinimlerini alır. Haydi gelin! Sizlere bu çiftlikleri gezdireyim. (Uzayın Tutsakları, s. 18)

Bataklıkın Kıyısındaki Ev romanında, hareket eden ve düşünebilen bir sarmaşıktan bahsedilmektedir. Bataklık ise yaşayan ve gizemli bir varlık gibi tasvir edilmektedir. Roman boyunca ulaşılmak istenen “Albatrus” çiçeği ise gerçekte var olması imkânsız olan fantastik bir bitki türüdür.

Sarmaşığın dalları ahtapotun kolları gibi ileri doğru açılıp uzandı ve yaprakların arasında beliren iki göz çevreyi hızla kontrol etti. Ardından, tetik bakışların sahibi telaşla dışarı fırladı, ateş dikenlerinin arasından zıplayarak sahibinin kucağına atladı. (*Bataklıkın Kıyısındaki Ev*, s. 9)

Sıcak ve nemle sarınmış dehlizde ilerlemeye başladı. Kayaların keskin çıkıntıları ellerini acıtıyor, oraya ait olmadığını, hemen geri dönmesi gerektiğini söylüyordu sanki ona. Alnında birikip alay edercesine yüzüne doğru kayan teri sık sık silmek zorunda kalıyordu. Toprak zemin engebeliydi. Bir iki kez takılıp tökezledi. Feneri düşürmekten korkarak iyice sıktı. Dehliz bir iki noktada aniden kırılıp yön değiştirmişti. Böyle ne kadar yürüdüğünden emin değildi, ama sonunda küçük bir parlaklık gözünü aldı –İğne başı kadar minik bir ışık parçası. Çıkışa yaklaşmış olmalıydı. Adımlarını hızlandırdı. Işık kocaman bir levha gibi dışarıyı gösteriyordu artık.

Kükürt kokusu ve uçuşan böcekler olmasa, dehlizin bataklığa ulaştığına inanamayacaktı Peren. Çamur izleri bataklıktan eve sürüklenmişti öyleyse. Peki, ne demektir bu? Büyük hala neden herkesin kullandığı yol yerine, görünmeden gidebileceği gizli bir geçidi seçmişti acaba? Daha da önemlisi, bataklıkta ne işi vardı? Manzara seyretmek için olamazdı herhalde. (*Bataklıkın Kıyısındaki Ev*, s. 102)

“O henüz bir çocukken –herhalde on ikisinde falanmış- babasının satın aldığı eski bir konağa taşınmışlar. Üst katta konuk odası olarak ayrılan oda, yatıya misafir gelmediği sürece boş durmuş. Büyükannem bayılırmış orada oynamaya. Bir gün zıplayıp dururken, ayağı döşemenin içine girivermiş. Döşeme tahtasının yerinden çıkarılabildiğini fark edip, hemen kaldırmış tabii ve döşemeye gizlenmiş bu teneke kutuyu keşfetmiş. İçinde de notlar. Öylece alıp saklamış. Kimseye söz etmemiş; bir sırrı olduğu için çok memnunmuş. Yıllar sonra, küçük sırrını oyun olarak görmekten vazgeçtiğinde, içindekilerin anlamı üstüne çalışmaya başlamış. Eski dildeki yazılar bataklıkta açan bir çiçekle ilgiliymiş; doğru

işlemler yapıldığında insanların sezgi ve enerjisini kısa bir süre için akıllmaz derecede güçlendiren bir çiçekle –Albatus’la...”

Guguklu saatin sesi duyuldu. Minik kuş yuvasında çıkıp cıvıladı ve gözden kayboldu.

“Büyükannem formülleri çözebilmek için çılgınca çalışmış, yıllarını harcamış, ama ne yazık ki, tümünü çözdüğünde çiçeği arayabilecek durumda değilmiş artık. Neden annemlerle bunu paylaşmadı, böyle bir gizi yıllar sonra itiraf etmek zor mu geldi, bilmiyorum. Sonuçta beni seçmişti işte. Albatus’u bulmayı ve içindeki gücü almayı başarması gereken kişi bendim.” (Bataklığın Kıyısındaki Ev, s. 135)

İşte, oradaydı. Tüm ihtişamı, kırılmalı ve sabrıyla. Bembeyaz üç çiçeğin sınımsız tutunduğu ince ama güçlü bir gövde. Uçuşan ipeksi kanatları anımsatan taç yapraklar. İncitmekten, ürkütüp kaçırmaktan korkarcasına yaklaştı çiçeğe. Yanına çömelip, Albatus’un doğduğu yerdeki toprakta elini gezdirdi. (Bataklığın Kıyısındaki Ev, s. 160)

Şıpidıklar romanında ise Okyanusun yedi kat altındaki Şıpidıkya Ülkesi fantastik bir mekân olarak sunulmaktadır.

Leyla bir deniz canlısıydı. Daha doğrusu bir Şıpidık! Şıpidıklar okyanusun yedi kat altındaki Şıpidıkya’da yaşıyorlardı. Oraya güneş ışınları ulaşamazdı. Ama ülkesi buna rağmen ıslık ıslık. Çünkü Şıpidıklar her gün güneş ışınlarının deniz yüzeyine çarpıp kırılmalarından oluşan yıldızcıklarını toplarlardı. (Şıpidıklar, s. 20)

Mışıl Suyu romanında, konuşan bir fındık ağacı, konu edilmektedir.

“Tamam, anlatırım ama bir şartla! Ece beni arada bir sulasın. Yoksa fındık veremem.” Ece koşarak bahçedeki çeşmeden bir kova su getirdi. Birazcık dibine döktü. Fındık ağacı çok mutlu oldu.

Ece, “Ağzın nerde senin?” diye sordu.

“Benim ağzım yok Ece.” Diye yanıt verdi fındık ağacı.

“O zaman nasıl konuşuyorsun?” diye sordu Ece merakla.

“Düşüncelerimle konuşuyorum.”

“Benim düşüncelerim konuşamıyor ama...”

“Şaka yaptım. Benim ağzım yukarıda. Sen göremezsin.”

“Bir ağzın var yani, öyle mi?”

“Evet bar. Yoksa konuşamam ki...”

İkisinin arasındaki bu konuşmalar beni epeyce güldürdü. (Mışıl Suyu, s. 49)

Uzaylı Kız Tira romanında, uzaylıların evleri çatısında bir pervane olan metalden küçük çadırlardır. Uzaylılar istedikleri zaman bu pervanelerle evlerini

u urabilmektedirler. Bitki  rt s  olara da zehirli dikenleri olan g llerden bahsedilmektedir.

Burada her Şey gri ve mavi bir ışıkla kaplıydı. Aĝa lar, yollar, evler mavimsi gri bir renkteydi. Eskimoların buzdan evlerini andıran metalden küçük  adırlardı evleri. Her bir evin tepesinde büyük bir pervane dönüyordu, istenildiĝinde uçmaya hazır. (Uzaylı Kız Tira, s. 14)

Gemiden inemeyeceĝin için sana Venüs hakkında biraz daha bilgi vereceĝim: Kızıl kayaların arasında poron  çiçekleri açar, senin dünyanda kokulu bir  i ek vardır... G l! Onların da dikenleri vardır ve bıçak gibi keskindir, ne yazık, o dikenler zehirlidir, battıĝında yaşama Őansın azalır. (Uzaylı Kız Tira, s. 60)

Gökyüzünde Mor Bulutlar romanında tüm eşyalar candan yapılmış ve bilinenden başka bir boyuta göre düzenlenmiştir.

Bu salon daha önce hiç görülmedik eşyalarla döŐenmiŐti. Masalar, koltuklar, iskemleler,    boyutlu oldukları halde iki boyutlu izlenimini veriyorlardı. Kısacası bu salon, yeryüzünde bilinmeyen bir başka boyutun, geometrik kurallarına göre düzenlenmişti. Tavan, döşeme, duvarlar, eşyalar, tümüyle cam ve ayna karışımından yapılmıştı. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 188)

Küçük Cadı Şeroks romanında, S sler Ormanı denilen, tamamen iyilik ve g zellekle donatılmış bir ormandan söz edilmektedir.

Şeroks'un güne merhaba dediĝi bu güzel yer, S sler Ormanı'ydı. Bu ormanda hayal edilebilecek en iyi kalpli canlılar yaşar, en renkli çiçekler açar ve en güzel sesli kuşlar  terdi. (Küçük Cadı Şeroks, s. 23)

Naz ve Büyülü Bahçe romanında ise masal kahramanları bir kahraman olarak tekrar karşımıza çıkmaktadır. Lamba Cini bir seviye sınavını geçip lamba cini olma hakkı kazanan bir cindir. Ama artık cinlerde teknolojiye uyum saĝlamıŐtır. Dilek tutmak için bunu cine söylemek deĝil "Dilek Makinesi"ni kullanmak gerekmektedir.

"Annem," dedi Cin. " ok eski bir fotoĝrafı. Cincibir gazozları yeni  ıktıĝında çekilmiş. Annem gazozun rekl mında bir grup cinle yer almış," dedi.

Şaşırmıştım.

“Çok eski bir markadır Cincibir,” dedim. “Biliyorum. Ama artık yok. Bir de hiç böyle cinli bir tanıtımı yapıldığını duymamıştım.”

“Bu tanıtım cinler için özel yapılmıştı,” dedi Cin Selahattin. “Sen bilmezsin. Fazla tutmadı nedense. Cinler gazoz içmeyi sevmiyor.”

Cin Selahattin’in dünyasını merakla izliyordum. Duvardaki bir rafta bazı kitaplar gözüme ilişti.

Bir grubun çerçevesi, resmi kitaplara dayanmış, duruyordu.

“Bunlar kim Selahattin?”

“Cin tayfasıyla çekilmiş bir fotoğrafım,” dedi. Çerçeveyi raftan alıp bana verdi. Bir sürü eciş bücüş yüzlü cin kameraya gülümsemişti.

“Neredeler şimdi?”

“Hepsi dağıldılar,” dedi Cin Selahattin. “Farklı farklı işlerde çalışıyorlar. Kimi lambada, kimi eşikte. Herkes dağıldı. Ekmek parası peşinde.”

“Eşikte ne yapıyorlar?” diye merakla sordum.

“Hiçbir şey yapmıyorlar,” dedi Cin Selahattin. “Eşik Cini... Duymadın mı? Anadolu’da her evde vardır. Akşama kadar eşikte otururlar.”

“Allah Allah.”

“Vallahi,” dedi. “Zaten işler kesat bu ara. Biliyorsun.”

“Lamba Cini nasıl olunuyor?”

“Sınav var,” diye cevap verdi. “Oldukça zor bir sınav. Hazırlandım ve kazandım.”

Kontrol paneli gibi bir şey gözüme çarpmıştı. Çeşitli düğmeler, bir şalter, yuvarlak bir direksiyon, birtakım kapalı kutular vardı panelin üstünde.

“Nedir bu?” diye sordum.

“Dilekleri buradan gerçekleştiriyorum,” dedi. “Dilek paneli. Biraz eskidi, bakıma ihtiyacı var ama gene de çalışıyor. Fena değil.”

Meraklanmıştım.

“Nasıl yani, bu panel ile mi dilekleri gerçekleştiriyorsun?”

“Evet,” dedi Cin. “Bak, göstereyim sana. Şu boru var ya, yukarıdan ses buraya gelir. Ben de ‘Dile benden ne dilerse?’ diye bağırırım ve sesim buradan dışarıya çıkar. Anladın mı?”

“Evet.”

“Dilek dileyen de dileğini söyler. Yine bu borudan sesi bana gelir.”

Şaşırmıştım.

“Müthiş,” dedim. “Sonra ne yapıyorsun?”

“İşte şuradan dilek içeriye alınıyor.”

Eski bir çekmeceyi çekmişti.

“Ben dileği şu tuşlarla yazıyorum.”

“Hani elektrik yoktu?”

“Elektrikli değil ki pilli,” dedi Cin Selahattin.

Alet oldukça garipti. Mekanizmayı tam anlayamamıştım.

“Sonra... ne diyordum ben? Hah, hatırladım. Dileği yazıyorum, bekliyorum. Ana tuşa basıyorum.”

“Hangi ana tuşa?”
“İşte ana tuş bu.”
Kırmızı plastikten bir tuşu gösteriyordu bana.
“Sonra ne oluyor.”
“Şurada vites var...”
Hiçbir şey anlamıyordum.
“Eski bir alet bu tabii,” dedi Selahattin. “Ama bakma sen, işe yarar.”
“Peki sonra ne oluyor?”
“Vallahi, dilek bazen gerçekleşebiliyor,” dedi Cin.
Cin’in bu değişik, yarı karanlık, tozlu ve modası geçmiş dünyası etkilemişti beni. Daracık, kıvrılan taş merdivenler, bu çekme kat, gördüğüm fotoğraflar, bu eskimiş dilek makinesi... (Naz ve Büyülü Bahçe, s. 133–134–135–136)

Gohor’da, birçok fantastik ülke bulunmaktadır. Örneğin, bazı kentler bir cam fanusla kaplanmıştır. Yalan Bozkırları’nda asla yalan söylenemez, yoksa bozkır dile gelip bunu söyler. Yeraltında şehirler vardır. Asla yaşlanamadığımız sonsuza dek hapis kalınan hapishaneler bulunmaktadır.

Biz, dışarıdakilerin yaşadığı ve birer fanusla yalıtılan kentlerin çevrelerine yayılmış olan köylerin her birinden onar çocuk alınacak.
(*Gohor*, s. 8)

Görüşmelerin şimdi Yalan Bozkırları dediğimiz, o zamanlardaki adı Gelecek Çayırı olan yerde yapılması kararlaştırılmıştı. (*Gohor*, s. 66)

Çünkü yeraltındaki kentim Sinatlub’a açılan girişlerden biri geride, kurtlarla çarpıştığımız dağlarda kaldı. Bir diğer giriş ise buradan birkaç günlük yürüme mesafesi uzaktaki Kara Çocuk Dağlarında.
(*Gohor*, s. 81)

Evet. Çok iç açıcı bir yer olduğunu söyleyemem. Ama yine de Karanlık Çocuklarla kıyaslandığında birer melektir oradakiler. Sadece... Nasıl desem, pek normal değiller işte. (*Gohor*, s. 82)

Evet, bu anı delip de çıkamıyordum, buraya başka kimseyi çekemiyordum, akan zamana dâhil olamıyordum, bedenim asla yaşlanmıyordu, ama bu soyut hapishanenin içinde dilediğimce hareket edebiliyordum yine de. (*Gohor*, s. 98)

Elbid Avcısı romanı, tamamen fantastik mekânlarda geçmektedir. Yaşamla ölüm arasında sıkışan Ela, görünmeyen bir salonda fantastik varlıklara karşı yaşam mücadelesi vermektedir.

Ela, boş koridoru süzdü. “Ölüler dünyası niye bu kadar sessiz?”
Adam içini çekti. “Burası ölüler dünyası değil ki,” dedi usulca bir sır veriyormuş gibi. “Burası Görünmeyen Bekleme Salonu.”

“Nere?”

“Görünmeyen Bekleme Salonu,” diye tekrar etti adam. “Her hastaneyle bağlantılıdır. Her hastaneye açılan bir kapısı vardır. Bu salonu hastanede ölen insanların beklemesi için yapmışlar.”

“Ama ben ölü değilim.”

“Sen burada fazla duramayacaksın zaten.”

“Peki nerede duracağım?”

Adam tecrübesinden yararlanıyordu yalnızca. “Zip’ini bulunca, burada durman yasaklanacak. İnsanların yanına gideceksin. Kaza geçirdiğin yere. Senin avın orada başlayacak.” (Elbid Avcısı, s. 61)

Bilgisayar Amca romanında, karakterlerin uzayda kapatıldıkları mekânlar uzun uzun betimlenmiştir.

Bu sırada tünele doğru sürüklendim. Beynimin çalışması şimdi onları ilgilendirmiyordu anlaşılın. Rahatladığımı anlamış olmalılar. Tekrar evimize, sokağımıza, anneme, babama dönebilecektim demek! Sevincimin hücrelerime yolladığı akımla pullarım kıpırdadı.

Bu tünel de nereden çıkmıştı?

Bir ışıktan oluşuyor. Mor ama mavi ispirotoya benziyordu rengi. Tünelden geçmek, ışığın içinden geçmek demektir. Bu benim bindiğim geminin içinde genişleyen bir oda mıydı? Gemim ne zaman Mor Gezegen’e inmişti? Ne zaman beyaz bulut, Mor Gezegen’in yansıtıcılarını görmüş de yayınlarını vermeye başlamıştı?

Ben de saçmalıyorum artık!..

Yüksek teknolojileriyle Dünya’ya kadar ulaşanlar bunlar değil mi sanki? Bu işler onlar için çocuk oyuncağı sayılmaz mı?

Tünelin ucunda bir ekran belirdi. Zaman durmuş gibiydi, hiçbir şey devinmiyordu ortalıkta. Yalnız ben ve mor ışıklı tünel vardı. Bir de ekran. Beynimde bir karıncalanma başladı. Derimin üzerindeki pullar beni gıdıklıyordu. Dünyaları yalnız beynimle temsil ettiğimi düşünürken o da elimden mi gidecekti?

Göktuğ ne yapıyordu acaba? O nasıldı?

Karşımda mor tünelin içinde belirdi. Beyin dalgalarımız merkeze mi bağlanmıştı? Ne olmuştu da böyle her aklıma geleni karşıma çıkarıyorlardı?

Birbirimize doğru yürüdükçe yol uzuyordu. Bir düste gibiydik.

Koşmaya başladım. O da bana doğru koşuyordu, ama sanki bir döner bant üzerinde koşuyormuşuz gibi o benden, ben ondan uzaklaştım. Uzakta, mini minnacık bir noktaya dönüştü Göktuğ. Sanırım o da beni öyle gördü.

Tünel biterken mor ışığın önce maviye açıldığını, sonra da yeşile kayıp sarımsı bir beyazlıkta durduğunu gördüm.

Yorulmuştum. Kollarım yerinden kalkmıyor, ayaklarım saydaması tabanda sürükleniyordu. Yanımdan yöremden ışıklar geçiyordu durmadan. Bana çarpmamak için açılıyorlar, kavisleniyorlardı. Şaşkındım. Nereye gidecektim şimdi?

Her yer odama benziyordu.

Boşlukları, hemen ışıklarla sararak görünmez duvarlara dönüştürüyorlardı.

Gözlerim yine kapanmaya başladı. (Bilgisayar Amca, s. 65-66-68)

Uzaydaki Arkadaşım romanının geçtiği Uydu Gezegeninde de dünyada olduğu gibi konuk evleri vardır.

Kozmik fırtına geçinceye kadar Uydu Gezegeni'ndeki Uzay Konuk Evi'nde kalabilirsiniz. (Uzaydaki Arkadaşım, s. 72)

Pitan'da ise dağların rengi pembedir. Ormandaki ağaçlar v diğer bitkiler ayaklanıp yürüyebilmektedir.

Daha önce hiç görmedikleri bitkiler; tek bir daldan oluşan alacalı, bulacalı ağaçlar; en az ağaçlar kadar uzun, mor renkli çiçekler; usul usul birilerinin görmesini istemezmiş gibi sessizce hareket eden, pamuk şekerine benzer çalılar, tıpkı bir girdap gibi döne döne yerin içine doğru akan sarımsı helezon ırmaklar, göz alabildiğine yüksek, ihtişamlı pembe dağlar... (Pitán, s. 79)

Etraflarındaki ağaçlara, çiçeklere, taşlara dokunuyorlar; bu garip, fantastik dünyanın özelliklerini keşfetmeye çalışıyorlardı. (Pitan, s. 80)

Öte Yaka bu dünyanın gerisinde, düşlerin ve kâbusların iç içe yaşadığı, iyilikle kötülüğün birbirine karıştığı bir yerdir. Buradaki insanlar, hayvanlar, bitkiler, hatta cansız varlıklar, aslında bir rüyanın parçasıdır. (Pitan, s. 98)

Mavi Elma romanında, merdivenleri yakuttan yapılmış mağaraların içinde saklı bir kentten bahsedilmektedir.

“Eğer ülkemizde yaşayan diğer canlılarla tanışmak isterseniz, gölün ortasından aşağıya inen yakut merdivenleri izlemeniz gerek” dedi. “Bu merdivenden inebilirsiniz, ama tekrar çıkmak isterseniz çıkamazsınız” diye uyardı. (Mavi Elma, s. 60)

Mağara ülkesini gezmeye başladık. Gezgin anlatıyordu:

“Burası Mor Kristaller Koyu, burası Güldüren Havuz, burası Çenebaz Parkı, burası Fa Vadisi.”

“Anlayamadım Fa Vadisi mi?” diye sordum.

“Evet, dinleyin. Bakın buradaki duvarlardan sadece ‘fa’ notası yankılanır. Ama siz, insanlar ‘fa’ notasını bilmezsiniz sanırım.”

Babam;

“Olur mu hiç! Yeryüzünde de bu nota var. Notalar evrenin her yerinde var. Yağmurun çiseleyişinde, rüzgârın hışırtısında, şimşeğin gürültüsünde... Eğer dinlemesini bilirsek ‘fa’ notasını her yerde duyabiliriz” dedi. (Mavi Elma, s. 62)

Ah Şu Uzaylılar romanında, betimlenen uzaydaki binalar yarı şeffaftır ve küre şeklindedir.

Geniş bir düzlüğün ortasında, buzlu camdan yapılmış gibi, yarı şeffaf kocaman bir yarım küre... Göz kamaştıracak güzellikte, görkemli bir yapı. (*Ah Şu Uzaylılar*, s. 43)

Dünyamız Tehlikede romanında, makinelerin yönettiği bir ülkeden söz edilmektedir.

Önemli bir hadise olmasaydı, böyle apar topar ve habersizce çıkıp yurduna dönmezdi, diye, “yurduna” sözünü üstüne bastıra bastıra tekrarlıyor; “onun yurdu bir başka çeşit idare ediliyormuş. İşlerin başında az insan, çok makine varmış,” diyordu. Hepsi bu kadar. (*Dünyamız Tehlikede*, s. 42)

İncili Kavak romanında, yaşayan, düşünen ve konuşan bir ağaç konu edilmiştir.

İncili Kavak’ta Mıcık’ın dostları olan dallar kurumuş, kötülük tohumları taşıyan çürümüş ve kuru dallar yeşermişti. Onlar, incinin gücünden korkuyorlardı. Mıcık yaklaştıkça, tehlike çanları çalıyordu. Onlar da bütün güçleriyle Mıcık’ı korkutmaya çalışıyorlardı.

Çürümüş dallar, yeterli güce ulaşmışlardı. Mıcık’ın ailesi dışında, tüm köye kötülük etmeye hazırlandılar. Mıcık’ın yüreğindeki inci, onun ailesine dokunmalarına engel oluyordu.

Sonbahar yağmurları başlamıştı. Bu durum, İncili Kavak’ın işine yaradı. Boyu çok uzundu. Havadaki elektriği çeker, yıldırım olarak en yakındaki eve gönderebilirdi. (*İncili Kavak*, s. 20)

4. 2.4.19. OLAĞANÜSTÜ VE GİZEMLİ OLAYLAR

Olağanüstü ve gizemli olaylar başlığında karşımıza çıkan tüm sıra dışı olayları, okuyucunun düş gücünü zorlayacak onu romanın içine çekecek tüm gizemli konular

bu başlıkta incelenmiştir. İster fantastik ister bilim-kurgu türünde olsun bu konuya rastlanmaktadır. Fantastik ve bilim-kurgu türü romanların olmazsa olmaz konularından birisidir.

Fafa ile Mimi-Güneşe Yolculuk romanında Fafa yıldırımları eliyle tutup onlara dokunarak incelemektedir. Fafa ile Mimi'nin yolculuk yaptıkları gezegende insanlar konumlarına göre farklı renktedirler. Romanında sonunda kendi gözyaşlarından oluşan bir denizde boğulma tehlikesi atlattırlar.

Mimi bu espriye güldü. Bir yandan da dikkatle Fafa'yı izliyordu. Onun, yıldırımları nasıl yiyeceğini çok merak ediyordu. Fafa elini kabın içinde bir süre dolaştırdıktan sonra sonunda bir yıldırım yakalayabildi.

Elini kaptan çıkardı ve havaya, ikisinin de yıldırımını iyice görebilecekleri bir hizaya kaldırdı. Yıldırım, durmadan renk değiştiriyor ve yarıp sönyormüş hissi veriyordu. Mimi merakla elini uzattı. "Sıcak mı?" Yıldırımına dokundu. "Hayır! Hatta soğuk bile. Hayret!"

Fafa, "Burada da her şey ateş gibi sıcak, bir tek yemekler soğuk," deyince ikisi birden tekrar uzun uzun güldüler.

"Haydi, Fafa, mantımı ye bakalım."

"Doğru ya, bunun bir mantı olduğunu unutmuşum, hahahah!"

İkizler gülüşürlerken, Fafa'nın elindeki yıldırım birdenbire, içi mantıyla dolu bir tabağa dönüşüverdi. Fafa korkuyla geri sıçradı. Mimi'nin ağzı hayretten açık kalmıştı. Fafa geri sıçrayınca tabak da düştü ve havadaki yerine oturdu. Mantı, tıpkı Dünya'daki mantılara benziyordu. (Fafa ile Mimi – Güneşe Yolculuk, s. 55)

"Evet. Buradaki herkes, Güneş tarafındaki renklerden birini oluşturur. Bu aynı zamanda bizim görevimizi de belirler. Çocuklar, ara renk tonlarındadır ve büyüdüklerinde anne ya da babalarının rengini alırlar. Aramızda bütün renklere aynı anda sahip tek kişi Sool'dür." Sinuy bir an Fafa'ya baktıktan sonra düzeltti. "Yani siz gelene kadar öyleydi. Ama şimdi siz de tüm renkleri yansıtabiliyorsunuz. Beyaz tenlisiniz." (Fafa ile Mimi – Güneşe Yolculuk, s. 65)

Mimi, kendisine taç takacak olan heyete baktı. Tahtın arkasında tek sıra halinde duruyorlardı. Her biri, Güneş'in yedi ana renginden birinin rengindeydi. Kırmızı, sarı, yeşil, turuncu, çivit mavisi, mavi ve mor...

"Evet, görüyorum," dedi. Ama ellerinde herhangi bir müzik aleti göremiyordu. Sool açıklamasını sürdürdü.

"İşte, şarkıyı söyleyen onlar. Bu duyduğun müzik, onların sesleri. Müzik aleti çalmalarına gerek yok. Yedi rengi temsil eden Güneşliler bir araya gelince, düşünceleriyle çıkardıkları sesler, renkleri titreştirir ve bu

duyduğun müzik ortaya çıkar. Nasıl beğendin mi, kraliçem? Hepsi senin için!” (Fafa ile Mimi – Güneşe Yolculuk, s. 67)

Mimi’yi teselli etmek için bir adım attı. Mimi’ye sarılmak istemişti. Ama Mimi’nin yanına geldiğinde, ayağı suya girdi. Şaşkınlıkla eğilip yere baktı. Yerde küçük bir göl oluşmuş ve durmadan büyüyordu.

“Mimi! Mimi, lütfen ağlamayı bırakır mısın? Neden bilmiyorum, ama gözyaşların akıp gitmiyor. Emilmiyor da. Burada birikiyor. Bak!”

Mimi de durumun farkındaydı. Ama ağlamasını kesemiyordu bir türlü. Ne susabiliyor, ne de konuşabiliyordu.

Fafa, Mimi’ye sarıldı. Faydasızdı. Mimi ağlamasına engel olamıyordu. Kısa bir süre sonra, ikisi de yarı bellerine kadar suyun içindeydiler. Fafa umutsuzca tekrar etti. “Mimi, lütfen sus artık. Yoksa ikimiz de boğulacağız!”

Güneş saatiyle birkaç dakika sonra, gerçekten de su, burunlarının hizasına gelmişti bile. Tutunacak veya üzerine çıkacak bir şey aradılar, bulamadılar. Çaresizce, birbirlerine sarılarak beklediler.

Su, başlarının üzerinden aştı. Hayretler içinde, ikisi de nefes alabildiklerini hissettiler. Burunlarına, o tanıdık Dünya kokuları geliyordu.

Mimi duyduğu tanıdık bir sesle irkildi. “Gördün mü? Sana söylemiştim. Gerçekten istersen, yapamayacağın şey yoktur.”

Mimi gözlerini açtı. Gözlerinin kapalı olduğunun farkında bile değildi açana kadar. Doğruldu. Denizdeydi! O güzelim Dünya’sında, o güzelim tuzlu suyun içindeydi. Duyduğu ses, denizin sesiydi. Mimi öylesine sevinçliydi ki! Eski dostu denize, “Bütün bunları gerçekten yaşadığıma inanamıyorum!” dedi. Denizden yanıt almadı, ama onun gülümsediğini hissedebiliyordu. Başını yukarı kaldırıp, batmakta olan Güneş’e baktı. Bir zamanlar, onların ve tüm evrenin kraliçesiydim, diye düşündü. Artık savaş durmuş olmalı. Şu anda Sool ne yapıyordur acaba? Ya diğerleri? (Fafa ile Mimi – Güneşe Yolculuk, s. 110)

Kış Ülkesi Çocukları romanında, yağmur doğal yolla değil, dev balonlardan dökülen sıvılarla yağdırılmaktadır.

Her şey uykuda başlıyordu sanki. Korkunç bir uğultuyla yerlerinden sıçradıklarında sabah olmak üzereydi. Değirmenin pencerelerine koştular. Gökyüzünde dolaşan üç dev balondan, Cerenovası’na kapkara bir yağmur yağıyordu. Balonlar yere oldukça yakın geziniyor, toprağa simsiyah bir şey döküyordu.

“Görünmeyelim,” dedi Güneş.

İçeri çekildiler. Oradan bakmaya başladılar. Değirmene taşınmaları çok iyi bir karar olmuştu. Buradan gerçekten Yaz Ülkesi’nin yamaçları kaplayan bütün evler ve ovanın büyük bir kısmı görülebiliyordu.

Balonlardan biri kırmızıydı, diğeri limon sarısı. Üçüncü balon da beyaz...

Balonlar akşama kadar gezdi ovaların, bahçelerin üstünde. Tepeye, yamaçlara uğramadı. Yaz Ülkesi'nin bütün toprağı kapkara bir tozla kaplandı. (Kış Ülkesi Çocukları, s. 89)

Efsaneler Gezegeni romanında, dev heykeller kendi başına hareket etmekte ve gizli geçitleri göstermektedirler. Sfenkslerin gözleri öldürücü etkiye sahiptir. Göz göze gelindiğinde taşa dönüşürebilir.

İşte o anda, nasıl olduğunu anlayamadıkları bir olay gerçekleşti. Athena'nın dev heykeli, gözlerinin önünde hareket edip metrelerce geriye çekildi. Çekildiği yerde, tapınağın derinliklerine doğru inen geniş bir geçit belirmişti. Çocuklar, tapınak korumalarının arasında, mermer merdivenlerden inip rahibin ardı sıra bu geçide girdiler. (Efsaneler Gezegeni, s. 24)

“Yaklaşık bir saat kadar sonra, Taş Sfenksi'nin bekçilik ettiği taş geçide geleceksiniz. Sakın dediklerimi unutmayın! Sfenksin gözlerine asla bakmayın. Yoksa oracıkta taş kesilip kalırsınız. Zaten soracağı soruyu yanıtlayamadığınızda da aynı sonuçla karşılaşacaksınız. Ama olsun! Hiç olmazsa şansınızı kullanırsınız.

Eğer doğru yanıt verir de Taş Sfenksi'ni geçmeyi başarırsanız, bu kez de geçidin çıkışında önünüzü kesecek olan Ateş Sfenksi'yle karşılaşacaksınız. Sakın aldanıp da sfenksin gözlerine bakmayınız! Yoksa daha o anda tutuşup yanarsınız. Hoş, zaten ne yaparsanız yapın, bu sondan kurtulmanız olanaksız. (Efsaneler Gezegeni, s. 78)

Mızıkacı romanında, ölümsüzlük iksiri şifalı otlardan elde edilmektedir.

Dağın yakınındaki kasabada yaşayan insanlarla tanışması, topladığı şifalı otları satarak yaşamını kazanması, yolculukları ve serüvenleri anlatılıyordu ilerleyen bölümlerde. Kasaba halkı, onun şifalı otlardan yaptığı bir iksirden söz ediyordu. Söylendiğine göre, ölümsüzlük iksiriydi bu. Efsane giderek yayılıyor, insanlar Mızıkacı' ya karşı garip bir saygı duyuyorlardı. (Mızıkacı, s. 49)

Bataklığın Kıyısındaki Ev romanında ulaşılacak istenen fantastik çiçek Albatrus'a ulaşılacak istenirken karşılaşılan olağanüstü ve gizemli olarak nitelendirilebilecek olaylar aşağıda listelenmiştir.

“Gizli bir geçit, gece gece bataklığı ziyaretler ve azimli bir takip. Sanki hepsi birbiriyle ilişkili. Sanki minicik bir düğüm var da, onu çözünce gerisi çorap sökücü gibi gelecek. Bunu hissediyorum. Tıpkı şu hortumların dolaştığı bulmacalar gibi. Çiçeği sulayan hortum hangisi?”
(Bataklığın Kıyısındaki Ev, s. 110)

“Henüz on altı yaşındaydım. Büyükannem ailede bana düşkün ender insanlardandı. O kış sağlığı hızla kötüye gitmiş, artık yatağından kalkamaz olmuştu. Bir gece başucunda oturmuş, elini tutmuşum. Dolabının alt çekmecesini açmamı istedi. Çekmecede yalnızca birkaç parça giysi vardı. ‘Arkayı yokla. Minik bir kulp olacak,’ dedi. Kulbu bulup çektim. İkinci bir çekmece açıldı. İşte, önünüzde duran bu teneke kutu oradan çıktı. Çekmece bana büyük bir serüvenin kapılarını aralamıştı –Umarsızca, düşünmeksizin sürükleniverdiğim bir serüvenin. Tabii, o sırada bundan tamamen habersizdim.”

Sustu, cebinden bir anahtar çıkardı, kutuya uzandı. Hava yoğunlaşmış, yılan gibi kıvrılarak boyunlarına dolanmıştı sanki. Tekrarlanamayacak olağanüstü bir anı paylaştıklarını hissediyordu üçü de. Kutudan, gizini korumak için üst üste dolanmış eski bir bez torba çıkmıştı. Yaşlı kadın sabırla çözdü yıpranmış torbayı.

Dışarıda ağustosböcekleri iki çocuğun şaşkınlığına gülercesine ötüşlerini hızlandırmıştı.

“Bir defter mi?” diye sordu Peren, düş kırıklığı sezilen bir sesle.

“Ve bunlar,” diye ekledi Büyükhala. Kahverengi lekelerle dolu, kırış kırış bir kâğıt destesini Peren’e doğru uzattı. Formüller, notlar ve tuhaf işaretlerle dolu kâğıtlar. (Bataklığın Kıyısındaki Ev, s. 134)

Büyükhala güldü. “Şöyle düşün,” dedi. “Bir şeyleri önceden hissedebilirsen ya da bilebilirsen, diğerlerinden bir adım önde olursun. Büyük ikramiyenin hangi numaralı bilete çıkacağını ya da yatırım yapacağın işin gerçekten karlı olup olmayacağını bilebilirsin...”

“Vay canınaaa!”

“Ya da âşık olduğun birinin sana âşık olup olmadığını anlayabilirsin... Bunun gibi şeyler işte. Birçok insan böyle bir yetenek için varını yoğunu verebilir.”

Kuzey araya girdi. “Böylesi bir güce sahip tek insan olmak muhteşemdir herhalde!”

“Albatus çeşitli işlemlerden geçtikten sonra çok miktarda öz elde ediliyor. Bir iki kişiye yeterli olacaktan çok çok daha fazla. Tıpkı ilaç dozu gibi. İyileşmek için bir kaşık şurup yeterliyse, bir kaşık alırsın. Kendimize ayırdıktan sonra artanı satacaztık,” diye açıkladı Büyükhala.

“Etkisi ne kadar sürüyor?” diye sordu Peren, büyülenmişçesine.

“İçtikten sonra yalnızca yirmi dört saat.” (Bataklığın Kıyısındaki Ev, s. 139)

Damla Canlısı romanında, fantastik varlıklar (damla canlıları) sırtlarındaki çantalardan yağmur yağdırmaktadırlar.

Yeryüzüne inen her damla canlısının sırtında bir çanta olurdu. Yağmuru bu çantaların içinde taşırlardı. Damla canlıları çantalarını gözleri gibi korurlardı. Çantada asla bir delik olmamalıydı. Yoksa yere indirdikleri yağış miktarı azalırdu. Bu da yeryüzündeki canlıların hayatını zorlaştırır, hatta tehlikeye bile atabilirdi. Damla canlılarının sorumluluğu çok büyüktü. Yağmur yağmazsa toprakta bitkiler yetişmez ve kıtlık olurdu. İnsanlar, hayvanlar içecek su bulamazlardı.
(*Damla Canlısı*, s. 19)

Uçan Dalgalar romanında, elektronik dalgalar kişileştirilmiştir.

“Doğru, onun gibi bir şey. Gerçi bana göre çok daha basit bir dalga akımıydı, ama rastgele dolaşan, başıboş dalgalardan biri de değildi. Düzenli bir şekilde uzaklardan bir yerlerden geliyor, kısa aralıklarla varlığını sürdürüp sonra da kayboluyordu. İlgimi çekti bu durum. Hemen bir inceleme yaptım çevrede. Evet, yanılmamıştım. Gerçekten de çok özel bir dalga akışı yol alıyordu havada. Hem de yalnızca belli bir hedefe doğru ilerliyordu. Normal koşullarda böyle bir şeyin olmaması gerekiyordu. Ortalama insanlar böyle bir dalga yönlendirmesi yapabilecek konumda değillerdir çünkü.

Bu işin içinde bir bit yeniği var diye düşündüm ve hemen gerçek boyutlarıma dönüp o tuhaf dalganın yanına gittim. Baktım ki uzaydaki uydulardan birinden geliyor. Oraya nereden gönderildiğini de bulabilirdim, ama bunu yarına bıraktım. Çünkü benim tek başıma bunu çözmemin anlamı yok. Polise kanıt sunabilecek bir oluşum değilim ben. Yarı...” (*Uçan Dalgalar*, s. 85)

Mışıl Suyu romanında, etrafı sadece pisletmek için yaşayan fantastik varlıklardan (kirli adamlar) söz edilmektedir.

Önce pis bir koku geldi burnuma. Birden önlüğüm çamura bulandı. Önlüğü çıkarıp attım. Çünkü çok kötü kokuyordu. Karanlıkta onları gördüm. Kocamandılar. Elbiseleri yırtık pırtıktı. Kapıya çamur atıp duruyorlardı. Saçları uzundu ve pislikten birbirine karışmıştı. Etraflarında bir sürü sinek uçuşuyordu. (*Mışıl Suyu*, s. 28)

Sonra çok yukarılardan bir yerden kocaman bir çamur parçası düştü kirli adamların önüne. Hepsi çamurun içine girdi. Her yerlerini çamura bulayıp çıktılar. Geri döndüler ve ormanın içine doğru yürümeye başladılar. Sanki bu kocaman çamur parçası onlar için bir işaretti.

Peşlerinden gitmeye karar verdim. Ama çok kötü kokuyorlardı. Bu yüzden onları uzaktan takip ediyordum. (Mışıl Suyu, s. 29)

Gündüz Berrakların yıkandığı suyun yanına geldiler. Herkes birbirine bakıyordu. Ama kimse suya girmiyordu. Sonra en ufak olan, ayaklarını suya soktu. Derken hepsi birden suya girdi.

Tam o sırada yukarıdan bir yerden bir ses duyuldu. Ses o kadar korkunçtu ki olduğum yerde büzüldüm kaldım. “Ben o suya girilmeyecek demedim mi?” Çabuk buraya gelin. Pis herifler sizi!”

Sesi duyan koca adamlar korkarak kendilerini dışarı attılar. Koşarak ağaçlı yolu tırmanmaya başladılar. Hava aydınlanmak üzereydi. Kirli adamlar elleriyle gökyüzünü gösterip duruyorlardı.

Anlaşılan onlar gece, Temizler gündüz dışarıya çıkıyordu. Çok kötü bir koku yüzünden durdum. Kirli adamların yaşadığı yere yaklaşmış olmalıydık.

Kirli adamlar homurdanarak korkunç sesli adamın etrafını sardılar. Adam liderleri olmalıydı. Çok kızgın görünüyordu. Ben burnumu elimle tutarak, bir kenardan onları dinlemeye başladım. Görünmez olduğumu unutmuşum. Aklım fikrim kötü kokuyordu. Korkunç sesli adam bağırarak konuşmaya başladı. O bağırdıkça diğerleri büzülüyordu: “Ben bir Kirli Ülkesi kurmaya çalışıyorum. Siz temizlenmeye çalışıyorsunuz. Berrak kızı bile kaçıramadınız daha.” (Mışıl Suyu, s. 30)

Biz ne olduğunu anlamadan adamın kirli tarafı hemen yakaladı Berrak’ı. Temiz taraf “Bırak onu!” diye bağırırken, kirli taraf “Hem de doğru kızı yakaladım, ha ha!” diye seviniyordu. Berrak kirli tarafın kollarında bağırıyordu: “Bırak beni! Anne! Kurtar beni anneciğim!”

O sırada birdenbire hava açtı. Adamlar şaşkın bir halde suyun içine gömüldüler. Ben elimde Berrak’ın ördeğiyle kalakaldım. Annesi suya daldıysa da Berrak’ı bulamadı. Koruyamamıştım onu işte... Çocukluğumu koruyamamıştım... (Mışıl Suyu, s. 59)

Kirlilerin oraya vardığımızda ortalık çok sakindi. Kimseden ses çıkmıyordu. Sadece ortalıkta vızıldayan sinek sesleri vardı.

“İnanamıyorum, hala kendimize bir ev bulamadık!” diye vızıldayarak geçti bir sinek yanımızdan.

“Bak anne, ağaçlarını devirdiğin sinekler olmalı bunlar!” diye neşeli bir çığlık attı Ece.

“Hala ev bulamamışlar...” dedim şaşkınlıkla.

Bir sinek sürüsü yavaşça geçti yanımızdan. “Yorulduk!” diye inledi biri.

“Onları Temizlerin yanına davet edelim mi anne?” diye sordu Ece.

“Ama orası tertemiz bir yer kızım. Bunların orada ne işi olur?”

“Fena mı olur? Onlar da bundan böyle temiz sinek olurlar.”

Evet, fena fikir değildi aslında. Ama önce Berrak’ı kurtarmalıydık. (Mışıl Suyu, s. 64)

Düş Ülkesi romanında, elma ağacı konuşarak çocuklara elmalarından ikram etmektedir.

Çocuklar özenle açmışlar seranın tavanını. Elma ağacı çocuklara elmalarından birer tane yemelerini söylemiş. Çocuklar, sarı ışık topu görünümündeki elmalardan yemişler birer tane. Kısa sürede çocuklar hem büyümüşler hem de kanatlanmışlar Peter Pan gibi. (*Düş Ülkesi*, s. 93)

Parpat Dağının Esrarı romanında, gökyüzünde iki güneş bulunmaktadır. Fantastik varlıklar öldüklerinde cesetleri eriyip gitmektedir.

Gökyüzünü göz kamaştırıcı bir kızılık sardı. Sanki güneş yere inmişti. Yeryüzünü acı dolu haykırışlar kapladı. İnsanların bu çılgınlıklarına hayvanların ürkünç sesleri de katıldı. Battık batıyoruz derken, Alev Şelalesinin birden hızı kesildi. Daha sonra da gökyüzünde bir yere çakıldı kaldı. Gökte artık ışıkları birbirine karışan iki güneş vardı. (*Parpat Dağının Esrarı*, s. 39)

Bu bahçenin bir köşesine, “Geçmiş Çiçeği”nin tohumları ekildi. Ölü kalan tam bu tohumların üstüne gömüldü. Yaşlı Kalan’ın cesedi bitki salgılarıyla kısa sürede eritildi. Geçmiş Çiçeğinin tohumları bu eriyikle tez günde filizlenerek boy verdi. Kalanlar Geçmiş Çiçekleriyle iletişime girmeyi denediler. Sonuç tam umdukları gibi oldu. İletişim sırasında ölü Kalan’ı içlerinde duyumsuyorlardı. (*Parpat Dağının Esrarı*, s. 59)

Ganga romanında, uzaydaki yıldızlardan akan kozmik ışıklar denizin altındaki balık yumurtalarına özel ışınlar yollamaktadırlar.

İnsan külleri, tabana çöküp de balçıklaşırken, nehrin bu gizemli bileşiminden etkilendi. Uzayda bulunan yıldızlardan, dünyamıza akan kozmik ışınlar da Ganj suyundan süzülerek, tabandaki bu balçıklara ulaştı. Balıklar yumurtalarını, olağanüstü nitelikler içeren bu ortama bırakmaya başladılar. Yumurtalardan çıkan balıklar beslenirken, insan külleri sindirim organlarına da geçiyor. Bu yolla balıkların hücrelerindeki insansı özellikler, zamanla daha da yoğunlaşıp belirginleşiyor. Öyle ki, bu balıklar artık, beyin gücü yönünden, insanlardan çok üstün bir yaratık konumuna geldiler. (*Ganga*, 36)

Gökyüzünde Mor Bulutlar romanında, hiç insan eli değmemiş olan bitki örtüsü ve doğal yaşamdan bahsedilmektedir.

Tuha çok eskiden içinden alevler fıskıran bir yanardağmış. Sonradan sönmüş. Doruktaki baca ağız, lav birikintileriyle tıkanmış. Orada zamanla göl oluşmuş. Ama dağın ortasında tabandan doruğa ulaşan baca, öylece duruyor. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s.25)

Dağın içindeki yol seni, görkemli bir şelalenin oluşturduğu göle götürecektir. Hiç korkma, göle atla. Şelale ile dağ arasında daracık bir geçit var. Oradan yüzerek şelalenin öte yakasına geç. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s.27)

Gide gide ulu bir ağacın altına vardılar. Ağaç öylesine geniş öylesine yüksekti ki... Beş adam el ele verip halka olsa, gövdesini ancak sarabilirdi... Ulu ağacın içi oyuktu. Aradaki yarıktan girilince ortaya oda gibi koca bir boşluk çıkıyordu. Yanardağın bacasına giden yol işte bu boşluğa açılıyordu. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 27)

Gün gelip de insanoğlu, eski zamanlardaki ilkel konumuna düşerse buzuldaki cesedim çürüyerek, çözülüp dağılacak. Böyle bir olayın gerçekleşmesi ruhumun insanlığa hizmet üzere yeniden Dünyaya geldiğini kanıtlayacaktır. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 69)

Kıyamet Çiçekleri romanında ise kendi kendine yol olan yazılar, Venüs'ten gelen enerji halkaları gibi, olağanüstü olaylardan bahsedilmektedir.

Sagmana öreninde, akıl almaz bir olay daha yaşandı. Ören yerindeki kazılar da ortaya çıkarılan, çok değerli bir yazıtın üzerindeki yazılar, birdenbire yok oldu. Uzmanlar bu gizemli olayın nedenini bulmak için, taşı incelemeye başladılar. (Kıyamet Çiçekleri, s. 53)

Fuku'lar, tüm insanların göbek yöresinde oluşup, bel bölgelerini çember gibi kuşatan, enerji halkasına sahip olduğunu biliyorlardı. İnsanların bir araya toplanması durumunda bu enerji halkaları birbirlerine ulanarak bütünleşeceklerdi. (Kıyamet Çiçekleri, s. 248)

Deniz yüzünden derinliklere uzanan, güçlü bir itici enerji kuşağıyla adamızın çevresini saralım... Bu kuşak için Venüs'ten gelen yeşil enerjiyi kullanabiliriz... Evet, arınık ruhlar, göktaş olayında enerji sarmallarıyla dev bir hortum oluşturmuşlardı. Bu kez, yeşil enerjiyi peşlerinden sürükleyip, denizaltına çekebilir, adamızın çevresinde dönerek, düşünüyorduk kurduğumuz itici kuşağı oluşturabilirler. (Kıyamet Çiçekleri, s. 271)

Midos Kartalının Gözleri romanında, tarihî eser kaçakçılarıyla onları korumaya çalışan Adem' in arasında geçen olağanüstü olaylar anlatılmaktadır.

Yamaçların tepesinde tarihsel kalıntılar vardı... Duvar gibi dümdüz yükselen sarp kayalar, tepelere doğru kartal başına öyle çok benziyordu ki... Teknedekiler akıl almaz bir düşün peşindeydiler. Ve yirmi yıldan bu yana süregelen bu görkemli düşü gerçekleştirme hazırlıklarına başlamışlardı bile. (Midos Kartalının Gözleri, s. 7)

Tamı tamına 20 yıl önce, Midos koyunda, gizemli bir kayboluş serüveni daha yaşanmıştı. (Midos Kartalının Gözleri, s. 13)

Öylesine çevik, öylesine hızlıydı ki! Bu yüzden köyde adı Kızıl Teke'ye çıkmıştı. Gerçekten Âdem'in saçları kızıldı.

Küçüklüğünden beri, ilginç düşler kurmayı adet edinmişti. Bu düşlerin en görkemlisi, Midos Mezar Tünelleri'yle ilgiliydi. (Midos Kartalının Gözleri, s. 15)

“Orası eski zamanlardan kalma büyü bir yer. Yabancılar girerse büyü bozular. Başımıza kötü şeyler gelebilir.” (Midos Kartalının Gözleri, s. 34)

Yada'nın Gizil Gücü romanında ise Yabgu adı verilen fantastik varlıkların yaşadığı olağanüstü olaylar anlatılmaktadır.

Ulaştığım yer, kutsal İrtiş Yabgularının yurduydü. Bana kırmızı içirenlerin yaşadığı yer ise, Koytu Yaylası'ydı. Adam efsanelerde sözü edilen, gizemli kavimin bireyiydi. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 90)

Lav altında kalan mağaralar zifiri karanlık kesileceğine, tersine apaydınlık oldu. Patlama sırasında, mağara duvarları çatlayıp oyuldu. Birdenbire ortaya, renkli taş katmanları çıktı. Bu taş katmanlarından binbir renkli ışınlar saçılmaya başladı... Kahinler, gözleriyle görüp elleriyle tutamamış olmalarına karşın, gizilgüçlerine inandıkları bu taşlara YADA adını vermişlerdi. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 106)

Bilge Yabgular ise, yanardağ patlaması sırasında belleklerine kazınan gizli kehaneti, hep gündemde tutuyorlardı.

Kehanette, beyin evrimini tamamlamayı başaran ilk insanın, Yabgu soyunun son bireyi olacağı belirtilmişti. Yabgular dünyanın en akıllı insanının, kendi soylarından çıkacağına seviniyorlardı. Ama o kişinin, Yabgu soyunun son bireyi olma koşulu, yüreklerini ateşten bir el gibi sanyordu. Bu yüzden, yeni doğan bebekler, Yabgular için hem sevinç hem de korku kaynağı oluyordu.

Her şeye karşın, yeni doğan bebekler, Yabgu soyunun gözbebeği sayılıyordu. Yaşlı, genç, çocuk, hemen herkes, bebeklerin üstüne

titriyorlardı. Doğumun hemen ardından, Ata Yabgular, dorukta türlü törenler düzenliyorlardı.

Bu törenlerde, bebekler, atalardan kalma yöntemlerle kutsanıp, tılsımlarla kuşatılıyorlardı. Bu tılsımların kimi üreme, bolluk ve uzun bir yaşam içindi. Bazılarıysa, kötü cinlere, kötü insanlara karşı yapıyordu. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 124)

Kutsama töreni, tanyeri ağarıken yapılacak. Tören başladığında, bu taş yumurtayı orta yerinden kırıp, ikiye ayır. İçinden akacak olan kutsal sıvıyı tepeden tırnağa, Apam'ın başına, bedenine sür. Tılsımlı sıvının deriye işlemesi için, çocuğun başını ve vücudunu iyice ov... Bu sıvı, kutsanma mağarasının duvarlarında oluşan su buharıdır... Muska, yedinci yaş kutsaması sona erince Apam'ın boynuna takılacaktı... Muskanın içinde, Apam doğduğu an kesilen, göbek bağından, bir parça bulunuyordu. Bu kurumuş et parçası, atalar tarafından kutsanıp, tılsımlanmıştı. (Yada'nın Gizil Gücü, s. 169)

Büyük Tuzak'ta ise Masalcı Lutta ile Prens Hortim arasında geçen olağanüstü olaylardan bahsedilmektedir.

I-s-l-a-k b-i-r b-e-z a-l-ı-n.

Herkes birbirine baktı. Islak bez ne işe yarayacaktı?

D-u-v-a-r-ı s-i-l-i-n.

“Tamam,” dedi Şeroks, “Duvarı sileriz. Zaten çok pis değil.”

Masalcı Lutta, küçük cadıya bakıp güldü. Şeroks her zamanki gibi sabırsız davranıyor, hemen sonuca varmak istiyordu.

S-i-l-d-i-k-ç-e d-u-v-a-r-d-a-k-i k-a-p-ı y-a-v-a-ş y-a-v-a-ş b-e-l-i-r-i-r.

Harf kartlarını bırakan yaşlı adam masanın üstünde duran küçük bir sandığı açıp, içinden aldığı anahtarı Prens Hortim'e uzattı.

S-o-n-r-a b-u a-n-a-h-t-a-r-l-a k-a-p-ı-y-ı a-ç-ı-n.

Zamanın artık çok azaldığını hisseden Lutta, kimlerin gidip Gizli Masal Odası'nı açması, yeni masalı oradan alarak Arşiv Odası'na koyması gerektiğini biliyordu. (Büyük Tuzak, s. 182)

Naz ve Büyümlü Bahçe romanı, uçuşan peri kızları, ağaçlara asılı duran gözler, yerlerde dolaşan kulaklar, üzerine yapışan dillerden oluşan dilli duvar gibi olağanüstü olaylarla süslenmiş bir eserdir.

Peri kızları Kâhin'in önündeki pasta dilimin üstünde uçuyorlar; tatlı, mırıl mırıl sesler çıkartıyorlardı.

Hezarfen Ahmet Çelebi şaşkınlıkla,

“Pastanın üstünde uçuşan şu kızları görüyor musunuz?” diye sordu.
“Yoksa benim beynimin bir oyunu mu bu?”

“Yok, Çelebi, gerçekten pastanın üstünde kızlar uçuşuyor,” dedim.
“Rengârenk peri kızları bunlar.”

“Allah Allah,” dedi Çelebi.

“Evet, Kâhin’in dikkatini çekmeye çalışıyorlar. Baksanıza ne kadar yakışıklı oldu,” dedim. (Naz ve Büyülü Bahçe, s. 32)

Ali, “Şuraya bak!” dedi bana. “Şu Yaşar öğretmenin gözü değil mi? Onun gözü bu. Bize bakıyor. Kulakları da buradadır. Her şeyi duyar.”

“İzmir’de ne anyoruz diye şaşırmıştır,” dedim.

Cin Selahattin Kâhin’i dürttü.

“Bakın, bakın. Şuradan size bakan şu mavi gözlere bakın. Brad Pitt’in gözleri bunlar. Sizi süzüyor.”

“Allah Allah,” dedi Kâhin.

“Bu tarafta da kadınlar var,” dedi Cin.

Yandaki bir başka ağacı gösteriyordu.

Müthiş bir şey bu. Ağacın üstü renk renk kadın gözleriyle dolmuştu. Rimelli kirpikler, sürmeliler, kara, mavi ve yeşil gözler heyecanla Kâhin’e bakıyorlar, kirpiklerini kırıştırıyorlardı.

Şaşkındım.

“Süslenmiş bir yeni yıl ağacı gibi!” dedim.

Gözlerin kimi hülyalıydı, kimi canlı, kimi parlak, kimi de gözlüklüydü. Ağaçtan derin bir iç çekiş de geldi kulağımıza.

Dalların arasından bir çift göz gördüm. Heyecanla bağırdım.

“Babaannemin gözleri! Babaanne nasılsın?” (Naz ve Büyülü Bahçe, s. 70)

“Hey! Şuraya bakın!” diye bağırdı Cin Selahattin. “Bu nedir?”

Havuz gibi bir şeyin başında duruyordu o şey.

Yanına koştuk.

Yerde kenarları kıvrımlı bir çukur vardı.

Hezarfen Ahmet Çelebi, “Kulak bu!” dedi. “Kocaman bir kulak. İnanılır gibi değil.”

Gerçekten, daha dikkatli baktığımızda, önümüzde gördüğümüz şeyin kocaman bir kulak olduğunu anlamıştık.

“Korkunç bir şey bu!” diye fısıldadı Ali. “Canlı bu.”

“Yerin kulağı,” dedi Cin Selahattin.

Derinden bir ses duyduk.

“Sizi duydum. Bütün söylediklerinizi duydum,” dedi ses.

“Duydu bizi.”

Oradan uzaklaşmaya çalışıyorduk.

“Kapısı nerede bu bahçenin?”

“Bulamıyorum,” dedi Kâhin. “Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz.”

Dev kulak biraz ilerimizde bizi dinliyordu. (Naz ve Büyülü Bahçe, s. 72)

Karşımızdaki duvarın üstünde yüzlerce dil vardı. Bir kırkayağın ayakları gibi bir oraya, bir buraya oynuyorlardı.

Cin Selahattin,

“Konuşmalar, dedikodular, laflar, azarlamalar, yalanlar dolanlar... Aman Allahım! Her şey var bu dillerde,” dedi.

Dilin biri, “Allah cezanı versin pis Cin. Modan geçmiş, bir şey yapamıyorsun artık. Karizman çoktan çizilmiş!” diye bağırdı.

Cin bembeyaz olmuştu.

“Bakın, ne diyor benim için!” diye haykırdı.

“Dedikoducu, kıskanç bir dil. Bakma ona. Dinleme onu,” dedi Kâhin.

“Nasıl dinlemem abi? Neler söylüyor benim için...”

“Boş ver oğlum.”

Nasıl boş vereyim?”

“Hey kavuklu. Sen ne arıyorsun buralarda?” diye bağırdı bir başka dil.

Hezarfen Ahmet Çelebi, “Tövbe estağfurullah!” dedi. “Bunlar nedir böyle? Nelere rastlıyoruz deminden beri. Gizli, gözetleyen gözler, yerin kulağı, duvarın dilleri. Nedir bunlar?”

“Karabasan gibi bir şey,” dedim. “Nereden girdik bu bahçeye.”

“Çıkışı da bulamıyoruz bir türlü.” (Naz ve Büyülü Bahçe, s. 74)

Baktım, Kâhin’in de gözleri sulanmıştı. Ali gözlerini siliyordu. Hezarfen Ahmet Çelebi dalıp gitmişti. Benim de gözlerim buğulanmıştı.

Bir “Ah!” çektim.

Dünyadaki yaşamımı, babaannemi, her şeyi hatırlamıştım.

Ağaçlardaki gözler hüngür hüngür ağlıyorlardı şimdi. Duvarın sesi perde perde yükseliyor, sonra hafifçe iniyordu. Bu şarkı, bu sesler büyülemişti hepimizi.

Tuhaf bir hayranlıkla karşımızdaki dilli duvarın söylediği bir Zeki Müren şarkısı dinliyorduk.

“Akıllara durgunluk verecek bir şey,” diye mırıldandı Cin. “Bu kadar kötü niyetli dillerin, böyle güzel bir parçayı söyleyerek bizi büyülemesi şaşırtıcı.”

Şarkı bitmişti. Duvar hafifçe eğilerek bizi selamladı. (Naz ve Büyülü Bahçe, s. 79)

Birden “Aman!” diye bağırdı Ali. “İmdat! Bu da nedir? Bir şeye çarptım.”

Hemen o yana koştuk.

Ali kocaman, pembe bir dudağa çarpmıştı. Dev bir dudaktı bu. Çok korkmuştuk.

“Bu şey çok yumuşak!” diye bağırdı Ali. “Nedir bu?”

“Bir dudak. Seni yutabilir.”

“Hiç de öyle bir şey yapmam,” dedi Dudak.

Hayretle konuşmasını izliyorduk.

“Her şey iki dudak arasında bu hayatta,” dedi Dudak. “Bunu bilin.”

“Nasıl yani?” diye sordum.

“Laflar, kelimeler, emirler, verilen sözler... Her şey iki dudak arasındadır,” dedi Dudak.

“Ne olur söyle,” dedim Dudak’a. “Bu bahçeden nasıl çıkabiliriz?”

“Bu bahçeden çıkmak çok zordur,” dedi Dudak.

“Niçin?”

“Başka bahçelere benzemez burası da ondan.”

“Onun farkındayız,” dedim.

Dudak, “Size yardım edeceğim ama kimse duymasın. Şimdi sola doğru yürüyün ve dümdüz ilerleyin. Karşınıza bir çit çıkacak, oradan aşağıya atlayın,” dedi.

“Sağol,” dedim

“Bir dahaki gelişinizde bana bir ruj getirirsiniz artık,” dedi Dudak. “Şöyle tatlı, parlak bir renk olsun. Hadi, öpüldünüz,” diye bağırdı.

Sanki bir vantuz bizi kendine çekip, sonra dışarıya püskürttü. Kendimizi çitin yanında bulduk. (Naz ve Büyülü Bahçe, s. 83)

Yerde, otların arasında kocaman, açık bir ağız vardı. Korkunç bir şeydi bu! Pis pis gülüyordu. Dudakları hafif salyalıydı, otuz iki sivri dişi görünüyordu.

Cin ağzın içine düşmüştü. Bir ota can havliyle tutunmuş, aşağıya gitmemeye çalışıyordu.

Bu otların arasındaki açık ağız, gördüğüm en ürkütücü canlılardan biriydi. Hiçbirimiz ne yapacağımızı bilemiyorduk.

“Fazla yaklaşmayalım,” dedi Ali.

“Ama Selahattin’i yutacak.”

Hezarfen Ahmet Çelebi yandaki ağaçtan uzunca bir dal kopartmıştı.

“Buna tutunsun. Uzatalım ona.”

Dalı Cin Selahattin’e doğru uzattık. Ucundan yakalamayı başarmıştı. Ağız bir an köpürdü sanki.

“Anladı,” dedi Ali. “Kızdı.”

“Sıkı tutun, seni şimdi çekeceğiz,” diye seslendim Cin’e.

Ali ile birlikte dalı çekmeye başladık. Cin ağzın içinden fırlayıp otların üstüne düştü.

Ağız bütün gücüyle öksürüp genzini temizledi.

“Hak tuu!” diye ileriye doğru tükürdü.

“Kaçın! Kaçın!” diye bağırdım.

Kâhin’in elinden tutup birlikte gerisin geriye koşmaya başladık.

Tükürük bir dalga gibi bizi aşip az ileriye yere yapışmıştı.

“İğrenç bir şey bu!” dedim.

Cin Selahattin, “Ölüyordum,” dedi. Nefes nefeseydi. “Az kalsın aşağıya gidiyordum. Yutuyordu beni. Dikkatli olun, hala bahçenin içindeyiz!” (Naz ve Büyülü Bahçe, s. 101)

Beyne iyice yakınlaşmıştık ki derinden bir ses geldi.

“Düşünüyorum,” dedi.

“Neyin konuştu,” dedi Cin Selahattin.

“Düşünüyorum,” diye tekrarladı ses. “Öyle çok düşünce var ki içimde.”

Kâhin yavaşça, “Nedir bu düşünceler?” diye sordu.

“Ne bileyim ben,” dedi Beyin. “İlkokul yıllarımı düşünüyordum. Annemi, babamı. Onlarla birlikte akşam sofraya oturduğumuzu. Annemin yaptığı güzel yemekleri... Şimdi de sizi düşündüm. Niçin geldiniz buraya, ne arıyorsunuz burada diye düşündüm,” dedi.

Kâhin, “Bu bahçeyi çok merak ettik,” dedi. “Gören Gözler, Duyan Kulaklar Çay Bahçesi...”

Beyin, o derin sesiyle güldü.

“İsim yalan söylüyor,” dedi. “Burası korku bahçesi. Görmüyor musunuz, her şey korkunç burada.”

“Orası öyle,” dedi Kâhin. “Her şey korkunç gerçekten. Niçin öyle?”

Beyin yavaşça cevapladı.

“Göz, dil, kulak, ağız, beyin... Bütün bunlar aslında korkunç olabilen şeyler de ondan,” dedi ve devam etti, “Bir dil zehirli olabilir, bir göz kem olabilir, bir kulak delik olabilir, bir ağız bozuk olabilir. Burada bunları açıkça görüyorsunuz, hiçbir şey gizli değil. Onun için korkunç burası.”

Kâhin, “Yani insanın tüm halleri...” dedi.

“Evet,” dedi Beyin. “Ben de düşünceden oluşuyorum. İyi ya da kötü olabilirim. Beni iyice tanımanız gerek. Akıllı veya aptal olabilirim. Zeki veya deli olabilirim.”

“Korkunç,” diye mırıldandı Kâhin.

“Ama tek düşünen benim bu bahçede,” dedi Beyin. “Gördüklerimizin hepsi bana bağlı. Ben efendileriyim.”

Bu sözler karşısında hepimiz derin düşüncelere dalmıştık. (Naz ve Büyülü Bahçe, s. 108)

“Uykum geldi,” dedi Beyin. “Açık hava yordu beni. Sakın gürültü yapmayın. Uyuyacağım şimdi. Belki rüya görürüm. Gördüğüm rüyayı şu karşıdaki ekrandan izleyebilirsiniz.”

Soylediği tarafa bakınca ağaçların arasında dev bir plazma ekran gördük. Ekranın iki yanında iki tavus kuşu duruyordu. Güneşte parlayan rengârenk kanatlarını yarım açmışlar, plazmaya şahane bir görüntü vermişlerdi.

Ali, “Rüya Âlemi'nin Kapısı” diye fısıldadı. “Ne kadar görkemli.”

Tavus kuşlarının uçları zümrüt noktalı kanatları yavaş yavaş bir yelpaze gibi açılıp, dev plazmanın üstünü kapatmışlardı şimdi.

Çok güzel bir görüntüydü bu. Heyecanla izliyorduk. Egzotik bir şempanze koşarak ekranın önünden geçti.

“Perde gibi,” dedi Ali. “Büyük bir opera sahnesinin perdesi gibi.”

Dilli Duvar sessizdi. Ağaçlardaki gözlerin hüngür hüngür ağlayışları, iç çekişleri artık duyulmuyordu.

Yerin altından bir gong sesi geldi. Tavus kuşlarının kuyrukları yavaş yavaş iki yana doğru kapanıyordu.

Yere oturmuş, önümüzde gelişen bu akıl almaz olayı hayranlıkla izliyorduk.

“Beyin uykuya daldı. Rüya başladı,” diye fısıldadı Cin Selahattin.

“Bu bahçedekiler içinde tek düşünebilen o. Uykuya daldı. Bakalım neler olacak?” diye mırıldandı Kâhin.

“Rüya başlıyor,” dedim sabırsızlıkla.

Rüya melekleri olduğunu tahmin ettiğim birtakım uçan, saydam gövdeli, kanatlı varlıklar ekranın önünden bir bulut gibi geçip gitmişlerdi. (Naz ve Büyülü Bahçe, s. 111)

Cin Selahattin bir ara yavaşça bana yaklaştı. Kulağıma eğildi.

“Sana lambanın içini göstermek istiyorum,” dedi. “Şimdi uygun bir zaman. Gel, hayatımı geçirdiğim yeri, gösterişsiz dünyamı gör. Şimdiye kadar bütün hayatımı geçirdiğim yeri tanı.”

Bu davet beni heyecanlandırmıştı. Sihirli lambanın içine girebilecektim! Bunu yapabileceğim hiç aklıma gelmemişti!

“Olur, görmeyi çok isterim,” dedim. “Ama nasıl girebileceğim ben o ufacık lambanın içine?”

“Ben halledeceğim onu,” dedi Selahattin. “Sen merak etme. Kendini bana bırak. Derin bir nefes al. Rahatla.”

Derin bir nefes almıştım. Hiçbir şey olmadı.

“Dur, bir daha deneyeceğim,” dedi Cin Selahattin.

“Rahatla. Bırak kendini. Gözünü kapat. Tamam. Dur öyle.”

Selahattin birtakım sihirli kelimeler mırıldanıyordu.

“Şimdi aç gözünü!”

Gözlerimi açtım. Lamba tek katlı bir ev büyüklüğünde, yanımda duruyordu. Şaşırmıştım. Selahattin de yanımdaydı. İkimiz de ufacık, parmak kadar olmuştuk.

“Şimdi rahatlıkla girebiliriz lambanın içine,” dedi Cin Selahattin.

“Bizimkiler nerede?” diye sordum.

“Onlar masada oturuyorlar, sen beni takip et,” dedi Cin. “Hemen döneriz.”

“Nereden gireceğiz lambanın içine?” diye sordum.

“Altta küçük bir çatlak var. Eski tabii lamba. Oradan gireceğiz,” dedi Cin Selahattin.

Usulca lambanın altındaki çatlaktan içeriye girdik. İçerisi zifiri karanlıktı. Göz gözü görmüyordu.

“Çok karanlık Selahattin, hiçbir şey göremiyorum.”

“Dur, ben merdivenlerdeki mumları yakacağım.

“Işık yok mu lambanın içinde?” diye sordum.

“Elektrik çektiremedim,” dedi Cin. “Ama şimdi her tarafı aydınlattım.”

Yukarıya doğru çıkan merdivenlerin başındaydık. İlk basamakta durmuş, Selahattin’in mumları yakmasını bekliyordum. (Naz ve Büyülü Bahçe, s. 129)

Ayın Arka Yüzü romanında, Ay dedenin çocuklara renkli ışıklar hediye etmesi, çocuklara cücelerin hizmet etmesi gibi olağanüstü olaylar söz konudur.

Ay, tutulma sırasında her çocuğa sarı, mor, kırmızı, beyaz, mavi ışıklar hediye etmişti.

Güneş ışıkları gibi parlak, yakıcı değildi bu ışıkların hiçbiri. İçinde düşler, hayaller, hatta masallar vardı. Her ışık parçası gece kadar yumuşaktı. Uyumak kadar akıcıydı. Rüya görmek kadar sınırsızdı. Uyanmak kadar gerçekçiydi. Hayal etmek kadar coşkuluuydu. İlyaz bahçesi kadar renkliydi. Başını alıp gitmeler gibi uzaktı. Kollarını açıp kucaklaşmalar kadar yakındı. Kavuşmak gibi sevinçliydi. En soğuk gecede bile üşütücü değildi. Işıkların en romantiği, en okşayıcısıydı...

Üzerinden iki gün geçmesine karşın hala ay ışığı yiyenler, içenler, soluyanlar, ceplerinde, defterlerinin arasında taşıyanlar vardı.

Bazı çocukların yanaklarında, alınlarında, kalplerinde aydededen gizli birer öpücük izi kalmıştı.

Yeni kondurulmuş kadar sıcaktı bu öpücükler.

Kocamandı.

Herkesin göremeyeceği kadar saklıydı.

Dikkatli bakanların fark edebilecekleri kadar ortadaydı.

Kuşku yok ki gerçek bir ay tutulmasıydı bu.

Öyle olduğu için ki yüz yıllıktı.

Belki de bin yıllıktı.

Evet, ay tutulmuştu. Tutulmayansa çocukların düşleriydi... (*Ayın Arka Yüzü*, s. 7-8)

Ayça, cebinde götürdüğü renkli düğmeleri bu kez sınıfın ortasına serpiyordu. Şu ay olsun, şu dünya, şu da güneş diyerek ay tutulması olayını sembollerle anlatmak istiyordu. Serptiği üç düğme belki üç milyon yıldız olup çıkıyordu.

Arkadaşları heyecanlanıyor, alkışlıyordu. Yıldızlar sevinmiş gibi daha hızlı dönüyordu. Gökyüzü ren seline kesiyordu.

Daha sonra, adını “ay” dan alan çocuk isimleri listesini okumaya başlıyordu.

Tam bu sırada büyük bir sürpriz oluyordu: Aynur, Aybalam, Ayaydın, Aybars, Aytakin, Aytunç dendiğinde, her çocuk bir yıldızın sırtına biniyordu. Bindikleri yıldızın adı değişiyor, o çocuğun adı oluyordu:

— Ayda, Aykaş, Ayla, Ayrıl, Aysal, Aysan...

Daha çok yıldızla, daha çocukla doluyordu gökyüzü...

— Çocuk adlarını okumayı sürdür, diye tempo tutturdu arkadaşları...

— Madem istiyorsunuz, ben de okuyayım, diyordu: Aysen, Aysevil, Aysoy, Aysuna, Ayşıl, Aytül, Ayyıldız, Ayzıt...

- Daha çok isteriz, daha çok isteriz!...

- Aytolun, Aysoy, Ayşın, Aybal, Ayçiçeği...

- Daha çok, daha çok!...

— Nilay, Miray, Günay, Gülay, Sonay, Tülay, Canay, Esmeray, Dolunay, Tolunay...

— Başka harflerde de var ay adları, ne iyi! diye bağınıyorlardı. Çocuk adları da yıldızlar kadar çokmuş!...

— Ne sandınız ya, diyordu Ayça. Kaldığı yerden adları saymayı sürdürüyordu: Binay, Günay, Senay, Simay, Koray, Sonay, Şimay, Şenay...

Her çocuk bir yıldız, her yıldız bir çocuk oluyordu...

Yorulup terleyince canları su istiyordu. Ayça elini çırpıyor, uzak yıldızlardan, aydan, güneşten su istiyordu. Ayça ister de onlar su getirmez olur mu? Binlerce yıldızdan binlerce sevimli cüce çıkıp geliyordu. Hepsinin ellerinde birer su şişesi vardı. Yerlere eğilerek önce kendini selamlıyorlar, sonra su şişelerini uzatıyorlardı.

Cüceler, tertemiz bardaklarla su ikram ediyordu çocuklara...

Bir çocuğun ağzı ıslak kalmayı görsün, kuyruklu yıldız, kuyruğunu uzatıp kuruluyordu hemen. Terleyen her çocuğun sırtına, göğsüne havlu koyuyordu. Acıkan çocuklara ayçöreği ikram ediyordu. Tepsiler dolup boşalıyordu. Büyük bir iştahla durmadan ayçöreği tüketiliyordu.

Danslar edilip şarkılar söylendikten sonra ayrılık saati geliyordu...

(Ayın Arka Yüzü, s. 33-34-35)

Kim bilir, belki bir gün gerçekleşirdi bu düşü. Uzaylı çocuklar dünyamıza gelir, dünyalı çocuklarsa oraya giderdi. Gökyüzünün geniş alanları tüm çocukların oyun yeri olurdu. Bir sabah Ay'da kahvaltı yaparlardı. Öğle yemeğini Mars'ta, akşam yemeğini Venüs'te yerlerdi. Uzay savaşları yerine yıldızlar arası futbol maçları, barış şenlikleri kurulurdu. (Ayın Arka Yüzü, s. 37)

— Silah atmanın, kurban kesmenin anlamı ne? diye sordu Ayhan.

Ay tutulunca, onu yapan gücün dünyamıza bir kötülük yapmasından korkulurdu. Silah atarak ayı korkutmak isterlerdi. Korkunca yeniden çıkıp eski yerine gelir, diye düşünürlerdi. Kurban kesmek de dünyamıza, insanlara herhangi bir kötülük yapılmaması içindi.

- Ya teneke, tencere çalmalar?

- O da silah patlatmakla aynı anlama geliyor. Ama burada yapılanların geceye renk katmak için olduğunu sanıyorum. Biraz da geleneği yaşamak isteyenler var tabii ki.

- Ne biçim gelenekse...

Sinan'ın kendilerine doğru geldiğini görünce Ayhan Ayça'nın elini bıraktı.

Eski adamlar, kötü kişilerin, ruhların aya hücum ettiklerini düşünürlermiş, dedi adam. Ayı çalıp sakladıklarını, onu bir daha insanlara vermeyeceklerini sanırlarmış. Ayı hırsızların, kötü ruhların elinden kurtarmak için silah atar, teneke çalarlarmış. Kötü ruhlar sözde korkacaklar, ayı özgür bırakacaklar.

- Çok saçma, dedi bu sözlere yetişen Sinan.
- Elbette ki saçma, dedi adam. Ama insanlar ancak bu kadar yorum yapabiliyorlar o zaman. Tabii ki daha farklı yorum yapanlar da var.
- Nasıl yani? dedi Ayça.
- Eski Mısırlılar suçu aya atarlardı, dedi adam. Onu hırsız gibi görürlerdi. Onlara göre ay, güneşe haber vermeden onun ışığını çalmaktadır. Güneşe buna razı olmamaktadır. Güneş, durumu yıldızlara haber verir. Bunun üzerine yıldızlar kendi aralarında mahkeme kurarlar. Mahkeme ayı cezalı bulur. Ona gündüzleri görülmeme cezası keser. Ay bu ceza ile yola gelmeyince cezanın daha ağırını verirler.
- Nedir bu ağır ceza?
- O ağır ceza ay tutulması işte.
- Şimdi ay bu cezayı mı çekiyor?
- Mısırlıların inançlarına göre evet.
- Vah zavallı ay. Kim bilir ne kadar acı çekiyordur şimdi.
- Mısırlılara göre teneke, tencere çalmanın anlamı nedir? diye sordu Ayhan.
- Onun anlamı ne? dedi adam gülümseyerek. Diğer inançlara yakın bir yorumu var. Teneke, tencere çalarsak ayı korkuturuz, diye düşünürlerdi. Korktuğu için de tövbe eder, bir daha güneşin ışığını çalmaz, diye yorumlardı.
- Çok ilginç, dedi Ayça.
- Daha da ilginç olanları var.
- Onları da anlatır mısınız, dedi Ayça. Saçma olsa da sevdim ben bu öyküleri.
- Gökyüzünde yedi başlı bir devin dolaştığını, ay ve güneşten öç almak için onları kovaladığını söyleyen ilkel kabileler de vardı. Onlar da teneke çalarak yedi başlı devi korkutacaklarını, ayı ve güneşi gökyüzüne yeniden getireceklerini düşünürlerdi. (Aynın Arka Yüzü, s. 65–66–67)

Bir rüyada, gerçek olmayan bir söylencenin içinde yol alıyormuş gibiydik. Ayaklarımız toprağa değmiyordu sanki. Bu halde kaç saat yürüdük bilmiyorum; ama başımı çevirip baktığımda pürüzsüz mağara girişinden bir adım bile uzaklaşmadığımızı gördüm şaşkınlıkla. (Gohor, s. 35)

Tanrı'm! Deliriyor olmalıydım!... Dikkatimi denize verdim yine: Hayır, kandan oluşmuş değildi; bu da bir yanılsamaydı demek ki. Rahat bir nefes aldım. (Gohor, s. 158)

Şakacı Hortlak İşbaşında romanında ise hortlak bulunan bir evde karşılaşılan olağanüstü olaylar esere konu edinilmiştir.

Bu arada, Bay Açıkgoz, Şakacı Hortlak'ı evde gözetleme görevini severek yerine getirmekteydi. Ona göre ağabeyinin davranışları kuşku

vericiydi. Büyük çocuk sürekli odasına kapanıyor, fazla konuşmuyor ve Bay Açıkgoz'e hiç takılmıyordu. Doğrusu anneleri bu durumdan çok memnundu. Çünkü oğlunun bir şeylerden korkup içine kapandığını değil, artık büyüyüp uslanmakta olduğunu söylemekteydi.

Böylece aradan günler geçti. Biriyantın şişesi ve Karate Kuşak, bazı izler üzerinde çalışmaktaydılar. Çünkü Biriyantın Şişesi'nin ağabeyini konuşturmayı başarmışlardı. Öğrendiklerine göre Şakacı Hortlak, önceleri çok rahat girip çıktığı Hortlaklı Ev'de çok korkunç bir şeyle karşılaşmıştı. Bu nedenle artık kendi gölgesinden bile korkar olmuştı.

"Böyle giderse yakında tımarhaneyi boylar!" dedi Biriyantın Şişesi'nin ağabeyi. "Üstelik üç kişinin sürekli onu takip ettiğini söylüyor. Galiba üçlerinden biri de bir kızmış." (Şakacı Hortlak İşbaşında, s. 71)

"Ağabeyimin söylediğine göre bu sıradan bir konuşma değilmiş. Şakacı Hortlak, görmediği bir yaratıkla konuşuyor gibiymiş."

Çocukların tümünde büyük bir şaşkınlık oldu ve bazıları, "Ya!!" diye bağırıldılar.

"Ee, sonra?" diye sordu Çilli Surat sabırsızlanarak.

"Bu konuşmalardan ağabeyimin anladığına göre Şakacı Hortlak bu gece yarısı Hortlaklı Ev'e gidecekmiş."

"Peki niçin?" diye sordu merakla Sıska Tilki.

"Galiba bunu Şakacı Hortlak'ın kendisi de bilmiyor. Ama ağabeyimin yanında, 'Geleceğim, evet, bu gece yarısı, evet, evet, Hortlaklı Ev.' deyip durmuş. Daha sonra kendine geldiğinde ne söylediğini hiç hatırlamamış." diye cevap verdi Biriyantın Şişesi. (Şakacı Hortlak İşbaşında, s. 73)

Bir gün, gerçekten garip bir şey oldu. Çocukların yanı sıra tüm kasaba halkı da bundan söz ediyordu. Hiç kimse bu durumun yabancı çocuk tarafından düzenlenmiş olabileceğini düşünmemişti. Çünkü onun çocukça buluşlarından daha farklı bir şeydi bu. Kasabanın sınırdaki bir H Harfi şeklinde yok olmuştu. Bu nasıl yapılmışsa, etrafındaki diğer buğdaylara hiç zarar verilmemişti. Sanki yukarıdan tarlaya konan koca bir şey vardı. Ne olabilirdi bu acaba? Tüm kasaba halkı bir UFO'nun marifeti olduğunu düşünmekteydi. Çocuklar hemen bir toplantı yapıp durumu görüşmeye karar verdiler. (Şakacı Hortlak İşbaşında, s. 90)

"Kız ellerini denize doğru uzatmıştı ve sanki birini bekliyordu. Kayalıklardan biraz uzaktaydım. Koyu sis şimdi kıyıya kadar gelmişti ve kayalıkları da yutmaya hazırlanıyordu. Derken aniden o sisin arasından bir kayık belirdi. İçinde..."

"İçinde ne?" diye bağırıldı Bay Açıkgoz. Korkmuş gibi görünüyordu.

Çocuklar, Sıska Tilki'nin hiçbir zaman yalan söylemeyen biri olduğunu bildiklerinden anlattıklarına inanıyorlardı.

"İçinde de çok uzun sarı saçları olan, beyazlar içerisinde gizemli bir kadın belirdi. Kadın bir süre kızı seyretti ve ellerini uzatarak onu kayığa

çekti. Kayık bir süre sonra sisler içerisinde kaybolup gitti. Bu olay olduktan hemen sonra sis dağıldı. Koşarak kızın daha önce durduğu kayalıklara gittim. Küçük kızın, denize atmadan önce yüksek sesle okuduğu kâğıtlardan bir tanesi kayalardan birinin kenarına sıkışmıştı. Onu çıkarıp okudum. Zaten asıl olanlar da bundan sonra oldu. Yani hava iyice soğudu ve gökyüzü karardı.”

“O kâğıt şimdi sende mi? diye sordu Burnu Büyük.

“Evet ama bilmece gibi bir şey bu. İşte bakın.” dedi Sıksa Tilki.

Çilli Surat, çocuğun elindeki kâğıdı alıp baktı ve yüksek sesle okumaya başladı:

Bulut ezilir havanda,
Beyaz dökülür kazanla,
Minik topraklar yapılır,
Gökyüzüne savrulur,
Kepçe kepçe
Yeryüzüne dökülür, (*)

“Çok ilginç bir şiir bu. Galiba devamı da var ama ne yazık ki kâğıt yırtık.”

“Şiir mi, düpedüz büyü sözleri bunlar.” diye itiraz etti Ürkek Tavşan.
(Şakacı Hortlak İşbaşında, s. 111-112)

Uçup Giden Kent romanının konusu, içinde yaşanan kentin bir sabah ortadan kayboluvermesidir. Romanın tamamı olağanüstü ve gizemli olaylarla doludur.

Gül, düşünde bomboş bir alanda yürüyordu. Sözde, eski kent bir gecede ansızın gözden yitmişti. Ondan artakalan boşluklarda Gül şaşkınlıkla dolaşıyor, en azından orada daha önceleri bir kent olduğuna dair bir belirti arıyordu. Anladığına göre, kent uçup giderken kimse görmemiş, duymamıştı. Üstelik insanlar da gitmişti kentle birlikte. Yalnız boş bir alan ve Gül kalmış gibiydi yeryüzünde. (*Uçup Giden Kent*, s. 11)

Kapıdaki zillere topluca bastı. Bağırılmaya çalıştı. Belki binlerce zil duvarları kaplamıştı. Sesi kısılana dek seslendi. Ve sonra, sesi hiç çıkmaz oldu. Bu arada, derinden gelen bir ses duydu. Betonların ardından, bir kuyunun derinliklerinden gelir gibi:

“Kimseyi boşuna arama, hepsi gittiler. Ben bu apartmanın kendisiyim. Bomboş kalınca, gelecekteki halimi görüp denemek için, biraz da oyun olsun diye, kendimi büyüttüm, gökdelen oldum. Gökleri delip, bulutların arasına yükseldim. Bu gidişle, Dünya’yı da delip uzaya erişebilirim. Ama halimden memnun değilim. Yükseklerde hava basıncı

(*) Mavisel Yener

çok değişik. Üstelik yeryüzünde yaşanan olaylardan, insan seslerinden çok uzakta kalmak gibi bir sakıncası var.” (Uçup Giden Kent, s. 13)

Yürüdü, yürüdü. Taa ki başının üstünde yürüyen bir buluta rastlayıncaya kadar. Gül, bulutu görünce öyle sevindi, öyle sevindi ki, neredeyse kendini havaya atıp bulutun kucağına çıkacaktı. Ama bulut, güngörmüş, Dünya’yı gezmiş bir buluttu, hemen anladı, yere indi ve durdu. Gül’ün sanki yeniden sesi kısılmıştı:

“Kent nerede, kent nerede?” diyebildi.

Bulut kıpırdadı. Üstünde, gülen bir insanın yüzüne benzeyen çizgiler belirdi. Ve sonra o da konuştu. Akıl almaz şeyler oluyordu çevresinde.

“Kent ötelerde, kent ötelerde,” dedi bulut. “Üşenme git, hep kuzeye git, bir de bakarsın çıkıverir tam karşına. Kent buralardan ilk ayrıldığı gün öyle ağladı ki, yağmur yağdırıp, yüzündeki çamurlu gözyaşları yıkadım bir güzel. Şimdi ağlamıyor artık. Susmuş, geçmişini düşünüyor. Seni görürse, çok sevinir. Hem o kent çok eskidir, ben bulut olmadan önce suydum, o kentin denizlerinde. Bu yüzden bilirim.” (Uçup Giden Kent, s. 14)

Ve Gül, koşa koşa sarmaşığın yanına vardı. Soluk soluğaydı:

“Ah!” dedi, “Lütfen bana söyler misiniz, buradaki kent nereye gitti?”

Sarmaşık göğüs geçirdi, döne döne kıvrıldı, sanki boynunu büktü. Konuşmak istemiyor gibiydi. Gül yalvardı, sorularını bıkmadan yineledi. Sarmaşığı üzmemekten de korkuyordu, dokunsa yıkılacak gibiydi.

“Ben bu kentin neden gittiğini biliyorum, ama nereye gittiğini bilemem. Bir balkonun demirlerine tam sarılacaktım ki, fırtına koptu, hortuma dönüştü ve kent hoop! diye çekiliverdi bir yerlere. Ve ben kendimi toparlayana kadar da, gözden yitti. (Uçup Giden Kent, s. 15-16)

Ve ansızın küçük bir kuş, ayaklarının dibine pat! diye düşüverdi. Baygındı. Kanatları ıslak ve külçeleşmişti. Son bir gayretle buralara kadar gelebilmiş gibiydi.

“Ben,” diyordu yavaş yavaş, “Uzaklaşıp giden kentimizi aramaya çıkmıştım, ama çok sıkı bir yağmura tutuldum. İlerleyemeyeceğimi anlayınca, geri dönmeyi uygun buldum. Sağanak bana ölümden başka bir şey getirmeyecekti çünkü.” (Uçup Giden Kent, s. 17)

Gözünü açtığında, gördü ki, çok büyük bir çınar ağacına basbayağı toslamıştı.

“Ah, affedersiniz,” dedi. “Sizi göremedim diyemeyeceğim, çünkü yeterince büyüsunuz. Ancak öyle hızlı geliyordum ki, kendi hızıma yetişemedim anlaşılın. Gözlerim bir şey görmez oldu.”

“Zarar yok,” dedi güngörmüş çınar ağacı. “İnsanları hız da köreltebilir, fazla ışık da. İnsanlar fazla güzellikle de kör olabilirler, fazla zenginlikle de. Hatta fazla bilginin bile kör ettiği insanlar görmüşümdür ben. Her zaman olmasa bile, olağan bir durumdur bu. Ama sen daha

çocuksun, gözlerin mutlaka açılır, gerçekleri görürsün. Söyle bakalım nereden gelir, nereye gidersin? Senin için ne, bu ıssız yerlerde? Çocuklar kalabalık, eğlenceli yerleri severler. Sevdikleri insanlar da yanlarında olsun isterler. Aradıkları, hep bir güven duygusudur. Sen burada bir başına bunların hepsinden yoksunsun. Yoksa, güvenliği çok fazla buldun, senin üstüne düştüler, şımartın, kendini çok önemsedin, kapıyı vurup çıkıp gittin, yollara mı düştün? Ve sonra amaçsız kaldın. Geçmişini, kendini, hedefini unuttun, yolunu yitirdin.”

Gül, “Özür dilerim, beni yanlış değerlendirdiniz,” dedi. “Böyle düşünmenize üzüldüm. Ben yalnızca bir zamanlar insanların mutlu ve kaygısız çocukluk günlerini geçirdikleri o eski kenti arıyorum. Birdenbire ortadan kayboldu da. Ben de kendimi büyük bir boşluğun içinde buldum. Şimdi bu boşluktan kurtulmak için durmadan arıyorum, her rastladığıma kenti soruyorum, bir şeyler öğrenmek istiyorum. Şu ana kadar olumlu bir yanıt alamadım. Sanki aramasam, kentin yok oluşunda benim de bir payım var sanılacak, yapılacak başka bir şey yok mu acaba bu gibi durumlarda? Ben yalnızca arama işini üstlendim, kendime karşı bir görevi yerine getirmek için. Siz de bana yardımcı olabilirsiniz çok sevinirim. Acaba yüksek dallarınız, benim kentimden gelen bir esintiye sezinlediler mi? Belki de kökleriniz, bir kentin toprağın içinden akıp giden uğultusunu duyabiliyordur.” (Uçup Giden Kent, s. 33)

Her biri güler yüzlü bir çocuk gibi olan papatyalar çevresini alıvermişlerdi. Tertemiz ve güzel kokuluydular. Öyle içten, öyle sevimli, öyle cana yakındılar ki, Gül, onların ortasına düşmekten, belki de birkaçını istemeyerek ezmiş olmaktan utandı.

“Oh!” dedi, “Ne güzel yer burası. Sizler ne güzel yüzlü, ne dirisiniz. Hiç ummazdım bir daha papatya göreceğimi. Ne iyi oldu. Bir gün annem beni kıra götürmüştü, ne çok papatya toplamıştım. Şimdi o güzel günü de anımsadım sizi görünce. Sizi rahatsız etmedim ya?”

Papatyalar hep birlikte, “Olur mu öyle şey? Biz insanlardan, hele çocuklardan hiç rahatsız olmayız. Çok sevindik seni gördüğümüze. Biz koparılmaktan hoşlanırsınız. Vazoya konulmak isteriz. Yapraklarımızı yolsalar ses etmeyiz. İpe dizip taç yapsalar çok seviniriz buna. Üstümüze basarlar, başımızı eğip, sonra yine kaldırınız havaya. Yeter ki, her bahar insanlar bizi görünce sevinirler. Bizi görmeden yoluna devam edenlere güceniriz biz. Bizi bir görsün de, isterse kökümüzle birlikte yolsun. Nasıl olsa yine açarız.” (Uçup Giden Kent, s. 42-43)

Dalgın dalgın yürüdü. Hep yere bakıyordu. İlk kez bir gölge düştü önüne. Başını kaldırıp baktı. Büyük, mor bir leke kaplamıştı göğü. Dağ gibi bir şey. Evet evet, bu koskocaman bir dağdı. Yolunu kesmişti sanki. Onu yürüyerek aşmasına olanak yoktu. Ancak uçuşması gerekirdi. Bağırarak istedi Gül, ilkin bağıramadı. Sonra yardım isteyen karmakarışık sözler çıktı ağzından. Ve dağdan yanıt gelmekte gecikmedi. Ama gelen yanıt kendi sözcüklerinin aynısı değildi.

“Korkma,” diyordu dağ. “Ben sana engel değilim, yolunu kesmem. Engel insanın içindedir. Sen benim büyüklüğüme aldırma. İstersen deler de geçersin beni. Üstümden uçarsın, doruklarıma tırmanır sonra öteye inersin. Yamacımda konaklar, eteklerimden çiçekler devşirirsin. Bir zamanlar bir bal arısı günde üç kez dolanırdı çevremi... Bir zamanlar... Ama şimdi tek başımayım. Kayalar yığıldı kaldı sırtıma. Ormanlarım yandı, kesildi. Kuşlarım, tavşanlarım vuruldu, kartallarımın soyu tükendi, ben de çırılçıplak kaldım. Yine de, bir gün bir işe yararım mutlaka diye umutla bekliyorum. Bir zamanlar benim yanımda bir kent vardı. O uçup gitmeden önce insanlar benden taş çıkarırlardı. Toz toprak içinde kalırdım, temiz havam kirlenirdi. Şimdi insan yok görünürlerde, hava da biraz temiz. Ama nerede çam ve ardıç ormanlarım, kekliklerim? Hani benim eski halim? Kayalarımın sızan sularım? Eteklerimdeki kiraz bahçeleri?” (Uçup Giden Kent, s. 46)

Gül ne yapacağını şaşırılmış, artık uçamadığından boşlukta donup kalmıştı yıldızın karşısında. “Hoş bulduk,” diyebilirdi. Aşağıya bakamıyordu. “Burası ne kadar yüksek ve güzel bir yer. Çok ilginç şeyler görebilirsiniz olduğun yerde.”

“Hayır,” diye yanıtladı yıldız. “Görüntüler beni hiç ilgilendirmez. Ben hiç aşağıya bakmam ki.”

Gül artık şaşırılmamayı öğrenmişti. “Ama nasıl olur, biz yeryüzünde ayağımız yere basarken, hep yukarıya bakarız.”

“Ben bakmam!” diye gürlüdü, gözlerinde çakmaklar çaktı yıldızın. “Hem kendimin sahibiyim, hem yöneticisi. Tek başıma yaşarım. Sorumluluğum öyle büyük ki. Boşluğa düşmemek için her an savaş veririm.”

Gül korkmuştu, bir yıldız yakından görmek hiç de uzaktan bakmaya benzemiyordu. Kendi kendine, “Bütün yalnız yaşayan insanlar gibi, bu yıldız huysuz ve sinirli,” diye düşündü. Yıldızın susmaya niyeti yoktu. Gül’ü bulmuşken ona içini dökecekti besbelli.

“Sen benim göğe yapışmış gibi durduğuma bakma. Boşluğa düşmemek ve sonsuza dek yok olmamak için, çevremle ve kendimle her an savaş veririm ben. Bütün yıldızlar belli bir çekim alanının içinde, hem kendilerini koruyarak hem diğerleriyle aralarındaki uyumu sürdürerek, yaşar giderler. Dengemiz hiç bozulmamak zorundadır. İşimiz çok ince ve yaşamımız her an tehlikededir. Uzaklardan çok şık ve zarif göründüğümüzü biliyorum. Bak, yaklaşınca gördün ki, güzel giyimli, ama kaba saba bir insan gibiyim. Hem aptalım, hem acımasız, hem kendini beğenmiş. Taş, toprak yığınıyım belki de. Yıldız olmak için, böyle olmak zorundayım. Ne yapayım? Belki sarı saçlarım takmadır. Gözlerimdeki ışıksa, bir başka güneşten çalınmadır elbet. Geceleyin, gökyüzünün kara perdesinin üstüne değerli taşlar gibi serpiliriz, ama bir de kayıp gittik mi, artık kim bulabilir ki izimizi? Sizin dünyanızdaki insanlar bizi seyrederken bunları düşünürler mi? Bir yıldız kayarken görünce, ancak sevinirler, değil mi?” (Uçup Giden Kent, s. 48–49)

Bintepe'nin Hayaleti romanında, hayalet gören gençlerin başına gelen olağanüstü olaylar anlatılmaktadır.

Melek heyecanla kekeleydi. “Kim... Kim gelir? Yoksa dün akşam çadırdaki...”

Melek'in korkulu kekeleyesi, Niyazi Ekrem Bey'in aşçıbaşını azarlayan sesiyle kesildi.

“Neler saçmalıyorsun sen böyle usta! Boş sözlerle çocukları ürkütmeye utanmıyor musun?”

“Yok beyim... Yani korkutmak için değil ama... Köyde hep şey diye anlatırlar da!”

“Ne anlattıkları umurumuzda değil. Bizler bilim insanlarıyız. Öyle saçmalıklara inanılmayacağını biliriz.”

Neriman Hanım iyice gerilen havayı yumuşatmak için araya girdi. Aslında bir gece önce yaşadıklarını kimselere anlatmaya niyetli değildi, ama Melek'in sözlerinden sonra açıklama yapma gereği duymuştu.

“Öyle ya, örneğin dün akşam çadırımızdaki yaratığın kirpi olduğunu anlayınca nasıl da gülmüştük, değil mi kızlar?”

Bu sözler Can'la Serkan'ın dalga geçmesi için sanki bir davetiye gibiydi.

“Aşk olsun hocam... Geceleyin hayaletlerle parti yaparsınız da bizi davet etmezsiniz ha, alacağımız olsun!”

“Biz de yanımıza birkaçını alıp gelirdik...”

“Bu gece sıra bizim çadırda. Eğlenceye bekleriz...”

Cümleleri kahkahalar arasında yitip gitti.

Masayı yeniden neşeli seslerin sarmasıyla hayalet muhabbeti de unutuluverdi.

Aşçıbaşının sararan yüzü, yerini yeniden kırmızıya bırakırken, “Kirpiymiş... Külahıma anlatsınlar! Hayalet bu, hangi kılığa girecek belli mi olur.” dediğini, bir tek yanındaki Bolgöbek duydu. (*Bintepe'nin Hayaleti*, s. 70)

“Aman Mine... Kızım bu yazının Lidyalılarla ne ilgisi var. Baksana yaldızlı kalemle yazılmış. Bildiğimiz 8...”

Mine'nin kafası iyice karışmıştı. Melek'in nereye varmak istediğini bir türlü anlayamıyordu. “Amma da abarttın Melek... Bize ne üzümünden, yazıdan, sayıdan, 8'den... Ne demişler, *üzümünü ye bağını sorma*. Üzüm deyince aklıma geldi. Şu ilerde bir köylü kadın gördüm. Koca bir sepete incir, üzüm doldurmuş satıyordu. Öyle İstanbul'daki gibi manav işi değil. Dalından koparılmış. Buz gibi... Nasıl imrendim bilsen. Hemen gidip alayım bari!”

Melek, “Dayanılmaz bir kızsın Mine... Bir de obur diye Bolgöbek'in adı çıkmış. Ben ne diyorum, sen ne anlıyorsun.” diyerek bir başka sütuna yöneldi. Bu sütunun altlığında da ince bir taş işçiliğiyle bezenmiş

desenler göze çarpıyordu. Çiçekler, yapraklar, birbirine dolanmış sarmaşıklar arasında yeni bir rakama ulaşmaya çalışan Melek'in uzun süre aramasına gerek kalmadı. Bu kez bir tomurcuğun göbeğinde 2 rakamı parlıyordu.

“İşte bir tane daha!” diye bağırmaktan kendini alamadı.

Olay gittikçe ilginç bir boyut alıyordu.

Ve tanıkların sayısı da artıyordu.

Elinde meyve sepetiyle yürüyen Mine'yi gören Bolgöbek Yaşar, meyvelerin çekimine kapılıp Mine'nin peşine takılmakla kalmamış, “Sana yardım edeyim.” diyerek sepeti elinden almıştı. Bir yandan yürürken bir yandan da üzümleri atıştırıyorlardı ki Meraklı Serkan'ın Melek'e doğru koştuğunu gördüler.

“Ne oldu Melek? Niye bağırдың? Yılan mı gördün? Böcek mi soktu?”

Melek, “Yok yok... Korkacak bir şey değil. Ama çok ilginç...” diyerek eliyle çiçek kabartmasını işaret etti. Tam o anda Mine'yle Yaşar da yanlarına gelmişti.

Mine, “Aaa... Yeni bir sayı!” diyerek Melek'in şaşkınlığına katıldı. Serkan'la Yaşar kızların davranışlarına bir anlam verememişlerdi. Serkan sıkıntıyla, “Siz adamı çatlattırınız. Neler olduğunu söylemeyecek misiniz? Nedir bu sayı meselesi filan...” diye soruları peş peşe sıraladı.

Melek olayı kısaca anlattı.

Gerçekten de şaşırtıcı bir durum muydu karşılaştıkları, yoksa sıradan arkeolojik bir arşivleme çalışması mıydı, karar veremediler.

Serkan, “Belki de diğer sütun altlıklarında da sayılar yazılıdır.” diye düşüncesini açıkladı.

Yaşar, “Öyle olup olmadığını kolayca anlayabiliriz. Sütunları tek tek incelemek yeterli. Haydi acele edelim, minibüs kalkmadan araştıralım...” diyerek onu destekledi.

Dört arkadaş bir sütundan diğerine koşarak sayı avcılığına çıktılar. Meydandaki tüm sütun altlıklarını incelemelerinin ardından, gerçekten de bazı sütunların altında aynı parlak kalemle yazılmış yeni rakamlar gördüler. Araştırmalarının sonunda ellerinde on rakamlık bir liste oluşmuştu.

Melek, defterine hepsini tek tek yazdı:

8,2,4,3,5,7,1,6,9 ve 0.

Bu sayılar acaba ne anlama geliyordu? (Bintepe'nin Hayaleti, s. 79-80)

“Müzenin bekçisinden söz ediyorum. Çok iyi arkadaşımды. Göreviyle gurur duyardı. Kasım kasım gezerdi köy yerinde. Koca Karun'un hazineleri benden sorulur derdi, başka şey demezdi. Oturup hepimize anlatırdı. Dünyada ilk parayı basan koca imparatorun hazinesinde yok yok derdi. Altınlar, gümüşler, takılar... Hele bir Kanatlı Denizati varmış ki herkesin göz bebeğiymiş. Karun'un kehaneti varmış, ‘Kanatlı Denizati’ni elde eden dünyaların sahibi olurmuş.’ deyip dururdu. Tılsımlı takının koruyuculuğunu yapmakla övünürdü. Sonra birden her şey altüst

oldu. Müzedeki takımın sahte olduğu anlaşıldı. Gerçeğini birileri çalivermiş. Nasıl olmuş, kim, ne zaman yapmış ortaya çıkmadı, ama iş döndü dolaştı bizim bekçinin üstüne kaldı. Bekçi de korkudan mı kaçtı, tılsımdan mı yok oluverdi bilinmez. Ne karısı yerini biliyor, ne oğlu izini görmüş. Jandarmalar az aramadılar, ama sanki yer yarıldı içine girdi. Besbelli Karun'un lanetine uğradı. O gün bugündür bir hayalet dolaşır oldu Bintepe'lerde. En çok da Karun'un mezarının bulunduğu tepede. Hele mehtaplı gecelerde oralardan geçmeye korkar olduk. Birden tepenin üstünde bir beyaz şekil beliriyor ki görenin dudağı uçukluyor. Kollarını açıp tepeden ovaya doğru uçtuğunu kaç kişi görmüş. Bazı karanlık gecelerde garip ışıklar belirip kayboluyor çevrede. Geçen gece yaşadıklarımız da ortada... Tılsımlı denizati bulunmadıkça da rahat yüzü yok gayrı buralarda bize." (Bintepe'nin Hayaleti, s. 107)

Mine gözlerini açtı. Oda kapkaranlıktı. Kulak kabarttı. Acaba düş mü görüyordu? Hayır! Hayır! Gerçekten odanın içinde garip sesler duyuluyordu. Sanki yerde hışır hışır bir şey sürükleniyordu. Yatağında biraz daha büzüldü. Neredeyse soluk almaya korkuyordu. Sesler çoğalarak yaklaşıyordu. Ve birden yatağın ayak ucundan bembeyaz bir şeyin hışırdarak geçtiğini, Melek'in yatağına doğru ilerlediğini gördü. Arkadaşına seslenmek için ağzını açtı. Kuruyan boğazından yalnızca garip bir hırıltı çıktı. Beyaz gölge Melek'in yatağına doğru eğildiğinde tüm gücünü toplayıp haykırdı:

"İmdat! Hayalet!" (Bintepe'nin Hayaleti, s. 114)

Uzay Dolmuşu Kalkıyor romanında, uzaya yolculukta yaşanan olağanüstü olaylar anlatılmaktadır.

"Şimdi bütün 999'lular için dinlenme anı... Önünüzdeki delikten çıkacak olan ucu telli kırmızı boncuğu tutunuz..."

Biz dünyalılar heyecanla delikten çıkacak kırmızı boncuğu bekledik. Boncuk çıktı, nohut büyüklüğünde kıpkırmızı bir boncuktu, telin ucundaydı, tel deliğin içerisinde uzayıp gidiyordu. Görevli kadın;

"Boncukları tutunuz, boncukları tutunuz" dedi.

Boncuğun çıktığı delik sağ yanımızda olduğu için hepimiz boncukları sağ elimizle tutmuştuk.

Boncuğu tutar tutmaz... Evet evet, tutar tutmaz uyudum galiba. Uyuduk galiba. Bilmiyorum. Görevli kadın "an" demişti. Demek ki 999'lular boncuğu tutarak bir zaman dilimi içerisinde dinlenebiliyorlardı. Yoksa boncuğu tuttuktan sonra sekiz – on saat mi uyuduk? Burada saat bilinmediği için hiçbirimiz ayırına varamadık. (*Uzay Dolmuşu Kalkıyor*, s. 100)

Bilgisayara Giren Tirtıl romanında, kahramanın uzaylılarla tanıştırmamasından başından geçen olağanüstü olaylar anlatılmaktadır.

İşte o günün akşamı herkesin evine çekildiği bir saatte birden elektrikler söndü. Gökte ay vardı; onu ışıklar sönünce ayımsadım. O güne değin böylesine güzel değildi gökyüzü. Meğer ay ne denli güzelleştirmiş geceleri. Balkona çıktım. Sokağa bakmak istedim. O sırada şiddetli bir rüzgâr beni içeri itti. Kapıyı yüzüme çarptı. Sırt üstü salona yuvarlandım. Aynı anda da salonun gündüz gibi aydınlandığını gördüm. Ancak yanan, bizim ışıklarımız değildi. Bir an, bütün sokak ışık seline kapıldı, evler beyaza kesti, derken ışığın göğe doğru ağdığını, mahallenin eski karanlığına gömüldüğünü gördüm.

Ne olmuştu? Bu ışık bulutu nereden gelmişti? Beni savuran gerçek bir rüzgâr mıydı? Neden kimsenin sesini duymamıştım o sırada?
(Bilgisayara Giren Tırtıl, s. 8)

Onu, elinde kumandayla bilgisayarın başında kıpırdamadan ekrana bakarken buldum. Bilgisayarın ekranında görünen tek şey armudu andıran, geniş siperliğiyle Meksikalıların şapkalarına benzeyen bir biçimdi. Elimizi uzatsam dokunacaktım gibi geliyordu. Armut biçim karnından çıkarır gibi birtakım harfler çıkarmaya başladı.

Harfler bir sinek gibi kayıyordu ekranın yüzeyinde. Önce D yüzüstü düştü. Onun üzerine de ters J geldi, D'yi deldi geçti. Garip bir şemsiyeye benzedi. Derken onun yanına iki tane O yan yana durdu, sonra da iç içe geçerek olimpiyat halkasına benzediler. (Bilgisayara Giren Tırtıl, s.22)

Bilgisayarlı Şapka romanında, konuşan, düşünebilen ve kendi kendine hareket eden şapkalardan söz edilmektedir.

“Eyvah! Dünyayı uzaylılar bastı.”

“Bundan sonra halimiz kötü.”

“Bir dünyayı koruyamadık. Yazık bize.”

“Siz neler saçmalıyorsunuz? Ne uzaylıları? Bunlar düpedüz şapka.”

“Ne şapkası? Sen hiç yüzlerce şapkanın dans ettiğini gördün mü şimdiye değin?”

“Bak şimdi de zeybek oynuyorlar.”

“Ne zeybeği? Hani?”

“Gözleriniz de görmüyor mu? Hiç uzaylıya benziyorlar mı? Birazdan başımıza konacaklar, görün siz.”

Tam bu sırada Süleyman Usta'nın komutu geldi: “Her şapka aklından iyi şeyler geçirenlerin başına konacak.”

Kalabalık büyülenmiş gibiydi. Polis araçlarının gürültüsüne karşın onlar heyecanla bizi izliyorlar, aralarında korkudan çok, merakla konuşuyorlardı.

Helikopterler havada dönüp duruyor, daha aşağı inemiyorlardı. Polis amirleri de hayranlıkla şapkaları izliyor; yeni bir buyruk vermeyi akıl edemiyorlardı.

Biz kalabalığın beyninden dağılan düşünce dalgalarına göre inip kalkmaya başladık. Başına konduklarımız önce korkarak elini uzatıyor, sonra yavaş yavaş başındaki şapkayı okşuyordu. (Bilgisayarlı Şapka, s. 88)

Pitan romanında ise kahramanın başına gelen olağanüstü olaylar, biraz da korku eklenerek anlatılmıştır.

Murat kapının yanına geldiğinde taş tabuta son bir kez daha bakmak için arkasını döndü. O anda, kapanmak üzere olan kapağın arkasında bir çift kızıl gözün parladığını görerek irkildi. (*Pitan*, s. 32)

Kitapta üzerinde büyülü zeytinlerin yetiştiği dağ olarak tasvir ediliyordu. Büyülü zeytinlerin diğer zeytinlerden farkı ne olabilirdi? Keşke ellerinde bir resim olsaydı. O zaman ufukta görülen tepelerin zeytindağı olup olmadığını şıp diye anarlardı. (*Pitan*, . 68)

İşte tam o anda karanlık tavandan büyük yılanlar düşmeye başladı... Kısa süre içinde Zakam'ın etrafı yılanlarla çevrildi. (*Pitan*, s. 198)

Zakam ani bir hareketle boy aynasının içine daldı. Bir an ne yapacağını bilemeyen Gölge Yüzler de panik içinde efendilerini takip ettiler. (*Pitan*, s. 200)

Pitan, yine aynı sakinlikte kaftanının birkaç düğmesini açtı. Yılanlar kaftanın açılan bölümünden geçerek *Pitan*'ın içinde kayboldular. (*Pitan*, s. 201)

Mavi Saçlar Pembe Gözler romanında, ilham perisi ve kahramanın gizemli ilişkisi konu edilmektedir.

Buraya girer girmez neşeleniyordu ama az sonra sanki kendisini saran biri varmış gibi tedirgin oluyordu. Bazen ensesinde soluklar duyuyordu. Bazen de biri ipince parmaklarla elinden çekiyormuş gibi oluyordu. Babasına anlatmak istedi ancak bir daha terzihaneye getirmes diye çekindi. (*Mavi Saçlar Pembe Gözler*, s. 22)

Mavi Elma romanında romana da adını veren gizemli mavi elmalardan olaylar yürütülmektedir.

“Ben de şu mavi şeyin yenip yenmeyeceğini soruyordum babama” dedim.

Çevik bir hareketle öteki omzuma sıçradı:

“O gördüğün bir elma. Tabii yiyebilirsin” dedi.

Şaşırmıştım:

“Ama elma mavi olmaz ki!” diye mırıldandım.

“Yaşamın boyunca elmayı kırmızı görmüş olman, mavi elmanın var olmadığı anlamına gelmez” dedi ve birden göle atlayıp kulaç atarak yüzmeğe başladı. (Mavi Elma, s. 57)

Sihirli Rüzgâr Çanı romanında, depremler esrarlı hale getirilerek hikâye edilmiştir.

Toprak adeta patlamışça yarılmış, Ahmet’i de, makineyi de yutacak şekilde bir kara delik açılmıştı.

—Hav, hav, hav, hav...

Koşup yanlarına gelen Gobül, koşusunu kesmek için ön ayaklarını gererek kendini frenledi. Deliğin hemen yanında öylece kalakalmıştı.

—Ne oluyor burada, Ahmet ağabey?

Ahmet, az önceki şaşkın sözlerini yineledi.

—Bilebilseydim... Bir türkü tutturmuştum usuldan, birdenbire önümdeki yeşillik çökuverdi. Boş bulunsaydım, aman Allah’ım, beni de makineyi de yutacaktı bu kara delik.

Çeşmibülbül biraz daha yakınlaştı, gördüğü manzara gerçekten korkunçtu. Kuyunun ağzının çevresi, sanki özenilerek şekiller verilmiş gibi simsiyah, kıvrım kıvrımdı. Çeşmibülbül, biraz daha yaklaşarak deliğin kenarına diz çöktü.

“Aman Bülbül ablacığım, aman ablacığım!” diyen Ahmet, arkasından iki koluyla beline sarılmıştı. Çeşmibülbül, Ahmet’in kollarının tutmasıyla biraz daha eğilip kara deliğin içine baktı. Simsiyahtı bu kara delik! Gözleriyle ölçüye vurdu; ağız kısmı bir buçuk metre genişliğindeydi. Derinlere doğru küçülüyordu. Biraz daha eğildi.

—Aman Bülbül ablacığım, eğilme gözünü seveyim!

Çeşmibülbül, cesurdu ama önündeki görüntü de çok korkunçtu. Bu kara deliğin derinlerinde, görülmeyen bir canavar vardı sanki. Ve bu canavar içine çekip emdiği havayı geri üflüyordu. (Sihirli Rüzgâr Çanı, s. 76)

Harika Çocuklar romanının karakterleri, yarı uzaylı, yarı insandır. Bu ailenin olağanüstü güçleri bulunmaktadır.

Şaheste dadı, derin bir soluk aldı. Güneş çocukla Yağmur kız bebek masaldan çok hoşlanmışlardı. Güneş’in yanakları al aldı. Yağmur kızın gözleri ise mavi şimşekler çakmaktaydı. Bu mavi şimşekler çakan kocaman güzel gözlerini kamelyanın dışındaki gülfıdanlarına çevirmişti.

Bahçıvanbaşı güllerin kuru dallarını kesiyor, geçmiş güllerin kurularını topluyordu. Birdenbire şaşırdı. Gözleri yuvalarından fırlayacaktı sanki.

Dadı kalfa, bağırarak istedi. Fakat sesi soluğu çıkmadı, nasıl bağırabilirdi ki? Yağmur'un baktığı ancak üç dört gün sonra açabilecek gonca güllerin üstlerindeki çatalı ana yapraklar birer birer sıyrılarak altlarında gizli goncalar göz göre göre büyüyerek renk renk açılıyorlardı.

Bahçıvanbaşının da dadı Şaheste Kalfanın da gerçekten dilleri tutulmuştu.

Şaşmayan, gülümseyerek kardeşi Yağmur'a bakan Güneş çocuğu. Yavaşça eğilerek kardeşine fısıldadı Güneş.

"O güzel kız sadece bir masal kızı; oysa sen avucunda sihirli bir gök taşı gözleyen bir uzay kızıydın, sevgili Yağmur kardeşim. Gözyaşların inci olabilir. Yürüdükçe ardında çimenler çıkabilir. Eğer istersen."

Yağmur bebek de Güneş kardeşini öptü, usulca mırıldandı.

"Bugün kendimi denedim... Yapabilmişim. Öbürlerini de deneyeceğim." (Harika Çocuklar, s. 72-73)

Zaman Makinesi romanında, başkişiler olan Öncü ile Burcu'nun zaman makinesiyle dolaşırken, başlarından olağanüstü olaylar geçmiştir.

Eliyle yokladı, sandığın kapağı kilitli değildi. Yukarı doğru çekince, sandığın kapağı büyük bir gıcırtyla açıldı. İçerde daha birkaç aletle beraber, pırl pırl parlayan kol saati şeklinde garip bir alet vardı. Öncü elindeki ışığı alete yaklaştırdı. Aletin üzerinde parlak bir ibreyle, bir takım işaretler, rakamlar ve küçük düğmeler vardı. Öncü, uzandı, dikkatli bir şekilde aleti eline aldı. Üzerindeki rakamlar ve işaretler çok ilginç ve karışıktı. Aletle ilgili kafasında bir takım düşünceler belirmeye başlamıştı ki, birden Hakan:

—Bir bakabilir miyim? diyerek uzanıp aleti elinden aldı.

Öncü, telaşla:

—Aman, dikkat et Hakan, dedi.

—Ne olacak sanki? dedi Hakan. Beni çocuk mu sandınız?

Hakan bunu dedikten sonra düğmelere art arda basmaya başladı.

Öncü ile Burcu'nun:

—Dur, ne yapıyorsun! demesine fırsat kalmadan, aletten birden garip kırmızı bir ışık çaktı. Sonra ortalığı bir duman kapladı. Bu dumanın ortasında kalan Hakan bağırarak başlamıştı:

—Hey, ne oluyor! ? Bu duman da ne? Beni kurtarın!

Öncü ileri doğru atıldı. Burcu da:

Elindekini bırak! diye bağırıldı.

Ama artık çok geçti. Hakan istese de elindeki aleti bırakamıyordu. Birden, küçük aletten ortaya öyle güçlü bir çekim alanı çıktı ki bu çekim, Hakanı, bir vakum gibi emerek içine aldı. Öncü'nün artık onu tutması imkânsızdı. Sanki bir duvara çarpmış gibi Öncü'yü fırlattı. Beş on saniye sonra ortalıktaki duman kayboldu. Ama artık Hakan yoktu. O çekim gücü Hakan'ı da alıp gitmişti. (Zaman Makinesi, s.11)

İncili Kavak romanına adını veren kavak ağacının bir canlı oluşu ve köylülere kötülük etmesi, olağanüstü olaylara örnek teşkil etmektedir.

Çok geçmeden, oduncu baltasıyla geldi. Mıcık'la babasını selamladı. Hemen işe koyuldu. Baltasını kaldırdığı anda da dondu kaldı. Kollarını bir türlü indiremiyordu. Balta elinde, kolları havada kalakalmıştı. Mıcık, babası, olayı izlemeye gelen köylüler koştular. Uğraştılar, didindiler ama boşuna! Oduncunun ne ellerini indirebildiler ne de baltayı alabildiler. Oduncu, durmadan bağırıyordu:

- Kurtarın beni! Kollarımı oynatamıyorum! Kurtarın beni!

Oduncuyu kucakladılar. Bir arabaya bindirdiler. Kasabaya, doktora götürdüler. Ondan başka da kimse, *İncili Kavak*'ı kesmeye cesaret edemedi.

Mıcık, gördükleri karşısında ne yapacağını şaşırıldı. Hava da iyice elektriklenmiş, yağmur yağdı yağacaktı. Mıcık'ın aklına bir fikir geldi. Hemen, *İncili Kavak*'a koştu. Annesi ile babasının karşı çıkışlarına aldırmadan, *İncili Kavak*'ın gövdesine sıkı sıkıya sarıldı.

İncili Kavak, onu sağa sola savurmaya başladı. Mıcık aldırmadı. Gövdeye daha sıkı sarıldı. Depreme tutulmuş gibi titremeye başladı. Bir elini bıraktı. Göğsünün üzerine koydu. Ağlayarak konuşmaya başladı:

- Ne olursun incini al! Köyümü kötülüklerden kurtar! İncini al! İncini al!

Çok geçmeden, ortalık bir ışık seline boğuldu. Mıcık'ın yüreğinden kopan bir ışık, kavağın en tepesine kondu. Titremeler durdu. Kavak da Mıcık da duruldu. (*İncili Kavak*, s. 26-27-28)

“Haliç sırtlarındaki yol çalışması nedeniyle yolda kalan bir çınar ağacının kesilmesi gerekiyormuş. Ağaç, elektrikli testere ile kesilirken testere kısa devre yapmış. Testereyi tamir edip yeniden denemişler. Fakat her denemede testere kısa devre yapmış. Anlayacağın, bu yöntemle bir türlü ağacı kesememişler. Elektrikli alet kullanılmadığı anlaşılınca ağacı balta ile kesmişler.” (Mustafa Kemal'in Kayıp Seslerinin İzinde, s. 17)

Mustafa Kemal'in Kayıp Seslerinin İzinde romanında, tesadüfen kesilen bir ağacın gövdesinde tespit edilen 1920'lerden kalma sesler, olağanüstü olayları beraberinde getirmektedir.

Barış güldü:

“Babam ağacın kim bilir neresini dinlemeye çalıştı. Kökünü mü, tepesini mi...”

Ege Yıldırım bir yandan öksürürken sevinçle parmağını şaklatıp Barış'ın sözünü kesti;

“Aferin Barış, şimdi buldum! Mikroskobik düzensizliklerden kaynaklanıyor ses bozukluğu. Ağacın balta ile yaralanmış bölümlerinde

arıyoruz kayıtları. Mikroskop ile yeniden gözden geçirmeliyiz.” (Mustafa Kemal’in Kayıp Seslerinin İzinde, s. 59)

Her yer yeniden arandı, fakültenin tüm çalışanları seferber oldular. Asistan Sercan, yerleşkenin en uzak köşelerine kadar gidip Zeynep’i aradı. Yer yarılmış, Zeynep içine girmişti. (Mustafa Kemal’in Kayıp Seslerinin İzinde s. 72)

“Çok ilginç ama Hüsrev Amca’nın ölümünden sonra sanki ağaç küsmüş. Tek bir şey bile kaydetmemiş. Bunlar son kayıtlar” dedi Aylin.

Ege Yıldırım, oturduğu sandalyeden ayağa fırladı:

“Çocuk olma Aylin! Ağaç ne bilsin onun öldüğünü?”

“Bu konuşmadan öğrenmiş herhalde. Çünkü bu son kayıt” dedi Aylin.

Barış;

“Neden bu kadar şaşırıyorsunuz? Bitkilerin duyguları, algılama yetenekleri olduğunu, kızma, sakinleşme gibi tepkiler verdiğini siz anlatmadınız mı bana?” dedi. (Mustafa Kemal’in Kayıp Seslerinin İzinde s. 127)

Uzaylılar Gelince romanında, uzaylıların gelişiyle yaşanan olağanüstü olaylar anlatılmaktadır.

Bu gök cisimlerinin fotoğrafını almak şimdiye kadar mümkün olmadı. Ayrıca bu cisimlerin kimi haberleşme uydularını devre dışı bırakmaları nedeniyle bugün de beş televizyon kanalı yayın yapamaz hale geldi. Öte yandan, keşif amacıyla uzaya fırlatılan iki uydunun da dünya çevresinde yörüngeye oturmaması ve istem dışı bir yol izleyerek uzayda kaybolması da büyük şaşkınlık yarattı. (*Uzaylılar Gelince*, s. 30)

Türk uçakları birkaç kez yarımada üzerine doğru uçmuşlar, ancak amaçlarına ulaşamamışlardı. Çünkü daha yarımada üzerine yaklaşırken, rotaları kendiliğinden sapıyordu. Ne kadar zorlasalar da, uçak istedikleri yöne değil, başka bir yöne doğru gidiyor ve Datça yarımadasından uzaklaşıyordu. (*Uzaylılar Gelince*, s. 54)

4.2.4.20. OLAĞANÜSTÜ EŞYALAR

Olağanüstü eşyalar bölümünde incelenen romanlarda karşımıza çıkan olağanüstü eşya ve makineler konu edilmiştir. Örneğin *Uzaylı Kız Tira* romanında, altın renginde olan örümcek şeklindeki dev makinelerden bahsedilmektedir. Uzaylıların giydiği kostümler eğer uzaylılar sinirlenir ya da üzülürse kendine zarar vermektedir.

Gözlerimin kamaşması geçtiğinde, altın renginde bir makineden iki dev örümceğin ormanı güneş gibi aydınlattığını gördüm... Sonra da, nişan alacakmış gibi ağaçlara yöneldi. Yağmur, o sırada başladı. Ama bu farklı bir yağmurdu, yeşildi! Üstelik ıslatmıyordu da. (Uzaylı Kız Tira, s. 18)

Az önce üzerimde gördüğün metal giysi, korunmamız için bir zırhtı. Dışarı çıktığımızda öyle giyiniriz. Çünkü o metal giysi bizi her türlü hastalıktan korur, ömrümüzü de uzatır. Steril ve ilaçlıdır. Ayrıca, sinir sistemimizi de korur. Üzülür ya da öfkelenirsek zırhın çivileri gevşer, telleri de hafifçe titrer. Bundan yalnızca giysi zarar görür, bize hiçbir şey olmaz. (Uzaylı Kız Tira, s. 30)

Düş Ülkesi Dadılık Yapan Bilgisayar Sırtında Uçak Motoru Olan Uçuş Giysileri

Işıktopumuzun bilgisayarı bedenlerimizin dinlenmeye gereksinimi olduğunu hatırlatıyor bize, hadi uyuyalım.

“Ne!” dedi Seçkin hayretle, “Uykumuzun geldiğini bilgisayar mı söylüyor bize?! Ama nasıl olur bu?!”

“Bizim dünyamızda...” dedi Günışığı, “Böyle.”

“Ama yatacağımız yataklar nerede?” diye sordu Seçkin.

“Birazdan...” dedi Günışığı, “Oturduğumuz koltuklar bilgisayara bağlı olduklarından, onun yönlendirmesiyle biçim değiştirip yatağa dönüşecek... Uyku sırasında gereksinim duyduğumuz sıcaklığı bilgisayar oluşturacağından, yorgana gereksinim duymayacağız.”

“İnanılmaz bir şey bu!” dedi Seçkin. (Düş Ülkesi, s. 18)

Uçuş giysisi beyazdı. İlk bakışta dalğışçların dalmak için giydikleri özel giysiye benziyordu. Aynı zamanda bir uyku tulumuna da. Günışığı, ona soyunmasını söyledi. Seçkin hemen soyundu. Günışığı'nın yardımıyla giyindi. Giysi boyun, el ve ayak bileği kısımlarında lastikliymiş gibi sıkıyordu. Fakat hiç acı vermiyordu. Bu kısımların dışında ise üstünde giysi yokmuş gibi hissetti. Sırtında kare biçimindeki küçük çıkıntının içinde uçuşmotoru vardı. Bu motorun dört küçük borusu vardı. Motordan pompalanan hafifletici gazı giysinın içerisine taşıyordu bu borular. Giysi çocukların bütün ağırlığına karşın yerçekiminden kurtuluyor ve böylece gökyüzüne bir tüy gibi istedikleri yönde ve yükseklikte uçabiliyorlardı. Göbek hizasında da dört tuş bulunuyordu.

“Bu borular ne işe yapıyor?” diye sordu Seçkin.

“Sırtımızdaki motor çalıştıktan sonra giysimize gaz pompalayacak.” dedi Günışığı, “Bu gaz giysiyi doldurduktan sonra biz havalanmaya başlayacağız. Küçük kan dolaşımı gibi, bu taraftan giysilerimize giren gaz, bir süre sonra şunlarla da tekrar motora dönecek, kendini yeniledikten sonra yeniden giysilerimize girecek ve biz böylece uçuşumuza devam edeceğiz.” dedi. (Düş Ülkesi, s. 100)

Dünya Çocukların Olsa: İçinden Işıklar Çıkan Vazo

Orta yerde, insan boyunu aşacak büyüklükte, camdan bir vazo duruyordu. Tabanından ağızına doğru yüzlerce ışık demeti fişkiyordu. Bir süre bu görkemli görüntüden gözlerini ayıramadılar. Sonra daha bir yaklaşarak, dikkatle baktılar. Göz alıcı pembe ışıklar, vazoyu oluşturan saydam maddenin dokusundaki ince oluklardan akıp gidiyordu. Vazonun karın boşluğu, helezon şeklinde gümüş rengi borularla doluydu. Bu borular vazonun boyun bölgesinde birleşip tek bir boru oluşturarak ağızdan dışarı uzanıyor, oradan yakındaki bir duvara giriyordu. (Dünya Çocukların Olsa, s. 112)

Elbid Avcısı: Konuşan Madalyon

Ela, şaşkın şaşkın bakıyordu. “Yani,” dedi, “O Madalyon konuşabiliyor mu?”

“Evet,” dedi adam düş kırıklığı dolu bir sesle. “Ama keşke konuşmasaydı. Bana sürekli ne yapmam gerektiğini söyleyip duruyordu. Bilge Madalyon’muş! Birazcık eğitsem ondan daha iyi bir Madalyon olurum herhalde.” Sonra başını önüne eğdi. “Sen bana bakma,” dedi utangaç bir ses tonuyla. “Savaşım ve kaybettim. Hepsi bu. Başkalarını suçlamam yanlış.” (Elbid Avcısı, s. 59)

Bilgisayarlı Şapka: Konuşan, Düşünen Ve Kendi Kendine Uçan Şapka

Önce beni yaptı. Ben, küçük bir kızın başını süsleyen sarıpatyaları andıran bir şapkayım. Beni gören mutlaka dokunmak ister. Süleyman Usta da o yüzden beni dükkânında gözlerden uzak bir rafa yerleştirdi.

Benim özelliğim yalnızca renklerimdeki temizlik ve parlaklık değildi. Usta, denemek için benim şeridimin altına küçük bir bilgisayar yerleştirdi. Bu bilgisayar o kadar küçüktü ki gören bir gömlek düğmesi sanırdı. Şeridin altında kolay fark edilmeyen bu ‘düğmecik’ daha sonra ortalığı karıştıran küçük bir şeytan olacaktı. (Bilgisayarlı Şapka, s. 5)

Süleyman Usta, bu şapkanın kendi yaptığı şapka olduğunu hemen anladı. Çünkü şapkanın küçük beyninde “Tehlikelerden kaç!” uyarısı vardı. Polisi peşinde koştuğuna göre ortalığı karıştıran şapka onun Papatya’sından başkası olamazdı. (Bilgisayarlı Şapka, s. 8)

O kavşakta Arzu’nun başından yola düştüm. O sırada üzerime gelen bir arabanın hem rüzgârından hem de çevreye sardığı dalgalardan etkilendim. Öleceğimden korktum. Can havliyle havalandım. Arzu kızın başını arandım ama onlar kaybolmuşlardı çoktan.

Havalanmak bana iyi geldi. Kendime gelmişim. Gücümü kullanabilirdim artık. Yaşadığım ölüm korkusu liflerimi canlandırdı. Zaten algı noktama çarpan akım o denli yoğundu ki bunun kötü niyetli

bir akım olduğunu düşündüm. Arabanın üzerinden aşır o sırada yanımdan hızla taşıtların arasına dalan güzel bir kadının başına kondum. Kadın, farkında olmadan bir çılgılık attı, beni de alıp yere fırlattı.

“Nereden geldi bu pis şey!” dedi.

Asıl pis kendisiydi, çünkü akılı kirliydi. O sırada kolundaki çantayı bir an önce açıp içindekileri aldıktan sonra تنها bir yere fırlatmayı düşünüyordu. Besbelli ki bir yankesiciydi. Bu çantayı kimbilir kimden yürütmüştü.

Beynimdeki merkeze hemen algı noktamı uyarmasını, havalanacağımı bildirdim. Merkezin verdiği komut, iç gücümü harekete geçirdi. Devrelerim kanla dolan damarlar gibi akımla doldu. Düşüğüm yerden yükseldim. Yoksa büyük bir gürültüyle üzerime gelen kamyon beni ezip pestile çevirebilirdi. O sırada beni fırlatan kadın da karşı kaldırımında bir erkeğin çantasını kapıp kayıplara karıştı. Bunu, onun gittikçe uzaklaşan ve zayıflatan kokusundan anlıyordum.

Havalandıktan sonra beyninden sakın düşünceler geçen bir genç kızın başına kondum. Yanında arkadaşları vardı. Hepsi otobüs bekliyorlardı. Arkadaşları;

“Aysun, başına devlet kuşu gibi bir şapka kondu,” dediler.

Aysun da şaşırmış ama sevinmişti. Beyninden neşeli dalgalar yayılıyordu. Eğlenceli bir düşünce dünyası vardı. (Bilgisayarlı Şapka, s. 14-15-16)

Ah Şu Uzaylılar: Yerçekimini Yok Eden Ayakkabılar

“Aa!...” dedi Sibel. “Ne garip ayakkabılar bunlar böyle.”

Gerçekten de garipti! Üstleri şeffaf bantlı, altları metal ayakkabılar...

“İyi ama, neden bunları giymemiz gerekiyor ki?” diye merakla sordu Cansu.

Zibi yanıtladı.

“Dünya ile Z Gezegeni'nin yer çekimi farkını ortadan kaldırmak için.”

“Bu ayakkabıları giymezeniz, ayaklarınız yere basmaz.” diye güldü Zobo. “Z Gezegeni göklerinde uçuşan uydulara dönüşmeyi istemezsiniz herhalde.” (Ah Şu Uzaylılar, s. 36)

Sihirli Rüzgâr Çanı: Depremi haber Veren Çan

Bu rüzgâr çanı Çeşmibülbül'ün “fayın bacası” adını koyduğu bu kara deliğin alıp veriyorcasına üflediği soluklarıyla titreştikçe, şaşırıcı güzellikte bir melodi yayıyordu çevreye. İşin en anlaşılmaz yanı ise, bu rüzgâr çanının dışarının esintilerine hiç aldırış etmemesiydi. Rüzgâr çanı sanki sadece o fay bacasının buyruğu altındaydı. (Sihirli Rüzgâr Çanı, s. 78)

4.2.4.22. UZAY MÜZİĞİ

İncelenen eserlerde tespit edilen farklı müzikler, tek başlıkta incelenmiştir. Örneğin *Gökyüzünde Mor Bulutlar* romanında, o güne kadar hiç duyulmamış bir enstrümanla çalınan müzik, insanların fikirlerini değiştirmektedir. *Gohor*'da ise insan seslerinden oluşan ama, sözsüz gizemli şarkılar vardır. Bilgisayarlı Amca romanında ise her gezegenden ayrı müzik yayını yapan aletlerden bahsedilmektedir. *Uzaydaki Arkadaşım* romanında başkişi, uzaylılarla, uzay müziği vasıtasıyla iletişim kurmaktadır. *Ah Şu Uzaylılar* romanında da uzaylıların melodileri mekanik sesleri andırmaktadır.

Gizemli Televizyon Yayınlarının açılış müziği o güne değin hiç duyulmamış bir çalgıdan yayılıyordu. Değişik boyuttaki titreşim sarmallarından oluşan bu müzik, insanları kısa sürede etkiliyordu. (Gökyüzündeki Mor Bulutlar, s. 145)

Sözleri olmayan bir şarkıydı bu; gülmelerle iniltilerin, kahkahalarla sızlanmaların birbirine kaynaşmasıyla oluşmuş bir ezgi gibiydi, yine de içinde tanımsız bir seveda ile taşınamaz bir ayrıcalığın hüznünü anlatan bir öykü gizliymiş gibi geldi bana. (Gohor, s. 90)

Niye uzay şarkıları yok burada diye düşündüm. O zaman tarih disketlerindeki parlak ses dönerlerini anımsadım.

Biz onları çoktan unutmuştuk. Şimdi uzay sesleri bölümünde bütün müzikler biriktiriliyor. Bilgisayarlarımız onları tarayıp düzenliyor. Her gezegenin müziği başka tat veriyor bize. En çok beğenilenleri dinliyoruz. Bilgisayarlarımız ışıklarla yol gösteriyor, dilediğimizi seçiyoruz. Bir de alanlardaki büyük bilgisayar ekranları vardır. Evrensel uydu birliklerine bağlıdırlar. Mor Gezegen de bu birliklerin üyesidir. Yayınlar birlik yayın merkezinden yapılır, alanlarda Mor Gezegenliler neşeyle oynarlar. (Bilgisayar Amca, s. 12)

Zeynep hem korkusuna iyi geleceğini düşündüğünden, hem de müzik en iyi iletişim kurma yoludur diyerek ağız mızıkasını çıkardı, bir ezgi çaldı. (Uzaydaki Arkadaşım, s. 12)

O sırada, salonu ilginç bir müzik sesi doldurdu. Uzayda duydukları ilk müzik sesi! Mekanik, tekdüze ama hoş... (Ah Şu Uzaylılar, s. 47)

4.2.4.22. UZAY SAVAŞLARI VE SİLAHLARI

Savaşlara daha önce kötü damar-kötümserlik bölümünde incelenmişti. Bu bölümde de uzay savaşları ve kullanılan silâhlar incelenmiştir. Özellikle erkek çocukların en çok ilgi duyduğu oyuncakların başında gelen “ışın silâhları” bilim-kurgu türünün etkisiyle olmuştur. İncelenen romanlarda uzay savaşları genelde dünyalılarla değil, uzay birbirleriyle. Çocuğu korkutmamak için, böyle bir yol tercih edilmiştir.

Fafa ile Mimi- Güneşe Yolculuk: İki Uzaylı Halk

Savaşın başladığını Zaportepetek de anlamıştı. Bu gümbürtü, annesinin ona sözünü ettiği şey olmalıydı. Zaportepetek, sesle birlikte, içinde müthiş bir korkunun da uyandığını hissetti. Daha önce hiç duymadığı kadar güçlü bir korkunun... Hızla Fafa'ya döndü. “Sence bu ses, savaşın sesi mi?” diye sordu.

Yemeğini yemekte olan Fafa emin değildi. “Belki de olağan bir Güneş patlamasıdır. Gerçi deminki sese benzemiyordu, ama...” dedi.

“Bu bir Güneş patlaması değil. Onun sesini tanırım. Bu, savaşın sesi olmalı. Sen daha iyi bilirsin. Annem, Dünyalıların kendilerini savaşarak öldürdüklerini söylemişti.” (Fafa ile Mimi – Güneşe Yolculuk, s. 91)

Peki, kurşunlar ya da Güneşlilerin silahından çıkan şeyler her neyse, onlar nereden geliyordu? Fafa çok geçmeden yanıtı buldu. İlerde yüksek bir kule vardı. Onun en tepesinde de, rengi belli olmasın diye siyahlar giyerek kendini kamufle etmiş bir Güneşli, aşağıda panik içinde koşuşturan zavallı Güneşlilere ateş ediyordu. Durmadan... Ondan kaçış yok gibiydi. Herkesin tepesine çıkmış, aşağıya ölüm yağdırıyordu. (Fafa ile Mimi – Güneşe Yolculuk, s. 92)

Efsaneler Gezegeni: Uzaylılar - İnsanlar

Tabancalarından çıkan ışınlar, kendilerine uzanan kollarıyla onları yakalamaya çalışan ağaçları vurdukça, kopan dal ve yapraklar havada uçuşuyordu. Önlerindeyse, yemyeşil bir çayır uzanıyordu. Çayırılığın ortasında, madeni ışıltılı dairesel gövdesiyle bir uzay gemisi duruyordu. Çocuklar var güçleriyle, kendilerini bekleyen bu uzay gemisine doğru koşuyorlardı. Kurtulmaları, yalnız ona ulaşmalarına bağlıydı.

Üzerinde koşup ilerledikleri çayır birden delik deşik oluverdi. Çayırın içinden fırlayan ağaç kökleri, yanyana sıralanmış binlerce mızrak gibi önlerini kesti. Bayca ve Kayra, ışın tabancalarını doğrultup bunların

arasından geçebilecekleri bir geçit açmasalar; peşlerinden koşarak gelen ağaçların onları yakalaması işten değildi.

Daha bu engeli henüz aşmışlardı ki, bu kez de altın ışıltılı bir mızrak, havada ışıklar çalarak gelip önlerine saplanıvermesin mi? Göz kamaştırıcı bir ışımaya ve gümbürtünün ardından, ayaklarının altındaki toprak sarsılarak yanılıverdi. Üzerinden atlayıp aşamayacakları, içine inip de çıkamayacakları kadar geniş ve derin bir yarıktı bu. Artık çocukların durup, olabilecekleri beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Oysa yürüyen dev ağaçlar, her geçen saniye onlara biraz daha yaklaşıyordu.

Başlarını kaldırıp tek bir bulutun bile görünmediği gökyüzüne baktılar. Kanatlı bembeyaz atların çektiği iki tekerlekli bir savaş arabası, başlarının üzerinde daireler çizerek dönüp durmaktaydı. Arabanın üzerindeyse, belinde kısa kılıcı, başında tolgasıyla savaş zırhlarına bürünmüş bir İlk Çağ savaşçısı vardı. Bedenindeki ve giysilerindeki kan lekeleri, yüzündeki acımasızlığı daha da belirginleştirmişti. (Efsaneler Gezegeni, s. 9)

Önce gördüklerine inanamayan insanların ses tonuyla, “Ne garip bir şey bu!” dedi. Yıldırımların hepsi, dağdan fıskırıyor sanki.” Ardından büyük bir korkuyla konuşmasını sürdürüp, “Fakat Ufaklık...” diye haykırıverdi. “Bu yıldırımlar, bizi vurmak için ateşlenmiş füzeler gibi. Sanırım yönleri, gemimize kilitli...”

Ufaklık, bunu çoktan fark etmişti. Uzay gemisini önce sağa-sola, ardından aşağıya-yukarıya yönlendirerek üzerine gelen yıldırımları şaşırtmak istemişti. Fakat o ne yaparsa yapsın, yıldırımlar hep onları izlemişti. Birden ani bir kararla gemisinin burnunu geldiği yöne çevirdi. Hız kolunu sonuna kadar itti. Yaklaşma hızları biraz yavaşlasa da, yıldırımlar hala peşlerindeydi. Anlaşılan vurulmaktan kurtulamayacaklardı. Ama, onların etkisini azaltabilirdi. Ardi ardına kimi kolları itiyor, kimi kolları kendine doğru çekiyordu. Bir yandan da, “Savunma kalkanları... Savunma kalkanları...” diye bağıriyordu. “Etkin... Etkin!”

Vurulmalarına yalnızca saniyeler kalmıştı. Bir korku, içten içe tüm benliklerini kaplamıştı. Acaba gemileri, üzerlerine gelen onlarca yıldırımın gücüne dayanacak mıydı? Gemilerine yaklaşmakta olan ilk ışın, öylesine güçlü, öylesine parlaktı ki, artık ekrana bakamıyorlardı. Ufaklık, oturduğu koltuğun kolçaklarına sımsıkı sarıldı. Ardından, avazı çıktığı kadar, “Sıkı tutun Gizem!” diye bağırdı. Bunlar, belki de onun son sözleri olacaktı.

İlk yıldırım, üzerlerinde korkunç bir kırbaç gibi şakladı ve inanılmaz bir güçle onları ileriye doğru fırlattı. Sonra diğer yıldırımlar birbiri ardı sıra, bir öncekini izledi. Uzay gemisi bir bilardo topu gibi gökyüzünde savrulup dururken, çocuklar, önce buldukları koltuklardan koptular. Sonra düşüp kaldıkları yerde koyu, kopkoyu bir karanlığın derinliklerine yuvarlandılar. (Efsaneler Gezegeni, s. 21)

Uzayın Tutsakları: Fantastik Varlıklar – İnsanlar

Ertesi sabah uyandığında, herkes inanılmaz bir görüntüyle yüz yüze geldi. Yerleştikleri ovanın çevresindeki dağların üzeri, baştan başa kuşadamlarla çevriliydi. Üstelik ovanın tam ortasındalardı. Yani gemilerinden çok uzakta... Herkes konutlarını yapmaya daha yeni başlamıştı. İnsanlar korunmasız ve savunmasızdı. Kimse ne olduğunu bile anlayamadan gökyüzü kuşadamların gölgeleriyle karardı. Hepsi birer akbaba gibi bu savunmasız insanların üzerine atıldı. Keskin pençelere karşı, ellerle; sivri ve yırtıcı gagalara karşı dişlerle; hedefe tez ulaştıran kanatlara karşı korkudan kilitlenen bacaklarla yapılan ve hiç de adil olmayan bir savaş başlamıştı.

Ben bu savaşın sonunu göremedim. Çünkü benim görevim; saldırı başladığı anda, uzay gemisinde bulunanlarla oradan uzaklaşmaktı. Bana duyulan güveni boşa çıkartamazdım. Hemen uzay gemisinin kapılarını kapattım. Bütün bir uygarlığın tohumlarını taşıyan gemimle birlikte uzaya açıldım. Onların yeşerip gelişebileceği bir gezegen bulacak, bütün bu tohumları oraya atacaktım. Gelişimlerini izleyecek, gerektiğinde bunu kolaylaştıracaktım. Aksayan, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunda, engelleri kaldıracak, güçlükleri kolaylaştıracak, eksikleri tamamlayacaktım. Her şey hazır olduğunda da, yeni uygarlığı başlatabilmeleri için, gemideki bu iki seçilmiş genç insanı uyandıracaktım. (*Uzayın Tutsakları*, s. 51)

Gohor romanında ise saatten çıkan ışınların nasıl silâh olarak kullanıldığı ve kılıç vazifesi gördüğü anlatılmaktadır.

İşaret parmağımın altına denk gelen bölümdeki düğmeye bastığımda yeşil bir şimşek gibi fişkırdı ışın kabzanın ucundan; uzun bir bıçak görüntüsünde sabitlenerek ışıldamaya devam etti. (*Gohor*, s. 45)

Roven'de bir "Şiddet Dalgası Tüfeği" vardı. Lügya negatifleme kamçısını tutuyordu elinde. (*Gohor*, s. 48)

Bilgisayar Amca romanında, olumlu bir savaştan söz edilmektedir.

- Uzay çöplüğünü temizleme savaşına katılacaksınız. Gezegenlerin Temizlik Birliği'nin çağrılısınız bu kez. Ayrıca beyin dalgalarınızı yeniden inceleyeceğiz. Mor Gezegen'den sonra bir değişim oldu mu, onu göreceğiz. (*Bilgisayar Amca*, s. 52)

Uzaylı Cüceler romanında ise uzaylılar, savaşıma hazır düşmanlar olarak görülmektedir.

— Elbette çözecekler anne. Yakın zamanda başka gezegenlerde de yaşayanlar olduğu anlaşılacak. Belki uzaylılar dünyaya gelecekler. Savaşlar başlayacak. Lazer ışınları kullanılacak, geçmişe yolculuk gerçekleşecek. Uzay savaşları olursa, bizim pek şansımız olmaz. Çünkü onlar, bizden daha ileri durumdalar.

Karı, koca, “Ne yapmalı” der gibi, göz göze geldiler. Kamil Bey dayanamadı:

— Buraya kadar anlattıkların neyse. Ancak bu savaş işi ne oluyor? Neden barış değil de savaş oluyor haa? Bak uzaylılar Niğde’ye gelmişler, Amerika’da görülmüşler. Hiç kimseyi öldürmüşler mi?

Yusuf yanıt bulamadı. Ama televizyonda izlediği uzay savaşları harikaydı. Hele o uzay gemilerinden birinin komutanı olmak, off!
(Uzaylı Cüceler, s. 9)

Ah Şu Uzaylılar romanında, uzaylıların birbiriyle savaşma ihtimaline karşı çocukların yaşadıkları korku ve merak birinci plandadır.

“Var! Başta başkanımız, biz tüm Karyalılar savaşı çoktan göze aldık.”

“Amanın!...” dedi Özgür alçak sesle. “Biz uzay savaşının ortasında kalmak üzereyiz.”

“Üstelik savaşın nedeni de biziz!” diye ekledi Çetin.

Cansu, korku dolu gözlerini kocaman kocaman açtı. “Ya bizi kaçırıp esir alırlarsa?”

“Belki de yıllar boyu alıkoyarlar.” dedi Sibel.

Gökhan, arkadaşlarına inat, hala sakinliğini koruyabiliyordu. (*Ah Şu Uzaylılar*, s. 67)

“Benim de bir sorum olacak.” dedi Çetin. “Aranızdaki bu savaşlar nasıl gerçekleşiyor? Daha önce, silahlarınızın ışınlar olduğunu söylemişsiniz.”

“Evet.” dedi Zibi. “Çeşitli dalga boylarındaki, tahrip gücü farklı ışınlar...”

Zobo, öfkeyle söylendi. “Biz, dalga boyu en kısa olan, daha az zararlı ışınları yeğleriz. Ama Karyalılar, teknolojik çalışmalarımızı baltalamak için, en etkili olanları kullanırlar.”

“Doğru.” dedi Zibi. “Bir keresinde, elektronik beyinlerimize virüs gönderdiler. Çöken sistemleri onarmak ve eski hallerine döndürmek için, yıllarımızı verdik.”

“Duyduğunuz gibi.” dedi Zobo. “Şimdi de uzay üssümüzdeki dev ekranları karartmaya yönelik çalışmalar yapıyorlar.”

“Çok yazık!” diye bağırdı Cansu. “Bu, sizin uzayınızı karartmakla eşdeğer.”

“Hayır.” dedi Zobo. “Buna izin vermeyeceğiz. Tüm ışın savarlarımız devreye girdi bile.” (*Ah Şu Uzaylılar*, s. 71)

Zaman Makinesi romanında ise uzay silâhı olarak ışık saçan gümüş kılıç vardır.

Burcu'nun Hayal Köyü'nden aldığı otuz santimlik hançer, bir anda ışıl gümüş bir kılıç olmuştu. Her tarafından ışıklar saçıyordu. Boğazında bu keskin kılıcı hisseden Azgın Davit, kımıldamadan durdu. (*Zaman Makinesi*, s. 91)

Cüceler Gezegeni romanında da uzay silâhlarına örnekler verilmektedir.

Üç tip silahımız var: Biri yakından öteki uzaktan vurmaya ve yok etmeye yarayan çeşitli boyda füzeler ile elimizdeki ışınla yok etme silahları. (*Cüceler Gezegeni*, s. 56)

Uzaylılar Gelince romanında, uzaylıların Dünyaya saldırma ihtimali söz konusudur.

Bunlardan bir kısmına göre dünya gerçekten önemli bir tehlike ile karşı karşıyaydı. Belki de uzaylılar dünyayı ele geçirmek için saldıracaktı...

Tüm dünyada bir korku ve panik yaşandı. Yakın bir gelecekte bütün dünya televizyonları susabilir, ekranlar kararabilirdi. (*Uzaylılar Gelince*, s. 15)

Uzaydan tehlike söz konusu olunca akılları başlarına geldi. Baksana, tüm dünyada savaşlar durmuş. Bütün ordular Birleşmiş Milletler Komutanlığı emrine girmiş. (*Uzaylılar Gelince*, s. 16)

GDO Ülkesi romanında silâhlarla değil, taktikle savaş konu edilmektedir.

Ordumuz, GDO'ların ardından Küçük Komşu'da ve Kirya'da kontrolü ele alacak bölgemizde yeni bir yaşama düzeni oluşturarak, GDO Ülkesi'nin bölgesel gücünün, küresel bir güce dönüşmesine kadar görevini bu yolda sürdürecektir. Zaferin bizim olacağından en küçük bir kuşku yok. (*GDO Ülkesi*, s. 101)

4.2.4.23. UZAY ÇİÇEĞİ

Uzay çiçeği başlığı daha önce incelenen bitki örtüsü bölümünden bağımsız incelenmiştir. *Uzaydaki Karanfil* romanında, bir çocuk uzaya bir çiçek götürmektedir. *Uzay Dolmuşu Kalkıyor* romanında ise uzay çiçeklerinden yapılan

ilâçlar konu edilmektedir. *Uzaylılar Gelince* romanında ise uzay çiçeğinin varlığından söz edilmektedir.

“Uzaya bir de bitki götürelim diyorum. Örneğin bir çiçek.”

Bilgin gülmeyeceğine söz vermiş ama yine de kendini tutamamış:

“İyi. O zaman ben gelmeyeyim, sen arkadaşlarını topla git.”

“Hani gülmeyecektiniz!”

“Ne yapayım oğlum? Yakında bir de gergedan götürelim diyeceksin diye korkuyorum.”

“O kadar da değil.”

Toros’un sesindeki kırgınlığı sezmiş bilgin ve hemen gönlünü almış:

“Şaka yapıyorum canım. Hemen alınma. Bir bitkiden ne çıkar?

Söyle, hangi çiçeği istiyorsun?”

Saçlarını okşamış Toros’un. Çenesinin altına dokunmuş sevgiyle. Üstelemiş:

“Hadi söyle.”

“Karanfil!” demiş Toros bir anda.

“Neden?”

“Karanfiller bana hep sağlıklı görünmüşlerdir de ondan. Ne zaman baksam, görünüşlerinde bir direnç ve sağlamlık bulurum. Merak ediyorum, uzayda da aynı dayanıklılığı gösterebilecekler mi diye...”

(*Uzaydaki Karanfil*, s. 27)

Güzel çiçek bahçeleri... Kokular. Bu yanda gül bahçesi, öteki yanda karanfil bahçesi, ötelede sardunyalar... Görüyorum, menekşe var, lale var, papatya var, nergis var, ful var, sümbül var, olmayan çiçek yok orada.

“Harika” dedim... “Bizi çiçek bahçesine getirdiniz...”

“Çiçek” dedi esmer kız. “Bunlar ilaç.”

“Anlamadım?” dedim.

“İlaç” diye yineledi sarışın erkek, “biz bunlardan ilaç yaparız.”

“Koklamaz mısınız bunları, birbirinize sunmaz mısınız yaş gününde, önemli günlerde?”

İkisi de birbirlerinin yüzlerine baktılar. Esmer kız saçlarını savura savura koştu gitti, bir gül kopardı geldi, bana uzattı.

“İlaç bu” dedi. (*Uzay Dolmuşu Kalkıyor*, s. 87)

Sinan’ın akli fikri çiçek tohumlarındaydı... Peki ama, bu çiçeklerin adı neydi? Onu sormayı unutmuştu. Olsun, onlara bir ad bulacaktı. Belki de “Uzay Çiçeği” derdi. Kim bilir... (*Uzaylılar Gelince*, s. 95)

4.2.4.24. KARADELİK

Yetişkinler için yazılan fantastik ve bilim-kurgu romanlarında sıkça rastlanan “karadelik” sorunu, incelenen romanların sadece üçünde kullanılmıştır. Çocuk

okuyucular için ağır geleceği düşünülerek kullanılmayan bu konu, üç eserde sadece tanım şeklinde kullanılmıştır.

Ufaklık, “Eğer bu tahminin doğru çıkarsa, hem de çok kötü Gizem!” dedi. “Her kara yıldız; büyük, parlak bir yıldızın genişleyip patlaması sonucu oluşur. Bu patlamayla, yıldızın dış yüzeyi uzaya dağılır, ama geride büyük, ağır bir çekirdek kalır. Çekirdek zamanla daha da ağırlaşır. İşte bu ağırlaşma, ona inanılmaz bir çekim gücü kazandırır. Bu tür kara yıldızlar, sahip oldukları güçle, çekim alanlarına giren hemen her şeyi kendilerine çekip yutarlar. Aldıkları ışığın bile, tamamını emip yok ederler. Zaten böyle kapkara görünmelerinin nedeni budur. Bu yüzden onlara, kara delik de denir. Kara ölüm de... Çünkü bir kez çekim alanlarına girdin mi, kaçıp kurtulmak olanaksızdır onlardan.” (Uzayın Tutsakları, s. 35)

“Kara delikler, çok yoğun olan, dolayısıyla kütlesi küçülen ve ağırlığı artan gök cisimlerinin, etraflarında bulunan her şeyi, büyük bir hızla içine çekmesinden oluşur.”(Eyvah Ağabeyim Kopyalandı, s. 35)

Ben yıldızlardan çok bir kara delik görmek istiyordum. Acaba gücü yeter miydi bilgisayarımın?

KARA DELİKLER NEREDE?

Birden aynasında bir sayfa açıldı. Karşımda uzun bir yazı vardı.

KARA DELİKLER GÖRÜNMEDİKLERİ İÇİN KARA DELİKTİRLER. GÖKBİLİMCİLER, YAYDIKLARI IŞIĞIN KENDİLERİNE DÖNMEŞİYLE GÖRÜNMEZ OLAN YILDIZLARA KARA DELİK DİYORLAR. ÇEKİMLERİ GÜÇLÜ, ULAŞILMALARI OLANAKSIZDIR.

Peki gökbilimciler bunu nasıl görebilmişlerdi? (Bilgisayar Amca, s. 58-59)

4.2.4.25. GÖÇ

Göç kavramı, çocuklar için ürkütücü bir konudur. Genelde ilk gençlik çağı romanlarında konu edilmiştir. İncelenen romanlarda, göçün nereden nereye yapılacağı ve göç etme sebepleri temel alınarak inceleme yapılmıştır.

Uzayın Tutsakları: Dünyadan - Uzaya (Dünyalarının Yok Olması)

Alelacele toplanan meclisleri, hemen Kuşadamlar Gezegeni’ne göç edilmesine oy birliğiyle karar verdi. Bütün halk, birlikte götürebileceği en gerekli eşyalarını alıp apar topar uzay gemilerine bindi. Böylece hep birlikte, Kuşadamlar Gezegeni’ne doğru hareket edildi.

Günlerce süren yolculukları sonra erip daha Kuşadamlar Gezegeni'ne bile varmadan, gezegenleri patladı. Binlerce yılda, büyük emek ve çabalarla geliştirdikleri uygarlıkları, uzayın derinliklerine dağıldı. Onlar da sonunda, yüzlerce uzay gemisiyle, Kuşadamlar Gezezeni'ne vardılar.

İşin doğrusu kuşadamlar, göçmenleri ummadıkları kadar iyi karşıladılar. Onlara, gezegenlerinin en güzel yerini ayırdılar. Ortasındaki göle ırmakların döküldüğü geniş bir ovayı bu talihsiz insanlara bıraktılar. Bu durumda kuşadamlara, göçmenlere bıraktıkları ovayı çevreleyen dağların yamaçlarındaki bataklıklardan başka bir yer kalmıyordu. Onlar, yine de bunun nedeni üzerinde hiç durmadılar.

Şimdi göçenlerin hepsi, bu gezegene geldiği için mutlu, geleceğinden umutluydu. Herkese büyük bir hızla, yitik uygarlıklarını yeni baştan kuracak olmanın heyecanını yaşıyordu. İçlerinde, buraya gelmeden önce, kuşadamlar için düşündükleri olumsuz şeyler için utanmayan yoktu.

(Uzayın Tutsakları, s. 50)

Akıllı Pireler: Dünyadan – Uzaya (Nüfus Çoğalması)

Gelecekte, insanlar, dünyaya sığamaz olacaklar... Uzay içinde, dünyamıza benzeyen bir gezegen arıyor insanlar. (Akıllı Pireler, s. 33)

Gohor: Bir Ülkeden – Diğer Ülkeye (İnsan Saldırısı)

Burada barınmaktan vazgeçtikleri anlatılır Ulularca, dedi Za. Çevrede birikmeye başlayan vahşi ırkların kendilerine zarar vermeye başlaması üzerine uçan koca gemileriyle Dünya'nın başka zarar görmemiş yerlerini aramaya gitmişler altmış yıl kadar önce. (Gohor, s. 83)

Siz, insanlar dünyanızı kurtarabilirsiniz... Henüz geç kalmış değilsiniz. Fakat yedi kat yerin altında artık kurtuluş ümidi pek yok... Büyük göç yakında gerçekleşecek... Hazırlıklar son düzeyde... O harika uygarlığın çökmesi, o güzel ülkenin yok olması büyük üzüntü... (Dünyamız Tehlikede, s.88)

Cüceler Gezegeni: Uzaydan – Dünyaya (Salgın Hastalık)

Gerçekten gideceğimiz gezegende top oynamaya olanak yok. Çünkü bu gezegende havanın yoğunluğu çok fazla. Çoğu zaman hava almak için uyarlayıcı kullanacağız. Yoksa uzun süre rahatça soluk alıp vermemiz olanaksızmış. Düşünün suyun içinde, suyla dolu bir top zıplar mı? (Cüceler Gezegeni, s. 6)

Atalarının bulunduğu gezegeni terketmelerinin nedeni ise bir hastalıkmiş. Gezegen halkının en uygar, en gelişmiş bir anında ortaya çıkan bu hastalığa bir çare bulunamamış. Günden güne bu hastalık o gezegenin tümüne yayılmış. Gezegendekiler soylarının devam edebilmesi için göç etme kararı vermişler. (Cüceler Gezegeni, s. 88)

4.2.4.26. METEOR, GÖKTAŞI, GİZEMLİ TAŞLAR

Uzaydaki her şey gibi, meteorlar ve göktaşları da çocukların bir hayli ilgisini çekmektedir. Fantastik romanlarda, bu taşlar, yerini gizemli taşlara bırakmaktadır. Örneğin *Parpat Dağının Esrarı* romanında bu taş “Alev Şelâlesi” adı verilen ışıklı bir taştır. *Kıyamet Çiçekleri*’nde ise göktaşı insanlara gizli enerji vermektedir.

Bu amansız korkunun kaynağı, adı sanı bilinmeyen bir gök cismiydi. Gökbilimciler bu cisim gözlem aygıtlarında saptayınca ürküye kapıldılar. Ne olduğu bilinmeyen bu cisim, uzayın derinliklerinden coşkulu bir şelale gibi akıp geliyordu. Bu yüzden ona Alev Şelalesi adı verildi. (*Parpat Dağının Esrarı*, s. 38)

Bizler, yeryüzünde yaşayan insanların, hücrelerinde bulunan, gizli enerji gücüne güveniyoruz... Bu gizemli güçlerin toplamını, göktaşının atomlarındaki güçle oranlayıp, sonucu hesapladık... İnsandaki gizli güçler, yeterince dışa vurulup, akılcıca kullanılırsa, göktaşının yönünü değiştirmeye, yetip artacaktır. (*Kıyamet Çiçekleri*, s. 248)

Yada'nın Gizil Gücü romanında, gizemli bir taşın yaralarından söz edilir ve “iyi etme” kuvveti anlatılır.

Onları, ağrıyan yerlerine koyduklarında, sızılar dinmişti. Yara üstüne bastırılınca, yara hızla kapanmıştı... Daha sonra o taşları, kutsama törenlerinde, tılsım kaynağı olarak kullanmaya başlamışlardı. Ve sonra da, kutsal saydıkları bu renkli taş parçalarını boş kaplumbağa kabuklarının içine koyarak, koruma altına almışlardı... Atalar, kuraklık zamanlarında, bu taşların gücünü kendi güçleriyle tetikleyerek, yağmur hatta kar yağdırmayı başarmışlardı. (*Yada'nın Gizil Gücü*, s. 125)

Elbid Avcısı romanında sihirli taşlar hapishane görevi yapar.

Bron arkasını dönüp baktı. “Elbidleri yakalayıp sihirli taşların içine hapsedeceksin. Elbidlerinin hepsini yakaladığında hayata dönebileceksin.” (*Elbid Avcısı*, s. 55)

Bilgisayar Amca romanında ise uzaydan gelen bir göktaşından bahsedilmektedir.

Göktuğ, yanıtlamadı. Ekranda onun izlediği yolu görüyordum. Benden önce bir göktaşını parçaladı. Yanımdaki kırmızı gemi, karşısına çıkan çöpün büyüklüğüne küçüklüğüne bakmadan şafak rengi ışıklar salıyordu. Bizden uzakta bulunan sarı bir gemi de bir çöplüğe düşmüş gibi döne döne ışık vuruyordu çevresindekilere...

Bu sırada büyük bir göktaşı üzerime geldi. Sanki bilerek beni seçmiş gibiydi. Bir başka gezegenin olmasın, diye geçti içimden ama görüntüleyip uzaklığını, oylumunu, kütle özelliklerini saptadım. Onun için gerekli delici ışınları ayarladım. Düğmeye bastım. Tam merceğin odağında havai fişek gibi bir patlama oldu. (*Bilgisayar Amca*, s. 74)

Harika Çocuklar romanında, tılsımlı bir taştan söz edilmektedir.

Yağmur, sol avucunu açtı kardeşine. Minik avucundaki fındık büyüklüğünde pırlanta kırmızı, mavi, sarı, yeşil, mor renklerle yakamozlandı.

“Bu benim tılsımım... Doğduğunda büyük ninemin kuyruğu halka halka siyah sarı renkli kedisinin boynunda gizlerden gelme bir armağan. Onu hiçbir zaman avucumdan almamışlar. Dadım korkuyormuş ağzıma koyar yutarım diye. Oysa yutar mıyım hiç! O benim sırlar dünyasıyla aramdaki bağ. Ne zaman avucumu sıkıca kapasam bu parlak taşın üstünde gözlerim kapalı bile olsa isteklerimi görebiliyorum. Hem de canlıymışçasına.”

“Örneğin neler bu canlıymışçasına gördüklerin?”

“Perinaz sevgilim... Sen, annem, babam ve bütün akrabalar... En çabuk gelen, en önce sesini duyuransa Bediş sevgilim.”

Güneş, heyecanlanmıştı. Yağmur’un gözleri içine bakarken çok ciddiye. Bir şeyler düşünüyordu. Sonunda usul usul söyledi.

“Bu büyülü taş bize çok gerekli olacak ileride. Öyle sanıyorum ki sana bana büyük yardımlarda bulunacak.” (*Harika Çocuklar*, s. 61)

Cüceler Gezegeni romanında, meteorla çarpışma ihtimali konu edilmiştir.

Şu anda hiç beklenmedik bir tehlikeyle karşı karşıyayız. Bir meteor tam da rotamızın üzerinde bize doğru yol alıyor.

(*Cüceler Gezegeni*, s.32)

Manyetik dışlama ile bize doğru yaklaşan cismi iteceğiz. Bu bir meteor da olsa, bir roket ya da uydu da olsa çekme yerine itme nedeniyle gemimize yaklaşmayacağı gibi uzaklaşıp gidecek. (*Cüceler Gezegeni*, s. 40)

Kıyamet Çiçekleri romanında, üzerinde kıyamet alametleri yazan bir taş vardır.

Büyülü sesler çıkararak, varlığına zarar verilmesine engel olan bu gizemli taşın üzerinde, tüm zamanlarda aranıp da bulunamayan, kayıp kehanetler yazılıydı. (Kıyamet Çiçekleri, s. 8)

4. 2.4.27. CİNSELLİK, ÜREME

Çocukların içinde buldukları yaş dönemi özellikleri dolayısıyla dikkat ederek kullanılması gereken cinsellik ve üreme konusu *Kıyamet Çiçekleri* romanında yedi aylıkken doğan ve cinsiyeti olmayan fantastik varlık olan Fukuya'dan bahsedilmektedir. *Bilgisayar Amca* romanında ise üreme iki cinsle değil hücre çoğaltma yöntemiyle tek canlıdan olmaktadır.

Fuku'lar onların, üreme organlarının bozulmaması için gereken tüm önlemleri almışlardı... Erişkin çağa geldiklerinde... Çevredeki hayvanları taklit ederek, bir gün, cinsel ilişkiye girdiler. Bu onların ilk ve son ilişkisi olacaktı. Bu cinsel birliktelikten... Fukuya'nın içinde yeni bir canlının özü belirmeye başladı... Yedi ayda gelişimini tamamladı... Erkek görünümlü ama cinsiyetsizdi... (Kıyamet Çiçekleri, s. 127)

Midem buruştu. Yüzüm eğildi. Oysa daha önce Dünya'dan getirilen yiyeceklerle altın hücrelerimiz buna göre hazırlanmıştı. Görevimiz önemliydi çünkü. Kendi hücrelerimizden aşılıp Mor Gezegen'de çoğaltacağımız canlılar götürecektik Dünya'dan. Altın hücreyi söylesem Dünyalılar gülerler. Onlar altın diye sarı, değersiz bir madene diyorlar. Üstelik onlar için de çok değerli. Bizim ışınım gücümüzle düşünüm gücümüz arasındaki denge tam olduğunda yaratıcılığımız en üst düzeye çıkar. Hücrelerimiz bu yüzden dengeli beslenmelidir. Dünya'nın besinlerine ayarlanması da bundandır. Dünyalılar ışınım gücüyle düşünüm gücünü yan yana düşünemiyorlar. Ne yazık. Oysa ne büyük bir güç olurlardı... (Bilgisayar Amca, s. 36-37)

4.2.4.28. METRUK VE GİZEMLİ EV

Genelde macera ve polisiye romanlarında karşımıza çıkan bu konu, yetişkin edebiyatını çok meşgul etse de incelenen 71 romanda sadece *Mızıkacı* ve *Şakacı Hortlak İşbaşında* eserlerinde metruk ve gizemli bir evden bahsedilmektedir.

Omuzumu ve kolumu ağrıtan sırt çantamı arada bir oynatarak, eve doğru ilerliyordum. Sokağın sola doğru kıvrıldığı noktada, sokak lambasının gerisinde kalan metruk bir ev vardı. Yüzyılların sabırlı bekçisi gibi, ne zamandır orada olduğu bilinmeyen, ama hep var olan ahşap, yorgun bir ev. Zamansızlığa hapsolmuş gibiydi. Uzun zaman hiç ışık görmedim o evde. Derken bir gün, bodrum katında bir ışık belirdi ve

bir mahkûm gibi hep orada kaldı, üst kata asla ulaşmadı. Bu evde kimin yaşadığını bilmiyordum, bilen olduğunu da sanmıyordum. (Mızıkacı, s. 71)

“İşte tam zamanı!” dedi Bay Açıkgoz, arkadaşı Parlak Zekâ’ya. “Terk edilmiş evin gizemini çözmek için bundan uygun bir gece olamaz. Çünkü dolunay var. Bu arada gelmeye korkanlar olursa benden çekecekleri var. Diğerlerine evin karşısındaki ağaçlıkta toplanmaları için haber verebilirsin.” (Şakacı Hortlak İşbaşında, s. 11)

4.2.5. İLETİLER

Öğretme amaçlı hazırlanan kitaplarda, temel amaç bilimsel gerçeklerin, kavramların çocuklara iletilmesidir. Ancak edebî nitelikli eserlerde asıl amaç düşünme yetilerini geliştirmektir. Çocuk romanlarında olması gereken çocuğa neyi yapıp neyi yapmayacağını “Çevreni temiz tut.” , “Büyüklere saygı göster” gibi emirler vererek kuralları öğretmek değil, onu bu konuda düşündürmektir. Yazar öznesi çocuk olan kitaplarda, çocuğun kendi kendine yanıtlaması gereken sorular oluşturmalıdır. “ Niçin çevremi temiz tutmalıyım? Çevremi temiz tutmazsam ne olur?” gibi sorulara yanıt aramalıdır.

Prof. Dr. Haluk Yavuzer “Çocuk Psikolojisi” adlı kitabında, iletiler konusunda şöyle bir yorum yapmıştır: “ Çocuğun duygusal gelişiminde olsun, genel anlamda eğitimde olsun, “sevgi”, “şevkat” ve “güven” kavramlarının yeri ve önemi büyüktür. İşte bu nedenle çocuklar, kendilerine sevgi ve güven ileten kitaplara büyü ilgi ve gereksinme duyarlar. Ancak çocuk kitabı yazarken, sadece bu gereksinimi göz önünde tutmak son derece hatalı ve yetersizdir. Yazarlar, birtakım gerçekçi konuları işlemenin yanında, yer yer çocuğa olumsuz yanlar üzerine eğilmek ve onlar üzerinde düşünmek olanağını da vermelidirler. Bütün bunlar yazar tarafından dengeli bir biçimde gerçekleştirilmeli, kitabın aynı zamanda, eğlenme gereksinimini de karşılamak zorunda olduğu akıldan çıkarılmamalıdır.”

İncelenen yetmiş bir eserde yazarlarımızın okuyucuya vermek istediği duygu ve düşünceler (iletiler) her kitap için ayrı başlıklar altında sunulmuştur. Metnin dokusuna sindirilen iletiler otuz başlıkta toplanmıştır. Çıkan sonuçlar her başlık için ayrı ayrı değil her kitap için ayrı ayrı listelenmiştir.

TABLO 9: KİTAP ADINA GÖRE İLETİLER

Kitabın Adı	İleti Sayısı
Fafa ile Mimi Güneşe Yolculuk	6
Zaman Bisikleti	1
Üç Uçan Çocuk	4
Kimin Yatağı Uçuyor	0
Kış Ülkesi Çocukları	22
Cennetin Ölümü	8
Efsaneler Gezegeni	2
Uzayın Tuysakları	2
Mızıkacı	0
Bataklığın Kıyısındaki Ev	1
Damla Cadısı	2
Şıpdıklar	1
Uçan Dalgalar	0
Uzaydaki Karanfil	2
Alakanat	3
Yıldız Güzeli	0
Mışıl Suyu	2
Uzaylı Kız Tira	10
Taş Devrine Yolculuk	2
Düş Ülkesi	2
Parpat Dağının Esrarı	12
Dünya Çocuklarının Olsa	9
Ganga	4
Gökyüzündeki Mor Bulutlar	15
Akıllı Pireler	10
Kıyamet Çiçekleri	3
Midos Kartalının Gözleri	5
Yada'nın Gizil Gücü	10
Büyük Tuzak	0
Küçük Cadı Şeroks	3
Naz ve Büyülü Bahçe	7
Ayın Arka Yüzü	2
Gohor Kurtlar Yolu	5
Eyvah Ağabeyim Kopyalandı	6
Şakacı Hortlak İşbaşında	0
Uçup Giden Kent	3
Elbid Avcısı	2
Yalancı Yıldız	4
Ay Dede'nin Gözyaşları	0
Sihirli Düşler Kesesi	1

Bintepe'nin Hayaleti	6
Uzay Dolmuşu Kalkıyor	1
Bilgisayar Amca	2
Bilgisayara Giren Tırtıl	2
Bilgisayarlı Şapka	1
Uzaylı Cüceler	2
Uzaydaki Arkadaşım	6
Pitan	7
Dünyayı Kurtaran Çocuklar	0
Uzaydan Gelen Dostlar	0
Uzaydan Gelen Oyuncak	7
Çiçek Elli Robot	0
Mavi Saçlar Pembe Gözler	3
Evrende Bir Dost	3
Uzayda Yolculuk	12
Hayal Köyü	3
Zaman Makinesi	13
Sisin Sakladıkları	1
Kapiland'ın Kobayları	2
Ah Şu Uzaylılar	4
Sihirli Rüzgar Çanı	9
Dünyamız Tehlikede	8
Harika Çocuklar	2
Ayda Yaz Uykusu	9
İncili Kavak	2
Mavi Elma	5
Mustafa Kemal'in Kayıp Seslerinin İzinde	10
Cüceler Gezegeni	0
Uzaylılar Gelince	2
GDO Ülkesi	5
Robotlar Ülkesi	2

İLETİLERİN BAŞLIKLARI

- 1- Bilime Heveslendirme
- 2- Hayvan Sevgisi
- 3- Arkadaşlığın Önemi
- 4- Tarihe ve Kültürel Mirasa Sahip Çıkma
- 5- Doğayı Tehdit Eden Unsurlar ve Çevrecilik Bilinci
- 6- Dengeli ve Sağlıklı Beslenme
- 7- Sanatın Önemi
- 8- Kitap Okumanın Önemi
- 9- Yardımlaşma
- 10- Eğitimin Önemi
- 11- Savaşa ve Düşmanlığa Karşı Barış
- 12- Herkesi Olduğu Gibi Kabul Etme
- 13- Sevginin Önemi
- 14- Tarih Bilinci
- 15- Değerbilirlik
- 16- Edebiyatın Önemi
- 17- Sözü'nün Eri Olmak
- 18- Hatasını Kabul Edebilmek
- 19- Doğa Sevgisi
- 20- Dünya Barışı
- 21- Kadın ve Erkek Eşitliği
- 22- Tembellik Yapmama Bilinci
- 23- İnsanlığı Yozlaşması
- 24- Olumlu Olumsuz Karakter Özellikleri
- 25- Bilinçli Bilgisayar Kullanımı

- 26- Doğru Türkçe Kullanımı
- 27- Yurt Sevgisi
- 28- Coğrafi Bilgilendirme
- 29- Deprem Bilinci
- 30- Siyasi Bilinç

ADA, Ö. - FAFA İLE MİMİ – GÜNEŞE YOLCULUK

Fafa İle Mimi Güneşe Yolculuk romanında çocuklara Güneş Sistemi, Güneşin özellikleri, takımyıldızları, Güneşin sıcaklığı, atomların yapısal özellikleri hakkında bilgiler verilmektedir.

Bilime Heveslendirme

“Aslında bir bakıma öyle. Yani, temelde hepimiz aynı maddeden, ama farklı farklı birleşimlerle yapılmışız!”

Mimi heyecanla sordu.

“Peki nedir o şey?”

“Atom. Evrendeki her şey, atomlardan oluşuyor. Atomlar, gözle görülemeyecek kadar küçük parçacıklar... Ama çocuklar, siz bunu biliyor olmalıydınız!”

Annesi, eline spatulayı alarak, pastadan bir dilim kesti.

“Bak şimdi, pastayı dilimlerine ayırabiliyoruz, değil mi? Biraz daha keserek, daha küçük dilimler elde edebiliriz.” Annesi, pastanın bir dilimini daha küçük parçalara ayırmaya başladı. “Bu işlemi devam ettirdiğimizi düşünün. Pastayı, gözle görülemeyecek küçüklüğe gelinceye kadar kesebilseydik, sonunda, pastanın atomlarıyla karşılaştık.”

Mimi, “Tamam, pasta da, biz de, atomlardan oluşmuşuz. Peki, atomlar, nelerden oluşmuş?”

Babası söze karıştı.

“Güzel bir soru, Mimi! Atomlar da, kuarklar, leptonlar, hardronlar denilen, atom altı parçacıklardan oluşmuş. Ama bunlar, daha ilerki yıllarda okuyacağınız, karmaşık konular. Şimdiden aklınızı karıştırmayın.” (s. 10 – 11)

“Ben Pegasus’um. Yani Kanatlı At Takımyıldızı’yım. Geceleri dünyadan görülürüm.”

Mimi merakla sordu.

“Neredesin?”

“Biraz daha yükselin, çocuklar. Atmosferinizden tamamen çıkıp eğri uzaya geçin. Uzayın duvarını tırmanıp düzlüğe çıkın. Beni göreceksiniz!” (s. 22)

Karek dalga geçen bir tavırla, “Aslına bakarsan, mantıklı bir saçmalık. Pegasus’un ışığı bize ulaşınca kadar yıllar geçer. Yani orada bir şey olduğunda, bunu biz ancak yıllar sonra anlayabiliriz. Güneş’in ışınları bile bize ancak sekiz saniye sonra ulaşıyor. Yani Güneş’te olan bir şeyi biz ancak sekiz saniye sonra görebiliyoruz!”

“Karek, Karek! Bu anlattıklarımı okul öncesi çocuklar bile bilir. Şimdi biraz da mantıklı düşünelim ne dersin?” (s. 27)

“Peki o zaman, şöyle tarif edeyim: Giderken solumuzda sırayla Üçgen, Koç ve Boğa Takımyıldızları, sağımızda da Perseus, Ülker ve Aldebaran Takımyıldızları olacak. Biz, onların ortasındaki açıklıktan geçip gideceğiz. Osiris, Orion’un en parlak yıldızı olan Rigel’de oturur.”

“Öyleyse acele edelim.” Fafa’nın bu sözlerinden sonra yola çıktılar.

Uzay, zannettikleri gibi dümdüz değildi. Eğriydi. Yer yer yokuş çıkarak, yer yer çukurlara inerek ilerlediler. Bazen yakınından geçtikleri yıldızların çekim alanına girip hafifçe yön değiştiriyorlardı. Ama Pegasus, her defasında ustalıkla buluyordu yollarını. (s. 30)

“Şu anda hiçbiriniz kendinize benzemiyorsunuz. Çünkü bu gezegen çok sıcak . Güneş’ten bile daha sıcak. Yüzey sıcaklığı 15 bin Kelvin derece. Bu ısıda, sizi oluşturan atomlar bile değişiyor. Böylece hepiniz korkunç görünüyorsunuz. Ama biraz sonra, atomlarınız bu sıcaklığa alışacak ve normal durumlarınıza döneceksiniz. Haydi, hep birlikte sarayıma buyurun.” (s. 34)

“Her şeyi Dünya’daki gibi düşünöyorsunuz, çocuklar. Çok yanlış! Güneş’in zeminine basamazsınız. Ayak basacak kadar yoğun değil, üstelik sürekli hareket halinde ve çok da sıcak. Burası, Güneş’in biraz üzerinde inşa edilmiş bir zemin tabakası. Ve o da Güneş’in içten gelen itici gücüyle Güneş yüzeyine değmeden, biraz havada duruyor. Her neyse, size ders vermeye gelmedim. Artık yemeklerinizi yemelisiniz.” (s. 52)

ADALI, B. - ZAMAN BİSİKLETİ

Romanda sadece bir iletiyle karşılaşmaktadır. Hayvanlarla insanlar arasındaki dostluk bağı okuyucuya hatırlatmaktadır.

Hayvan Sevgisi

Ufaklığın annesi, iki kardeşin yanına geldi.

“Anin ve Çuka, siz bu köpeğı evcilleştirmek istediğınızı söylediğinizde, ilk karşı çıkanlardan biri bendim. Şimdi sizlerden özür diliyorum. Dost olmasaydı kızım o sırtlana yem olacaktı.”

O sırada ufaklık Dost’un yanına gitmiş başını okşuyordu. Dost, bir an gözlerini açtı, küçük kızın elini yaladı, sonra yeniden uyumaya başladı. Anin ve Çuka mağaraya koşup içeriden getirdikleri hayvan postlarıyla sevgili köpeklerinin rahatça uyuyabileceğı bir yatak hazırladılar, Dost’u o yatağı yerleştirdiler.

Evcilleştirilmiş ilk köpek olan Dost, gerçekten de insanların en yakın dostlarından biri olacağını göstermişti o gün. (s. 79)

AKAL, A. - ÜÇ UÇAN ÇOCUK

Romanda Ayın özellikleri ve yerçekimi hakkında bilgiler verilmektedir. Arkadaşlığın önemi “kavga ettikleri zaman çok çabuk barışmış” sözüyle hatırlatılmaktadır.

Arkadaşlığın Önemi

Bu çocuklar çok iyi arkadaşmış. Her zaman birlikte oynar, kavga ettikleri zaman da çok çabuk barışmış. (s. 3)

Bilime Heveslendirme

Dünyamız'ın yerçekimi gücü vardır. Havaya ne atarsanız atın, yere düşer. Çünkü Dünyamız onu yine kendine doğru çeker. Attığınız top da işte bu yüzden geri dönüyor. (s.5)

Eğer yerçekimi olmasaydı, tek adımda metrelerce havaya uçardık. Yeryüzündeki bütün eşyalar da gökyüzüne uçup gider, hiçbir şey yerinde kalmazdı. (s. 7)

Eğer oyun oynamak isterseniz, gelin benim gezegenime gidelim. Ay'da ne su, ne hava, ne de canlı vardır. Oyun oynayacak bir şey de yok. (s. 13)

AKINCI, F.İ. – KIŞ ÜLKESİ ÇOCUKLARI

Romanda gelenek ve göreneklerimiz okuyucuya hatırlatılmak suretiyle tarihe ve kültürel mirasa sahip çıkmak konusunda bilinçlendirilmek hedeflenmiştir. Havanın temiz olması, doğanın temiz tutulması, sağlıklı besin maddelerinin yetiştirilmesi, teknolojinin önemi anlatılmıştır.

Tarihe ve kültürel mirasa sahip çıkma

Her evde, her sobada ayrı bir dünya, kış günlerinde insanların içini ısıtırdı. Yaşlılar, atalarından bugüne duydukları, kendilerinden bir şeyler katarak her gün biraz daha güzelleştirdikleri masalları anlatırlardı kırmızı yanaklı çocuklara. (s. 14)

Doğayı Tehdit Eden Unsurlar ve Çevrecilik Bilinci

Bu arada söylemeyi unutmadığıma sevindim. Evet, yanakları kıpkırmızıydı çocukların. Çünkü ülkenin havası çok temizdi. Her yan ormanlarla kaplıydı. İnsanları havanın, toprağın kısacası doğanın değerini bilen insanlardı. Toprağın dilinden anlayan bu insanlar, iyi beslenmek için bol ve çeşitli ürün yetiştiriyorlardı. (s. 14)

Büyük Ülke insanların, Yaz Ülkesi ile ilgili bildikleri önemli birkaç şey vardı. Bunlardan biri, Yaz Ülkesi'nde doğal olmayan tek şeyin mevsim olduğuydu. Yaz sıcağı dışında kullanılan her şey doğal olmak zorundaydı.

Yaz Ülkesi'nde yakıt tüketen tek makine yoktu.

Ekime hazır buldukları toprağı işlerken, atlardan çelik bıçaklı pulluklardan yararlanırlardı. Motorlu araba yerine atların çektiğı arabaları kullanmaları da bu yüzdendi. Söylendiğine göre toprağı karıştırılan gübre de yapay değildi. Her şey doğal yöntemler ve doğal ürünler kullanılarak, insan emeğı ile üretiliyordu.

Böyle davranılmasının en önemli nedeni doğal yaşamı korumaktı, ama tek neden bu değildi. Büyük Ülke'de kışın da çok gerekmedikçe motorlu araçlar kullanılmazdı.

(s. 29)

Büyük ülke insanların bundan yakındığı yoktu. Onlar gerektiğinde teknolojiyi uzaya kurup, ondan yararlanabilen insanlardı. Böyle yaşamayı yeğliyorlardı. Bu hem hoşlarına gidiyordu hem de sağlıkları için çok iyiydi. Böylece çok uzun ömürlü oluyorlar ve dinç yaşıyorlardı. Temiz havanın ve doğayı kirletmemenin sağlıklı yaşamda ne kadar önemli olduğunu biliyorlardı çünkü. (s. 30)

Dengeli ve sağlıklı beslenme

Çocuklar battaniyelere sarınıyorlardı sımsıkı. Anneleri onlara sık sık küçük şişelerden üzüm pekmezi içiriyordu.

“Haydi çocuklar, içinizdeki sobayı yakalım bakalım,” diyorlardı durmadan.

(s. 19)

Sanatın ve Müziğın Önemi

Hatta bu gece için hazırlanmış tiyatro grupları vardı. Kimi büyük salonlarda gösterilerini sunuyor, kıyamet koparan alkışlar alıyorlardı. Renkli giysilerini yanlarında getirip çılgın danslar sunan dansçıların inanılmaz güzellikteki danslarını izleyebilirdiniz. Ülke nüfusunun üçte biri buradaydı ve içinde elbette sanatçılarda vardı. Böylesine kalabalığı bulmuşken, gösterilerini sunmanın mutluluğunu yaşıyorlardı. Salonlarda, çuvaları gererek çabucak yaptıkları tuvallere bu muhteşem kalabalığın resimlerini yapan resamlara rastlamak da olasıydı. Gençler dansçılara

katılıyor, tiyatrocuların arasına giriyor, ozanların çevresini sarıyor, ressamalara modellik yapıyorlardı.

Büyük Ülke insanları için sanat çok önemli, sanatçılar pek değerliydi. (s. 23)

Kitap Okumanın Önemi

Söylenmesi gereken bir özelliği daha vardı bu evlerin. Oturma odalarında bir duvarı boydan boya kaplayan ahşap, duvara çakılı bir kitaplıkları vardı. Yaz Ülkesi'ne gelenler, yanlarına mutlaka birkaç kitap getirir, rafa koyar, onları geri götürmezdi. Kendisinden önce gelenlerin bıraktıklarıyla zenginleşmiş bu kitaplıktan, büyük küçük demeden kitap okurlardı. İşleri çoktu ama, kitap okumak için zaman yaratmayı bilirler, bunu severek yaparlardı. (s. 31)

Yardımlaşma

Kooperatifin rafları, bir ay önce Yaz Ülkesi'nden giden Uzakşehir insanlarının bıraktığı bakliyat paketleri, yağ şişeleri, salça, reçel ve bal kavanozlarıyla doluydu. Bunlar, şimdi yeni ürün elde edilinceye dek, Yakınşehir'den gelenleri idare edecekti. (s. 34)

Bilime Heveslendirme

Güneş, büyükannesi Polaris'e çok düşkündü. Ondan ayrılmak kendisine çok zor geliyordu. Büyükanne adını, ilkbahar takımyıldızlarından Küçükayı'nın bir yıldızından almıştı. Kutup Yıldızı diyorlardı bir de Polaris'e. Büyükannenin babası, bu adı ona sevgi saçan ışıltısıyla, ailesinin yol göstericisi olsun diye koymuştu. Tıpkı Kuzey Yıldızı gibi. Adının hakkını her zaman vermişti Polaris. Kutup Yıldızı'nın gökyüzündeki yeri nasıl pek fazla değişmiyorsa, büyükannenin aile içindeki yeri ve saygınlığı da öyle değişmiyordu. Sorun ne olursa olsun, biliyorlardı ki Polaris'in verecek bir yanıtı, gösterecek bir yolu vardır. (s. 16)

İsimleri koyarken hiç zorlanmamışlardı. Onlara, kış aylarında gökyüzünü süsleyen bir takımyıldızın ikiz yıldızlarının adını vermişlerdi: Castor ve Polluks. Anne Zeta da adını bu takımyıldızından almıştı. İkizler Takımyıldızı'nın bir özelliği de Pluton'u bulmada kolaylık sağlamasıydı. Büyükanne pek beğenmişti ikizlere

konan adları. Büyükannenin anlattığı mitolojik masallara göre, denizler tanrısı Poseidon, Kastor ve Polluks'a rüzgâra direnme gücü vermişti ve ikizler, bu kış yıldızları gibi dayanıklı olacaklardı. (s. 59)

“Kuyruklu yıldızlar aynı gezegenler, yıldızlar ve asteroidler gibi Güneş sisteminin bir parçası olup, belli bir yörüngeye göre hareket ederler. Bir kuyruklu yıldız, kirli buz, toz ve gazdan oluşur. Kuyruklu yıldızın atmosferi Coma'dır. Latince coma, 'saç' anlamına gelir. Kuyruk, Güneş'ten kaynaklanan ışığı yansıttığı için Güneş'e yaklaştıkça daha da parlaklaşırlar. Kuyruklu yıldızlar kendiliklerinden ışık yaymazlar. Onlar, Güneş'ten aldığı ışığı yansıtırlar. Güneş çevresinde dolaşırlar. Fakat gezegenlerin yörüngesine oturanları da vardır. Kuyruklu yıldızların, Güneş'in ve gezegenlerin oluşmasından sonra arta kalan maddelerden oluştuğu düşünülmektedir. Her kuyruklu yıldızın aslında iki kuyruğu vardır. Tozdan kuyruk ve iyondan kuyruk. Bak, burada resimleri de var.” (s. 109)

“Kuyruklu yıldızlar, genellikle 5-20 km. çaplı, su, amonyak ve metan buzu ile toz (silisyum) karışımından oluşmuş kirli kartopu görünümündedirler. Bu kartopu ana parçadır ve çekirdek adını alır. Bu cisim Güneş'e yaklaştıkça, ısı yüzünden buzları erir ve buharlaşmaya başlar. Bu buharlaşma sonucunda serbest kalan toz ve gaz parçacıkları çekirdeğin çevresinde parlak bir bulut oluşturur. Bu buluta, kuyruklu yıldızın saç kısmı denir. Kuyruklu yıldız Güneş'e daha da yaklaşıncaya, toz ve gaz, çekirdeğin peşi sıra bir kuyruk oluşturur. Ve kuyruklu yıldız, çıplak gözle dahi görülecek hale gelir. Gökyüzünün en görkemli cisimleri olan kuyruklu yıldızların ne zaman ve nerede görüneceği önceden kestirilemez.” (s. 110)

“Kuyruklu yıldızlar Güneş'e yaklaştıkça parlaklıkları artar. Bu yüzden amatör gökbilimciler, yeni bir kuyruklu yıldız keşfetmek için, sabah Güneş doğmadan Doğu ufku, Güneş battıktan hemen sonra Batı ufku dürbünle, sistematik şekilde tararlar. Gökada ve bulutsularla ayrılması için dikkatli olmak, o bölgedeki gökada ve bulutsuları iyi bilmek gerekir. Şafaktan önce, günbatımından sonra araştırırlar. 1995 itibarıyla 875 kuyruklu yıldız kataloglanmış ve yörüngeleri saptanmıştır. Kuyruklu yıldızlar, antik çağlardan beri bilinmektedir. Çin kayıtlarına göre, Halley kuyruklu yıldızı milattan önce 240 yılından beri bilinmektedir.” (s. 110)

“Kutup Yıldızı şimdilerde Polaris. Ama Polaris hep Kutup Yıldızı değildi.”

Buna Merkür bile şaşırmişti. Sordu:

“Nasıl yani? Kutup Yıldızı değişiyor mu?”

“Evet. Dünyanın eksenini, her yirmi altı yılda bir uzayda tam bir daire çizer. Astronomide bu olaya yalpalama denir. Yalpalama nedeniyle, dünyanın ekseninin yeri değiştiğinden, zaman zaman başka yıldızlar Kutup Yıldızı konumuna gelir. Ama bunun gerçekleşmesi için çok çok uzun zaman geçmesi gerekir. Örneklersem... Yaklaşık on iki bin yıl önce, Kutup Yıldızı Çalgı da dediğimiz Lir takımyıldızındaki Vega idi. Polaris'ten çok daha parlak bir yıldız olan Vega, yaklaşık on iki bin yıl sonra yeniden Kutup Yıldızı olacaktır.”

Hepsi şaşkınlık içindeydi. Dikkatle dinliyorlardı. Çok ilgilerini çekmişti Mira'nın babasının anlattıkları.

“Kutup Yıldızı Küçükayı Takımyıldızı'na ait olmasa ve gökyüzüne çıplak gözle bakılınca kolayca seçilebilen Büyükayı'nın komşusu olmasa, bu yıldızın gökyüzündeki yeri fark edilmez. Bir şey daha...”

Eliyle aşağıları işaret ederek anlatmayı sürdürdü:

“Ekvator çizgisini güneye doğru aşınca, Kutup Yıldızı ya diğer adıyla Kuzey Yıldızı gözden kaybolur. Güney Yarımküre'de, yön gösterecek bir Güney Yıldızı yoktur. Onun yerine, yön bulmadan Güney haçı çok ışık saçar. Gökyüzüne bakıldığında yeri kolayca bulunur. Ancak, yakınında hemen hiç parlak yıldız bulunmayan güney noktasından epeyce uzaktadır.” (s. 140-141)

“Evet. Pek çok şeye benzetmişler dünyayı ve evreni ama... Yalnız ben sıradan insanların benzetmelerinden söz etmiyorum Merkür Usta. Örneğin Tales, bir mühendis, bilim adamı ve tüccar olan Tales, gökyüzünü böyle bir sahan kapağı sanıyormuş. Şimdi bu bize çok saçma gelse de, bilimle uğraşan insanların, evren hakkında düşünmeye, varsayımlar üretmeye başladıkları anlamına geliyor bu ve çok önemli.”

Piktör'un bu sözleri üzerine hepsi, bir an için, “düşünme üzerine düşünürken” buldular kendilerini.

Piktör bunun farkına vardı. Söylediklerinin anlaşılması için bir süre sustu. Sonra bıraktığı yerden sürdürdü:

“Mısırlılar, Babilliler de hep düşünüp durmuşlar, gökyüzü nedir, gökkubbenin arkasında ne var? Dünyanın tepesinde, ondan biraz daha yüksekte dönüp duran bir kubbe düşünün. Yıldızlar, Güneş ve Ay da Dünya ile bu kapak arasında uçuşup duruyor. Böyle olduğu varsayılıyor. Bu kapağın arkasında ne var diye düşününe düşününe bir yol açmaya başlamışlar. Bu çok uzun bir düşünme yolculuğu olmuş elbette. Sonunda o kapağı itip kaldırmışlar. Uzayın sonsuzluğu uzanıp gitmiş gözlerinde ama, bu duvarları kaldırmak, hiç de sanıldığı gibi kolay olmamış. Bazen bir düşünür, kendisinden önceki öğretmenin düşünmesini alıp çok daha ileri noktalara taşımış. Bazen öğretmeninden geride kalan düşünceler olmuş. Ama sonuçta, filozof dediğimiz bu düşünürler, dünyanın ve evrenin gizini bir kitap gibi okunur hale getirmişler.” (s. 142)

“Saygıdeğer konuklar, bu perdede gördüğünüz patlama elbette yalnızca bir canlandırmadır. Evrenin oluşumunun, bugün ulaştığımız bilgilerimizle uzanabildiğimiz zamanı olarak kabul edilen bu patlamayı çıplak gözle ya da herhangi bir gözlükle izlemek olanaksızdı. Zaman başlangıcı olarak varsaydığımız ‘Büyük Patlama’ ile evren oluşmaya başlıyor. Sıcaklık, düşünebileceğiniz gibi, ölçülemeyecek kadar yüksek.” (s. 171)

“Evrenin ısı, patlamanın ardından, yüz saniye içinde yüz milyon dereceye düştü. Evren genişledikçe ve soğudukça, enerji maddeye dönüştü.

Bizim Güneş sistemimiz, Samanyolu diye bildiğiniz bir galakside yer alır. Güneş, Samanyolu galaksisinde yer alan yüz milyar yıldızdan yalnızca biridir. Ve bütün evrende, yüz milyarlarca galaksi olduğu tahmin edilmektedir.

Evren, Büyük Patlama’dan yüz milyon yıl kadar sonra bugünkü yüzüyle belirmiştir. Ne olmuştur? Galaksiler oluşmuştur.

Galaksilerin içinde madde, çekim kuvvetinin etkisiyle yoğunlaşarak yıldızları oluşturuyor. Bu yoğunlaşma ve sıkışma, sıcaklığı yükseltiyor. Çevreleri soğuyor ama yıldızlar, yani güneşler ısınıyor ve çevrelerine enerji yaymaya başlıyorlar. Bir başka yıldızlar parlamaya başlıyor.” (s. 171)

“Evren genişlemeye, galaksiler toplu olarak hareket etmeye devam ediyor. Genleşmeye en az kırk milyar yıl daha sürüyor. Büyük Patlama, Einstein’in genel rölativite matematiksel kuramına dayanıyor.

Galileo, galaksimiz Samanyolu'nu bir teleskop ile izledi ve içinde sayısız yıldız olduğunu keşfetti. Aysız gecelerde, gökyüzünde puslu ama parlak bir kuşak gibi uzanan Samanyolu'na, çok eskiden insanlar, süt yolu adını takmışlardı. Galaksimiz Samanyolu'na en yakın galaksinin adı Andromeda'dır.

Evren, genişlemeyi sürdürüyor. Dünyadaki astronomlar için çok önemli görüntüler sağlayan Hubble teleskobu aracılığıyla, gökadalarnın uzaklıkları konusunda ve dolayısıyla evrenin genişlemesi konusunda fikir sahibi oluruz. Hubble'ın bulduğu bu teleskop, dünya çevresinde bir yörüngede döner. 2,5 metre çapında bir aynası vardır.” (s. 172)

“Değerli izleyenlerimiz. Güneş'imiz, tam 4,6 milyar yıldır hidrojen yakarak parlayıp duruyor. Bu arada söylemeden geçmeyelim. Yıldızların oluşumu, gökadalarda devam eden bir süreçtir. Bu süreçte, gaz tamamen kullanılıncaya dek, yeni yıldızlar sürekli olarak doğmakta, yaşamakta ve ölmektedirler. Gökadalarnın bazıları, gaz depolarını tamamen tükettiler. Bizim gökadamızda ise, uzun zamandır yıldızlar oluşmakta ve bu süreç devam etmektedir. Samanyolu'nda, yılda ortalama üç yıldız oluşmaktadır.

Güneş sistemimizin, galaksimiz Samanyolu'nun sekiz milyar yaşını doldurduğu sırada hep birlikte ortaya çıktığı anlaşılıyor.” (s. 173)

“Şimdi biraz pratik bilgiler edinelim. Dünyamızı, sistemimizdeki diğer gezegenlerden ayıran özelliklerden birinden söz etmek istiyorum: Su.

Gezegnimiz, Güneş sistemi içinde sıvı halde suya sahip olan tek gezegendir. Diğerlerinde su sadece buz ve buhar halindedir. Peki su, gezegnimizde nasıl var olmuştur. Suyun dünyamıza, uzay gayzerlerinden çıkan fişkırmayla, içinde buz taşıyan kuyruklu yıldızlarla, kometlerle geldiği anlaşılıyor.

Değerli konuklar. Evrenin oluşumuyla ilgili bu kısa bilgiden sonra, dünyamızdaki en önemli gözlem kulelerinden olan Vega'dan söz edeceğiz. Bilim adamlarımız, kulemize Vega adını vermiştir. Bu yıldızla ilgili kısa bir bilgilendirme yapalım önce.

Gözetleme kulemize adını veren Vega, dünyamızdan yaklaşık yirmi altı ışık yılı uzaklıktadır. Bir adı da Çalgı olan, Lir Takımyıldızı'nın bir yıldız üyesidir. Gökyüzünün en parlak beşinci yıldızdır. Vega, aynı zamanda, fotoğrafı çekilen ilk

yıldızdır. Çevresinde kızılötesi ışınlar yayan tanecikler içeren büyük bir disk vardır. Ve Vega'nın dönüş eksenini, dünyaya diktir.

Vega, Güneş'ten yaklaşık elli kat daha parlak bir yıldızdır. Kütlesi ise, Güneş kütlesinin 2,5 katı kadardır. Bu nedenle de içyakitini Güneş'ten daha hızlı tüketmektedir. Buradan hareketle, Vega'nın ömrünün Güneş'ten çok daha kısa olacağı tahmin edilmektedir. Buna göre henüz iki yüz milyon yıllık bir geçmişi olan Vega, yaklaşık 1 milyar yıl sonra, sönmüş bir yıldız olacaktır.

Şimdi hepinizi, Büyük Ülke'nin en görkemli kulesi Vega'ya, yıldız izleme partisine davet ediyoruz.” (s. 174)

“Evren ile ilgili çalışmalar, Astronomi biliminin kapsamına girer. Astronomi, yörüngesel cisimleri ve Dünya atmosferinin dışında gerçekleşen yıldızlar, gezegenler, kuyruklu yıldızlar, kutup ışıkları, gökadalara ve kozmik fon radyasyonu gibi gözlemlenebilir tüm olay ve olguları inceleyen bilimdir.

Modern astronominin temelini Kopernik atmıştır. O güne kadar üretilen modellerde, evrenin merkezinin Dünya olduğu kanıtlanmaya çalışılmıştı. Kopernik ise, Güneş merkezli evren teorisini ortaya atmıştır.

Galileo'nun bulduğu teleskop, bu görüşün doğruluk kazanmasına neden oldu. Kepler de, ortaya koyduğu eliptik yörünge ile, şimdiki evren modelinin ilk bulucusu oldu. Modern çağda ise Newton, doğada görülen olayların gerisinde matematiksel ve nedensel bir düzen olduğunu kanıtlamıştır.

Eski Yunanlılar, ilk yıldız atlaslarını oluşturanlardır. Takımyıldızlara da ilk adları onlar vermişlerdir. Bu ilk yıldız atlasları, kırk sekiz takımyıldızından oluşmaktaydı. Bugünkü atlaslarda ise seksen sekiz takımyıldız var. Biz herhangi bir gece gökyüzüne baktığımızda, bu takımyıldızlardan, yaklaşık kırkını görebiliriz. Bugün modern gökbilimde kullanılan takımyıldız adlarını çoğu Latince'dir.

Hubble Kataloğu'nda on beş milyon yıldız yer almaktadır.” (s. 176)

Eğitimin Önemi

“Ben, Kış Ülkesi insanların çoğu gibi dünyamızı, güneşi, dünyanın ve güneşin içinde yer aldığı Gökada'mızı ve evrende yer alan öteki gökadalara hep merak etmişimdir. Ama benim gençliğim, kutuplara yakın bir köyde geçti. İstedğim gibi bir

okula gidemedim. Damlarından buz akan köyümü bırakmak aklıma bile gelmedi. Oysa sonra, çok sonra, çocuklarım istedikleri gibi okusunlar diye İyi Uykular Şehri'ne gelip yerleştik. Sonra da çok şey okudum, çok şey öğrendim. Yine de okulumuzun kıymetini bilin. Yetişkin insanlar olana dek, bilimi bulacağız, bilgiyi alacağımız en iyi yer okul.” (s. 129)

AKTAŞ, M. – CENNETİN ÖLÜMÜ

Doğayı Tehdit Eden Unsurlar ve Çevrecilik Bilinci

“Bu ot kötü. Niçin ektiniz?” diye sordu.

“Var olan hiçbir ot, çiçek, zararlı değildir Sin. Bazı canlılar için zararlı olan bir ot başka canlıların hayat kaynağı olabilir. Doğaya sadece insan gözüyle bakma.”

(s. 29)

Bilime Heveslendirme

“Bilmem,” dedi Tutu kararsız bir şekilde. Bir baykuş kötü kötü ötünce başını kaldırarak Sin'e baktı, gülümsedi. “Korkma, söylendiği gibi baykuş ötüşü felaketin habercisi değildir. Bu, onun doğal sesidir. Peki Sin, bize gerekli ipeği bulabilir misin?” (s. 31)

Herkesi Olduğu Gibi Kabul Etmek

Beni küçümsemekten vazgeç Sin. Unutma, bu gövdeyi ben seçmedim. Tanrılar beni bu gövdede yarattı. Hiçbir insan böyle biçimsiz, çirkin bir gövdeyle doğmak istemez. (s. 84)

Sevginin Önemi

“Beni şaşırttınız çocuklar, sevgileri için kendilerini feda edecek insanların kalmadığı düşünüyordum. Sevginin öldüğünü düşünüyordum. Yanılmışım. Demek ki sevgi hala var. Gerçekten şaşırdım. Biraz düşünmem gerek.” (s. 120)

“Rahip Nana, anılarını yazdığı kitapta, yeryüzündeki yaşamı düzeltmenin çarelerini şöyle açıklar: Dünya'nın canlıların yaşabilmesi için Dünya'nın, doğal

yaşamının korunması gerektiğini, insan kadar diğer canlı türlerinin de yaşama hakkı olduğunu kabul etmek lazım.”

“Peki, bunları başarmak için ne yapmalı?”

“Sevgi, dayanışma, hoşgörü, iyilik duygularını harekete geçirmeyi başarmalıyız.” (s. 207)

Tarih Bilinci

“Rahip Mak’ın anlattıklarına göre çok büyük bombalar varmış. Bunlara atom bombası diyorlarmış. Bu bombalar, patladığı yerdeki bütün canlıları yok ediyormuş. O kadar etkiliymiş ki patladıkları yerde yıllarca hiçbir canlı barınamazmış. Rahip Mak, raporlarında, Amerika Devleti tarafından Japon Devleti’nin iki şehrine atılan atom bombalarının korkunç sonuçlarını anlatır. Ve bu atom bombasının bütün canlıların yaşamını tehdit ettiği, eğer üretimine son verilmezse gelecekte insan soyuyla birlikte, bütün canlıların yok olacağı söyler ve bizi bu tehlikeye karşı uyarır.” (s. 204)

Savaşa ve Düşmanlığa Karşı Barış

Yaşama yalnızca insan gözüyle bakarsak yaşamı anlayamayız. Yaşamı anlamak için bazen, kendimizi her gün yüzlercesini kesip yediğimiz kuzunun, koyunun, ineğin yerine koymamız gerek. Gerçekte, insan soyunun varlığı, öteki canlı türlerinin varlığına bağlı. Bu yüzden bizim gözümüzde bütün canlılar güzeldir. Yaşamaları gereken bir canlı türünün yok oluşu beraberinde öteki canlı türlerinin yok oluşlarını da getirecektir.

“Peki öğretmenim, biz bu felsefeyle, insanın içindeki vahşiliği yok edebilir miyiz?”

“Edebiliriz Sin. Bir ayı da acıktığı zaman sürüye dalar, bir kurt da... Ayı en fazla birkaç koyun öldürür; ama kurt fırsat bulsa bütün sürüyü öldürür. İşte bu iki hayvanın gereksinimlerini giderme yöntemi. Bizim yöntemimiz, kurdun yöntemi olmamalı.”

Uzun uzun öksürdükten sonra sözlerine kaldığı yerden devam etti:

“Kurdun yöntemi vahşettir, soy kurutuculuktur. Bu yöntemin, kurdun kendisine bile zararı var; çünkü yaşam kaynaklarını acımasızca tüketip yok ettikten sonra kendisi de yok olacaktır.”

“Çok haklısınız öğretmenim. Sormak istediğim bir soru daha var.”

“Sor Sin.”

“Az önce doğruyla ilgili bir yorumda bulundunuz. İyi ve kötü konusuna da aynı biçimde yaklaşabilir miyiz?”

“Yaklaşabiliriz Sin. Aynı anda birden çok iyi, birden çok kötü olabilir. Bu senin nerede, hangi durumda olduğuna bağlı. İnsan kötüyü, korkuncu, kendi yaşamına göre değerlendirir. İnsan yaşamını tehdit eden, yok eden şeyler kötü, korkunçtur. Ama düşün ki sen bir kuzusun; senin gözünde kötü, korkunç olan insandır. Bir kuzuya, kötünün resmini çiz, desen insanın resmini çizer. Anladın mı?” (s. 80-81)

“Dikkat ettin mi?” dedi Tutu Dede. “Buralarda hiç kuş, böcek, kelebek, çekirge, karınca... hiçbir canlı yok.”

“Bu köye kimyasal bomba atmışlar herhalde,” dedi Rahip Marduk.

“O da ne?”

“Bir çeşit zehir. Havaya karıştığında, o havayı soluyan bütün canlılar ölüyor.”

“Bunu not edelim,” dedi Cüce.

“Evet, haklısın. Bunu not edin,” dedi Rahip Marduk. “Belki bu ağaçlar da kimyasal bombadan kurumuştur.”

“İnsanlar bunu niçin yapıyor Rahip Marduk?” dedi Sin.

“Doyumsuzluktan, aç gözlülükten Sin. Her şeyin yalnızca kendilerinin olmasını istiyorlar, kendilerinin olmayan her şeyin yok edilmesini mübah görüyorlar.”

Dev adam söze karıştı:

“Şu güzelim ovaya bak, cennet gibi olması gerekirken kupkuru bir çöle dönmüş. Ne bir kuş, ne bir böcek, ne bir ot, ne bir çiçek...”

“Cenneti öldürmüşler!” dedi Cüce. “Kim bilir bu hale gelmeden önce ne kadar güzelmiş?”

“Çok güzel anlattın. Cennet ölmüş!” dedi Rahip Marduk. “Cenneti insanoğlu öldürdü. Kendini Dünya’daki en zeki, en bilge, en güçlü canlı türü olarak gören insanoğlu, içindeki yaşadığı cenneti öldürüyor.” (s. 213)

ALTINKÖPRÜ, T. – EFSANELER GEZEĞENİ

Bilime Heveslendirme

Ufaklık üşenmedi. Bu beyaz kristallerden bir avuç alıp inceledi. Ağzına götürüp dilini dokundurduktan sonra da, yüzünü buruşturup, “Bu tuz değil ki Gizem!” dedi. “Güherçile... Potasyum nitrat bir başka deyişle... Orta Çağ’da, barut yapımında da kullanılan doğal bir madde. Ama yeni patlayıcılar bulununca, önemini yitirdi tabii.”

(s. 121)

Değer Bilirlik

Artık sıra, uçan atın ayağını sıkıştığı çatlaktan kurtarmaya gelmişti. Bu özen, sabır ve dikkat gerektiren bir işti. Ufaklık önce kılıcını, sonra da kamasını kullanarak çatlağı milim milim genişletti. Bütün gayreti, atın yaralı ayağına daha fazla zarar vermemektir. O, çatlağı genişletmek için böyle uğraşırken, Gizem sürekli olarak Pegasus’un alnını okşuyor, onu tatlı sözlerle sakinleştirmeye çalışıyordu.

Sonunda, sıkışan ayağın çevresi yeterince açılıp genişledi. O zaman Ufaklık ayağa dikilip, “Haydi Pegasus, özgürsün artık!” dedi. “Ayağın kurtuldu, uçabilirsin. Uçup arkadaşlarının yanına varabilirsin.”

Uçan at, sanki bu sözleri beklemekteydi. Geniş kanatlarını açtığı gibi, bir anda kuş gibi havalanıverdi. Çok geçmeden yanardağın ağzını aşmış, gökyüzüne yükselmişti. Fakat nedense oradan uzaklaşmıyor, kraterin üzerinde dönüp dönüp duruyordu. Bir ara, ani bir kararla aşağıya yöneldi. Süzülerek alçalıyor ve giderek çocuklara doğru yaklaşıyordu. Çok geçmeden onların yanına inmiş, kişneyerek gelip başını göğüslerine dayayıvermişti. Ufaklık bir yandan onun başını okşuyor, bir yandan da Pegasus’un boynuna sarılan Gizem’e, “Bak, gördün mü?” diyordu. “Bir hayvan bile, kendisine yapılan iyiliği unutmuyor.” (s. 146)

ALTINKÖPRÜ, T. – UZAYIN TUTSAKLARI

Bilime Heveslendirme

Gizem, Ufaklık'a yanıt veremedi. Çünkü o anda başka bir şaşkınlığın içindeydi. Gözleri, tepelerindeki saydam kubbeye çevrilmişti. Gökyüzünde hiç bu kadar çok yıldız görmemişti. Sağlarından, sollarından hiç durmaksızın, ışık topları gibi yıldızlar geçip gidiyordu. Sanki üzerlerine sağanak sağanak yıldız yağıyordu. Gizem, "Bir yıldız yağmurunun içinde mi geçiyoruz Ufaklık?" diye sordu. "Hiç bu kadar çok kayan yıldız görmemiştim."

Ufaklık'ın kaşları çatılmış, yüzü iyice asılmıştı. "Onlar kayan yıldız falan değil Gizem!" dedi. "Bildiğimiz, sıradan gök cisimleri... Biz, ışık hızıyla gittiğimiz için, onları öyle akıp geçiyormuş gibi görmekteyiz. Tıpkı, trenle giderken elektrik direklerinin yanımızdan uçarcasına geçip gitmeleri gibi. Kısacası, yitirdiğimiz her salise, bizi dünyamızdan kilometrelerce uzaklara taşıyor." (s. 32)

Android, "Siz, Dünya'da yaşayan guguk kuşunun nasıl ürediğini bilir misiniz?" dedi. "O kurnaz hayvan, yumurtasının üstüne oturup da kuluçkaya yatmaz hiç. Gözüne kestirdiği kuluçka bir kuşun, yumurtalarının üzerinden kalkmasını bekler. O gidince, yuvadaki yumurtalardan birini yutar ve bunun yerine kendi yumurtasını bırakır. Zavallı kuş yuvasına dönünce, kendi yumurtası yerine, guguk kuşu yumurtasının üzerine oturur. Onu bekler, onu ısıtır. Yumurta çatlayıp guguk kuşu yavrusu çıkınca da, onu kendi yavrusu sanır. Günlerce, haftalarca onu besler, büyütür, yetiştirir." (s. 54)

ARMUNAK, Y. – BATAKLIĞIN KIYISINDAKİ EV

Bilime Heveslendirme

"Dergide okumuştum. Bir dağcı grubu yarasalarla dolu bir mağaraya girmiş. Soludukları havanın kuduz mikrobuyla dolu olduğunun farkına varmamışlar. Evlerine döndükten bir süre sonra hepsi kudurarak ölmüş. Yarasalar kuduz mikrobu taşır, ama kendilerine bir şey olmaz. Postacı gibi, paketi yalnızca iletirler anlayacağın." (s. 45)

ATEŞ, N. – DAMLA CANLISI

Edebiyatın Önemi

“Beni anlamıyorsun. Böyle devam edemem... O öyküleri bir kere dinledikten sonra hiç dinlememiş gibi yapamam. İnsanlar buna edebiyat diyorlar. Bazı insanlar öyküler, şiirler, masallar, romanlar yazıyor. Sonra o yazılanları kitap yapıyorlar. Dinlemek bile çok güzel. Okumak, yazmak kim bilir nasıl güzeldir!” (s. 25)

Bu düşünce içini kemirirken uyuyamazdı. İnsanlar doğa olaylarının nasıl oluştuğunu kavrayamadıkları dönemlerde efsaneler yaratmışlardı. Çocuklarının hayal gücünü geliştirmek için ninniler, masallar, tekerlemeler uydurmuşlardı. En derin duygularını şiirlerle anlatmışlardı. Romanlar yazmışlardı uzun uzun. Zaten kime sorsanız, “Hayatım roman!” derdi. En güzeli de, öykü adında harika bir edebi tür yaratmışlardı. (s. 38)

ATEŞ, N. – ŞİPIDIKLAR

Sanatın ve Müziğin Önemi

Gitgide daha çok Şıpıdık’ın ilgisini çekmeye başladı sanat eserleri. Öyle ki, sonunda Şıpıdıky Genel Meclisi bir toplantı yaptı. Yeryüzündeki sanat etkinliklerini takip etmek için bir temsilci grubu kurdu. Leyla bu işin koordinatörlüğünü üstlendi. Küçük Şıpıdıkları yeryüzündeki en iyi müzelere, sergilere, tiyatrolara götürüyordu Leyla. Aylakdamla da okyanusta kaldığı süre içinde heykel sanatında kendini geliştirdi. (s. 61)

ATILLA, M. - UZAYDAKİ KARANFİL

Bilime Heveslendirme

Bir de bakmış ki, maymun tam kafasının üstünde tepetaklak duruyor. Uzayda yerçekimi olmadığı için, bir oraya bir buraya savrulup duruyormuş zavallı. Toros, hemen onu çekip yerine oturtmuş, kemerini de sıkıca bağlamış. (s. 31)

“Hayır. Yalnız duyduk ki dünyanın açlık çeken bir bölgesine gitmiş, orada yaşıyormuş şimdi. Annesini ve babasını da yanında götürmüş. Arada sırada uzay çalışmalarına da yardımcı oluyormuş, ama bu çalışmalarını gelecek kuşaklara katkıda bulunmak için yapıyormuş.” (s.38)

BALCI, A. – ALAKANAT

Yardımlaşma

Epeyce uğraştı. Beceremiyordu. Sonunda saksığan yetişti imdadına.

-Dur, yardım edeyim, dedi. Benimkine benzer bir şey yapalım sana da.

Bu kez ot değil, çalı topladılar önce. Ağacın çatalına, saksığan, onları dağılıp düşmeyecek biçimde yerleştirdi. Ortasını çukur bıraktılar.

Bu arada ürkekliğini üzerinden atmış birkaç serçe geldi. Yumuşak, ince, kuru ot taşıdılar çayırdan. Tüyler bulup getirdiler. Yuvanın tabanına döşediler bir güzel. Çalılardan çatı bile yaptılar. İri çınar yapraklarıyla boşlukları kapattılar. Gölgesi, yağmura karşı da korunaklı bir yuva oldu sonunda. Kayadaki kadar değilse de rahattı.

İş bitince, Alakanat serçelere ve saksığana teşekkür etti. Yorulmuştu. (s. 22)

Bir gün yine, oyun olsun diye, kendi yuvasına doğru kanatlarını kırmış, hızla iniyordu. Komşu serçenin yavruları şimşek hızıyla yaklaşan karaltıyı görünce ne yapacaklarını şaşırıldılar. Biri, Alakanat'ın yuvasına kaçtı. Ötekiler küçüktü. Ayakları dolaştı, kanatları tutuldu sanki. Aşağı düştüler.

Alakanat olanları gördü. Birini, daha havadayken yakalayıp attı yuvaya. Baktı, ötekisi söğüdün dibinden geçen çayda, akıntıya kapılmış, sürükleniyordu.

Onu alayım derken kanatları suya battı. Yavruyu kurtarmış; ama kendisi de büsbütün ıslanmıştı. Mevsim bahardı. Çayın suyu, dağların kar suyuydu. Buz gibiydi. (s. 26)

Sözünün Eri Olmak

-İyi ama ben onunla dövüşeceğime söz verdim. Üstelik herkesin içinde. Sözümü çiğneyemem. Sen savaşçısın, yiğitsin. Bizim, örnek aldığımız yetişkinlerdensin. Söyle, kendisine güvenenleri böyle çaresiz bırakıp gitmek yakışır mı bir kartala?
(s. 38)

BOZDEMİR, B. – MIŞIL SUYU

Doğayı Tehdit Eden Unsurlar ve Çevrecilik Bilinci

Ece gelip suyu kapatıyordu. Bana kızıyordu.
“Anne, suyu boşa harcamayalım. Dünyamızın suyu azalıyor.”
“Haklısın kızım...” diyerek gözlerimi açıyordum. (s. 35)

Savaşa ve Düşmanlığa Karşı Barış

Ama temiz olurlarsa hâkimiyetini kaybedecek. Ondan korkuyor. Çünkü Temizler Ülkesi’nde herkes eşit. Kendi kararlarını kendileri alıyorlar. Ve en önemlisi barış içinde yaşıyorlar.

“O zaman ilk işimiz Berrak’ı buraya getirmek. Sonra da Kirlilerle Temizleri barıştırmak...” diye bilmiş bilmiş konuştu Ece... (s. 75)

BUCAK, N. – UZAYLI KIZ TİRA

Sevginin Önemi

Sevgili Maraba, iki ideal için uğraşır; barış ve sevgi. Hem de öyle bir sevgi ki, uzaydan bile taşınabilen... O, savaştan nefret eder. Kraliçemiz uygarlığın ötesindedir, dünyamızdaki medeniyetleri çoktan aşmıştır... İnsanların bir süre sonra yeniden barış ve sevgiye dönecekleri o büyük, yüce yerdedir Maraba...” (s.23)

Tarih Bilinci

“İşte o kaplumbağaların kabukları üzerine mumlar dikip yakar, saray bahçesindeki lalelerin arasına bırakırlarmış.”

“Sanırım, Osmanlı döneminde, III. Ahmed’in Lale Devri’nden söz ediyorsunuz Kraliçe Maraba.” (s. 47)

“Peki, Fransız Devrimi hakkında ne biliyorsunuz?”

Kraliçe hemen yüzünü buruşturdu:

“Marie Antoinette çok sorumsuzmuş. Yine de bir kraliçenin giyotinle öldürülmesi çok korkunç!” (s. 48)

Dostluğun Önemi

Teşekkür ederim Can, bu sözlerin bana güç verdi, biliyor musun, herkesin yüreklendirici sözlerle gereksinimi vardır, en kendine güvenenlerin bile. (s. 46)

Kitap Okumanın Önemi

Sizin yemyeşil bir dünyanız var, ama değerini bilmiyor, onu kirletiyorsunuz. Oysa biz uçan küçük evlerimizle gezegenimize bitki taşıyoruz... Ormanlarınızı koruyun, plastik torba yerine ninelerinizin bir zamanlar kullandığı fileyi kullanın, çarşıya, pazara onunla çıkın. Evinizin önüne ağaç dikin, kısa mesafeli yerlere arabasız gidin, mümkün olduğu kadar araba kullanmayın, havanız kirlenmesin.

(s. 16)

“Sürekli ilerlemek zorundayız Can. Bu da ancak küçük yaşta kitaba alışmakla başlar,” dedi. Sonra da şunları söyledi: “Çocuklar artık öylesine kitaba tutkunlar ki, önlerinden kitaplarını alıp başka bir şey koysan hemen karşı çıkarlar.” (s. 33)

Savaşa ve Düşmanlığa Karşı Barış

Yine de üzgünüm Can, çünkü sizin dünyanızda savaş hiç eksik olmuyor, bir yerde bitip başka bir yerde başlıyor. Aslında bunun zararlarını, yıkımlarını da görüyorsunuz, bile bile neden yine de savaşıyor dünyalılar? Sizleri anlamıyorum. Sonra, o güzelim dünyanızı kirletiyorsunuz, oysa Tira sana anlatmıştır, biz kendi gezegenimizi sizinkine benzetmek için yüzyıllardır uğraşıp duruyoruz. (s. 41)

Şimdi size bunları anlatmak, bana korkunç acı veriyor, pişmanlık da. Ama anlatmak zorundayım, savaşın acımasız kötülüğünü, çirkin yıkımını anımsayıp bilmeniz için.

Çünkü siz ve sizin gibi yeni kuşaklar, ileride belki çıkacak olan savaşları engelleyebilirsiniz. Savaş her iki taraf için büyük kayıptır. (s. 49)

En önemlisi ondan, çok değerli iki büyük şey öğrendim. İnsan sevgisi ve barış. Sonra, yardımlaşmayı, hoşgörüyü, iyiliği... Ve kitapların tadına onunla vardım. Bana pek çok kitap verdi, ben de onları büyük bir açlıkla okudum. Sonra halkıma okuttum, dünyamız o kitaplar nedeniyle gittikçe uygarlaşıp ilerledi. (s. 53)

Hatasını Kabul Edebilmek

Yanlışı kabullenmek de yüceliktir, kendini bilmektir bir yerde. Artık serbestsiniz, halkınız da özgür. (s. 52)

CENGİZ, G. – TAŞ DEVRİNE YOLCULUK

Tarih Bilinci

“Tarihöncesi dönemlerde ilkel insanlar bu tür mağaralarda ve ağaç kovuklarında yaşarlardı. Bu mağarada da böyle insanlar yaşamışlar. Bu kemik, büyük bir olasılıkla avlayıp yedikleri bir hayvana ait. Çevreyi dikkatle gözden geçirelim. Bakalım neler göreceğiz.” (s. 14)

“Yaşadığı olay resim diliyle bize aktarmış. Zaten tarihöncesi insanların nasıl yaşadıklarını duvar resimlerinden, bulunan eşyalarından öğreniyoruz. Antalya’da böyle mağaralar pek çok. Antalya’nın Döşemealtı bucağında bulunan Karain Mağarası’nda pek çok eşyaya rastlanmış. Yaşadıkları döneme ait taş aletler, çanak çömlek kırıkları, kemik eşyalar bulunmuş. Bunlar şimdi müzelerde sergileniyor. Biz de bulduğumuz bu resmi, Antalya Müzesi’ndeki görevlilere bildirmeliyiz. Oh, çok heyecanlıyım. Okuldaki arkadaşlar kim bilir ne şaşıracaklar.”

Metin ilkçağ tarihi okuyordu.

“İnsanlar çok eskiden beri mi dünya üzerinden yaşıyorlar?” diye sordu Sevgi merakla. Gözlerini duvardaki resimden ayıramıyordu.

“Evet. Oldukça eski sayılır. Biliyorsunuz zamanı tarihöncesi ve tarih çağları olarak ayırıyoruz. Tarih çağları yazının bulunuşuyla başlıyor. Tarihöncesi çağları da kendi içinde bölümlere ayrılıyorlar. Bu dönemler insanların gelişme düzeylerine,

yaşama biçimlerine, kullandıkları araçlara göre adlar alıyorlar. Eski taş çağı, orta taş çağı, yeni taş çağı, tunç çağı gibi. Ama her çağın uzunluğu binlerce yıl sürmüş. Binlerce yıl. Bir de bilemediğimiz karanlık dönem var. Onun ne kadar sürdüğü belli değil. Dünyanın oluşumundan kaç yıl sonra üzerinde canlılar yaşamaya başlamış, bunu bilmiyoruz.” (s. 16)

ÇİÇEK, T. – DÜŞ ÜLKESİ

Doğayı Tehdit Eden Unsurlar ve Çevrecilik Bilinci

Üstünde yaşadığımız bu ülke çok eskiden böyle değildi. Çıplak, zavallı ve hastalık yuvası değildi. Topraklarımız, dağlarımız, ovalarımız böyle değildi. Derelerimiz, nehirlerimiz, gözlerimiz kupkuru değildi. Ülkemiz çöl değildi asla! Ağaçsız, çiçeksiz ve çimensiz de... Atalarımızın kendi atalarından duydukları ve bize ulaştırdıkları, ülkemizin gerçek bir cennet olduğu. Her yer ağaçmış. Dereler, nehirler şınl şınl akarmış. Sulanımız berrakmış. Çiçeklerimiz rengârenkmış. Çimenlerimiz çokmuş. Binbir türlü ağacın kardeşçe büyüdüğü ve yaşadığı ülkemizde çeşit çeşit kuşlar, hayvanlar yaşarmış. Herkes hayatından memnunmuş. Fakat her şey birdenbire olmamış. Atalarımızın etinden, sütünden yararlandığı keçiler, gücünden yararlandığı atlar, eşekler, katırlar, ormancılara karşın ağaçları kendileri ve başkaları için akılsızca katledenler bitirmişler yaşamımızı. Bir ağaca giren kurt gibi. Zamanla ve sinsice. Farkında olmamışız. İnsanlarımız tarla açmak için yakmış ağaçlarını. Piknikçiler ateş bırakmış eğlendiği, doyduğu yerlerde. Görmezlikten gelinen kötülöklere alışmışız zamanla. Yakılan, kemirilen, kesilen ağaçların yerine yenileri konulmaya çalışılmış, fakat bunlar yok olup gidenlerin milyonda biri bile olmadığından kaybetmişiz zenginliklerimizi, güzelliklerimizi. Böylece doğal örtülerimizi, akciğerlerimizi kaybetmişiz. Kötü günler peş peşe gelmeye başlamış. Yağmurlar toprakları sürüklemiş. Seller yurtları sarmış. Erozyon artmış. Kuraklık başlamış. Sular azalmış. Derken sular yatağından akmaz olmuş. Herkesin aklı başına gelmiş, ama iş işten geçmiş. Çünkü çok geç kalınmış. Gidilecek başka yurt da yokmuş artık. Günden güne ölmeye başlamışlar, hayvanlarıyla, ağaçlarıyla. Ellerimizle hazırladık sonumuzu. Tutunamadık. Depremler de yakamızı bırakmadı

hiç. Depremler peş peşe geldi ve ülkemizi harabelere çevirdi. Bir kenti onaramadan başka kentler yıkıldı. Gökyüzüne kule gibi uzanan yapılar toplu mezarlarımız oluyor...

Sarsıntılar sürüyor... Herkes can derdinde... Bana göre artık iş işten geçti ve yapılacak bir şey yok... Çünkü depremler her yerde. Kurtuluşumuz yok... Gidecek, saklanacak, sığınacak yer kalmadı burada... Bu yüzden son bir çabayla kalabilecek olanlara yazıyorum bunları... Ders alır mısınız, bilemiyorum. Yine de yazıyorum...

(s. 84–85)

Savaşa ve Düşmanlığa Karşı Barış

“En kutsal hakları olan yaşam hakkını ellerinden almıyoruz.” dedi Güncan, “Yaşamları için gerekenleri de onlardan esirgemiyoruz. Kendimizi korumak için böyle yapıyoruz. Bizimle birlikte yaşayacaklar, fakat asla bize zarar veremeyecekler.” (s. 130)

DAYIOĞLU, G. – PARPAT DAĞININ ESRARI

Doğa Sevgisi

Bitkiler de canlıdır. Bizleri anlarlar. Hele hele sevimliden, ilgi görmekten öylesine hoşlanırlar ki! Hasta bitkileri sağlıklarına kavuşturmada sevgi ve ilgi çok etkin birer ilaç oluyor. (s. 11)

Biz bitki dostuyuz. Bitkileri canımız gibi seviyoruz. Bahçeye tohumları ekerken yüreğimiz yemyeşil bir dünya özlemiyle doluydu. Tohumlar sevgimizi karşılıksız bırakmadılar. Bizleri hoşnut kılmak için yeşerdiler. Çiçekler de bu sevginin gücüyle açtılar. (s. 106)

Bilime Heveslendirme

Bilim her türlü özveriye değerdi. (s. 22)

Bitkiler dünyasının giz perdesini aralayabilmek için geceyi gündüze katarak çalışmaktaydılar. (s. 23)

Dünya Barışı

“Ama senden tek bir isteğim var:

Buluşlarını dünya barışına adanmalısın. Ne yaparsan yap, birinci amacın bu olmalı.” Küçük Bahçıvan gözlerini Başkanın gözbebeklerine dikerek ona söz verdi.

“Bir gün düşlerim gerçekleşir de başarılı bir bitki bilgini olursam, tüm buluşlarımı dünya barışına ve insanlık yararına adayacağım.” (s.26)

Savaşa ve Düşmanlığa Karşı Barış

İnsanlık tarihini inceleyen bilginler, Nanga Acun'ların hiçbir ulusla savaşmadığını saptamışlardı... Kimi bilginler bu insanların barışseverliğini, düşün ve sanat alanındaki başarılarını yedikleri besinlere bağlıyorlardı... İşte bu barışsever, akıllı ve insancıl ulus, kutsal dağa gözlem aygıtı yerleştirilmesine karşı çıkıyordu.

(s.41)

İnsan insanı öldürmez. Birbirini öldüren insanların, hiçbir şeyle övünmeye hakkı yok. (s. 74)

Yardımlaşma

Ama ülke Başkanının böylesine bencil bir işbirliği önereceğini hiç düşünmemişti. Başkan dünyayı yeşillendirme buluşunu tek başına ele geçirmek istiyordu. Sonra bu kozu insanlığa karşı kullanacaktı. (s.107)

Önce saray bahçesini cennete döndürürüm. Sonra ülkemi yeşertirim. Halk arasında bana karşı olanların toprakları varsın kapkara kalsın. Her birinin burnu adamakıllı sürtülsün. Ayağıma kadar gelip yalvarsınlar. Bana bağlılık yemini etsinler. Belki o zaman topraklarının yeşermesine yardımcı olurum. (s.110)

Doğayı Tehdit Eden Unsurlar ve Çevrecilik Bilinci

Yeryüzü insanları çılgın olmalı. Vargüçleriyle birbirlerini yok etmeye hazırlanıyorlar. Besbelli dünyayı sadece kendilerinin sanıyorlar. Oysa yeryüzünde insanlardan başka dünya dolusu bitki ve hayvan yaşamakta. Onlar da dünyanın sahiplerinden. (s.79)

Bitkiler insanlardan gördükleri kötülüklere çok üzüyorlardı. Ama insanla iletişim kuramadıkları için dertlerini açıklayamıyorlardı. Giderek öylesine zor duruma düştüler ki, sonunda insanoğluna başkaldırmaya karar verdiler. (s.117)

Sevginin Önemi

Sevmek tarif edilip kurallara bağlanarak öğretilir mi? İnsan sevgiyi önce kendi içinde oluşturur. Sonra sevmeye başlar. Sevgi elektrik akımı gibidir. İnsandan insana geçer. Ama önce birinin sevmeye başlaması gerek. (s. 129)

DAYIOĞLU, G. – DÜNYA ÇOCUKLARIN OLSA

Sevginin Önemi

İnsan, insanın aynasıdır. Aynaya kin ve nefretle bakan, karşısında kin ve nefret dolu bir yüz görür. Sevgiyle bakana, aynadan sevgi yansır. Çiruponlarla Avampakalılar bu gerçeğin bilincinde olmadıklarından, ellerinden geldiğince birbirlerinin kuyularını kaza kaza yaşayıp gidiyorlardı. (s. 11)

Bilime Heveslendirme

Kadınsa, öğrendiklerinin etkisiyle ölçsüz acılar içinde kıvranıyordu. “Çiruponlar da insan. Bilim adamının görevi, insanı daha tok, daha sağlıklı, daha güvenli kılacak buluşların peşinde koşmaktır. Oysa kocam yıllarca laboratuvarlara kapanarak insanları yok edici bir formül buldu. Üstelik bununla övünüyor... İnsanlık adına korkunç, iğrenç ve utanç verici bir olay bu. Üstelik bilmeden ben de bu suça ortak oldum...” diye dertleniyordu. (s. 34)

Savaşa ve Düşmanlığa Karşı Barış

Her iki yarıküredeki çocuklar, yeryüzünde insanoğlunun lekelenen adını temize çıkarmaya, onurunu kurtarmaya ve yepyeni bir insanlık tarihi yaratmaya kararlıydılar. (s. 39)

Yeryüzünde artık Çiruponya ya da Avampaka diye ölüm saçan sınırlarla ayrılmış yarıküreler yok. Derilerinin rengi, dilleri, inançları ne olursa olsun, yeryüzü tüm

insanların. Hepimiz yeni kuşakların düşmanlıktan, savaştan, insan öldürme eyleminden ve tutkusundan arınmış olarak yetişmelerini amaç edindik. Hepimiz barış ve özgürlük içinde, savaşız, kansız bir dünyada yaşamak istiyoruz. Sıcak yağmurdan sonra hepimiz bu amaçla birleştik. Sıcak yağmurla az kaldı, insan soyu yok olup gidiyordu yeryüzünden. Ne acı, değil mi?” (s. 55)

Bilirsin, sevgi de, nefret de, insandan insana elektrik akımı gibi geçer. İnsanlar arası karşılıklı ilişkilerde sevgi sevgiyi, nefret nefreti doğurur...”

“Anlıyorum,” dedi bilgin. “Belki de haklısın. Çiruponlu bilginlerle biz Avampakalı bilginler, en başta ben... benzer etkenler nedeniyle benzer güçte bir silah bulduk ve yine benzer dürtülerle aynı anda bu silahla birbirimize saldırdık. Gerçek böyleyse, sıcak yağmur öncesi insanları yanlış yaşadılar, başka bir deyişle, sevgilerini, nefret duygularını, beyin güçlerini, emeklerini, paralarını hep yanlış değerlendirdiler. Eğer bilim adamları milliyet, ırk, cins, renk, inanç ayırımı gözetmeksizin birlikte çalışma olanağı bulabilselerdi, dünyanın bugünkü görünümü kimbilir nice görkemli olurdu. İnsanlar, kimbilir nice mutlu, nice dirlikli bir düzen içinde yaşarlardı...” (s. 71)

Kadın Erkek Eşitliği

“Bir de kadın erkek ayırımı yapmam, der durursun. Bitki bilimi dalındaki onca önemli buluşlarıma, aldığım ödüllere, çevremden gördüğüm saygıya karşın yine de bana kadın gözüyle bakmaktan kendini kurtaramadın,” diyerek araçtan inip kocasının önüne düştü. (s. 49)

Bilgin belli belirsiz gülümsedi.

“Sana inanıyorum. Sezgilerin güçlüdür. Çünkü kadınsın.”

Bayan bilgin başka zaman olsa bu iğneleyici sözlerden ötürü kocasıyla kıyasıya tartışmaya girerdi. Ama o anda buna gücü yoktu. (s. 66)

Tembellik Yapmama Bilinci

Sonunda bilgin, “İşsiz güçsüzlük dayanılamayacak biçimde sıkılmaya başladı,” dedi. “Bir zamanlar geçim paralarını kolaylıkla sağlayan ve bolluk içinde yaşayan insanlar tanıdım. Günlerini hep gezip tozarak, eğlenmek ve dinlenmekle

geçirirlerdi. Paraları bol olduğu için işlerini, başkalarına gördürür, sorunlarını uzmanlara çözdürür, hatta düşünmekten hoşlanmadıkları bazı konuları kendileri adına düşünecek bilgi yüklü beyinler kiralarlardı. Onların yaşamlarına hiçbir anlam veremezdim. Bence bomboş geçen günler yaşanmış sayılmaz. Başarısızlık bile boşluktan iyidir. Bozguna uğrayan insan kamçılanarak yaşama daha sıkı sarılır.”

(s. 90)

“Gördün mü? Buyruk almaya koşullanmış beyinlere egemen olmak ne denli kolay!”

Kadın üzerindeki korkuyu henüz atamamıştı.

“Sen yine de ölçülü konuş onlarla, bakarsın sözlerini yanlış filan anlarlar da, bizi parçalamaya kalkışır. Buyruk almaya koşullanmış olanlarda sağduyu filan yoktur, biliyorsun...” (s. 102)

Tarih Bilinci

“Yeryüzünün bir avuç insan karın tokluğuna yaşam savaşı veriyor. Şimdilerde sağ kalmaktan başka bir şey düşünüyorlar.”

“Hiç dertlenme, o bir avuç insan kısa sürede üreyip çoğalacak. Dünya yeniden uygarlık peşine düşen insanlarla dolup taşacak.”

“Nice çoğalsalar, nice uğraşsalar, yine de sıcak yağmur şenliğine değin geliştirilen bilim ve teknik olanaklarından yararlanamayacak o insanlar. Yeniden karanlık bir çağı yaşamak zorundalar.”

“Ama bu yeni kuşaklar uygarlığa erişmek için tarihteki insan topluluklarının çektiği zorlukları çekmeyecekler. Genlerinde taşıdıkları birikimler, karanlık çağlardan çabucak sıyrılmalarını sağlayacak niteliktedir. Örneğin, halen çiftçilik evresinde yaşamlarına karşın, okuma yazma biliyorlar. Çoğu yerde elektrik üreteçlerini bile çalıştırmış durumdadılar.”

“Onlar kentleşme sürecine eriştiklerinde, yazık ki sıcak yağmur öncesinin kentleri, uygarlık birikimleriyle birlikte yıkılmış, çökmüş, toprak ya da sular altında kalmış olacak. Efes, Babil, Truva, Hattuşaş kentleri gibi.” (s. 107)

DAYIOĞLU, G. – GANGA

Yardımlaşma

İzin verirseniz, ben de karşılıksız bir iyilik yapmanın mutluluğuyla zenginleşmek istiyorum. Bağış önemli değil. (s. 81)

Bilime Heveslendirme

İnsanlar, büyük ve güçlü bir beyne sahipler. Ancak, başlarının içinde taşıdıkları bu hazinenin değerini bilmiyorlar. Bu hazinenin sadece birkaç odasındaki değerlerden yararlanıyorlar. Öteki bölümlerin kapıları, sınıksız kapalı kalıyor... Bugüne değin, beyin güçlerini kullanabilen az sayıda insan, değerli keşiflerde ve icatlarda bulundular. (s. 49)

Örneğin, Beyin Kardeşlerine, insanların beyinsel güçlerini kullanmayı bilmediklerini anlatmakla işe başlayabilirsin... Kısacası, insanların beyinlerinde İNSAN OLMA BİLİNCİ, DÜŞÜNME, YARATMA ve DÜŞ KURMA dürtüleri uyandırmaya çalışırsın. (s. 61)

Öğrenmenin sınırı yoktur kızım.

Bilgi, yaşam savaşında başarıya ulaşmak için en güçlü silahtır. (s. 89)

DAYIOĞLU, G. – GÖKYÜZÜNDE MOR BULUTLAR

İnsanlığın Yozlaşması

Söylendiğine göre, çizgi insanlar, günümüz insanının yaşam biçimini, ayna gibi yansıtan konularla insanları, insanlık yolunda bilinçlendirmeye çalışıyorlar... Yirmi birinci yüzyıl insanının, yozlaşmış yönleri yaşam içinden verilen kesitlerle vurgulanıyordu. (s. 142)

Bilime Heveslendirme

Deminden beri, uğur, kutsal gizem sözlerini kullanıyorsunuz...

Öğretmenlerimiz bize, bu tür şeyleri öğretmiyorlar. Anladığım kadarıyla bu kavramlar da insan yaşamında en az matematik bilgisi kadar önemli. (s. 126)

Yaşam insanlar için çok değerli. Umut ise yaşamın en güçlü desteğidir. (s. 133)

Gizemli Televizyon Yayıncıları bu programlarla çocuklara düş kurmayı öğretiyorlardı. Bu yolla gelecekte oluşturulacak, olağanüstü bir Dünyanın temelini atıyorlardı. Çocuklar bu düş yüklü programları izlemeye doyamıyorlardı. (s. 147)

Sizin sağlam bir bilim adamı olduğunuza ve gizimizi açıklamayacağınıza inanıyoruz. Bilim coşkunuz, araştırma direnciniz, sabrınız ve en önemlisi, kendinize güveniniz bizleri etkiledi. Üstelik çağın koşullarına uyarak, robotlaşmış yozlaşmadığınızı biliyoruz. (s. 160)

Tüm insanlar gerçek anlamda insanlıklarını kazandıktan sonra, yeni buluşlar için bilim adamlarına yardımcı olacağız... İnsanoğlu tüm evrene yayılacak. Ve yeni yeni dünyalara kavuşacak... Bu günün insanları o günleri, düşlerinde bile göremezler. Çünkü beyinlerinde kullanmakta oldukları işlevsel alan öylesine dar ki! Bir süre sonra insanoğlu evrenin tüm gizlerini çözecek. Uzaklar yakın, erişilmezler erişilir olacak. (s. 177)

Prof. Çuen bu olup bitenleri bilim adamı titizliğiyle zihin süzgecinden geçirerek akıl sınırları içinde açıklamayı kuruyordu. (s. 181)

İyi, güzel, doğru işler yapıyorum. Yüreğimde hiç kimseye karşı kötülük beslemiyorum. Herkese hizmet etmeye çabalıyorum. Kısacası, içimdeki iyilik, güzellik, dışıma vuruyor. (s. 192)

Sevginin Önemi

Köy halkına, insanlık ilkelerini benimsetmek için her yolu deniyordu. Onlara her fırsatta, sevginin güzelliğini, gücünü, yararını anlatıyordu. Birbirlerini öldürmemelerini, birbirlerinin mallarını çalmamalarını öğütüyordu. (s. 21)

Dostluğun Önemi

Hangi renkten, hangi ırktan, hangi dinden olursa olsun, yeni ve çok insan tanımak... Dostluklar kurmak. Sevgileri, acıları, sevinçleri, coşkuları, güzellikleri, insanca paylaşmak. (s. 84)

Savaşa ve Düşmanlığa Karşı Barış/Sevginin Önemi

İnsanları insanlara karşı kıskırtmıyordu. Kimseyi yargılamıyor, suçlamıyordu. Sevgi, dostluk, barış, kardeşlik, eşitlik, dürüstlük, yardımlaşma, acıma vb. duygu ve davranışların eksikliğini yaşam içinde gözlüyordu. İnsanı insan kılan bu kavramları İNSANLIK İLKELERİ adıyla yayarak, çevresindekilere benimsetmeye çabalıyordu. (s. 29)

Bayan Niraveda da soyu tükenmekte olan iyi insanlardan. (s. 74)

Bayan Niraveda insanları kısa sürede hiçliğe sürükleyen, her türlü uyuşturucuya karşıydı. (s. 80)

Bayan Niraveda doğa aşığıydı. Çevre dostuydu. Her fırsatta çıkarıcı işadamlarının, iki yüzlü politikacıların ve bilgisiz insanların doğayı kirleterek yok etmesine karşı çıkıyordu. (s. 85)

Bayan Niraveda insancıl davranışlarıyla her yerde kendini sevdirmişti. Özel uçağının böylesine iyi karşılanmasının nedeni sahibine duyulan saygıydı. (s. 110)

Kil tabletlerle yazılmış olan insanlık sözlüğü insanlık ilkeleri yaşanmış örneklemelerle ilkelerin ilk sözcüklerinin baş harflerine göre ilginç bir diziliş ve işleyiş içeriyordu. (s. 150)

DAYIOĞLU, G. – AKILLI PİRELER

Olumlu Karakter Özellikleri

İnsanlara özgü, algılara dayalı, karmaşık yorumlar, çetrefil olgular yoktu söyleşilerinde. Yalancılık, dedikoduculuk, dolap çevirme, iki yüzlülük gibi kavramları da bilmiyorlardı. (s.7)

İyiyle kötülük, güzellikle çirkinlik, onların mayalarında var. Onun için insanoğlunun ardından konuşurken, lütfen tek yanlı yargılara kapılmayalım. İnsanların tümünü de kötü yaratıklar olarak göstermek haksızlık ve nankörlük olur. (s. 15)

Gece uykuya geçince, özenle derisini delip karnımı doyurmaya giriştim. Kısa bir süre sonra üstüme bir canlılık geldi. Gözlerim daha iyi görüyor, kafam daha iyi işliyordu. O zaman delikanlının çok akıllı bir insan olduğunu anladım. (s. 32)

İnsan bir amaca ulaşmayı isterse kesinlikle ulaşır. (s. 37)

Bilime Heveslendirme

Her canlının iyi ve kötü yanları vardır.

İnsanlara, ölüm saçan veba mikrobunu soydaşlarımız olan pire türlerinden biri aşılıyor mu?

Çok eskiden insanlar, bizlere sağlıklarını koruyan bir yardımcı yaratık gözüyle bakarlar mış. Damarlarındaki kanı emerek, budanan ağacın filizlenmesi gibi yeniden taze kan oluşmasını sağladığımızı inanırlar mış. (s. 16)

Sevginin Önemi

Dudaklarından dökülen dualarla teşekkür sözleri, yüreğinden fişkırان ışık demetleri gibiydi. Asık suratlı adam, birden içinin apaydınlık ve sınımsız olduğunu sezindi. Vücudunu, tepeden tırnağa hiç tatmadığı bir dinginlik sarmıştı. (s. 31)

Beyaz, sarı, siyah, kırmızı, kumral, kahverengi, kıvrıkcık, düz, dalgalı, uzun kısa... saçlarla örtülü yüzlerce baş doldurmuştu dans yerini. Tüm insanlar el ele, kol kola, omuz omuza, sırt sırta, baş başa... Görkemli bir sevgi ve coşku anıtına benziyorlardı. 'İnsanoğlu' dedim kendi kendime; Bir kez daha şaşırttın beni... (s. 60)

İnsan, insanı etinden, derisinden ya da ölüsünden yararlanmak için öldürmüyor. İnsanı, insan öldürmeye iten en önemli neden, SEVGİSİZLİKTİR. (s. 125)

Savaşa ve Düşmanlığa Karşı Barış

Öç alma isteği, insanlara özgü aşağılık bir duygudur. Yazık ki onların kanlarından sizlere de geçmiş! Ama bence öç yoluyla hiçbir sorun çözülemez. Tersine öç, düşmanlıkları kökükler. Yeni yeni kin tohumları atar yaratıkların içine. (s. 76)

İnsanlar, BENİM ve BEN sözcüklerinin tutsağı olmuşlardır. Bunları ağızlarından düşürmezler. Aralarındaki savaşların kaynağı da bu sözcüklerdir. (s. 118)

DAYIOĞLU, G. – KIYAMET ÇİÇEKLERİ

Bilime Heveslendirme

Tam beni kucaklıyordu, yaşlı meşe öfke kesildi. O anda, üzerinde yoğun bir negatif enerji oluştu. Zaten gökyüzünde şimşekler çakıyordu. Bu yoğun negatif yüklü enerji yükü, şimşeklerle oluşan, yılan gibi bir enerji akımıyla bütünleşti. İnsanlar buna yıldırım diyorlar. (s. 87)

Yardımlaşma

Öyle ki, adeta tek vücut, tek beyin tek yürek olmuş gibiydiler. Omuz omuza sırt sırta, göğüs göğüse, dirsek dirseğe duran, milyarlarca insan, gözlerini kapayıp özlerine yoğunlaştılar. Hücrelerindeki gizil güç kaynaklarının bilincine varıp, onları canlandırarak, daha etkin hale getirme çabasına giriştiler. (s. 251)

Olumlu Karakter Özellikleri

Dünyaya egemen olmak, zengin olmak, güçlü olmak dışında, başka düşünceler üretemeyen büyük devlet başkanları da eyleme katılmışlardı. Açıklık bir yere gidip, insanların arasına girmişlerdi. Özlerine yoğunlaşıp, hücrelerindeki gizil enerjilere ulaşmaya çabalıyorlardı. Önceleri insanların, hatta Kıyamet Çiçekleri'nin, göktaşı sorununa, çözüm bulamayacağını düşünürken, giderek, onların da içlerinde, inanç oluşmaya başlamıştı.

Bu inanç, çevrelerini saran insanların yaydığı, özgün enerjiden kaynaklanıyordu. Aralarında, kendi duyarsız tutumlarından, utanç duymaya başlayanlar bile vardı.

(s. 251)

DAYIOĞLU, G. – MİDOS KARTALI'NIN GÖZLERİ

Tarihe Ve Kültürel Mirasa Sahip Çıkma

Kalıntıların çevresi birkaç sıra dikenli telle çevriliydi. Burayı önceleri devletin bir bekçisi koruyordu. Sonradan bu bekçi de görevden alındı... Bu durumu öğrenen eski eser hırsızları, ikide bir açılmadık höyüklerden birşeyler çalıyorlardı.

(s. 27)

Bu çocuk, tam bizim örgütlerde kullanılacak yapıda biriydi. Öylesine akıllı, çevik, keçi gibi inatçı, sezgileri güçlü ve alabildiğine korkusuz... Gelgelelim bunca olağanüstü yetenek ve becerisine karşın kötü bir yanı var. O da vatanını çok sevmesi. Başka biri olsa yuvanın yerini öğrenmek için önerdiğimiz parayı tepmezdi. O Türk topraklarında bulunan tarihi hazineyi yabancılara kaptırmak istemedi. (s. 63)

Keşfinden kimseye söz etmemekte haklıydı... Yeraltından binbir güçlük ve özenle çıkarılan eşsiz eserlerin kimisi depolarda tutsak edilmişti. Kimileri müzelere gönderilmiş, kimileriye ortadan kaybolmuştu. Ben büyük kazançlar peşinde olsaydım bu heykelleri Avrupa ve Amerika'da akıl almaz paralarla satardım. Amacım, İnka tanrılarının kendi topraklarında kalmasını sağlamak. Onları soyguncuların elinden kurtarmak için canımı tehlikeye attım. (s. 112)

Ören yerlerindeki eserleri çekip almak oraları, iç organları çıkarılmış kadavralar durumunda bırakmak, insanlığın yüz karası bir uygulamadır, inancındayım. (s. 158)

Olumlu Olumsuz Karakter Özellikleri

Siyamlı arkeolog arada bir, odalarda görülen eserlerle ilgili açıklama yapıyordu. Som fildişinden yontulma, kadın heykelinin Hindistan'dan getirilmiş olduğunu söylüyordu. Ona göre, zümrüt gövdeli, yakut kanatlı, dev kuş Çin işiydi. Aslında kazılardan çıkan eserleri çalmak, anasının kucağından çocuğunu kaçırmak gibi bir şeydi. (s. 124)

DAYIOĞLU, G. – YADA'NIN GİZİL GÜCÜ

Bilinçli Bilgisayar Kullanımı

İnan bana kitap da okuyorum. Ama hiçbir koşulda, bilgisayarımdan vazgeçmem. Babaanne: “Vazgeç diyen yok zaten. Ancak, internetteki ya da bilgisayar oyunlarındaki karmakarışık konuların, kafanı karıştırmasına izin verme. Kısacası, bu aleti bilinçle kullan.” (s. 19)

Doğru Türkçe Kullanımı

Biraz televizyon izliyor, biraz sohbet ediyor çok çok da kitap okuyorlardı. Ya da onların, okudukları kitaplarla ilgili olarak birbirlerine görüş aktarmalarından, tatlı tatlı tartışmalarından çok hoşlanıyordu. Onun gözünde ikisi de ayaklı kütüphane gibiydiler. Konuştukları Türkçe, ağızlarından berrak su gibi akardı. (s. 32)

Temir Kâhya, süprüz değil sürpriz diyeceksin. Bu sözü ya doğru şekilde söyle ya da hiç kullanma. Zaten o söz Türkçe değil. Sizi şaşırtacak birşeyler olacak, demen, durumu anlatman için yeter de artar bile. (s. 49)

Sevginin Önemi

Çocukken, sadece davranışların onaylanması için çevresine iyi davranırdı... Sonradan, bir şeyler için onaylanma durumu olmadan da, sevildiğini sezinleyerek, mutlu olmanın tadına vardı... Sevmenin, mıknatıs gibi, sevgiyi çeken, büyümlü bir güç olduğunu artık çok iyi biliyordu. (s. 65)

Bilge Yabgular her gün sahip oldukları gizil bilgileri kullanarak tüm insanlara dirlik solukları üflerlerdi. Çünkü yeryüzünde yaşayan pek çok insanın, çeşitli nedenlerle dirliksiz, düzensiz, mutsuz bir yaşama tutsak olduklarını biliyorlardı. (s. 103)

Tarih Bilinci

Bumin Han Asya'nın ünlü hakanlarından biriydi. Göçebe Türk boylarını bir araya getirerek Göktürk Devleti'ni kurmuştu. Asya'da Bumin Kağan'ın kendisi kadar şahinleri de ünlüydü... O dönemlerde, hiç kimse Ötükenli Kuşbaz gibi, şahin eğitemezdi. (s. 114)

Kitap Okumanın Önemi

Yoğun olarak, kitap, dergi, gazete vb. okuyan, üretici, yaratıcı insanlar da, Beyin Avı yöntemlerine karşı çok dirençli oluyorlardı. Bu kişiler, zekâları hangi düzeyde olursa olsun, ekran karşısında hiçbir işaretten, ezgiden, sözden, sestenden etkilenmiyorlardı. (s. 191)

En büyük sıkıntısı, roman okumaya zaman bulamamaktı. Oysa küçüklüğünden beri roman okumayı çok severdi. Özellikle zihnini tetikleyen, fantastik ve bilimkurgu yöntemleriyle yazılmış kitapları okumaya dayanamazdı. (s. 195)

Yurt Sevgisi

Aslında, yüksek öğrenimini Türkiye’de sürdürmekten yanaydı. Çünkü sürekli gelişme ve uygar ülkelerle boy ölçüşme çabasında olan ülkesinin, başarılı insanlara ne denli gereksinim duyduğunun bilincindeydi. Bu gerçek, onu çok etkiliyordu. Bu yüzden, geleceğini planlarken ülkeye hizmet ilkesi, hep birincil konumda oluyordu. (s. 323)

Olumlu Karakter Özellikleri

Bilge Yabgular o zamanki han, hakan çocuklarını iyi, güzel, doğru bilgilerle besleyip eğittiler. Eğer onlar, böyle yapmasalardı, belki de bugünlere kadar, Asya’da taş üstünde taş kalmayacaktı. (s. 118)

Annen, yaşamını gerçekten çok kötü işlerin içinde geçirdi. Bağlı bulunduğu örgütte çalışanlar tam anlamıyla insanlığın can düşmanı olan, şeytanın uşaklarıydılar... O, ötekilerin kölesi gibiydi... Ancak sonunda durumunu anladı. Varlığını, iğrenç bir kılıf gibi saran, kötü kimliğinden sıyrılmayı başardı. Bu başarıdan aldığı güçle, Beyin Avı Örgütü’nü kökünden çökertti. (s. 374)

DER, A. – KÜCÜK CADİ ŞEROKS

Yardımlaşma

“Seni küçük cadı, seni!” dedi Hortim, kendi kendine. “Yavaş yavaş bir şeyler öğrenmeye başlıyorsun. Sahip olduklarının değeri paylaştıkça artar. Hiç sevmediğin, beğenmediğin kanatlar aslında ne kadar işe yarıyormuş, gördün mü? Dur bakalım, sana bir iyilik yapayım da, şaşır biraz.” (s. 63)

Bilime Heveslendirme

“Kaktüsler hakkında gerçekten de hiç bilgin yok. Biz kaktüsler her sabah, yeni doğan güneşe, gövdemizin üstündeki bu renkli, küçük çiçeklerle merhaba deriz. Bak, şu dikenleri saymazsan, gövdelerimiz yeşil ve pürüzsüzdür. Üstelik büyük bir bölümü de sudur. Bizi tanımadığın için sanırım bunu da bilmezsin. Eğer gövdemden çıkan şu büyük, yeşil dallardan birini koparıp ikiye bölersen, içinden susuzluğunu gidermeye yetecek kadar su çıkacaktır. Görüyorsun ya, dikenli gövdemiz aslında sizlerin yaşaması için gerekli olan suyu saklıyor. Yani çölün zor koşullarını aşmada sana gereken suyu, biz kaktüsler içimizde saklıyoruz.” (s. 84)

Olumlu Karakter Özellikleri

O yüzden sakın unutma, ihtiyaç duyduğun her neyse, önce onu iyice aramayı bilmelisin. Aradığın şey hiç aklına gelmeyen bir yerde gizlenmiş, seni bekliyor olabilir. Ve dikkat et, dış görünüş çoğu zaman yanıltıcıdır. (s. 85)

ERAY, N. – NAZ VE BÜYÜLÜ BAHÇE

Tarih Bilinci

“Müthiş bir arama,” dedi. “Sanki IV. Murat’ın aramaları gibi...”

“IV. Murat’ın aramaları nasıl oluyordu?” diye merakla sordum.

“Anlatırım,” dedi. “Padişah şüphelendiği kişileri böyle aratırdı bazen. Gece yarısı, İstanbul sokaklarında... İçki yasağı da vardı. Ama bu aletlerle aranmak çok ilginçti!” (s. 19)

“Ben 400 yıl öncesinin insanıyım,” dedi Hezarfen Ahmet Çelebi. “Yani 1600’lü yıllardan bugüne geldim.”

Cin şaşırmıştı.

“Vay canına! Nasıl iş bu böyle?” diye bağırды. “Tarihin bir parçası mısınız yani? Hani eski taş, kalıntı gibi filan?”

“Tarihe geçmiş bir insanım,” dedi Çelebi soğuk bir sesle.

“İlk uçan adam,” dedi Ali. “Hezarfen Ahmet Çelebi, kendi yaptığı kanatlarla Galata Kulesi’nden, Üsküdar sırtlarına, Doğancılar’a kadar uçtu.”

“Gerçek mi bütün bunlar!” diye heyecanla bağırdı Sabah Rüyası. “Demek kendi kendinize uçtunuz?”

“Evet, uçtum.”

“Peri filan da değilsiniz?”

“Hayır, ne perisi. İnsanım ben,” dedi Çelebi.

“İnanılmaz bir şey gerçekten,” dedi Sabah Rüyası. “Büyük ödüller almışsınızdır herhalde.”

Hezarfen acı acı güldü.

“Ödüllendirilmedim. Tam tersine cezalandırıldım. Padişah tarafından Cezayir’e sürüldüm,” dedi. “Sonra bir büyücü tarafından bir kanaryaya dönüştürüldüm. Büyü 400 yılı aşkın bir zaman sürdü, etkisini kaybetmedi yani. Yeni çözüldü. İşte şimdi, dünyaya yeni gelmiş gibiyim. Her gördüğüm yenilik, keşif allak bullak ediyor beni. Buraya uçakla geldik. Ruh halimi düşünün artık,” dedi. (s. 58)

Bilime Heveslendirme

“İzmir mi? Neresi İzmir?”

“Harika bir yer,” dedi Ali. “Kordonboyu, Kadifekale, Varyant, Karşıyaka. Hepsi orada. Hadi İzmir’e gidiyoruz!”

“Bir liman kenti,” dedim. “Türkiye’nin üçüncü büyük şehri. Çok canlı, hayat dolu bir yerdir. Ben de Kemeraltı’nı severim, Kızlarağası Hanı’nın avlusunu, oradaki eski Meserret Pastanesi’ni, Kordonboyu’ndaki kafeleri çok severim.”

Ali heyecanlıydı.

“Benim sünnet giysilerim İzmir’den Kemeraltı’ndan alınmıştı,” dedi. (s. 20)

“Narlidere Yolu üstünde bir yerde olmalıyız,” dedim. İzmir Çeşme otoyolundayız sanki...”

“Burası adını bir zamanlar Ali Onbaşı Deresi’nin kıyısındaki nar bahçelerinden almış,” dedim.

“İzmir hakkında çok bilgilisiniz,” dedi Kâhin.

“İzmir’i seviyorum da ondan,” dedim. “Vakit buldukça İzmir’le ilgili bulduğum her şeyi okurum.”

“Bir şehri bilmek zenginliktir,” dedi Kâhin. “O zaman o şehir size ait olur bir bakıma.”(s. 86)

“Kim bu Muammer Karaca. Ünlü mü?”

“Evet oldukça önemli bir sanatçıdır. Tiyatro ve sinema oyuncusudur. 8 Kasım 1906’da İstanbul’da doğmuş. Türk Tiyatrosu’nun unutulmaz oyunlarından *Cibali Karakolu*’nu yazmıştır. Sonrasında Muammer Karaca Tiyatrosu’nu kurar. Ve bir de İzmir Valisi Kazım Dirik’in kızı Şükran Hanım’ı kaçırarak evlenir.”

“Yaa,” dedi Hezarfen Ahmet Çelebi. Anlatılanları çok ilginç bulduğu belliydi.

“Evet,” dedim. “*Cibali Karakolu* İstanbul’un Cibali semtinde yaşayan insanlarla karakolundaki polisler arasındaki yakın ilişkiden ilham alan bir oyun. 3000’den fazla sahnelendi. Şimdi de dizi oldu televizyonda yayınlanıyor. Hatta filmini bile yaptılar.”
(s. 93)

“Ama,” dedi Cin. “Seni soylu bir prens yapayım ya da Büyük İskender. Büstünü mutlaka görmüşsündür. Arkeoloji Müzesi’nde var. Hani heykel gibi adam olursun, ne dersin? Çok yakışıklıydı. Yazık, genç öldü. Yarın öbür gün o iksir biter, şişe kırılır, bir şey olur. Neme lazım... Ya da Cristiano Ronaldo yapayım seni. Ünlü Portekizli futbolcu. Bak, bence bu çok güzel,” dedi Cin. “Ne dersin?”

Kâhin bir an düşündü.

“Ben aslında Ayhan Işık olmak isterdim,” dedi.

Cin Selahattin şaşırmişti.

“Ayhan Işık mı? O da kim?”

“Çok ünlü bir sinema sanatçısıydı. Türk sinemasının taşsız kralı. Genç yaşta vefat etti. Uzun yıllar önce. İzmirliydi.” (s. 126)

Dilli Duvar birden John Lennon’un *Imagine* (Hayal Et) şarkısını söylemeye başladı.

John Lennon’un bu eşsiz parçası, Sirena’yı çın çın çınlatıyor, bütün salon ayağa kalkmış, bu unutulmaz şarkıyı, Dilli Duvar’la birlikte söylüyordu.

“Imagine all the people living for today

(Hayal et, tüm insanlar “bugün” için yaşıyor)

Imagine there’s no countries, it isn’t hard to do,

(Hayal et, ülkeler, sınırlar yok hayal etmek hiç de zor değil)

Nothing to kill or die for.

(Hiçbir şey ölmeye ve öldürmeye değmez.)” (s. 144)

GÜLER, M. – AYIN ARKA YÜZÜ

Bilime Heveslendirme

- Güneş ya da ay tutulduğunda isli bir camla, dürbünle bakmamız gerekir öğretmenim, dedi Umut.

Öğretmen, Umut’un yanlısını düzeltti:

- Dediğin şey, ay için geçerli değil. Çıplak gözle bakabilirsiniz. Bir sakıncası yok. Çünkü güneşin ışıklarını doğrudan gelmeyecek gözünüze.

-Yine de siz isli camla bakın, dedi Ayça. Ne olur ne olmaz. Ama ben çıplak gözle bakabilirim.

- Nedenmiş o? diye sordu Sevgi.

- Adımın anlamı “ay”dan geliyor da ondan, dedi Ayça. Ay beni korur. Ama sizi korumaz.

- Gerçekten Ayça adı “ay”dan mı geliyor? diye sordu Ayşe. Hiç düşünmemiştim. Benim adımın başında da ay hecesi var. Öyleyse Ayşe olarak ben de aya çıplak gözle bakabilirim.

- Ayşe’yle ayın bir ilgisi yok ama, dedi Ayça.

Ayşe bozuldu:

- Arkadaş doğru mu söylüyor öğretmenim?

- Evet, Ayça doğru söylüyor, dedi öğretmenleri.

- Gördün mü, diye bir sevinç çılgılığı attı Ayça. Ben kazandım.

- Peki, Ayça ne demek?

- Ayın hilal haline ayça denir. Ama büyük harfle yazılmaz o. Benim adımsa büyük yazılır. (s. 10)

Doğru Türkçe Kullanımı

- Peki, “han” ne demek?

- Bilmiyor musun? Eski Türk hükümdarlarına önceden “han” denirdi.

- Ay ve hükümdar. Sen ayın hükümdarı mısın yoksa?

- Evet, öyle bir anlam çıkıyor. Senin adında da “ay”dan sonra “-ça” eki var. Bunun anlamını biliyor musun?

- Doğrusu o kadarını bilmiyorum. Kimseye de sormadım. Ama en kısa sürede öğreneceğim. (s. 14)

GUNGOR, A. – GOHOR

Arkadaşlığın Önemi

Geçmişte paylaştıkları bir şey olmamasına rağmen iki genç insanın, Roven ile Lügya'nın ve hatta bir Zeg kızı olan Za'nın sizleri korumak için yaşamlarını tehlikeye attıkları bir yolculuktu da aynı zamanda. Demek ki, karşılık beklemeyen kutsal dostluğun sınanıldığı ve kazandığı bir yolculuk oldu bu. Yani ne kadar yadsımaya çalışsan da, üç dost kazandınız. (s. 166)

Olumlu Karakter Özellikleri

Zorluklar karşısında yılmayarak hedefinize yürüdünüz hep. Yaşama ait güçlüklerle karşı dirençli olmayı engelleri el ele vererek aşmayı öğrendiniz. (s. 166)

Sevginin Önemi

Bencillik! Ama siz, her biriniz, içinizden biri ya da herkes için geri dönmeyi seçtiniz; dostluğunuzu ve sevginizi korumayı seçtiniz, sonunda mutlak bir yenilgi görünse de! İşte bu kurtardı hayatlarımızı! (s. 28)

Sevginin ve dostluğun önünde ırksal farkların duramayacağını kabullendiniz bir kez daha. (s. 166)

Üstelik sevginin yüreğine hançerler işlemez; öyle olsaydı bunca zamandır tüm felaketlerin üzerine yeni çiçekler açmaz; yeni sevdalar nefes almazdı. Ve umut, oğulcuğum, ölümsüzdür; her bedende yeniden, tekrar tekrar can bulur. (s. 168)

GUNGOR, M. – EYVAH AĞABEYİM KOPYALANDI

Bilime Heveslendirme

“Hiçbir şey olağandışı değildir!” dedi profesör. “Her olayın mutlaka mantıklı ve bilimsel bir açıklaması vardır.” (s. 32)

“Bilgi edinmek, araştırmak ve öğrenmek insanların doğasında vardır. Her insan doğduğundan itibaren bir şeyler öğrenmeye başlar ve öleceği ana kadar bu öğrenme devam eder.” (s. 99)

Mete’den, evrenin tarifini yapmasını istedi.

“Şey, bildiğim kadarıyla evren, Dünya’mızın ve Güneş’in de bir parçası olduğu ve Samanyolu Gök Adası gibi yıldız topluluklarının yer aldığı büyük bir boşluktur.” (s. 101)

Örneğin, son yıllarda astronomide yapılan ilerlemelerden söz edelim biraz. Hubble teleskopu hakkında bir şey bileniniz var mı?” dedi Pelin’in babası.

“Bildiğim kadarıyla, dünyadan uzayın derinliklerinin gözlemlenmesi atmosferimiz yüzünden sağlıklı yapılamadığından, uzaya fırlatılarak yörüngeye oturtulmuş çok büyük bir teleskop bu. Adını da Hubble adlı çok önemli bir gökyüzü bilimcisinden almış.” dedi Mete. (s. 103)

İnsanlığın Yozlaşması

“Bütün bunlar insan zekâsının her şeyi sürekli sorgulaması ve her geçen gün daha çok şey öğrenmek istemesinden oluyor Pelin’ciğim. En önemli nedenlerden biri de rekabet. İnsanlar daha mutlu bir yaşam, dünyadaki kaynakların daha akıllıca kullanımı ile geleceklerini garantiye almak yerine her şeye hâkim olmak, her şeyin sahibi olmak gibi bir tutkunun sahibidirler. Hırsları ileriye görmelerine engel oluyor. İşte bu yüzden de dünyamız yok olmanın eşiğine doğru hızla ilerlemekte. Kim bilir belki de bu paralel dünyalar arası seyahat bu sonun bir başlangıcıdır!” (s. 98)

Kitap Okumanın Önemi

“Ama ben bunları derste öğrenmedim ki. Dedim ya, bir kitapta okumuştum. Çok ilginç olduğu için aklımda kalmış.” (s. 102)

GÜRPINAR, M. – UÇUP GİDEN KENT

Tarih Bilinci

İşte, ufacık bir karınca hızla ilerliyordu ayaklarının dibinde; onu durdurmalıydı. Ancak o kadar hızlı yol alıyordu ki karınca, ona yetişemeyebilirdi. Bir yanış başladı. Gül, karıncanın izini yitirmemek için koştukça, karınca görünmez oluyordu. Karıncalar ki insanlarla birlikte yaşamın çilesini çekmişlerdi, herhalde çok iyi tanırlardı insanları. Üstelik karıncanın tarihi insanınkinden eski olduğuna göre, her şey onlardan sorulabilirdi. Bir kentin geçmişini, hatta geleceğini bir karıncadan öğrenmek mümkündü. Ah, bir yakalayabilseydi. Geçmiş yaşadığı için, geleceği de deneyimleriyle aşağı yukarı tasarlayabilirdi belki. Eğer karıncalara sorulsa, onlar da doğanın her çağdaki durumuna köklü eleştiriler getirebilirlerdi belki de. (s. 25)

Savaşa ve Düşmanlığa Karşı Barış

Vardı, bu kentte çocuklar da vardı. Olmaz olur mu? Ve onları, ancak yaşadıkları yeryüzü parçasının yaşama elverişliliği ilgilendiriyordu. Belki o an dünyanın başka yerlerinde savaş da olabilirdi. Ama çocuk, o savaşın sorumlusu değildi ki. O, kuşlarla, çiçeklerle paylaştığı yaşamında, sonsuz bir barışın peşindeydi. (s. 6)

Ninesi, “Karınca yuvası dağıtan bir çocuk, yarın kendi yuvasını da dağıtır. Kentini, ülkesini, dünyayı dağıtır, acımasız olur,” derdi. Gerçekten de, çocuklar üzerine basarlardı nedensizce. Karıncaların da en büyük silahı; toplu yaşamak, birlikte olmaktı. Yuva kurma ve yuvaya yiyecek taşıma işine giriştikleri yaz mevsiminde öyle düzenli çalışırlar, okul çocukları gibi ikili üçlü sıralar halinde gidip gelirlerdi ki, onları yok etmek, düzenlerini bozmak olanaksızdı. Kendilerinden çok büyük yüklerini, birkaç karınca bir araya gelerek taşırlar, içlerinden biri ezilip öldüğü zaman, döner hemen onun ölüsünü de çeke çeke bir yerlere taşırlardı. Güzel, tatlı bir yiyecek buldular mı, birbirlerine haber verirlerdi. Şu karıncalar ne severlerdi birbirlerini ve birbirlerine kötülük yapmayı asla düşünmezlerdi. “Bunca sevgiden ve birlikte yaşama alışkanlığından sonra, şu tek başına koşuşturan karınca, kim bilir ne yalnız, ne mutsuzdur,” diye düşündü Gül. (s. 26)

İBİŞ, Ş. – ELBİD AVCISI

Olumlu ve Olumsuz Karakter Özellikleri

“Anne... Sima 15 yaşında ve...” Durakladı. Yüzü iğrenç bir şeyden bahseder gibi buruşmuştu. “Onu biliyorsun işte,” dedi. “Pasaklı, şişman, sıkıcı bir kız. Onunla konuşacak ortak hiçbir şeyim yok.”

“Ben öyle düşünmüyorum,” dedi Burcu Hanım buyurgan bir edayla.

“Ben öyle düşünüyorum! Bütün arkadaşlarım da öyle düşünüyor!” dedi Ela inatla.

“Demek o yüzden onu dışlıyorsun.”

“Onu sevmiyorsun anne. Onu hiç sevmedim.”

“Küçükken iyi anlaşırdınız.”

“Küçükken oyuncaklarla da oynardım, ama artık oynamıyorum. Öyle değil mi? Ne yapabilirim anne? Onu hiçbir arkadaşım sevmiyor.” Dik dik bakan annesini yatıştırmak için yumuşak bir sesle devam etti: “Anne... Bu benim geleceğimi bile etkileyebilir.”

“Neden bu kadar bencilsin sanki Ela?”

“Ben bencil değilim,” dedi Ela yine sertleşen ses tonuyla. “Gitmem lazım, geciktim.”

“Sima’yı almadan hiçbir yere gidemezsin!”

Ela durakladı. Kulaklarına inanamıyordu. “Bunu bana yapamazsın!”

“Bencilliğini bırakana kadar yapacağım.”

“Ben bencil değilim!” diye bağırdı Ela.

Burcu Hanım çok sakin bir sesle, “Sima’yı da götüreceksin,” diye diretti. “Ayrıca, eğer ona kötü davrandığını duyarsam seni cezalandırırım. Bir hafta sokağa çıkamazsın.”

“Ama anne...” diye itiraz etmek istedi Ela.

“Konu kapanmıştır!”

Ela, annesine ısracakmış gibi baktı ve dışarı çıktı. Ayşegül ve Sima’nın idam bekleyen mahkûmlar gibi kendisine baktığını gördü. “Hazırlan Sima,” dedi buz gibi bir sesle. “Benimle geliyorsun.”

Sima'nın birden gözleri parladı. "Seninle mi?"

"Evet, benimle, ama anneme dua et."

Burcu Hanım içeri girdi. Yine o sevecen kadın oluvermişti. "O çok istediğin eteği de alırsın artık canım," dedi. "Ne güzel, değil mi?"

Sima heyecandan kızarmış bir yüzle başını salladı. "Evet teyze... Çok teşekkürler," dedi ve masadan kalkıp odasına koştu.

Ela alaylı bir sesle, "İçine girebilecek sanki," diye söylendi.

Burcu Hanım kaşlarını çattı. "Ela, bari bugün ona karşı biraz anlayışlı davran," dedi. "Görmüyor musun, nasıl heyecanlı?"

"O hep kaybeden tarafta anne."

"O bir yetim, Ela. Kimsesi yok bizim dışımızda," dedi Burcu Hanım. "Kaybeden sen de olabilirdin, unutma!"

Ela boş boş baktı. "Anlamadım?"

"Sahip olduğun her şeyi kaybetmek anlaktır diyorum."

Ela eline bir gazete aldı. "Saçmalama anne!"

Burcu Hanım Ela'ya doğru eğildi. Bir sır verir gibi, "Ölümden bahsediyorum Ela," dedi. "Ölüm anlık bir olaydır. Biliyorsun."

"Anne... Ben 17 yaşındayım. Henüz ölümden korkmak için çok erken değil mi? Buruş buruş bir ihtiyar olup ölmeme..." Durdu. Kafadan hesap yapıyor gibiydi. "Ohoo... Yıllar var. En az 50 yıl."

Burcu Hanım ciddiydi. "Ölüm hep aynı başımızdadır kızım," dedi. "Ne zaman gelip kimi alıp götüreceğini bilemezsin. Aldığın ve verdiğin her nefes değerlidir."

(s. 13-14-15)

Beyaz, kırk yıldır susmanın acısını çıkartmak istiyor gibi sesini yükseltti: "Ne yapabiliyordum? Beni sevdiğini ve olacıklardan çok korktuğunu söyledi. Onu savunmak istedim, korumak istedim. Yirmi dört yıldır yapmadığım gibi ona sahip çıkmak istedim. O benim kardeşim..."

Savcı, dikkatle Beyaz'a bakıyordu. Sesinde Turkuaz'ı sorgularken takındığı alay sezilmiyordu. "Neden karara karşı çıkmadınız?" diye sordu. "Neden? Madem masumdunuz, neden sustunuz?"

Beyaz, ayağını yere vurdu. “Çıktım,” dedi. “Karşı çıktım. Ama bana inanmadılar. Kimse inanmadı. Herkes ona inandı. Sürekli kendimi suçladım. Oyuna gelmişim. Masum bir insan benim yüzümden ölmüştü. Hep kendimi suçladım, işe yaramaz pısrık bir aptal olduğum için.”

Turkuaz sırttı. “İşte bunda haklısın.”

Ela sinirle ayağa fırladı. “Hemen kapa çeneni!”

Yargıç, sopasını masaya vurdu. “Lütfen kıpırdamayalım...”

Ela hemen atıldı: “Söz istiyorum sayın Yargıç.”

“Buyurun Ela Hanım.”

“Şimdiye kadar dört Elbid yakaladım. Evet, ben bir Elbid Avcısı’yım. Ama dört Elbid’imi yakalarken Beyaz kanunsuz hiçbir şeye kalkışmadı. Yanlış hiçbir şey yapmadı ve beni her zaman iyi şeyler yapmam için yönlendirdi... Şimdi siz söyleyin: Nefret Elbidi ilk günden yakalanır mı?” (s. 231)

İÇÖZÜ, N. – YALANCI YILDIZ

Bilime Heveslendirme

Küçük uydu, gökyüzünde pırıltılar saçarak dolaşmayı çok seviyordu. Bir Jüpiter’in yanından geçiyor, bir Satürn’le selamlaşıyordu. (s. 8)

İhtiyar Ay Dede üzüntüyle başını sallayıp,

-Vah! Vah! dedi. Çevremde dönüp durmasına o kadar alışmışım ki... Onu özleyeceğim... Zavallı uyducuk, ne vardı olduğundan başka görünmeye çalışacak?

(s. 15)

Hiç olur mu öyle şey? diye çıkıştı oğluna. Ay da Dünya’mız gibi Güneş Sisteminin bir parçası. Canlı değil ki yürüsün... (s. 23)

Öyle ya, o da Güneş gibi gündüzleri ortaya çıksa, insanların gecelerini kim güzelleştirecekti? Görevini küçümsemekte hata ettiğini iyice anlamıştı artık. (s. 25)

İÇÖZÜ, N. – SİHİRLİ DÜŞLER KESESİ

Yardımlaşma

“Gördünüz değil mi dostlar. Yoksul deyip geçemeyiz. Her yiğidin gönlünde ne düşler yatar, biz de bilmeyiz. Bana sorarsanız, para yoksulu olmak o kadar da önemli değil. Parası bol olsa da dostu olmayana fakir derim ben. Adamı yalnız kılan, düş yoksulu olmasıdır. Misal ben; bunca yolu aştım da geldim aranızda, yeni dostlar arayıp bulmaya. Dediklerimi iyi belleyin, oyun deyip geçmeyin. Her sözün altında vardır bir gerçek. Önemli olan, bunu bilip ortaya dökmek. İzlemeyi sürdürürelim. Keloğlan’a bu yolda kimler yardıma koşacak, görelim.” (s. 25)

İÇÖZÜ, N. – BİNTEPE’NİN HAYALETİ

Olumlu ve Olumsuz Karakter Özellikleri

“Selam arkadaşlar... Öncelikle sizleri bu çalışmaya katıldığınız için kutluyorum. Birlikte çok keyifli çalışmalar yapacağımızdan eminim. Öncelikle birbirimizi tanımakla işe başlayalım. Ben arkeoloğum. Yani bugünkü deyişle kazı bilimci... Şu haritada gördüğümüz pek çok ören yerinde görev aldım. Ancak ilk kez bir okulda çalışacağım. O nedenle zaman zaman sizlerle farklı dilleri konuşabiliriz. Birbirimize hoşgörüyle davranmamız, açık yürekli olmamız gerekir.” (s. 17)

Tarih Bilinci

“Aferin sana Can. Yerinde bir soru. Gerçekten de adları da, adlarının hikâyeleri de aynı. Marmara Gölü’nün bulunduğu bölgede yaşlı araziler yaygındır. Gölün kuzeybatısındaki tepelerde vaktiyle işletilen mermer ocakları varmış. Aslını ararsanız bir zamanlar bu yörede yaşayan farklı uygarlıklar göle farklı adlar vermiş. Örneğin çeşitli kaynaklarda Lidya Kralı Gyges’ten dolayı göle Gygean dendiğini görüyoruz. Ama aslında yakın ilk adını verenlerin Helenler olduğu sanılıyor. Çünkü eski Helen dilinde ‘Marmaron’ sözcüğü mermerin çoğulu anlamına geliyor. Evliya Çelebi de gezi anılarında dağa ‘mermere’ yani ‘mermercik’ demiş. Belli ki Marmara adı da buradaki mermer ocakları nedeniyle ortaya çıkmış.”

“Yani Marmara Dağı da Bintepeler’den biri mi?”

Akhisar’dan yola çıktıklarından beri gözleri yolda Bintepeler’i arayan, ama alabildiğine yeşil bir düzlükten başka bir şey göremeyen Serkan da sonunda dayanamayıp konuşmaya katılmıştı. Yavuz ağabey, gençlerin bu ilgisinden memnun, anlatımını sürdürdü.

“Bintepeler, Marmara Dağı gibi doğal bir oluşum değil Serkan. Tümüyle insanlar tarafından yapılan mezar odaları.”

“Haydaaa... Bak şu insanların işine.. Günümüzde taş ocakları açmak, siteler kurmak için dağları düzleştirenleri gördüm, ama ilk kez tepe yaptıklarını duyuyorum.”

Konuyla ilgilenip konuşmaya katılan Muratcan’ın bu sözüne ilk karşı çıkan tabii ki yine Mine oldu.

“Demek ki üşengeçliğinin tuttuğu bir gün Adıyaman’la ilgili çalışmamıza katılmışsın arkadaşım. Yavuz abi, Nemrut’un tepesindeki dev heykelleri barkovizyonda gösterirken dağın tepesindeki büyük bir bölümün insanlar tarafından yapıldığını anlatmıştı. Şeyyy... şey diyorlardı... Öyle tepelere bir de ad veriyorlardı, değil mi Yavuz abi?”

“Evet Mine, doğru anımsıyorsun. Arkadaşlar biraz sabırlı olun. Az sonra tepecikleri göreceksiniz zaten. Hiçbiri doğal değil. Hepsi de insan eliyle yapılmış Tümüls dediğimiz mezar tepeleri. Yazık ki yüzlerce yıldır yağmalanıp duruyorlar.”

“Eee... Hani biz kazılara katılacaktık? Tepeler soyulduysa bulunacak bir şey kalmamış demektir. Oralarda aranacak bir şey kalmadıysa niye kazı yapıyorlar?”

“Serkan başladın yine! Amma da meraklısın! Bırak da Yavuz abi anlatmaya devam etsin.”

Mine kıkırdarak, “Orası biraz zor Can. Ona boşuna mı Meraklı Serkan demişler. Adam adını hak etmeye çalışıyor.” diye atıldı.

Serkan, Mine’ye keskin bir bakış atarak cevabı yapıştırdı.

“Tıpkı senin gibi değil mi Çalçene Hanım...”

“Bakın bakın, işte bir tepe!”

Ayten’in sesiyle hepsinin başları pencerelere döndü. Atışmalar, çekişmeler yerini bir anda şaşkınlık dolu seslere bıraktı. Yemyeşil ovanın ortasında küçük bir

yükselti belirmişti. Az ileride bir, bir daha derken irili ufaklı tepeler yol boyunca onlara eşlik etmeye başladı.

Yavuz Bey, çocukların sessizleşmesinden yararlanıp anlatımını sürdürdü.

“Buradaki Tümülüsleri çok eski bir uygarlık olan Lidyalılar, kralları ve soyluları için yapmışlar. Duymuşsunuzdur; ülkemiz için uygarlıkların beşiği derler. Gerçekten de öyle arkadaşlar. Neredeyse hangi taşı kaldırırsanız, altından binlerce yıllık bir uygarlık yükselir. Buralarda da öyle. Bu yörede boy verip iz bırakmış tüm uygarlıkların temelinde Luvi kültürü etkin olmuş. Yapılan araştırmalar yöredeki en eski dilin de yine Luvi dili olduğunu gösteriyor. Az önce Marmara örneğinde olduğu gibi kültürler birbirini etkilemiş, bazı sözcükler neredeyse 4000 yılı aşkındır varlığını korumuş. Yeni sözcükler temelini oluşturmuş. Lidya kültürünün de Luvi kültüründen beslendiğine dair önemli buluntular var.”

“Lidyalılar buralarda mı oturuyorlarmış Yavuz abi?”

“Evet, Gediz ile Küçük Menderes arasındaki bölge Lidyalıların yerleşim alanı olarak kabul edilir. Yapılan kazılarda yaşamlarıyla ilgili çok önemli bulgulara rastlanmıştır. Az önce kültürlerin birbirine etkilediği gibi isimlerin de bu etkileşimi günümüze kadar taşıdığını söylemişim ya, bu konuda en güzel örneklerden biri de Menderes. Günümüzde bir ırmağa ve ovaya adını veren Menderes, eski çağlarda da Maiandros olarak anılıyordu.”

Can, not defterine son anlatılanları da ekledikten sonra sordu.

“Gerçekten ne kadar da ilginç... Yavuz abi feribotta yaşlı bir karı koca vardı ya, hani hemen yanı başımızda oturuyorlardı. Onlar da tarihe ve arkeolojiye pek meraklıydılar. Hatta bir ara Karun’un hazinelerinden söz ettiler... Dilimize ‘Karun kadar zengin’ benzetmesi de o zamanlar mı girmiş acaba?”

“Ne zaman girmiş bilmem ama bir gerçeği vurguladığı kesin. Karun, Lidyalıların en büyük krallarından. Gerçek adı Krezus. Dağlardan gelerek ülkesini sulayan ırmaklar, ovaya yalnızca bereket değil içlerinde taşıdıkları altın tozlarıyla da zenginlik getirmiş. Lidyalılar kumları eleyerek elde ettikleri altınlarla bugün bile yapılamayacak güzellikte altın takılar, biblolar, çeşitli süs eşyası yapmışlar. Hatta altınla gümüşü karıştırarak dünyanın ilk parasını da basıp kullandıkları söylenir.

Anlayacağınız gerçekten de Lidyalılar ve Krezus, yani Karun, dönemin zenginlik sembolü olmuş.”

Ayten düşünceli bir tonda, “Belki de bu zenginlik yüzünden uygarlıkları da son bulmuş...” diye mırıldandı.

Neriman Hanım, onun dediklerini duymuştu. “Haklısın Ayten.” diyerek katıldı konuşmaya. “Bence de öyle olmuştur. Zaten tarihteki tüm savaşlar hep güç kazanmak için yapılmamış mı? Kim zenginliği ele geçirirse güç de onun olmuş. Başkaları tarafından kıskanılmış, gücü elde etmenin yolları aranmış. Buraları sulayan ırmaklar Lidyalılara böylesi bir servet taşımazdı, ne güçlü ordular kurabilirlerdi ne de günümüzde bile değer biçilemeyen süs eşyaları yapabilirlerdi.” (s. 48-49-50-51)

Yavuz Bey, “Ünlü tarihçi Herodot’a göre şu anda yörenin en büyük mezarı içindeyiz.” dedi. “O dönemlerin geleneği uygun olarak tepenin doruğunda Alyattes’e ait bir de heykel varmış.”

Serkan, “Gerçekten de çok büyük bir tepe olduğu hemen anlaşılıyor Yavuz abi. Minibüsle bile çevresini gezmemiz dakikalar aldı.”

“Tepenin büyüklüğü konusunda bu rakamlar size daha iyi bir fikir verir. Tepenin yüksekliği 69 metre. Oturduğu alanı daire olarak düşünürsek, çapı 355 metre, çevresi ise 1115 metre. Gerçekten de azımsanacak gibi değil.

“Bu yörede nereye adım atsak bir höyük ya da değerli bir yerleşim yerine ulaşabiliriz arkadaşlar. Ege’nin hemen her yerinde rastlanan höyük şeklindeki tepelerin büyük çoğunluğu da Salihli ile Uşak arasında. Kazılar ve araştırmalar yıllardır sürüyor, ama henüz hepsine ulaşılmış değil. Şu anda izine bile rastlamadığımız daha pek çok antik yerleşim alanı ve mezarların toprağı altındaki uykularını sürdürdüğüne eminiz. Hatta Lidyalılardan daha öncesine ait tarihi kalıntılar olduğunu bile biliyoruz. Kazılar sırasında MÖ 3000 tarihinden önceki dönemlere ait taş aletler, baltalar ve bıçaklara da rastlanması, buralarda Yontma Taş Çağından beri insanların yaşadığının göstergesi.” (s. 98-99)

Tarihe ve Kültürel Mirasa Sahip Çıkmak

Yavuz ağabey, o günkü gezi planını açıklıyordu. “Sardes antik kentine gidiyoruz arkadaşlar. Belki aranızda bu kentin adını Sard olarak da duyanlar vardır.

Lidyalıların merkezi konumundaki bu kent, çok geniş bir alana yayılmıştır. Öğrencilik yıllarımda ve sonrasında kazıların bir bölümüne ben de katılmışım. O nedenle kent hakkında çok şey biliyorum. Merak ettiklerinizi çekinmeden sorabilirsiniz.”

Serkan bu fırsatı kaçırmı mı? Hemen ilk aklına geleni soruverdi.

“Artık kazılar sona mı erdi?”

“Kazı biliminde son diye bir şey yoktur Serkan. Elden ele, bir ekipten diğerine sürer gider çalışmalar. Örneğin Sardes’teki kazılar yüzyılı aşkındır sürüyor. Yabancı ülkelerden kazı bilimciler de bu çalışmalarda yer alıyor. Sanırım şu anda işin başında bir Alman profesör var.”

“Sonra da en değerli eserler yurt dışına kaçırılıyor diye yakınıyoruz, değil mi?”

Can, Yavuz Bey’in en duyarlı olduğu konuya değinmişti. Genç adam bir yeri acımış gibi yüzünü buruşturdu.

“Haklısın, ama bu olayların çoğu kaçak kazılarda yaşanıyor. Bir de eski eserlerin değerinin bilinmediği dönemlerde, pek çok değerli parça padişah fermanıyla çeşitli ülkelere götürülmüş. Örneğin Sardes’te 1900’lü yılların başlarında Amerikalılar tarafından yapılan kazılardan çıkarılan pek çok eser şu anda New York Metropolitan Müzesi’nde sergileniyor. Günümüz de ise özel izinle yapılan arkeolojik çalışmalarda böyle bir şey yaşanması olanaksız. Tersine, ülkeler arası anlaşmalar ve bilim etiği gereği tam bir dayanışma sergileniyor. Yabancı kazı bilimciler de ekipleriyle ve teknik donanımlarıyla kazılarda yer alıyor. Artık tüm dünyada bilim insanları, eski uygarlıklara ait kalıntıların kendi topraklarında ve müzelerinde sergilenmesinin önemini kabul ediyorlar.” dedikten sonra minibüse ilerledi. “Haydi bakalım, konuşmaya araçta devam ederiz...” (s. 74-75)

Yavuz ağabey gülümseyerek, “İşte olayın acı yanı da bu.” dedi. “Kazı bilimcilerin bedel biçemediği tarihi zenginliklerimize, üç beş eski eser hırsız kendince bir fiyat belirleyip yok pahasına satıyor. Bu eserlerin alıcıları da genelde yabancılar oluyor. Yazık ki eski eser hırsızlığı ülkemizde çok yaygın. Çünkü topraklarımızın altı da, üstü de değerli arkeolojik kalıntılarla dolu. Define arayıcılar mezarları kazıp bulduklarını satarken arkada kalan pek çok parçaya da zarar veriyor. Kimisi de Kanatlı Denizati hırsızlığında olduğu gibi müze soygunculuğu yapıyor. Bu

müzedede son yıllarda pek çok değerli eserin yok olduğu ortaya çıktı. Sorumlular cezalandırıldı. Araştırmalar sonunda; müzeden yalnız dünyanın göz bebeği Kanatlı Denizati ve Karun Döneminde basılmış paraların değil, yakın dönemlere ait el dokuması halı ve kilimlerin de kaybolduğu anlaşıldı. Bizler, tarih bilincinden yoksun kaldığımız sürece daha nice değerli eşyamız hangi korsanların elinde, sınırlar ötesine taşınacak kim bilir...” (s. 120)

Doğru Türkçe Kullanımı

Babam hep, *‘Alırken aç gözünü yerken düşünme der.’* Üstelik ne demişler, *acele işe şeytan karıştır.* (s. 11)

Ne demişler *pilavdan dönenin kaşığı kırılımsın.* Tabii ki ben de varım arkadaşlar. e demiler *anca beraber, canca beraber.* (s. 13)

Ne demişler, *iyi söyleyin iyi olsun!* (s. 14)

Anneannem bu geziye hiç anlam verememiş, durmadan, *‘Eskiye rağbet olsa bitpazarına mur yağardı.’* (s. 15)

“Ne diyecek, *‘Aferin Mineciğim, çok gezen mi bilir çok okuyan mı?’* der herhalde...” (s. 15)

Ne demişler *bilmemek değil, öğrenmemek ayıp!* (s. 16)

“Ne demişler, *bir elin sesi var, iki elin nesi var!*” (s. 20)

Ne demişler, *anca beraber kanca beraber...* Yoksa canca beraber miydi? (s. 23)

Bir etkinlikte yer almasını *canıgömülden* istediklerini söyleyivermişlerdi. (s. 26)

Ne demişler, *arkadaşım söyle bana, kim olduğunu söyleyeyim sana!* (s. 36)

“Ece... Ne demişler, *işleyen demir pas tutmazmış.* Değil mi Muratcan” (s. 54)

“Ne demişler, *iti an, çomağı eline al...*” (s. 70)

Ne demişler, *soran dağ aşmış, sormayan düz yoldan şaşmış...* (s. 81)

Ne demişler *akıl akıldan üstündür.*” (s. 93)

Ne demişler, *görünüşe aldanmamak gerek.* (s. 101)

Ne demişler, *bakma söyleyene, bak söyletene!* Koca Nasreddin Hoca bile, *‘Ye Kürküm ye!’* diye boşuna söylememiş ya... (s. 112)

“Çok konuşan çok yamılır, değil mi Mineciğim.” (s. 125)

Ne demişler, *el elden üstündür.* (s. 129)

Ne demişler, *bağışlama, büyüklüğün şanımdandır.* Hem sonra biz... (s. 161)

İZGÜ, M. – UZAY DOLMUŞU KALKIYOR

Siyasi Bilinç

“Kaptanınız konuşuyor... Sevgili Uçuçböceği'nin zoraki konukları, ben artık bu seçim işini yardımcım Fatoş'a bırakıyorum. Haydi bakalım Fatoş, telsizciyi birlikte seçin.”

“Aday?” dedi Fatoş.

Hakan;

“Uçkan'ı öneriyorum” dedi.

“Evet, kabul ediyoruz” dedik.

Uçkan bizi selamladı, kalktı, kaptanın solundaki koltuğa oturdu. Kaptan onun başına telsiz kulaklığını taktı. (s. 51)

KARAKUŞ, H. – BİLGİSAYAR AMCA

Bilime Heveslendirme

Gönen, bu günceyi okuduğunda altın hücreleri merak edecektir. Etsin. Dünyalılar, merak öğrenmenin yarısıdır, diyorlar. Yanlış da değil. Biz de meraklı olduk buraya geleli. (s. 30)

Savaşa ve Düşmanlığa Karşı Barış

Televizyonlarda ardı arkası kesilmeyen dizi filmler gösteriliyor. Ne işe yarıyor onlar bilmiyorum. İnsanlar Dünya'yı el yordamıyla mı öğreniyorlar nedir!..

Satıcılar, bağıra çağıra geçiyorlar sokaklardan. Hastaları, çocukları hiç düşünmüyorlar. Bitişik komşu da müzik setini yine sonuna değin açtı. Bütün sokak diskoya döndü sanki.

Annem, yani Gönen'in annesi, düşünceli bir kadın. Kitap okuyor, bulmaca çözüyor, benim istediğim yemekleri yapmayı seviyor, bol bol ütü yapıp ortalığı düzenliyor.

Kimi zaman yaptığı işlerden yakınıyor. Yoruluyor sanırım. O zaman üzülüyorum. Ona yardım etmeye çalışıyorum ama elektrikleniyorum biraz devinsem. Sanki beynimdeki düşünce dalgalarını ileten hatlarda bir karışıklık oluyor.

Babamsa, yani Gönen'in babası, erkenden kalkıp çarşıya pazara gidiyor. Gazete, kitap, domates, kavun, üzüm gibi şeyler getiriyor eve. En çok üzümü sevdim getirdiklerinden. Kitaplardan okumak istedim ama çok bir şey anlayamadım. Dünya'daki yaşamı derinliğine bilemiyorum sanırım.

Telefon konuşuyor, canı sıkılıyor. Uzun uzun düşünüyor. Yazı yazıyor, onu yazarken gördüğümde gerçekten uçar gibi olduğunu, yüzünün ışıdığını, mutlu olduğunu anlıyorum.

Merdivenleri temizleyen kadın neden bu kadar kötü kokuyor. Annem, yoksulluktan, dedi. Acaba?

Günün bir vaktinde çöpçüler gürültülerle çöp topluyorlar. Bidonların tangirtisi sokağı kaplıyor. Korkudan sığıyorum. Başka yolu yok mu bu işlerin?

Balkonlarda insanlar akşamları tavla oynuyor, kâğıt oynuyor, çay içiyorlar. Televizyonlarda ayaktopu oynayanları heyecanla izliyorlar. Ne anlıyorlar bilmiyorum. Kendilerini neden Dünya'yı anlamak için yormuyorlar, araştırmıyor, daha sağlıklı bir yaşam kurmuyorlar hep birlikte, bilemiyorum. Geçenlerde bu karşılaşmalarda bağırınların neden bağıldıklarını sordum babama, bereket dalgın zamanıydı, yanıtlamadı sorumu. Oysa Gönen bilir bunların nedenini. O, gerçek bir Dünyalı çünkü.

Bu kez Neşbu'yla bisikletlerimizle uçmaya kalkmadık. Ortalığı heyecanlandırmamak, olur olmaz söylentiler çıkmasına neden olmamak için uslu uslu gezdik. Asıl canımı sıkan şeylerden biri Dünya'nın her köşesinde bitmez tükenmez savaşlar. Babam, bazı güçlerin bu savaşları kışkırttığını, bu yüzden para kazandıklarını söyledi ama pek anlayamadım. Savaşlardan nasıl para kazanılır? Bu konuda Mor Gezegen'de bir toplantı yapıp Dünya'daki savaşların durdurulması için neler yapılabilir, anlamalıyız. Ben bir bildiri hazırlayacağım, yanıma alacağım diskete bütün savaşların adını, bölgesini yazdım. Belki bu savaşları durdurabiliriz.

Sevgili Gönen, bu notum sana. Birlikte olamadık ama senin yerine yaşamaya çalıştım. Öğrendiğim kadarıyla dürüst bir çocuksun. Seni çok sevdim. Alçakgönüllü, yumuşak, çalışkan.

Evren dolusu ışınlımlarla sararım seni.

Hoşça kal.

Mor Gezegenli

Kuşgen

(s. 91-92-93)

KARAKUŞ, H. – BİLGİSAYARA GİREN TIRTIL

Bilime Heveslendirme

Hoşnutum kendimden. Matematik problemlerini çözdükçe çözesim geliyor. Büyük tat alıyorum, yenilerini çözmek hırsı kaplıyor benliğimi. Üzerine üzerine gidiyorum. (s.38)

Olumlu ve Olumsuz Karakter Özellikleri

-Peki dişlerimizi nasıl temizleyeceğiz Göktuğ? Ben hiç rahat edemem. Hele dişlerimi temizlememişsem uyuyamam da.

Beyaz iki ışık devindi birden. Ben yine bir lavaboyla diş macunu, fırça, diş ipliği filan getirecekler sandım. Öyle olmadı. Biz birbirimize bakarken ışıklardan biri benim ağzıma yöneldi, öteki Göktuğ'un ağzına. Hafif bir gıdıklanmayla ağzımızın tertemiz olduğunu duyumsadık.(s. 67)

KARAKUŞ, H. – BİLGİSAYARLI ŞAPKA

Doğa Sevgisi

“Bence kardeşler arasında gözdağı vermek de hoş değil. İsterseniz önce çevreyi bir görün. Dükândan çıkmışken şu dağların güzelliğini yaşayın. Ormanın havasını soluyun. Kuşların, çiçeklerin, bitkilerin solumasına kulak verin. Algı noktalarınızın tozu silinsin. Beyniniz hava alsın. Toprağın sıcak yüzünde dinlenin. Börtünün

böceğin yaşama savaşına bakın. Beni dükkâna götürmeden bu fırsatı değerlendirin.”

(s. 53)

KIYAFET, L. – UZAYLI CÜCELER

Savaşa ve Düşmanlığa Karşı Barış

Clara:

- Ne olursa olsun, tüm insanların birbirlerini anlamaları çok güzel olurdu. Yeryüzünde savaşlar bile olmazdı. Herkes birbirini anlayınca, savaşa neden kalmazdı.

Çu-Ençi:

- En kalabalık ülke biziz. Bütün dünya Çince anlasa.

Paul:

- Hayır, bizim dilimiz daha güzel ve kolay.

Con:

- En çok konuşulan dil İngilizce. Dünya İngilizce anlamalı.

Uzaylı Cüce, onlara baktı baktı:

- Evet, anlaşıldı. Siz dünyalılar, böyle gereksiz tartışmalarla daha çok zaman harcayacaksınız. Bakın burada bile, hep “Ben, ben” diyorsunuz. Oysa, “Siz” demelisiniz. Haydi bakalım, başka bir bölüme geçiyoruz. (s. 25-26)

Eğitimin Önemi

Çu-Ençi, tüm gücünü kırsal kesimdeki insanların eğitimleri için harcıyor. Köylere okullar yaptırıyor. Her yaş, her çağ için okul. Kiremitleri, tuğlaları, kumu, çakılı gözleriyle taşıyor. Her yerde kütüphaneler açılıyor.

Yang’a gelince, büyük bir laboratuvar hazırlatıyor. Olağanüstü güçlerini bilimsel çalışmalara harcıyor. Dünyanın, bu gezegenlerin uygarlık düzeyine gelmesi için çalışıyor. Başta Fuji Yama olmak üzere, tüm yanardağların enerjilerinden yararlanıyor. Öğrendiği dilleri bilimsel toplantılarda kullanıyor. (s. 60)

KÖKSAL, Ü. – UZAYDAKİ ARKADAŞIM

Kitap Okumanın Önemi

Zeynep yanından hiç ayırmadığı “Küçük Prens” adlı kitabını okumaya başladı.

(s.10)

Savaşa ve Düşmanlığa Karşı Barış

“Bu gezegenlerin çoğu UBS üyesi. Yani Uzay Barış Sevgi Birliği. UBS’ye üye olmak çok önemlidir.”

“Peki bizim dünyamız? UBS’ye üye olabilir mi?”

Özlem bir süre sustu. Sonra üzüntüyle;

“Hayır,” dedi. “Sizin dünyanız üye olamaz. Dünyanız o kadar geri ki... Savaşlar, cinayetler, açlık çeken insanlar, çocuklar... Doğanın zalimce kullanılması... Bütün bunlar... Dünyanızın çözümleyeceği çok sorun var.”

“Peki sizin Küçük Gezegen’inizde bunlar yok mu?”

“Hiçbiri yok. Dayak yok, kavga yok, avcılık yok. Tek bir silah bile yok.”

(s. 22)

Uzaydaki gezegenler de Küçük Gezegen gibi barış içindeydiler. Buna çok imrenen ve özenen Zeynep, biraz da çekinerek Can Dede’den kendi dünyası için bir şeyler yapıp yapamayacağını sordu... Örneğin benim yaşadığım dünyadaki tüm silahların hepsini yok etmek gibi... Bunu yapabiliriz belki Zeynep ancak dünyayı silahlardan arındırmış olmayız. Çünkü ertesi gün insanlar o silahların hepsini yeniden yapacaklardır... Kötü olan silahlar değil, silahları sevmektir. (s. 91)

Olumlu ve Olumsuz Karakter Özellikleri

Küçük Gezegen’de herkesin ikinci, üçüncü, hatta daha çok sayıda uğraşları vardır. Böylece yaşamımızı daha renkli kılıyoruz. (s. 70)

Doğayı Tehdit Eden Unsurlar ve Çevrecilik Bilinci

Orman yakmak uzayda işlenen en büyük suç sayılıyordu. Cezasıysa, yanan orman gibi bir orman yetiştirmektir. (s. 81)

Sanatın ve Müziğin Önemi

Zeynep, Küçük Gezegen'de yaşayan insanların tümünün bir sanatla uğraştıklarını öğrenince çok şaşırır. Babaanne sanat olmadan bir gezegenin gelişemeyeceğini anlattı çocuklara. (s. 84)

KURTULMUŞ, Ö. – PİTAN

Olumlu ve Olumsuz Karakter Özellikleri

Ama hayır, böyle bir baba değildi Necdet Bey. Çocuklarına mümkün olduğu kadar az kızar, hatalı davranışlarını onlarla konuşarak, onları ikna ederek göstermeyi tercih ederdi. (s. 5)

Sevginin Önemi

Mustafa, Necdet Bey'e bu kampın, çocukların arkadaş olabilmeleri için mükemmel bir fırsat olduğunu anlattı. Kampın amacı sadece arkeolojik bilgiler öğretmek değil; çocuklar arasındaki sevgi, saygı, yardımlaşma ve bağlılık ilişkilerini geliştirmektir. (s. 14)

Savaşa ve Düşmanlığa Karşı Barış

Amacınız insanlara barış ve mutluluk getirmektir. Ancak çok zor bir görev bu. Binlerce yıl önceki kardeşliği huzuru ve mutluluğu yeniden bulmak çok zor bir iş. Ama imkânsız değil. (Pitane, s. 201)

İncir çekirdeğini doldurmayacak sebeplerden ötürü kavga ediyor, birbirinize zarar vermek için elinizden geleni yapıyordunuz. Ortada hiçbir sebep yokken birbirinizi sevmiyordunuz. Halbuki birini sevmek için sebep gerekmez. Sevmemek içinse gerçekten çok önemli bir sebebiniz olmalı. Barış ve mutluluğun yolu sevgiden geçer çocuklar, bunu hiç unutmamalısınız. (s. 202)

Tarih Bilinci

Kamp, İzmir'in yakınlarında bulunan Çandarlı yöresindeydi. Bu bölge, Anadolu'daki en eski yerleşim yerlerinden biriydi. İlk çağlardan beri birçok uygarlık bu yörede kentler kurmuştu. Hititler, İonlar, Bizanslılar, Cenevizliler ve Osmanlılar bu kente egemen olmuşlar; bölgede yerleşim merkezleri kurmuş, kaleler inşa etmiş, deniz fenerleri yapmışlardı. Ancak büyük bir yarımada olan Çandarlı'daki ilk yerleşim yeri, tarih öncesi çağlarda Pitan adı verilen bir kadın tarafından kurulmuştu. (s. 16)

Bilime Heveslendirme

Eski Mısır'da, hükümdarlar öldükten sonra vücutları çürümesin diye ilaçlı sularla temizleniyor, sonra da bez parçalarıyla sarılıyordu. Bu da bir mumya olmalıydı. (s. 30)

Gece olunca, Kutup Yıldızı'ndan yararlanarak da bulabiliriz yönümüzü. Kutup Yıldızı her zaman kuzayı gösterir. (s. 66)

KUTLU, A. – UZAYDAN GELEN OYUNCAK

Olumlu ve Olumsuz Karakter Özellikleri

En güzel, en yararlı şey olarak ağacı seçti. Uzak yıldızlardan gelen, çok hızlı büyüyen, binbir türden meyveyi dallarında yetiştiren bir ağaç haline dönüştü. (s. 38)

Özellikle çocuklar pek çoktu. O kadar güzel gülüyor, öyle çok eğleniyorlardı ki, yunusların oynadığı bir top olmaya karar verdi. (s. 40)

Şimdi gökyüzünde uçan bir uçağın hemen yanbaşındaydı.

“Himm,” dedi uçakları gözledikten sonra. “Bu çok yararlı bir taşıta benziyor. Ben de yararlı bir armağan olayım, uçağa dönüşeyim.” (s. 44)

Son değişme şansında ne olacağını anlayıverdi:

Kitap olacaktı. Hem sevindirirdi, hem öğretirdi, hem de eğlendirirdi. Böylece yarar sonsuza kadar sürerdi. (s. 48)

O yaşamı, öğrenmek ve bir şeyler yapmak diye algılıyordu. (s. 54)

Doğayı Tehdit Eden Unsurlar ve Çevrecilik Bilinci

Biz yine dünyaya geleceğiz. Ancak siz çocuklardan rica ediyorum. Büyüklerinizden daha dikkatli ve saygılı olunuz gezegeninize. Kirletmeyiniz. Temiz bir dünyada yaşamak herkesten çok sizin hakkınız. (s. 66)

Yardımlaşma

Onlar hiçbir zaman bir işi hafife almıyor, “Benim katkım bir başkasından önemsiz” demiyorlardı. Daha yetişme çağında işbölümü ile başanılan her şeyin ne kadar özen istediğini öğreniyorlardı. (s. 27)

KUTLU, A. – MAVİ SAÇLAR PEMBE GÖZLER

Olumlu ve Olumsuz Karakter Özellikleri

“Usta olmanın yetmediğini unutma kızım” dedi. “İşini iyi yapmak yetmez, herkese karşı iyi, nazik ve yardımsever olmalısın”. (s. 38)

İnsanlar ne kadar kibar ve düşünceli olsalar da, zaman zaman kendilerini kaybediyor, en değerli varlıkları bile incitiyorlardı demek. İnsanları asla incitmeyen bu güzelim perilere bile böyle davranıyorlarsa, birbirlerine kimbilir ne kötü şeyler yapıyorlardı. (s. 44)

Sevginin Önemi

Kendisine ulaşan iyiliklerin hakkı olduğunu sanmıştı. Sevginin, saygının karşılık bulursa çoğalacağını, bulmazsa biteceğini düşünmemişti. (s. 64)

OKTUĞ, Z. – EVRENDE BİR DOST

Olumlu ve Olumsuz Davranış Özellikleri

Ertan ve Mine ona yardım etmek istediklerini, ancak ne kadar sinirlenirse sinirlensin, biriyle kavga etmenin doğru olmadığını anlattılar. Bunun hiçbir sorunu halletmeyeceğini, aksine o gün olduğu gibi, daha büyük sorunlara yol açacağını söylediler. (s. 32)

Arkadaşlığın Önemi

İnsanların “ne” yaptıkları kadar “neden” yaptıkları da çok önemli... Eğer böyleyse, niye ben de Ali Can’a yardım edip, bir dost daha kazanmış olmayayım? Eğer dışarıdan görüldüğü gibi, kötü niyetli bir insan değilse, bize yaptıklarını unutabiliriz. (s. 78)

Ama biliyorsunuz, birini görememek demek onunla dostluğunuz bitti anlamına gelmez... Dostlar hep kalbinizdedir. (s. 92)

ÖZTAYLAN, E. – UZAYDA YOLCULUK

Bilime Heveslendirme

Teleskop: Bilim adamları gökyüzünü incelemek için teleskop kullanırlar. Böylece çok uzaklardaki gök cisimlerini gözlemleyebilirler. (s. 3)

Ay dedeyi daha yakından görmek istiyordum. Teleskopla Ay’a bakınca çok şaşırdım. Ay’ın üstünde bir surat yoktu ki! Yalnızca lekeler vardı. Ay’ın üstündeki düzlükler ve geniş çukurlar leke gibi görünüyordu. Bu çukurlara “krater” deniyormuş. Uzay kayaları, yani meteorlar Ay’a çarpınca böyle çukurlar oluşuyormuş. (s. 4)

Ay: Ay, Dünya’nın uydusudur. Dünya’nın etrafında döner. Dönüşünü 28 günde tamamlar. Ay ışığı, Ay’ın yüzeyinden yansıyan Güneş ışığıdır. Ay, Dünya’nın etrafında döndükçe aydınlık olan yüzünü farklı şekillerde görürüz. (s. 5)

Yıldız: Yıldız, Güneş gibi çok sıcak ve parlak gazlardan oluşan dev bir toptur. Yıldızlar, galaksi denilen çok büyük kümeler halinde toplanmışlardır. Geceleri görünen yıldızlar, Samanyolu adlı galaksiye aittir. Güneş’imiz de bu galaksidedir. Uzayda daha pek çok galaksi vardır. (s. 7)

Kuyruklu yıldız: Kuyruklu yıldızlar, Güneş’in çevresinde çok büyük daireler çizerek dönerler. Buz ve kayadan oluşurlar. Bir kuyruklu yıldız Güneş’e yaklaştığında buzlar eriyerek kaynar ve yıldızın arkasında gazdan bir kuyruk oluşur. Halley kuyruklu yıldızı 76 yılda bir Dünya’mızı ziyaret eder. (s. 9)

Uzay gemisi: İnsanlar, henüz uzayda kolayca yolculuk etmeyi sağlayan uzay araçları yapamamışlardır. Günümüzde roketler ve uzay mekikleriyle uzaya insan

gönderilmektedir. Bu yolculuklar, uzun süren denemeler ve çalışmalar sonucunda gerçekleşmektedir. (s. 11)

Uzay: Bütün gök cisimlerinin içinde bulunduğu sınırsız boşluktur. Uzayın büyük bir kısmında katı, sıvı ve gazdan oluşmuş cisimler yoktur. Uzayda yer çekimi bulunmaz. Yer çekimi, gezegenimizin çekim gücüdür. Yer çekimi olmadığından, uzayda uçuyormuş gibi olursunuz. (s. 13)

Uzay giysisi: Astronotlar, Ay'da ve uzayda uzay giysisi giyerler. Böylelikle kendilerini sıcaktan ve soğuktan korur, aynı zamanda solunum yapabilirler. (s. 15)

Güneş sistemi: Güneş sisteminin ortasında Güneş bulunur. Dokuz gezegen, bu gezegenlerin uyduları ve bu gezegenlerden kopmuş birtakım kayalar Güneş'in çevresinde dönerler. Bu gezegenler Güneş'e yakınlıklarına göre sırasıyla; Merkür, Venüs, Dünya, Mars, Jüpiter, Satürn, Uranüs, Neptün ve Plüton'dur. (s. 17)

Jüpiter ve Satürn: Jüpiter ve Satürn, güneş sisteminin en büyük gezegenleridir. Her ikisi de gaz ve sıvılardan oluşmuştur. (s. 19)

Meteorit: Gezegenlere ve uydulara çarpan büyük kayalara meteorit ya da gök taşı denir. Ay'ın yüzeyindeki kraterler bu şekilde oluşmuştur. Eskiden Dünya'nın yüzeyinde de kraterler vardı. Bunlar binlerce yıl içinde aşınarak yok olmuştur.

(s. 21)

Işık hızı: Işık hızı saniyede 300.000 kilometredir. (s. 23)

ÖZVERİ, A. – HAYAL KÖYÜ

Tembellik Yapmama Bilinci

Öyle olur mu? Burada herkes çalışarak geçimini sağlıyor... Tembel adam bizim aramızda barınmaz. (s. 24)

Olumlu ve Olumsuz Karakter Özellikleri

Evet, burada bütün evler birbirinin aynıdır. Burada yaşayanlar her bakımdan birbiriyle eşittir. Hiç kimse zenginliğiyle övünmez. Başkasının hakkına saldırmaz.

(s. 30)

Bir hayal kahramanı önce çok akıllı olmalı ve aklını kullanmasını iyi bilmelidir. Akılsız bir kişi zaten kahraman olamaz. Siz hiç deli kahraman gördünüz mü? İkinci

olarak bir kahraman bilgili olmalıdır. Her konuda bilgisi bulunmalıdır. Özellikle de kendi alanında uzman olmalıdır. Bilgi de ancak çalışmakla sağlandığına göre, bir hayal kahramanı çok çalışkan olmalıdır. Ben artık her şeyi öğrendim deyip bir kenarda oturmamalıdır. Çünkü bilginin sonu yoktur. Siz hiç sırtüstü yatan tembel kahraman gördünüz mü? Kahramanlık ve cesarete gelince; bir kahraman tabii ki cesur olmalıdır. Korkak kahraman olmaz. Ama korkusuzlukla cesaret aynı şey değildir. Bazı cahiller de korkusuz olurlar ama hiçbir başarıya ulaşamazlar. Cesaretin yanında aklın da bulunması gerekir. Unutmayın arkadaşlar, kahramanlar da bazen korkarlar. Ama karşılarındakine korktuklarını belli etmezler. Ben Sumer'in Ur kentinde bazen çok korktuğum olaylar yaşadım. Ama hepsini bilgim ve aklımla aştım. Unutmayalım, sadece aptallar korkmaz. (s. 42)

WELLS, H.G. – ZAMAN MAKİNESİ

Olumlu ve Olumsuz Karakter Özellikleri

1. Öncü ile Burcu her türlü şiddete ve haksızlığa karşıdır.
2. Öncü ile Burcu dürüştür, yalan söylemez.
3. Öncü ile Burcu çalışkandır. Kitap okumayı ve ders çalışmayı sever; başarının anahtarının çalışmaktan geçtiğini bilir.
4. Öncü ile Burcu, bilime ve aklın gücüne inanır. Bilgi ve akıl ile her türlü güçlüğün yenileceğini bilir. Bilimsiz söylentilere inanmaz.
5. Öncü ile Burcu silahlanmaya, çevre kirliliğine karşıdır. Yaşanılacak bir dünya ve temiz bir çevre için yapılan etkinlikleri destekler.
6. Öncü ile Burcu çevresine ve olaylara karşı duyarlı ve saygılıdır. Çevresindeki bütün canlılara karşı saygı ve sevgiyle yaklaşır. Her canlının yaşam hakkını savunur.
7. Öncü ile Burcu dostluğa ve arkadaşlığa çok önem verir. Dostlarını ve arkadaşlarını dikkatlice seçer. Yanlış ve hata yaptıklarında dostlarını uyarır. Kendisi de hata yaptığında hatasını büyük bir olgunlukla kabul eder, özür dilemesini bilir.
8. Öncü ile Burcu demokrasiye inanır, insan haklarına saygılıdır. (s. 5)

Aslında şimdi de onu alıp kaçabilirlerdi. Ama meydan çok kalabalıktı. Çocuklar ve kadınlar vardı. Uçan halıyla ortaya çıkmaları hepsini korkuturdu.

Onlar, bu zavallı yoksul köylülere zarar vermek istemiyorlardı. (s. 23)

Coğrafi Bilgilendirme

Gerçekten İstanbul tam bir dünya harikasıydı.

Her taraf ormanlık, yedi tepesi de yemyeşildi. Dört bir yan çam, kestane ağaçları, akasyalar ve çeşitli meyve ağaçları ile doluydu. Sahil ise turuncgillerden ve erguvan çiçeklerinden görünmüyordu. Burcu:

-İstanbul ne kadar güzelmiş, hep böyle kalsaymış, dedi.

Öncü:

-Boğazın iki yakasına baksana, dedi, yemyeşil ağaçlardan başka bir şey görünmüyor. (s. 37)

Öncü ile Burcu, Topkapı surlarının bulunduğu yerden ayrıldıktan sonra, Ayasofya kilisesinin olduğu yere gittiler. Kilise avlusu, Avrupa'nın çeşitli yerlerinden gelmiş ziyaretçilerle doluydu. Osmanlı askerlerinin kente saldıracağı korkusu, onları şimdiden burada toplamaya yetmişti. Bu kilise yaklaşık bin yıldır ayakta idi. Öncü ile Burcu, biraz kilisenin içinde dolaştılar. Kilise duvarındaki süslemeleri ve resimleri incelediler. (s. 40)

Tarih Bilinci

-Hayır, yanlış görmüyorsun. Burası gerçekten de İstanbul. Ama şimdiki adı Bizans.

-Evet, İstanbul daha Bizanslıların elinde. Şimdi biz kaç senesindeydik?

Öncü, kolundaki zaman makinesine baktı.

-5 Nisan 1453 yılındayız.

-Aaa, dedi Burcu, iki gün sonra Fatih Sultan Mehmet, İstanbul'u kuşatacak desene!

-Evet, haklısın, 29 Mayıs 1453'de de İstanbul bizim olacak. (s. 16)

-Burası küçük bir derebeyin kalesi galiba, dedi Burcu.

-Evet, biliyorsun Bizanslılar bunlara tekfur, diyorlar. Burası da bir tekfurun olmalı. (s. 17)

Öncü ile Burcu, hızlanarak İstanbul'u terk ettiler. Şimdi havada ağır ağır süzülerek Osmanlı ordusunu karşılamaya gidiyorlardı. Biraz sonra Burcu:

-Bak, dedi, Şu ilerde gelen atlılar ordunun öncü güçleri olmasın?

Burcu'nun dediği doğruydu. Az sonra Osmanlı askerlerinin geriye kalan kısmı görüldü.

Edirne ovasından bu tarafa doğru ovayı kaplamış geliyorlardı. Bu gidişle gece yarısı burada olurlardı. Bir gün sonra ise kuŐatma başlayacaktı.

Burcu:

-Şu önde yürüyen askerlerin sınıfı ne acaba? dedi.

-Onlar Sipahiler olmalı, dedi Öncü. Sipahiler Osmanlı'nın atlı askerleridir.

Gerçekten de onların arkasından yeniçeriler geliyordu. Onlardan sonra humbaracılar, lağımcılar vardı. Burcu:

-Sultan Mehmet orta kısımda olmalı, dedi. Onu biraz yakından görseydik.

Öncü:

-Şu ağaçlık alandan geçerken onu daha yakından görebiliriz, dedi. Biz gidip ağaçlardaki yerimizi alalım.

Osmanlı ordusunun ağaçlık alandan geçiŐi saatler sürmüŐtü. Nihayet bekledikleri gurup geliyordu. Padişah bu gurubun içinde olmalıydı. Bunların bindikleri atlarından, kıyafetlerinden, ordunun ileri gelenleri oldukları anlaşılıyordu. Ortadaki genç adam, beyaz bir ata binmiŐti. Başındaki kavuktan padişah olduğu belliydi. Yanındaki de sadrazam olmalıydı. Atlılar tam buldukları ağacın altından geçerken, Burcu fısıldadı:

-Fatih ne kadar da gençmiş.

-Tabii, dedi Öncü, biliyorsun, Fatih İstanbul'u aldığında 21 yaşındaydı. (s. 41)

—Evet, bunları gözümüzle görünce Fatih'in yaptığı işin büyüklüğu daha iyi anlaşılıyor. Bu hendeklerin derinliği 10 metreydi değil mi?

—Evet, dedi Burcu, genişliği de yirmi metreydi. Neredeyse büyük bir ırmak genişliğinde. Zaten Bizans'ı yanltan bunlar oldu. Onlar hendek ve surlarına o kadar çok güveniyorlardı ki, bu surların hiçbir zaman aŐılacađına inanmadılar. (s. 51)

Fatih Sultan Mehmet de bir tepeye çıkmış, topların olduğu yere bakıyordu. Yanında paŐaları vardı. Sağında Zağnos Paşa, solunda da Sarıca Paşa duruyordu. Padişahın halinden, topların çıkardığı sestem memnun olduğu belliydi.

Sarıca paŐaya dönerek:

-Topların gürlemesi nasıl paşa? dedi. Macar Urban işini iyi yapmış değil mi?

Konuşmasından, sesindeki memnuniyet belli oluyordu. Sarıca Paşa saygıyla yanıt verdi:

-Evet Sultanım, çok uğraştık ama emeklerimize değdi. Macar usta işini iyi biliyormuş. (s. 55)

Üç geminin belki Bizanslılara asker olarak hiçbir katkısı olmayacaktı. Ama moral olarak büyük katkısı olacaktı. Bu bilen Padişah sordu:

-Baltaoğlu ne yapıyor? Gemileri görmedi mi?

Burcu, Öncü'ye fısıldadı:

-Baltaoğlu da kim?

-Baltaoğlu, Osmanlıların kaptanıderyası olmalı. (s. 56)

-Buradaki ormanlar çok gür, dedi. Burada her türlü vahşi hayvan vardır.

Öncü gülerek:

-Sadece vahşi hayvan olsa iyi. Burada her türlü vahşi insan vardır. Sen asıl onlardan kork. Unutma 1200 yıllarındayız, Orta Çağ karanlığının en baskıcı olduğu dönem. (s. 80)

Savaşa ve Düşmanlığa Karşı Barış

Öncü ile Burcu, bu konuşmadan oldukça duygulanmışlardı. Savaş herkes için acıydı. İster dost, ister düşman olsun. Burcu:

-Ben üzüldüm bu askerlerin durumuna, dedi. Bunlar da kendilerine göre haklı. Ne kötü bir şey şu savaş.

-Haklısın, dedi Öncü, savaş her zaman kötü bir şey. Ama o zamanlar insanlık Orta Çağda yaşıyordu. İnsanlar savaşı doğal kabul ediyorlardı. Ya şimdi, günümüze ne demeli? Hala savaşlar sürüyor. Boşuna dememiş Atatürk 'Yurtta barış, dünyada barış' diye. (s. 52)

Doğayı Tehdit Eden Unsurlar ve Çevrecilik Bilinci

Öncü ile Burcu hemen padişah ile vezirlerin gittiği yöne doğru yürümeye başladılar. Biraz sonra ormanda büyük bir faaliyet başlamıştı. Askerler ellerindeki

baltalarla birer ikişer ağaçları deviriyorlar, sonra onları ortadan yarıp ikiye ayırıyorlardı. Burcu, bu durumu görünce üzülmüştü:

-Yazık değil mi bu ağaçlara? dedi.

-Haklısın ama dedi Öncü. Hem Orta Çağda hem de savaşın ortasındayız. İnsanlar birbirlerini öldürüyor. Ağaçları kim düşünecek. (s. 62)

SERTBARUT, M. – SİSİN SAKLADIKLARI

Bilime Heveslendirme

İlay alaylı konuştu:

- Neymiş sizi maymunlardan üstün kılan, söyler misin bilge kuş?

- Biz kargalar acıkırsak şişe de açabiliriz, düdüklü tencere de. Kurak geçen yıllarda susuzluğunu gidermek için dipteki sulara gagalarıyla taş atan karga görmedin mi sen?

- Yoo, neden taş atıyorlar suya anlamadım. Yağmur duası gibi bir tören mi bu?

- Hah! Anlamadın tabi... Bu kadar basit bir şeyi anlamıyorsun! Su seviyesini yükseltmek için yaparlar. Bunu yapmayı akıl eden başka bir canlı tanıyor musun acaba? (s. 93)

SERTBARUT, M. – KAPILAND'IN KOBAYLARI

Olumlu ve Olumsuz Karakter Özellikleri

- Hayır, dedi, kimseye verecek değilim bu formülü. Ölümsüzlük iksiri diye sunup büyük paralar kazanmak isteyen pek çok ilaç firması olacağını, ben de tahmin ediyorum. Yalnızca doğallığın dışında bir yaşlanma hastalığına tutulan olursa onlar için kullanılmalı bu. Tabi Burhan üzerinde etkili olursa kanıtlanmış olacak bu özellik. Bu konuda da sizden yardım ve destek almak isterim. Yani başarısak, siz bunu tıp kongrelerinde açıklamak durumunda kalırsınız, bu formülün normal yaşlanma sürecine etkisi olmadığını söylemelisiniz ki ne bizim başımız ağrısın ne de gençleşmek isteyen yaşlılar, gereksiz yere bir dolu para harcasınlar.

- Haklısınız Nuri Bey, dedi doktor, zaten, en doğru ve ahlaklı duruş bu olurdu.

Sevda Hanım sessiz, ama sabırsızca dinliyordu bu konuşmayı. Bir an önce ilaçların Burhan üzerinde uygulanmasını istiyordu.

Bülent Bey ayaklarını kıpırdatıp duran Sevda Hanım'a döndü:

- Hadi artık başlayalım, umarım iyi sonuç alırız. (s. 196)

İnsanlığın Yozlaşması

Bu hayallerini gerçekleştiremeyecekti tabii. Tüm dünyada yankı bulan bu komplo, diğer ülkelerin de Kapiland'dan gelen her ürünü temkinli yaklaşmasını sağlamıştı. Pek çok ülke, Kapiland'ı protesto etmek için oradan gelen hiçbir şeyi satın almıyordu artık, daha ucuz olsa bile. Açlık ve yoksullukla boğuşan ülkelerin çoğu, bir anda karşılıksız yapılan gıda yardımlarını durdurdu ve gıdaların incelenmesi için uluslararası komisyonlardan yardım istemeye başladılar. (s. 201)

TAN, C. – AH ŞU UZAYLILAR!

Savaşa ve Düşmanlığa Karşı Barış

"Sevgili Zobo." dedi Gökhan. "Dünya'ya indiğinizde, bize ilk söylediğiniz şey neydi? 'Gezegemizle Dünya arasında dostluk ve barış köprüsü kurmaya geldik!' demiştiniz. Siz bu köprüyü, öncelikle gezegen komşularınızla kurmaya çalışsanız ya. (s. 77)

"İnanın." dedi Gökhan. "Burada bir barış kutlamasına katılmak, benim bile düşlerimi aşıyor."

Zobo, ellerini havaya kaldırdı. "Aslında bu, bizim için de harika bir sürpriz oldu. Tabii ki, sizin sayenizde."

"Biz yalnız aracı olduk Zobo." dedi Özgür.

"Evet!" dedi Cansu da. "Bana kalırsa; hem siz, hem de Karyalılar barış özlemi içindeydiniz. Ama bunu dile getirmekten çekiniyordunuz."

"Neyse." dedi Çetin. "Mutlu sona ulaştık ya..."

Sibel ise geldiklerinden beri içinde bocaladığı kararsızlıktan kurtulmuştu. "Benim de 'İyi ki gelmişim!' demek için, dönüş yolunu beklemem gerekmiyor artık." dedi. "Barışa yardımcı olmak güzeldi." (s. 80)

Sevginin Önemi

“Sevgili Karyalılar, sevgili Zetalılar ve Dünyalı kardeşlerimiz. Hepinizi sevgiyle selamlıyorum. Binlerce yıldan sonra gelen barış, hepimize kutlu olsun! Aramızdaki dostluğun, bir daha asla bozulmayacağına inanıyorum. Ve bugünü, gezegenimizin bayram günü ilan ediyorum!” (s. 96)

Kitap Okumanın Önemi

Müdür salona döndü. “En güzel armağan nedir çocuklar?” diye sordu. “Kitap öyle değil mi? Biz de derece alan tüm arkadaşlarınıza birer kitap armağan ediyoruz.” (s. 125)

UÇUK, C. – SİHİRLİ RÜZGÂR ÇANI

Bilime Heveslendirme

-Futa kuşatmak? ...

-Eski bir Türk terimidir. Uzun süreler çiraklık yapanlar, buldukları işlerde ustalık seviyesine ulaştıklarında, onları yetiştiren ustaları, belindeki önlüğünü çıkararak, onun beline takar ve “Artık yetiştin, ustasın” diplomasını verirlermiş.

(s. 93)

Olumlu ve Olumsuz Karakter Özellikleri

Ben bir kere son derece kararlıydım. Bu kararlarımı bozmayacağıma da karar vermiştim. Karar sözcüğünü tekrarlamamın nedenine gelince... Bu kelimenin ardında kendime büyük bir güven duygusu yatar. (s. 91)

Savaşa ve Düşmanlığa Karşı Barış

Bu felaket günlerimizde İsrail’in gösterdiği yakınlığı sadece bizler değil, bütün Türk milleti hiç unutmayacaktır. (s. 63)

Deprem Bilinci

Ama bu çok tuhaf görünümlü şehirde sağlamlığına inandığımız bir yuva sahibi olmamız, gerçekten çok sevinilecek bir konu. (s. 6)

Kadın Erkek Eşitliği

Doğan; “Sen kadınsın, mutfak senin” diyen bir erkek değildi. Mutfakta beraberlerdi, evin diğer bütün işlerinde de beraber ve gönül birliği içindeydiler. (s. 10)

Siyasî Bilinç

“Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar.” Rahmetli şairimizin bu satırlarını okuduğum zaman ona biraz gücenmiştim. Ama haklıymış büyük şair. Hızla geliveren, uygarlık denilen yenilikler, yazık ki, bilgisiz ellerin kültürsüz başlarının buyruklarında, böyle tersinden ele alınmış. (s. 13)

Sanatın ve Müziğin Önemi

-Çeşmibülbül, Çeşmibülbül... Bu nefis Türk sanatının adı. Kulağa da çok hoş geliyor.

-Anlamı da, soyluluğunda, güzelliğinde, zarafetinde gizli. Çeşmibülbül... (s. 31)

Arkadaşlığın Önemi

Evet, gerçekten mutluluk bu; dostluğumuz... Daha sonra mesleklerimizin ihtisas kollarındaki değişikliklere rağmen, bu güzel dostlukları kurmuşuz. (s. 102)

Doğayı Tehdit Eden Unsurlar ve Çevrecilik Bilinci

Yalova artık termal oteller topluluğunun çevresindeki parkları, yetişkin ağaçları, çiçekli bahçeleri ile küçük, şirin bir belde olmaktan çıkmıştı. Dört katlı, sekiz katlı, kırkar, seksener dairesel apartmanlar, büyük alışveriş merkezleri, birçok yeni oteliyle artık büyümüş, kocaman bir sayfiye şehri olmuştu.

-Biz başımız kitaplarda, gençliğimizin bir bölümünü hayatımızı kazanmak için uğraşmakla geçirirken, sevgili Yalova'mızın canına okunduğunu aklımızın ucundan bile geçirmiyorduk. (s. 6)

UÇUK, C. – DÜNYAMIZ TEHLİKEDE

Bilime Heveslendirme

Uzay konularındaki bilgilerini arttırarak işe başlama yolunda çalışmalar. Sadece kendi ülkesi için değil, dünya çevre koruma teşkilatıyla işbirliklerini arttırmak içindi. (s. 9)

Doğayı Tehdit Eden Unsurlar ve Çevrecilik Bilinci

İşte bugün çocuklarımızı çevresine mknatsız benzeri çeken bir toplulukları var. “Çevre Koruma Savaşçıları”.

Bunların tümü ne yaptıklarının, niçin çalıştıklarının, hangi amacın peşinde olduklarının bilincindedeler. Bu vatani vatan yapan, gelmiş geçmiş yüce insanların, en son büyüğü Atatürk'ün ülkülerinin savaşçılarıdır. (s. 22)

Savaşa ve Düşmanlığa Karşı Barış

Böylece dünyanın bütün çocuk toplulukları arasında ırk, din, milliyet ayrıcalıklarının üstünde bir büyük beraberlik, bir büyük dayanışma kuruldu. (s. 24)

Dengeli ve Sağlıklı Beslenme

Sofradaki tüm yiyecekler, sağlıklı yaşamın gerektirdiği üzere yapılmıştı. Renkleri bozulmamış, susuz pişirilerek sonradan pek az yağ eklenen sebzeler, kendi sıcaklığıyla pişirilmiş tavuk etleri, buğuda pişmiş balıkçetleri. Çeşitli salatalar, en sonunda komposto veya meyveler. (s. 31)

Tarih bilinci

23 Nisan gününü, nasıl 'Dünya Çocuk Günü' yaptıysak 'Çevre Koruma Savaşçıları' günü de yapacağız dünya çocuklarıyla birlikte. (s. 34)

Olumlu ve Olumsuz Karakter Özellikleri

Erkek bülbül, eşinden on beş gün önce geliyor, bir yıl önce bıraktığı yuvası yerindeyse şakıyarak onarıyor yuvasını, sonra eşini bekliyor. Özlemleri beraberliklerinin yumurtalarını yumurtluyor anne; hatta kocası yavrular yuvadan çıkana dek hem karısını besliyor, hem de şakıyarak eğlendiriyor onu. İnsanlara örnek gösterilecek bir incelikle, zerafetle! (s. 36)

Tarihe ve Kültürel Mirasa Sahip Çıkma

"Ben de bu dünyanın bizden önceki sahiplerinin ne kadar güzel, ne kadar erişilmez eserler ortaya çıkararak uygarlıkların gerçek öykülerini resimlerle, kitaplarla, filmlerle göstereceğim dünya çocuklarına. Dünyanın yarınki sahiplerine. Çok güzel günler, yıllar yaşanmış bu toprakların üstünde. Ona saygı gösterirsek bizler, bizlerden sonrakilerin mutlu yaşayabileceklerini göstermeye, onları uyandırmaya çalışacağım." (s. 122)

Sanatın ve Müziğin Önemi

"Ama sadece yüreklerini... Oysa bugünün çılgın çocuklarını yerlerinden oynatan müzik değil yapacaklarım. İnsanoğlunun en küçük bireylerinin yüreklerine, yarının yaratıcıları olabilme tohumlarını ekecek, onlara gerçek sevgileri öğretecek melodiler gerekli. Toprağı altıyla, üstüyle, yıldızla gökleriyle sevmeyi, dünya üstünde gerçek ve kutsal tek yaratık olan insanı sevmeyi, o insanın yaşayacağı dünyayı sevmeyi aşılacak müziğime. Çiğdem'de sesi öylesi güzel, öylesi içe işleyen sözcüklerle beraberlikler kuracak ki. Bir dinleyen hemen sevecek. Yüreğe işleyen sözleri, dizelerin anlamları onları beraber çalışmalarımızın en güzeline çağırarak. Dünya için, dünyayı kurtarmak için, kavgasız, patırtısız yaşanır bir biçimde hayat sürebilmesi için, sadece mutluluklar için çaba harcayarak vatanlarda yaşanabilmesi için." (s. 122)

UÇUK, C. – HARİKA ÇOCUKLAR

Bilime Heveslendirme

“Dünyanın oksijenini Amazon ormanlarının ürettiği biliyordum. Ama dün geceki televizyon programından öğrendiklerim beni çok sevindirdi.”

“Nedir seni sevindiren konular?”

“Çam ormanlarının da dünyamızın oksijen fabrikaları olduğunu duyunca gerçekten çok sevindim. Örneğin bizim evlerimizin bulunduğu dedelerimizden kalan bu topraklardaki çam korularının yaşatılmasına ayrıca sevindim.”

“Senin de doğayı sevdiğine ben de her zaman seviniyorum Güneş.”

“İnsanları sevdiğim, toprağı, ağacı, kuşu, çiçeği sevdiğim kadar dünyamızı da seviyorum. Bizim dünyamız gibisi belki de yoktur uzayda. Ama umutsuzluğa düşmek istemiyorum. Umut bana çalışma, başarıya, ulaşma hızı veriyor. Umutsuzluksa hızımı keser. Çünkü ben uzayı da çok seviyorum. Hem de çok merak ediyorum. Bu günleri, geçmiş günleri değil, yarınları düşünüyorum hep.” (s. 83)

Olumlu ve Olumsuz Karakter Özellikleri

“Biz büyükler senin kadar üzüntülü ve ümitsiz değiliz. Çünkü sizler varsınız... Terslikleri, çarpıklıkları, yanlışlıkları görüyorsunuz. Düşünüyorsunuz. Güzeli, iyiyi, doğruyu seviyorsunuz... Elbette ki bir mücadele vereceksiniz gelecek günlerde. Güzeli yaşatma, terslikleri, çarpıklıkları, yanlışlıkları düzeltme savaşı olacak bu. Çalışacaksınız, beyinleriniz size yol gösterecek... Kültürünüz güç verecek, ışık tutacak... Yürüyeceksiniz, öyle sanıyorum ki Güneş ve Yağmur kardeşlerin ellerindeki meşalenin ışığına kelebekler benzeri üşüşecekler böylesi düşünce taşıyanlar. Uzayı, dünyayı sevenler, kötülerin, bilgisizliklerin elinde onun acımasızca ölmesine izin vermeyecek bir güç oluşturacaklar, buna bütün kalbimle inanıyorum!” (s. 88-89)

UYSAL, A. – AYDA YAZ UYKUSU

Bilime Heveslendirme

Bilgi;

“Güneşin, gezegenlerin, Dünya’nın oluşumunu anlat bana,” dedi.

“Dinle öyleyse çocuğum. Zamanımızdan milyarlarca yıl önceydi. Hidrojen gazından oluşan yıldızlar, yaşlandılar, yok oldular. Sonra ikinci, daha sonra da üçüncü kuşak yıldızlar oluştu. Her kuşak yıldız bir patlamayla yok olurken, bu patlama ve yıkıntılardan güneş, gezegenler ve Dünya’mız oluştu.” (s. 13)

Matematik bilgini Pitagoras, bu yasakların dışına çıkarak, dünyanın yuvarlak olduğunu söyledi. Düzenli ve uyumlu anlamına gelen kosmos sözcüğünü ilk kez o kullandı. Böylece, bilimsel gelişmenin temeli atılmış oldu.

Aradan üç yüz yıl geçti. Bir başka bilgin de dünyanın, güneş etrafında döndüğünü ileri sürdü.

Miletli bilim adamı Thales’le tanışmak ne güzeldi. Thales, öğrencilerini çevresine toplamıştı. Onlara, dünyanın nasıl sudan oluştuğunu anlatıyordu. (s. 16)

Atmosferin oluşumu karşısındaydı.

Toz parçaları bir küre oluşturmak için, dönerek toplanıyordu. Henüz yerçekimi yoktu. Bütün gazlar uzaya dağılıyordu. Zamanla yerçekimi oluştu. Dünya bir atmosfere sahip oldu. Ay’ın çekim gücü az olduğu için bir atmosfere sahip olamadı.

(s. 18)

Bilgi, yanardağların işlevini öğrenmek istedi. Yanardağlar, yerkürenin terlemesini sağlıyordu. Tıpkı ter gözenekleri gibi. Merkezdeki gazlar, atmosfere karışıyordu. (s. 18)

Şimdi de görüntüde, Eratos adında bir bilgin vardı. Dünyanın çevresini doğru olarak ölçen ilk bilgindi bu. Durmadan batıya giden birinin, çok sonraları doğudan çıkıp geleceğini de söyleyerek, Kristof Kolomb’a yol göstermişti. (s. 19)

“Bu kente diktiğim bir sopanın, öğle saatlerinde gölge yapmadığını gördüm. Ama burada, İskenderiye’de, aynı saatte gölge oluşuyordu. Dünya bir tepsi gibi düz olsaydı, aynı saatte, ya gölge oluşacak ya da oluşmayacaktı.”

“Böyle bir gözlem, dünya çevresini ölçmeye yarar mı?”

“Yaramaz olur mu? Aynı uzunlukta iki sopa buldum. Birini İskenderiye kentine, ötekini de Syene kentine diktim. İki kentin arası 800 km.’ydi. Bu uzaklıkla, İskenderiye kentindeki gölgenin boyunu oranladım. İki kentin arasındaki uzaklık, 360 derecelik bir yayın ancak 7 derecesini örtüyordu. Böylece, yeryüzüne sokulan sopalardan, merkez birleşim açısı da 7 derece olacaktı. Bu da, dünya çevresinin 1 / 50’sine eşitti. Bu bilgileri elde ettikten sonra, dünya çevresinin kırk bin kilometre olduğunu kolayca hesapladım.” (s. 20)

Tarihe ve Kültürel Mirasa Sahip Çıkma

Athena, Akropol’ün koruyucusu bir tanrıçaydı. Bu nedenle, onun adına, M. Ö. üçüncü yüzyılda bir tapınak yapılmıştı. Sonradan yapılan kazılarda bulunan parçalar, yurtdışına kaçırılmıştı. Bu ne acı gerçektir böyle? Bilgi, koruyucusuz kalan Akropol kadar yalnız ve umutsuzdu. (s.30)

Kitap Okumanın Önemi

Sonra kitaplık bölümüne geçtiler. Bir zamanlar burada 200 bin cilt yapıt saklanıyordu. İnsanlar bu yapıtları okuyup aydınlanıyordu. Kitaplıklar, insanlığın büyük bilgi birikimini saklayan yerlerdi. Neredeydi şimdi o kitaplıklar? (s. 32)

Doğayı Tehdit Eden Unsurlar ve Çevrecilik Bilinci

Denizi kirleten pet şişeleri, naylon poşetleri topladı. Bir çöp yığını yaptı. Her sabah kumsala gelmeli, çöp toplamalıydı.

Yaşamın ilk kaynağıydı su. Önce onun korunması gerekmez miydi? (s. 61)

YAMAÇ, A.Ç. – İNCİLİ KAVAK

Doğayı Tehdit Eden Unsurlar ve Çevrecilik Bilinci

Bahçeye çim ekilmişti. Yalnız, çimler bildiğimiz yemyeşil çimler değildi. Yeşille gri karşımı bir renge dönüşmüştü. Kirli bir suya batırılıp, çıkarılmış gibiydi. Havanın da çimlerden kalır yanı yoktu. Kirli, kurşuni bir sis, her tarafı kaplamıştı. Yoğun bir duman ve is kokusu vardı. C-43’ün bile genzi yanmıştı.

C-43, kendi kendine konuşmaya başladı:

“Arkadaşlarımın gelmek için can attıkları Dünya, burası mıydı? Ne kadar pis bir yer! Nefes bile alınmıyor! Gerçek bir insan olsaydım, çok yaşayamazdım sanırım! İnsanlar, burada nasıl yaşıyorlar acaba?” (s. 34)

Sevginin Önemi

A-1:

- İnciler, özünde barış, mutluluk ve sevgi tohumları taşıyorlar. Tüm evrenin, bunlara gereksinimi var. İzin olursa, onları kopyalayarak tüm evrene dağıtmak istiyoruz. Ne dersin? (s. 98)

MAVİSEL, Y. – MAVİ ELMA

Coğrafi Bilgilendirme

“Baba bu gölün ismi var mı?”

“Olmaz olur mu? Bu, Burdur Gölü. Kenarında da Burdur kenti var.”

Az sonra babam arabayı yavaşlattı, bir çeşmenin yanında durduk. Babam, “Bu çeşmeden akan kaynak suyu her zaman buz gibi olur” dedi. İndik; şırl şırl akan su ile elimizi, yüzümüzü yıkadık. Su içtik. Yaz gününde çeşmeden akan suyun o kadar soğuk olmasına çok şaşırdım. Dağlardan gelen sular böyle soğuk olurmuş.

“Buraya çok yakın turistik bir mağara var. İsterseniz sizi oraya da götüreyim. İsmi İnsuyu Mağarası” dedi babam. (s. 10)

Tarihe ve Kültürel Mirasa Sahip Çıkma

Babam, ıslak ve pırıl pırıl sarkıtların uçlarında biriken su damlalarının fotoğraflarını çekmeye çalışıyordu. Tam bu sırada Ece incecik bir sarkıtın ucunu koparıverdi. “Doğanın yüz binlerce yıllık emeğini bir anda yok ettin şimdi. Onlar yaşayan oluşumlar. Bir daha zarar verdiğini görmeyeyim” diye parlayıverdi babam. Mağaradaki oluşumların yüz binlerce yıllık olduğunu, o ana kadar ben de düşünmemiştim doğrusu. Demek sular yeraltında sabırla işliyordu kayaları.

Yumuşacık bir suyun, bu kadar sert kayaları aşındırmaya gücü nasıl yeterdi acaba?

Babam fotoğraf çekmeye o kadar dalmıştı ki, “Yarıklardan, çatlaklardan gelen bu sular mutlaka bir denize veya göle varmak zorunda mı?” diye sorduğumu duymadı. Mağaranın diğer ağzının Burdur Gölü’ne açıldığını girişteki haritada gördüğüm için bu soruyu sormuştum. (s. 15)

Bilime Heveslendirme

Ablan sana şaka yaptı Ece. Mağaralarda büyücüler yoktur. Mağaralar, insanların girebilecekleri yer altı oyuklarıdır. Yeraltında bir oda da diyebilirsin” dedi. (s. 13)

“Mağaranın sesini dinle” dediği anda karanlığın içinden tiz ciyaklamalar duyduk. Bir anda etrafımızı yarasalar sardı. “Korkma onlar ışıkta göremezler. Feneri onlara doğru tut” dedi babam. Büyük bir hızla uçup üzerimize doğru geliyorlardı. Sonra da ani bir hareketle yön değiştiriyorlardı.

Tüylerim ürpermişti.

“Bunu başka hiçbir yerde göremezsin. Bu, yarasa dansıdır.”

“Peki neden çılgık atıyorlar?”

“Birbirleriyle öyle haberleşiyorlar. Sessiz olursak, şimdi giderler.”

Gerçekten de birkaç turdan sonra gizli yarasa şehrine doğru uçup yok oldular.

Babam gülerek;

“Yarasa dışkısının çok kıymetli olduğunu biliyor muydun?” diye sordu. Güldüğü için sorusu şaka mıydı ciddi miydi anlayamadım.

“Yarasalar tarafından kullanılan mağaralarda biriken dışkılar, gübre olarak kullanılır. Bazı mağaralardan tonlarla yarasa dışkısı toplanır” diye anlatmaya devam etti. (s. 34)

“Senin büyüklüğündeki bir böceğin burayı dolaşması için haftalar gerekiyordur herhalde” diye şaka yaptım.

“Hafta ne demek?” diye sorunca gülmemek için zor tuttum kendimi.

“Burada güneş olmadığı için günler, haftalar, yıllar da yok anlaşılan” dedi babam.

“Yıl ne demek?” diye merakla sordu.

“Dünyamız güneş etrafında döner. Bir yıl, dünyanın güneş çevresindeki bir dönüşü tamamlaması boyunca geçen süredir. Yaşlarımız dünyanın güneş etrafında dönmesine göre ayarlanmıştır. Örneğin, ben doğduğumdan beri dünya, güneş etrafında on kez döndüğü için on yaşımdayım.” (s. 63)

YENER, M. – MUSTAFA KEMAL’İN KAYIP SESLERİNİN İZİNDE

Bilime Heveslendirme

Aylin ona bilgi verdi:

“Bu aletin adı galvanometre, elektrik akımı ölçer. Diğerinin adı termometre, ısıölçer. Osiloskop da hareket ve elektrik titreşimlerini incelemek için...”

“Termometreyi biliyorum. Annem ateşim çıktığında onunla ölçer. (s. 20)

“Bilimde yol arama özgürlüğü vardır; ama tutkular, kıskançlıklar, kötü niyet işin içine girince, yollar yararsızlık patikalarına çıkmaya başlar. Bilim adamı kendini sürekli denetlemek zorundadır.” (s. 121)

Dengeli ve Sağlıklı Beslenme

Akşam yemeğini doğru dürüst yedin mi bari?”

“Yedim, çok güzeldi. Türlü vardı.”

“Ne! Türlü mü? Ama sen türlü yemezsin ki!”

“Yedim işte anne, çok da güzeldi.” (s. 12)

Artık Barış’ın annesine telefonda söylemesi gereken bir konu daha vardı. Çünkü Barış öğlen yemeğinde bamya yemişti! Hem de hiç karşı çıkmadan! (s. 19)

Tarih Bilinci

Babası Barış’a yerleşkenin içinde oldukça yüksek bir minare gibi duran, on sekizinci yüzyılda yapılmış Beyazıt Yangın Kulesi’ni gösterdi. Eskiden bu kulenin tepesinden bütün İstanbul görülebiliyordu. Kule, kentte çıkan yangınları önceden görüp tulumbacıları uyarmak için yapılmıştı. Cumhuriyet döneminde yangın gözetleme amacının yanında hava durumunu belirtmek için de kullanılmıştı. Kule,

yağmur yağacaksa yeşil ışık, hava açık olacaksa mavi ışık, kar yağacaksa kırmızı ışık yakarak yıllar boyunca ertesi gün havanın nasıl olacağını haber vermişti insanlara.

(s. 25)

“Baba, Mısır Çarşısı diyorlar da neden hiç mısır göremedik?” diye sordu Barış.
Babası gülümseyerek;

“Yüzyıllar önce Mısır’dan gelen baharatın satıldığı merkez olduğu için bu ismi almış.” (s. 38)

“İşte çocuklar” dedi, “ülkemiz böylesine korkunç bir tehlikeyle karşı karşıya idi ve Mustafa Kemal vatani kurtarmaya karar vermişti. Samsun’a ayak basarken Kurtuluş Savaşı’nı başlatmaya kararlıydı.” (s. 65)

“Müslümanı, Ermenisi, Rumu, Musevisi hep birarada uyum içinde yaşıyordu. Hatta işgal sırasında bunlardan Türklerle omuz omuza çalışanlar çok olmuştur.”

(s. 67)

Olumlu ve Olumsuz Karakter Özellikleri

“Evet, gidilecek çok yer var; Carrefour (Karfur), Capitol (Kapitol), Akmerkez, Tatilya...” diye sıralamaya başladı.

Veli Bey oldukça sert bir ses tonuyla onun sözünü kesti:

“Eskiden şehirleri dolaşmak, müzeleri, camileri, tarihi yerleri gezmek anlamına gelirdi. Şimdi artık şehri gezmek kalabalık, renkli, büyük alışveriş merkezlerini, eğlence yerlerini gezmek anlamına geliyor galiba Aylin?” (s. 35)

Yardımlaşma

“Bu bir ekip çalışmasıdır. Bütün dünya Türk bilim adamlarının buluşunu konuşacak. Bundan onur duyuyoruz. Evrende hala bilmediğimiz çok şey var. Bunu kanıtlamış olduk” dedi. (s. 41)

Siyasi Bilinç

“Bir bebek nasıl özenle büyütülürse bu insanlar da özenle büyüttüler cumhuriyet ve devrimlerini, tutkuyla sarıldılar onlara.” (s. 112)

YURTTAŞ, H. – UZAYLILAR GELİNCE

Savaşa ve Düşmanlığa Karşı Barış

Bunun üzerine yazarlar ve bilim adamları “Dünya Barış Konseyi”ni kurdular. Amaçları, uzaydan gelen bir tehlike söz konusu olsa da, olmasa da sürekli bir barış sağlamaktı. (s. 53)

“İnsanlar boşuna telaşlanıyorlar,” dedi. “Biz düşmanlık duygularını, kötülük düşünme yeteneklerini genlerde yapılan değişikliklerle kaç bin yıldır ayıkladık.” (s. 71)

YURTTAŞ, H. – GDO ÜLKESİ

Bilime Heveslendirme

-Bilim, dedi, insanlık yararına kullanıldığı zaman eşsiz bir alan. Ama insanlık aleyhine kullanıldığı zaman korkunç bir canavar... Bilimin kötüye kullanılması, insanlığın her zaman zararına olmuş ve pek çok insanın hayatını söndürmüş ya da karartmıştı. (s. 12)

-Sayın Başkan, dedi, biz bugüne dek dünyada barışın simgesi bir ülke olduk. Bilimdeki öncülüğümüzü de buna borçluyuz. Barış sayesinde büyük ilerlemeler kaydettik. Hem, bilim insanlık içindir. Onu kötüye kullanmak hem bilime, hem insanlığa hakarettir. (s. 16)

Olumlu ve Olumsuz Karakter Özellikleri

İnsanoğlunun doğasında bulunan mücadele azmi burada da kendini göstermeye başlamıştı... Tanıdık tanımadık, birbirine ulaşan herkes kenetlenip aydınlığa ulaşmak için tapınırcasına çalışıyordu. (s. 129)

Çinta buna inanıyordu.

“İnanmak, başarının yarısıdır,” diye düşünenlerdendi o. (s. 138)

Tarih Bilinci

Tarihteki birçok kötü örnekten ders alınarak yeniden yapılanan, yeryüzünde yeni ve etkin bir uluslar arası güç haline gelen Birleşmiş Milletler'in bu krizi başarıyla aşması, dünya kamuoyunun duruma el koyması ve artık olayları yönlendirebilmesi anlamına gelecekti. (s. 129)

YURTTAŞ, H. – ROBOTLAR ÜLKESİ

Doğayı Tehdit Eden Unsurlar ve Çevrecilik Bilinci

Özellikle küresel ısınmayla ilgili sorunlarla insanların başının derinde olması ikisini de meşgul eden bir konuydu. Bu sorunun çözümü ve en azından önce geriletilip sonra yok edilmesi için yapılabilecekleri tartışılır. Aklın yolu birdi. Önce, başta karbondioksit olmak üzere sera gazlarının atmosfere salınmasının tüm dünyada engellenmesi gerektiğini artık sokaktaki çocuklar bile biliyordu. Doğa, bir bütün olarak havası, denizi, toprağıyla kirleniyordu. Bunun önlenmesi kaçınılmazdı. İnsan yaşadığı ortamı yok ediyordu. Bu, kendisinin de yok olması anlamına geliyordu. Pedra bütün dünyanın çöl demeden, kıraç demeden, bataklık demeden hızla ağaçlandırılması gerektiğini söylüyordu. Dünyadaki insan sayısının birkaç katı kadar ağaç dikildiği takdirde iklim değişikliklerinin ve özellikle kuraklığın önlenebileceğini düşünüyordu. (s. 96)

İnsanlığın Yozlaşması

Acı olan, onların insanlar tarafından yaratılmış, üretenlerin amaçlarına göre nitelikleri değiştirilmiş ve eksiltilmiş insanlar olması ve insan gibi yaşama haklarının doğuştan ellerinden alınmış olmasıydı. Onlar doğmamış insanlardı. Özel ortamlarda üretilmişlerdi ama ölümlüydüler. Şimdi dünya insanları onların geleceğini düşünüyordu.

İnsanlık önce bilimsel ahlakı yeniden rayına oturtacaktı. İnsana saygıyı ise, insan soyunun doğal gelişimine duyacağı saygıyla başlatacaktı. (s. 206-207)

BÖLÜM V

SONUÇ, TARTIŞMA ve ÖNERİLER

Çağdaş eğitimin amaçlarından biri de düşünen, eleştiren, sorgulayan, yeniliğe açık bireyler yetiştirmektir. Okuma, gence Dünyaya ve insanlara farklı bir gözle bakma yetisi / yetkisi vermektedir. Okumak, boş zamanı değerlendirmenin yanında, okuyucunun da içinde bulunduğu etkin ve sürükleyici bir zaman dilimidir. Çocuk edebiyatının temel amaç ve işlevlerinden biri de, çocukların iyi birer edebiyat okuru olmalarının temellerini atmaktır. Bu düşüncelerle başlanan tez, *1990–2008 Arası Çocuk Edebiyatımızda Fantastik ve Bilim-kurgu Romanlar Üzerinde Bir İnceleme* ismiyle tamamlanmıştır. Çalışmadan elde edilen sonuçlar aşağıda sıralanmıştır:

- Yetişkin edebiyatında bilim-kurgu ve fantastik türündeki eserler birbirinden bağımsız değerlendirilmektedir. Ancak çocuk edebiyatında bu ayrım yetişkin edebiyatındaki kadar kesin değildir. İnceleme yapılırken bu iki tür aynı başlıkta değerlendirilmiştir. Bazı eserlerde bilim-kurgu ve fantastik ayrımı söz konusu iken bazı eserlerde her iki türün de özellikleri bulunmaktadır.
- Bilim-kurgu eserleri, geleceğe yönelik düşsel bir dünya temeline dayanmaktadır. Bilim-kurgu türündeki eserlerin bilimsellik taşıması, çocuğun bilimle daha yakından ve daha eğlenceli bir yolla, yani edebî bir yolla tanışmasını da sağlamaktadır. Böylece çocuk, uzay gemileri, klonlama, gezegenler, vb. gibi birçok değişik konuda oynarken bilgi de edinmektedir. Bilim-kurgu türündeki eserler, çocuğa seveceği kurgular sunmaktadır. Çocuğun bilim hakkında bilgi sahibi olmasını sağlamaktadır. Bilim-kurgu bilimselliğe yakın bir dil kullanmakta ve olmuş ya da olabilecek bilimsel gelişmeleri günümüzden çok da uzaklaşmadan sunabilmektedir. Çocuğun bilim-kurgu türünde yazılmış bilinçli ve yaşına uygun iletilerle işlenmiş bir çocuk edebiyatı eserini okuması, hem kitap okuma alışkanlığı edinmesi, hem de medya tuzağından kurtulması bakımından yararlıdır.

- İncelenen eserlerde “hayal” ögesinin nasıl ve ne ölçüde kullanıldığı da irdelenmiştir. Çocuk edebiyatı ürünlerinde, gerçek ile hayal arasındaki farklılığın eserlerde bilinçli bir şekilde işlenmesi ve çocuğu gerçeklik duygusundan uzaklaştırmaması gerekmektedir. Gizli güçlere sahip kız ya da erkek çocuklar, uzaylılar ve benzeri birtakım yaratıklar, incelenen çocuk edebiyatı ürünlerinde sıklıkla karşımıza çıkmaktadır. Ele alınan romanlarda, yazarlar, okuyucunun düş gücünü kullanmakta ve onu bilinmeyen zamanlarda, bilinmeyen türlerle buluşturmaktadır. Ancak bu buluşmanın sınırlılıkları, yazarın vermek istediği iletilerle ve okuyucunun yaşına göre değişiklikler göstermektedir. İncelenen hiçbir eserde “çocuğa göre”lik kavramından uzaklaşmamıştır.
- Fantastik ve bilim-kurgu türleri, aralarındaki farklar bakımından değerlendirildiğinde, bilim-kurguda, her zaman bilimsel bir gerekçe bulma endişesi vardır; fantastikte ise düşle kurgulanan olaylar söz konusudur ve bunları bilimle açıklama endişesi yoktur, diyebiliriz. Fantastik romanlarda yer alan periler, cinler, cüceler, devler, vampirler herhangi bir bilimsel açıklama olmadan, bilim-kurgu romanlarında yer almamaktadır.
- Tezin malzemesini oluşturan yetmiş bir eser, şekil bakımından da incelenmiştir. Değerlendirme boyut, resimler ve kapak bakımından yapılmıştır. İncelenen eserlerin altmış dokuz tanesi yaklaşık 14/20 cm. boyutunda, sadece iki tanesi 17/24 cm. boyutundadır. Kitaplardaki resimler üç ana başlıkta incelemiştir: “Süsleyici Resimler, Metni Açıklayıcı Resimler ve Metni Tamamlayıcı Resimler.” İncelenen hiçbir kitapta süsleyici resme rastlanmamıştır. Yirmi sekiz kitapta resim kullanılmıştır. Resimli olan kitapların hepsi metni açıklayıcı ya da tamamlayıcı resimler olarak işlev görmüştür. Kapak bakımından yapılan incelemede bazı eserlerde kitap adı ve resim birbirini tamamlamaktır.

- İncelenen eserlerin çocuk edebiyatı ürünü olmasından dolayı altmış tanesi iki yüz sayfadan az; on bir tanesi iki yüz sayfadan fazladır. Sayfa sayısı bakımından yapılan analizler, Ek-1’de verilmiştir. Yetişkinler için yazılan fantastik ve bilim-kurgu türü eserler, genelde daha uzun solukludur. Çocuk edebiyatı eserlerinde sayfa sayısının düşük olması, kullanılan konu ve karakterlerin yoğunluğunu engellemiştir. Genelde kısa olan eserlerde, daha az konuya değinildiği görülmektedir.
- Eserler, dönem bakımından üç ana başlıkta ortaya çıkmıştır: “*Tarih Öncesi Dönemler, Bugün ve Uzay Çağı.*” İncelenen romanlardan hiçbiri tamamen tarih öncesi dönemlerde geçmemektedir. Yetişkin edebiyatında yazılan fantastik ve bilim-kurgu romanlarında bu dönem kullanılmıştır. Ele alınan romanların altmış yedi tanesi günümüzde geçmektedir. Sadece beş romanda, geleceğe dair alıntılar vardır. Yazarlar, genellikle çocuğun yaş dönemi özelliklerini ve sınırlılıklarını düşünerek bugünü dönem olarak seçip *zaman makinesi ve rüya* gibi başka unsurlarla okuyucuyu geçmişe ya da geleceğe götürmektedir. Elde edilen sonuçlar, Ek-2 ve Ek-3’te analiz edilmiştir. Bilim-kurgu türü eserlerde, yoğun olarak bugün ve gelecek kavramları vardır. İncelenen eserlerde yazarlar, uzaya yolculuk ya da uzaylılarla tanışmayı gelecekte değil, bugünde kurgulamışlardır. Çocuğun yaş dönemi özellikleri göz önüne alındığında, soyut kavramları algılama, yetişkinlerle aynı oranda olmadığından, çocuk kendini kahramanın yerine koyarak bu yolculukları yapmaktadır. Ancak yetişkin edebiyatıyla karşılaştırıldığında yetişkinler için yazılan bilim-kurgu eserlerinin çoğunlukla gelecekte geçtiği görülmektedir.
- Fantastik ve bilim-kurgu romanlarında olayların “*Dünya, Galaksiler, İnsan Bedeni, Yeni Keşfedilen Gezegenler, Mağaralar, Paralel Evrenler*”de geçtiği görülmüştür. İncelenen yetmiş bir eserin tamamı Dünya’da geçmektedir. “Neden hep Dünya?” diye sorulabilir. Okuyucusu çocuk olan bir kitleyi daima başka mekânlarda dolaştırmak

onun ruh dünyasını bozar endişesi etkili olmuştur. Ancak yapılan yolculuklarla galaksilere, yeni keşfedilen gezegenlere seyahat edilmektedir. Bu mekânlar geleceğin dünyasının kurulacağı mekânlar da olabilir. O yüzden, yaşadığımız gezegen olan Dünya'nın hemen ardından sanki ikinci mekânımız olacakmış gibi galaksiler ve yeni gezegenler romanların en önemli ikinci mekânı oluvermiştir. “*Galaksiler ve Galaktik İmparatorluklar*” bilim-kurgu filmlerinde, çoklukla yer almasına rağmen, çocuk romanlarında fazla yer bulamamıştır. İncelemede sadece iki alıntı yapılmıştır. “*İnsan bedeni*” başlığına ise sadece bir eserde rastlanmıştır. *Mağaralar*, tek başına bir eserin mekânı olarak değil de bazı bölümlerde uğranan yer olarak karşımıza çıkmıştır. Alt başlık olarak tespit edilmesine rağmen, incelenen eserlerin sadece bir tanesinde bulunmaktadır. “*Paralel Evrenler*” de tek bir eserde bulunmaktadır. Ulaşılan sonuçlar Ek-4 ve Ek-5’te analiz edilmiştir.

- Fantastik ve bilim-kurgu türündeki romanlarda insanların yanı sıra on dört farklı karakter tespit edilmiştir. İncelenen eserlerin tamamında *başkisi* insandır. Diğer karakterlerin hangi oranda kullanıldığı Ek-6 ve 7’de analiz edilmiştir. Bütün eserlerin bakişisi çocuktur. Ancak bilim-kurgu ve fantastik türünün, en önemli özelliği olan “hayal gücü”nün doğurduğu “*İnsanüstü ve Gizemli Varlıklar, Fantastik Varlıklar*” başlığı yüzde yirmi beş gibi yüksek oranda kullanılmıştır. Uzay canlıları dost ve düşman diye ikiye ayrıldığında dost başlığı için onbeş; düşman başlığı içinse altı alıntı yapılmıştır. Sadece uzay canlısı olarak tasvir edilen alıntıların sayısı ise ondur. Bu sonuca göre yazarlar, okuyucuyu uzaylıların dost olması ihtimaline yönlendirmektedir. Dolayısıyla gelecekte komşu olma ihtimalimizin bulunduğu uzaylılar için, şimdiden şahsî dünyamızda yer açmamız gerektiği konusunda adeta uyarılıyoruz. Kopyalanmış insan modelinin de romanlara yerleştirilmiş olması gelişi güzel olmasa gerektir. Artık bir koyunun kopyası ile birlikte yaşadığımızı göre, ileride pek çok varlığın bu muameleye maruz kalacağını tahmin etmek çok zor

değildir. Kopyalama işleminin bir başka yolu olan canlı varlığın doğal yapısını bozmak işlemi olan “*genlerle oynamak*” da insanlığı bekleyen ahlakî ve sosyal bir sorun olarak karşımızda durmaktadır. Çocuk romanlarında yer alan canlılar (genleriyle oynanmış insan, hayvan ve bitkiler), kopyalama işlemi ile beraber düşünülürse bu tür romanlarda, konunun işgal ettiği yer daha iyi anlaşılır. Dolayısıyla genleriyle oynanmış canlılar, bütün olarak düşünüldüğünde, fantastik varlıklardan sonra en çok kullanılan karakter olmuştur. Tarihî kişilikler, bu yaş çocuklarını pek ilgilendirmediği için yetmiş bir romanda sadece beş kez konu edilmiştir.

- Fantastik ve bilim-kurgu türündeki kitaplarda, otuz iki farklı konu işlenmiştir. Hangi konunun hangi oranda kullanıldığı Ek-8, 9,10’daki gibi analiz edilmiştir. Tablolarda görüleceği gibi, en çok işlenmiş konu, masallardır. Bu sonuç, tezimizin giriş bölümünde ele aldığımız “fantastik = modern masal” düşüncemizi doğrulamaktadır. Masalların bu kadar yoğun olarak ele alınmasının en önemli sebebi, doğaldır ki romanların hitap ettiği yaş grubu ile ilgilidir. Henüz masal havasından çıkamamış çocuk okur için, uygun olanı da budur. Karakterler bölümünde “*gizemli varlıklar*” olarak işlenen tema, konular bölümünde “*gizemli olaylar*” olarak ele alınmıştır. Masallardan sonra en çok kullanılan başlıktır. Bu tema da masallardan çok uzak olmadığı için, bir başka deyişle masallara çok yakın olduğundan, bu kadar yüksek bir sıklıkla tercih edilmiştir. Romana akıcılık katmak ve çocuğa gerçekçi bir kurgu sunmak için kullanılan “*kötü damar*” ya da “*kötü adam*” da yoğun olarak kullanılmıştır. Bilim-kurgu romanlarının vazgeçilmez konularından olan teknolojik buluşlar da en çok kullanılan unsurlardandır. İnsanlığın geçmişi daima daha iyi ve daha güzeli aramak uğruna çeşitli maceralar ile doludur. Teknoloji de insanlığın çok önemli bir macerasıdır. Dolayısıyla teknolojik macera geçmiş ile gelecek ve hatta bugünü de içine alan uzun soluklu ve belki de insanlık ile birlikte devam edecek bir

serüvendir. Öyle olunca üç zaman dilimini yani dünü, bugünü ve yarını içine alan bir fantastik ve bilim-kurgu eserinin - adı her ne olursa olsun - muhakkak bunu içermesi gerekir. Çocuk romanlarının itibar etmediği konular ise “*kimlik yitirme, cinsellik, metruk ve gizemli ev, uzay çiçeği, karadelik ve uzay müziği*” dir. Bunların tamamının on yedi kez kullanıldığını belirtmek gerekir. Bu sayıyı yüz yetmiş yedi kez kullanılan “*masaf*” unsuru ile karşılaştırınca durum daha da açık olarak görülür.

- Çocuk edebiyatı ürünlerinin olmazsa olmazı iletidir. Ancak fantastik ve bilim-kurgu yazarlarının ilk endişesi, ileti vermektense ziyade, çocuğun hayal gücünü zenginleştirmektir. Hiçbir iletiyle karşılaşmadığımız on bir eser, bunun ispatıdır. Yedi eserde sadece bir ileti, on yedi eserde ise iki ileti bulunmaktadır. Bundan dolayı iletiler, ayrı başlıklarda değil kitap adlarına göre tespit edilmiştir. İletiler bölümünde otuz ana başlık açılmıştır. Her eser, içindeki iletilerle sunulmuştur. İnceleme, hangi kitapta, hangi iletinin ne oranda kullanıldığı açısından değil, toplam ileti sayısı bakımından yapılmıştır. En çok ileti tespit edilen eserler *Kıy Ülkesi Çocukları* yirmi iki ileti; *Gökyüzünde Mor Bulutlar* on beş ileti ve *Zaman Makinesi* on üç ileti içermektedir. Hiç ileti taşımayan eserler de vardır: *Kimin Yatağı Uçuyor, Mızıkacı, Uçan Dalgalar, Yıldız Güzeli, Büyük Tuzak, Şakacı Hortlak İş Başında, Ay Dedenin Gözyaşları, Dünyayı Kurtaran Çocuklar, Uzaydan Gelen Dostlar, Çiçek Elli Robot ve Cüceler Gezegeni*'dir. Eserlerde yer alan iletiler, çocukların iyi ile kötüyü ayırabilen, yüreğinde insan ve hayvan sevgisi taşıyan, kardeşliği ön planda tutan, arkadaşlık ve dostluğun önemini kavrayan, edebî ve estetik değerleri olan, savaşa karşı ama barıştan yana tavır gösteren, geçmişinden utanmayan, geleceğe güvenle bakan, okuyup öğrenme heveslisi, doğanın adeta bizim önemli bir parçamız olduğunun bilincinde, kendi ve yaşadığı toplum hakkında doğru hükümler verebilen, Dünya'daki huzur ve mutluluğun ancak adalet ve eşitlikle sağlanabileceğine inanan, bütün erdemlerin eğitim ve öğretimle

kazanılabileceğini fark etmiş ve her şeyin sadece çalışmakla başarılabileceğine inancı tam olan ahlaklı ve erdemli birer fert olarak yetişmelerine yardımcı olacak niteliktedir.

- İncelenen eserler, bir çocuğun dikkatini çekmek için yeterince çekici hale getirilmiştir. Gerek renkli kapaklar, gerekse metin içindeki resimler, gayet ilgi çekicidir. Hatta kimi yazarlar, sayfa numaralarını dahi bazı şekillerle süslemiştir. Resimlerin kimi renkli kimi siyah beyaz olarak çizilmiştir.
- Çalışılan eserlerden anlaşıldığına göre, fantastik ve bilim-kurgu, çocuk romanlarının çok önemli bir türü hâline gelmiştir. Yazarların, çocukların gelecekteki hayatlarını iyi bir şekilde kurabilmeleri, topluma ve ülkelerine iyi birer vatandaş olabilmeleri, son olarak da insanlık mirasına daha iyi bir hayat, daha iyi bir geçmiş, daha iyi bir dünya sunabilmek için yazdıklarını, bu konuda olanca güçleriyle çaba sarf ettiklerini söylemek, mümkündür.

ÖNERİLER

- Bu çalışma; fantastik ve bilim-kurgu türündeki yetmiş bir çocuk romanını incelemenin yanı sıra; çocuklara okuma alışkanlığı edindirmek isteyen öğretmenlere de bir nevi yol gösterici olma özelliği taşımaktadır. Öğretmen adaylarının ve anne babaların “çocuğa göre”lik kavramına göre, kitaplar seçerek onları okumaya heveslendirmesi gerekmektedir. Çocuklar, en çok ilgi duydukları tür olan fantastik ve bilim-kurgu türündeki eserleri çeviri romanlarda değil, Türk yazarların kaleme aldığı, gerekli iletilerle zenginleştirilmiş romanlarda bulmalıdır. Çocuk, fantastik ve bilim-kurgu türünü sinema, çizgi film, bilgisayar oyunu ve benzeri teknolojik araçlarda değil, kitaplarda okumalıdır. Yazarlar,

ebeveyn ve öğretmenler çocuğu, istediği kitabı okumaya yönlendirmelidir.

- M.E.B.'nin İlköğretim 4-5-6-7-8. sınıf Türkçe Kitapları incelenmiş fantastik ve bilim-kurgu türündeki kitaplara yer verilmediği tespit edilmiştir. Özellikle 1990 sonrasında hızla yol olan bu iki tür, gerek hayal gücünün sınırsız kullanması, gerekse medyanın görselliğine ve çizgi romanlara alternatif olması açısından çocuk edebiyatında örneklerine çok sık rastlanmaktadır. Bu sebepten bu iki türe okul kitaplarında daha fazla yer verilmesi, çocuğa okuma alışkanlığı vermek konusunda yardımcı olacaktır.
- Ebeveyn veya öğretmen, çocuğa önerilecek veya armağan edilecek bir kitabın seçimini, çocuğun gelişim basamaklarına göre yapılmalıdır. Çocuğun yaş dönemi özellikleri ve kültür yapısına göre uygun dönemde, uygun kitaplar verilmelidir.
- Bilim-kurgu ve fantastik hangi dönemde, hangi yoğunlukta verilmelidir? sorusunun yanıtı şu şekilde verilebilir: Fantastik ve bilim-kurgu türünde yazılmış iyi eserlere, en çok ihtiyaç duyulan dönem ilköğretim yıllarıdır. İlköğretim üçüncü sınıftan itibaren çocuk, uzun süreli okumaya geçer. Çocuk, artık bağımsız kitap alır ve kendi tercih ettiği türleri okumaya başlar. Bilim, tarih, macera kitapları ilgisini çekmeye başlar. Okuma alışkanlığının şekillendiği bu dönemde, çocuğa internetin, kalitesiz çizgi romanlarının ve televizyonun yerini tutacak, ama onun istediği, türden zevk alacağı eserler sunulmalıdır. Bu tür de fantastik ve bilim-kurgudur.

EK 1

SAYFA SAYISI					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	100 – az	29	40,8	41,4	41,4
	100 - 200 arası	31	43,7	44,3	85,7
	200 - 300 arası	7	9,9	10,0	95,7
	300 - 400 arası	2	2,8	2,9	98,6
	400 - fazla	1	1,4	1,4	100,0
	Toplam	70	98,6	100,0	
Toplam		71	100,0		

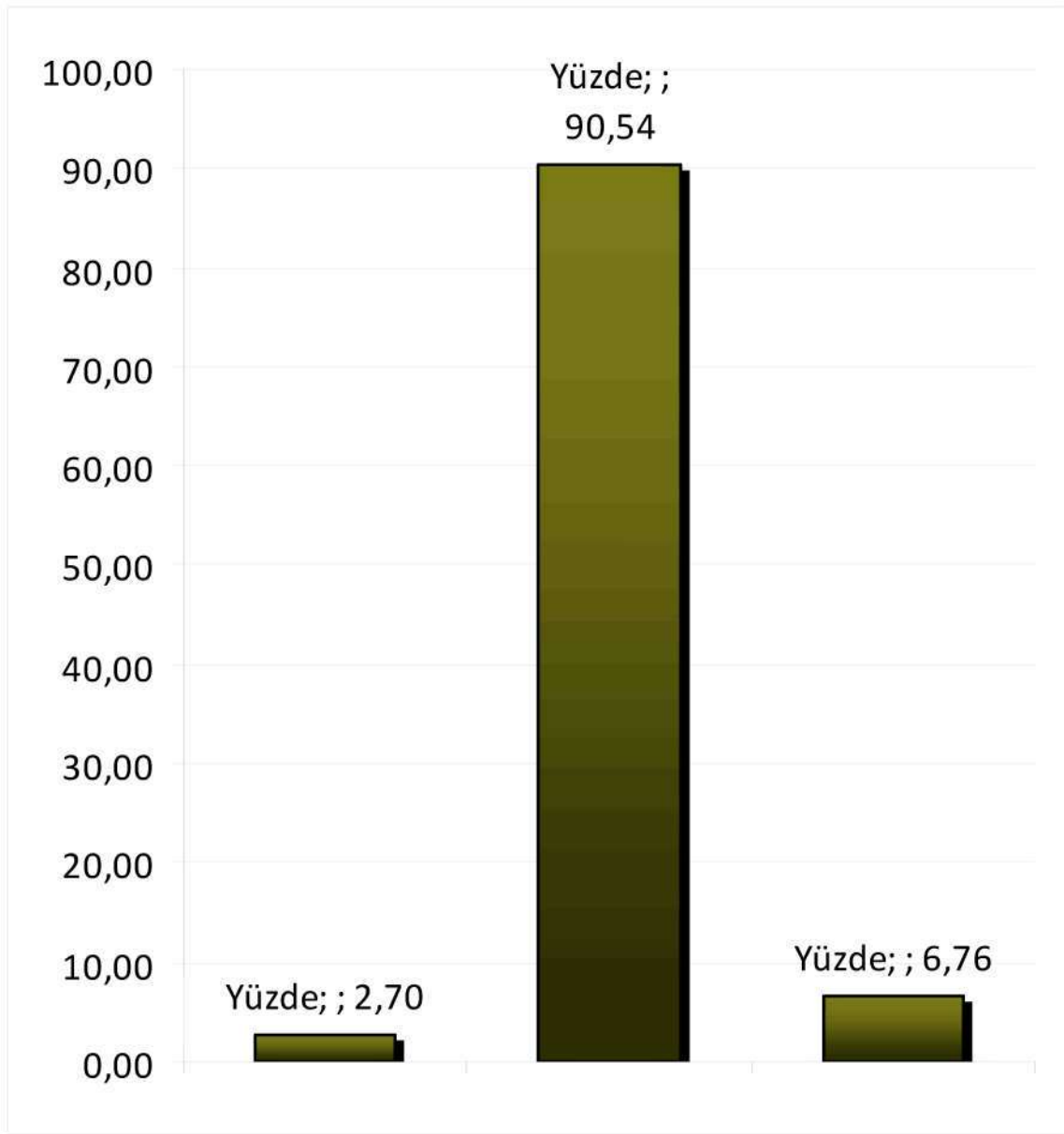
EK 2:

TARİH ÖNCESİ DÖNEMLER					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	69	97,2	97,2	97,2
	Bulunan	2	2,8	2,8	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
BUGÜN					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde

	Bulunmayan	4	5,6	5,6	5,6
	Bulunan	67	94,4	94,4	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
UZAY ÇAĞI					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	66	93,0	93,0	93,0
	Bulunan	5	7,0	7,0	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	

EK 3:

ANALİZ 3: ZAMAN	Sayı	Yüzde
1- Tarih Öncesi Dönemler	2	2,70
2- Bugün	67	90,54
3- Uzay Çağı	5	6,76

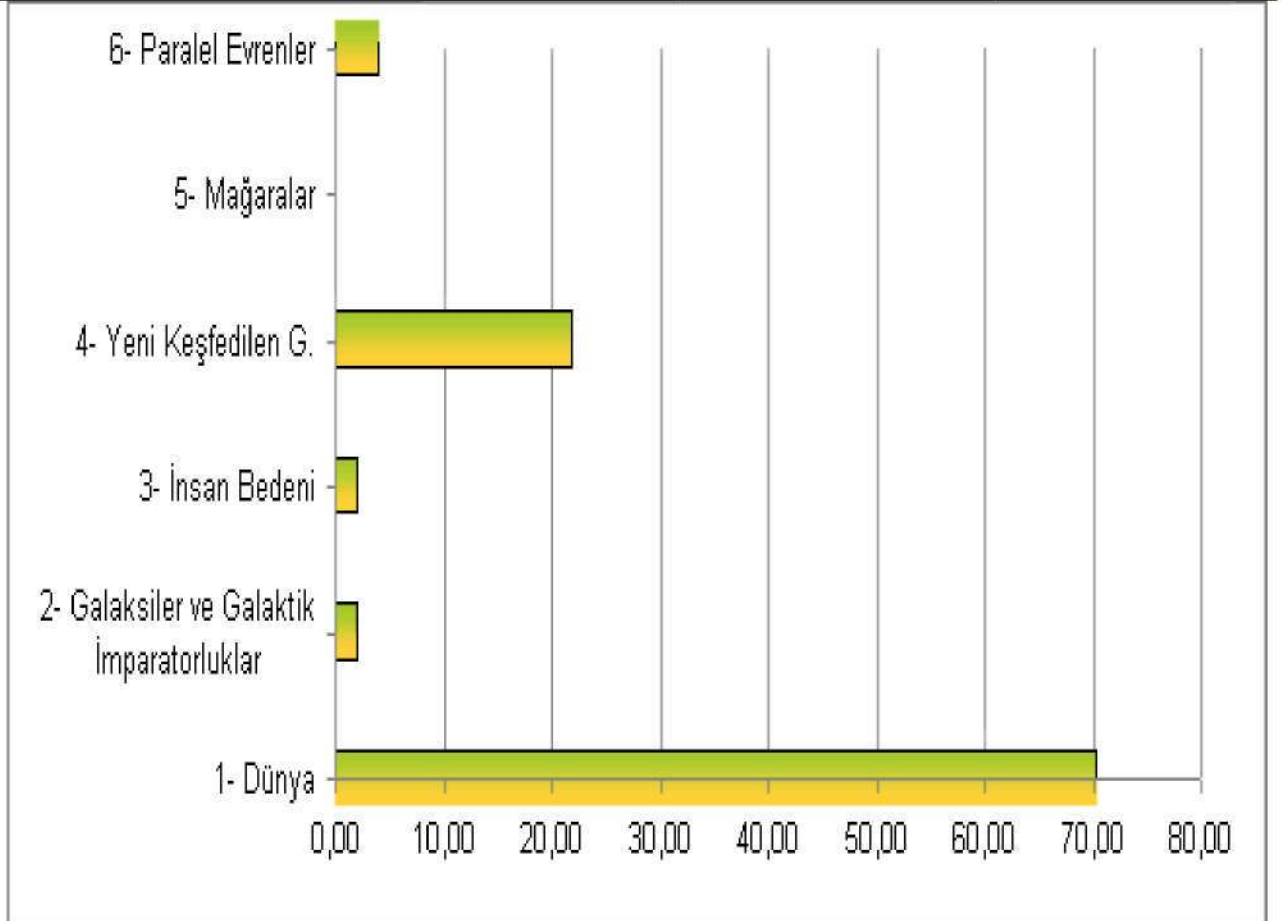

EK 4

DÜNYA					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunan	71	100,0	100,0	100,0
GALAKSİLER VE GALAKTİK İMPARATORLUKLAR					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	69	97,2	97,2	97,2
	Bulunan	2	2,8	2,8	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
İNSAN BEDENİ					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	70	98,6	98,6	98,6
	Bulunan	1	1,4	1,4	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
YENİ KEŞFEDİLEN GEZEĞENLER					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	55	77,5	77,5	77,5
	Bulunan	16	22,5	22,5	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
MAĞARALAR					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	70	98,6	98,6	98,6
	Bulunan	1	1,4	1,4	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
PARALEL EVRENLER					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	70	98,6	98,6	98,6
	Bulunan	1	1,4	1,4	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	

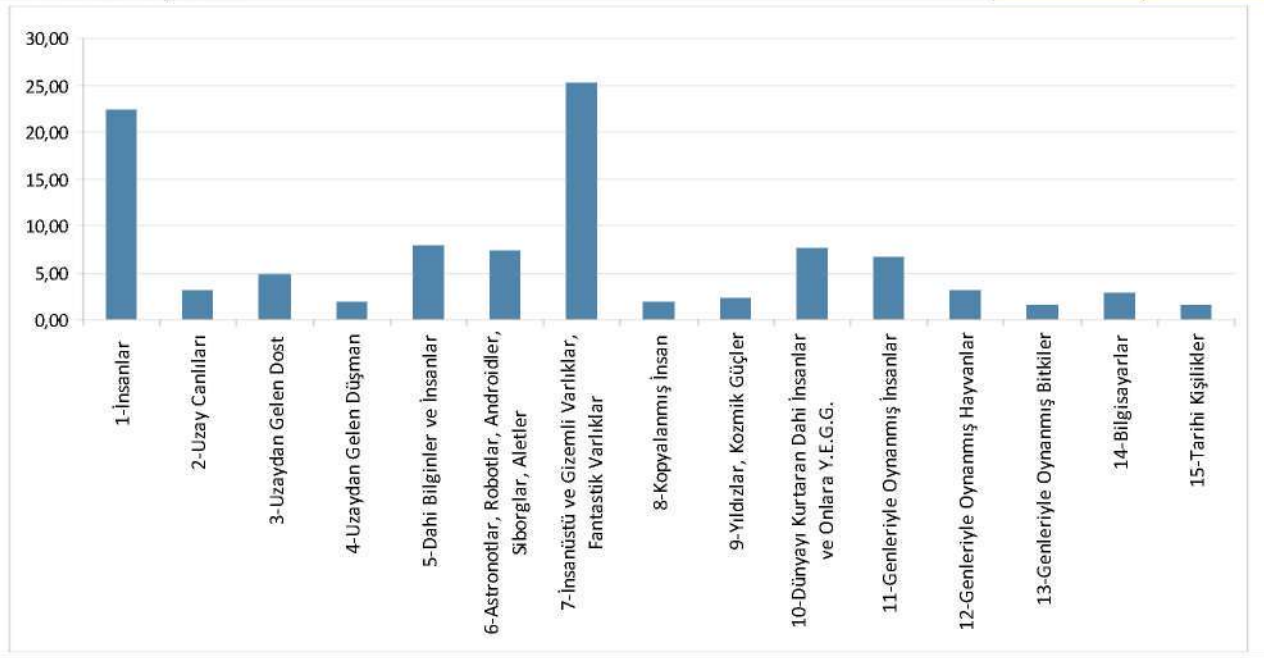
EK 5

YER	Sayı	Yüzde
1- Dünya	71	70,30
2- Galaksiler ve Galaktik İmparatorluklar	2	1,98
3- İnsan Bedeni	2	1,98
4- Yeni Keşfedilen G.	22	21,78
5- Mağaralar	0	0,00
6- Paralel Evrenler	4	3,96

EK 6

KARAKTERLER	Sayı	Yüzde
1-İnsanlar	71	22,40
2-Uzay Canlıları	10	3,15
3-Uzaydan Gelen Dost	15	4,73
4-Uzaydan Gelen Düşman	6	1,89
5-Dahi Bilginler ve İnsanlar	25	7,89
6-Astronotlar, Robotlar, Androidler, Siborglar, Aletler	23	7,26
7-İnsanüstü ve Gizemli Varlıklar, Fantastik Varlıklar	80	25,24
8-Kopyalanmış İnsan	6	1,89
9-Yıldızlar, Kozmik Güçler	7	2,21
10-Dünyayı Kurtaran Dahi İnsanlar ve Onlara Y.E.G.G.	24	7,57
11-Genleriyle Oynanmış İnsanlar	21	6,62
12-Genleriyle Oynanmış Hayvanlar	10	3,15
13-Genleriyle Oynanmış Bitkiler	5	1,58
14-Bilgisayarlar	9	2,84
15-Tarihi Kişilikler	5	1,58

EK 7

İNSANLAR					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunan	71	100,0	100,0	100,0
UZAY CANLILARI					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	63	88,7	88,7	88,7
	Bulunan	8	11,3	11,3	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
UZAYDAN GELEN DOST					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	60	84,5	84,5	84,5
	Bulunan	11	15,5	15,5	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
UZAYDAN GELEN DÜŞMAN					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	66	93,0	93,0	93,0
	Bulunan	5	7,0	7,0	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
DAHİ BİLGİNLER VE İNSANLAR					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	56	78,9	78,9	78,9
	Bulunan	15	21,1	21,1	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
ASTRONOTLAR, ROBOTLAR, ANDROİDLER, SİBORGLAR, ALETLER					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	57	80,3	80,3	80,3
	Bulunan	14	19,7	19,7	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
İNSANÜSTÜ VE GİZEMLİ VARLIKLAR, FANTASTİK VARLIKLAR					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	46	64,8	64,8	64,8
	Bulunan	25	35,2	35,2	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
KOPYALANMIŞ İNSAN					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	67	94,4	94,4	94,4
	Bulunan	4	5,6	5,6	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
YILDIZLAR VE KOZMİK GÜÇLER					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	68	95,8	95,8	95,8
	Bulunan	3	4,2	4,2	100,0

	Toplam	71	100,0	100,0	
DÜNYAYI KURTARAN DAHİ İNSANLAR VE ONLARA YARDIM EDEN GİZEMLİ GÜÇLER					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	61	85,9	85,9	85,9
	Bulunan	10	14,1	14,1	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
GENLERİYLE OYNANMIŞ İNSANLAR					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	61	85,9	85,9	85,9
	Bulunan	10	14,1	14,1	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
GENLERİYLE OYNANMIŞ HAYVANLAR					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	66	93,0	93,0	93,0
	Bulunan	5	7,0	7,0	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
GENLERİYLE OYNANMIŞ BİTKİLER					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	68	95,8	95,8	95,8
	Bulunan	3	4,2	4,2	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
BİLGİSAYARLAR					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	65	91,5	91,5	91,5
	Bulunan	6	8,5	8,5	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
TARİHİ KİŞİLİKLER					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	67	94,4	94,4	94,4
	Bulunan	4	5,6	5,6	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	

EK 8

KONULAR		Sayı
1- Dünyanın ve Evrenin Sonu	35	4,14
2- Teknoloji Buluşlar ve T. E.	71	8,39
3- Beslenme Hapı	10	1,18
4- Mitoloji	12	1,42
5- Efsaneler	11	1,30
6- Masallar	177	20,92
7- Din	33	3,90
8- Zaman	11	1,30
9- Bugüne Gönderme, Politika	19	2,25
10- Kötü Damar	77	9,10
11- Ütopyaalar	29	3,43
12- Distopyalar	11	1,30
13- Zamanda Yolculuk	11	1,30
14- Yıldız ve Uzay G., Araçları	27	3,19
15- Telepati, Parapsikoloji, Hipnoz	39	4,61
16- Kimlik Yitirme	1	0,12
17- Kobay O. K. İ. B.B.Ü.	7	0,83
18- Dil	30	3,55
19- Işınlanma ve Görünmezlik	16	1,89
20- Uzaya Yolculuk	21	2,48
21- Atomlara Ayrışma	10	1,18
22- Fantastik ve Bilim-K. Mekanları	35	4,14
23- Olağanüstü ve Gizemli Olaylar	94	11,11
24- Olağanüstü Eşyalar	12	1,42
25- Uzay Müziği	5	0,59
26- Uzay Savaşları ve Silahları	16	1,89
27- Uzay Çiçeği	3	0,35
28- Karadelik	4	0,47
29- Göç	7	0,83
30- Meteor, Göktaşı, Gizemli Taşlar	8	0,95
31- Cinsellik, Üreme	2	0,24
32- Metruk ve Gizemli Ev	2	0,24

EK 9

DÜNYANIN VE EVRENİN SONU					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	57	80,3	80,3	80,3
	Bulunan	14	19,7	19,7	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
TEKNOLOJİK BULUŞLAR VE TOPLUMA ETKİSİ					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	40	56,3	56,3	56,3
	Bulunan	31	43,7	43,7	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
BESLENME HAPI					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	64	90,1	90,1	90,1
	Bulunan	7	9,9	9,9	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
MİTOLOJİ					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	66	93,0	93,0	93,0
	Bulunan	5	7,0	7,0	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
EFSANELER					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	67	94,4	94,4	94,4
	Bulunan	4	5,6	5,6	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
MASALLAR					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	19	26,8	26,8	26,8
	Bulunan	52	73,2	73,2	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
DİN					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	59	83,1	83,1	83,1
	Bulunan	12	16,9	16,9	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	

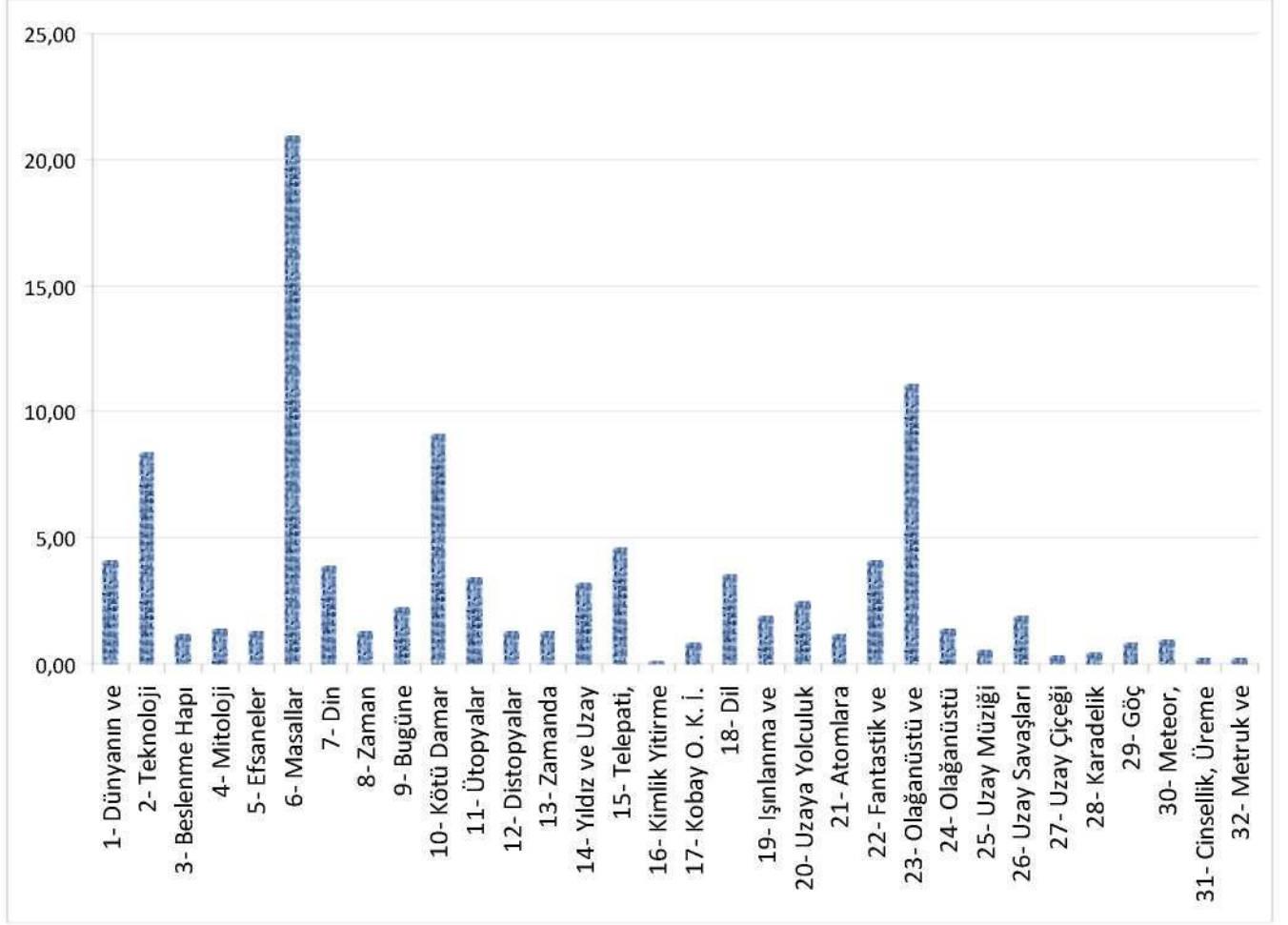
ZAMAN					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	63	88,7	88,7	88,7
	Bulunan	8	11,3	11,3	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
BUGÜNE GÖNDERME, POLİTİKA					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	60	84,5	84,5	84,5
	Bulunan	11	15,5	15,5	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
KÖTÜ DAMAR					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	44	62,0	62,0	62,0
	Bulunan	27	38,0	38,0	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
ÜTOPYALAR					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	56	78,9	78,9	78,9
	Bulunan	15	21,1	21,1	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
DİSTOPYALAR					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	66	93,0	93,0	93,0
	Bulunan	5	7,0	7,0	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
ZAMANDA YOLCULUK					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	65	91,5	91,5	91,5
	Bulunan	6	8,5	8,5	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
YILDIZ VE UZAY GEMİLERİ, ARAÇLARI					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	55	77,5	77,5	77,5
	Bulunan	16	22,5	22,5	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
TELEPATİ, PARAPSİKOLOJİ, HİPNOZ					

		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	57	80,3	80,3	80,3
	Bulunan	14	19,7	19,7	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
KİMLİK YİTİRME					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	70	98,6	98,6	98,6
	Bulunan	1	1,4	1,4	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
KOBAY OLARAK KULLANILAN İNSANLARIN BULUNDUĞU BİLİM ÜSLERİ					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	66	93,0	93,0	93,0
	Bulunan	5	7,0	7,0	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
DİL					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	53	74,6	74,6	74,6
	Bulunan	18	25,4	25,4	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
İŞİNLANMA VE GÖRÜNMEZLİK					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	60	84,5	84,5	84,5
	Bulunan	11	15,5	15,5	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
UZAYA YOLCULUK					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	55	77,5	77,5	77,5
	Bulunan	16	22,5	22,5	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
ATOMLARA AYRIŞMA					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	65	91,5	91,5	91,5
	Bulunan	6	8,5	8,5	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
FANTASTİK VEBİLİM-KURGU MEKANLARI					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde

	Bulunmayan	51	71,8	71,8	71,8
	Bulunan	20	28,2	28,2	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
OLAĞANÜSTÜ VE GİZEMLİ OLAYLAR					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	37	52,1	52,1	52,1
	Bulunan	34	47,9	47,9	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
OLAĞANÜSTÜ EŞYALAR					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	63	88,7	88,7	88,7
	Bulunan	8	11,3	11,3	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
UZAY MÜZİĞİ					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	66	93,0	93,0	93,0
	Bulunan	5	7,0	7,0	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
UZAY SAVAŞLARI VE SİLAHLARI					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	60	84,5	84,5	84,5
	Bulunan	11	15,5	15,5	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
UZAY ÇİÇEĞİ					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	68	95,8	95,8	95,8
	Bulunan	3	4,2	4,2	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
KARADELİK					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	67	94,4	94,4	94,4
	Bulunan	4	5,6	5,6	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
GÖÇ					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	65	91,5	91,5	91,5

	Bulunan	6	8,5	8,5	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
METEOR, GÖKTAŞI VE GİZEMLİ TAŞLAR					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	64	90,1	90,1	90,1
	Bulunan	7	9,9	9,9	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
CİNSELLİK, ÜREME					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	69	97,2	97,2	97,2
	Bulunan	2	2,8	2,8	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	
METRUK VE GİZEMLİ EV					
		Sıklık	Yüzde	Geçerli Yüzde	Kümülatif Yüzde
	Bulunmayan	69	97,2	97,2	97,2
	Bulunan	2	2,8	2,8	100,0
	Toplam	71	100,0	100,0	

EK10

KAYNAKÇA

1. İncelenen Eserler
2. Yararlanılan Eserler

1. İncelenen Eserler

- ADA, Ö. (2005). Fafa ile Mimi – Güneşe Yolculuk, İstanbul: Altın Yay.
- ADALI, B. (2005). Zaman Bisikleti, İstanbul: Can Yay.
- AKAL, A. (1997). Üç Uçan Çocuk, İstanbul: Uçanbalık Yay.
- AKAL, A. (1997). Kimin Yatağı Uçuyor, İstanbul: Uçanbalık Yay.
- AKINCI, F.İ. (2008). Kış Ülkesi Çocukları, İstanbul: Altın Yay.
- AKTAŞ, M. (2004). Cennetin Ölümü, İzmir: Tudem Yay.
- ALTINKÖPRÜ, T. (2009). Efsaneler Gezegeni, İstanbul: Çilek Yay.
- ALTINKÖPRÜ, T. (2009). Uzayın Tutsakları, İstanbul: Çilek Yay.
- ARMUTAK, Y. (2004). Mızıkacı, İstanbul: Günışığı Kitaplığı.
- ARMUTAK, Y. (2007). Bataklığın Kıyısındaki Ev, İstanbul: Günışığı Yay.
- ATEŞ, N. (2009). Damla Canlısı, İstanbul: Berdan Matbaası.
- ATEŞ, N. (2010). Şırdıklar, İstanbul: Berdan Matbaası.
- ATILLA, M. (2009). Uçan Dalgalar, İzmir: Tudem Yay.
- ATILLA, M. (1999). Uzaydaki Karanfil, Ankara: Bilgi Yay.
- BALCI, A. (2004). Alakanat, İzmir: Tudem Yay.
- BALCI, A. (2006). Yıldız Güzeli, İzmir, Tudem Yay.
- BOZDEMİR, B. (2009). Mışıl Suyu, İstanbul: Berdan Matbaası.
- BUCAK, N. (2008). Uzaylı Kız Tira, İstanbul: Özyürek Yay.
- CENGİZ, G. (1999). Taş Devrine Yolculuk, İstanbul: Say Yay.
- ÇİÇEK, T. (2003). Düş Ülkesi, İstanbul: Say Yay.
- DAYIOĞLU, G. (1992). Parpat Dağının Esrarı, İstanbul: Altın Yay.
- DAYIOĞLU, G. (1995). Dünya Çocukların Olsa, İstanbul: Altın Yay.
- DAYIOĞLU, G. (1998). Ganga, İstanbul: Altın Yay.
- DAYIOĞLU, G. (1999). Gökyüzünde Mor Bulutlar, İstanbul: Altın Yay.

- DAYIOĞLU, G. (2000). Akıllı Pireler, İstanbul: Altın Yay.
- DAYIOĞLU, G. (2002). Kıyamet Çiçekleri, İstanbul: Altın Yay.
- DAYIOĞLU, G. (2003). Midos'un Kartalı'nın Gözleri, İstanbul: Altın Yay.
- DAYIOĞLU, G. (2005). Yada'nın Gizil Gücü, İstanbul: Altın Yay.
- DAYIOĞLU, G. (2006). Alacakaranlık Kuşları, İstanbul: Altın Yay.
- DER, A. (2003). Tehlikeye 3 Yolculuk, İstanbul: Günışığı Yay.
- DER, A. (2007). Büyük Tuzak, İstanbul: Günışığı Yay.
- DER, A. (2001). Küçük Cadı Şeroks, İstanbul: Günışığı Yay.
- ERAY N. (2009). Naz ve Büyülü Bahçe, İstanbul: Turkuaz Yay.
- GÜLER, M. (2008). Ayın Arka Yüzü, İstanbul: Özyürek Yay.
- GÜNGÖR, A. (2003). Gohor, Kurtlar Yolu, İstanbul: Bu Yay.
- GÜNGÖR, M. (2007). Eyvah Ağabeyim Kopyalandı, İstanbul, Altın Yay.
- GÜNGÖR, M. (2009). Şakacı Hortlak İşbaşında, İstanbul: Altın Yay.
- GÜRPINAR, M. (2009). Uçup Giden Kent, İstanbul, Özyürek Yay.
- İBİŞ, Ş. (2005). Elbid Avcısı, İstanbul: Bu Yay.
- İÇÖZÜ, N. (1997). Yalancı Yıldız, İstanbul: Bu Yay.
- İÇÖZÜ, N. (2005). Sihirli Düşler Kesesi, İstanbul: Altın Yay.
- İÇÖZÜ, N. (2009). Bintepe'nin Hayaleti, İstanbul: Altın Yay.
- İZGÜ, M. (1994). Uzay Dolmuşu Kalkıyor, Ankara: Bilgi Yay.
- KARAKUŞ, H. (1996). Bilgisayar Amca, Ankara: Bilgi Yay.
- KARAKUŞ, H. (1994). Bilgisayara Giren Tırtıl, Ankara: Bilgi Yay.
- KARAKUŞ, H. (2001). Bilgisayarlı Şapka, Ankara: Bilgi Yay.
- KIYAFET, L. (2010). Uzaylı Cüceler, İstanbul: Pia Yay.
- KÖKSAL, Ü. (1995). Uzaydaki Arkadaşım, Ankara: Bilgi Yay.
- KURTULUŞ, Ö. (2004). Pitan, İzmir: Tudem Yay.
- KUTLU, A. (1995). Çiçek Elli Robot, Ankara: Bilgi Yay.
- KUTLU, A. (2004). Mavi Saçlar Pembe Gözler, Ankara: Bilgi Yay.
- MAVİSEL, Y. (2005). Mavi Elma, Ankara: Bilgi Yay.
- OKTUĞ, Z. (2004). Evrende Bir Dost, İstanbul: Bu Yay.
- ÖZTAYLAN, E. (2008). Uzayda Yolculuk, İstanbul: Altın Kitaplar.
- ÖZVERİ, A. (2008). Hayal Köyü, Ankara: Phoenix Yay.

- SERTBARUT, M. (2005). Sisin Sakladıkları, İzmir: Tudem Yay.
- SERTBARUT, M. (2006). Kapiland'ın Kobayları, İzmir: Tudem Yay.
- TAN, C. (2002). Ah Şu Uzaylılar, İstanbul: Altın Yay.
- UÇUK, C. (2004). Sihirli Rüzgâr Çanı, İstanbul: Bilge Kültür Sanat.
- UÇUK, C. (2003). Dünyamız Tehlikede, İstanbul, Bilge Kültür Sanat.
- UÇUK, C. (2003). Harika Çocuklar, İstanbul: Bilge Sanat Yapım Yay.
- UYŞAL, A. (1999). Ayda Yaz Uykusu, Ankara: Bilgi Yay.
- WELLS, H.G. (2010). Zaman Makinesi, İstanbul: İthaki Yay.
- YAMAÇ A. (2008). Gezegenler Arasında Yolculuk, İstanbul: Bu Yay.
- YAMAÇ, A.Ç. (2004). İncili Kavak. İstanbul: Bu Yayınevi.
- YENER, M. (2009). Dinozorla Kahvaltı, Ankara: Bilgi Yay.
- YENER, M. (2007). Mustafa Kemal'in Kayıp Seslerinin İzinde, Ankara: Bilgi Yay.
- YURTTAŞ, H. (1994). Cüceler Gezegeni, İzmir: İmbat Yay.
- YURTTAŞ, H. (1994). Uzaylılar Gelince, İzmir: İmbat Yay.
- YURTTAŞ, H. (2005). GDO Ülkesi, İstanbul: İmbat Yay.
- YURTTAŞ, H. (2008). Robotlar Ülkesi, İstanbul: Say Yay.

2. Yararlanılan Eserler

- ALPİN, H. (2005). 1001 Soruda Bilimkurgu Ve Fantastik. İstanbul: İm Yay.
- ATEŞ, K. (2005). “Çocuk Edebiyatımız ve Gülden Dayıoğlu”. Hece Dergisi Çocuk Edebiyatı Özel Sayısı. S. 104-105. Ankara: Hece Yay.
- BELE, T. (2000). Eğitsel Özellikleriyle Çağdaş Çocuk Yazını. I. Ulusal Çocuk Kitapları Sempozyumu. Ankara: Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi ve TÖMER Dil Öğretim Merkezi Yay.
- BİLKAN, A. F. (2005). “Çocuk Edebiyatı –Kavram ve Mahiyet-” . Hece Dergisi Çocuk Edebiyatı Özel Sayısı. S.104-105. Ankara: Hece Yay.
- BİLKAN, A. F. (2009). “Masal Estetiği”. İstanbul: Timaş Yay.
- CAILLOIS, R. (1965), Au Coeur Du Fantastique, Paris: Gallimard.
- CASTEX, R. (1951), Le conte Fantastique En France, Paris: Corti.
- COLLODİ, C. (2003), Pinocchio, Paris: Plaisir De Lire.
- CHATELAIN, EMİLE. (1918), Lexique Latin-Français. Paris: Hachette.
- ÇILGIN, A. S. (2005). “Çağını Anlatan Bir Çocuk Edebiyatçısı Gülden Dayıoğlu” . Uludağ Üni. Fen Edebiyat Fak. Sosyal Bilimler Dergisi Yıl:6 Sayı:8.
- DAYIOĞLU, G. (2000). “Çocuk Kitaplarında Eğitsellik”. I. Ulusal Çocuk Kitapları Sempozyumu. Ankara: Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi ve TÖMER Dil Öğretim Merkezi Yay.
- DAYIOĞLU, G. (2005). “Üç Kuşağı Büyüten Yazar”. Radikal Gazetesi Kitap Eki. (25 Mart 2005).
- DEMİRHAN, M. (1999). “Fantastik Türk Sineması”. Kabalcı Yay.
- DİLİDÜZGÜN, S. (2004). Çağdaş Çocuk Yazını. İstanbul: Morpa Kültür Yay.
- DURU, O. (1979). “Bilim Kurgu ve Çocuk Yazını” Türk Dili Aylık Dil ve Yazın Dergisi, C.39, S. 331. Ankara: Türk Dil Kurumu Yay.
- DURU, O. (1973). “ Bilim Kurgu Nedir?”. Türk Dili Aylık Dil ve Edebiyat Dergisi. S.334; www.bilimkurgu2000.com. (25.07.2006).
- DURU, O. (1973). “Science-fiction” Sözcüğüne Türkçe Bir Karşılık Arama Denemesi, Türk Dili Dergisi, S.256.
- ENGİNÜN, İ. (1985) Çocuk Edebiyatına Toplu Bir Bakış, Türk Dili, Sayı: 400.

- ERSÜMER, O. (2006). Bilimkurgu Sinemasında Siperpunk. İzmir: Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Enstitüsü Yay.
- ERCAN, Y.(2005). Modern Masallar, Hece Dergisi, Sayı:104-105. Ankara Hece Yay.
- GÖĞÜŞ, B. vd. (1998) Yazın Terimleri Sözlüğü. Ankara: Dil Derneği Yay.
- HECE DERGİSİ ÇOCUK EDEBİYATI ÖZEL SAYISI. (2005) Sayı:104-105.Ankara. Hece Yay.
- İNANÇ, B.Y. (2008). Gelişim Psikolojisi. Ankara: Pegem Yay.
- İPŞİROĞLU, Z. (1992). “Nasıl Bir Çocuk Edebiyatı?”Milliyet Sanat Dergisi S.301,İstanbul, 1992.
- LİNDGREN. A. (2007) Uzun Çorap Pippi. İstanbul. İthaki Yay.
- KARATAŞ, E. FIRAT, H.(2007). Çocuk Edebiyatında Bilim-Kurgu'nun Yeri ve Gülten Dayıoğlu'nun Bu Bağlamdaki Çocuk Romanları.
- MERT, N. (1975). “Türkiye’de Çocuk Edebiyatı”. Yansıma Dergisi. C.39, S.331. Ankara.
- MÜSTECAPLIOĞLU, B. (2004) Söyleşi, Hürriyet Gösteri Dergisi.
- MÜSTECAPLIOĞLU, B. (2006).Fantastik Kurgu Nedir? , www.kanguncesi.com.tr.
- NEMLİ, Hasan Fehmi, “Poe, bilimkurgunun babası mı?”, Virgül, Sayı: 14, Mayıs 1999.
- OĞUZKAN, F. O. (2001) “Çocuk Edebiyatı”, Ankara: Anı Yay.
- OSKAY, Ü. (tarihsiz). Popüler Kültür Açısından Çağdaş Fantazya- Bilim kurgu ve Korku Sineması. İstanbul: Der Yay.
- OSKAY Ü.,Kayıran Y.,Yalnız C.,Bayar Z.Çaydamlı K.Eyüboğlu S. “Yeni Bir Dünya Özleminin Yarattığı Tür : Bilimkurgu “ Hürriyet Gösteri,Sanat Edebiyatı Dergisi Sayı :244 Aralık 2002.
- ÖZDEMİR, E. (1995) Eleştirel Okuma, Ankara: Ümit Yay.
- PROPP, V. (2001) Masalın Biçimbilimi, İstanbul: Om Yay.
- PÜSKÜLLÜOĞLU, A. (1994) Arkadaş Türkçe Sözlük. Ankara: Arkadaş Yay.
- ROBERT, P. (1993). Nouveau Petit Robert. Montreal, Canada. Dicorobert

- RODOLFF,B. VE SEEBLEN, G. Ütopik Sinema: Bilimkurgu Sinemasının Tarihi ve Mitolojisi, Alan Yayınları, İstanbul,1995.
- SAKAOĞLU, S. (1973). Gümüşhane Masalları Metin Toplama ve Tahlil, Ankara: Atatürk Üniversitesi Yay.
- SEVER, S. (2008). Çocuk ve Edebiyat. İzmir: Tudem Yay.
- SEYİDOĞLU, B. (1975). Erzurum Halk Masalları Üzerine Araştırmalar, Ankara: Atatürk Üniversitesi Yay.
- SCHENEİDER, M. (1964). La Litterature Fantastique En France, Paris: Fayard.
- STEINMETZ; J,L. (2006). Fantastik Edebiyat. Ankara: Dost Kitabevi Yayınları, Kültür Kitaplığı:32.
- SARAÇ, T. (1994). Fransızca-Türkçe Sözlük. İstanbul. Adam Yay.
- SEVER, S. (2008). Çocuk ve Edebiyat. İzmir: Tudem Yay.
- ŞAHİN, Ş., AKBAYIR, S. (2005). Yaş Gruplarına Göre Çocuklar İçin Edebiyat. Hece Dergisi, Sayı:104-105. Ankara: Hece Yay.
- ŞİRİN, Mustafa R. (2007). Çocuk Edebiyatına Eleştirel Bir Bakış, Ankara: Kök Yay.
- ŞİRİN, Mustafa R. (2008). Çocuk Edebiyatı Kültürü, Ankara: Kök Yay.
- ŞİRİN, Mustafa R. (1998). 99 Soruda Çocuk Edebiyatı, İstanbul: Çocuk Vakfı Yay.
- TODOROV, T.(2004). Fantastik. İstanbul: Metis Yay.
- TUNCER H., YARDIMCIM. (2002). Eğitim Fakülteleri İçin Çocuk Edebiyatı, Ürün Yay.
- TUNCER H. (2008). Anlama Teknikleri (Okuma, Dinleme), İzmir: Orhun Kitabevi.
- TEMEL, Hale,(2005), Harry Potter ve Masal, Hece Dergisi, Sayı:104-105. Ankara Hece Yay.
- TÜRKÇE SÖZLÜK, (2005). TDK 10.Baskı.
- TÜRKEŞ, A.Ömer.(2007). Jules Verne. www.pandora.com.tr
- III. ULUSAL ÇOCUK VE GENÇLİK EDEBİYATI YAŞAYAN YAZARLAR SEMPOZYUM DİZİSİ, AYA ÇINAROĞLU SEMPOZYUMU (2007). İstanbul: Uçanbalık Yay.
- VAX, L. (1960) L'art et La Littérature Fantastique. Paris: P.U.F. Collection"Que sais-je?"

- YAVUZER, H. (2006). Okul Çağı Çocuğu. İstanbul: Remzi Kitabevi.
- YAVUZER, H. (2001). Çocuk Psikolojisi. İstanbul: Remzi Kitabevi.
- YURTTAŞ, H.(1995). “Çocuk ve Kitap”. Varlık Dergisi. C.63, S.1058. İstanbul: Varlık Yay.
- ZILLIOĞLU; Z. M. (1986). Sinematografik Bilimkurgu Yayınlarının Çocukların Dünya Görüşünün Oluşumu Üzerinde Etkileri. Eskişehir: Anadolu Üniversitesi Yay.